Apocalipsul

Stephen King

(Flagelul)

(Titlul original: The Stand)

Afară strada a luat foc
Şi dansează un adevărat vals al morţii
Între ceea ce-i carne şi fantezie
Iar poeţii de aici
Nu scriu absolut nimic
S-au tras deoparte şi puţin le pasă
În confuzia nopţii
Încearcă să profite fiecare de momentul lui şi
Încearcă să-şi creeze o situaţie cinstită
Dar se pomenesc răniţi
Nici măcar morţi
Diseară în ţara Junglei.
Bruce Springsteen

Se vedea limpede că femeia nu poate merge mai departe!
Uşa se deschise şi apăru vântul,
Lumânarea se stinse şi apoi dispăru,

Apocalipsul

Stephen King

(Flagelul)

(Titlul original: **The Stand**)

Afară strada a luat foc
Şi dansează un adevărat vals al morţii
Între ceea ce-i carne şi fantezie
Iar poeţii de aici
Nu scriu absolut nimic
S-au tras deoparte şi puţin le pasă
În confuzia nopţii
Încearcă să profite fiecare de momentul lui şi
Încearcă să-şi creeze o situaţie cinstită
Dar se pomenesc răniţi
Nici măcar morţi
Diseară în ţara Junglei.
Bruce Springsteen

Se *vedea limpede că femeia nu poate merge mai departe!*
Uşa se deschise şi apăru vântul,
Lumânarea se stinse şi apoi dispăru,
Perdelele se zbătură apoi apăru el,
Zise: "Nu-ţi fie frică,
Haide, Mary",
Iar ea nu se sperie
Fugi la el
Şi începură să zboare...
Mâna lui era într-a ei...
"Haide, Mary,
Nu te teme de Cel cu Coasa!"
Blue Oyster Cult

CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA ?
CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA ?
CE FEL DE VRAJĂ SĂ FIE ASTA ?
Country Joe and the Fish

Cercul de deschide

Avem nevoie de ajutor, îşi făcu socoteala Poetul.
Edward Dorn

— Sally.

Un mormăit.

— Trezeşte-te odată, Sally.

Un mormăit mai tare: *las'mă-n pace.*

Bărbatul o scutură zdravăn.

— Trezeşte-te. Trebuie să te trezeşti!

Charlie.

Vocea lui Charlie. Chemând-o pe ea. Oare de câtă vreme?

Sally reveni din adâncimile somnului, înotând până la suprafaţă.

Mai întâi aruncă o privire ceasului de pe noptieră şi constată că era 2.15 dimineaţa. Charlie nici nu ar trebui să se afle aici, în mod normal, ci la lucru, în schimbul trei. Apoi reuşi să-l privească pentru prima oară cum se cuvine şi ceva anume, un soi de intuiţie fatală, tresări în fiinţa ei.

Soţul ei era palid ca moartea. Ochii îi zvâcneau nervos şi-i ieşiseră din orbite. Cheile maşinii le ţinea încă într-o mână. Cu cealaltă o zgâlţâia în continuare, deşi Sally îşi

ridicase pleoapele. Ca şi cum nu ar fi fost în stare să perceapă faptul că ca se trezise deja.

— Charlie, ce este? Ce s-a întâmplat?

S-ar fi zis că nu ştia cum să-i răspundă. Mărul lui Adam i se plimba inutil în sus şi în jos, dar în micul bungalou de serviciu nu se auzea alt sunet în afară de ticăitul ceasului.

— E foc? întrebă ea prosteşte.

Din câte era în stare să cugete în acea clipă, ar fi fost singurul lucru care îl putea aduce într-un asemenea hal. Ştia că părinţii lui pieriseră într-un incendiu.

— Într-un fel, da, îi răspunse el. Dar e mai rău de-atât. Trebuie să te îmbraci, draga mea. Scoal-o şi pe Baby LaVon. Trebuie să plecăm.

— De ce? exclamă, dându-se jos din pat. Temeri din cele mai întunecate puseră stăpânire pe ea. Nimic nu mai părea să fie la locul lui. Era ca un vis urât. Unde? Ieşim în curte?

Ştia, de fapt, că nu era vorba de curte. Nu-l mai văzuse niciodată pe Charlie atât de înspăimântat. Inspiră adânc, dar nu simţi miros de fum.

— Sally, draga mea, nu mai pune întrebări. Trebuie să plecăm. Departe. Scoal-o pe Baby LaVon şi îmbrac-o.

— Dar poate ar fi mai bine... Am timp să fac bagajul?

Chestia asta păru să-l pună în cumpănă. Să-l scoată de pe făgaşul său. Îi trecu prin minte că teama ei atinsese punctul maxim posibil, ca să constate apoi numaidecât că nu era aşa. Înţelese că starea soţului ei, pe care o calificase drept frică, era mai degrabă panică. Bărbatul îşi trecu absent mâna prin păr şi-i răspunse:

— Nu ştiu. Mă duc să văd cum bate vântul.

Ieşi din casă după ce făcu această afirmaţie bizară, care pentru ea nu avea nici un înţeles,

lăsând-o în frig, speriată şi dezorientată, în picioarele goale, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte subţire. Parcă înnebunise. Ce avea de-a face vântul cu timpul de împachetat? Şi ce însemna "departe"? Reno? Vegas? Salt Lake City? Şi...

Îşi duse mâna la gât, străfulgerată de o idee.

Dezertare. Plecatul în miez de noapte însemna că Charlie plănuia să dezerteze.

Intră în cămăruţa micuţei Baby LaVon şi rămase o secundă în loc, nehotărâtă, privind copilul adormit în sacul roz, gros ca o pătură. Se agăţa de speranţa deşartă că nu era decât un vis extraordinar de intens. Care urma să treacă, iar ea avea să se scoale la ora 7, ca de obicei, o va hrăni pe Baby LaVon, va mânca şi ea, urmărind în acelaşi timp prima oră din programul "Azi", apoi avea să-i prăjească nişte ouă lui Charlie, la 8, când ieşea din schimb, după încă o noapte petrecută în turnul nordic al Rezervaţiei. Iar peste două săptămâni intra iarăşi de zi şi-i vor trece stările astea de nervi, iar atunci, când o să-l simtă noaptea alături, nici ea nu avea să mai viseze lucruri atât de nebuneşti ca acestea şi...

— Grăbeşte-te *odată!* îi şopti el înfierbântat, luându-i şi ultima urmă de speranţă. Nu avem decât foarte puţin timp, cât să pregătim câteva boarfe... Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dacă o iubeşti, zise el arătând spre pătuţ, îmbrac-o imediat!

Tuşi nervos în palmă şi începu să scoată diverse lucruri de prin sertarele comodei, aruncându-le claie peste grămadă în nişte valize vechi.

O trezi pe Baby LaVon, încercând s-o aline cât putea mai bine; fetiţa, în vârstă de trei ani, era năucă şi nervoasă pentru că fusese sculată în crucea nopţii, drept pentru care începu să

se smiorcăie, în timp ce Sally îi punea o bluză şi o salopetă. Plânsul copilului o înspăimântă şi mai mult. În mintea ei făcu asocierea cu alte momente când Baby LaVon, de obicei cuminte ca un îngeraş, plânsese noaptea: iritaţii provocate de scutece, apariţia dinţilor, laringită, colici. Frica se transformă încet în furie, văzându-l pe Charlie trecând aproape în fugă prin dreptul uşii, cu braţele pline de lenjerie de-a ei. Bretelele sutienelor atârnau în urma lui ca panglicile decorative de Revelion. Le aruncă într-una dintre valize şi trânti capacul. Închizătoarea celui mai bun costum de baie al ei rămăsese afară, ar fi fost în stare să jure că se rupsese.

— *Ce* s-a întâmplat? strigă ea, iar tulburarea ce i se ghicea în voce o făcu pe Baby LaVon să izbucnească iarăşi în lacrimi, exact în momentul când se mai potolise. Ai înnebunit? Au să trimită soldaţii după noi, Charlie! *Soldaţii!*

— Nu. În noaptea asta nu vor mai trimite pe nimeni, spuse el, iar în tonul lui se ghicea o siguranţă atât de mare, încât suna înfiorător. Draga mea, chestia este următoarea: dacă nu ne mişcăm fundurile foarte repede, nu mai apucăm să plecăm din bază. Habar n-am cum am reuşit să ies din turn. A apărut o defecţiune undeva, din câte îmi închipui. Şi de ce nu? Nimic nu mai merge ca lumea, spuse el, hohotind dement, fapt care o sperie mai rău decât orice altceva. Copilul e îmbrăcat? Bine. Pune nişte haine de-ale ei în celălalt geamantan. Iar în sacoşa albastră din debara îngrămădeşte restul. După aceea plecăm naibii de aici. Cred că scăpăm. Vântul suflă de la est la vest, slavă Domnului!

Tuşi iarăşi în palmă.

— Tăticule! îl strigă Baby LaVon, ridicându-şi braţele în sus. Vleau tăticule!

Hai! Calu', tăticule! Calu'! Haide!

— Acum nu, îi răspunse Charlie, dispărând în bucătărie.

Peste o clipă, Sally auzi zdrăngănitul vaselor. Scotea banii ei de rezervă din supiera albastră de pe raftul de sus. Pusese deoparte vreo treizeci sau patruzeci de dolari — bănuţ peste bănuţ, câte un dolar, sau chiar câte cincizeci de cenţi. Banii ei de *casă.* Atunci, însemna că nu era vis. Oricât de improbabil ar fi părut, era totuşi cruda realitate.

O dată ce tatăl, care nu-i refuza aproape niciodată nimic, refuzase să se joace de-a calul şi călăreţul cu ea, Baby LaVon începu să plângă din nou. Sally se luptă să o îmbrace cu jacheta ei subţire, apoi aruncă majoritatea hainelor în sacoşă. Îngrămădindu-le claie peste grămadă. Ideea de-a mai îndesa ceva în cealaltă valiză era ridicolă. Nu mai intra absolut nimic. Nu reuşi să o închidă decât după ce se sui cu genunchii deasupra ei. Se trezi mulţumindu-i lui Dumnezeu că Baby LaVon cerea singură oliţa şi nu mai avea nevoie să se îngrijească de scutece.

Charlie se întoarse în dormitor, de astă dată *fugind* cu adevărat. Îndesa încă în buzunarul din faţă al uniformei maronii bancnotele mototolite de unu şi cinci dolari luate din supieră. Sally o ridică pe Baby LaVon. Aceasta se trezise de tot, ar fi putut merge foarte bine şi singură, dar Sally prefera s-o ştie la ea în braţe. Se aplecă apoi şi culese şi sacoşa.

— Unde melgem, tăticule? întrebă Baby LaVon. Eu dolmeam...

— Baby poate să doalmă şi în maşină, o asigură Charlie, ridicând cele două valize.

Breteaua de la costumul de baie fâlfâia. Din ochii bărbatului nu dispăruse încă privirea aceea albă şi fixă. O idee prinse

contur tot mai limpede în mintea lui Sally, până ce ajunse aproape o convingere.

— S-a petrecut un accident? şopti ea. Vai, Sfântă Fecioară şi Sfinte Iosif, aşa s-a întâmplat, nu mă înşel! Un accident. Chiar *acolo.*

— Jucam o pasienţă, îi povesti el. Mi-am ridicat privirile şi-am văzut cum ceasul îşi schimbase culoarea, din verde se făcuse roşu. Am deschis monitorul. Sally, toţi erau...

Făcu o pauză, văzând ochii mari ai lui Baby LaVon, în care, pe lângă lacrimi, strălucea şi o vie curiozitate.

— Cei de acolo sunt cu toţii M-O-R-Ţ-I, continuă el. Cu excepţia a unul sau doi, care s-au stins probabil şi ei între timp.

— Ce înseamnă M-O-L-Ţ-I, tăticule?

— Nu are nici o importanţă, scumpa mea, îi răspunse Sally, având senzaţia că propria-i voce ajunge până la ea cu greu, venind din fundul unui canion adânc.

Charlie înghiţi în sec. Avea senzaţia că i se rupsese ceva în gât.

— În mod normal, totul ar fi trebuit să se închidă ermetic în momentul în care ceasul s-a înroşit. Există un computer Chubb care comandă tot ceea ce se petrece înăuntru; despre el se afirmă că nu greşeşte niciodată. Am văzut pe monitor ce se întâmplă şi m-am năpustit pe uşă. M-am gândit că afurisita mă va tăia în două. Ar fi trebuit să se închidă în clipa când ceasul şi-a schimbat culoarea; şi n-am habar de câtă vreme era deja *roşu* când l-am observat. Cert este că am ajuns aproape de parcare atunci când am auzit poarta închizându-se cu o bubuitură în urma mea. Dacă mai întârziam doar treizeci de secunde, aş fi şi acum închis în camera de control a turnului, ca o muscă într-un borcan.

— Ce s-a întâmplat? Cum...

— Habar n-am. Nici nu *vreau* să ştiu. Tot ceea ce mă interesează este că i-a... că i-a U-C-I-S fulgerător. Dacă au nevoie de mine, trebuie să mă prindă. Este adevărat că primeam spor de periculozitate, dar în orice caz nu mă plătesc suficient ca să mă simt obligat să mai stau pe-aici. Vântul bate spre vest. Noi pornim spre est. Hai să mergem.

Pe jumătate adormită încă, prinsă în ghearele unui vis din care nu mai reuşea să scape, femeia îl urmă pe alee, către Chevroletul lor vechi de cincisprezece ani, ce ruginea discret în bezna parfumată, de deşert, a nopţii californiene.

Charlie aruncă valizele şi sacoşa pe bancheta din spate. Sally rămase un moment lângă uşa din dreapta, cu fetiţa în braţe, uitându-se către bungaloul unde locuiseră timp de patru ani. Atunci când se mutaseră, reflectă ea, Baby LaVon mai creştea încă înăuntrul pântecelui ei, scenele de joacă de-a calul aveau să vină mult mai târziu.

— Hai, femeie! o îndemnă el. Urcă!

Sally făcu aşa cum i se spusese. Maşina ieşi cu spatele, iar farurile ei măturară timp de o clipă faţada casei. Reflexia lor în ferestre părea imaginea unei bestii hăituite.

Charlie se aplecase încordat asupra volanului, iar în lumina palidă a instrumentelor de bord i se zărea paloarea din obraji.

— Dacă porţile bazei sunt închise, am să încerc să forţez ieşirea.

Se vedea că vorbeşte serios. Femeia era convinsă de acest lucru. Simţi deodată cum i se înmoaie genunchii.

Se dovedi că nu era nevoie de asemenea măsuri extreme. Porţile bazei erau larg deschise. Un paznic moţăia cu o revistă în mână. Celălalt nu se vedea; poate garda nici

nu era dublată. Se aflau acum în zona exterioară a bazei, unde exista un garaj de vehicule convenţionale ale armatei. Ceea ce se întâmpla în centrul bazei nu-i interesa câtuşi de puţin pe băieţii aceştia.

Mi-am ridicat privirile şi am văzut că ceasul îşi schimbase culoarea, din verde se făcuse roşu.

Sally se cutremură şi-i puse mâna pe picior. Baby LaVon adormise iarăşi. Charlie o atinse uşor şi-i spuse:

— Totul va fi bine, draga mea.

Când se iviră zorile, traversau Nevada mergând spre est, iar Charlie era scuturat mereu de tuse.

Captain Trips
16 iunie - 4 iulie 1990

L-am căutat pe doctor la telefon
Şi i-am zis doctore, doctore, te rog,
Simt că mă clatin şi sunt ameţit,
Spune-mi, oare ce oi fi păţit?
Nu cumva-i vreo maladie nouă?
The Sylvers

Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,
Spune-mi, dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
Larry Underwood

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

STAŢIA DE BENZINĂ Texaco a lui Hapscomb se afla pe şoseaua US 93, chiar la nord de Arnette, un târg amărât cu patru străzi, la vreo sută şaptezeci de kilometri de Houston. În acea seară, toţi clienţii obişnuiţi erau de faţă, stând aşezaţi în preajma casei de marcaj din micul magazin, bând bere, discutând alene şi urmărind zborul fluturilor în lumina firmei imense.

Staţia îi aparţinea lui Bill Hapscomb, prin urmare ceilalţi îi arătau tot respectul, cu toate că nu era decât un nătărău. S-ar fi aşteptat la aceleaşi onoruri dacă ar fi fost adunaţi în localul de afaceri al oricăruia dintre ei. Drept e că nu aveau aşa ceva. Arnette trecea prin vremuri grele. În 1980, oraşul avusese două industrii, o fabrică de produse din hârtie (mai ales obiecte utile pentru picnicuri şi petreceri în aer liber) şi o uzină unde se construiau calculatoare electronice. Acum, fabrica de hârtie fusese închisă, iar uzina era în dificultate — din câte se dovedise, calculatoarele puteau fi produse mult mai ieftin în Taiwan, exact ca televizoarele acelea portabile şi radiourile cu tranzistori.

Norman Bruett şi Tommy Wannamaker, care munciseră amândoi la fabrica de hârtie, trăiau din asistenţă socială, după ce le expirase perioada de ajutor de şomaj, cu o vreme în urmă. Henry Carmichael şi Stu Redman lucrau amândoi la uzina de calculatoare, însă nu depăşeau decât rareori treizeci de ore pe săptămână. Victor Palfrey era pensionar şi fuma ţigări din cele pe care ţi

le răsuceşti singur, urât mirositoare, pentru că altele nu-şi permitea.

— Uite care-i părerea mea, le zise Hap, punându-şi mâinile pe genunchi şi aplecându-se înainte. Ăştia ar trebui să tragă linie şi să bage-n mă-sa toată porcăria asta cu inflaţia. Să bage-n mă-sa datoria naţională. Avem şi tiparniţe, avem şi hârtie. Punem mâna şi tragem cincizeci de milioane de hârtii de câte o mie de dolari şi le dăm drumul în circulaţie, ca să aibă piaţă.

Palfrey, care fusese mecanic până în 1984, era singurul dintre cei prezenţi cu suficient respect de sine ca să-i atragă atenţia lui Hap când o făcea prea de oaie cu idioţeniile lui. Pregătindu-şi pe îndelete încă una din ţigările lui puturoase, îi spuse:

— Chestia asta nu ne-ar duce nicăieri. Dacă fac aşa ceva, ar fi exact ca la Richmond, în ultimii doi ani ai Războiului de Secesiune. În zilele acelea, când doreai o bucată de turtă dulce, îi dădeai brutarului un dolar de-al Confederaţiei, el îl punea peste turta dulce şi-ţi tăia o bucată având exact aceleaşi dimensiuni. Ştii, banii nu sunt decât simplă hârtie.

— Cunosc pe unii care nu sunt de aceeaşi părere cu tine, îi răspunse Hap acru. Ridică de pe biroul lui un dosar unsuros, cu coperte din plastic roşu. Le sunt dator indivizilor ăstora. Şi au început să cam dea semne de nervozitate.

Stuart Redman, poate cel mai tăcut om din Arnette, stătea pe unul dintre scaunele Woolco, din plastic crăpat, cu o cutie de bere Pabst în mână, privind pe fereastra mare a staţiei de benzină de-a lungul şoselei US 93. Stu ştia ce înseamnă să fii sărac. Crescuse chiar aici, în oraş, fiind fiul unui dentist care

murise când Stu avea şapte ani, lăsându-şi în urmă soţia şi alţi doi copii, în afară de Stu.

Mama lui îşi găsise un serviciu la Red Ball Truck Stop, întreprindere de transporturi rutiere plasată chiar lângă Arnette — Stu ar fi putut să o vadă chiar din locul în care stătea acum, dacă n-ar fi ars în 1979. Câştiga suficient pentru ca ei patru să aibă ce mânea, nimic în plus. La vârsta de nouă ani, Stu se dusese la lucru, mai întâi la Rog Tucker, proprietarul lui Red Ball, unde ajuta la descărcatul camioanelor după programul de şcoală, pentru treizeci şi cinci de cenţi pe oră, apoi la oborul de vite din Braintree, oraşul învecinat, unde, declarându-se mai mare decât era în realitate, fusese angajat ca salahor câte douăzeci de ore pe săptămână, în schimbul salariului minim.

Stând şi ascultându-i pe Hap şi pe Vic Palfrey cum se ciondăneau în legătură cu banii şi felul lor misterios de a se evapora, îşi aduse aminte cum îi sângeraseră palmele, la început, din cauza şirurilor nesfârşite de cărucioare încărcate cu piei şi măruntaie cu care se lupta. Încercase să-şi ascundă mâinile de maică-sa, dar ea băgase de seamă, la mai puţin de o săptămână după ce începuse munca. Plânsese puţin din cauza asta, ea, care nu avea obiceiul să bocească prea uşor. Dar nu-i ceruse să renunţe la slujbă. Ea ştia care-i situaţia. Era o realistă.

Tăcerea lui se datora în parte faptului că nu avusese prieteni, şi nici timp de ei. Avea şcoala, apoi venea munca. Fratele lui cel mai mic, Dev, murise de pneumonie în anul în care intrase el la oborul de vite, iar Stu nu îşi revenise niciodată deplin după şocul suferit atunci. Din cauza sentimentului de vinovăţie, presupunea el. Pe Dev îl iubise cel mai tare...

dar dispariţia lui însemnase şi o gură mai puţin de hrănit.

În liceu descoperise fotbalul, iar maică-sa îl îndemnase să se ţină de sport, chiar dacă din cauza asta trebuia să-şi reducă numărul orelor de muncă.

— Ţine-te de fotbal, îl îndemna ea. Numai sportul te poate scoate de aici, Stuart. Nu renunţa. Gândeşte-te la Eddie Warfield.

Eddie Warfield era un erou local. Provenea dintr-o familie chiar mai săracă decât a lui Stu, se acoperise de glorie în postul de *quaterback* al echipei liceului din regiune, mersese mai departe, la Universitatea Texas A&M, datorită unei burse sportive, apoi făcuse parte timp de zece ani din echipa Green Bay Packers, de cele mai multe ori fiind rezervă a conducătorului de joc, cu excepţia câtorva partide memorabile, când jucase de la începutul meciului. Eddie era acum proprietarul unui lanţ de restaurante *fast-food* din vestul şi sud-vestul Statelor Unite, iar în Arnette devenise un mit. Aici, când pronunţai cuvântul "succes", te gândeai automat la Eddie Warfield.

Stu nu era *quarterback* şi nici nu se putea compara cu Eddie Warfield. Totuşi, atunci când îşi începuse penultimul an de liceu se părea că ar fi existat şansa să capete, luptând, o mică bursă sportivă... apoi mai erau şi programele de muncă şi studiu, iar consilierul îndrumător al şcolii îi vorbise despre programul de împrumuturi în virtutea NDEA.

Apoi mama lui se îmbolnăvise şi nu mai fusese în stare să muncească. Era vorba de un cancer. Cu două luni înainte de a absolvi liceul, ea murise, lăsându-l pe Stu să se îngrijească de Bryce, fratele mai mic. Stu refuzase atunci bursa sportivă ce i se oferise şi se angajase la fabrica de calculatoare. În

cele din urmă, Bryce, cu trei ani mai mic decât Stu, fusese cel care reuşise să dea lovitura. El se afla acum la Minnesota, analist de sistem la IBM. Nu-i scria prea des, iar ultima oară îl văzuse pe Bryce la înmormântare, după moartea soţiei lui Stu — răpusă de exact aceeaşi formă de cancer care pusese capăt şi vieţii mamei lui. Se gândi că poate şi Bryce ar fi trebuit să fie urmărit de un sentiment de vină... că şi lui ar putea să-i fie puţin ruşine din cauză că din fratele lui nu se alesese decât un banal băiat de gaşcă dintr-un oraş texan muribund, care-şi petrecea zilele în uzina de calculatoare şi serile fie la Hap, fie dincolo, la cârciuma Indian Head, unde se bea bere Lone Star.

Căsnicia fusese perioada cea mai bună, dar nu durase decât optsprezece luni. Tânăra lui soţie purtase în pântece un singur copil, întunecat la piele şi atins de aceeaşi maladie mortală. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă. De atunci, se gândise mereu să plece din Arnette, să caute un tărâm mai bun, dar uriaşa inerţie, specifică oraşelor mici, îl ţintuise locului — cântecul moale, de sirenă, al locurilor familiare, al figurilor familiare. Era foarte iubit în Arnette, iar Vic Palfrey îi adusese odată un suprem compliment, afirmând că este un "Tip Nemaipomenit".

În timp ce Vic şi Hap suceau problema lor pe toate feţele, pe cer se mai distingea o urmă de amurg, dar pământul fusese cuprins de umbre. US 93 nu mai era străbătut decât de puţine maşini, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Hap rămăsese cu atâtea note neplătite. Însă, constată Stu, chiar în acel moment venea o maşină.

Se afla încă departe, cam la o jumătate de kilometru, iar ultimele raze de lumină ale zilei făceau să lucească stins cele câteva piese

cromate ce-i mai rămăseseră. Stu avea ochi ageri şi-şi dădu imediat seama că era vorba de un Chevrolet foarte vechi, poate din '75, cu luminile stinse, mergând cu cel mult douăzeci şi cinci de kilometri la oră, şerpuind pe drum în toate părţile. În afară de el, nu-l mai văzuse altcineva.

— Uite, să presupunem că tu ai de plată o ipotecă pentru staţia asta, spunea Vic, care se ridică, să zicem, la cincizeci de dolari pe lună.

— Păi să ştii că e mult mai mult de atât.

— Bine, bine, însă pentru demonstraţie, să zicem că e de cincizeci. Şi să mai presupunem că guvernul federal a făcut aşa cum pretinzi tu, a tipărit un camion de bani. Păi atunci, tipii de la bancă s-ar răzgândi şi ţi-ar cere o *sută* şi cincizeci. Iar ţie ţi-ar merge la fel de rău.

— Corect, adăugă şi Henry Carmichael.

Hap se uită la el enervat. Întâmplător ştia că Hank luase obiceiul să scoată sticle de Coca-Cola din aparat fără să pună banii jos, ba mai mult, Hank *ştia* că el ştie, prin urmare dacă Hank voia neapărat să ia partea cuiva, considera că s-ar fi cuvenit să ţină cu el.

— Nu e neapărat nevoie să se întâmple aşa cum zici tu, declară Hap cu toată greutatea şi profunzimea pe care i le dădeau cei nouă ani ai lui de şcoală şi începu să şi explice de ce.

Stu, care nu înţelegea decât că sunt la mare strâmtoare şi nu-şi bătea capul mai mult, ignoră cu totul cuvintele lui Hap şi urmări cum maşina îşi croia nesigur drum spre ei. După părerea lui Stu, n-avea cum să ajungă prea departe. Trecu dincolo de linia albă şi stârni colbul din marginea opusă a şoselei cu roţile din stânga. Acum se întorsese iarăşi, merse puţin pe partea cuvenită, apoi fu cât pe ce să se răstoarne în şanţ. Pe urmă, ca şi cum şoferul şi-ar fi ales drept reper marea firmă

luminată Texaco, o coti spre aleea ce ducea spre aceasta, ca un proiectil ajuns spre capătul traiectoriei. Stu auzea de acum bine bătaia obosită a motorului, gâlgâitul sufocat al carburatorului pe moarte şi ţăcănitul supapelor care funcţionau aiurea. Nu nimeri prima intrare şi sări peste trotuar. Tuburile fluorescente de deasupra pompelor se reflectau în parbrizul murdar al maşinii şi era greu să vezi ce se petrece înăuntru; Stu distinse totuşi silueta vagă a şoferului clătinându-se moale o dată cu şocul. Maşina nu dădea nici un semn c-ar vrea să încetinească, înaintând constant cu cei douăzeci şi cinci de kilometri la oră.

— Deci, eu îţi zic că dac-ar fi mai mulţi bani în circulaţie, ai fi...

— Ai face bine să închizi pompele, Hap, îi spuse Stu cu blândeţe.

— Pompele? Cum?

Norm Bruett se întoarse şi privi pe fereastră.

— Isuse Cristoase! exclamă el.

Stu se ridică de pe scaun, se întinse peste Tommy Wannamaker şi Hank Carmichael şi stinse dintr-o singură mişcare toate cele opt comutatoare, câte patru cu fiecare mână. Din această cauză rămase singurul care nu văzu cum Chevroletul loveşte pompele de benzină de pe una din insule, retezându-le ca pe nişte popice.

Intră în ele cu o încetineală ce sugera caracterul implacabil şi oarecum măreţ al loviturii. A doua zi, Tommy Wannamaker jură la Indian Head că stopurile nu se aprinseseră nici măcar o clipă. Maşina îşi văzuse netulburată de drumul ei, cam cu douăzeci şi cinci de kilometri la oră, precum carele alegorice în timpul paradei Turneul Rozelor. Şasiul se frecă de insula de beton, scoţând un

zgomot strident, iar când se izbiră şi roţile, toată lumea în afară de Stu văzu cum capul şoferului se bălăbăne fără vlagă şi loveşte parbrizul, pe care apăru imediat spărtura în formă de stea.

Maşina sări ca un câine bătrân care a luat un şut în coaste şi mătură pompa pentru benzină premium, care se desprinse din postament şi se rostogoli mai încolo, răspândind în jur câţiva stropi. Ajutajul se desprinse şi el din furtun şi căzu pe jos, sclipind în lumina tuburilor fluorescente.

Toată lumea văzu şi scânteile provocate de ţeava de eşapament a maşinii la contactul cu cimentul, iar Hap, care văzuse explozia unei benzinării din Mexic, îşi acoperi instinctiv ochii, ferindu-se de mingea de foc care se aştepta să apară. Însă spatele automobilului se răsuci şi căzu de pe insulă în partea dinspre clădirea benzinăriei. Botul se înfipse în pompa de benzină fără plumb, doborând-o cu un zdrăngănit de table goale.

Chevroletul îşi încheie tacticos rotaţia de 360 de grade, lovind iarăşi insula, de această dată cu latul. Partea din spate se căţără peste bordură şi puse la pământ pompa de benzină regular. Apoi îşi găsi în sfârşit liniştea, smucind în urma ei pentru ultima oară toba de eşapament ruginită. Distrusese cele trei pompe de benzină de pe insula cea mai apropiată de şosea. Motorul se mai învârti eu greu câteva secunde, apoi se stinse. Tăcerea ce se lăsase era atât de neaşteptată, încât îţi provoca un soi de nelinişte.

— Sfinte Sisoe, spuse Tommy Wannamaker, cu respiraţia tăiată. Sare în aer, Hap?

— Dacă era să sară, se întâmpla până acum, spuse Hap.

Se ridică apoi în picioare, lovind cu umărul raftul cu hărţi şi împrăştiindu-le. Texas, New Mexico şi Arizona, care încotro. Hap era fericit, în modul lui precaut. Pompele erau asigurate, iar ratele le plătise la zi. Mary insistase să facă asigurarea, înainte de orice.

— Tipul trebuie să fie foarte beat, zise Norm.

— Am urmărit tot timpul stopurile, comentă Tommy, cu vocea ascuţită de emoţie. Nu s-au aprins nici măcar o singură dată. Sfinte Cristoase! Dacă mergea cu nouăzeci la oră, am fi fost morţi cu toţii.

Se grăbiră să iasă din oficiu, cu Hap în frunte şi Stu în urma plutonului. Hap, Tommy şi Norm ajunseră lângă maşină în acelaşi timp. Se simţea mirosul de benzină şi se auzea ticăitul discret, ca de ceas, al motorului care se răcea. Hap deschise portiera şoferului, iar omul de la volan se întinse pe jos ca un sac de bulendre vechi.

— *Fir-ar afurisit!* strigă Norm Bruett.

Apucă să se întoarcă cu spatele, îşi strânse burta lui mare şi începu să verse. Nu din cauza omului care căzuse din maşină (de altfel, Hap îl prinsese înainte de a se prăbuşi pe pavaj), ci a putorii ce se răspândea din interior, un amestec de duhori grele de sânge, materii fecale, vomă şi putreziciune umană. Un miros înfiorător, de boală şi moarte.

Hap îl apucă imediat pe şofer de subsuori şi-l târî departe de maşină. Tommy se grăbi să-i ridice picioarele şi cei doi îl transportară până în clădire. În lumina lămpilor de deasupra, feţele lor arătau verzui şi indignate. Hap uitase cu totul de banii ce i se cuveneau de pe urma asigurării.

Ceilalţi se uitară în maşină, apoi Hank se răsuci pe călcâie, cu o mână la gură şi cu degetul mic în sus, de parc-ar fi ridicat

paharul şi s-ar fi pregătit să rostească un toast. Fugi spre capătul dinspre nord al staţiei şi dădu şi el la boboci.

Vic şi Stu cercetară o vreme interiorul maşinii, se uitară unul la celălalt, apoi îşi îndreptară din nou privirile spre scena dinăuntru. Pe locul pasagerului stătea o tânără femeie cu rochia ridicată până la coapse. De ea se sprijinea un copil, băiat sau fată, cam de trei ani. Amândoi erau morţi. Gâturile li se umflaseră ca nişte imense tuburi, iar carnea din acele locuri căpătase o nuanţă neagră-purpurie, ca de vânătaie. Carnea le era tumefiată şi pe sub ochi. După cum povesti Vic mai târziu, arătau ca jucătorii de baseball care se mânjesc cu funingine pe obraji ca să nu le lucească. Ochii lor ieşiţi din orbite se holbau în gol. Femeia ţinea mâna copilului. Din nas li se scurseseră valuri de mucozităţi, care apoi se întăriseră. În jur bâzâiau muşte, se aşezau pe scursori, le intrau şi le ieşeau din gurile deschise. Stu făcuse războiul, însă nu văzuse niciodată vreo imagine mai mizerabilă decât asta. Nu-şi puteau dezlipi privirile de mâinile lor împreunate.

El şi Vic se traseră simultan înapoi, apoi îşi aruncară priviri goale. Porniră spre clădire. Îl văzură înăuntru pe Hap, care ţipa ceva în receptor, la telefonul public. Norm venea spre staţie în spatele lor, aruncând din când în când priviri peste umăr. Portiera din dreptul şoferului rămăsese căscată. De oglinda retrovizoare atârna o pereche de botoşei.

Hank stătea lângă uşă, frecându-se la gură cu o batistă murdară.

— Isuse, Stu, murmură el trist, iar Stu îi răspunse clătinând din cap.

Hap puse receptorul în furcă. Şoferul maşinii zăcea pe podea.

— Salvarea soseşte în zece minute. Crezi că sunt?... întrebă el, făcând semn cu degetul mare spre maşină.

— Sunt morţi, poţi să fii sigur, îi confirmă Vic. Figura lui ridată se îngălbenise şi, încercând să-şi răsucească o ţigară, răspândi tutunul peste tot. Sunt cele mai moarte persoane pe care le-am văzut vreodată.

Căută spre Stu, care dădu din cap şi-şi puse mâinile în buzunare, cuprins de greaţă.

Bărbatul întins la pământ scoase un geamăt profund din gât şi atunci toţi îşi îndreptară atenţia spre el. Fiind evident că necunoscutul vorbea, sau în orice caz încerca din răsputeri să zică ceva, Hap îngenunche lângă el, considerând de datoria lui să facă acest lucru.

Era limpede că omul trecea prin aceleaşi suferinţe pe care le înduraseră femeia şi copilul din maşină. Nasul îi curgea abundent, iar în respiraţie i se auzea şi un zgomot subacvatic ciudat, un soi de gâlgâit venind din piept. Pielea de sub ochi se umfla, însă nu era încă neagră, avea doar o tentă purpurie, ca de vânătaie. Gâtul părea foarte gros, iar carnea umflată formase două bărbii suplimentare. Avea febră mare; dacă te apropiai de el te simţeai ca pe marginea unei gropi umplute cu mangal, pregătită pentru fripturi.

— Câinele, mormăi el. I-aţi dat drumul câinelui?

— Domnule, îi spuse Hap, atingându-l cu blândeţe. Am chemat ambulanţa. Ai să te faci bine.

— Cadranul ceasului s-a făcut roşu, gâfâi omul de pe podea.

Fu cuprins apoi de o criză de tuse, de un şir nesfârşit de horcăieli chinuitoare care răspândiră jur-împrejur sfori groase de mucozităţi. Hap se trase înapoi, strâmbându-se disperat.

— Poate ar fi mai bine să-l întoarcem cu faţa în jos, propuse Vic. E-n primejdie să se sufoce.

Dar înainte să-şi poată pune în aplicare planul, tusea se domoli, înlocuită fiind de o respiraţie inegală, ca de foale. Omul clipi încet din ochi şi-i privi pe cei adunaţi în jur.

— Unde... suntem?

— În Arnette, îi răspunse Hap. Benzinăria Texaco a lui Bill Hapscomb. Mi-ai dărâmat nişte pompe. Adăugă apoi, cu grabă: E-n regulă. *Iera* asigurate.

Bărbatul încercă să se ridice de la pământ, dar fără succes. Trebui să se mulţumească să-şi aşeze mâna pe braţul lui Hap.

— Soţia mea... fetiţa mea...

— Sunt bine, îi zise Hap, zâmbind idiot.

— Se pare că a dat peste mine o boală teribilă. Fiecare respiraţie a omului era însoţită de o horcăială groasă. Şi ele erau bolnave. De când am plecat, acum două zile. Salt Lake City... Ochii i se închiseră încet. Bolnave... cred că nu ne-am mişcat suficient de repede, până la urmă...

Din depărtări ajunse la ei, din ce în ce mai aproape, sunetul tânguitor al sirenei Ambulanţei Voluntarilor din Arnette.

— O, Doamne, oftă Tommy Wannamaker.

Ochii bolnavului tremurară şi se deschiseră iarăşi, iar de această dată trădau o grijă acută şi intensă. Se luptă din nou să se ridice. Sudoarea i se scurgea pe obraji. Se agăţă de Hap.

— Sally şi Baby LaVon sunt bine?

Din gură îi săreau picături de salivă, iar Hap simţea căldura teribilă pe care o radia. Omul era bolnav, pe jumătate nebun şi puţea îngrozitor, amintindu-i lui Hap de duhoarea pe care o răspândesc preşurile pe care dorm câinii bătrâni.

— Sunt bine, insistă el, puţin prea pătimaş. Te rog să... te întinzi şi să stai liniştit, bine?

Bărbatul se întinse la loc. Respiraţia lui devenise şi mai aspră. Hap şi Hank îl ajutară se se întoarcă pe o parte şi păru să respire ceva mai uşor.

— Până ieri seară, m-am simţit destul de bine. Tuşeam, în rest nu aveam nimic. Dar astă-noapte m-am trezit bolnav. Nu am plecat destul de repede. Baby LaVon e bine?

Era tot mai dificil să-l înţelegi, iar ultimele cuvinte se transformară într-o bolboroseală. Sirena salvării se auzea tot mai aproape. Stu se apropie de fereastră, ca să-i urmărească sosirea. Ceilalţi rămaseră adunaţi în cerc, în jurul bărbatului de pe podea.

— Ce-o fi având, Vic, ai idee? întrebă Hap.

Vic clătină din cap.

— Habar n-am.

— Poate li se trage de la ce-au mâncat, spuse Norm Bruett. Maşina are număr de California. Probabil c-or fi mâncat în tot felul de locuri, la margine de drum, cum se întâmplă. Poate au dat peste un hamburger stricat. Se mai întâmplă.

Ambulanţa apăru în viteză, ocoli maşina accidentată şi se opri între aceasta şi uşa staţiei. Lumina roşie de deasupra se rotea nebunește. În jur domnea un întuneric deplin.

— Dă-mi mâna şi te trag şi pe tine aici, sus! ţipă pe neaşteptate bărbatul, apoi căzu iarăşi în muţenie.

— Intoxicaţie cu un aliment oarecare, spuse Vie. Mda, s-ar putea să fie aşa. Sper să fie asta, pentru că...

— Pentru că? spuse Hank.

— Pentru că, altfel, ar putea fi ceva contagios. Vic se uită la ceilalţi, tulburat. Am văzut nişte cazuri de holeră în 1958, eram lângă Nogales şi arătau cam tot aşa.

În încăpere intrară trei bărbaţi, împingând o targă.

— Hap, începu unul dintre ei. Ai mare baftă că n-ai pornit-o spre cer, cu fundul ăla al tău afurisit cu tot. Ăsta-i băiatul, da?

Le făcură loc să treacă — Billy Verecker, Monty Sullivan, Carlos Ortega, oameni pe care-i cunoşteau foarte bine.

— Mai sunt două persoane în maşină, zise Hap, trăgându-l pe Monty deoparte. O femeie şi-o fetiţă. Amândouă moarte.

— Dumnezeule mare! Eşti sigur?

— Mda. Dar el nu ştie. Îl duci la Braintree?

— Cred că da. Monty se uită la el, descumpănit. Şi cu cele două din maşină ce fac? Nu ştiu cum să procedez, Hap.

— Stu ar putea telefona la sediul poliţiei. V-ar deranja dacă vin şi eu cu voi?

— Pe naiba.

Aşezară omul pe targă şi, în timp ce-l scoteau afară, Hap se apropie de Stu.

— Îl însoţesc pe tip până la Braintree. N-ai vrea să suni la poliţie?

— Sigur că da.

— Şi la Mary. Telefonează-i şi spune-i ce s-a întâmplat.

— Okay.

Hap ieşi şi se urcă în ambulanţă. Billy Verecker închise uşile în urma lui şi apoi îi strigă pe ceilalţi doi. Aceştia se holbau în interiorul automobilului, cu un amestec de groază şi fascinaţie.

Peste doar câteva momente, salvarea plecă în trombă, cu sirena pusă în funcţiune, aruncând palide pulsaţii sângerii asupra aleii ce ducea spre staţie. Stu se duse la telefon şi introduse o fisă de douăzeci şi cinci de cenţi.

Bărbatul muri pe drum, când nu mai rămăseseră decât treizeci de kilometri până la spital. Mai gâfâi odată, gâlgâit şi sufocat, expiră, trase încă puţin aer, scurt, şi gata.

Hap scoase portofelul omului din buzunarul de la spate şi-l cercetă. Şaptesprezece dolari bani gheaţă. Un carnet de conducere emis în California pe numele Charles D. Campion. O legitimaţie de armată şi fotografii ale soţiei şi fiicei, într-o învelitoare din plastic. Hap evită să se uite la poze.

Puse portofelul la loc în buzunarul celui decedat şi-i spuse lui Carlos să oprească sirena. Ceasul arăta 9. 10.

CAPITOLUL 2

DIN ORAŞUL DE COASTĂ Ogunquit, statul Maine, pornea spre largul Atlanticului un dig lung, construit din piatră. Astăzi, digul îi sugera lui Frannie Goldsmith un deget cenuşiu şi acuzator; îşi puse maşina în parcarea publică şi-l văzu pe Jess stând chiar la capătul digului, o simplă siluetă în soarele după-amiezei. Pescăruşii se zbăteau şi ţipau deasupra lui, iar priveliştea îi amintea de un tablou în cel mai pur stil New England; se îndoia că vreun pescăruş va îndrăzni să strice impresia, lansând asupra imaculatei cămăşi albastre din poplin a lui Jess Rider un găinaţ alb. Păi, doar era poet în activitate.

Ştia că este Jess, pentru că bicicleta lui cu zece viteze era prinsă cu lacăt de grilajul metalic din spatele gheretei pentru paznicul parcării, Gus cel chel şi gras. Acesta îi ieşi în întâmpinare, ca de obicei. Taxa pentru cei veniţi din afară era un dolar de maşină, dar

Gus ştia prea bine că ea stă în oraş, fără să mai fie nevoie să se uite la abţibildul lipit în colţul parbrizului, pe care scria REZIDENT. Fran venea adesea în locul acesta.

Păi să ştii că vin des, se gândi ea. De fapt, tot aici, pe plajă, am rămas şi însărcinată, taman cu vreo patru metri peste linia la care ajunge fluxul maxim. Dragă Boţule: tu ai fost conceput pe litoralul minunat din Maine, cu patru metri peste nivelul de flux maxim şi cu cincisprezece metri la est de dig. Locul este marcat cu un X.

Gus ridică mâna, făcându-i un semn de salut.

— Prietenul dumitale e chiar la capătul digului, domnişoară Goldsmith.

— Mulţumesc, Gus. Cum merg afacerile?

Îi răspunse cu un zâmbet şi un gest către parcare, în care erau cam douăzeci de maşini, majoritatea cu abţibilduri de culoare albastră şi albă, identice cu al ei.

— Nu prea mişcă, e prea devreme, îi răspunse el. Era 17 iunie. Ai să vezi, peste două săptămâni, oraşul o să înceapă să câştige bani de pe urma noastră.

— Sunt sigură. Asta dacă nu-i şterpeleşti chiar pe toţi.

Gus începu să râdă şi se întoarse la el în dugheană.

Frannie se sprijini cu o mână de tabla caldă a maşinii, îşi scoase pantofii de tenis şi-şi puse în picioare o pereche de papuci de plajă din cauciuc. Frannie era o fată înaltă, cu părul castaniu, căzând până la jumătatea bluzei ei de culoare galbenă. O tipă bine. Picioare lungi, care-i atrăgeau priviri pline de admiraţie. *Material de lux,* acesta era termenul pe care-l foloseau băieţii atunci când erau între ei, din câte ştia ea. Nu puţini

fuseseră cei cărora le vrăjise inima. Miss 1990 a colegiului unde învăţa.

Apoi râse în sinea ei, cu amărăciune, de situaţia în care se găsea. Te porţi de parcă ar fi cine ştie ce veste nemaipomenită, îşi zise ea. Capitolul Şase: Hester Prynne îi mărturiseşte pastorului Dimmesdale vestea sosirii iminente pe lume a lui Pearl. Ce-i drept, el nu se compara cu pastorul Dimmesdale. El era Jess Rider, în vârstă de douăzeci de ani, adică mai mic cu un an decât eroina noastră, Micuţa Fran. Student la colegiu şi poet în plină activitate. Ceea ce se putea deduce din cămaşa lui albastră imaculată, de poplin.

Se opri la marginea nisipului, simţind cum căldura binefăcătoare i se răspândeşte în tălpi, chiar şi prin cauciucul papucilor. Silueta de la capătul digului făcea în continuare mişcări din care se ghicea că aruncă pietricele în apă. Ceea ce-i trecea ei acum prin minte era mai degrabă neliniştitor decât amuzant. Nu se îndoia că poziţia lui era studiată. Lord Byron, singur, dar netemător. Stând în singurătate şi izolare şi căutând spre oglinda învolburată a mării, ce se întindea până hăt, în Anglia. Dar eu, cel exilat, nu voi putea nicicând...

Draci bălţaţi!

Nu o tulbura atât gândul, cât diagnosticul pe care-l punea stării de spirit prin care trecea Tânărul domn pe care presupunea că-l iubeşte se afla acolo, iar ea îi râdea pe la spate, caricaturizându-l.

Porni de-a lungul digului, călcând grijuliu şi cu graţie peste stânci şi crevase. Acest dig vechi făcuse parte dintr-un sparge-val. Dar majoritatea navelor acostau acum la capătul sudic al localităţii, unde existau trei porturi pentru vase de agrement şi şapte moteluri, nişte spelunci cu un dever nebun toată vara.

Păşea încet, străduindu-se, pe cât era în stare, să se obişnuiască cu gândul că amorul ei trecuse, în aceste unsprezece zile de când se ştia "uşor borţoşică", după cum se exprimase Amy Lauder. Păi, doar el o adusese în halul ăsta, nu?

Însă în nici un caz nu se putea spune că este singurul vinovat. Pe deasupra, ea luase şi pilula. Asta fusese cea mai simplă figură din lume. Se dusese la cabinetul medical al căminului şi-i turnase doctorului gogoşi că avea dureri la menstruaţie şi tot felul de iritaţii penibile pe piele, iar el îi scrisese o reţetă. De fapt, îi dăduse gratis pilule pentru o lună.

Se opri din nou; acum se afla în mijlocul apelor, iar valurile se spărgeau de ambele părţi ale digului. Îi trecu prin minte că medicii din cabinetele de acest fel auzeau probabil poveşti despre menstruaţii dureroase şi prea multe coşuri cam tot atât de des pe cât aveau farmaciştii ocazia să afle că "trebuie să cumpăr neapărat prezervativele astea pentru frati-miu" — din ce în ce mai des în ultima vreme. Ar fi putut la fel de bine să se ducă la el şi să-i zică: "Vreau nişte pilule. Am de gând să mă fut." Îi venise vremea. De ce să fie timidă? Cercetă spatele lui Jesse şi oftă. Pentru că timiditatea riscă să devină un stil de viaţă. Porni iarăşi la drum.

În orice caz, pilula nu-şi făcuse efectul. Cineva din serviciul de control al calităţii de la fabrica aia străveche din Ovril adormise în faţa comenzilor. Fie asta, fie uitase ea să-şi ia o pilulă, iar apoi uitase că uitase.

Se apropie de el pe furiş şi-i puse brusc ambele mâini pe umeri.

Jess, care ţinea pietricelele cu mâna stângă şi le arunca în apele Atlanticului cu dreapta, scoase un ţipăt şi nu ştiu cum să se ridice mai

repede în picioare. Pietrele se răspândiră peste tot şi era cât pe ce s-o arunce pe Frannie în apă. Şi el se salvă cu greu de la un plonjon cu capul înainte.

Ea nu se putu abţine, izbucni în râs şi se trase înapoi cu mâinile ridicate la gură, în timp ce el se răsuci furios pe călcâie; era un tânăr solid, cu părul negru, ochelari din sârmă aurie şi trăsături obişnuite care, spre veşnica nemulţumire a lui Jess, nu reuşeau să reflecte pe deplin sensibilitatea din sufletul lui.

— M-ai speriat *îngrozitor!* urlă el.

— Vai, Jess, chicoti ea, vai, Jess, îmi pare rău, dar a fost aşa de nostim, a fost nemaipomenit de nostim.

— Era să cădem în apă, spuse el nervos, făcând un pas spre ea.

În compensaţie, Fran se retrase tot cu un pas, se împiedică de o stâncă şi căzu cu toată greutatea. Fălcile i se ciocniră violent, prinzându-i limba între dinţi — infernală durere! — şi râsul i se curmă imediat, de parcă sunetul ar fi fost retezat de o lamă. Simplul fapt că tăcuse atât de brusc — poţi să mă închizi ca pe un radio — i se păru extraordinar de nostim şi se puse din nou pe chicotit, cu toate că limba îi sângera, iar din ochi îi curgeau lacrimi de durere.

— Frannie, te simţi bine?

Îngenunche lângă ea, îngrijorat.

Îl iubesc cu adevărat, se gândi ea, simţindu-se mai uşurată.

— Nu cumva te-ai rănit, Fran?

— Doar mândria mea a avut de suferit, spuse ea, permiţându-i s-o ajute să se ridice. Şi mi-am muşcat limba. Vezi?

Scoase limba spre el, aşteptându-se ca gestul să fie răsplătit cu un zâmbet, dar el se încruntă.

— Doamne, Fran, dar sângerezi rău.

Îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi îi aruncă o privire nehotărâtă. Apoi vârî batista la loc.

O bântui imaginea lor, mergând mână în mână către parcare, doi tineri îndrăgostiţi sub soarele fierbinte al verii, iar ea ţinând între dinţi batista lui. Apoi făcându-i cu mâna pazniculuiu zâmbitor şi amabil, spunându-i: Hămâi-hu-bihe-Guh.

O bufni iarăşi râsul, chiar dacă limba o durea cu adevărat şi avea în gură gustul acela de sânge, care îi dădea o vagă senzaţie de greaţă.

— Uită-te în partea cealaltă, îi spuse ea înţepată. Am să fac un gest urât.

Zâmbind uşor, îşi acoperi ochii cu un gest teatral. Sprijinindu-se într-un braţ, se aplecă dincolo de marginea digului şi scuipă — roşu-aprins. Ptiu! Şi iarăşi. Şi încă o dată. În sfârşit i se păru că a reuşit să se cureţe şi se uită în jur, surprinzându-l că o priveşte printre degete.

— Scuză-mă. Sunt aşa de proastă!

— Nu, spuse Jesse, deşi tonul trăda contrariul.

— N-ai vrea să mergem la o îngheţată? îi propuse ea. Tu conduci. Eu fac cinste.

— De acord.

Se sculă de jos şi o ajută şi pe ea să se ridice. Fran scuipă iarăşi în apă. Roşu-aprins.

— Sper că nu mi-am retezat o bucăţică din limbă, ce crezi? întrebă ea temătoare.

— Habar n-am, îi răspunse Jess în glumă. Ai simţit să fi înghiţit ceva?

— Nu văd nimic de râs, zise ea revoltată, punându-şi o mână la gură.

— Aşa e, îmi pare rău. Pur şi simplu te-ai tăiat puţin, Frannie.

— Există şi artere în limbă?

Mergeau pe dig ţinându-se de mână, oprindu-se din când în când pentru ca ea să scuipe. Roşu-aprins. Nu mai avea de gând să înghită porcărie din aia, nu, nu!

— Nu.

— Bine.

Îl strânse de mână şi-i zâmbi încrezătoare.

— Sunt însărcinată.

— Zău? Foarte bine. Ştii pe cine am văzut în Port...

Se opri în loc şi o măsură, iar privirea lui deveni deodată fermă şi foarte, foarte precaută. Fata simţi cum i se frânge inima, văzând prudenţa aceea din ochii lui.

— Cum ai spus?

— Sunt însărcinată.

Îi zâmbi senin şi scuipă peste marginea digului. Roşu-aprins.

— Ce glumă bună, Frannie, îngăimă el nesigur.

— Nu-i glumă.

Rămase cu privirile îndreptate asupra ei. După o vreme, porniră mai departe. Când traversară parcarea, Gus ieşi şi le făcu un semn amical. Frannie îi răspunse. La fel şi Jess.

Se opriră la bufetul Dairy Queen de pe şoseaua US 1. Jess îşi luă o Coca-Cola, din care sorbea gânditor la volanul maşinii ei, un Volvo. Fran îl pusese să-i ia o îngheţată Banana Boat Supreme, iar acum stătea rezemată de portieră, lăsând o distanţă de aproape un metru între ei, mâncând alune, zeamă de ananas şi frişcă, surogat Dairy Queen.

— Ştii, îi zise ea, frişca asta făcută de D.Q. constă mai ales din bule de aer. Ştiai chestia asta? Cei mai mulţi habar n-au.

Jess o măsura în tăcere.

— Pe bune, continuă ea. Maşinile alea care fac îngheţată nu sunt în realitate decât nişte aparate gigantice de produs baloane. De-asta şi pot cei de la Dairy Queen să-şi vândă îngheţata atât de ieftin. Am primit nişte materiale despre asta la cursul de teorie a afacerilor. Există tot felul de metode de a-l jumuli pe cumpărător.

Jess continua s-o privească tăcut.

— Iar dacă ai chef să mănânci o îngheţată adevărată, trebuie să cauţi în cu totul alt loc, cum ar fi de exemplu la Deering Ice Cream Shop, care este...

Izbucni în lacrimi.

Târându-se pe banchetă, băiatul se apropie de ea şi-şi trecu braţul în jurul gâtului ei.

— Frannie, te rog să nu faci lucrul ăsta. Te rog.

— A început să curgă îngheţata pe mine, spuse ea printre lacrimi.

Batista lui ieşi din nou la iveală şi intră în acţiune. Când termină să-i şteargă lacrimile, plânsul ei se transformase deja în smiorcăit.

— Banana Boat Supreme, cu cremă de sânge, zise ca, privindu-l cu ochii înroşiţi. Cred că nu sunt în stare să mai mănânc. Îmi pare rău, Jess. Fii aşa de bun şi arunc-o, vrei?

— Desigur, răspunse el ţeapăn.

Îi luă îngheţata din mână, coborî din maşină si o aruncă în coşul de gunoi. Avea un mers ciudat, de parcă ar fi primit un şut acolo unde îi doare mai tare pe băieţi, gândi Fran. Într-un fel, presupunea ea, chiar acela era locul unde fusese lovit. Dar dacă priveai chestiunea din alt punct de vedere, ei bine, cam tot aşa mersese şi ea după ce o dezvirginase pe plajă. Se simţise de parcă ar fi suferit o iritaţie gravă. Numai că din cauza iritaţiilor nu rămâi însărcinată.

Băiatul se întoarse şi se sui în maşină.

— Chiar ai rămas, Fran? întrebă el brusc.

— Da, chiar am rămas.

— Cum s-a întâmplat? Am crezut că iei pilule.

— Păi, din câte îmi fac cu socoteala, fie, unu, cineva din sectorul de control al calităţii la vechitura aia de fabrică din Ovril a dormit în post când au trecut pe bandă medicamentele cu care m-am ales eu, fie, doi, pe voi, băieţii, vă hrănesc cine ştie cum la cantina UNH şi aveţi o spermă nemaipomenită, fie, trei, am uitat să iau o pilulă şi între timp am uitat că am uitat.

Îi aruncă un zâmbet dur, subţire, aparent radios, care-l făcu să bată în retragere.

— De ce te-ai enervat, Fran? Am pus şi eu o întrebare.

— Ei bine, ca să-ţi răspund altfel la întrebare, într-o seară caldă de aprilie, pesemne că s-a întâmplat în doisprezece, treisprezece sau paisprezece, ţi-ai introdus penisul în vaginul meu şi ai avut un orgasm, ejaculând astfel spermă conţinând milioane de...

— Termină, o opri el hotărât. Nu e nevoie să...

— Să ce?

Frannie era de-a dreptul îngrozită, chiar dacă nu lăsa să se ghicească acest lucru. Nici în cele mai negre închipuiri ale ei despre cum se va desfăşura această scenă nu-şi imaginase că va arăta chiar aşa.

— Să fii atât de furioasă, spuse el fără vlagă. N-am să te părăsesc.

— Nu, spuse ea ceva mai blând.

În momentul acela ar fi putut să-i ia o mână de pe volan, să i-o strângă la piept şi să-i vindece astfel rana. Dar nu reuşea să se hotărască să facă acest lucru. Nu avea nici cel mai mic drept să dorească să fie mângâiată,

indiferent dacă această dorinţă nu era decât tainică şi inconştientă. Înţelese deodată că, într-un fel sau altul, râsul şi distracţia dispăruseră pentru o vreme. Asta o aduse din nou în pragul lacrimilor, dar se abţinu să plângă din nou. Ea era Frannie Goldsmith, fiica lui Peter Goldsmith, şi nu avea de gând să bâzâie ca o proastă în parcarea de la Ogunquit Dairy Queen.

— Ce vrei să faci? o întrebă Jess, scoţându-şi ţigările din buzunar.

— Dar *tu* ce vrei să faci?

El aprinse un chibrit şi, timp de o clipă, înainte ca fumul de ţigară să se răspândească, ea văzu limpede cum pe chipul lui se războiesc, încercând fiecare să obţină dominaţia, un bărbat şi un băiat.

— O, fir-ar să fie! zise el.

— Din câte mă gândesc eu, există următoarele posibilităţi. Putem să ne căsătorim şi să păstrăm copilul. Putem să ne căsătorim şi să renunţăm la copil. Sau nu ne căsătorim şi ţinem copilul. Sau...

— *Frannie...*

— Sau nu ne căsătorim şi eu nu ţin copilul. Aş putea să fac un chiuretaj. Mai există vreo posibilitate? Mi-a scăpat ceva?

— Frannie, nu am putea să discutăm...

— Păi asta şi facem! îl repezi ea. Când ai avut ocazia să-ţi spui părerea, tu ai zis "O, fir-ar să fie!" Astea sunt chiar cuvintele tale. Eu tocmai am pomenit toate variantele posibile. Desigur, eu am avut mai mult timp să-mi fac un plan de bătaie.

— Vrei o ţigară?

— Nu. Fumatul nu este bun pentru copil.

— Frannie, ce naiba!

— De ce strigi? îl întrebă ea blând.

— Pentru că pari hotărâtă să mă scoţi din sărite, îi răspunse Jess aprins, apoi reuşi să se

stăpânească. Te rog să mă ierţi. Nu pot să concep că ar fi vina mea.

— Nu poţi? Îl cercetă cu o sprânceană ridicată. Ca să vezi, o virgină va naşte.

— Trebuie să-ţi ieşi din fire chiar în halul ăsta? Luaseşi pilula, din câte mi-ai zis tu. Te-am crezut pe cuvânt. Am greşit cumva?

— Nu, n-ai greşit. Dar asta nu schimbă situaţia.

— Ai dreptate, spuse el posomorât, aruncând ţigara fumată doar pe jumătate. Deci ce facem?

— Mă tot întrebi pe mine, Jesse. Eu tocmai ţi-am expus posibilităţile, aşa cum le văd eu. Am crezut că vei avea şi tu vreo idee. Mai există şi sinuciderea, dar în momentul de faţă nu intră în vederile mele. Deci alege o altă variantă care-ţi convine ţie şi discutăm despre ea.

— Hai să ne căsătorim, spuse el deodată cu o voce neaşteptat de puternică.

Avea aerul omului care a ajuns la concluzia că cel mai bun mod de a rezolva problema nodului gordian este să-l tai drept în două. Cu toată viteza înainte, iar cine se smiorcăie este invitat să elibereze locul de pe punte.

— Nu, îi răspunse ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Se întâmplă ca şi cum obrajii lui ar fi fost fixaţi în nişte şuruburi ascunse, slăbite acum simultan cu o rotaţie şi jumătate. Toată faţa îi căzu dintr-o dată. Imaginea era atât de criminal de comică, încât fata fu nevoită să-şi treacă zona rănită a limbii peste asperităţile de pe cerul gurii ca să nu fie iarăşi cuprinsă de chicoteală. Nu dorea să-i râdă în nas lui Jess.

— De ce nu? Fran...

— Va trebui să mă mai gândesc la motivele pentru care nu vreau. Nu vreau să mă las

implicată într-o discuţie despre motivele pentru care nu vreau, pentru că acum nu ştiu.

— Nu mă iubeşti, îi zise el morocănos.

— În majoritatea cazurilor, dragostea şi mariajul sunt două stări ce se exclud reciproc. Alege altă variantă.

Rămase multă vreme tăcut. Se jucă un timp cu o nouă ţigară, fără să o aprindă. În cele din urmă, zise:

— Nu pot alege alta, Frannie, din cauză că tu refuzi să o discuţi pe asta. De fapt, nu urmăreşti decât să aduni cât mai multe puncte în favoarea ta.

Chestia asta o atinse puţin. Îşi înclină fruntea.

— Poate că ai dreptate. Dar am pierdut şi eu o mulţime de puncte în ultimele săptămâni. Cât despre tine, Jess, eşti cel mai tipic student de colegiu pe care l-am văzut. Dacă te-ar ataca un bandit, cu un cuţit în mână, reacţia ta ar fi să convoci imediat un seminar.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

— Alege altă variantă.

— Nu. Tu ai avut timp să-ţi faci toate socotelile. Poate că aş avea şi eu nevoie de un răgaz.

— Foarte bine. Vrei să ne întoarcem în parcarea noastră? Te las acolo şi mă duc să-mi fac nişte cumpărături.

El tresări, luat prin surprindere.

— Frannie, am parcurs pe bicicletă tot drumul de la Portland până aici. Am închiriat o cameră la motelul de lângă oraş. Speram că ne vom petrece împreună acest sfârşit de săptămână.

— În camera ta de motel. Nu, Jess. Situaţia s-a schimbat. Te sui din nou în şaua cursierei tale şi o porneşti spre Portland; mă cauţi doar după ce te mai gândeşti puţin. Nu e nici o grabă.

— Nu mă mai călări atâta, Frannie.

— Nu, Jess, tu eşti cel care m-ai călărit pe mine până acum, izbucni ea într-un acces de furie neaşteptată, iar în acel moment el o lovi uşor peste obraz, cu dosul palmei.

— Te rog să mă ierţi, Fran, îngăimă el apoi buimăcit, privind-o lung.

— E-n regulă, îi răspunse ea incolor. Hai să mergem.

Nu schimbară nici un cuvânt cât dură drumul înapoi până în parcarea din apropierea plajei publice. Ea rămase cu mâinile în poală, urmărind porţiunile în care oceanul se întrezărea printre căsuţele construite imediat la vest de dig. Îi trecu prin minte că arătau ca nişte apartamente din cartierele sărace. Oare cui aparţineau aceste case, marea majoritate protejate încă de obloane, pentru că vara nu începea oficial decât peste ceva mai puţin de o săptămână? Profesorilor de la MIT. Doctorilor din Boston. Avocaţilor din New York. Casele acestea nu aparţineau adevăraţilor barosani, cu averi exprimate în şapte sau opt cifre, care posedau proprietăţi pe coastă. Dar atunci când familiile cărora le aparţineau se mutau aici, cel mai mic IQ de pe Shore Road avea să rămână acela al lui Gus, paznicul parcării. Copiii lor mergeau pe cursiere cu zece viteze, ca a lui Jess. Aveau să arboreze mine plictisite şi să-şi însoţească părinţii la mese cu homar şi la spectacolele de la Teatrul din Ogunquit. Aveau să se fâţâie în sus şi în jos pe strada principală, travestindu-se, după apusurile blânde ale verii, în simpli pietoni. Nu-şi dezlipea privirile de minunatele sclipiri de culoarea cobaltului dintre casele ce formau grupuri compacte, conştientă că era împiedicată să vadă foarte bine din cauza unui nou val de lacrimi. Micuţul nor alb ce plângea.

Ajunseră în parcare, unde Gus le făcu un semn cu mâna. Îi răspunseră şi ei.

— Îmi pare foarte rău că te-am lovit, Frannie, spuse Jess cu voce stinsă. Nici prin minte nu mi-a trecut să fac lucrul acesta.

— Ştiu. Te întorci la Portland?

— Rămân aici în seara asta şi te sun mâine de dimineaţă. Însă de hotărât vei hotărî tu, Fran. Dacă ajungi la concluzia că, pricepi, avortul este cea mai bună soluţie, atunci o să scobesc eu după bani.

— Jocul ăsta de cuvinte l-ai făcut intenţionat?

— Nu, se apără el. Nici gând. Se apropie de ea şi o sărută sobru. Te iubesc, Fran.

Nu cred că-i adevărat, îşi zise ea. Deodată, iată, nu-l cred câtuşi de puţin... dar accept afirmaţia lui cu toată complezenţa. Atâta lucru pot face.

— Foarte bine, spuse ea calm.

— Sunt la Lighthouse Motel. Dacă vrei, sună-mă.

— Okay.

Se strecură la volan, simţindu-se copleşită pe neaşteptate de o mare oboseală. Locul unde se muşcase de limbă o durea îngrozitor.

Băiatul se duse la bicicleta lui prinsă de gardul metalic şi se întoarse ţinând-o de coarne.

— Aş fi foarte fericit dacă mi-ai telefona, Fran.

— Vom vedea. La revedere, Jess, îi spuse ea, zâmbind artificial.

Porni motorul, întoarse şi, după ce traversă parcarea, porni pe Shore Road. Putea să-l vadă în oglindă pe Jess, care rămăsese nemişcat lângă bicicleta lui, cu oceanul în spate şi, pentru a doua oară în acea zi, îl acuză în mintea ei că adoptase cu bună ştiinţă o anumită poză. De această dată, în loc să se

enerveze, nu simţi decât puţină tristeţe. Merse mai departe, întrebându-se dacă oceanul avea să mai arate vreodată ca înainte să i se întâmple toate lucrurile acestea. Limba continua s-o doară. Deschise geamul mai larg şi scuipă. De această dată alb. Simţea mirosul intens de sare al oceanului, amar ca şi lacrimile ei.

CAPITOLUL 3

NORM BRUETT se trezi la 10.15 de dimineaţă în zgomotul copiilor care se certau în faţa ferestrei dormitorului şi al muzicii country de la radioul din bucătărie.

Îmbrăcat în izmene scurte şi lălâi şi în maiou, se duse la uşa din spate, o dădu de perete şi urlă:

— Băi puştilor, mucles!

Pauză de o clipă, Luke şi Bobby lăsară basculanta veche şi ruginită, de jucărie, pentru care se certaseră, şi se întoarseră spre el. Cum i se întâmpla de obicei atunci când copiii îi apăreau înaintea ochilor, Norm se simţea disputat între două senzaţii contrare. Suferea teribil în inima lui să-i vadă purtând haine transmise în familie de la cei mari la cei mici şi straie de căpătat de la Armata Salvării, aidoma acelora cu care îi vedeai înţoliţi pe copilaşii negrilor din zona de est a oraşului Arnette; pe de altă parte, era cuprins de o furie teribilă, începea să tremure şi-i venea să dea cu ei de pământ.

— Da, tăticule, spuse Luke, care avea nouă ani, pe ton supus.

— Da, tăticule, răsună şi vocea lui Bobby, ca un ecou.

Bobby era de şapte ani, mergea pe opt.

Norm se mai holbă o dată urât de tot la ei, apoi trânti uşa. Cercetă nehotărât grămada de ţoale pe care le purtase cu o zi în urmă. Zăceau la picioarele patului dublu, deşelat, acolo unde le trântise.

Căţea şleampătă, se răzvrăti el în gând. Nici măcar bulendrele n-a fost în stare să le atârne la locul lor.

— Lila! răcni el.

Nici un răspuns. Cumpăni dacă să dea iarăşi uşa de perete şi să-l întrebe pe Luke unde naiba plecase mă-sa.

Ziua de primire a donaţiilor pica de-abia săptămâna viitoare, iar dacă se dusese iarăşi la biroul de forţe de muncă din Braintree, înseamnă că era chiar mai proastă decât o credea el.

Nu se mai deranjă să-i întrebe pe copii. Se simţea obosit şi îl cuprinsese o durere de cap sâcâitoare, însoţită de greaţă. S-ar fi zis că-i mahmur, dar nu băuse decât trei beri la Hap, cu o seară în urmă. Dar accidentul ăla îl dăduse peste cap. Femeia şi fetiţa moarte, în maşină, iar bărbatul, Campion, mort şi el, în drum spre spital. Până să se întoarcă Hap, patrula de poliţie apucase să vină şi să plece din nou, ca şi maşina de intervenţii pentru accidente, şi aceea a antreprenorului de pompe funebre din Braintree. Vic Palfrey le dăduse reprezentanţilor legii o declaraţie în numele lor, al celor cinci care asistaseră. Antreprenorul, care era în acelaşi timp şi medicul legist al ţinutului, refuză să facă orice speculaţie despre boala ce-i răpusese.

— Dar holeră nu este. Să nu vă apucaţi să speriaţi lumea cu chestia asta. Se va face o autopsie şi veţi citi totul în ziare.

Un căcăcios mizerabil, se gândi Norm, îmbrăcându-se încet în aceleaşi straie pe care le purtase şi cu o zi în urmă. Durerea de cap

era din ce în ce mai greu de suportat. Dacă puştii ăia nu se potolesc odată, or să se aleagă cu picioarele rupte, ca să aibă de ce chiăi. De ce mă-sa nu-i ţine la şcoală tot anul?

Chibzui dacă să-şi vâre cămaşa în pantaloni, hotărî că preşedintele nu avea probabil să treacă în ziua aceea pe la el şi se strecură în bucătărie doar în ciorapi. Soarele strălucitor ce bătea prin ferestrele dinspre răsărit îl obligă să se uite chiorâş.

Din difuzorul aparatului Philco de deasupra aragazului se auzea o voce stridentă:

Dar draa-aa-aa-gă spune-mi dacă poate cineva.

Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

El e un om drept,

Spune-mi, dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Lucrurile ajunseseră în ultimul hal dacă se pretau să difuzeze muzică rock and roll cântată de cioroi pe postul local de muzică country. Norm îi luă maul înainte ca sunetul să reuşească să-i despice capul. Lângă aparatul de radio se afla un bileţel, pe care-l ridică foarte aproape de ochi, ca să-l poată citi.

Dragă Norm,

Sally Hodges zice că are nevoie de cineva care să stea cu copiii ei în dimineaţa asta şi că îmi dă un dolar dacă fac chestia asta. Mă întorc la prânz. Dacă vrei, e *nişte cârnaţi pe care po' să-i mănânci. Te iubesc scumpul meu.*

Lila

Norm puse bileţelul la loc şi zăbovi câteva momente, sucind lucrurile pe toate feţele în

mintea lui şi încercând să înţeleagă. Îi venea al dracului de greu să cugete, din cauza durerii de cap. Stat cu copiii... un dolar. Chemată de soţia lui Ralph Hodges.

Aceste trei elemente se combinară foarte greu în creierul lui. Lila se dusese să stea cu cei trei copii ai lui Sally Hodges, ca să câştige un împuţit de dolar, iar el rămăsese pe cap cu Luke şi Bobby. Păi să ştii că erau nişte vremuri nemaipomenit de grele dacă un bărbat trebuia să stea acasă şi să-i şteargă de muci p-ăia mici ca să poată nevastă-sa să se ducă să câştige un amărât de dolar, pe care nu-ţi dă nimeni nici măcar un galon de benzină. Vremuri de căcat, ce mai încolo şi-ncoace.

Supărarea i se urcă la cap, provocându-i dureri şi mai mari. Îşi târî încet picioarele până la frigider, cumpărat pe vremea când prinsese nişte ore suplimentare nemaipomenite. Îl deschise, constatând că majoritatea rafturilor erau goale. Nu existau decât resturile pe care Lila le pusese la păstrare în tăviţele frigiderului. Ura micile farfurii Tupperware din plastic. Fasole veche, porumb vechi, nişte mâncare cu ardei iute... nimic care să-l atragă pe un bărbat. Nimic, în tot frigiderul, cu excepţia farfuriilor Tupperware şi a celor trei cârnaţi mici şi vechi, înfăşuraţi în folie Handi-Wrap. Se aplecă şi-i cercetă mai de aproape, mânia ce-l cuprindea de obicei în asemenea momente combinându-se de această dată cu durerea ce-i pulsa în creieri. Cârnăciorii arătau de parcă se apucase cineva să taie puţele unor pigmei din ăia care mişună prin Africa sau prin America de Sud sau pe unde mă-sa or trăi ei. Oricum nu-i era foame. Ba chiar era foarte bolnav, dacă stătea să se gândească mai bine.

Se duse la aragaz, frecă un chibrit pe bucata de glaspapir prinsă în perete, aprinse ochiul din faţă şi puse de cafea. Apoi se trânti pe scaun şi aşteptă să fiarbă. Chiar înainte ca apa să clocotească, trebui să-şi scoată în grabă batista din buzunarul de la spate, ca să strănute. Un strănut puternic şi umed. Am răcit, îi trecu prin cap. Pe lângă toate celelalte, asta-mi mai lipsea! Dar nu-i veni nici o clipă în minte să facă vreo legătură cu flegma care curgea cu o seară în urmă din individul acela, Campion.

Când se auzi soneria de la uşa din faţă, Hap se afla în gaura de vizitare din garaj şi monta o ţeavă de eşapament nouă la maşina lui Tony Leominster, iar Vic Palfrey se balansa într-un scaun de campanie rabatabil, urmărindu-i cu privirea şi sorbind dintr-un Dr. Pepper.

— E patrula de poliţie, îl anunţă Vic. Mi se pare că e şi vărul tău printre ei. Joe Bob.

— Okay.

Hap ieşi de sub autoturism, ştergându-şi mâinile pe un ghemotoc de cârpe. În drum spre birou, strănută o dată puternic. Ura răcelile de vară. Erau cele mai rele dintre toate.

Joe Bob Brentwood, înalt de aproape doi metri, stătea în spatele maşinii de patrulă şi-i făcea plinul. Dincolo de el, cele trei pompe pe care Campion le răsturnase cu o seară în urmă erau aliniate cu grijă, ca nişte soldaţi morţi.

— Salut, Joe Bob! îl întâmpină Hap.

— Salut, Hap, îi răspunse Joe Bob, fixând pompa pe automat şi păşind peste furtun. Ai mare baftă că benzinăria mai există în dimineaţa asta.

— Pe naiba, Stu Redman a văzut că individul se apropie şi-a închis pompele. Totuşi, maşina a scos o groază de scântei.

— Indiferent cum s-a întâmplat, a fost un noroc chior. Ascultă-mă, Hap, n-am venit până aici doar ca să pun benzină.

— Da?

Ochii lui Joe Bob se fixară asupra lui Vic, care stătea în uşa benzinăriei.

— Moşu' a fost aici şi ieri seară?

— Cine? Vic? Mda, vine aici aproape în fiecare seară.

— Poate să-şi ţină gura?

— Bineînţeles. Să ştii că moşu' e de treabă.

Se auzi ţăcănitul sistemului automat. Hap mai îndesă benzină în valoare de vreo douăzeci de cenţi, apoi aşeză ciocul la locul lui, pe pompă, şi o opri. Se întoarse la Joe Bob.

— Ei? Care-i problema?

— Păi, să mergem înăuntru. Cred c-ar fi bine să audă şi bătrânu'. Iar dacă ai ocazia, ai putea să-i suni şi pe ăilalţi care au fost aici.

Traversară fâşia de asfalt şi intrară în încăpere.

— Îţi urez bună dimineaţa, domnule sergent, spuse Vic.

Joe Bob îi răspunse printr-un semn din cap.

— Vrei nişte cafea, Joe Bob?

— Cred că nu. Le aruncă priviri întunecate. Chestia e că superiorii mei n-ar fi prea încântaţi să mă ştie aici. Adică sunt convins că nu le-ar conveni deloc. Aşa că atunci când vor veni tipii ăia, să nu le ziceţi că v-am vândut pontul, da?

— Care tipi, domnule sergent? întrebă Vic.

— De la Ministerul Sănătăţii, îl lămuri Joe Bob.

— Isuse, înseamnă că de fapt era chiar holeră, se tângui Vic. Am ştiut eu!

Hap îi privea pe rând pe cei doi.

— Joe Bob?

— Eu habar n-am, îi răspunse acesta, aşezându-se pe unul dintre scaunele Woolco din plastic. Genunchii lui ciolănoşi îi ajunseră până aproape de gât. Scoase un pachet de Chesterfield din buzunarul bluzei şi-şi aprinse o ţigară. Finnegan, medicul legist...

— Un idiot din ăia care se dau mari, spuse Hap cu înverşunare. Ar fi trebuit să vezi cum se mai înfoia pe aici, Joe Bob. Ca un curcan la care i s-a sculat pentru prima dată. Sâsâia după oameni ca să tacă din gură şi alte chestii din astea.

— Ai dreptate, e ca un rahat mare într-o oală de noapte prea mică, se arătă Joe Bob de acord. În orice caz, l-a chemat şi pe doctorul James să se uite la Campion, şi amândoi l-au convocat apoi pe un alt doctor, pe care nu-l cunosc. Pe urmă au sunat la Houston. Şi cam pe la ora 3 dimineaţa au sosit pe aeroportul ăla mic de lângă Braintree.

— Cine?

— Nişte patologi. Trei la număr. Au rămas lângă cadavre până la ora 8. Bănuiesc că le-au făcut autopsii, dar nu am cum să ştiu sigur. După aia au luat legătura cu Centrul Epidemiologic din Atlanta, iar băieţii de acolo vor sosi aici în după-amiaza asta. Dar au mai zis şi că Ministerul Sănătăţii al Statului o să trimită o echipă care să-i vadă pe toţi cei ce se aflau în staţie ieri seară şi pe băieţii care au mers cu unitatea de salvare la Braintree. Nu cunosc exact, dar după părerea mea cred că vor să vă bage în carantină.

— Maica Domnului din Ceruri! spuse Hap înspăimântat.

— Centrul Epidemiologic din Atlanta este de nivel federal, interveni Vic. Credeţi c-ar trimite ei un avion întreg de oameni dac-ar fi vorba doar de holeră?

— Să mă bată Dumnezeu dacă am habar, îi mărturisi Joe Bob. Dar m-am gândit că este dreptul vostru să ştiţi. Din câte am auzit, voi doar aţi vrut să daţi o mână de ajutor.

— Îţi rămânem recunoscători, Joe Bob, îl asigură Hap încet. Dar James şi celălalt doctor ce-au zis?

— Mai nimic. Dar păreau speriaţi. N-am văzut în viaţa mea nişte doctori care să arate mai speriaţi decât ăştia. Dar nu prea mi-a păsat.

Se lăsă o tăcere grea. Joe Bob se duse la automatul pentru băuturi şi-şi luă o sticlă de Fresca. Când săltă dopul, se auzi bolboroseala ce însoţeşte procesul de carbonatare. După ce Joe Bob se aşeză din nou, Hap scoase un şerveţel Kleenex din cutia de lângă casă, îşi şterse nasul, îl împături şi îl puse în buzunarul salopetei lui unsuroase.

— Dar despre Campion ce aţi aflat? se interesă Vic. Aţi dat de vreun fir?

— Cercetările continuă, spuse Joe Bob, cu un vag aer de importanţă. Actul lui de identitate spune că ar fi din San Diego, dar o mulţime de lucrurile din portofelul lui sunt expirate de acum doi sau trei ani. Carnetul de conducere expirat. Avea o carte de credit BankAmericard emisă în 1986, şi ea expirată. Există şi o legitimaţie de-a armatei, aşa că verificăm şi pe linia asta. Căpitanul este de părere că omul nostru, Campion, nu mai locuieşte la San Diego cam de patru ani.

— O fi dezertat? se întrebă Vic.

Scoase o batistă mare, roşie, tuşi şi scuipă în ea.

— Încă nu se cunoaşte. Dar legitimaţia lui de armată expira în 1997, era în haine civile şi familia călătorea împreună cu el, ajunsese la mare distanţă de California; dar mai bine îmi ţin gura.

— Păi, am să iau legătura cu ceilalţi şi am să le spun ce ne-ai zis. Îţi rămân îndatorat.

Joe Bob se ridică în picioare.

— Sigur că da. Numai să nu-mi pomeneşti cumva numele. N-aş vrea să-mi pierd slujba. Prietenii voştri n-au nevoie să ştie de unde ai aflat ştirea, este?

— Nu, încuviinţară Hap şi Vic într-un glas.

Când Joe Bob ajunse la uşă, Hap îi spuse pe un ton de scuză:

— Benzina costă fix cinci dolari, Joe Bob. Îmi pare foarte rău că trebuie să-ţi cer banii, însă lucrurile merg aşa cum merg...

— E-n regulă. Joe Bob îi întinse o carte de credit. Oricum, statul plăteşte. Iar eu primesc chitanţa, ca să pot demonstra de ce-am venit aici.

În timp ce scria chitanţa, Hap strănută de două ori.

— Ai grijă ce faci, îl sfătui Joe Bob. Răcelile de vară sunt cele mai nenorocite.

— De parcă n-aş şti şi eu.

Deodată, se auzi vocea lui Vic din spatele lor:

— Poate că nu este răceală.

Se întoarseră spre el. Vic părea speriat.

— Azi-dimineaţă, când m-am sculat, strănutam şi tuşeam de nu se poate, le spuse Vic. Mă durea şi capul. Am luat nişte aspirine şi m-a mai lăsat puţin, dar încă mă simt plin de muci. Nu-i exclus să ne doboare şi pe noi. Boala pe care o avea şi Campion. Din cauza căreia a murit.

Hap rămase cu ochii la el multă vreme, apoi, tocmai când se pregătea să-i expună toate motivele pentru care-şi închipuia el că nu-i posibil, strănută iarăşi.

Joc Bob îi măsură grav pe amândoi.

— Ştii, Hap, poate că n-ar fi rău să închizi staţia. Doar pentru astăzi.

Hap îi aruncă o privire speriată şi încercă să-şi aducă aminte motivele acelea pe care şi le adunase în minte. Nu-i veni nici măcar unul. Memoria nu-i spunea decât că şi el se trezise cu durere de cap şi nasul înfundat. Ei, nu scapă nimeni de câte-o răceală, din când în când. Dar înainte să apară Campion se simţise bine. Foarte bine.

Cei trei copii Hodges aveau şase şi patru ani, respectiv optsprezece luni. Cei doi mai mici dormeau, iar cel mare era în grădina din spate, săpând o groapă. Lila Bruett se afla în salon, urmărind "Tineri şi neliniştiţi" la televizor. Spera ca Sally să nu se întoarcă înainte de sfârşitul serialului. Ralph Hodges îşi cumpărase un televizor color din cele mari când vremurile fuseseră mai bune în Arnette, iar Lila se dădea în vânt după filmele astea de după-amiază, mai ales pe color. Era mare diferenţă, păreau cu mult mai frumoase.

Trase din ţigară, apoi suflă fumul în mai multe reprize, printre spasmele crizei atroce de tuse ce-o cuprinsese. Se duse la bucătărie şi scuipă expectoraţiile ce i se adunaseră în gură. Se sculase cu tusea asta şi toată ziua avusese senzaţia că o gâdilă cineva cu o pană în fundul gâtului.

Se întoarse în salon, nu înainte de a arunca o privire pe fereastră, ca să se asigure că Bert Hodges nu are nici o problemă. Pe ecran apăruse acum o reclamă, două sticle de detergent pentru curăţarea vaselor de toaletă, care dansau între ele. Lila îşi plimbă privirile prin cameră, cu părere de rău că propria ei casă nu arăta la fel de bine. Sally avea pasiunea să asambleze tablouri cu scene biblice din fragmente pictate separat — cu vopselele de ulei puse la dispoziţie de

producătorii jocului — şi ordonate apoi conform unei numerotaţii, tablouri care se vedeau peste tot în încăpere, frumos înrămate. Cel mai mult îi plăcea o reprezentare de mari dimensiuni a Cinei cea de taină, atârnată în spatele televizorului; fusese realizată cu şaizeci de vopsele diferite, după o muncă de aproape trei luni de zile, aşa cum îi mărturisise Sally. O adevărată operă de artă.

Tocmai când filmul fusese reluat, Baby Cheryl începu să plângă, ţipătul ei ascuţit şi sfâşietor fiind întrerupt de serii de tuse.

Lila îşi stinse ţigara şi se duse în dormitor. Eva, fetiţa de patru ani, dormea încă profund, dar Cheryl zăcea pe spate la ea în pătuţ, iar obrajii ei căpătaseră o nuanţă purpurie, nesănătoasă. Se vedea bine că, printre ţipete, este pe cale să se sufoce.

Lila, care nu se speria de o laringită difterică, după ce ambii ei copii fuseseră bolnavi, unul după celălalt, o apucă de călcâie, o ridică şi o bătu zdravăn pe spate. Nu avea idee dacă doctorul Spock recomanda sau nu acest gen de tratament, pentru simplul motiv că nu se ostenise să-l citească. În orice caz, asupra lui Baby Cheryl avu un efect foarte bun. Scoase un orăcăit ca de broască şi scuipă deodată un ghem de flegmă galbenă drept pe podea.

— E mai bine? o întrebă Lila.

— Da, îi răspunse Baby Cheryl, pe cale să adoarmă la loc.

Lila şterse pe jos cu un şerveţel Kleenex. Nu-şi aducea aminte să fi văzut vreodată un bebeluş expectorând o asemenea cantitate dintr-o dată.

Se aşeză posomorâtă şi se uită mai departe la "Tineri şi neliniştiţi". Îşi aprinse încă o ţigară, strănutând chiar la primul fum, apoi o cuprinse şi pe ea din nou tusea.

CAPITOLUL 4

SE SCURSESE o oră de la căderea serii.

Starkey stătea singur la o masă lungă, examinând foile subţiri, de culoare galbenă. Conţinutul lor îl aducea la disperare. Îşi servea ţara de treizeci şi şase de ani, de când intrase, speriat ca orice "boboc", pe porţile Academiei West Point. Câştigase medalii. Stătuse de vorbă cu preşedinţi, le dăduse sfaturile lui, iar câteodată acestea fuseseră urmate. Mai trecuse şi până acum prin momente întunecate, nu puţine la număr, dar o situaţie ca asta...

Era înfricoşat, atât de înfricoşat, încât cu greu îndrăznea să recunoască acest lucru faţă de el însuşi. Era exact spaima aceea care te putea duce la nebunie.

Cedând unui impuls, se ridică în picioare şi se apropie de peretele în care era montat un şir de cinci monitoare de televiziune. Mişcându-se, lovi masa cu genunchiul, una dintre foiţele galbene se desprinse din teanc, descrise leneş o traiectorie sinuoasă în aerul purificat prin mijloace mecanice şi ateriză pe gresie, rămânând pe jumătate în umbra mesei. Cineva care ar fi privit de sus partea luminată ar fi putut citi următoarele:

NECONFIRMAT
PARE SUFICIENT DE
SOI CODIFICAT 848-AB
CAMPION, (W.)SALLY
SCHIMBARE ŞI MUTAŢIE A ANTIGENU
RISCURI DEOSEBITE/MORTALITATE FOARTE RI

PROBABILITATE DE MOLIPSIRE ESTIM
REPETĂM LA 99, 4%.
CENTRUL EPIDEMIOLOGIC ATLANTA
ÎNŢELEGERE. STRICT SECRET.
SE INCLUDE ÎN BLUE FILE.
SFÂRŞIT
P-T-222312A

Starkey apăsă un buton de sub ecranul din mijloc şi imaginea apăru cu bruscheţea aceea mereu surprinzătoare pentru el, posibilă datorită componentelor electronice moderne. Se vedea zona apuseană a deşertului Californiei, cu deschidere spre est. Un tablou dezolant şi în acelaşi timp sinistru, datorită marginilor roşii-purpurii ale formelor filmate în infraroşu.

E chiar acolo, drept înainte, gândi Starkey. Project Blue.

Spaima ameninţa să-l copleşească din nou. Îşi duse mâna în buzunar şi scoase o pilulă albastră. Fiică-sa ar fi numit-o probabil "downer". Denumirile contează prea puţin; efectele sunt importante. O înghiţi fără apă, iar figura lui dură şi fără riduri se crispă o secundă.

Project Blue.

Se uită către celelalte monitoare stinse, apoi le aprinse pe rând. Numerele 4 şi 5 prezentau imagini din laboratoare. Pe 4, era laboratorul de fizică, pe 5 cel de biologie virală. În acesta din urmă se vedeau o mulţime de cuşti, mai ales pentru cobai, maimuţe rhesus şi câţiva câini. Nici unul dintre animale nu părea să doarmă. În laboratorul de fizică, o mică centrifugă continua să funcţioneze. Starkey îşi exprimase nemulţumirea în legătură cu acest lucru. Nemulţumirea lui *profundă.* Zbârnâitul

vesel al acelei centrifuge ce mergea necontenit contrasta în chip straniu cu trupul inert al doctorului Ezwick, zăcând pe podea, ca o sperietoare de ciori răsturnată de o pală violentă de vânt.

I se explicase că centrifuga era alimentată de acelaşi circuit de curent ca şi luminile, prin urmare, dacă opreau centrifuga, s-ar fi stins şi becurile. Iar camerele de acolo nu erau echipate pentru imagini în infraroşu. Starkey pricepu. Nu era exclus să mai apară şi alţi barosani de la Washington, care să vrea să-l vadă pe laureatul Premiului Nobel zăcând fără viaţă la o sută douăzeci de metri sub nivelul deşertului şi la un kilometru de acest punct de comandă. Dacă închidem centrifuga, nu-l mai putem vedea pe profesor. Un paradox elementar. Ceea ce fiica lui ar fi denumit "Catch-22".

Înghiţi încă un calmant şi-şi îndreptă atenţia asupra monitorului numărul 2. Care-i plăcea cel mai puţin dintre toate. Nu-i plăcea bărbatul care se prăbuşise cu faţa în supă. Ce-ai zice dacă ar veni cineva la tine şi ţi-ar spune: *Îţi vei petrece eternitatea cu moaca într-un castron de supă.* E exact ca poanta cu tortul de frişcă: încetează să mai fie amuzantă când ţi se întâmplă chiar ţie.

Monitorul 2 prezenta imaginea cafeteriei din incinta bazei Project Blue. Accidentul se petrecuse aproape simultan cu schimbul echipelor de lucru, când în cafeterie nu era decât puţină lume. Presupunea că pentru oamenii aceia nu avea nici o importanţă unde muriseră, în cafeterie, în propriul dormitor sau în laborator. Totuşi, omul acela cu figura în supă...

Un bărbat şi o femeie în salopete albastre rămăseseră chirciţi lângă automatul pentru dulciuri. Un bărbat în salopetă albă zăcea în

apropierea tonomatului Seeburg. La mese se aflau nouă bărbaţi şi paisprezece femei, dintre care unii prăvăliţi, ţinând încă între degetele ţepene cutii de Coca-Cola şi Sprite. Iar la masa a doua, aproape de capătul ei, fusese identificat un anume Frank D. Bruce. Se prăbuşise cu faţa în ceea ce părea a fi o porţie de Campbell's Chunky Sirloin Soup.

Primul monitor nu arăta decât un ceas digital. Până pe 13 iunie, toate cifrele de pe acel ceas fuseseră verzi. Acum ele erau de un roşu aprins. Şi încremeniseră. Ceasul arăta 13:06:90: 02:37:16.

13 iunie 1990. Două, treizeci şi şapte de minute şi şaisprezece secunde, noaptea.

Din spatele lui se auzi un huruit scurt.

Starkey închise monitoarele unul câte unul şi apoi se întoarse. Zări foiţa căzută pe pardoseală şi o puse pe masă, la locul ei.

— Haide.

Era Creighton. Avea un aer grav şi faţa pământie. Îmi aduce alte ştiri proaste, gândi Starkey senin. Cine ştie cine executase un alt plonjon de la mare înălţime drept într-un bol de Chunky Sirloin Soup.

— Salut, Len, zise el calm.

Len Creighton făcu un semn din cap.

— Billy! Acum... Cristoase, nici nu ştiu cum să-ţi spun.

— Cuvânt cu cuvânt mi se pare că ar fi cea mai bună soluţie, oşteanule.

— Bărbaţii aceia, ştii, ăia care s-au ocupat de trupul lui Campion, ei bine, le-au făcut analizele la Atlanta, şi rezultatele sunt proaste.

— Ale tuturor?

— Cinci rezultate sunt sigure. Există şi un caz — numele lui este Stuart Redman — cu analiză negativă, până în momentul de faţă.

Din câte ştim însă, şi Campion a rezistat mai mult de cincizeci de ore.

— Dacă n-ar fi fugit Campion..., spuse Starkey. Concluzia este că măsurile de securitate au fost neglijente, Len. Foarte neglijente.

Creighton acceptă critica printr-un gest.

— Mergi mai departe.

— La Arnette s-a declarat carantina. Până în momentul de faţă, am izolat în localitate cel puţin şaisprezece cazuri de gripă A-extra cu schimbare permanentă. Bineînţeles, este vorba numai de cazurile declarate.

— Mediile de informare?

— Deocamdată, nici o problemă, îşi închipuie că e vorba de antrax.

— Altceva?

— Există un caz deosebit de grav. Un poliţist texan dintr-o patrulă, Joseph Robert Brentwood. Vărul lui este proprietarul staţiei de benzină unde şi-a încheiat Campion fuga. Ieri dimineaţă a trecut pe-acolo, ca să-l anunţe pe Hapscomb de venirea autorităţilor medicale. L-am găsit în urmă cu trei ore, acum se află în drum spre Atlanta. Între timp însă, a apucat să patruleze prin jumătate din estul Texasului. Numai Dumnezeu ştie cu câte persoane a intrat în contact.

— Fir-ar al dracului! zise Starkey, îngrozindu-se şi el de slăbiciunea pronunţată ce i se ghicea în voce şi de furnicătura ce pornise din apropierea unui testicul şi urca spre stomac. 99,4 la sută probabilitate de molipsire, îi trecu prin minte. Cifrele începură să-i danseze nebuneşte prin cap. Ceea ce echivala cu 99,4 la sută mortalitate, deoarece organismul omenesc nu poate să producă anticorpi capabili să stopeze un virus antigen în continuă modificare. Îndată ce organismul reuşeşte să producă anticorpul potrivit,

virusul se şi modifică, adoptând o formă puţin diferită. Un vaccin ar fi aproape imposibil de creat, din aceleaşi motive.

99,4 la sută.

— Isuse, spuse el. Asta-i tot?

— Păi...

— Mergi mai departe.

Creighton continuă cu voce moale:

— Hammer a murit, Billy. Sinucidere. S-a împuşcat în ochi, cu pistolul de serviciu. Rapoartele Project Blue se aflau la el pe birou. S-o fi gândit că dacă le lasă acolo nu mai e nevoie de nici un fel de scrisoare de adio.

Starkey închise ochii. Vic Hammer era... fusese... ginerele lui. Cum avea să-i vorbească Cynthiei despre cele întâmplate? Regret nespus, Cindy. Vic s-a aruncat într-un bol cu supă rece. Poftim, ia o pilulă din astea albastre. Ştii, o neghiobie! Cineva a făcut o greşeală cu o cutie. Altcineva a uitat să apese un buton care ar fi închis etanş întreaga bază. O întârziere de doar patruzeci şi ceva de secunde, dar a fost destul. Cutia despre care-ţi spuneam este cunoscută în domeniu sub denumirea de "sniffer".

Aparatele astea se execută la Portland, Oregon, pe baza Comenzii nr. 164480966 a Ministerului Apărării. De-a lungul a două linii separate, tehnicienele asamblează cutiile, dar procesul tehnologic e gândit astfel încât nici una din fete n-are habar cum arată produsul finit. Poate că una dintre ele tocmai se gândea ce să gătească la cină, iar persoana care trebuia să efectueze controlul de calitate, cum să facă să-şi vândă automobilul. Indiferent cum s-a întâmplat, trebuie să ştii, Cindy, ultima coincidenţă a fost aceea că bărbatul aflat în postul de securitate numărul patru, Campion îl chema, a văzut că cifrele s-au

înroşit şi a mai avut timpul să iasă din cameră înainte ca uşile să se închidă şi să se blocheze definitiv. Apoi şi-a luat familia şi-a întins-o. A trecut prin poarta principală cu doar patru minute înainte să se declanşeze sirenele şi să închidem ermetic întreaga bază. Şi nimeni n-a început să-l caute decât aproape o oră mai târziu, deoarece în posturile de securitate nu există monitoare — la un moment dat trebuie să renunţi să-i mai păzeşti pe paznici, altfel toţi oamenii de pe pământ s-ar transforma în nişte afurisiţi de temniceri — şi toată lumea a presupus că el se află înăuntru, aşteptând ca "snifferele" să distingă zonele curate de cele infestate. A avut astfel la dispoziţie suficient timp de fugă, fiind destul de inteligent ca să folosească drumurile secundare, ale fermelor, şi suficient de norocos ca să nu fi ales unul pe care maşina lui să rămână în pană. Apoi, cineva ar fi trebuit să ia o decizie de comandă: să implice sau nu în această afacere poliţia statului, FBI-ul, sau pe amândouă simultan. Respectivul bizon a întors chestiunea pe toate feţele şi, până să se găsească cineva care să decidă că de porcăria asta se va ocupa Cooperativa, imbecilul ăla fericit — fericit şi *bolnav* — a ajuns până în Texas, iar la urmă, când l-au prins, în sfârşit, nici nu mai era de fapt în stare să fugă; el şi nevastă-sa şi copilul lor, o fetiţă, erau cu toţii puşi la rece într-un prăpădit de orăşel numit Braintree. Braintree, Texas. În orice caz, Cindy, ceea ce vreau să-ţi spun este că avem de-a face cu un lanţ de coincidenţe absolut incredibile. În toată combinaţia a intrat şi puţină incompetenţă, în chip de sămânţă de noroc — de ghinion, vreau să zic, te rog să mă ierţi — dar cea mai bună caracterizare este că aşa a fost să se întâmple. Soţul tău nu are nici o vină. Dar el era conducătorul

proiectului, a constatat că situaţia a început să scape de sub control şi atunci...

— Îţi mulţumesc, Len, spuse el.

— Billy, nu cumva ai dori să...

— Am nevoie doar de zece minute.. Te rog să convoci o şedinţă a Statului-Major peste cincisprezece minute. Dacă s-au culcat, trezeşte-i.

— Am înţeles, domnule.

— Len...

— Da?

— Mă bucur că tu eşti cel de la care am aflat vestea.

— Da, domnule.

Creighton ieşi din cameră. Starkey se uită la ceas, apoi se apropie din nou de şirul de monitoare fixate în perete. Deschise numărul 2, îşi duse mâinile la spate şi cercetă gânditor priveliştea din cafeteria Project Blue.

CAPITOLUL 5

LARRY UNDERWOOD coti şi descoperi pentru maşina lui, un Datsun Z, un loc de parcare suficient de mare, între un hidrant pentru incendii şi tomberonul cine ştie cui, care se răsturnase în rigolă. În gunoiul din rigolă se întâmpla ceva neplăcut, iar Larry încercă să se convingă că de fapt nu văzuse pisica ţeapănă, şi nici şobolanul care-i rodea burta acoperită cu blană albă. Şobolanul dispăru atât de rapid din lumina farurilor, încât ai fi zis că nici n-a fost acolo. Pisica însă rămase în aceeaşi poziţie. Înseamnă că n-am avut năluciri, gândi el, oprind motorul maşinii. Nu se spunea oare că la Paris există cea mai mare populaţie de şobolani din lume? Din cauza sistemului vechi de canalizare. Dar

nici New Yorkul nu stă prea prost în privinţa asta. Iar dacă îşi aducea aminte de tinereţea lui irosită, nu toţi şobolanii din New York mergeau în patru picioare. Dar în definitiv ce naiba stătea aici, parcat în faţa casei ăsteia dărăpănate şi gândindu-se la şobolani?

Cu cinci zile în urmă, la 14 iunie, se găsea în însorita Californie de Sud, raiul toxicomanilor, al religiilor dubioase, al cluburilor de noapte cu dansatoare angajate şi al Disneylandului. În această dimineaţă, la 3.45, ajunsese pe ţărmul celuilalt ocean, plătind taxa pentru traversarea Podului Triborough. Cădea o burniţă mohorâtă. Doar la New York o burniţă de început de vară poate părea atât de neruşinat de morocănoasă. Larry vedea cum stropii se adună pe parbrizul maşinii în lumina primilor zori ce-şi făcuseră apariţia în partea de răsărit a cerului.

Dragul meu New York, m-am întors acasă.

Poate că echipa Yankees juca pe teren propriu. Pe chestia asta, s-ar putea ca drumul să merite. Se ducea cu metroul la Stadium, bea o bere, mânca nişte hotdogs şi se distra urmărindu-i pe Yankees cum îi bat pe-ăia din Boston sau din Cleveland de le sună apa-n cap...

Gândurile lui o luară razna, iar când îşi recăpătară coerenţa, constată că lumina era mult mai puternică. Ceasul de bord arăta 6.05. Aţipise. Acum era clar că şobolanul fusese pe bune. Animalul se întorsese şi-şi săpase o adevărată gaură în măruntaiele pisicii moarte. În stomacul gol al lui Larry se produse o uşoară convulsie. Cochetă cu ideea de a apăsa claxonul, ca să-l sperie şi să-l alunge, dar şirul de case cenuşii şi adormite, cu tomberoanele goale, stând de santinelă, îi impuse un soi de respect.

Se lăsă mai jos în scaunul rotunjit, ca să nu mai fie silit să se uite la şobolanul care-şi lua micul dejun. Nu iau decât o îmbucătură, om bun, apoi mă întorc în reţeaua de metrou. Te duci diseară la Yankee Stadium? Poate ne vom întâlni acolo, prietene. Deşi mă cam îndoiesc c-ai să mă vezi şi tu pe mine.

Faţada clădirii fusese desfigurată cu mesaje criptice şi sinistre, pictate cu sprayul: *CHICO 116, ZORRO 93, LITTLE ABIE #1!* Pe când era copil, înainte de moartea tatălui lui, aici fusese un cartier liniştit. Doi câini din piatră străjuiseră scările ce urcau spre uşile duble. Cu un an înainte de a porni el spre ţărmul celuilalt ocean, nişte vandali îl distruseseră pe cel din dreapta, de la labele din faţă în sus. Acum dispăruseră amândoi, cu excepţia unei bucăţi a piciorului din spate a câinelui din stânga. Trupul pe care ar fi trebuit să-l sprijine dispăruse cu desăvârşire, fiind probabil folosit drept element decorativ al cuibului cine ştie cărui toxicoman portorican. Poate chiar *ZORRO 93* sau *LITTLE ABIE #1!* îl săltase. Poate că şobolanii îl căraseră în cine ştie ce tunel părăsit al metroului, într-o noapte întunecată. Din informaţiile pe care le deţinea el acum, nu era exclus s-o fi dus undeva şi pe maică-sa. Se gândi c-ar fi fost nimerit să urce treptele şi să se asigure că numele ei se mai afla sub cutia poştală a apartamentului 15, dar era mult prea obosit.

Nu, mai bine stătea aici şi moţăia, cu siguranţa că ultimele resurse de energie ale sistemului lui aveau să rămână în stare de veghe, trezindu-l pe la ora 7. Atunci se va duce să vadă dacă mama lui mai locuia acolo. Poate că ar fi fost mai bine să se fi mutat. În acest caz, poate nu s-ar mai fi încurcat cu meciul. S-ar fi înfundat în Hotelul Biltmore, ar fi dormit trei zile, iar apoi ar fi pornit din

nou spre Coasta de Vest. În lumina aceasta, cu burniţa ce nu contenea să cadă, cu picioarele şi capul tremurându-i încă după efortul călătoriei, New Yorkul avea pentru el tot atâta şarm cât o curvă moartă.

Mintea porni din nou să-i hoinărească în voie, trecând de această dată în revistă ultimele nouă săptămâni, încercând să găsească o cheie care să limpezească şi să lămurească următorul mister: cum era posibil să te dai cu capul de pereţi timp de şase ani de zile, să cânţi prin cluburi, să înregistrezi benzi, să participi la tot soiul de concerte, să nu te dai în lături de la nimic, după care să-ţi iasă figura în numai nouă săptămâni. Încercarea de a asimila mintal aşa o chestie i se părea la fel de dificilă ca şi tentativa de a înghiţi clanţa de la uşă. Un răspuns trebuia să existe, gândea el, o explicaţie care să-i permită să alunge ideea nesuferită că toată chestia fusese un moft, un simplu joc al sorţii, asta ca să-l citeze pe Dylan.

Alunecă şi mai adânc în somn, cu braţele încrucişate la piept, în mintea lui răsucindu-se mereu şi mereu aceleaşi lucruri, iar peste toate se aşternea lucrul acela nou, un soi de contrapunct sinistru, ca o notă la graniţa audibilităţii emisă de un sintetizator, percepută într-un mod apăsător, ca o premoniţie: şobolanul care-şi croia drum în cadavrul pisicii, cranţ, cranţ, căutând o bucăţică mai gustoasă. Asta-i legea junglei, băiete, dacă eşti în haită, trebuie să urli ca lupii...

De fapt, totul începuse cu optsprezece luni în urmă. Cânta cu grupul Tattered Remnants într-un club din Berkeley, iar într-o bună zi îl sunase un tip de la Casa Columbia. Nu unul dintre rechini, ci doar un simplu pălmaş din domeniul discului. Pe Neil Diamond îl bătea

gândul să înregistreze una dintre compoziţiile lui Larry, intitulată "Baby, Can You Dig Your Man?". Diamond îşi pregătea un album cu melodii proprii, incluzând însă şi un vechi succes de-al lui Buddy Holly, "Peggy Sue Got Married" şi, eventual, compoziţia lui Larry Underwood. Problema era dacă el, Larry, ar accepta să vină şi să cânte demonstrativ melodia, pentru ca apoi să participe şi la înregistrări? Diamond dorea şi o a doua chitară acustică, iar melodia îi plăcea foarte mult.

Larry a acceptat.

Sesiunea de înregistrări a durat trei zile. Lucrurile au mers foarte bine. Larry a făcut cunoştinţă cu Neil Diamond, cu Robbie Robertson şi cu Richard Perry. Numele lui a fost menţionat pe coperta interioară a discului şi a fost plătit în conformitate cu normele stabilite de sindicat. Dar "Baby, Can You Dig Your Man?" nu a reuşit să ajungă pe disc. În cea de a doua seară a înregistrărilor, Diamond apăruse cu o compoziţie proprie nouă, care fusese preferată până la urmă.

Apoi, omul acela de la Columbia îi zisese că-i pare rău. Se mai întâmplă. Uite, ştii ceva — ce-ar fi să înregistrezi totuşi demonstraţia, chiar şi-n situaţia asta? Voi vedea dacă se poate face ceva. Prin urmare, Larry a înregistrat melodia, apoi s-a trezit iarăşi pe stradă. La L.A., vremurile erau grele. Mai apăreau mici ocazii de a cânta, însă nu prea des.

În cele din urmă şi-a găsit o slujbă într-un club în care se servea şi masa: acompaniindu-se la chitară, interpreta nişte lălăieli leşinate din categoria "Softly as I Leave You" şi "Moon River", în timp ce amatorii de muzică — oameni în vârstă — discutau despre afaceri şi băgau în ei mâncare italienească. Îşi

scria versurile pe bucăţele de hârtie, fiindcă i se întâmpla să le încurce sau pur şi simplu să le uite şi atunci trebuia să le înlocuiască printr-un "hmmmm-hmmmm, ta-da-hmmmm," susţinut de chitară, străduindu-se să arate la fel de suav ca Tony Bennett, când improviza. Dar se simţea ca o gaură. Prin lifturi şi super-magazine devenise penibil de conştient de muzica ce se auzea perpetuu, în surdină.

În sfârşit, cu nouă săptămâni în urmă, absolut din senin, îl sunase tipul de la Columbia. Doreau să-i lanseze înregistrarea pe un disc single. N-ar putea să vină şi să dubleze partea vocală? Desigur, i-a răspuns Larry. Era dispus să facă lucrul acesta. Prin urmare, se dusese în studiourile Columbiei din L.A. Într-o duminică după-amiază, îşi dublase propria-i voce din "Baby, Can You Dig Your Man?" în circa o oră, apoi înregistrase un al doilea cântec, scris pentru Tattered Remnants, intitulat "Pocket Saviour".

Tipul de la Columbia îl cadorisise cu un cec de cinci sute de dolari şi cu un contract infect, care prevedea mult mai multe obligaţii pentru Larry decât pentru casa de discuri. Îi scuturase mâna lui Larry, îi spusese că se bucură că a intrat în rândurile colaboratorilor firmei, îi răspunsese cu un zâmbet discret, compătimitor, atunci când Larry îl întrebase cum i se va face reclamă discului, după care îşi luase rămas-bun. Era prea târziu ca să mai încaseze cecul, prin urmare Larry se prezentase la Gino's cu el în buzunar. Către sfârşitul primului grup de cântece, interpretase o versiune "domesticită" a lui "Baby, Can You Dig Your Man?". Singura persoană care băgase de seamă fusese proprietarul lui Gino's, care îl sfătuise să

rezerve muzica lui de negri pentru echipa care face curăţenie în local.

Acum şapte săptămâni, tipul de la Columbia sunase iarăşi şi îl îndemnase să se ducă să-şi cumpere un exemplar din *Billboard.* Larry o luase imediat din loc. "Baby, Can You Dig Your Man?" era una dintre cele trei propuneri ale săptămânii în curs. Larry îl sunase şi el pe tipul de la Columbia, iar acesta îl întrebase dacă ar fi dispus să ia masa cu nişte barosani din companie pentru a discuta despre un album. Toţi erau încântaţi de single, care începuse să fie difuzat la posturile de radio din Detroit, Philadelphia şi din Portland, statul Maine. Se vedea limpede, melodia avea mari şanse să prindă. Reuşise să câştige un concurs, organizat seara târziu de unul din posturile de muzică soul din Detroit, timp de patru nopţi la rând. Nimeni nu părea să ştie că Larry Underwood este alb.

Se îmbătase în timpul prânzului la care fusese invitat şi de-abia dacă mai simţise gustul somonului. Nimeni nu păruse deranjat de faptul că se afumase. Unul dintre barosani făcuse observaţia că nu l-ar surprinde dacă "Baby, Can You Dig Your Man?" ar primi un Grammy anul viitor. Toate acestea făceau să răsune în urechile lui Larry un adevărat marş glorios. Avea sentimentul că trăieşte un vis şi, în timp ce se întorcea către apartamentul lui, avea convingerea stranie că va fi lovit de un camion, iar visul lui va lua astfel sfârşit. Barosanii de la Columbia îi înmânaseră un alt cec, de această dată în valoare de 2500 de dolari. Ajuns la el acasă, Larry pusese mâna pe telefon şi începuse să sune. Mai întâi îl căutase pe Mort "Gino" Green. Îl informase că trebuia să-şi găsească pe altcineva care să interpreteze "Yellow Bird" în timp ce clienţii

înfulecau afurisitele alea de paste făinoase nefierte. Apoi îi sunase pe toţi cei de care reuşise să-şi aducă aminte, inclusiv pe Barry Grieg de la Remnants, după care ieşise din nou în oraş şi se îmbătase criţă.

Acum cinci săptămâni, discul single reuşise să intre în Hot One Hundred, primele o sută de locuri ale topului revistei *Billboard.* Pe locul al optzeci şi nouălea. Dar lucrurile nu aveau să se oprească aici. Tocmai atunci venise şi primăvara cu adevărat la Los Angeles, iar într-o după-amiază luminoasă şi strălucitoare de mai, când clădirile erau atât de albe şi oceanul atât de albastru, încât aveai senzaţia că ochii ţi-ar putea ieşi din orbite şi s-ar rostogoli ca nişte bile pe obraji, auzi pentru prima oară discul lui la un post de radio. Se afla împreună cu trei sau patru prieteni, prietena lui din acel moment era şi ea de faţă şi se ameţiseră puţin, cu nişte cocaină. Larry tocmai ieşea din chicinetă şi intra în salon cu un pachet de biscuiţi Toll House când răsună sloganul familiar al postului KLMT — *Nyooooooo... meee-USIC!*

Apoi rămăsese ţintuit locului de sunetul propriei sale voci, revărsându-se din boxele Technics:

Ştiu că nu ţi-am zis că vin pe-aici,
Ştiu că tu n-ai ştiut că sunt în oraş
Dar draa-aa-aa-gă spune-mi dacă poate cineva
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept.
Spune-mi, dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

— Doamne, ăsta sunt chiar eu, zisese, scăpând biscuiţii pe podea, apoi căscase gura

şi rămăsese ca trăsnit, în timp ce prietenii lui începuseră să-l aplaude.

Acum patru săptămâni, cântecul lui sărise pe locul al şaptezeci şi treilea în topul *Billboard.* Avea senzaţia din ce în ce mai acută că a fost împins brutal într-unul din filmele alea mute, vechi, unde toate se mişcau prea repede. Telefonul zbârnâia tot timpul. Columbia ţipa după album, dorind să profite de succesul de care se bucura discul single. Un nebun de la A&R îl sunase de trei ori într-o singură zi, insistând că discul lui următor trebuia realizat cu muzică *de ieri,* propunându-i să înregistreze o nouă versiune a succesului "Hang On, Sloopy" al lui McCoys. Monstruos! îi ţipa mereu în ureche imbecilul. E singura cale pe care o poţi urma, Lar! (Nici nu se întâlnise cu gagiul ăsta, iar el nu-i zicea nici măcar Larry, ci Lar.) Va fi un succes monstruos! *Monstruos!*

În cele din urmă Larry îşi ieşise din fire şi-i spuse "monstrului" că, dac-ar fi pus să aleagă între a înregistra "Hang On, Sloopy" şi a fi legat fedeleş ca să suporte o clismă cu Coca-Cola, ar alege clisma. Apoi îi închisese telefonul.

O dată pus în mişcare însă, trenul nu mai putea fi oprit. I se spunea mereu că discul are şansa să fie cel mai tare din ultimii cinci ani, ceea ce avea darul să-l uluiască. Zeci de agenţi cu voci flămânde îl căutau la telefon. Începuse să ia "uppers" şi i se părea că-şi aude cântecul peste tot. Într-o sâmbătă de dimineaţă îl ascultă la programul *Soul Train* şi-şi petrecu tot restul zilei încercând să se convingă că da, lucrul acesta se petrecuse cu adevărat.

Se dovedise deodată ca îi este foarte greu să se despartă de Julie, fata cu care se întâlnea de pe vremea reprezentaţiilor de la Gino's. Ea

îi făcuse cunoştinţă cu o grămadă de oameni, dintre care pe foarte puţini îşi dorea cu adevărat să-i întâlnească. Vocea ei începuse să-i amintească de cele ale indivizilor care se ofereau la telefon să-i devină agenţi. Se certase definitiv cu ea după o discuţie lungă, aprigă şi zgomotoasă. Ea-i strigase că în curând o să-i crească un cap atât de mare, încât n-o să mai încapă prin uşa unui studio de înregistrare, că îi datora cinci sute de dolari pentru droguri şi că avea să ajungă curând o căzătură. Îl ameninţase şi cu sinuciderea. Larry se simţise ca după o bătălie îndelungată cu perne, în care acestea ar fi fost umplute cu un gaz otrăvitor şi puturos.

Se apucaseră de album cu trei săptămâni în urmă, iar Larry rezistase cu brio la cea mai mare parte a sugestiilor din categoria "spre binele tău". Se folosise de întreaga libertate de acţiune pe care i-o lăsa contractul. Îi adunase pe trei dintre membrii din Tattered Remnants — Barry Grieg, Al Spellman şi Johnny McCall — şi pe alţi doi muzicieni cu care lucrase în trecut, Neil Goodman şi Wayne Stukey. Albumul fusese gata în nouă zile, timpul maxim de studio pe care reuşiseră să-l obţină. Columbia se aştepta la un album capabil să reziste în clasamente cam douăzeci de săptămâni, începând cu "Baby, Can You Dig Your Man?" şi încheindu-se cu "Hang On, Sloopy." Ambiţiile lui Larry erau însă mai mari.

Pe coperta discului era o fotografie a lui Larry într-o cadă de baie din acelea demodate, cu labe de leu, plină de spumă. Pe plăcile de faianţă de deasupra fuseseră scrise, cu rujul unei secretare de la Columbia, următoarele cuvinte: POCKET SAVIOUR şi LARRY UNDERWOOD. Columbia ar fi dorit ca LP-ul să se intituleze *Baby, Can You*

Dig Your Man?, dar Larry se împotrivise cu înverşunare şi, în cele din urmă, se mulţumiseră cu menţiunea CONŢINE HITUL APĂRUT PE SINGLE, făcută pe un colţ al învelişului din ţiplă.

Cu două săptămâni în urmă, discul single urcase pe locul patruzeci şi şapte; tot atunci începuse şi petrecerea. Închiriase o casă pe plaja din Malibu pentru o lună, după care lucrurile intraseră oarecum în ceaţă. Oamenii veneau şi plecau, în număr tot mai mare. Pe câţiva îi ştia, dar marea majoritate erau străini. Îşi aducea aminte că fusese agăţat chiar şi de nişte agenţi, care ţineau morţiş "să-l conducă spre noi culmi ale carierei". Îşi mai amintea de o tipă pe care o apucase strechea de la droguri şi o pornise goală-puşcă, chirăind, pe plaja albă ca oasele. Îşi amintea cum trăgea cocaină pe nas, alungând-o apoi cu tequila. Îşi amintea că-l scuturaseră zdravăn într-o sâmbătă de dimineaţă, cam acum o săptămână, ca să-l audă pe Kasey Kasem prezentându-i cântecul de debut în "American Top Forty", ajuns pe locul al treizeci şi şaselea. Îşi mai amintea că luase o mulţime de pastile de barbiturice şi apoi, foarte vag, că se tocmise pentru Datsun cu cecul de patru mii de dolari reprezentând drepturile de autor, care-i venise prin poştă.

Pe urmă se făcuse 13 iunie, acum şase zile, ziua în care Wayne Stukey îi propusese lui Larry să facă împreună o plimbare pe plajă. Nu trecuse de ora 9 dimineaţa, dar sistemul stereo şi cele două televizoare funcţionau în draci; din camera pentru jocuri de la subsol veneau ecourile unei adevărate orgii. Larry stătea pe unul dintre scaunele de curând tapisate din salon, doar în chiloţi şi străduindu-se, cu ochii holbaţi, să înţeleagă nişte benzi desenate din seria *Superboy.* Deşi

avea sentimentul că este foarte vioi, cuvintele din text nu păreau să aibă vreo legătură între ele. Refuzau să transmită un mesaj oarecare. O lucrare de Wagner tuna din cele patru difuzoare, iar Wayne strigase de trei sau de patru ori ca să se facă înţeles. Apoi Larry îi răspunsese printr-o mişcare afirmativă din cap. Da, era capabil să parcurgă kilometri întregi.

Dar când razele de soare se înfipseră ca nişte ace în cristalinele lui, Larry se răzgândi pe loc. N-are chef să se plimbe. Nu, nu. Ochii lui se transformaseră în lupe, iar lumina solară ce bătea prin ele avea să fie curând suficientă ca să-i aprindă creierii, pe care şi-i simţea uscaţi ca iasca.

Însă Wayne îl prinse hotărât de braţ şi insistă. Coborâră pe plajă şi traversară zona cu nisip cald către porţiunea mai închisă la culoare, de-abia părăsită de ape, iar Larry ajunse la concluzia că fusese totuşi o idee foarte bună. Zgomotul valurilor ce se spărgeau de ţărm avea un efect calmant. Un pescăruş, luptându-se să se înalţe mai sus, rămăsese agăţat pe cerul albastru, ca o stilizare de culoare albă a literei M.

— Haide, îl îndemnă Wayne, trăgându-l de mână.

Larry parcurse toţi acei kilometri pe care se crezuse capabil să-i străbată de la bun început. Cu diferenţa că acum nu se mai simţea câtuşi de puţin în formă. Capul îl durea rău, iar spinarea parcă îi era din sticlă. Globii ochilor îl ardeau, iar rinichii îl dureau surd. Starea de mahmureală pe care ţi-o dau amfetaminele este mai puţin dureroasă decât aceea provocată de alcool, dar nici prea plăcută nu este, la o adică fiind preferabilă o noapte de amor cu Raquel Welch, să zicem. Dar dacă mai lua vreo câteva amfetamine,

ieşea din starea asta proastă, care ameninţa să-l pună la pământ. Îşi duse mâna spre buzunar, căutând pastilele, şi îşi dădu seama, abia acum, că nu avea pe el decât nişte izmene care fuseseră curate cu vreo trei zile în urmă.

— Wayne, vreau să mă întorc.

— Hai să mai mergem puţin.

Îşi zise că Wayne îl priveşte cam ciudat, cu un fel de exasperare şi milă.

— Nu, omule, nu vezi că sunt aproape dezbrăcat? Au să mă agaţe pentru expunere indecentă.

— În zona asta de plajă ai putea să-ţi înfăşori sula într-o batistă şi să-ţi laşi ouăle la vedere şi tot nu s-ar lua nimeni de tine pentru indecenţă. Hai să mergem, Larry.

— Sunt obosit, îi răspunse Larry arţăgos.

Începuse să-l cam enerveze Wayne. Considera că nu urmărea acum decât să se răzbune, pentru că Larry reuşise să lanseze un hit, iar el, Wayne, trebuia să se mulţumească doar cu acompanierea la clape a melodiilor de pe noul album. Nu era mare diferenţă între el şi Julie. Toată lumea începuse să-l urască. Îşi scoseseră cuţitele şi se pregăteau să-l facă bucăţi. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi amare.

— Haide, haide, bărbate, repetă Wayne, pornind din nou de-a lungul plajei.

Mai străbătuseră poate încă un kilometru, când cârcei dubli i se puseră lui Larry în ambele pulpe. Ţipă şi se prăbuşi pe nisip.

Era ca şi cum două stilete identice i s-ar fi implântat simultan în carne.

— Cârcei! ţipă el. O, Doamne, ce cârcei!

Wayne se lăsă pe vine lângă el şi-i îndreptă picioarele. Valul de durere sfâşietoare se declanşă din nou şi atunci Wayne se puse la lucru, lovind şi frământând muşchii

contorsionaţi. Ţesuturile avide de oxigen începură în sfârşit să se detensioneze.

Larry, care-şi ţinuse până atunci respiraţia, începu să gâfâie.

— Vai, Doamne. Mulţumesc. A fost... foarte rău.

— Sigur că da, spuse Wayne, fără prea multă simpatie. Sunt sigur că te-a durut, Larry. Cum te simţi acum?

— Bine. Dar hai să stăm puţin, ce zici? Apoi ne întoarcem.

— Vreau să discut cu tine. Pe chestia asta a trebuit să te aduc până aici, pentru că doream să fii suficient de treaz ca să înţelegi ce vreau să-ţi zic.

— Despre ce este vorba, Wayne?

A sosit clipa, îi trecu prin minte. Momentul atacului. Dar ceea ce-i zicea Wayne părea atât de străin de un atac, încât pentru un moment i se păru că se străduieşte iarăşi să priceapă ceva din *Superboy;* de această dată, îşi spărgea capul cu o propoziţie formată din şase cuvinte.

— Petrecerea trebuie să se sfârşească, Larry.

— Cum?

— Petrecerea. Când te întorci. Dai semnalul de stingere, le împarţi tuturor cheile de la maşini, le mulţumeşti pentru minunatele clipe şi-i dai afară pe uşa din faţă. Trebuie să scapi de ei.

— Nu pot face una ca asta! exclamă Larry şocat.

— Ai face bine să poţi.

— Dar de ce? Petrecerea de-abia se pusese puţin pe picioare!

— Larry, ce avans ai luat tu de la Columbia?

— De ce te interesează? întrebă Larry cu viclenie.

— Nu cumva îţi închipui că vreau să profit de banii tăi, Larry! Gândeşte-te puţin.

Larry se gândi şi constată, spre marea lui încurcătură, că nu exista nici un motiv pentru care Wayne Stukey să dorească să-şi impună punctul de vedere asupra lui. Este adevărat că nu reuşise încă să dea lovitura, pândea cu înfrigurare ceva de lucru, ca majoritatea celor care-l ajutaseră pe Larry să-şi imprime albumul, dar, spre deosebire de aceia, Wayne provenea dintr-o familie cu bani şi era în relaţii bune cu ai lui. Tatăl lui Wayne era proprietarul unei jumătăţi dintr-o firmă de jocuri electronice, clasată printre primele din State, iar familia Stukey poseda o reşedinţă modestă, de dimensiunile unui palat, în Bel Air. Total zăpăcit, Larry înţelese că prosperitatea şi norocul ce dăduseră peste el pe neaşteptate nu erau decât nişte nimicuri comparativ cu ce avea Wayne.

— Nu, cred că nu, recunoscu el morocănos. Te rog să mă scuzi. Dar nu există lepră tupeistă şi vânător de bani de la vest de Las Vegas care să nu fi încercat...

— Deci, cât ai primit?

Larry îşi făcu socoteala şi-i răspunse:

— Şapte mii la început. Asta-i tot.

— Şi-ţi plătesc trimestrial drepturile pentru single şi bianual pentru album?

— Întocmai.

Wayne clătină din cap.

— Ticăloşii, ţin banii cât se poate de mult. Vrei o ţigară?

Larry acceptă şi o aprinse, protejând-o cu palmele făcute căuş.

— Ai idee cât te costă petrecerea asta?

— Desigur, răspunse Larry.

— Chiria casei nu a fost mai puţin de o mie.

— Mda, corect.

De fapt, costase o mie două sute, plus cinci sute de dolari garanţie pentru posibile stricăciuni. Plătise garanţia şi jumătate din chiria lunară, în total o mie o sută de dolari, datorând încă şase sute de dolari.

— Iar drogurile cât au fost? se interesă Wayne.

— Păi, fără ele nu se poate. Ar fi ca savarinele fără frişcă...

— A fost marijuana şi cocaină. Haide, spune-mi cât?

— Parc-ai fi un afurisit de procuror, comentă Larry fără chef. Cinci sute şi cinci sute.

— Iar a doua zi nu mai era nici un fir.

— Cum naiba să nu fie? tresări Larry. Măi băiete, am văzut două ceşti chiar înainte de a pleca de-acasă, azi-dimineaţă. Erau destul de goale, e adevărat, dar...

— Nu-ţi aduci aminte de Doză, omule? Vocea lui Wayne coborî deodată câteva note mai jos, imitând neaşteptat de bine vorba tărăgănată şi accentul lui Larry. Pune totul pe nota mea, Dewey. Să nu ducă nimeni lipsă.

Larry îl privea pe Wayne din ce în ce mai îngrozit. Adevărat, îşi aducea aminte de un tip scund şi vânos, cu o frizură deosebită, acum zece sau cincisprezece ani era cunoscută sub denumirea de stilul "vâlvoi", da, da, un tip scund cu părul "vâlvoi" şi-un tricou pe care se putea citi ISUS VINE ŞI ESTE FOARTE ŞUCĂRIT. Individul părea să aibă cantităţi nelimitate de droguri de cea mai bună calitate. Ba chiar îşi aducea aminte că-i zisese individului ăsta, Dewey Doză, să se îngrijească de cele două ceşti puse la dispoziţia oaspeţilor, să fie mereu pline. Dar asta se petrecuse... păi, se petrecuse acum *multe* zile.

— O asemenea lovitură n-a mai dat Dewey Doză de cine ştie când, îl asigură Wayne.

— Cam cât îi datorez?

— La marijuana stai destul de bine, pentru că e ieftină. O mie două sute. Cocaina opt mii.

Larry simţi că i se întorc maţele pe dos. Se holbă la Wayne. Încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să mormăie: *Nouă mii două sute?*

— Inflaţia, domnule, îi explică Wayne. Vrei să asculţi şi restul?

Deşi nu-i ardea să audă şi restul, Larry aprobă din cap.

— La etaj exista un televizor color. Cineva l-a făcut zob cu un scaun. Reparaţia va costa, probabil, cam trei sute de dolari. Lambriurile din lemn de la parter sunt distruse. Patru sute. Dacă ai noroc. Fereastra gen vitraliu dinspre plajă s-a spart alaltăieri. Trei sute. Covorul din salon este total compromis — arsuri cu ţigara, bere, whisky. Patru sute. Am sunat şi la magazinul de băuturi şi sunt şi ei la fel de mulţumiţi de vânzare ca şi Doză. Şase sute.

— Şase sute pentru băutură? şopti Larry.

Spaima îl prinse în ghearele ei rău de tot.

— Poţi să zici mersi că majoritatea s-au umflat doar cu bere şi cu vin. Mai ai o notă de plată de patru sute de dolari la băcănie, în cea mai mare parte pentru pizza, cartofi prăjiţi, sandvişuri şi alte bunătăţi. Dar partea cea mai proastă este zgomotul. Caraliii vor sosi curând. *Les flics.* Tulburarea liniştii publice. Şi mai sunt printre oaspeţi şi vreo patru sau cinci de categorie grea, care se dau în vânt după heroină. În casă există vreo patru sau cinci uncii de praf maroniu, din Mexic.

— Şi tot eu trebuie să plătesc? se interesă Larry răguşit.

— Nu. Doză nu se încurcă şi cu heroină. Articolul ăsta intră în sfera de acţiune a

Mafiei, iar lui Doză nu-i place să poarte cizme de cowboy făcute din ciment. Dar dacă poliţia face o razie, poţi să fii sigur că distracţia asta va fi trecută tot în contul tău.

— Dar eu n-am ştiut...

— Eşti un copil inocent, da.

— Dar...

— Totalul pe care îl datorezi pentru micul tărăboi se ridică la peste douăsprezece mii de dolari, îi spuse Wayne. Pe urmă te-ai dus şi ţi-ai ales maşinuţa aceea... Câţi bani ai dat pe loc?

— Două mii cinci sute, răspunse Larry copleşit, simţind că-i vine să plângă.

— Deci ce ţi-a mai rămas până primeşti următorul cec de drepturi? Câteva mii?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Larry cu jumătate de gură, incapabil să-i mărturisească lui Wayne că nu mai avea decât vreo opt sute, jumătate în bani gheaţă, jumătate în cecuri.

— Larry, te rog să mă asculţi atent, pentru că nu meriţi să ţi se spună de două ori. Aici se pune întotdeauna la cale câte-o petrecere. În locul ăsta nu există decât două constante: amăgirea perpetuă şi petrecerea perpetuă. Cum prind de veste, vin în fugă, ca nişte păsări care ciugulesc bărzăuni pe spinarea unui hipopotam. Acum au năpădit aici. Scuturăi de pe spatele tău şi spune-le să se ducă unde-or vedea cu ochii.

Larry se gândi la nenumăraţii oaspeţi de la el din casă. În momentul de faţă, cunoştea cel mult pe unul din trei. Gândul că trebuia să le spună tuturor acestor necunoscuţi să plece îl făcea să se blocheze încă de pe acum. Avea să-şi piardă consideraţia de care se bucura în ochii lor. Dar peste acest gând se suprapuse imaginea lui Dewey Doză umplând iarăşi cu drog vasele puse la dispoziţia oaspeţilor, scoţând apoi un carneţel din buzunarul de la

spate şi trecând totul în contul său. Cu părul ăla vâlvoi şi cu tricoul modern...

Wayne îl măsura calm, în timp ce Larry se frământa între cei doi poli ai dilemei.

— Domnule, am să fiu în ochii lor ultima găoază, zise Larry în cele din urmă, dispreţuindu-se profund pentru cuvintele ce-i trădau slăbiciunea şi nervozitatea, chiar în momentul în care le pronunţa.

— Mda, au să te facă în fel şi chip. Au să te acuze că ţi s-a urcat la cap şi că te porţi ca la Hollywood. Or să-ţi împuie capul. Că-i uiţi pe vechii prieteni. Numai că nici unul dintre ei nu-ţi este prieten, Larry. Prietenii tăi s-au prins ce se întâmplă încă de acum trei zile şi s-au cărat. Nu e nici o distracţie să vezi cum un amic de-al tău, să zicem, s-a pişat pe el şi nici măcar nu-şi dă seama.

— Atunci de ce-mi mai spui? exclamă Larry, înfuriat deodată.

Supărarea i se trăgea din faptul că înţelesese adevărul şocant că toţi prietenii lui adevăraţi îşi luaseră zborul, iar toate scuzele lor păreau subţiri acum, când privea retrospectiv. Barry Grieg îl luase deoparte şi încercase să discute cu el, dar Larry se afla într-o cu totul altă lume şi nu-i răspunsese decât prin gesturi vagi şi zâmbind blând. Se întreba dacă şi Barry ar fi avut intenţia să-l scuture în acelaşi fel. Gândul acesta îi dădea un sentiment de jenă şi-l enerva.

— De ce-mi mai spui? repetă el. Mi se pare că de fapt nu prea-ţi place de mine.

— Nu... dar nici nu-mi displaci, poţi să mă crezi. Mai mult de atât nu ţi-aş zice. Aş fi putut să te las s-o iei peste bot pentru chestia asta. O dată ţi-ar fi fost suficient.

— Ce vrei să spui?

— Ai să-i dai afară din casă. Pentru că în tine există o vână puternică. Ceva care-i face

pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi muşcat dintr-o foiţă de staniol. Ai în tine tot ceea ce este necesar pentru succes. Ai să faci o carieră frumuşică. Muzică pop nici prea-prea nici foarte-foarte, de care nimeni nu-şi va mai aduce aminte peste cinci ani. Liceenii care se dau în vânt după muzică din asta au să colecţioneze discurile tale. Ai să te umpli de bani.

Larry îşi strânse pumnii. Ar fi avut o plăcere nebună să-i tragă una în moaca lui calmă. Wayne îi arunca nişte lucruri care-l făceau să se simtă ca un căcat de câine lângă un semafor.

— Du-te la ei şi fă-le vânt, îl sfătui Wayne cu blândeţe. După care suie-te în maşină şi pleacă. Unde vezi cu ochii, băiete. Şi nu te arăta până ce nu ştii că trebuie să-ţi vină următorul cec cu drepturi de autor.

— Dar Dewey...

— Găsesc eu pe cineva care să discute cu Dewey. E plăcerea mea să te-ajut. Individul îi va spune lui Dewey să aştepte cuminţel până ce-şi primeşte bănuţii, iar Dewey va fi încântat să poată face un serviciu de genul ăsta.

Făcu o pauză, urmărind cu privirea doi copii, în costume de baie viu colorate, fugind de-a lungul plajei. Un câine alerga alături de ei, lătrând tare şi vesel către cerul albastru.

Larry se forţă să se ridice în picioare şi să-i mulţumească. Briza oceanului îl făcea conştient de ţinuta lui neadecvată. Cuvântul îi ieşi din gură ca o cărămidă.

— Trebuie să te retragi într-un loc oarecare şi să te aduni, îi spuse Wayne, ridicându-se la rândul lui în picioare şi privind tot în direcţia copiilor. Ai o groază de lucruri la care trebuie să te gândeşti neapărat. La impresar, la turneu, la contractul pe care-l închei după ce

dai lovitura cu *Pocket Saviour.* Consider că va fi un succes, ţinând cont de ritmul ăla bine pus la punct. Dacă îţi îngădui un răgaz suficient, ai să ţi le pui pe toate în ordine. Băieţii ca tine se descurcă întotdeauna.

Băieţii ca tine se descurcă întotdeauna.

Băieţii ca mine se descurcă întotdeauna.

Băieţii ca...

Cineva îi bătea cu degetul în geam.

Larry tresări, apoi se îndreptă. Un junghi dureros îl săgetă prin gât şi se înfioră din cauza senzaţiei că în locul acela carnea fusese strivită şi murise. Nu aţipise, adormise în toată regula. Retrăind cele petrecute în California. Dar aici şi acum era învăluit în lumina cenuşie a New Yorkului, iar bătaia se auzi iarăşi.

Îşi întoarse capul cu precauţie, înfruntând durerea, şi-o văzu pe mama lui — purtând o eşarfă în chip de legătură pentru păr — cercetând interiorul maşinii.

Pentru o clipă, rămaseră cu privirile aţintite unul asupra celuilalt prin geamul maşinii, iar Larry avu senzaţia curioasă că e în pielea goală, un animal la care te uiţi într-o grădină zoologică. În cele din urmă reuşi să zâmbească şi coborî geamul.

— Mamă!

— Am ştiut că eşti tu, îi vorbi ea pe un ton ciudat de egal. Ia dă-te jos din maşină, ca să văd cum arăţi stând în picioare.

De la brâu în jos era total amorţit; deschise uşa şi coborî cu greu, chinuit de mii de ace şi cuie în călcâie. Nu se aşteptase s-o întâlnească într-un asemenea moment, fiind total nepregătit şi vulnerabil. Se simţea ca o santinelă prinsă dormind în post. Nu ştia de ce, însă se aşteptase ca maică-sa să fie mai mică, mai puţin sigură pe sine, dar, ca prin

minune, anii ce trecuseră şi care pe el îl maturizaseră nu lăsaseră urme şi asupra ei.

Şi felul în care dăduse peste el era straniu. Când avea zece ani, îl trezea în dimineţile de sâmbătă bătând cu un deget la uşa închisă a dormitorului, atunci când considera că a dormit destul. Iar acum, după paisprezece ani, îl trezise în acelaşi fel, după ce-l găsise dormind în maşina lui cea nouă ca un puşti obosit, care şi-a pus în gând să stea treaz toată noaptea şi-a fost surprins de Moş Ene în această poziţie nedemnă.

Iar acum stătea înaintea ei, cu părul nepieptănat şi cu un zâmbet vag, prostesc, pe figură. Acele şi cuiele încă îşi făceau de cap, săgetându-l şi făcându-l să-şi treacă greutatea de pe un picior pe celălalt. Îşi aminti că ea îl întreba întotdeauna dacă simte nevoia să meargă la toaletă, atunci când se bălăbănea aşa; se fixă pe picioare şi lăsă acele să-şi facă mendrele cum doreau.

— Bună, mamă, spuse el.

Ea îl privea fără să zică nimic şi, pe neaşteptate, în inima lui îşi făcu loc o spaimă, ca o pasăre rău-prevestitoare întorcându-se la cuibul de mult părăsit. Era teama ca nu cumva să se întoarcă de la el, să-l respingă, să-i arate spatele hainei ei ieftine, să-l părăsească şi să dispară pur şi simplu după colţ, în direcţia metroului.

Dar o auzi oftând, în felul în care oftează un bărbat înainte de a ridica o povară. Iar atunci când îi vorbi, vocea ei era atât de plăcută, în modul cel mai natural, blând — şi corect —, încât prima impresie se şterse cu totul.

— Bună, Larry, spuse ea. Haide sus. Am ştiut că eşti tu de cum m-am uitat pe fereastră. Am şi sunat la serviciu şi-am anunţat că nu

mă simt bine. Am să-mi iau un mic concediu de boală.

Femeia o luă înainte, spre scările străjuite odinioară de cei doi câini din piatră. El o ajunse din urmă, strâmbându-se din cauza junghiurilor pe care le simţea la fiecare pas.

— Mamă?

Ea se întoarse şi atunci el o îmbrăţişă. Peste obrazul ei trecu o umbră de teamă, ca şi cum s-ar fi aşteptat nu s-o îmbrăţişeze, ci să-i dea în cap. Apoi umbra aceea se şterse, ea îi primi îmbrăţişarea, strângându-l la rându-i în braţe. Parfumul hainelor ei îl pătrunse, stârnindu-i o nostalgie neaşteptată, pătimaşă, dulce şi amară. O clipă, crezu că va izbucni în lacrimi, ferm convins că şi ei i se va întâmpla acelaşi lucru; era un Moment Emoţionant. Pe deasupra umărului ei gârbovit vedea pisica moartă, ieşind pe jumătate din pubelă. Când se desprinseră din îmbrăţişare, constată că ochii ei rămăseseră uscaţi.

— Haide, am să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Ai condus toată noaptea?

— Da, răspunse el cu vocea uşor răguşită de emoţie.

— Bine, să mergem. Liftul e stricat, dar n-avem de urcat decât două etaje. E mai rău pentru sărmana doamnă Halsey, cu artrita ei. Ea stă la cinci. Nu uita să te ştergi pe picioare. Dacă bagi mizerie în casă, domnul Freedman mă ia imediat în primire. Aş putea să jur că Goshen e-n stare să miroasă murdăria. Murdăria este duşmanul lui, asta e. Eşti în stare să mănânci trei ouă? Îţi fac şi pâine prăjită, dacă nu te deranjează pâinea neagră.

O urmă, privind puţin prosteşte spre locul unde stătuseră câinii din piatră, încercând să se convingă că dispăruseră cu adevărat, că nu-şi pierduse deodată vreo cincizeci de centimetri din înălţime, că anii optzeci nu

dispăruseră undeva, în neant. Femeia deschise uşile şi intrară. Până şi cotloanele întunecate şi mirosul de mâncare erau aceleaşi.

Alice Underwood îi pregăti trei ouă, şuncă, pâine prăjită, suc de portocale şi cafea. Când ajunse la cafea, îşi aprinse o ţigară şi-şi trase scaunul ceva mai departe de masă. Maică-sa aruncă ţigării o privire dezaprobatoare, dar nu spuse nimic. Chestia asta îi restabili — e drept, doar în mică parte — încrederea. Ea se pricepuse întotdeauna să aştepte momentul cel mai potrivit.

Femeia puse tigăiţa prevăzută cu picioare, ca un păianjen, în apa cenuşie, iar fierul fierbinte stârni un sâsâit în apa murdară, de la vase. Nu se schimbase prea mult, se gândi Larry. Mai îmbătrânise puţin — trebuia să aibă cam cincizeci şi unu de ani — şi era ceva mai încărunţită, dar în părul strâns cu îndemânare sub eşarfă rămăseseră suficiente fire negre. Purta o rochie simplă, de culoare cenuşie, probabil haina ei de lucru. Pieptul mare îi tălăzuia din corsajul rochiei — poate ceva mai opulent acum decât îşi aducea el aminte. Mamă, spune-mi adevărul, nu cumva ţi-a mai crescut pieptul? Asta să fie schimbarea fundamentală?

Scutură scrumul în farfurioara ceştii de cafea; ea i-o smulse imediat şi-i aduse o scrumieră pe care-o păstra întotdeauna în dulap. Farfurioara se mânjise cu cafea şi i se păruse cel mai normal lucru să arunce scrumul în ea. Scrumiera, în schimb, era curată, impecabilă, încât simţi o uşoară mustrare că trebuie s-o folosească. Maică-sa era în stare să pândească momentul potrivit şi să-ţi întindă atunci tot felul de curse mici pînă ce, învăluit, începeai să spui prostii.

— Deci te-ai întors, zise Alice, luând un burete Brillo de pe ceea ce fusese suportul

unei plăcinte Table Talk şi începând să frece tigaia. Ce vânt te aduce?

Păi, cum să-ţi zic, mămico, îi răspunse el în gând, un prieten de-al meu mi-a ţinut o lecţie despre viaţă — găozarii bântuie în haite, şi de data asta au pus ochii pe mine. Nu ştiu dacă prieten este cel mai potrivit cuvânt în cazul lui. Din punct de vedere muzical, mă respectă cam tot atât cât îi apreciez eu pe-ăia cu guma de mestecat, The 1910 Fruitgum Company. Dar el este cel care m-a convins să-mi văd de drum... şi nu cumva Robert Frost era cel care spunea că acasă este locul unde trebuie să fii primit, atunci când baţi la uşă?

— Cred că mi s-a făcut dor de tine, mamă, declară el cu voce tare.

— De-aia îmi scrii aşa de des? pufni ea.

— Scrisorile nu sunt punctul meu forte.

Îşi ridica încet ţigara, trăgea din ea şi o lăsa din nou în jos. Inelele de fum se desprindeau alene din vârf, apoi se risipeau.

— Mai spune o data.

— Scrisorile nu sunt punctul meu forte, se conformă el, zâmbind.

— În schimb ştii să fii obraznic cu maică-ta. Nu te-ai schimbat deloc.

— Scuză-mă. Tu ce-ai mai făcut, mamă?

Femeia puse tigaia pe suport, la uscat, trase dopul chiuvetei şi-şi clăti dantela de săpun de pe mâinile înroşite.

— Nu foarte rău, îi răspunse ea, venind la masă şi aşezându-se. Mă mai doare spatele, dar am pilulele mele care mă ajută. Mă descurc.

— N-ai mai avut nici o criză de când am plecat?

— O, doar o dată. Dar doctorul Holmes s-a ocupat de mine.

— Mamă, tipii ăştia care încearcă să-ţi îndrepte coloana sunt nişte...

Nişte simpli şarlatani. Preferă să-şi muşte limba.

— Ce sunt?

Ridică încurcat din umeri, în timp ce ea-i zâmbea strâmb.

— În definitiv, eşti liberă, albă şi-ai împlinit douăzeci şi unu de ani. Dacă tu consideri că te-ajută, e-n regulă.

Femeia oftă şi scoase din buzunarul rochiei un tub de drajeuri Life Savers cu fructe.

— Am mult peste douăzeci şi unu de ani. Şi-mi simt anii. Vrei şi tu o bomboană?

El clătină din cap, refuzând-o, iar ea-şi vârî atunci în gură drajeul pregătit pentru el.

— Nu eşti decât o fetiţă, o tachină el linguşitor, ca pe vremuri. Stilul acesta îi făcuse întotdeauna mare plăcere, însă de această dată nu reuşi să-i smulgă decât umbra unui zâmbet. A apărut vreun bărbat nou în viaţa ta?

— Mai mulţi. Şi tu?

— Nu, răspunse el serios. Bărbaţi n-au apărut. Mai multe fete, este adevărat, însă bărbaţi, nu.

Sperase să o facă să râdă, dar se alese încă o dată cu acea stafie de zâmbet. Am tulburat-o, se gândi el. Asta s-a întâmplat. Nu ştie ce caut eu aici. Dacă stau să mă gândesc, de trei ani încoace, nici nu se mai aştepta să apar. Nu-şi dorea decât să nu mai calc pe-aici.

— Nu te-ai schimbat câtuşi de puţin. Nu poţi să vorbeşti şi tu serios. Eşti logodit? Ai o prietenă stabilă?

— Mă descurc şi eu cum pot, mamă.

— Aşa ai făcut întotdeauna. Cel puţin n-ai venit niciodată acasă cu vestea că ai cunoscut o tânără foarte simpatică, de religie catolică şi că vă gândiţi la o familie. Asta recunosc... Fie c-ai fost extraordinar de atent, fie foarte norocos, fie foarte politicos.

Se străduí să-şi păstreze o expresie impenetrabilă. Era pentru prima oară când discuta cu el o chestiune legată, direct sau indirect, de sex.

— Oricum, mai ai multe de învăţat, continuă Alice. Se zice că burlacii se distrează nemaipomenit. Nici vorbă. Pur şi simplu îmbătrâneşti şi te acreşti şi te înrăieşti, ca domnul Freeman. Stă în apartamentul de la parter şi pândeşte toată ziua de la fereastră, doar-doar o sufla o pală de vânt mai puternic.

Larry mormăi ceva nedesluşit.

— Am auzit cântecul tău la radio. Le zic oamenilor, ăsta-i fiul meu. Este Larry. Cei mai mulţi nu vor să mă creadă.

— M-ai ascultat?

Se întrebă de ce nu-i spusese lucrul acesta de la bun început, în loc să flecărească despre tot soiul de prostii.

— Sigur că da, dau tot timpul melodia pe postul acela de muzică rock and roll pe care-l ascultă tinerele fete, WROK.

— Şi-ţi place?

— Atât cât îmi poate plăcea genul ăsta de muzică. Îl aţinti cu o privire fermă şi fixă. Cred că anumite fragmente sună foarte sugestiv. A dezmăţ.

Se surprinse târşindu-şi picioarele şi-şi impuse să înceteze.

— De fapt, intenţia ar fi să sune... pasional, mamă. Asta-i tot.

Obrajii i se aprinseseră. Nu-i trecuse prin minte că va avea vreodată ocazia să discute despre amor şi pasiune cu maică-sa, la ea în bucătărie.

— Pasiunea îşi are locul în dormitor, îi răspunse ea scurt, închizând astfel posibilitatea oricărei discuţii estetice despre discul lui de succes. Pe urmă, ai făcut ceva cu vocea. Sună de parc-ai fi negru.

— Acum? se interesă el amuzat.

— Nu, la radio.

— Păi moare lumea după muzica dă negri, pronunţă Larry cu voce profundă, ca a lui Bill Withers.

— Chiar aşa, confirmă ea. Când eram mică, consideram că Frank Sinatra e îndrăzneţ. Dar acum există *rap.* Ei îi zic rap. Dar eu numesc asta *urlat.* Îl măsură mustrător. Cel puţin, pe discul tău nu se aud urlete.

— Obţin nişte drepturi de autor, începu el. Un anume procent din fiecare disc vândut. Cu alte cuvinte, dacă...

— Ei, ia lasă, îl întrerupse ea, făcând un semn a lehamite. N-am reuşit să trec nici un examen de matematică. Ţi-au plătit deja banii, sau ţi-ai luat maşinuţa aia pe datorie?

— Nu mi-au dat prea mulţi bani, zise el, ajungând până la limita minciunii, fără să facă însă şi pasul decisiv. Pentru maşină am plătit un avans. Restul voi plăti în rate.

— Împrumut în condiţii avantajoase, spuse ea cu durere în glas. Aşa a ajuns şi bietul taică-tău la faliment. Medicul a zis că a murit de atac de cord, dar nu asta a fost cauza. Inima lui s-a *frânt.* Tatăl tău s-a dus în mormânt din cauza împrumutului în condiţii avantajoase.

Ăsta era un rap vechi, iar Larry nu-i acordă nici o atenţie, având însă grijă să dea din cap la momentele potrivite. Tatăl lui fusese proprietarul unei galanterii bărbăteşti. Un magazin al reţelei Robert Hall se deschisese în apropiere, iar un an mai târziu afacerea lui ajunsese pe drojdie. Spre consolare, se refugiase în mâncare, îngrăşându-se cu vreo cincizeci de kilograme în trei ani. Căzuse fulgerat în micul restaurant din colţ, când Larry avea nouă ani, cu un sandviş cu chiftele

pe jumătate mâncat pe farfuria de dinaintea lui. La priveghi, când sora ei încercase să aducă alinare unei fiinţe care, se vedea prea bine, nu avea nevoie de aşa ceva, Alice Underwood spusese că s-ar fi putut şi mai rău de-atât. Ar fi putut să fie băutura, adăugase ea, privind ţintă peste umărul soră-sii, către cumnatul ei.

Alice continuase să-l crească pe Larry fără ajutorul nimănui, amărându-i viaţa cu proverbe şi prejudecăţi până când el plecase de acasă. Ultima replică pe care i-o aruncase, înainte de a pleca împreună cu Rudy Schwartz în vechiul Ford al acestuia, fusese că au aziluri pentru săraci şi-n California. Da, domnule, asta-i maică-mea.

— Vrei să rămâi aici, Larry? se interesă ea cu blândeţe.

— Ai avea ceva împotrivă? replică el, surprins.

— Spaţiu există. Patul pliant se mai află încă în camera din spate. Am pus la păstrare nişte lucruri acolo, dar ai putea să muţi nişte cutii, ca să-ţi faci loc.

— Foarte bine, spuse el încet. Dacă eşti sigură că n-ai nimic împotrivă. Nu rămân decât câteva săptămâni. Aş vrea să mă-ntâlnesc cu vechii mei prieteni. Mark... Galen... David... Chris... băieţii aceia.

Alice se ridică în picioare, se duse la fereastră şi-o trase cu greu în sus.

— Eşti bine venit să stai cât timp doreşti, Larry. Chiar dacă, poate, nu mă pricep prea bine să aleg cuvintele cele mai potrivite, mă bucur să te văd. Nu ne-am luat rămas-bun cum se cuvine. Au existat şi cuvinte mai grele. Se întoarse spre el, iar în trăsăturile ei se putea citi severitatea, dar şi o dragoste neliniştită şi teribilă. În ceea ce mă priveşte, le regret. Nu le-am zis decât pentru că te

iubesc. N-am ştiut niciodată cum să-mi exprim sentimentele, aşa că mi le-am mărturisit în alte feluri.

— Foarte bine, spuse el căutând în jos, spre masă. Roşeaţa i se întorsese în obraji. O simţea prea bine. Uite ce e, am să contribui şi eu la cheltuieli.

— Poţi să contribui, dacă vrei. Dar dacă nu vrei, nu este nevoie. Eu muncesc. Foarte mulţi nu fac asta. Iar tu tot fiul meu rămâi.

Îi veni în minte cadavrul pisicii, ieşit pe jumătate din tomberon, şi apoi se gândi la Dewey Doză, cum umplea zâmbind ceştile cu prafurile puse la dispoziţia oaspeţilor săi; pe neaşteptate, izbucni în plâns. Îşi vedea mâinile dublu, din cauza peliculei de lacrimi, şi se gândi că această parte a scenei ar fi trebuit să fie interpretată de ea, nu de el — nimic nu ieşise cum s-ar fi aşteptat, absolut nimic. În ultimă instanţă, se vedea silit să constate că ea se schimbase. Şi el se schimbase, însă nu în sensul pe care şi-l imaginase. Se petrecuse o inversare absolut nenaturală: ea crescuse şi mai mult, iar el se micşorase. Nu se întorsese acasă, la ea, pentru că trebuia neapărat să se ducă undeva. Se întorsese acasă pentru că se temea şi pentru că avea nevoie de maică-sa.

Alice stătea în picioare lângă fereastra deschisă şi-l cerceta atent. Perdelele albe fluturau în briza umedă, umbrindu-i faţa; nu o ascundeau de tot, ci-i dădeau doar un aspect fantomatic. Prin fereastră pătrundea zgomotul traficului. Scoase o batistă din corsajul rochiei, se apropie de masă şi o depuse într-una dintre mâinile lui fremătătoare. Ghicea duritatea din sufletul lui Larry. Ar fi putut să-l taxeze folosindu-se de acest pretext, însă la ce bun? Tatăl lui fusese un om moale, iar în străfundul inimii ei, Alice ştia că tocmai din

cauza asta ajunsese în mormânt înainte de vreme; Max Underwood se lăsase doborât de datoriile morale pe care considera că trebuie să le plătească celor din jur, şi nu de cele băneşti. Iar cu unda aceea de duritate ce era de făcut? Cui ar fi trebuit Larry să-i mulţumească? Sau pe cine putea acuza?

Lacrimile nu puteau modifica duritatea din caracterul lui nici atât cât este în stare o furtună de vară să schimbe forma unei stânci. Asprimea nu putea decât să-i folosească — Alice ştia prea bine acest lucru, ca orice femeie nevoită să-şi crească singură copilul într-un oraş căruia îi păsa prea puţin de mame şi cu atât mai puţin de copiii lor —, dar deocamdată Larry nu descoperise cum. Era cu adevărat ceea ce afirmase ca de la bun început: acelaşi Larry, neschimbat, de când îl ştia. Care mergea înainte orbeşte, fără să se gândească, vârându-i pe cei din jur — ca şi pe el însuşi — în bucluc, iar când treaba se îngroşa prea rău, recurgea la duritate ca să scape cu faţa curată. Şi ceilalţi? Îi lăsa să se descurce sau să se înece singuri, după cum se pricepeau. Stânca era dură, iar firea lui suficient de aspră, dar se folosea încă de această calitate în scopuri distructive. Citea acest lucru cât se poate de limpede în privirile lui, în fiecare atitudine pe care o adopta... până şi-n felul în care îşi ţinea cuiul acela de sicriu şi urmărea inelele de fum. Însă niciodată nu se apucase să şlefuiască roca dură ca s-o transforme într-o lamă cu care să-i sfârtece pe cei din jur, ceea ce era o notă bună, dar atunci când se afla la ananghie recurgea la ea exact ca un copil — o rotea în jur ca pe o bâtă, croindu-şi cale de scăpare din curse pe care şi le întinsese singur. Odată, îşi spusese în sinea ei că Larry se va schimba. Iar

dacă-şi pusese asta în minte, nu se îndoia că se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu.

Dar înaintea ei nu se mai afla un băieţel, ci un bărbat matur, şi Alice se temea că zilele prielnice schimbării — acea schimbare profundă şi esenţială, pe care pastorul o denumea a *sufletului* şi nu a *inimii* — trecuseră deja. Exista în Larry ceva anume care aducea aminte de scârţâitul neplăcut al cretei pe suprafaţa tablei. În străfundul său nu exista însă decât Larry. Era singurul care avea voie să pătrundă în sanctuarul propriei sale inimi. Îl iubea.

Alice se mai gândea că în Larry există şi bunătate, o mare bunătate. Comoara exista înlăuntrul lui, dar ca să iasă la iveală era nevoie de cel puţin o catastrofă. Iar acum nu se întâmpla nici o catastrofă; fiul ei vărsa câteva lacrimi, atât.

— Eşti obosit, îl consolă ea. Spală-te. Am să mut eu cutiile, apoi te poţi culca. Cred c-am să mă duc totuşi la lucru.

Femeia se duse în micul hol de acces spre camera din spate, fostul lui dormitor; Larry o auzi icnind şi mutând cutiile din loc. Se şterse încet la ochi. Pe fereastră pătrundea zgomotul traficului. Încercă să-şi aducă aminte de când nu mai plânsese de faţă cu maică-sa. Îi veni din nou în minte pisica moartă. Maică-sa avea dreptate. Era obosit. Nu mai fusese niciodată aşa de obosit. Se culcă şi dormi aproape optsprezece ore.

CAPITOLUL 6

APROAPE DE APUSUL SOARELUI, Frannie ieşi în grădina din spatele casei, unde tatăl ei plivea cu migală mazărea şi fasolea.

Ea era un copil făcut târziu. Acum tatăl ei avea peste şaizeci de ani, iar părul alb îi ieşea de sub şapca de baseball de care nu se despărţea niciodată. Maică-sa se dusese la Portland să-şi cumpere nişte mănuşi albe. Cea mai bună prietenă a lui Fran din copilărie, Amy Lauder, avea nuntă la începutul lunii viitoare.

Rămase câteva clipe tăcută în spatele părintelui ei, cu sufletul plin de iubire faţă de el. În acest moment al zilei, lumina avea o anume culoare care îi plăcea extraordinar de mult şi care o ducea cu gândul la eternitate, deşi era legată de unul dintre cele mai efemere fenomene din statul Maine, anume începutul verii. Era suficient să se gândească la această lumină în mijlocul lui ianuarie pentru ca inima să-i fie cuprinsă de alean. Lumina după-amiezelor de început de vară, chiar înainte de a aluneca spre întuneric, învăluia atâtea lucruri minunate: baseball în parcul de la Little League, cu Fred aşteptându-şi rândul la bătaie, căci era întotdeauna al treilea; pepene verde; porumb fiert; ceai rece în pahare ţinute la gheaţă; copilărie.

Frannie îşi drese puţin glasul.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

El se întoarse zâmbind.

— Bună, Fran. M-ai prins muncind, este?

— Păi să ştii!

— Maică-ta s-a întors? Se încruntă o clipă, apoi figura i se însenină iarăşi. Stai puţin, de-abia a plecat, nu? Sigur că da, dă-mi şi tu o mână de ajutor, dacă vrei. Numai să nu uiţi să te speli bine după aceea.

— Mâinile unei doamne îi trădează deprinderile, spuse Fran vag ironic, pufnind apoi în râs, şi Peter se strădui s-o măsoare dezaprobator, dar fără prea mult succes.

Îşi alese un strat de alături, se lăsă jos şi începu să plivească. Vrăbiile ciripeau, iar dinspre US1, care trecea nu departe de casa lor, venea vuietul neîntrerupt al maşinilor. Traficul nu atinsese încă ritmul din iulie, când pe distanţa de aici şi până la Kittery se petrecea câte un accident mortal aproape în fiecare zi.

Peter îi povesti ce făcuse în ziua respectivă, în timp ce ea îi punea, conştiincios, întrebările cuvenite, făcând uneori şi semne din cap. Concentrat asupra muncii, nu avea cum să vadă semnele ei, în schimb putea să-i urmărească *umbra,* cu coada ochiului. Era mecanic într-o mare fabrică de piese de schimb pentru automobile din Sanford, cea mai mare firmă auto la nord de Boston. Avea şaizeci şi patru de ani şi-şi începea în curând ultimul an de muncă dinaintea pensiei. Un an scurt, pe deasupra, pentru că adunase patru săptămâni de concediu pe care plănuia să şi le ia în septembrie, după ce trecea sezonul. Pensionarea îl preocupa foarte mult. Încerca să nu se gândească la viitor ca la o vacanţă fără de sfârşit, îi spuse el; avea destui prieteni care ieşiseră la pensie şi de la care aflase că nu e nici pe departe aşa. În ce-l priveşte, nici nu se va plictisi, ca Harlan Enders, şi nici nu va ajunge atât de scandalos de sărac, ca bietul Paul Caron, care n-a lipsit toată viaţa lui nici măcar o singură zi de la magazin, şi cu toate astea el şi cu nevastă-sa au fost siliţi să-şi vândă casa şi să se mute la fiica lor.

Peter Goldsmith nu era încântat de modul de funcţionare a protecţiei sociale; nu avusese niciodată încredere, nici măcar în zilele când sistemul încă nu începuse să se prăbuşească sub povara recesiunii, a inflaţiei şi a numărului tot mai mare de oameni care beneficiau de pe urma lui. Nu existau prea

mulţi democraţi în Maine prin anii treizeci şi patruzeci, îi povesti fiică-sii, care-l urmărea atent, dar bunicul ei fusese unul dintre aceştia, iar taică-său moştenise şi el aceeaşi opţiune politică. În perioada cea mai prosperă din Ogunquit, cei din familia Goldsmith ajunseseră un soi de paria. Dar părintele ei avea o vorbă ce se dovedea mai înţeleaptă decât toată filozofia republicanilor din Maine: nu te încrede în domnii acestei lumi, deoarece ei, precum şi guvernele lor, or să ţi-o tragă, acum şi pururi şi-n vecii vecilor.

Frannie izbucni în râs. O amuza nespus să-l audă pe tatăl ei vorbind astfel. I se întâmpla foarte rar, deoarece soţia lui nu-l lăsa niciodată să spună ce are pe suflet, retezându-i întotdeauna vorbele cu limba ei înveninată.

— Trebuie să ai încredere numai în tine, continuă el, cât despre domnii acestei lumi, pe ei trebuie să-i laşi să se descurce cum or şti mai bine cu cei care i-au ales. De cele mai multe ori, lucrurile nu ies prea grozav, dar asta nu prea are importanţă; pentru că se merită unii pe alţii. Soluţia sunt banii, o dăscăli el pe Frannie. Will Rogers era de părere că pământul ar fi cel mai bun, pentru că e singurul pe care nu-l mai fabrică nimeni, dar chestia asta este valabilă şi pentru aur şi argint. Cel care iubeşte banii este un ticălos şi ar trebui să-l urâm. Cel ce nu poate să aibă grijă de ei este un prost. Nu-l urăşti, dar trebuie să-ţi fie milă de el.

Fran se întrebă dacă se referea la bietul Paul Caron, prietenul lui de pe vremea când Fran nu se născuse încă, dar hotărî că era mai bine să nu întrebe.

În orice caz, ea ştia şi nu mai dorea să audă încă o dată de la tatăl ei că pusese suficient la ciorap în anii cei buni ca să se poată descurca acum. Îi spuse, în schimb, că ea nu însemnase

niciodată o povară pentru ei, indiferent dacă timpurile fuseseră bune sau rele, iar el se mândrea că le putea zice prietenilor că o ţinuse în şcoală. Acolo unde nu mai ajutaseră banii lui sau mintea ei, le zicea el, Fran procedase după vechea reţetă: se vârâse în jug şi trăsese din răsputeri. Ca să poţi răzbate prin toată porcăria din ţara asta trebuie să munceşti, să munceşti din greu. Maică-sa nu înţelegea întotdeauna cum devine chestia asta. Viaţa femeilor s-a schimbat, indiferent dacă le convine sau nu, iar Carla nu voia să priceapă de ce Fran nu aleargă să se mărite.

— Iată că Amy Lauder se căsătoreşte, spuse Peter, şi maică-ta îşi face socoteala: "Asta ar trebui să facă şi Fran a mea. Amy este drăguţă, dar dacă le pui alături, Amy Lauder arată ca un blid vechi şi crăpat." Aşa a fost obişnuită să gândească, după criteriile astea, de când e ea, iar acum nu se mai poate schimba. Prin urmare, dacă voi două vă mai loviţi una de alta şi scoateţi scântei, ca atunci când se loveşte oţelul de cremene, de-asta se întâmplă. Nu e nimeni de vină. Trebuie să ţii cont, Fran, că e prea bătrână să se mai schimbe, dar şi tu eşti de-acum suficient de mare să pricepi.

Din acest punct divagă iarăşi, îi vorbi despre serviciul lui, povestindu-i cum unul dintre colegi fusese la un pas să-şi piardă degetul mare într-o presă, pentru că mintea-i era la biliard, uitând că-şi ţinea palma chiar sub berbec. Din fericire, Lester Crawley îl trăsese la timp. Dar, adăugă el, într-o bună zi Lester Crawley nu se va mai afla acolo. Oftă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte că nici el nu se va mai afla acolo multă vreme, apoi se lumină la faţă şi se porni să-i spună ce-i trecuse lui prin cap, şi anume să ascundă antena maşinii în ornamentul capotei.

Trecea cu uşurinţă de la un subiect la altul, cu vocea lui caldă şi mângâietoare. Umbrele li se lungiră, întinzându-se peste tot mai multe straturi. Se lăsase fermecată, aşa cum i se întâmpla întotdeauna şi, deşi venise pentru a-i spune ceva, se trezise ascultându-l. N-o plictisea niciodată. Din câte ştia ea, nu plictisea pe nimeni, cu excepţia Carlei, poate. Avea un talent înnăscut de povestitor.

Deodată, îşi dădu seama că se oprise din vorbit. Se aşezase pe-o piatră, la capătul stratului, îndesându-şi tutun în pipă şi uitându-se la ea.

— Ce-ai pe suflet, Frannie?

Îi aruncă o privire posacă, neştiind cum să procedeze. Ieşise afară anume ca să-i mărturisească totul, dar acum nu mai era atât de sigură că va fi în stare. Tăcerea dintre ei devenea tot mai mare şi mai adâncă, se transforma încet într-o prăpastie în care n-avea de gând să cadă. Se hotărî brusc.

— Sunt însărcinată, spuse ea simplu.

Se opri din treaba lui şi o cercetă.

— Însărcinată, repetă el, de parcă nu ar mai fi auzit cuvântul în viaţa lui, apoi continuă. Vai, Frannie... e cumva o glumă? Sau vreun joc?

— Nu, tată.

— Ai face bine să vii aici şi să te aşezi lângă mine.

Ascultătoare, ea se apropie şi se lăsă pe piatră. Alături era un zid din bolovani care despărţea lotul lor de terenul municipal, cu care se învecinau. Dincolo de zid exista un gard viu, încurcat şi sălbăticit, care răspândea un parfum dulce. Simţea cum îi zvâcneşte sângele în tâmple şi avea o senzaţie de vomă.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Apoi, fără absolut nici o urmă de artificiu, pur şi simplu nereuşind să se abţină, izbucni într-un plâns nestăvilit, hohotind şi suspinând. El o îmbrăţişă şi rămaseră aşa foarte multă vreme, după aprecierea ei. Când lacrimile se potoliră, fata se sili să-i pună întrebarea care o preocupa cel mai mult.

— Tată, mai ţii la mine?

— Cum? Se uită la ea, mirat. Da, ţin la tine, Frannie.

Asta o făcu din nou să plângă, dar de această dată el o lăsă să se descurce singură, în timp ce-şi aprindea pipa. Tutunul parfumat se înălţa încet, mânat de adierea uşoară.

— Te-am dezamăgit?

— Nu ştiu. E pentru prima oară când fiica mea este însărcinată şi încă nu ştiu foarte bine cum să reacţionez la chestia asta. E vorba de băiatul acela, Jess?

Ea îi făcu semn că da.

— L-ai anunţat?

Ea repetă semnul.

— Şi ce-a zis?

— A zis că vrea să se căsătorească. Sau să dea banii pentru avort.

— Căsătorie sau avort, zise Peter Goldsmith, trăgând din pipă. Hotărât băiat, ce să zic.

Frannie îşi privi mâinile răşchirate pe jeanşi. Intrase murdărie în micile încreţituri de la încheieturile degetelor şi pe sub unghii. Mâinile unei doamne spun totul despre obiceiurile ei, îi răsună în urechi mustrarea maică-sii. O fiică însărcinată. Va trebui să renunţ la participarea mea în comitetul parohial. Mâinile unei doamne...

— Nu vreau să pară că-mi bag nasul în nişte intimităţi care nu mă privesc, dar nu cumva el... sau tu... n-aţi fost atenţi?

— Eu aveam pastile anticoncepţionale. Dar n-au avut efect.

— Asta înseamnă că, dacă se poate vorbi de o vină, aţi împărţi-o amândoi, spuse el, privind-o de-aproape. Iar eu nu pot să fac una ca asta. Frannie. Nu pot să acuz pe nimeni. Când ai ajuns la şaizeci şi patru de ani, ai cam uitat ce înseamnă să ai douăzeci şi unu. Aşa că nu vom vorbi despre vinovăţie.

Ea simţi o imensă uşurare şi apoi un început de leşin.

— Mamă-ta o să-ţi ţină o mulţime de lecţii pe tema vinovăţiei, iar eu unul n-am de gând s-o opresc, dar să ştii că, în ceea ce mă priveşte, nu gândesc ca ea. Înţelegi lucrul acesta?

Ea încuviinţă din cap. Tatăl ei nu mai încerca de mult să i se opună soţiei lui. Sau nu pe faţă, în orice caz. Avea o limbă îngrozitor de ascuţită. Iar când i se împotrivea cineva, exista riscul să-şi piardă total controlul, aşa-i spusese el odată lui Frannie. Iar atunci când îşi pierdea controlul, era în stare să arunce cuvinte atât de grele, încât scuzele tardive nu mai puteau închide rănile pe care apucaseră să le deschidă. Frannie bănuia că tatăl ei fusese silit, cu mulţi ani în urmă, să ia o hotărâre: fie să se opună în continuare, ceea ce ar fi dus la divorţ, fie să cedeze. El alesese cea de-a doua soluţie, dar în condiţii pe care le stabilise singur.

— Eşti sigur că vei fi în stare să nu te-amesteci, tată? îl întrebă ea calm.

— Îmi ceri cumva să fiu de partea ta?

— Nu ştiu.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Te referi la mama?

— Nu. Mă refer la tine, Frannie.

— Nu ştiu.

— Te căsătoreşti cu el? Decât vai de mine, mai bine vai de noi, sau cel puţin aşa se zice.

— Nu cred că pot. Mi se pare că nu mai sunt îndrăgostită de el, dac-am fost vreodată.

— Copilul?

Pipa lui trăgea acum bine, iar fumul înmiresma şi mai tare aerul verii. Umbrele se adunau în cotloanele grădinii, iar greierii îşi începuseră cântecul.

— Nu, nu din cauza copilului. S-ar fi întâmplat oricum. Jesse este...

Lăsă cuvintele în suspensie, încercând să pună degetul pe ceea ce avea să-i reproşeze lui Jesse, acel lucru pe care risca să-l treacă cu vederea din cauza iureşului stârnit de copil... starea de criză în care ea trebuia să ia decizii şi să iasă de sub umbra ameninţătoare a mamei ei. Mama ei, care acum era într-un magazin universal şi cumpăra mănuşi pentru nunta prietenei din copilărie a lui Fran. Cusurul pe care-l putea îngropa acum şi care ar fi rămas ascuns vreme de şase, şaisprezece sau douăzeci şi şase de luni, ca apoi să iasă la lumină şi să se năpustească asupra amândurora. Cine se căsătoreşte în grabă are tot timpul să se căiască. Asta era una dintre zicalele preferate ale maică-sii.

— E slab, continuă ea. Mai bine de-atât nu pot explica.

— Nu poţi să te bizui pe el până la capăt, aşa-i, Frannie?

— Da, spuse, gândindu-se că tatăl ei se apropiase mai mult decât ea de miezul chestiunii. Nu avea încredere în Jesse, care venea dintr-un mediu bogat, dar purta cămaşă albastră simplă, din poplin. Jesse este *bine intenţionat,* continuă Fran. Se străduieşte să se poarte corect; îşi dă toată silinţa. Dar... ne-am dus la o seară de poezie, acum două semestre. Respectivul poet se numeşte Ted

Enslin. Sala era plină ochi. Toată lumea îl asculta solemn... foarte atent... să nu scape nici un cuvânt. Iar eu... mă ştii pe mine...

El îi puse mâna pe umăr, consolând-o:

— Pe Frannie a apucat-o râsul.

— Mda. Chiar aşa. Cred că mă cunoşti foarte bine.

— Te cunosc, cât de cât.

— M-a apucat — chicoteala, vreau să zic — aşa, din senin. Îmi venea mereu în minte: "E un pârlit, e un pârlit, ne-am strâns cu toţii ca să-l ascultăm pe pârlitul ăsta." A căpătat şi un ritm, de parcă era o melodie ascultată la radio. Iar pe mine m-a pufnit râsul. Fără să vreau. Poezia domnului Enslin nu mă deranja cu nimic, o consider foarte bună, şi nici înfăţişarea lui... Ci felul în care *ceilalţi* îl priveau pe *el.*

Se uită la taică-său, curioasă să-i vadă reacţia, însă acesta se mulţumi să-i facă semn să continue.

— În orice caz, a trebuit s-o şterg de-acolo. Adică a trebuit *neapărat.* Iar Jesse s-a înfuriat îngrozitor. Şi sunt convinsă că pe bună dreptate... a fost un gest copilăresc, un *sentiment* copilăresc, sunt sigură... dar mi se-ntâmplă destul de des să mă găsesc în postura asta. Nu întotdeauna. Sunt în stare să duc şi eu un lucru la bun sfârşit...

— Da, sigur că da.

— Dar câteodată...

— Câteodată te vizitează Regele Râs, iar tu faci parte din acea categorie de oameni care nu pot să-l alunge, spuse Peter.

— Cred că aşa este. În orice caz, Jess este altfel. Iar dac-am fi căsătoriţi... mi-ar aduce mereu aminte de acest oaspete nedorit pe care eu îl primesc în casă. Nu în fiecare zi, însă suficient de des ca să mă scoată din sărite. Atunci eu m-aş strădui şi... şi cred că...

— Ai fi nefericită, probabil, spuse Peter, strângând-o mai tare.

— Mi-e teamă că aşa s-ar întâmpla.

— Atunci, să n-o laşi pe mamă-ta să te convingă să te răzgândeşti.

Ea închise ochii, cu un sentiment de uşurare încă mai mare decât prima oară. O înţelesese. Nu se ştie prin ce miracol.

— Ce părere ai, crezi c-ar fi bine să fac un chiuretaj? întrebă ea după o vreme.

— Părerea mea este că, de fapt, despre asta ai vrut să stăm de vorbă.

Mirată, ea-şi îndreptă privirile către el.

El îi răspunse zâmbindu-i cu un aer glumeţ şi ridicându-şi una dintre sprâncenele lui stufoase — cea din stânga. Totuşi, ghici că pentru el era un moment de maximă gravitate.

— Poate că este adevărat, recunoscu ea încet.

— Ascultă, începu el, după care, paradoxal, căzu în muţenie.

Ea ascultă cu toată atenţia, dar nu auzea decât o vrabie, greierii, huruitul îndepărtat al unui avion, o voce care-l striga pe Jackie să intre imediat în casă, motorul unei maşini de tuns iarba, un automobil cu eşapamentul spart trecând în viteză pe US 1.

Tocmai se pregătea să-l întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva, când Peter îi luă mâna şi începu să-i vorbească.

— Frannie, nu este vina ta că ai un tată atât de bătrân, dar în privinţa asta nu mai e nimic de făcut. M-am căsătorit de-abia în 1956.

O privi gânditor, în lumina amurgului.

— Carla era altfel pe atunci. Era... o, Doamne, era şi ea tânără, în primul rând. Nu s-a schimbat până la moartea fratelui tău, Freddy. Până atunci, a rămas tânără. După moartea lui Freddy a încetat să mai crească. Asta... nu trebuie să gândeşti c-aş vorbi-o de

rău pe mama ta, Frannie, chiar dacă aşa ar putea să pară. Dar mie mi se pare că ea s-a oprit... din creştere... după moartea lui Freddy. După aceea şi-a tras trei rânduri de lac şi unul de ciment peste modul de a privi lucrurile şi a decretat că vede perfect. Acum se poartă ca un custode de muzeu, iar dacă surprinde pe cineva încercând să se joace cu exponatele, nu pierde prilejul de a arăta cât de vigilentă este. Dar n-a fost întotdeauna aşa. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, ăsta e purul adevăr.

— Şi atunci cum era, tată?

— Păi... Aruncă o privire absentă dincolo de grădină. Semăna în foarte multe privinţe cu tine, Frannie. Şi ea avea crize de râs. De multe ori ne duceam la Boston, să-i vedem jucând pe Red Sox, iar cam în timpul pauzei dinaintea rundei a şaptea, mergeam amândoi la bufet şi luam o bere.

— Mama... bea bere?

— Da, bea bere. Şi apoi îşi petrecea cea mai mare parte a rundei a noua la toaletă şi ieşea ocărându-mă că din cauza mea a pierdut partea cea mai frumoasă a meciului, deşi *ea* mă bătea tot timpul la cap să mă duc la bufet ca s-aduc bere.

Frannie încercă să şi-o imagineze pe maică-sa cu un pahar de bere Narragansett într-o mână, uitându-se la el şi râzând, ca o fată care are o întâlnire. Pur şi simplu nu reuşi.

— Nu rămânea însărcinată, continuă el, parcă în transă. Ne-am dus la un doctor, amândoi, ca să vedem care dintre noi era defect. Doctorul ne-a spus că suntem amândoi sănătoşi. Apoi, în '60, a venit fratele tău, Fred. L-a iubit pe băiatul ăsta în disperare, Fran. Fred îl chemase şi pe tatăl ei, ştii. În '65 a avut un avort spontan şi-am crezut amândoi

că am terminat cu acest capitol. După care ai apărut tu, în '69, cu o lună înainte de soroc, însă altfel în cea mai bună formă. Pe tine eu te-am iubit cu disperare. Fiecare avea copilul lui preferat. Însă ea şi l-a pierdut pe-al ei.

Căzu iarăşi pe gânduri. Fred Goldsmith murise în 1973. Avea paisprezece ani, iar Frannie patru. Bărbatul care-l accidentase pe Fred era beat. Avea la activ o listă lungă de încălcări ale legii circulaţiei, printre care depăşirea vitezei, conducere periculoasă şi sub influenţa alcoolului. Fred mai trăise şapte zile.

— După mine, chiuretaj este un cuvânt prea blând, spuse Peter Goldsmith. Buzele lui pronunţau cu grijă fiecare cuvânt, ca şi cum l-ar fi durut. Mie mi se pare omor, pur şi simplu. Îmi pare rău că vorbesc astfel, că sunt aşa de... inflexibil, ţeapăn, oricum oi fi eu... În legătură cu un lucru asupra căruia tu trebuie să cugeţi, fie şi pentru simplul motiv că legea spune că ai dreptul s-o faci. Te-am prevenit că sunt un om bătrân.

— Nu eşti bătrân, tată, îi murmură ea.

— Ba da, ba da! îi răspunse el cu asprime. Deodată, păru descumpănit. Nu sunt decât un bătrân care încearcă să-i dea sfaturi tinerei lui fiice, ca o maimuţă care-ar vrea să-l înveţe manierele elegante pe un urs. Un şofer beat i-a luat viaţa fiului meu acum şaptesprezece ani, iar soţia mea a fost alta de atunci. Eu am privit întotdeauna chestiunea avortului în funcţie de Fred. Din câte se pare, sunt incapabil s-o văd dintr-alt punct de vedere, tot aşa cum ţie ţi-a fost imposibil să te abţii să râzi în seara aceea de poezie, Frannie. Mama ta ar aduce în discuţie toate argumentele clasice. Morala, va spune ea. O morală având o istorie de două mii de ani. Dreptul la viaţă. Toată morala noastră occidentală se bazează

pe această idee. I-am citit pe filozofi. Mă plimb printre ei ca o gospodină fâţâindu-se cu un cec în mână prin magazinul Sears and Roebuck. Mamă-ta a rămas la *Reader's Digest,* şi totuşi, eu sunt cel care-şi bazează argumentaţia pe sentimente, în timp ce ea recurge la codurile de morală. Eu îl văd înaintea ochilor pe Fred. Era făcut zob pe dinăuntru. Nu mai exista nici o şansă de supravieţuire. Ăştia care se agită pentru dreptul la viaţă arată fotografii cu copii ţinuţi în sare, cu braţe şi picioare răspândite pe-o masă din oţel, şi ce-i cu asta? Sfârşitul vieţii nu este niciodată frumos. Eu îmi aduc aminte de Fred, zăcând în patul ăla timp de şapte zile, bandajat peste tot pe unde fusese lovit. Viaţa nu valorează mare lucru, iar avortul o face să pară şi mai ieftină. Eu citesc mai mult decât ea, şi totuşi ea are mult mai multă coerenţă când vorbeşte despre subiectul acesta. Ceea ce facem şi ceea ce gândim... lucrurile astea se bazează adesea pe judecăţi arbitrare. Eu nu pot să trec peste asta. E ca un nod care mi se pune-n gât... toată logica adevărată îmi pare că purcede din iraţional. Din credinţă. Nu reuşesc să mă exprim suficient de închegat, nu?

— Nu vreau să fac chiuretaj, îi răspunse ea liniştit. Am propriile mele motive.

— Ce fel de motive?

— Copilul este parte din mine, îi răspunse ea, ridicându-şi puţin bărbia. Şi dacă este vorba cumva de egoism, nu-mi pasă.

— Te gândeşti să-l dai, Frannie?

— Nu ştiu.

— Dar tu vrei să-l dai?

— Nu. Aş prefera să-l cresc.

Peter rămase tăcut, iar ea interpretă tăcerea lui ca pe o dezaprobare.

— Te gândeşti cumva la şcoală? îl întrebă.

— Nu, spuse el, ridicându-se în picioare. Îşi prinse şalele în mâini şi se strâmbă bucuros atunci când spinarea îi trosni. Mă gândeam c-am stat suficient de vorbă. Şi că mai ai timp să iei hotărârea asta.

— A venit mama, îi atrase ea atenţia.

Se răsuci pe călcâie şi văzu şi el maşina care înainta pe alee; ornamentele cromate licăreau în ultimele raze de lumină ale acelei zile. Carla apăsă pe claxon şi le făcu semne, bucuroasă.

— Trebuie să-i spun şi ei, zise Frannie.

— Da. Însă mai aşteaptă o zi sau două, Frannie.

— Foarte bine.

Îl ajută să adune uneltele de grădinărit şi apoi porniră amândoi spre maşină.

CAPITOLUL 7

ÎN LUMINA PALIDĂ ce se aşterne asupra pământului imediat după apus, dar înainte de lăsarea întunericului deplin, în timpul celor câteva minute pe care producătorii de film le denumesc "ora magică", Vic Palfrey îşi reveni din profundul lui delir verzui şi avu o scurtă perioadă de luciditate.

Mor, gândi el, iar cuvântul acesta îi răsună straniu în conştiinţă, făcându-l să creadă că-l pronunţase cu voce tare, ceea ce nu era adevărat.

Privi în jur şi văzu un pat de spital, care fusese înălţat pentru a împiedica sufocarea plămânilor în propria lor secreţie. Era bine fixat de pat cu ace de spălătorie din alamă, iar părţile laterale ale patului fuseseră şi ele ridicate. *M-oi fi apucat să-i iau la bătaie,* gândi el, vag amuzat. *Sau oi fi avut draci.*

Unde mă aflu? îşi puse el întrebarea, cu oarecare întârziere.

În jurul gâtului avea un şervet din pânză, acoperit de flegmă. Îl durea capul. Gânduri stranii îi intrau şi-i ieşeau din minte dansând şi-şi dădu seama că delirase... şi că va mai delira. Era bolnav, iar ceea ce i se întâmpla nu era o vindecare sau măcar începutul unei însănătoşiri, ci doar un scurt răgaz.

Îşi duse palma mâinii drepte la frunte şi şi-o retrase imediat, înfiorat, aşa cum faci atunci când atingi, din nebăgare de seamă, o sobă fierbinte. Ardea cumplit şi era plin de tuburi. Două subţiri, din plastic transparent, îi ieşeau din nas. Un furtun ieşea încolăcindu-se de sub cearşaful de spital şi cobora spre un vas aşezat pe podea; era mai mult ca sigur de locul unde conectaseră *celălalt* capăt. Două sticluţe stăteau suspendate de un stativ, lângă pat; din fiecare pornea câte un tub, se uneau apoi într-un Y, oprindu-se în braţul lui, chiar sub cot. Îl hrăneau pe cale intravenoasă.

În mod normal, ar fi suficient, cugetă el. Dar constată că mai existau şi nişte sârme. Prinse de scalp. Şi de piept. Şi de braţul stâng. Fir-ar al naibii, una dintre ele părea să-i fie prinsă cu un plasture chiar în buric. Şi, ca o încununare, era destul de sigur că-i băgaseră ceva şi-n cur. Ce naiba o mai fi şi aia? Vreun radar pentru căcat?

— Hei!

Intenţia lui fusese să strige cu forţă şi indignare. Rezultatul fu şoapta de-abia auzită a unui om foarte bolnav. Sunetul ieşi o dată cu un val de flegmă, gata să-l sufoce.

Mamă, a dus George calul în grajd?

Aşa vorbeşte un om în delir. Un gând iraţional, traversând cu îndrăzneală spaţiul gândirii raţionale, ca un meteor. Cu toate acestea, pentru o clipă aproape se lăsă înşelat.

Nu avea să-i fie îngăduit să rămână treaz prea multă vreme. Intră în panică. Privindu-şi braţele descărnate, numai piele şi os, îşi făcu socoteala că slăbise cam cincisprezece kilograme, iar gras nu fusese nici înainte. Chestia asta... cum-naiba-i-o-zice... avea să-l omoare. Ideea că va muri îndrugând aiureli şi inepţii, ca un bătrân senil, îl înspăimânta.

Georgie s-a dus să-i facă curte Normei Willis. Aşa că ocupă-te tu de cal, Vic, fii băiat bun şi dă-i şi traista cu ovăz.

Nu-i treaba mea.

Victor, tu o iubeşti pe mama ta.

Sigur că da. Dar nu este...

Trebuie să fii bun cu mama. Mama are gripă.

Nu, n-ai gripă, mamă. Ai TBC. Tuberculoza care te va ucide. În 1947. Iar George va muri la doar şase zile după ce ajunge în Coreea, având timp doar cât să expedieze o scrisoare, după care, bang, bang, bang. George a...

Vic, te rog să fii bun şi să duci calul în grajd, îţi spun pentru ultima *oară.*

— Eu sunt cel bolnav de gripă, nu ea, şopti el, ieşind din nou la suprafaţă. *Eu* sunt.

Se uită spre uşă, gândindu-se că arăta nemaipomenit de caraghios, chiar şi pentru un spital. Era rotunjită pe la colţuri şi bătută în nituri, iar partea de jos lăsa câţiva centimetri până la pardoseala acoperită cu dale.

Până şi un tâmplar amator, ca Vic Palfrey, putea

(Dă-mi revista cu benzi desenate, Vic, ai ţinut-o destul.)

(Mama, mi-a luat revista! Dă-mi-o înapoi! Dă-mi-o înapooi!)

să facă un lucru mai bun. Era...

(oţel)

Un fragment de gând îi înfipse un cui în creier; Vic se străduí să se ridice ca să poată vedea mai bine uşa. Da, aşa era. Nu încăpea nici o îndoială. O uşă din oţel. De ce se afla el într-un spital, închis în spatele unei uşi din oţel? Ce se întâmplase? Era adevărat că moare? Sosise momentul să se pregătească pentru întâlnirea cu Dumnezeu? Oare ce se *întâmplase?* Încercă, disperat, să străpungă ceaţa cenuşie ce-l învăluia şi prin care nu pătrundeau decât voci din depărtare, voci pe care nu reuşea să le lege de nici un nume.

Uite care-i părerea mea... ar trebui să zică... să bage-n mă-sa toată porcăria asta cu inflaţia...

Ai face bine să întrerupi pompele, Hap.

(Hap? Bill *Hapscomb? Cine era el?* Cunosc *de undeva numele ăsta.)*

Sfinte Dumnezeule...

Sunt morţi, ce să mai...

Dă-mi mâna şi te scot eu de-acolo...

Dă-mi revista, Vic...

În acel moment, soarele coborî destul de mult sub orizont pentru a declanşa un circuit activat de lumină (de fapt, în cazul de faţă, de absenţa luminii). Becurile se aprinseră în încăperea lui Vic. În spaţiul scăldat în lumină, văzu un şir de feţe urmărindu-l solemn de dincolo de un strat dublu de sticlă şi atunci ţipă, crezând la început că acestea erau persoanele care purtaseră conversaţii la el în minte. Una dintre figuri, un bărbat îmbrăcat în haine albe, de medic, făcea gesturi grăbite spre cineva din afara câmpului vizual al lui Vic, dar lui Vic îi trecuse deja spaima. Era mult prea slăbit pentru a-şi permite luxul de a rămâne multă vreme speriat. Dar accesul de teamă ce venise o dată cu izbucnirea luminii şi cu imaginea feţelor ce se holbau la el (aidoma unui juriu format din fantome în

cearşafuri albe) ştersese o parte a blocajului de care suferise până atunci şi-şi aduse aminte unde se găsea. Atlanta. Atlanta, statul Georgia. Veniseră şi-l ridicaseră — pe el şi pe Hap, pe Norm şi pe soţia lui Norm şi pe copiii lor. Îl luaseră şi pe Hank Carmichael. Pe Stu Redman. Dumnezeu ştie pe câţi alţii. Vic fusese înspăimântat şi indignat. Sigur că da, fornăia pe nas şi strănuta, dar în orice caz nu făcuse holeră, sau ce naiba boală o fi avut sărmanul Campion cu toţi ai lui. Îl apucase şi febra, dar nu prea mare, şi-şi aduse aminte că Norm Bruett se împiedicase şi a trebuit să fie sprijinit ca să poată sui scările avionului. Şi nevastă-sa era speriată, plângea, iar micuţul Bobby Bruett bocea şi el — bocea şi tuşea. O tuse răguşită, ca de laringită diftерică. Avionul venise pe mica pistă de aterizare de lângă Braintree, dar pentru a trece dincolo de marginile oraşului Arnette fusese nevoie să treacă printr-un baraj de pe US 93, iar nişte bărbaţi întindeau nişte sârmă ghimpată... Întindeau sârmă ghimpată chiar în mijlocul deşertului...

O lumină roşie se aprinse deasupra uşii aceleia ciudate. Se auzi un şuierat, apoi nişte zgomote ritmice, ca şi cum ar fi funcţionat o pompă. În momentul când bătaia încetă se deschise şi uşa. Bărbatul care-şi făcu apariţia era înveşmântat într-un uriaş costum alb, ca de cosmonaut, cu un vizor transparent în dreptul feţei. În spatele vizorului, se ghicea cum capul bărbatului dansează în toate direcţiile, ca un balon scăpat de sub control într-o capsulă. Căra în spate nişte rezervoare sub presiune, iar când vorbea, glasul lui răsuna metalic şi stâlcit, aproape neomenesc. Ar fi putut la fel de bine să fie una dintre vocile acelea care se aud din jocurile video, pronunţând "Mai încearcă o dată, Cadet

Spaţial" atunci când ţi-ai ratat şi ultima viaţă pusă la dispoziţie de computer.

— Cum vă simţiţi, domnule Palfrey? hârâi glasul.

Dar Vic nu mai putea răspunde. Vic se întorsese iarăşi în adâncurile verzui. În spatele vizorului siluetei înveşmântate în alb o vedea pe maică-sa. Mama era îmbrăcată în alb atunci când tata îi dusese pe el şi pe George să o vadă la sanatoriu pentru ultima oară. Fusese musai s-o ducă la sanatoriu, pentru ca ei, restul familiei, să nu ia boala pe care o avea ea. Tuberculoza este contagioasă. Poţi să şi mori.

Discută cu maică-sa... Îi spuse că va fi băiat cuminte şi va duce calul în grajd... că George i-a luat revista cu benzi desenate... o întrebă dacă se simte mai bine... dacă se va întoarce curând acasă... iar bărbatul în costum alb îi făcu o injecţie şi atunci se scufundă şi mai adânc, iar cuvintele lui deveniră incoerente. Bărbatul în costum alb de cosmonaut se uită peste umăr, către feţele din spatele peretelui din sticlă şi clătină din cap.

Acţionă cu bărbia butonul sistemului interfon din interiorul căştii sale şi spuse:

— Dacă nici asta nu-şi face efectul, până la miezul nopţii se duce.

Pentru Vic Palfrey, ora magică trecuse.

— Te rog să-ţi sufleci mâneca, domnule Redman, zise asistenta cea drăguţă, cu păr negru. Nu durează decât o clipită.

Ţinea manşonul aparatului pentru tensiune în ambele mâini înmănuşate. În spatele măştii din plastic se vedea că zâmbeşte, ca şi cum ar fi făcut aluzie la un secret amuzant, numai de ei doi ştiut.

— Nu, îi răspunse Stu.

Zâmbetul se mai veşteji puţin.

— Nu-i vorba decât de tensiune. Nu durează nici un minut.

— Nu.

— Aşa a prescris medicul, spuse ea, de această dată pe ton profesional. Te rog.

— Dacă asta e prescripţia medicului, lasă-mă să vorbesc cu el.

— Mi-e teamă că acum este ocupat. Dar dac-ai...

— Am să aştept, îi comunică Stu netulburat, fără să se grăbească să-şi desfacă nasturele de la manşetă.

— Eu nu-mi fac decât datoria. Nu cred că ai vrea să mă vezi intrată în bucluc, nu? Numai că de data asta îi zâmbea în stilul orfan şarmant. Dac-ai vrea să-mi permiţi...

— Nici gând, o refuză Stu. Întoarce-te la ei şi spune-le. Au să trimită pe careva.

Arătându-se necăjită, asistenta se duse la uşa din oţel şi răsuci o cheie pătrată în broască. Se declanşă o pompă, uşa se deschise cu un fâşâit, iar ea ieşi din încăpere. În timp ce se închidea la loc, îi aruncă lui Stu o ultimă căutătură încărcată de reproş. Stu îi răspunse cu o privire prietenoasă.

Rămas singur, se ridică în picioare şi se apropie neliniştit de fereastră — cu geamuri duble şi zăbrelită pe afară —, dar acum întunericul era deplin şi nu se mai zărea nimic. Se întoarse şi se aşeză. Purta jeanşi decoloraţi, cămaşă în carouri şi bocanci maro, care începuseră să se desfacă pe la cusături. Îşi trecu o mână peste obraji şi se strâmbă din cauza înţepăturii. Nu îl lăsau să se bărbierească, iar barba îi creştea foarte repede.

De fapt, nu avea nimic de obiectat împotriva analizelor în sine. Ceea ce-l speria foarte rău era atmosfera de mister. Nu se

simţea bolnav, cel puţin pentru moment, în schimb era îngrozit. În orice caz, aici se petrecea o şmecherie în care el unul nu mai avea chef să fie implicat până ce nu-i zicea careva cam ce se întâmplase la Arnette şi ce legătură exista între asta şi individul acela, Campion. Cel puţin atunci temerile lui se puteau baza pe ceva solid.

Se aşteptaseră din partea lui să pună întrebări şi, până acum, citise lucrul acesta în ochii lor. Prin spitale există un anume stil, menit să te împiedice să afli prea multe amănunte. Cu patru ani în urmă, soţia lui, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, murise de cancer; totul se declanşase de la uter şi apoi îi cuprinsese tot trupul, ca un foc mistuitor, iar Stu observase cum doctorii îi ocoleau întrebările, fie schimbând subiectul, fie oferindu-i informaţii foarte generale şi în termeni tehnici. Prin urmare, el nu pusese nici o întrebare şi constatase că acest fapt îi îngrijorase. Acum însă sosise momentul să pună întrebări şi era hotărât să obţină răspunsuri. Se mulţumea şi cu nişte cuvinte monosilabice.

Anumite pete albe şi le lămurise singur. Campion, soţia lui şi copilul muriseră de ceva nemaipomenit de periculos. Te lovea ca o gripă sau ca o răceală de vară, numai că te simţeai din ce în ce mai rău, probabil până te sufocai din cauza mucozităţilor sau până te topea febra. Pe deasupra, boala era şi foarte contagioasă.

Veniseră şi-l ridicaseră în după-amiaza zilei de 17, acum două zile. Patru militari şi-un doctor. Politicoşi, dar fermi. Un refuz nu intra în discuţie; toţi cei patru militari purtau arme albe. Atunci începuse Stu Redman să-şi dea seama că e groasă.

O adevărată caravană se pusese în mişcare din Arnette spre pista din Braintree. Stu călătorise împreună cu Vic Palfrey, Hap, familia Bruett, Hank Carmichael şi nevastă-sa, însoţiţi de doi subofiţeri. Se îngrămădiseră cu toţii într-un autovehicul militar, iar băieţii în uniformă n-au scos absolut nici un cuvânt, nici măcar "da", "nu" sau "poate", chiar dacă Lila Bruett ajunsese într-un hal fără de hal de isterie.

Şi celelalte maşini erau pline. Stu nu-i văzuse pe toţi cei care se urcaseră, însă ştia că printre ei se aflau toţi cei cinci membri ai familiei Hodges şi Chris Ortega, fratele lui Carlos, şoferul voluntar al ambulanţei. Chris era barmanul de la Indian Head. Îl mai văzuse pe Parker Nason şi pe soţia lui, cei doi bătrâni de la parcul de rulote de lângă casa lui Stu. Stu bănuia că-i adunaseră pe toţi cei care se aflaseră la benzinărie şi pe toţi cei cu care declaraseră ei că stătuseră de vorbă de când lovise Campion pompele.

La marginea oraşului, două camioane de culoare verde-oliv blocau drumul. După socoteala lui Stu, şi celelalte drumuri ce duceau spre Arnette fuseseră probabil blocate. Întindeau şi sârmă ghimpată, iar după ce vor fi izolat tot oraşul cu sârmă, probabil că postaseră şi santinele.

Prin urmare era groasă. Groasă de tot.

Rămase răbdător pe scaunul de lângă patul de spital pe care încă nu fusese nevoit să-l folosească, aşteptând ca asistenta să aducă pe cineva. Primul venit avea să fie, după toate probabilităţile, o persoană insignifiantă. Poate spre dimineaţă aveau să trimită, în sfârşit, pe cineva cu suficientă autoritate ca să-i spună lucrurile pe care trebuia neapărat să le afle. Putea să aştepte. Răbdarea fusese întotdeauna un punct forte al lui Stuart Redman.

Ca să nu se plictisească, începu să treacă în revistă starea celor ce parcurseseră împreună cu el drumul către pista de aterizare. Norm era singurul dintre ei cu simptome vizibile de boală. Tuşea, scotea spută, avea febră. Ceilalţi păreau sa sufere de o răceală obişnuită, într-o măsură mai mică sau mai mare. Luke Bruett strănuta. Lila Bruett şi Vic Palfrey tuşeau puţin. Lui Hap îi curgea nasul şi trebuia mereu să se şteargă. Lui Stu scena aceasta îi aducea aminte de clasa întâi şi a doua primară, când cel puţin două treimi din puştimea prezentă părea să fie lovită de un microb oarecare.

Dar lucrul care l-a speriat cel mai rău — deşi era poate vorba de o simplă coincidenţă — a fost ceea ce s-a petrecut tocmai când au ajuns lângă pistă. Şoferul militar strănutase deodată puternic, de trei ori la rând. Probabil o simplă coincidenţă. În iunie, zona central-estică a Texasului este prea puţin prielnică celor predispuşi la alergii. Sau poate că şoferul suferea de o răceală comună, şi nu de porcăria asta dubioasă pe care o aveau ceilalţi. Stu ar fi fost încântat să poată crede că era vorba de altceva. Pentru că o boală care reuşea să treacă de la unul la celălalt atât de uşor...

Escorta militară se suise la bord împreună cu ei. Soldaţii rămăseseră impasibili, respingând orice întrebări, în afara aceleia legate de destinaţie. Mergeau către Atlanta. Acolo vor afla mai multe (o minciună sfruntată). Refuzaseră să facă orice altă declaraţie.

Stu rămăsese în cursul zborului alături de Hap, care avea mari probleme cu nasul. Şi avionul era tot militar, strict funcţional, dar băutura şi mâncarea erau de cea mai bună calitate, ca pe un zbor de linie. Desigur, în loc

să fie serviţi de o stewardesă simpatică, comanda ţi-era luată de un sergent cu moaca turtită, dar dacă reuşeai să treci cu vederea chestia asta, n-aveai ce regreta. Până şi Lila Bruett se calmase, după ce trăsese câteva cocteiluri cu cremă de mentă şi cacao.

Hap se apropiase de Stu, învăluindu-l într-un damf cald de Scotch:

— Cam ciudaţi băieţii ăştia, Stuart. Vezi, nici unul dintre ei nu are mai puţin de cincizeci de ani, nici unul n-are verighetă. Din ăştia care s-au ţinut de carieră şi au rămas la grade mici.

Cam cu o jumătate de oră înainte de aterizare, Norm Bruett făcuse o criză şi leşinase, iar Lila începuse să zbiere. Doi dintre stewarzii cu feţe dure îl înfăşuraseră pe Norm într-o pătură şi-l readuseseră în simţiri cât ai zice peşte. Lila, care-şi pierduse total controlul, ţipa încontinuu. După o vreme, dăduse la boboci cocteilurile şi sandvişul cu salată de pui pe care-l mâncase. Doi dintre băieţii aceia cam trecuţi se apucaseră să cureţe, cu feţe inexpresive. Apoi Lila începuse să strige:

— Ce naiba e porcăria asta? Ce se-ntâmplă cu bărbatul meu? O să murim cu toţii? Vor muri şi copilaşii mei? Cât despre "copilaşi", femeia îi ţinea fixaţi "în cravaşă", pe fiecare cu câte-un braţ, în aşa fel încât capetele de-abia li se mai zăreau de dincolo de sânii ei bogaţi. Luke şi Bobby arătau speriaţi, stingheri şi destul de ruşinaţi din pricina tărăboiului pe care-l făcea mama lor. De ce nu-mi răspunde nimeni? Oare nu mai suntem în America?

— N-are nimeni curajul s-o facă să tacă? mormăise Chris Ortega din partea din spate a avionului. Afurisita asta de femeie face mai

mult tărăboi decât un tonomat în care s-a spart un disc.

Unul dintre militari o forţase să bea un pahar de lapte, după care Lila se liniştise ca prin minune. Îşi petrecuse restul călătoriei privind pe hublou la peisajul de dedesubtul lor şi fredonând ceva. Stu bănuia că în pahar nu fusese doar lapte.

La aterizare fuseseră aşteptaţi de patru limuzine Cadillac. Cei din Arnette se suiseră în trei dintre ele. Escorta militară intrase în cel de-al patrulea.

Stu era de părere că băieţii aceia cam trecuţi, care nu aveau verighete — şi nici rude apropiate, probabil —, se aflau şi ei pe-aproape, în aceeaşi clădire.

Deasupra uşii lui se aprinse lumina roşie. După ce se opri compresorul, pompa sau ce naiba era aparatul ăla, înăuntru păşi un bărbat îmbrăcat într-unul din costumele acelea albe, spaţiale. Doctorul Denninger. Era tânăr. Păr negru, piele măslinie, trăsături ascuţite şi vorba mieroasă.

— Patty Grier zice că i-ai dat de furcă, se auzi din difuzorul montat pe pieptul lui Denninger, în timp ce acesta se apropia tropăind. E destul de supărată.

— N-are de ce să se supere, îi răspunse Stu calm. Nu-i venea uşor să-şi ia un aer detaşat, dar simţea că este important să-şi ascundă teama de omul acesta. Denninger arăta şi se purta ca un om care-şi umileşte inferiorii şi face din ei cârpe de şters pe jos, în schimb nu ştie cum să-şi mai lingă în fund superiorii. De pe urma celor de teapa lui te puteai alege cu ceva, dacă reuşeai să le impui respectul. Dar dacă te simt fricos, n-ai parte decât de vechea poveste ştiută: un strat subţire de "îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun mai mult de-atât" pe deasupra, sub care se ghiceşte un imens

dispreţ la adresa tâmpiţilor de civili care vor să ştie mai mult decât le-ar fi de folos.

— Vreau nişte răspunsuri, îl preveni Stu.

— Îmi pare rău, dar...

— Dacă vrei să nu vă fac greutăţi, trebuie să-mi dai nişte răspunsuri.

— La timpul potrivit vei afla...

— Vă pot crea mari probleme.

— Ştim asta, îi răspunse Denninger arţăgos. Pur şi simplu n-am autoritatea să-ţi spun nimic, domnule Redman. Nici nu ştiu decât foarte puţine lucruri.

— Presupun că mi-aţi făcut analize ale sângelui. De-aia m-aţi înţepat cu toate acele alea.

— Ai dreptate, îi răspunse Denninger prudent.

— Cu ce scop?

— Încă o dată îţi zic, domnule Redman, nu pot să-ţi spun ceea ce nu ştiu nici eu.

Tonul enervat se auzea iarăşi, iar Stu se simţi înclinat să-i dea crezare. Nu era altceva decât o rotiţă îndeplinindu-şi slujba conştiincios, dar fără plăcere.

— Oraşul nostru a fost pus în carantină.

— Nici despre asta nu ştiu nimic.

De această dată însă, Denninger îşi îndreptă privirile într-altă parte, iar Stu se gândi că probabil minţea.

— Cum se face că n-am văzut nimic despre chestia asta? zise el arătând spre televizorul fixat în perete.

— Ce vrei să spui?

— Atunci când se blochează căile de acces spre un oraş şi se pune sârmă ghimpată în jurul lui, nu se poate ca o asemenea ştire să fie trecută cu vederea.

— Domnule Redman, dac-ai fi atât de bun să-i permiţi lui Patty să-ţi ia tensiunea...

— Nu. Dacă mai vreţi ceva de la mine, aţi face bine să trimiteţi doi bărbaţi zdraveni. Şi, indiferent câţi haidamaci o să trimiteţi, eu tot o să încerc să fac nişte găuri în costumele astea etanşe. Ştii, nici nu pare aşa de greu!

În joacă, se prefăcu că vrea să înhaţe costumul lui Denninger, iar acesta se lăsă cuprins de panică, fiind la un pas să cadă pe spate. Difuzorul sistemului lui de comunicare emise un ţipăt ascuţit, iar în spatele peretelui dublu din sticlă se iscă oarecare agitaţie.

— Presupun că v-ar fi uşor să-mi puneţi ceva în mâncare ca să mă scoateţi din funcţiune, dar atunci nici analizele voastre n-ar mai ieşi corect, este?

— Domnule Redman, nu eşti deloc rezonabil! Denninger păstra acum o distanţă prudentă. Faptul că refuzi să colaborezi ar putea să provoace un grav deserviciu patriei tale. Mă înţelegi?

— Nici vorbă. În momentul de faţă, mi se pare că patria este cea care îmi face *mie* un grav deserviciu. Până una-alta, iată-mă închis într-o cameră de spital din Georgia, cu un doctor bun de nimic, care nu ştie nici măcar să facă diferenţa între căcat şi caramea. Ieşi naibii de aici şi trimite pe careva în stare să stea de vorbă cu mine, dacă nu, trimite câţiva băieţi zdraveni care să ia cu forţa ce vă trebuie vouă de la mine. Însă am să mă bat cu ei, poţi să contezi pe chestia asta.

Rămase perfect nemişcat pe scaun după plecarea lui Denninger. Asistenta nu se mai întoarse. Dar nici vreo echipă de paznici solizi care să-i ia tensiunea cu forţa. Gândindu-se mai bine, îi veni în minte că tensiunea n-ar fi avut nici o valoare pentru nimeni atât timp cât era obţinută prin constrângere. Pentru moment, îl lăsau să fiarbă în suc propriu.

Se ridică în picioare şi aprinse televizorul, la care privi fără să înţeleagă nimic. Teama din el era imensă, ca un elefant care a scăpat din lanţ. De două zile încoace aştepta să înceapă să strănute, să tuşească, să dea din el flegmă neagră şi s-o scuipe în oliţă. Se întreba ce fac ceilalţi, oameni pe care-i cunoştea de când lumea. Se întreba dacă vreunul dintre ei o păţise la fel de rău ca omul acela, Campion. Îşi aminti de femeia moartă şi de copilul ei din rabla aia de Chevy... Ca într-un coşmar, pe chipul femeii moarte se suprapunea cel al Lilei Bruett, iar faţa micuţei Cheryl Hodges se confunda cu aceea a bebeluşului.

Televizorul începu să chiţăie şi să hârâie. Inima îi zvâcnea în piept, bătând rar. Auzea zgomotul îndepărtat al unui filtru care purifica aerul din încăpere. Cu toate că-şi menţinea o imobilitate a feţei demnă de un jucător de pocher, simţea cum frica se zbate şi se răsuceşte în el. Câteodată lua dimensiuni uriaşe, călcând totul în picioare: elefantul. Alteori era mică, îl rodea şi-l sfâşia cu dinţii ei ascuţiţi: şobolanul. Dar de părăsit nu-l părăsea niciodată.

Aveau să mai treacă patruzeci de ore până să-i trimită pe cineva dispus să stea de vorbă cu el.

CAPITOLUL 8

ÎN 18 IUNIE, la cinci ore după ce stătuse de vorbă cu vărul lui, Bill Hapscomb, Joe Bob Brentwood îl oprise pe dreapta pe un vitezoman. Asta se petrecea pe Texas Highway 40, cam la treizeci de kilometri est de Arnette. Vitezomanul era Harry Trent din Braintree, agent de asigurări. Mergea cu o

sută într-o zonă cu limitare la optzeci de kilometri pe oră. Joe Bob îi dădu o amendă pentru depăşirea vitezei. Trent o acceptă resemnat şi apoi, spre amuzamentul lui Joe Bob, încercă să-i vândă asigurări pentru casă sau pe viaţă. Joe Bob se simţea minunat; moartea era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Şi totuşi, el era deja un om bolnav. În afară de benzină, se alesese şi cu altceva de la staţia Texaco a lui Bill Hapscomb.

Harry, un tip care-şi iubea munca şi avea de-a face cu o mulţime de oameni, transmisese boala la peste patruzeci de persoane în ziua respectivă şi-n următoarea. La câţi alţii au dat aceştia boala este imposibil de zis — ai putea la fel de bine să te întrebi câţi îngeri pot dansa pe vârful unui ac. Dacă ar fi să apreciem în medie cinci de persoană, totalul s-ar ridica la două sute. Utilizând acelaşi calcul minim, se poate spune că aceşti două sute au molipsit o mie, cei o mie, cinci mii, cei cinci mii, *douăzeci* şi cinci de mii.

În plin deşert californian, subvenţionat din banii contribuabililor, cineva reuşise în sfârşit să inventeze un circuit de scrisori de întrajutorare care funcţiona cu adevărat. Un sistem de întrajutorare de-a dreptul mortal.

În 19 iunie, ziua în care Larry Underwood se întorsese acasă, la New York, ziua în care Frannie Goldsmith îi vorbise tatălui ei despre sosirea iminentă a Micului Străin, Harry Trent se opri la cafeneaua Babe's Kwik-Eat, din Texasul de Est, ca să ia prânzul. Îşi alese un cheeseburger, iar ca desert o porţie din delicioasa prăjitură cu căpşuni a lui Babe. Îl încerca o mică răceală, o răceală alergică, poate, strănuta tot timpul şi-i venea să scuipe. În timpul mesei îi infectă pe Babe, pe băiatul care spăla vase, pe doi camionagii care stăteau în separeul din colţ, pe bărbatul care

livra pâine şi pe tipul care venise să schimbe discurile din tonomat. Iar bomboanei care servea la masa lui îi lăsă bacşiş o bancnotă de un dolar, care colcăia de viruşi mortali.

Când ieşea el pe uşă, un automobil station tocmai trăgea în faţa cafenelei. Pe maşină, cu numere de înmatriculare de New York, exista şi un portbagaj, iar interiorul era plin până la refuz de copii şi bagaje. Şoferul maşinii îşi coborî geamul şi-l întrebă pe Harry, cu accent tipic newyorkez, cum să ajungă pe US 21, pe direcţia nord. Harry îi oferi tipului din New York indicaţii foarte clare cum să nimerească pe Highway 21. Le mai puse la dispoziţie, lui şi întregii familii, certificate de deces, fără să aibă măcar habar ce face.

Newyorkezul era Edward M. Norris, locotenent de poliţie la brigada de detectivi, în cadrul Circumscripţiei 87 din Marele Măr.

Nu mai avusese o vacanţă adevărată de cinci ani. El şi familia se distraseră de minune. Copiii fuseseră în al nouălea cer când vizitaseră Disney World din Orlando şi, neştiind că întreaga familie va muri înainte de 2 iulie, Norris plănuia să-i spună ticălosului ăla acru de Steve Carella că de fapt *era* posibil să-ţi iei maşina şi să pleci undeva, cu nevasta şi cu copiii, şi să te simţi bine. Iar Steve avea să-i spună că degeaba oi fi tu un detectiv bun, dar un bărbat care nu poate să facă puţină poliţie în propria lui familie nu valorează nici cât o gaură făcută în zăpadă cu pişu'.

Familia Norris înfulecă ceva în Kwik-Eat-ul lui Babe, apoi urmă întocmai minunatele indicaţii primite de la Trent ca să ajungă pe Highway 21. Ed şi soţia lui, Trish, se minunau de ospitalitatea întâlnită în sud, timp în care cei trei copii stăteau cuminţi şi colorau pe bancheta din spate. Numai bunul

Dumnezeu ştie, se gândea Ed, ce ar fi făcut în locul lor perechea de monştri ai lui *Carella.*

Înnoptară într-un motel din Eustace, Oklahoma. Ed şi Trish o molipsiră pe recepţioneră. Copiii, Marsha, Stanley şi Hector, îi molipsiră pe ţâncii cu care s-au întâlnit pe terenul de joacă — care de aici plecau spre vestul Texasului, Alabama, Arkansas şi Tennessee. Trish le molipsi pe cele două doamne care spălau rufe la Laundromatul din apropiere. Mergând pe coridorul motelului, în căutare de gheaţă, Ed îl molipsi pe un tip pe lângă care trecu. Toată lumea intra în scenariu.

Trish îl trezi pe Ed dis-de-dimineaţă ca să-i spună că Heck, bebeluşul, era bolnav. Tuşea urât, răguşit şi făcuse şi febră. După părerea ei, era laringită difterică. Ed Norris mormăi ceva, cum că să-i dea copilului nişte aspirină. Dacă laringita ar mai fi aşteptat doar patru sau cinci zile, boala şi-ar fi făcut mendrele acasă, iar Ed ar fi putut păstra amintirea unei vacanţe perfecte (ca să nu mai vorbim că-i strica şi perspectiva bucuriei maliţioase cu care avea de gând să povestească totul). Prin uşa ce făcea legătura între camere îl auzea pe bietul bebeluş icnind scurt şi sacadat, ca un copoi.

Trish se aşteptase ca Hector să se simtă mai bine de dimineaţă — laringita difterică fiind una dintre bolile care se tratează stând la pat —, dar, în data de 20, către prânz, trebui să recunoască în sinea ei că revirimentul nu se producea. Aspirina nu reuşea să potolească febra; bietul Heck avea o temperatură atât de ridicată, încât privirile îi erau ca de sticlă. Tusea era acum însoţită şi de un soi de hârâială care nu-i plăcea deloc, iar respiraţia părea îngreunată de secreţii. Colac peste pupăză, se părea că boala asta ciudată a prins-

o şi pe Marsha, iar Trish începuse şi ea să tuşească uşor, din pricina unei iritaţii care-i apăruse în gât; deocamdată nu era nimic grav, putea să-şi înăbuşe micile accese cu o batistă.

— Trebuie să-l ducem pe Heck la un doctor, spuse ea în cele din urmă.

Ed trase într-o staţie service şi verifică poziţia lor pe harta prinsă de parasolarul maşinii. Se aflau în Hammer Crossing, intersecţia Hammer din Kansas.

— Nu ştiu, spuse el. Poate găsim un medic care să ne dea un sfat, cel puţin. Oftă şi-şi trecu mâna prin păr, cu un aer exasperat. Hammer Crossing, Kansas! Doamne Sfinte! Cum se face că are nevoie de-un doctor taman în locul ăsta uitat de lume?

Marsha, care se uita la hartă peste umărul tatălui ei, spuse:

— Scrie că e exact locul unde-a jefuit Jesse James banca, tăticule. De două ori.

— Îl bag în mă-sa pe Jesse James, se răsti Ed.

— Ed! interveni Trish.

— Scuze, mormăi el, fără să-i pară rău de fapt câtuşi de puţin.

Porniră mai departe.

După şase telefoane, în timpul cărora Ed Norris îşi păstră cu mare grijă calmul, descoperi în cele din urmă un medic la Polliston, care era dispus să-l consulte pe Hector dacă reuşeau să ajungă la el înainte de ora trei. Polliston ieşea din ruta lor, se abăteau cu treizeci de kilometri vest de Hammer Crossing, dar lucrul cel mai important la această oră era Hector. Ed începuse să fie extrem de îngrijorat din cauza lui. Nu-l văzuse niciodată pe puşti atât de lipsit de vlagă.

La ora 2 după-amiază se aflau în sala de aşteptare a doctorului Brenden Sweeney. Între

timp, şi Ed începuse să strănute. Sala de aşteptare a lui Sweeney era plină; nu fură primiţi înăuntru decât aproape de ora 4. Trish nu mai reuşea să-l scoată pe Heck din starea lui de semiconştienţă şi se simţea şi ea cuprinsă de febră. Doar Stan Norris, în vârstă de nouă ani, era încă în formă suficient de bună ca să se agite.

În timpul şederii lor în cabinetul lui Sweeney, transmiseră boala — care avea să fie cunoscută curând în întreaga ţară, pe cale să se dezintegreze, sub denumirea de Captain Trips — la peste douăzeci şi cinci de persoane, inclusiv unei femei cu aspect de matroană, care nu intrase decât ca să-şi achite nota de plată înainte de-a merge mai departe şi răspândi boala şi în întreg clubul ei de bridge.

Femeia cu aspect de matroană era doamna Robert Bradford, Sarah Bradford la clubul de bridge, Cookie pentru soţul ei şi prietenii apropiaţi. Sarah jucă bine în seara respectivă, poate şi din cauză că partenera ei era Angela Dupray, cea mai bună amică. Ai fi zis că sunt ajutate de nişte legături telepatice. Câştigară detaşat primele trei robere, iar în timpul ultimului realizară un şlem mare. Singurul lucru care umbri bucuria Sarei era faptul că se simţea atinsă de o mică răceală. Nu i se părea cinstit, de vreme ce venea aşa de curând după cea din urmă.

După terminarea partidei, la 10, ea şi Angela se duseră să bea în linişte un pahar într-un bar. Angela nu se grăbea să ajungă acasă. Era rândul lui David să găzduiască jocul săptămânal de pocher, şi ştia sigur că nu va putea adormi din pricina zgomotului... dacă nu avea grijă să-şi prescrie şi să urmeze un mic tratament cu sedative, şi anume două gin-fizzuri.

Sarah comandă un Ward 8 şi cele două femei discutară despre partida de bridge de-abia încheiată. Între timp, izbutiră să infecteze pe toată lumea din cocktail-barul din Polliston, inclusiv pe doi tineri care beau bere în apropiere. Se aflau în drum spre California — tot aşa cum plecaseră odinioară Larry Underwood şi prietenul lui, Rudy Schwartz — ca să-şi încerce norocul. Un prieten de-al lor le promisese nişte slujbe la o firmă de transportat mobilă. Ziua următoare porniră mai departe, spre vest, răspândind boala pe măsură ce se apropiau de ţinta lor.

Sistemele de întrajutorare, cum sunt şi cele pe bază de scrisori, nu funcţionează. Faptul este bine cunoscut. Aştepţi de pomană milioanele de dolari — promise cu singura condiţie să trimiţi un singur dolar primului de pe listă, după care să-ţi adaugi numele la sfârşitul şirului şi să expediezi scrisoarea mai departe, la alţi cinci prieteni. Sistemul de scrisori Captain Trips, în schimb, funcţionă cum nu se poate mai bine, nu de la bază spre vârf ci invers, de la vârful piramidei în jos — vârful la care ne referim fiind un paznic numit Charles Campion, din cadrul serviciului de securitate al armatei. Sub fiecare găină apărea oul de aur. Însă nu sub forma poştaşului care aduce fiecărui participant la joc teancuri peste teancuri de scrisori, conţinând fiecare o singură bancnotă de un dolar; Captain Trips aducea cu sine nenumărate dormitoare cu unul sau doi morţi în fiecare, apoi şanţuri şi gropi special săpate, în cele din urmă corpuri aruncate în oceane, pe ambele coaste, în cariere de piatră şi în fundaţiile caselor neterminate. Şi, în cele din urmă, trupurile aveau să putrezească acolo unde apucau să cadă secerate de moarte.

Sarah Bradford şi Angela Dupray se întoarseră împreună la maşinile lor (molipsind patru sau cinci persoane pe care le întâlniseră pe stradă), apoi se ţocăiră pe obraz şi-şi văzu fiecare de drumul ei. Sarah se întoarse acasă şi-i transmise boala soţului ei şi celor cinci amici de pocher, molipsind-o şi pe fiica ei adolescentă, Samantha. Fără ştirea părinţilor ei, Samantha era teribil de speriată, pe motiv că-şi închipuia că s-a ales cu o blenoragie de la prietenul ei. De fapt, chiar aşa se şi întâmplase. Adevărul este că nu avea de ce să fie îngrijorată; în comparaţie cu ce-i dăduse maică-sa, mica doză de blenoragie nu făcea nici cât o ceapă degerată.

A doua zi, Samantha molipsi pe toată lumea ce se afla la bazinul de înot al clubului YWCA din Polliston.

Şi aşa mai departe.

CAPITOLUL 9

SE REPEZIRĂ asupra lui după căderea serii, în timp ce mărşăluia pe marginea şoselei US 27, care, de vreun kilometru şi jumătate încoace, de când intra în oraş, purta denumirea de Main Street.

Peste încă doi sau trei kilometri, avea de gând s-o cotească spre vest, pe şoseaua 63, care l-ar fi scos la nodul rutier, de unde şi-ar fi putut începe lunga lui călătorie spre nord. Simţurile îi fuseseră probabil adormite de cele două beri pe care tocmai le dăduse pe gât, cu toate acestea avusese o bănuială că lucrurile nu sunt chiar în regulă. Tocmai îşi aducea aminte de cei patru sau cinci zdrahoni care stăteau în celălalt colţ al barului când băieţii

respectivi ieşiră la iveală din locurile unde stătuseră ascunşi şi se năpustiră spre el.

Nick se bătu cât se pricepu mai bine, doborându-l pe unul dintre ei la pământ şi umplând de sânge nasul altuia — rupându-i-l chiar, dacă judeca după zgomot. Timp de câteva momente îndrăzni să spere că avea o şansă minimă să-i învingă. Faptul că lupta fără să scoată nici un sunet îi descumpănea puţin. Erau destul de neghiobi, poate că până atunci nu se mai întâmplase să li se opună rezistenţă şi în orice caz nu se aşteptaseră ca puştiul acesta costeliv, cu un rucsac în spinare, să se apere cu atâta înverşunare.

Încasă apoi o lovitură chiar deasupra bărbiei, iar buza inferioară îi fu sfârtecată, probabil de unul dintre inelele acelea cu pecete, şi în gură i se răspândi imediat gustul sângelui cald. Se retrase, împleticindu-se, iar cineva îi prinse braţele. Se zbătu violent şi-şi eliberă unul dintre ele exact în momentul când un pumn îl izbea în obraz, inelul lucind ca o lună care-a luat-o razna. Înainte de a fi nevoit să-şi închidă ochiul drept, distinse inelul acela din nou, reflectând mat lumina astrelor. Văzu stele verzi şi simţi cum îl părăseşte încet cunoştinţa şi o porneşte spre o ţintă necunoscută.

Speriat, se zbătu şi mai tare. Bărbatul cu inel se afla acum din nou în faţa lui, iar Nick, temându-se că pielea îi va fi sfâşiată încă o dată, îl izbi în plex. Lui Ineluş i se tăie respiraţia, se încovrigă şi începu să horcăie după aer, ca un terrier bolnav de laringită.

Ceilalţi făcură cerc în jurul lui. Pentru Nick nu mai erau acum decât nişte umbre, nişte tipi vânjoşi — băieţi pe cinste, îşi ziceau ei — în cămăşi cenuşii, cu mânecile suflecate, scoţând la iveală bicepşii lor mari şi pistruiaţi din cauza soarelui. Purtau pantofi butucănoşi,

de lucru. Şuviţele de păr unsuros le cădeau peste ochi. În ultimele raze de lumină ale acelei zile, totul începea să pară un coşmar. Sângele îi şiroia în ochiul pe care mai reuşea să-l ţină deschis. Rucsacul îi fu smuls din spate. Loviturile se abătură asupra lui ca o ploaie şi în curând din el nu mai rămase decât o marionetă fără oase şi tremurândă, mânuită de nişte sfori destrămate. Însă cunoştinţa nu şi-o pierdu de tot. Singurele sunete rămâneau gâfâiturile scoase atunci când îl loveau cu pumnii şi ciripitul limpede al unui caprimulg, din vârful unui pin din apropiere. Ineluş se ridică nesigur pe picioare.

— Ia ţineţi-l, îi îndemnă el pe ceilalţi. Ţineţi-l de păr!

Mai multe mâini îl înhăţară de braţe. Cineva îşi înfipse ambele gheare în părul negru şi cârlionţat al lui Nick.

— De ce nu ţipă? strigă nervos cineva din gaşcă. De ce naiba nu ţipă, Ray?

— Ţi-am zis să nu pomeneşti v-un nume, spuse Ineluş. Mi se rupe mie de ce nu ţipă el. Îl fac praf. Nenorocitu' m-a lovit. E un împuţit care se bate murdar, asta e!

Pumnul coborî cu putere spre el. Nick îşi smuci capul într-o parte, iar inelul nu-l atinse decât în treacăt.

— Ţineţi-l, bă, cum vă zic, spuse Ray. Ce naiba sunteţi? O ceată de labagii?

Pumnul se abătu iar asupra lui, şi de această dată nasul lui Nick se transformă într-o tomată strivită din care picura zeama. Respiraţia i se blocă, transformându-se într-un sforăit. Relaţia dintre el şi realitate se subţiase teribil, fiind gata să se rupă de tot. Gura i se deschise şi sorbi din aerul proaspăt al nopţii. Pasărea de noapte îşi înălţa iarăşi cântecul ei dulce şi însingurat. Dar Nick nu

auzi nici de această dată nimic, aşa cum nu auzise nici mai înainte.

— Ţineţi-l, bă, repetă Ray. V-am zis să-l ţineţi, fir-ar al naibii.

Pumnul se apropie încă o dată. Doi dinţi din faţă se sfărâmară la impactul teribil cu inelul. Chinul era atât de mare, încât nu reuşi să scoată vreun sunet. Picioarele îl lăsară şi s-ar fi prăbuşit ea un sac de cereale dacă n-ar fi fost susţinut de cei din spatele lui.

— Ray, ajunge! Ce, vrei să-l omori?

— Ţineţi-l! Nenorocitu' m-a lovit. Îl fac praf...

O pereche de faruri luminară deodată drumul, limitat în această porţiune de tufişuri mărunte şi străjuit din loc în loc de pini mari şi bătrâni.

— Vai, Isuse!

— Aruncaţi-l, aruncaţi-l!

Era chiar vocea lui Ray, dar acesta nu se mai afla în faţa lui. Nick simţea o vagă urmă de uşurare, dar cea mai mare parte din energia conştientă de care mai dispunea în acel moment se concentra asupra durerii sfâşietoare din gură. Cu vârful limbii pipăia sfărâmăturile de dinţi.

Mâinile îl târâră până-n mijlocul drumului. Cercurile tot mai apropiate de lumină îl prinseră în raza lor, ca pe un actor aflat pe scenă. Frânele scrâşniră. Nick se sprijini pe mâini şi încercă să-şi convingă picioarele să se pună în mişcare, însă fără succes; renunţaseră la luptă. Se prăbuşi pe suprafaţa asfaltului, iar ţipătul infernal al frânelor şi-al cauciucului păru să preceadă lovitura fatală, pe care el o aştepta cu resemnare. Cel puţin se punea astfel capăt durerii din gură.

O jerbă de pietricele îi veni în obraz, apoi se trezi privind o anvelopă care se oprise la doar câţiva centimetri de el. Vedea o piatră

mică şi albă înţepenită între profilurile cauciucului, ca o monedă ţinută între două degete.

O bucată de cuarţ, îi veni un gând aiurea, apoi leşină.

Când îşi reveni, Nick constată că era întins pe un prici. Era tare, dar în ultimii trei ani se obişnuise cu aşternuturi şi mai dure decât ăsta. Deschise ochii cu mare efort. Ai fi zis că aveau lipici, iar dreptul, cel lovit de luna aceea care o luase razna, nu se mai deschidea decât pe jumătate.

Constată că vedea un tavan cenuşiu şi crăpat, din ciment. Sub el se încrucişau mai multe ţevi înfăşurate în izolaţie. Un gândac mare se rostogolea grăbit de-a lungul uneia dintre ele. Câmpul lui vizual era intersectat de un lanţ. Îşi ridică puţin capul şi simţi cum îl străbate un val de durere cumplită, în schimb văzu şi un al doilea lanţ pornind de la piciorul exterior al priciului şi până la un bolţ înfipt în zid.

Îşi întoarse capul spre stânga (alt acces de durere, parcă mai puţin ucigător) şi descoperi un perete din beton, plin de crăpături. Peste tot se vedeau inscripţii. Unele vechi, altele noi, cele mai multe erau însă producţiile unor analfabeţi. LOCUL ĂSTA ARE GÂNDACI. LOUIS DRAGONSKY, 1987. MIE ÎMI PLACE ÎN CUR. DELIRIUM TREMENS POA' SĂ FIE FOARTE SIMPATIC. GEORGE RAMPLING E UN LABAGIU. ÎNCĂ TE IUBESC SUZANNE. AICI E O PORCĂRIE, JERRY. CLYDE D. FRED 1981. Mai apăreau şi desene cu penisuri mari, care se bălăbăneau, ţâţe uriaşe, vagine desenate schematic. Toate acestea căpătară

imediat coerenţă. Nick înţelese că se afla în celula unei închisori.

Se sprijini cu grijă în coate, îşi împinse picioarele (încălţate în papuci de hârtie) peste marginea patului şi apoi se ridică în fund. Durerea aceea teribilă îi reveni, iar coloana vertebrală scoase un scârţâit alarmant. Stomacul şi maţele făceau un soi de revoluţie şi pe deasupra îl cuprinse şi o greaţă imensă, de felul celor mai înspăimântătoare şi descurajatoare, care te face să te rogi la toţi dumnezeii ca să-ţi treacă.

În loc să strige cât îl ţinea gura — pentru că asta i-ar fi fost imposibil —, Nick se aplecă peste genunchi, cu o mână pe fiecare obraz, şi aşteptă să se potolească răul. Ceea ce se şi întâmplă, după o vreme. Simţi plasturii lipiţi în mai multe locuri peste cutele obrajilor şi, după ce încercă de mai multe ori să facă grimase, stabili că vreun medic oarecare se apucase să-i facă şi câteva cusături, pentru orice eventualitate.

Se uită în jur. Se afla într-o celulă mică, de forma unei cutii de saleuri aşezate pe latura scurtă. Dincolo de pat era o uşă zăbrelită. La capul patului exista un vas de toaletă fără capac şi fără inel. În spatele şi deasupra lui era o mică fereastră, zăbrelită şi ea, pe care reuşi să o vadă după ce-şi suci grijuliu, extrem de grijuliu, gâtul lui ţeapăn.

După ce şezuse pe marginea priciului exact cât să se convingă că nu va leşina, îşi lăsă în vine pantalonii de pijama cenuşii, informi, cu care fusese îmbrăcat, se aşeză pe W. C. şi urină îndelung. Când termină, se ridică în picioare ţinându-se de marginea patului, ca un bătrân. Aruncă o privire temătoare în vas, ca să vadă dacă nu apăreau urme de sânge, dar urina era curată. Trase apa.

Se apropie încet de uşa zăbrelită şi cercetă micul coridor de afară. La stânga lui era celula pentru beţivi. Un moş zăcea pe unul dintre cele cinci paturi, cu o mână atârnându-i inertă la pământ. La dreapta, coridorul se termina cu o uşă întredeschisă. Din tavanul cămăruţei atârna o lampă cu abajurul verde, de felul celor pe care le văzuse prin sălile de biliard.

O umbră se ridică, dansă în canatul uşii deschise, apoi pe coridor îşi făcu apariţia un zdrahon în uniformă de vară kaki. Purta o centură Sam Browne şi un pistol mare. Îşi vârî degetele mari în buzunarele pantalonului şi-l cercetă în tăcere pe Nick aproape un minut întreg. Apoi începu să vorbească.

— Când eram copil, am reuşit să ne apropiem de o puma, am împuşcat-o, apoi am târât-o treizeci de kilometri până în oraş, peste pământul tare. Ceea ce a mai rămas din sărmana creatură când am ajuns noi acasă mi se pare cel mai jalnic lucru pe care l-am văzut vreodată. Tu vii cam pe locul al doilea, băiete.

Lui Nick îi trecu prin minte că suna a discurs pregătit, şlefuit cu grijă şi foarte preţuit — rezervat tipilor din afara oraşului şi vagabonzilor care nimereau din când în când în cutiile de saleuri cu gratii.

— Cum îţi zice, urâtule?

Nick îşi duse un deget la buzele lui umflate şi sfâşiate şi clătină din cap. Îşi duse mâna la gură, brăzdă aerul cu un gest blând, în diagonală, apoi clătină iarăşi din cap.

— Ce? Nu poţi vorbi? Ce căcat mai e şi ăsta?

Cuvintele fuseseră pronunţate pe un ton întrucâtva amical, dar Nick nu avea cum distinge nuanţe şi inflexiuni. Culese din aer un creion invizibil şi făcu gestul de a scrie.

— Vrei un creion?

Nick răspunse cu un gest afirmativ.

— Dacă eşti mut, cum se face că nu ai la tine o legitimaţie din aia?

Nick ridică din umeri. Îşi întoarse pe dos buzunarele goale. Strânse din pumni şi făcu gesturi de box, gesturi care-i produseră un nou val de dureri în cap şi greaţă în stomac. Îşi încheie mica piesă de pantomimă atingându-şi tâmplele cu pumnii, dându-şi ochii peste cap şi lăsându-se peste gratii. Apoi arătă iarăşi spre buzunarele goale.

— Ai fost prădat.

Nick confirmă.

Bărbatul în kaki se întoarse la el în birou. Peste câteva momente reveni cu un creion bont şi un blocnotes. I le întinse printre gratii. În partea de sus a fiecărei foi se putea citi MEMO şi *Emis de Biroul Şerifului John Baker.*

Nick întoarse foile spre el şi bătu uşor cu guma creionului numele înscris acolo, ridicându-şi în acelaşi timp sprâncenele întrebător.

— Mda, ăsta-s eu. Tu cine eşti?

"Nick Andros", scrise el, apoi îşi întinse mâna printre bare.

Baker clătină din cap.

— Nu dau mâna cu tine. Eşti şi surd?

Nick făcu semn că da.

— Ce ţi s-a întâmplat aseară? Doctorul Soames şi soţia lui au fost la un pas să te calce ca pe o bucată de lemn, băiete.

"Bătut & jefuit. Cam la un kilometru şi jumătate de localul lui Zack de pe Main St."

— Zona aia nu-i pentru puşti ca tine, urâtule. Tu n-ai vârsta cuvenită ca să ai voie să bei.

Nick clătină indignat din cap. "Am douăzeci şi doi", scrise el. "Am şi eu dreptul

să beau două beri fără să fiu bătut & jefuit din cauza asta, nu?"

Baker citi aceste cuvinte cu un zâmbet acru.

— Din câte se vede, nu şi în Shoyo. Ce cauţi aici, băiete?

Nick rupse cea dintâi foaie din notes, o făcu ghem şi o lăsă să cadă pe podea. Înainte de-a apuca să-şi scrie răspunsul, braţul şerifului se repezi printre gratii şi-l înhăţă de umăr cu o mână de fier. Nick tresari.

— Soţia mea face curăţenie în celulele astea, spuse Baker, şi nu văd nici un motiv pentru care tu să faci murdărie pe jos. Du-te şi aruncă gunoiul în W. C.

Nick se aplecă, clipind des din cauza durerii din spate, şi pescui ghemotocul de hârtie de pe podea. Se duse cu el la toaletă, îl aruncă înăuntru şi apoi se uită către Baker, cu sprânceana ridicată. Baker îi făcu un semn.

Nick se întoarse. De această dată creionul îi zbură pe hârtie mai multă vreme. Baker se gândi că a-l învăţa pe un copil surdomut să citească şi să scrie nu era un lucru atât de simplu, iar Nick Andros ăsta era destul de bine mobilat la mansardă ca să prindă şpilul. Existau indivizi normali aici, în Shoyo, Arkansas, care nu se obişnuiau niciodată cu chestii de genul ăsta, şi nu puţini dintre ei ardeau gazul în crâşma lui Zack. Dar un puşti de-abia nimerit în oraş nu avea de unde să ştie asta.

Nick îi întinse notesul printre gratii.

"Călătoresc încolo şi-ncoace, dar nu sunt un vagabond. Ieri mi-am petrecut toată ziua muncind pentru un om cu numele de Rich Ellerton, cam la 10 kilometri vest de aici. I-am curăţat grajdul & i-am urcat o groază de fân în pod. Săptămâna trecută am lucrat în

Watts, Okla. Bărbaţii care m-au bătut mi-au furat şi plata pe o săptămână."

— Eşti sigur c-ai lucrat pentru Rich Ellerton? Pot să şi verific, ştii doar.

Baker rupsese foaia cu explicaţia lui Nick, o împăturise până la dimensiunile unei fotografii şi-o vârâse în buzunarul de la piept al cămăşii.

Nick încuviinţă din cap.

— I-ai văzut câinele?

Nick confirmă.

— De care este?

Nick ceru notesul. "Doberman mare", scrise el. "Dar simpatic. Nu e rău."

Baker dădu din cap şi se întoarse în birou. Nick rămase lângă gratii, aşteptând cu înfrigurare. Peste doar câteva momente, Baker se întoarse cu o legătură mare de chei, descuie uşa, o împinse într-o parte.

— Haide la mine în birou, îl îndemnă. Vrei să mănânci ceva?

Nick clătină din cap, apoi făcu gestul de turnat şi de băut.

— Cafea? Foarte bine, am aici. Cu frişcă şi zahăr?

Nick clătină din cap.

— Bei cafea ca bărbaţii? râse Baker. Hai cu mine.

Baker o porni pe coridor vorbind mai departe, dar Nick nu înţelegea nimic, din cauză că nu-i putea vedea buzele.

— Mă bucur că am companie. Mă chinuie o insomnie. Am ajuns în aşa hal, încât nu dorm mai mult de trei sau patru ore pe noapte, de obicei. Nevastă-mea mă tot bate la cap să mă duc la nu ştiu ce medic vestit din Pine Bluff. Dacă nu mă lasă, cred că s-ar putea să ajung şi acolo. Adică, uită-te la mine — e ora 5 de dimineaţă, nu s-a făcut nici lumină,

măcar, iar eu mănânc ouă şi cartofi prăjiţi de la bufetul ăla pentru şoferi de mai încolo.

În timp ce pronunţa ultimele cuvinte, Nick prinse "...bufetul ăla pentru şoferi de mai încolo". Îl privi mirat şi ridică din umeri, a nedumerire.

— Nu contează. Un puşti ca tine n-are cum să-nţeleagă.

Ajunşi în birou, Baker îi turnă o ceaşcă de cafea neagră dintr-un termos uriaş. Apoi îşi trase din nou înainte farfuria cu micul dejun pe jumătate terminat. Nick sorbi din cafea. Îl durea în gură, dar lichidul îi făcea totuşi foarte bine.

Îl bătu pe Baker pe umăr, iar când acesta îşi ridică privirea, Nick arătă spre cafea, se frecă peste burtă şi făcu discret din ochi.

Baker îi zâmbi.

— Nici nu m-aşteptam să zici altfel. Jane, soţia mea, a făcut-o. Muşcă o jumătate de ou fiert tare, mestecă, apoi arătă spre Nick cu furculiţa. Eşti nemaipomenit. Parcă ai fi unul dintre tipii ăia care fac pantomimă. Pun pariu că nu prea ai probleme ca să te faci înţeles, este?

Nick execută un gest în zigzag, cu mâna înălţată pe jumătate. *Comme çi, comme ça.*

— Eu nu te mai reţin, spuse Baker, ştergând grăsimea cu o felie de pâine prăjită Wonder Bread, dar uite ce-ţi propun. Dacă mai rămâi în zonă, poate reuşim să punem mâna pe ăia care ţi-au făcut figura asta. De acord?

Nick făcu din cap şi scrise: "Crezi că pot să-mi recuperez banii mei pe o săptămână de lucru?"

— Nici o şansă, îi răspunse Baker sec. Eu nu sunt decât un şerif de la ţară, băiete. Pentru aşa o chestie, e nevoie de o investigaţie în toată regula.

Nick ridică din umeri. Punându-şi mâinile una lângă alta, imită zborul unei păsări care se îndepărtează.

— Mda, chiar aşa. Câţi erau?

Nick ridică patru degete, săltă iarăşi din umeri, apoi ridică cinci.

— Crezi că l-ai putea identifica pe vreunul dintre ei?

Nick ridică un deget, apoi scrise: "Mare & blond. Cam de dimensiunile tale, poate ceva mai greu. Cămaşă & pantaloni cenuşii. Purta un inel mare. Al treilea deget, mâna dreaptă. Piatră purpurie. Cu ea m-a tăiat."

În timp ce citea, şeriful se schimba la faţă. Mai întâi interes, apoi enervare. Crezând că furia se îndreaptă împotriva lui, Nick se sperie din nou.

— Of, Isuse Cristoase, zise Baker. Asta-i o hazna care-a început să cam dea pe-afară. Eşti sigur?

Nick dădu din cap fără tragere de inimă.

— Altceva? Ai mai reţinut şi altceva?

Nick se gândi, apoi notă: "O cicatrice mică. Pe frunte."

Baker aruncă o privire spre cele scrise.

— Ăsta-i Ray Booth, cumnatul meu. Îţi mulţumesc, băiete. E ora 5 de dimineaţă, şi deja se anunţă o zi proastă.

Ochii lui Nick se măriră încă un pic şi făcu un gest precaut de compătimire.

— Foarte bine, zise Baker, mai mult pentru sine. E soi rău. Janey îl ştie prea bine. Doar a bătut-o de atâtea ori când erau amândoi copii. Totuşi, sunt frate şi soră, prin urmare s-a cam terminat cu iubirea pe săptămâna asta.

Nick se uită încurcat în pământ. Peste o secundă, Baker îl scutură de umăr, ca să-i urmărească spusele.

— S-ar putea să n-aibă nici un rost, oricum. Ray şi cu nemernicii ăia de prieteni ai lui au

să-şi ofere unul altuia alibiuri. Şi atunci cuvântul tău va fi pus în cântar cu al lor. Tu ai lovit pe careva?

"I-am dat lui Ray ăsta în burtă", scrise Nick. "Pe altul l-am pocnit în nas. Poate chiar i l-am rupt."

— Ray umblă mai ales cu Vince Hogan, Billy Warner şi Mike Childress, îi explică Baker. Dacă discut cu Vince între patru ochi, s-ar putea să-l dau pe brazdă şi să-l fac să mărturisească. N-are coloană vertebrală nici cât o moluscă pe moarte. Iar dacă el vorbeşte, pot să mă leg pe urmă de Mike şi de Billy. Ray a primit inelul ăla de la o asociaţie de fraternitate din LSU. A renunţat la şcoală când era în anul doi. Făcu o pauză, bătând darabana pe marginea farfuriei cu micul dejun. Cred că am putea face o încercare, băiete, dacă vrei şi tu. Dar prefer să te previn de la bun început, probabil că vor scăpa. Sunt tot atât de răi şi de laşi ca o haită de câini, dar au crescut aici, în oraş, pe când tu eşti doar o haimana, şi surdomut pe deasupra. Iar dacă scapă, au să se răzbune pe tine.

Nick căzu pe gânduri. Îi revenea în minte imaginea lui aruncat de la unul la celălalt ca o sperietoare de ciori însângerată şi vorbele pe care reuşise să le citească de pe buzele lui Ray: *Îl fac praf. Nenorocitu' m-a lovit.* Şi senzaţia că rucsacul, acelaşi care-l însoţise în ultimii doi ani cât bătuse lumea, îi este smuls din spate.

Scrise şi sublinie câteva cuvinte pe notes: *"Hai să încercăm."*

Baker oftă şi dădu din cap.

— Okay. Vince Hogan munceşte la gater... adică, afirmaţia nu este chiar adevărată. De obicei arde şi el gazul pe-acolo. Mergem la gater pe la ora 9, dacă eşti de acord. Poate

reuşim să-l speriem suficient de tare ca să-şi dea drumul la limbă.

Nick încuviinţă.

— Cum îţi simţi gura? Doctorul Soames a lăsat nişte pastile. Zicea c-ai să te simţi mizerabil, din câte-şi închipuie el.

Nick clătină trist din cap.

— Pun eu mâna pe ei. Am să... Se întrerupse şi, în lumea lui de film mut, Nick văzu cum şeriful strănută de câteva ori la rând în batistă. A mai dat şi asta peste mine, continuă el, dar se întoarse în timp ce vorbea, aşa că Nick nu prinse decât primul cuvânt. Mă paşte o răceală din alea rele. Isuse Cristoase, nu-i aşa că viaţa-i minunată? Bun venit în Arkansas, băiete.

Luă pastilele şi se întoarse la Nick. După ce i le dădu, împreună cu un pahar de apă, Baker se pipăi cu grijă sub partea din spate a maxilarului, unde apăruse o umflătură dureroasă. Ganglioni umflaţi, tuse, strănuturi, puţină febră, probabil. Mda, din câte se ghicea de pe acum, avea să fie o zi de neuitat.

CAPITOLUL 10

LARRY SE TREZI cu o mahmureală suportabilă, dar cu un gust în gură de-ai fi zis că un pui de balaur o folosise în chip de oliţă şi cu sentimentul că se află într-un loc în care n-ar trebui să fie în mod normal.

Patul era pentru o persoană, dar avea două perne. Simţea miros de slănină prăjită. Se ridică în picioare şi contemplă una dintre atât de obişnuitele zile cenuşii de la New York, şi-şi zise că se întâmplase ceva grav cu Berkeley peste noapte: era acoperit de murdărie şi de funingine, era îmbătrânit. Încet-încet, începu

să-şi amintească seara trecută şi înţelese brusc că nu se află în Berkeley, ci în Fordham. Într-un apartament situat la al doilea etaj al unui bloc de pe Tremont Avenue, nu departe de Concourse, iar maică-sa se întreba pesemne pe unde fusese el cu o noapte în urmă. Oare o căutase la telefon, se scuzase în vreun fel oarecare, fie şi superficial? Îşi coborî picioarele din pat şi descoperi un pachet crâmpoţit de Winston, în care mai exista o singură ţigară strâmbă. O aprinse cu o brichetă Bic din plastic verde. Avea gust de balegă veche. Din bucătărie se auzea fără încetare un sfârâit de slănină, ca un post de radio năpădit de paraziţi.

Numele fetei era Maria şi-i spusese că se ocupă... cu ce? Igienă bucală, oare reţinuse corect? Larry nu ştia cât de pricepută o fi fost la igienă, dar dinspre partea bucală era nemaipomenită. Îşi aduse vag aminte că-l înfulecase ca pe un copan. Îi ascultaseră pe Crosby, Stills şi Nash pe micul sistem stereo, de tot rahatul, din salon, cântând despre câtă apă trecuse pe sub pod şi timpul irosit. Dacă îşi aducea bine aminte, Maria nu-şi irosise deloc timpul. Fusese oarecum copleşită atunci când descoperise că el este *chiar acel* Larry Underwood. În cursul petrecerii din seara precedentă, nu cumva porniseră amândoi, clătinându-se, în căutarea unui magazin de discuri deschis, de unde să cumpere un exemplar din *Baby, Can You Dig Your Man?*

Gemu încetişor şi încercă să reconstituie întreaga zi de ieri, de la debutul ei nevinovat şi până la finalul frenetic şi pasional.

Mai întâi îşi aduse aminte că echipa Yankees nu se afla în oraş. Mama lui plecase la serviciu înainte ca el să se trezească, însă îi lăsase un program al jocurilor viitoare pe masa din bucătărie, împreună cu un bileţel:

Larry. După cum poţi constata, Yankees vor jucă următorul lor meci acasă de-abia pe 1 iulie. Pe 4 iulie, în schimb, există un cuplaj. Dacă n-ai altceva de făcut atunci, ce-ar fi s-o duci şi pe maică-ta la stadion? Fac eu cinste cu bere şi cu hotdogs. Există ouă şi cârnaţi în frigider, sau prăjituri în cutia de pâine, dacă preferi. Ai grijă de tine, copile. Exista şi un PS tipic pentru Alice Underwood: *Majoritatea golanilor cu care-ţi pierdeai timpul pe vremuri s-au răspândit din fericire care încotro, dar cred că Buddy Marx lucrează la atelierul acela de tipografie din Stricker Avenue.*

Numai amintirea acelui bilet fu suficientă ca să tresară. Fără "dragul meu" înaintea numelui său. Fără "cu dragoste" înainte de semnătură. Nu credea ea în cai verzi pe pereţi. Lucrurile palpabile, care contau cu adevărat, se aflau în frigider. La un moment dat, în timp ce el se odihnea după ce traversase toată America, ea plecase la cumpărături şi se întorsese cu adevărate stocuri din ceea ce-i plăcea lui cel mai mult pe lumea asta. Era de speriat cât de bine ţinea minte totul. O şuncă la conservă marca Daisy. Două livre de unt adevărat — cum naiba îşi permitea aşa o chestie cu salariul ei? Două pachete de câte şase cutii de Coca-Cola. Cârnaţi Deli. O bucată de friptură de vacă, pusă la marinat în sosul secret al lui Alice, reţeta pe care refuza s-o divulge până şi fiului ei, şi un galon întreg de îngheţată Baskin-Robbins Peach Delight, în congelator. Şi o plăcintă cu brânză Sara Lee. Din aceea cu zmeură pe deasupra.

Primul lui impuls fusese să se ducă la baie, nu numai ca să-şi uşureze vezica, dar mai ales să verifice dulapul pentru medicamente. O periuţă nou-nouţă de dinţi Pepsodent atârna pe vechiul ei loc, unde stătuseră pe rând toate

periuţele de dinţi din copilăria lui. În dulăpior se mai afla un pachet cu lame, un tub cu spumă de ras Barbasol, până şi o sticlă de colonie Old Spice. Nu-i ceva extravagant, i-ar fi spus ea — de fapt, lui Larry chiar îi răsunau în urechi aceste cuvinte —, dar la banii ăştia, miroase suficient de tare.

Se uitase lung la toate acesta, apoi luase noul tub de pastă şi rămăsese cu el în mână. Fără "dragul meu" şi fără "cu dragoste, mama". Ea se exprima printr-o periuţă de dinţi nouă, un tub de pastă nou, o sticlă de colonie nouă. Câteodată, gândi el, adevărata dragoste este nu numai oarbă, dar şi tăcută. Începu să se frece pe dinţi, întrebându-se dacă în ideea asta nu se putea descoperi şi o melodie.

Specialista în igienă bucală intră în cameră, purtând doar nişte bikini din nailon roz.

— Bună dimineaţa, Larry, îl salută ea.

Era scundă, drăguţă, în stilul Sandrei Dee, iar sânii ei magnifici se îndreptau neclintiţi şi trufaşi drept spre el. Cum era bancul ăla vechi? Avea două revolvere de 38 şi o armă adevărată. Ha-ha, foarte amuzant. Făcuse aproape cinci mii de kilometri ca să petreacă o noapte cu Sandra Lee, care era mai-mai să-l mănânce de viu.

— Bună, îi răspunse el, ridicându-se din pat.

Era gol, însă hainele lui zăceau chiar la capul patului. Începu să se îmbrace.

— Am un halat, dacă vrei poţi să-l pui pe tine. Mâncăm scrumbie afumată şi slănină.

Scrumbie şi slănină? Stomacul lui începu să se revolte, mai să se întoarcă pe dos.

— Nu, scumpo, trebuie s-o iau din loc. Am o întâlnire cu cineva.

— Hei, hei, nu poţi să mă părăseşti chiar în stilul ăsta...

— Este vorba de o întâlnire importantă.

— Păi, să ştii că şi io sunt importantă!

Începea să devină cam stridentă. Simţea că-l zgârie pe timpane. Fără vreun motiv anume, îi veni în minte cum strigă Fred Flintstone "WIIILMAAA!" cât îl ţin plămânii lui din celuloid.

— Bronxul se cam poate citi pe tine, iubire, îi zise el.

— Asta ce vrea să însemne? Îşi înfipse mâinile în şolduri, cu lopăţica plină de grăsime ţinută într-unul din pumnii strânşi, aidoma unei flori din oţel. Sânii ei se legănară ademenitor, dar Larry nu se lăsă impresionat. Îşi trase pantalonii şi-i încheie. Şi ce dacă sunt din Bronx, ţi se pare că am şi pielea neagră? Ce-ai împotriva Bronxului? Nu cumva oi fi v-un rasist?

— N-am nimic împotriva cartierului ăsta şi nici rasist nu sunt, spuse, apropiindu-se de ea în picioarele goale. Uite ce este, persoana pe care trebuie s-o întâlnesc este chiar maică-mea. N-am revenit în oraş decât acum două zile şi nici măcar nu i-am telefonat ieri seară sau ceva de genul ăsta... aşa-i? adăugă el, sperând încă.

— Nu ai sunat pe nimeni, îl lămuri ea morocănos. Aş pune *pariu* că-i vorba de maică-ta.

Se întoarse la pat şi-şi vârî picioarele în mocasini.

— Ba da. Ăsta-i adevărul. Lucrează în Chemical Bank Building. Este administratoare. Ei, bănuiesc că între timp au avansat-o la funcţia de supraveghetoare a unui etaj.

— Şi nici nu te cred că eşti Larry Underwood ăla cu discul.

— Crezi ce vrei tu. Eu trebuie să plec.

— Eşti o puţă de doi bani! se aprinse ea. Ce crezi că o să fac acum cu tot ce-am gătit?

— Eventual le poţi arunca pe fereastră, îi sugeră el.

Ea emise un ţipăt ascuţit de furie şi lansă lopăţica spre el. În oricare alt moment al vieţii lui, lopăţica şi-ar fi greşit ţinta. Una dintre cele mai de seamă legi ale fizicii ne învaţă că o lingură nu va parcurge o traiectorie dreaptă când va fi aruncată de o specialistă în igiena bucală, şi încă la supărare. Dar — excepţia confirmă regula — unealta descrise mai multe rotaţii în aer şi poc! drept în fruntea lui Larry. Nu-l duru prea tare. Apoi văzu două picături de sânge căzând pe covor, atunci când se aplecă să ridice lopăţica de pe jos.

Făcu doi paşi cu unealta în mână.

— Ar trebui să-ţi trag vreo câteva la fund cu asta! strigă el.

— Sigur că da, îngăimă ea, trăgându-se înapoi şi începând să bâzâie. Păi de ce nu? Marea stea a muzicii. Fute şi fuge. Am crezut că eşti un băiat de treabă. Dar nu eşti.

Mai multe lacrimi i se prelinseră pe obraji, iar de pe falcă picurară pe partea de sus a pieptului. Fascinat, Larry urmări cum o lacrimă o ia în jos pe panta sânului drept şi se opreşte exact pe sfârc. Avea efectul unei lupe. Puteai să vezi porii şi vârful unui perişor negru răsărind din marginea interioară a aureolei. Isuse Cristoase, să ştii c-o iau razna, îi trecu prin minte.

— Trebuie să plec, declară el.

Jacheta lui din stofă albă era pusă pe capătul patului. O luă şi o aruncă peste umăr.

— Nu eşti băiat de treabă! ţipă ea când îl văzu trecând în salon. Doar asta m-a atras la tine, am crezut că eşti băiat de treabă!

Priveliştea din salon îl făcu să scoată un geamăt. Pe canapeaua unde, din vagile lui

amintiri, avusese loc scena de amor, zăceau cel puţin două duzini de exemplare din *Baby, Can You Dig Your Man?* Alte trei se aflau pe platanul prăfuitului sistem stereo portabil. Pe peretele opus era un poster uriaş cu Ryan O'Neal şi Ali McGraw. A fi înfulecat înseamnă să nu ajungi niciodată să spui îmi pare rău, ha-ha. Isuse, să ştii că înnebunesc *cu adevărat!*

Ea rămase în uşa dormitorului, plângând patetic. Văzu o cicatrice sub unul din genunchii ei, unde se tăiase probabil în timp ce se rădea.

— Ascultă, să-mi dai un telefon, îl rugă ea. Nu sunt supărată pe tine.

Ar fi trebuit să zică "sigur că da", şi cu asta s-ar fi încheiat întreaga poveste. Se pomeni însă scoţând un râs dement şi spunând: "Vezi că ţi se arde scrumbia."

Începu să ţipe şi o porni spre el, dar se împiedică de una din pernele de pe jos şi căzu. Cu un braţ răsturnă o sticlă de lapte pe jumătate plină, clătinând şi sticla goală de Scotch de lângă ea. *Sfinte Dumnezeule,* îi trecu lui Larry prin minte, *nu cumva am amestecat chestiile astea două?*

Ieşi repede şi o luă pe scări în jos. În timp ce parcurgea ultimele şase trepte înainte de uşa de la intrare, o auzi urlând după el, din holul de la intrare: *Nu eşti băiat de treabă! Nu eşti...*

Trânti uşa în spatele lui şi imediat îl învălui aerul ceţos, cald şi umed de afară, aducând cu el aroma primăvăratică a copacilor şi a eşapamentelor. Un adevărat parfum, după mirosul de untură prăjită şi fum de ţigară stătut. Mai avea şi acum în mână ţigara aia strâmbă, care ajunsese chiştoc; o aruncă în rigolă şi inspiră adânc aerul curat. Se simţea extraordinar acum, când scăpase din toată

nebunia. Nu vă întoarceţi cu noi, amintiri, la acele minunate zile ale normalităţii când vom...

Deasupra şi undeva în spatele lui se deschise cu zgomot o fereastră şi bănui imediat ce avea să urmeze.

— *Sper că ai să putrezeşti în cel mai scurt timp!* urla ea de la înălţime. Desăvârşita pescăreasă din Bronx. *Călca-te-ar metroul! Cântăreţ eşti tu, mă? La pat eşti un căcăcios! Un păduche! Bagă-ţi* asta *în cur! Du-i şi* asta *lu' mă-ta, păduche împuţit!*

Sticla de lapte veni învârtindu-se, de la fereastra dormitorului în care se aflase şi el până de curând. Larry se feri. Se sparse ca o bombă în rigolă, împrăştiind cioburi pe toată strada. O urmă imediat şi sticla de whisky, care se zdrobi chiar la picioarele lui. Indiferent de celelalte calităţi şi defecte ale ei, avea o ţintă teribilă, muieruşca! O luă la fugă, ţinându-şi o mână deasupra capului. Nebunia asta nu avea să se mai sfârşească niciodată?

Din spatele lui se înălţă un ultim zbieret prelung, în care răzbătea triumfător inconfundabilă intonaţie a Bronxului: *SĂ MĂ PUPI ÎN CUR, TICĂLOS DE DOI BANI CE IEEEEŞTI!* După care dădu colţul şi se urcă pe pasarela ce traversează şoseaua, se aplecă peste balustradă şi izbucni într-un râs de o intensitate ciudată, aproape isteric, urmărind trecerea maşinilor pe dedesubt.

— Nu erai în stare să descurci mai elegant situaţia asta? se întrebă el, fără să-şi dea seama că vorbea în gura mare. Da, domnule, puteai să procedezi mai civilizat. A ieşit o scenă cât se poate de urâtă. Căca-m-aş pe ea de treabă!

Sesiză deodată că vorbeşte tare şi începu iar să râdă ca un dement. Pe neaşteptate, îl străbătu o senzaţie de greaţă cumplită,

ameţitoare, care-l făcu să-şi strângă pleoapele cât putea de tare. Un circuit de memorie din Serviciul Intern de Masochism se deschise şi auzi vocea lui Wayne Stukey spunându-i: *Există ceva în tine care îi face pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi muşcat dintr-o foiţă de staniol.*

Se purtase cu fata cum te porţi cu o curvă bătrână pe care o ştii de la o poştă la care ai participat cu prietenii tăi din şcoală.

Nu *eşti un tip ca lumea.*

Ba sunt. Ba sunt.

Dar atunci când tipii care luau parte la marea petrecere protestaseră la hotărârea lui de a-i pune capăt, el îi ameninţase că va chema poliţia, ceea ce şi intenţiona. Sau nu era aşa? Ba da. Ba da, chiar aşa ar fi procedat. Majoritatea îi erau necunoscuţi, adevărat, şi puţin îi păsa ce se întâmpla cu ei, dar pe patru sau cinci dintre protestatari îi ştia din vremurile de demult. Iar ticălosul de Wayne Stukey stătea lângă uşă, cu braţele încrucişate, ca un judecător pregătit să pronunţe condamnarea la spânzurătoare în ziua cea marc.

Iar Sal Doria, când ieşea pe uşă, aşa-i zisese: *Dacă acesta e efectul pe care îl are asupra indivizilor ca tine, Larry, aş fi preferat să nu te lansezi.*

Îşi deschise ochii şi coborî de pe pasarelă, pornind în căutarea unui taxi. Păi sigur că da. Făcea pe prietenul ofensat. Dacă Sal îi era atât de prieten cum pretindea, atunci ce căuta acolo ca să trăiască pe spinarea lui? Eram un prost şi nimănui nu-i place să vadă un prost căruia i-a venit deodată mintea la cap. Asta-i adevărul.

Nu eşti un tip ca lumea.

— Sunt un tip ca lumea, declară el morocănos. Şi în definitiv, asta nu-i treaba

nimănui!

Se apropia un taxi. Larry îi făcu semn. Păru să ezite o secundă, înainte de a opri la bordură, iar Larry îşi aduse aminte de sângele de pe frunte. Deschise uşa din spate şi sări înăuntru, înainte să apuce şoferul să se răzgândească.

— Manhattan. Chemical Bank Building, intrarea dinspre Parc, îi zise.

Taxiul intră din nou în fluxul circulaţiei.

— Ai o tăietură în frunte, dom'le, îl anunţă taximetristul.

— O fată a aruncat cu o lingură de bucătărie după mine, îi răspunse Larry absent.

Taximetristul îi aruncă un zâmbet cam ciudat, de falsă compătimire, şi-şi văzu de drum, în timp ce Larry se aşeză mai comod şi încercă să-şi imagineze cum avea să-i explice maică-sii absenţa lui din seara trecută.

CAPITOLUL 11

LÂNGĂ RECEPŢIA de la parterul clădirii Larry întâlni o negresă care părea obosită şi care-i zise că Alice Underwood se afla probabil la etajul al douăzeci şi patrulea, unde făcea un inventar. Pătrunse în lift, conştient că persoanele care urcau împreună cu el aruncau priviri furişe şi curioase către fruntea lui. Rana nu mai sângera, dar prinsese o coajă neplăcută la vedere.

Etajul al douăzeci şi patrulea era ocupat de birourile executive ale unei companii japoneze producătoare de aparate de fotografiat. Larry se plimbă încolo şi-ncoace pe culoare aproape douăzeci de minute, căutând-o pe maică-sa şi simţindu-se ca un cur de cal. Existau şi destui funcţionari

occidentali, dar majoritatea erau de origine japoneză, ceea ce, la înălţimea lui — un metru optzeci şi cinci — îi sporea senzaţia de penibil. Bărbaţii aceia şi femeile micuţe îi cercetau cu ochii lor oblici fruntea şi mâneca însângerată a jachetei cu acea curtenie orientală de-a dreptul neliniştitoare.

În cele din urmă descoperi o uşă pe care stătea scris PAZĂ & ADMINISTRAŢIE, îndărătul unei ferigi foarte mari. Apăsă clanţa, uşa nu era încuiată şi se uită înăuntru. Maică-sa se afla acolo, în uniforma ei cenuşie, fără formă, şi pantofi cu talpă de crep. Părul îi era strâns într-o plasă de culoare neagră. Stătea cu spatele spre el. Într-o mână ţinea o plăcuţă cu clemă pentru prinderea actelor şi, din câte se părea, număra nişte sticle cu soluţie de curăţat sub presiune de pe un raft montat la înălţime.

Larry simţi impulsul puternic — pentru care, de altfel, se simţea vinovat — să-i întoarcă spatele şi să fugă. Să se ducă la garajul aflat nu departe de locuinţa ei şi să se suie în maşină. Ce dacă de-abia plătise chiria pe două luni pentru locul de garare de acolo? Nu-şi dorea decât să se aşeze la volan şi să-i dea bătaie. Să-i dea bătaie încotro? Oriunde. Bar Harbor, Maine. Tampa, Florida. Salt Lake City, Utah. Oriunde putea fi un loc minunat, cu condiţia să fie suficient de departe de Dewey Doză şi de debaraua asta mirosind a săpun. Nu ştia exact dacă din cauza luminilor fluorescente sau a tăieturii din frunte, dar îl lovise o durere de cap împuţită.

Hai, lasă-te de smiorcăieli, că doar nu eşti o afurisită de mironosiţă.

— Bună, mamă.

Femeia tresări uşor, dar nu se întoarse.

— Aşa, Larry. În cele din urmă ai reuşit să ajungi în centru.

— Sigur că da. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Vreau să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să-ţi dau un telefon ieri seară...

— Mda. O idee bună.

— Am fost cu Buddy. Am... uf... ne-am plimbat. Am bântuit prin oraş.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Sau ceva de genul ăsta.

Agăţă un scăunel cu piciorul şi-l trase lângă ea, se sui pe el şi începu să numere sticlele cu ceară pentru parchet de pe raftul de sus, atingând-o pe fiecare dintre ele uşor, cu vârfurile degetului mare şi arătătorului de la mâna dreaptă. Fu nevoită să se întindă şi, în această mişcare, rochia i se ridică şi el putu să vadă, deasupra ciorapilor maro, carnea albă şi zbârcită din partea de sus a coapselor, dar îşi întoarse privirile, aducându-şi aminte, brusc şi inutil, ceea ce i se întâmplase celui de-al treilea fiu al lui Noe atunci când se uitase la bătrân, pe când acesta zăcea beat şi dezbrăcat în culcuşul lui de paie. Bietul băiat a trebuit de atunci înainte să care lemne şi apă toată viaţa lui. El şi toţi urmaşii lui. Şi de asta mai avem şi-n ziua de azi incidente rasiale, băi băiete. Fie Domnul lăudat.

— Doar pentru asta ai bătut tot drumul? îl întrebă ea, întorcându-se pentru prima oară spre el.

— Păi, am venit să-ţi spun unde-am fost şi ca să-mi cer scuze. A fost detestabil din partea mea că am uitat.

— Mda, făcu ea. Adevărat, ai şi o latură detestabilă, aşa e, Larry. Crezi că am uitat?

Se înroşi la faţă şi îngăimă:

— Mamă, ascultă-mă...

— Sângerezi. Poate te-a lovit vreo dansatoare de strip-tease cu şnurul chiloţeilor? Se întoarse înapoi la rafturi şi, după ce termină de numărat toate sticlele de

pe rândul de sus, îşi notă rezultatul pe foaia de hârtie. Careva şi-a făcut rost de două sticle de ceară pentru parchet în săptămâna asta, remarcă ea. Bafta lui.

— Am venit la tine ca să-ţi spun *că îmi pare rău!*

Larry pronunţase aceste cuvinte mai tare decât s-ar fi cuvenit. Ea nu păru afectată, în schimb el tresări.

— Mda, mi-ai mai zis asta. Domnul Geoghan o să se pună pe capul nostru dacă afurisita asta de ceară pentru parchet dispare în continuare.

— Nu m-am bătut într-o crâşmă şi nici nu m-am dus într-un bar cu program de strip-tease. Nici vorbă de-aşa ceva. N-a fost decât...

Vorbele i se opriră în gât.

Ea se întoarse, cu sprâncenele arcuite batjocoritor, o postură a ei de care-şi aducea prea bine aminte.

— Ce-a fost?

— Păi... Nu reuşi să născocească o minciună convingătoare suficient de repede. A fost... o... uf... o lingură.

— Te-a confundat cineva cu o omletă? Îmi închipui că tu şi cu Buddy aţi petrecut o noapte de neuitat în oraş.

Uita mereu că maică-sa era în stare să se joace cu el cum dorea, aşa fusese întotdeauna şi probabil aşa avea să fie şi de acum înainte.

— E vorba de o fată, mamă. A aruncat lingura după mine.

— Îmi închipui că e o bomboană de fată, comentă Alice Underwood şi-i întoarse spatele. Blestemata aia de Consuela a ascuns iarăşi formularele pentru cererea materialelor. Nu că ar servi la mare lucru, pentru că niciodată nu primim tot ceea ce avem nevoie, în schimb ne dau tot felul de lucruri cu care n-aş şti ce să fac nici să mă omori.

— Mamă, eşti supărată pe mine?

Femeia lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, iar umerii ei se prăbuşiră.

— Nu fi supărată pe mine, şopti el. Te rog să nu fii, da? Da?

Se răsuci din nou cu faţa spre el şi atunci văzu o sclipire nenaturală în ochii mamei lui — bineînţeles, presupunea de fapt că este cât se poate de *naturală* şi în nici un caz provocată de lumina fluorescentă din încăpere, iar în urechi îi răsună iarăşi vocea specialistei în igienă bucală, pronunţând pe un ton de sentinţă: *Nu eşti un tip ca lumea.* La ce bun se mai întorsese acasă, doar ca să-i facă asemenea figuri... ca să nu mai vorbim de cele pe care i le făcea ea lui.

— Larry, îi spuse femeia blând, Larry, Larry, Larry.

Pentru un moment, crezu că nu avea să-i mai zică nimic; ba chiar îşi permise să spere acest lucru.

— Asta-i tot ce poţi tu să-mi zici? "Nu fi supărată pe mine, te rog, mamă, nu fi supărată"? Te ascult la radio şi, deşi nu-mi place cântecul acela al tău, sunt mândră că-l cânţi. Oamenii mă întreabă dacă cel care cântă este cu adevărat fiul meu, iar eu zic da, este chiar Larry. Şi le mai spun că te-ai priceput întotdeauna la cântat, ceea ce este purul adevăr, nu?

El clătină nefericit din cap, fără a îndrăzni să-i răspundă.

— Le povestesc cum ai pus mâna pe chitara lui Donny Roberts, în primul an de liceu, şi cum peste nici o jumătate de oră cântai mai bine decât el, care lua lecţii încă din clasa a doua primară. Eşti talentat, Larry, n-a fost nevoie să-mi spună mie nimeni asta, cu atât mai puţin tu. Însă presupun că şi tu ai fost conştient de darul tău, pentru că este

singurul lucru despre care nu te-am auzit niciodată plângându-te. Apoi ai plecat de acasă. Ţi-am făcut eu vreun reproş cât de mic? Nu. Tinerii şi tinerele pleacă de acasă. Aşa este de când lumea şi pământul. După care te întorci. E nevoie să-mi spună careva de ce şi cum? Nu. Te-ai întors pentru că, pe lângă discul tău de succes, ai intrat într-o încurcătură oarecare acolo, pe Coasta de Vest.

— Ba n-am intrat în nici o încurcătură! îi replică el indignat.

— Ba da, ai intrat. Cunosc bine toate semnele. Sunt mama ta de foarte multă vreme şi n-ai cum să mă duci de nas, Larry. Ai căutat întotdeauna încurcăturile cu lumânarea, fără să-ţi cruţi nici măcar osteneala. Câteodată cred că traversai strada doar ca să poţi călca într-un rahat de câine. Dumnezeu mă va ierta că spun asta, pentru că Dumnezeu ştie că am dreptate. Sunt eu nebună? Nu. Sunt dezamăgită? Da. Sperasem că te vei schimba, o dată ce te îndepărtezi de casă. Dar nu s-a întâmplat aşa. Ai plecat de aici, un băieţel în trupul unui bărbat, şi te-ai întors neschimbat, cu excepţia faptului că bărbatul şi-a făcut părul permanent. Ştii de ce-mi închipui eu că te-ai întors acasă?

Larry se uita la ea, dornic să-i vorbească, ştiind însă că unicul lucru pe care ar fi fost în stare să i-l spună i-ar fi scos pe amândoi din sărite: *Nu plânge, mamă, da?*

— Cred că te-ai întors acasă pentru că nu ţi-a venit în minte nici un alt loc unde te-ai fi putut duce. Nu cunoşteai pe nimeni, în afară de mine, care să te primească. Nu am spus niciodată o vorbă rea despre tine nimănui, Larry, nici măcar surorii mele, dar dacă m-ai adus în stare, am să-ţi mărturisesc exact ce cred despre tine. Te consider un profitor. Întotdeauna ai fost aşa. Este ca şi cum

Dumnezeu ar fi omis o parte din tine atunci când El te-a făcut, în trupul meu. Nu eşti *rău,* nu asta vreau să spun. Dacă mă gândesc la nişte cartiere în care a trebuit să locuim după moartea tatălui tău, ai fi ajuns un stricat dacă aveai sămânţa asta în tine, Dumnezeu mi-e martor. Cred că lucrul cel mai rău asupra căruia te-am surprins a fost când scriai o porcărie în holul de la intrarea blocului din Carstairs Avenue, în Queens.

Îşi amintea. Ea-i scrisese atunci acelaşi cuvânt pe frunte, cu creta, şi apoi îl silise să înconjoare blocul respectiv de trei ori, însoţit de ea. De atunci nu mai scrisese niciodată acel cuvânt, şi nici un alt cuvânt pe vreo clădire, perete sau poartă.

— Partea cea mai tristă, Larry, este că tu ai *intenţii* bune. Câteodată îmi trece prin minte că ar fi fost o adevărată binecuvântare dac-ai fi fost un soi mai rău. După cum se prezintă acum situaţia, dai semne că înţelegi ce anume este în neregulă, dar nu şi cum să intervii. Şi nici eu nu ştiu cum să procedez. Am încercat în toate felurile pe care le-am ştiut *eu* pe când erai copil. Şi atunci, când ţi-am scris cuvântul pe frunte, era tot o încercare... În momentul respectiv ajunsesem deja la disperare, altfel nu te-aş fi supus la un lucru atât de oribil. Eşti un profitor, asta-i tot. Te-ai întors acasă pentru că ştiai că trebuie să dau. Nu oricui, ci ţie în mod special.

— Am să plec de la tine, zise el, pronunţând fiecare cuvânt ca şi cum ar fi încercat să scuipe un ghemotoc uscat de puf. Chiar astăzi după-amiază.

Apoi îi trecu prin cap că nu-şi putea *permite* să se mute de la ea, cel puţin până când Wayne nu-i va trimite următorul cec cu drepturi de autor — sau ceea ce mai rămânea din el după ce termina de hrănit pe cei mai

flămânzi dintre cei ce-l hăituiau în L.A. Cât despre cheltuielile obligatorii, achitase chiria pentru garajul Datsunului Z, iar până vineri trebuia neapărat să-şi plătească şi rata, dacă dorea să nu-i vină pe cap vreun portărel prietenos de prin vecini şi să-i ridice maşina. După cheful de noaptea trecută — care începuse atât de nevinovat, cu Buddy şi cu logodnica lui şi cu specialista în igienă orală pe care o cunoştea logodnica, o fată foarte simpatică din Bronx, Larry, o să-ţi placă la nebunie, are un simţ al umorului nemaipomenit —, stătea destul de rău cu banii. Nu. Dacă dorea să se exprime corect, rămăsese în fundul gol. Gândul acesta îl făcu să între în panică. Dacă o părăsea pe maică-sa acum, unde avea să se ducă? Într-un hotel? Portarul oricărui stabiliment mai răsărit decât o păduchelniţă i-ar fi râs în nas şi l-ar fi trimis la dracu'. Purta ţoale de lux, însă ăştia se pricep. Au un miros al lor special, ticăloşii. Simt de la o poştă un portofel gol.

— Nu pleca, îl rugă ea blând. Te rog să nu pleci, Larry. Am cumpărat special nişte mâncare. Poate c-ai şi văzut. Şi, pe urmă, speram să putem juca împreună nişte gin rummy diseară.

— Mamă, dar tu habar n-ai să joci gin, îi răspunse el, zâmbind slab.

— În schimbul unui cent pentru fiecare punct, îţi ofer ocazia să înveţi jocul, puştiule.

— Poate dacă-ţi dau avans patru sute de puncte...

— Auzi ce scoate din el, se hlizi ea încetişor. Poate eu să-ţi dau ţie patru sute de puncte avans. Nu pleca, Larry. Ce zici?

— De acord, îi răspunse el.

Pentru prima oară în ziua respectivă se simţea bine, cu adevărat bine. O voce subţire îi şoptea că o ia de la capăt, că rămăsese

acelaşi Larry căruia-i place să călătorească pe gratis, dar refuză să-şi plece urechea la vocea aceea. În cazul de faţă, era vorba de *maică-sa, ea* îl rugase. E adevărat că-i zisese nişte lucruri destul de grele înainte de a-l ruga, dar o rugăminte rămâne o rugăminte, poţi să negi?

— Uite care-i treaba. Cumpăr eu biletele pentru jocul de pe 4 iulie. Oricum, o să te curăţ diseară, aşa că-mi scot paguba.

— Tu nu eşti în stare să cureţi nici o roşie, îi replică ea prietenos, apoi se întoarse la rafturi. Există o toaletă pe culoar. De ce nu te duci să-ţi speli sângele de pe frunte? Apoi ia zece dolari de la mine din geantă şi du-te la un film. Încă mai există câteva cinematografe bune pe Third Avenue. Dar să nu te apropii de mizeriile alea din jurul lui Forty-ninth şi Broadway.

— În curând am să-ţi dau o grămadă de bani, o asigură Larry. Discul meu a ajuns pe locul al optsprezecelea în clasamentul din *Billboard* pe săptămâna asta. M-am oprit la Sam Goody's şi am văzut, venind încoace.

— Minunat. Dacă eşti aşa de bogat, de ce nu ţi-ai cumpărat revista, în loc să stai s-o citeşti acolo?

Pe neaşteptate, Larry simţi cum i se pune un nod în gât. Încercă să scape de el, dar sforţările lui se dovediră zadarnice.

— Ei, nu contează, îl linişti ea. Am o limbă afurisită, ca un armăsar care o ia razna. Iar o dată ce s-a pornit, nu se mai opreşte până nu oboseşte. Doar mă cunoşti. Ia-ţi cincisprezece, Larry. Să zicem că ţi-i împrumut. Bănuiesc că-i voi primi înapoi, într-un fel sau altul.

— Am să ţi-i înapoiez.

Se apropie de ea şi trase de poala rochiei, ca un copil. Ea se uită în jos. Larry se ridică

pe vârfuri şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc, mamă.

Ea-l privi surprinsă, nu de sărut, ci de ceea ce-i spusese şi mai ales de tonul lui.

— Ştiu asta, Larry, îl asigură ea.

— În legătură cu ceea ce ziceai mai devreme. C-aş fi în încurcătură. De fapt, am o mică problemă, dar nu e...

— Nu vreau să aud nimic despre asta.

Vocea ei devenise deodată rece şi serioasă. Atât de rece, încât îl sperie puţin.

— Foarte bine. Ascultă-mă, mamă... care-i cel mai bun cinematograf din zonă?

— Lux Twin, dar nu ştiu ce rulează acum.

— Nu contează. Ştii care-i părerea mea? Există trei lucruri pe care le poţi întâlni peste tot în America, dar dacă vrei să fie de calitate, nu le găseşti decât în New York City.

— Chiar aşa, domnule critic de la *New York Times!* Şi care sunt ele?

— Filme, baseball şi hotdogs de la Nedick's.

— Nu eşti prost, Larry.., şi nici n-ai fost vreodată, spuse ea râzând.

Larry se duse la toaletă şi-şi spălă sângele de pe frunte. Se întoarse şi o sărută din nou pe maică-sa şi se alese cu cincisprezece dolari din poşeta ei neagră şi uzată. Se duse apoi şi văzu la Lux un film, în care un individ nebun şi rău, revenit de dincolo de mormânt, purtând numele de Freddy Krueger, provoacă scufundarea mai multor adolescenţi în nisipurile mişcătoare ale propriilor lor vise, unde, cu o singură excepţie — eroina filmului — se sting cu toţii. Freddy Krueger păruse şi el să moară în final, dar faptul nu era prea sigur şi, de vreme ce filmul avea o cifră romană după titlu şi păruse să stârnească interesul unui număr destul de mare de spectatori, Larry se gândi că bărbatul cu lame

de ras în vârful degetelor se va întoarce — neavând de unde şti că zgomotul persistent din rândul din spatele lui era un semn al sfârşitului tuturor acestor lucruri: noi părţi ale acestui film nu aveau să mai apară pe ecrane, iar în scurt timp reprezentaţiile cinematografice urmau să dispară cu totul.

Pe rândul din spatele lui Larry, un bărbat tuşea.

CAPITOLUL 12

ÎN COLŢUL cel mai îndepărtat al salonului se afla o pendulă din cele mari. Tic-tac-ul ei regulat o urmărea pe Frannie Goldsmith de când se ştia. Îl considera o chintesenţă a acelei încăperi odioase, iar în zile ca acestea din urmă ceasul însuşi îi devenise odios.

Încăperea ei favorită din gospodărie era atelierul de lucru al tatălui ei, care se afla în magazia dintre casă şi garaj. Pătrundeai înăuntru printr-o uşă mititică, înaltă doar de vreun metru cincizeci şi aproape ascunsă îndărătul străvechii sobe din bucătărie. Uşa era un foarte bun punct de pornire: mică şi aproape ascunsă, amintea în chipul cel mai fermecător de uşile pe care le întâlneşti în basme şi-n poveşti. Când crescuse în vârstă şi în înălţime, trebuia să se aplece ca să poată intra, exact ca tatăl ei — maică-sa nu intra în atelier decât dacă era absolută nevoie. Era o uşă exact ca în *Alice în ţara Minunilor* şi, timp de mai mulţi ani, mintea ei plăsmuise un joc pe care nu-l mărturisise nici măcar tatălui său: se făcea că într-o bună zi, când deschidea uşa, nu mai descoperea dincolo de ea atelierul lui Peter Goldsmith. Se trezea în schimb într-

un pasaj subteran, ieşind undeva pe drumul dintre Ţara Minunilor şi Hobbiton, un tunel cu tavan destul de coborât, dar plăcut, cu laturile din pământ bătătorit şi tavanul tot din lut străpuns de rădăcini zdravene, care-ţi făceau cucuie în frunte dacă nu erai atent şi te izbeai de vreuna. Un tunel în care nu se simţea iz de umezeală, gândaci şi viermi, ci mirosea a scorţişoară şi a ştrudel cu mere care tocmai e scos din cuptor, un tunel care ieşea undeva, pe un tărâm de vis, în toiul unei petreceri nesfârşite...

Ei bine, tunelul năzdrăvan nu i se arătase niciodată, dar lui Frannie Goldsmith, crescută în această casă, îi fusese suficient şi atelierul (denumit uneori de taică-său "sculărie", iar de maică-sa "locul acela murdar unde tăticul tău se duce ca să bea bere"). Scule ciudate şi mecanisme nemaipomenite. Un dulap uriaş cu o sută de sertare, fiecare plin până la refuz. Cuie, şuruburi, burghie, glaspapir (de trei feluri: aspru, şi mai aspru, cel mai aspru), rindele, nivela cu bulă de aer şi multe altele, al căror nume nu-l ştia nici atunci şi nici acum. Întunericul atelierului nu era tulburat decât de becul de patruzeci de waţi, acoperit de pânze de păianjen, atârnat de firul electric, şi de cercul de lumină puternică ce venea de la o lampă cu picior extensibil şi cădea întotdeauna asupra locului unde tatăl ei avea ceva de lucru. În aer se amestecau mirosurile de praf, de ulei şi de tutun de pipă, iar acum îşi zicea, nu pentru prima dată, că ar trebui să existe o regulă: toţi taţii să fumeze. Pipă, havană, ţigară, marijuana, haşiş, frunze de lăptucă, *ceva.* Pentru că mirosul de tutun i se părea că face parte, organic, din propria ei copilărie.

Dă-mi cheia aia, Frannie. Nu... cea mică. Ce ai făcut astăzi la şcoală?... Aşa s-a

purtat?... Păi, ce i-o fi venit lui Ruthie Sears să te împingă?... Da, arată rău. E o zgârietură foarte urâtă. Dar se asortează foarte bine la culoarea rochiei tale, nu eşti de părere? Poate n-ar fi rău s-o cauţi pe Ruthie Sears şi s-o convingi să te împingă iarăşi, ca să te loveşti şi la celălalt picior. Atunci totul ar fi simetric. Vrei să-mi dai şurubelniţa aia mare, te rog?... Nu, aceea cu mâner galben.

Frannie Goldsmith! Să ieşi imediat afară din locul acela mizerabil şi să-ţi schimbi hainele de şcoală! ÎN MOMENTUL... ĂSTA! Sunt sigură că te-ai murdărit!

Chiar şi acum, la douăzeci şi unu de ani, se mai strecura pe uşă şi se aşeza între masa lui de lucru şi vechea sobă model Ben Franklin, care iarna dădea o căldură uimitoare, încercând să recupereze astfel măcar o fărâmă din spiritul vremurilor când nu era decât copilul Frannie Goldsmith. Un sentiment iluzoriu, aproape întotdeauna împletit cu tristeţea pentru fratele ei, Fred, despre care nu avea decât amintiri vagi şi a cărui viaţă se curmase crunt, înainte ca el să fi apucat să crească. Reuşea să-l suporte, ba chiar îi făcea plăcere mirosul de ulei care pătrunsese în toate, după cum şi mucegaiul şi izul îndepărtat de pipă. Nu reuşea să-şi amintească decât arareori cum era pe când fusese foarte mică, incredibil de mică, dar aici, în atelier, reuşea câteodată, ceea ce-i dădea un sentiment de bucurie.

Dar acum se afla în salon.

Salonul.

Dacă atelierul însemna pentru ea farmecul copilăriei, simbolizat de parfumul răspândit de pipa tatălui ei (uneori, el îi sufla încetişor fum în ureche, atunci când o durea, însă numai după ce primea din partea ei promisiunea că nu-i va spune Carlei, care ar fi

suferit un adevărat şoc), atunci de salon se legau toate acele amintiri din copilăria ei pe care ar fi vrut să le uite. *Vorbeşte atunci când eşti întrebată! E uşor de spart, mai greu de reparat! Du-te la tine în cameră chiar în secunda asta şi schimbă-ţi hainele, nu vezi că nu se potrivesc? Tu nu* gândeşti *niciodată? Frannie, nu te mai trage de haine, oamenii au să creadă că ai purici. Ce crezi că au să-şi închipuie unchiul Andrew şi mătuşa Carlene? M-ai făcut de ruşine!* Salonul era locul unde trebuia să-ţi ţii gura, salonul era locul unde te apuca mâncărimea şi n-aveai voie să te scarpini, salonul era locul unde auzeai comenzi dictatoriale, conversaţii plicticoase, locul unde rudele te ciupeau de obraji, unde nu aveai voie să strănuţi sub nici un motiv, unde trebuia să-ţi înăbuşi tusea şi, mai presus de orice, căscatul.

În inima acestei încăperi, unde sălăşluia spiritul mamei ei, se afla pendula. Fusese construită în 1889 de bunicul Carlei, Tobias Downes, şi intrase aproape imediat în fondul de proprietate mobilă a familiei, schimbându-şi sediul de-a lungul anilor, grijuliu împachetată şi asigurată împotriva eventualelor accidente din cursul mutărilor dintr-o parte a ţării în alta (iniţial, pendula fusese concepută în atelierul din Buffalo, New York, al lui Tobias, un loc la fel de afumat şi mizerabil ca şi atelierul lui Peter, fără îndoială, chiar dacă un comentariu de acest fel i s-ar fi părut Carlei absolut irelevant), trecând de la o parte a familiei la alta atunci când cancerul, infarctul sau accidentul stingeau câte o ramură a arborelui ei genealogic. Pendula se aflase în salon de la mutarea soţilor Goldsmith în această casă, acum vreo treizeci şi şase de ani. Fusese plasată aici de la bun început şi tot aici

rămăsese, mergând fără oprire, marcând cu tic-tac-ul ei segmente de timp în nişte vremuri sterpe. Într-o bună zi, pendula avea să fie a ei, dacă îşi dorea, se gândea Frannie în timp ce privea faţa albă, şocată, a mamei ei. Dar eu n-o vreau! Nu am nevoie de ea şi nici n-o voi ţine!

În încăperea aceasta erau flori uscate sub clopote de sticlă. Tot aici era un covor de culoare cenuşie, precum penele porumbelului, cu trandafiri roz întunecat. Graţioasa fereastră cu arcadă se deschidea spre vale, către US 1, cu un gard viu masiv, din lemn-câinesc, între şosea şi terenul lor. Carla îşi bătuse soţul la cap cu patimă şi înverşunare până când plantase gardul viu, imediat după construirea benzinăriei Exxon în dreptul lor. O dată plantat, îl bătuse la cap pe soţul ei să-l facă să crească mai repede.

Ar fi acceptat până şi îngrăşăminte radioactive, se gândea Frannie, dacă ar fi servit scopului ei. Stridenţa protestelor ei se potolea pe măsură ce gardul creştea şi-şi închipuia că discuţiile vor înceta definitiv peste un an sau doi, când avea să fie suficient de înalt ca să acopere complet benzinăria, iar salonul se va transforma din nou într-un sanctuar inviolabil.

Sau cel puţin în ceea ce priveşte *acest* subiect.

Tapet, cu frunze mari, verzi, şi flori roz, având aproape aceeaşi nuanţă ca trandafirii de pe covor. Mobilă americană veche şi un set de uşi duble din mahon închis la culoare. Un cămin fals cu un trunchi de mesteacăn aşezat de o veşnicie pe o plită din cărămidă roşie, perfect curată de când se ştia, pe care nu căzuse niciodată nici măcar un fir de funingine. După părerea lui Frannie, buşteanul era atât de uscat, încât ar fi ars ca un ziar, o dată aprins. Deasupra buşteanului era atârnată o oală din cele foarte mari, cât să poţi spăla un copil în ea. Aceasta provenea de la străbunica lui Frannie şi era suspendată de-o veşnicie deasupra buşteanului veşnic. Deasupra consolei căminului, desăvârşind acest colţ al întregului, era fixată Eterna Carabină cu Cremene.

Segmente de timp în nişte vremuri sterpe.

Una dintre cele mai vechi amintiri era aceea când făcuse pipi pe covorul de culoare cenuşie ca penele porumbelului, cu trandafiri roz întunecat. Avea cam trei ani, nu se obişnuise cu oliţa de prea multă vreme şi probabil nu i se permitea să intre în salon decât cu prilejul unor ocazii speciale, de teama accidentelor posibile. Nu se ştie cum, ea se strecurase înăuntru şi, când o văzuse pe maică-sa, nu alergând, ci *sprintând* să pună mâna pe ea înainte ca ireparabilul să se întâmple, ireparabilul se şi petrecuse cu adevărat. Băşica i se golise pe negândite, iar pata din ce în ce mai mare de la picioarele ei — nuanţa de cenuşiu ca penele porumbelului transformându-se într-un cenuşiu mai închis, ca ardezia — o făcuse literalmente pe maică-sa să scoată un ţipăt. În cele din urmă pata ieşise, dar oare după câte spălări repetate, cu cei mai diverşi detergenţi? Poate Dumnezeu ştia; Frannie Goldsmith n-avea habar.

Tot în salon stătuse maică-sa de vorbă cu ea — cu severitate, deschis şi îndelung — după ce-i prinsese pe Frannie şi pe Norman Burstein cercetându-se unul pe celălalt în şură, cu hainele amândurora puse grămadă pe balotul de fân de lângă ei. Cum i-ar plăcea ei, lui Frannie, o întrebase Carla în timp ce pendula bătea solemn, măsurând segmente de timp în nişte vremuri sterpe, dacă ar scoate-o la o plimbare pe marginea şoselei US 1 iară nici o haină pe ea? Ce părere ar avea de chestia asta? Frannie, care pe atunci avea şase ani, plânsese, dar reuşise să evite, nu se ştie cum, isteria care ar fi trebuit s-o cuprindă în mod normal din cauza unei asemenea perspective.

Când avea zece ani, intrase cu bicicleta în stâlpul cutiei poştale, din cauză că privea peste umăr şi-i striga ceva Georgettei McGuire. Îşi spărsese capul, se umpluse de sânge la nas, îşi rănise ambii genunchi şi chiar i se lăsase o perdea neagră înaintea ochilor pentru câteva secunde, din cauza şocului. Când îşi mai revenise puţin, se apropiase şchiopătând de casă, plângând, îngrozită din cauza sângelui ce i se scurgea din atâtea răni. În mod normal s-ar fi dus la taică-său, însă el fiind la lucru, îşi făcuse apariţia, împleticindu-se, în salon, unde maică-sa le servea ceaiul doamnelor Venner şi Prynne. *Ieşi afară!* ţipase maică-sa, dar în secunda următoare alergă spre Frannie, o luă în braţe, spunându-i *Oh, Frannie, vai de mine, ce s-a întâmplat, vai, te-ai lovit la nas!* Însă între timp o conducea pe Frannie spre bucătărie, unde putea să picure în voie sânge pe podea, şi asta chiar în vreme ce o mângâia; Frannie nu uitase niciodată că primele două cuvinte pe care i le adresase nu fuseseră *Oh, Frannie!* ci *Ieşi afară!* Grija ei cea mare

fusese salonul, unde vremurile acelea sterpe păreau să fi încremenit, iar sângelui nu-i era permis să pătrundă acolo. Este posibil ca nici doamna Prynne să nu fi uitat, pentru că, printre lacrimi, Frannie văzuse cum figura ei căpătase o expresie şocată şi revoltată. Din ziua respectivă, doamna Prynne nu mai călcase pe la ei decât rareori.

În primul ei an de liceu, luase o notă proastă în carnet şi, bineînţeles, fusese invitată în salon, ca să discute despre asta cu maică-sa. În cel din urmă an de liceu se alesese în trei rânduri cu eliminări pentru că transmisese fiţuici, şi aceste eliminări fuseseră şi ele dezbătute cu maică-sa în salon. Acolo erau discutate ambiţiile lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna oarecum superficiale; acolo discutau speranţele lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna oarecum nedemne; acolo discutau nemulţumirile lui Frannie, care până la urmă păreau întotdeauna cu totul nejustificate, ca să nu mai vorbim că era acuzată că se plânge fără motiv şi că este nerecunoscătoare.

Sicriul fratelui ei fusese adus tot în salon şi aşezat pe un postament acoperit cu trandafiri, crizanteme şi lăcrămioare, umplând încăperea cu parfumul lor uscat, în timp ce pendula pândea din colţ cu cadranul inexpresiv, măsurând cu tic-tac-ul ei segmente de timp în nişte vremuri sterpe.

— Eşti însărcinată, repetă Carla Goldsmith pentru a doua oară.

— Da, mamă.

Îşi simţea vocea teribil de uscată, dar nu-şi permise nici măcar să-şi umezească buzele. Şi le strânse, în schimb, cât putea mai tare. Se gândea: *În atelierul tatălui meu există o fetiţă îmbrăcată într-o rochie roşie, care se va afla*

mereu acolo, râzând şi ascunzându-se sub masa cu menghina prinsă de o margine, sau făcută ghem, cu genunchii acoperiţi de cicatrice strânşi la piept, ascunsă în spatele dulapului cel mare de scule, cu cele o mie de sertare. Fetiţa aceea este foarte fericită. Dar în salonul mamei mele este o fetiţă mult mai mică, care nu se poate ţine să nu facă pipi pe covor, ca o potaie needucată. Ca o căţeluşă mică şi rea. Şi ea se va afla mereu acolo, indiferent cât de mult mi-aş dori eu să dispară.

— Vai, Frannie, zise maică-sa, cuvintele ieşindu-i din gură într-un ritm extrem de rapid. Îşi puse mâna pe obrazul fetei, ca o mătuşă rămasă fată bătrână, care se simte ofensată. Cum s-a-ntâmplat?

Era întrebarea pusă de Jesse. De fapt, asta a enervat-o, era exact aceeaşi întrebare pe care o pusese şi *el.*

— Având în vedere că ai avut şi tu doi copii, mamă, cred că ştii cum s-a întâmplat.

— Nu fi obraznică! ţipă Carla.

Ochii i se măriseră foarte mult şi din ei se revărsa acel torent de foc care o îngrozea atât de mult pe Frannie când era copil. Se ridică în picioare în stilul ei repezit (şi asta o îngrozea când era mică) — o femeie înaltă, cu părul pe cale să încărunţească, pieptănat cu grijă în sus şi de obicei coafat, o femeie înaltă, îmbrăcată într-o rochie verde, elegantă, şi ciorapi de culoarea pielii, impecabili. Se duse lângă cămin, un loc unde se refugia întotdeauna în momentele grele. Pe consola de marmură, dedesubtul flintei cu cremene, se afla un album mare. Carla avea veleităţi de genealogist amator, iar între copertele albumului îşi adunase întreaga familie... sau din 1638 încoace, cel puţin, când cel dintâi strămoş cunoscut se ridicase destul de mult

din masa anonimă a londonezilor ca să fie înregistrat în nişte catastife bisericeşti din epoca respectivă sub numele de Merton Downs, francmason. Arborele genealogic al familiei ei fusese publicat cu patru ani în urmă în revista *The New England Genealogist,* Carla însăşi fiind autoarea compilaţiei extrase din cele mai diverse documente.

Acum mângâia absent cu degetele albumul în care se adunaseră cu multă trudă o mulţime de nume, un teren sigur pentru ea, unde nimeni nu avea dreptul să pătrundă. Oare nu existau printre cei de acolo şi hoţi? se întrebă Frannie. Sau alcoolici? Sau mame care nu apucaseră să se căsătorească?

— Cum poţi să ne faci o asemenea figură, tatălui tău şi mie? spuse ea într-un târziu. Este vorba de băiatul acela, Jesse?

— Jesse a fost. Jesse este tatăl.

Carla tresări la auzul acestui cuvânt.

— Cum ai putut să faci un asemenea lucru? repetă Carla. Ne-am străduit cât am putut să te creştem cum se cuvine. Asta mi se pare... pur şi simplu...

Îşi duse mâinile la ochi şi începu să plângă.

— *Cum* de-ai putut face aşa ceva? strigă ea. După tot ce-am făcut noi pentru tine, asta-i mulţumirea noastră? S-o iei razna... şi să... să te împreunezi cu un băiat, ca o căţea în călduri! Eşti un soi rău! Soi rău!

Se topea de plâns, sprijinită de consolă, cu o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă continua să mângâie mecanic copertele din pânză verde ale albumului. Între timp, pendula bunicului continua să bată.

— Mamă...

— Să nu-mi mai spui nimic! Am auzit destul!

Frannie se ridică de pe scaun cu gesturi ţepene. Avea senzaţia că picioarele îi sunt din lemn, lucru imposibil, având în vedere că-i tremurau. Şi ei începuseră să-i dea lacrimile, dar nu-i păsa; de această dată, n-avea să se mai lase înfrântă de camera asta nesuferită.

— Eu plec acum.

— Ai mâncat la masa noastră! ţipă Carla pe neaşteptate. Te-am iubit... şi ne-am îngrijit să nu-ţi lipsească nimic... şi uite cu ce ne alegem drept răsplată! Soi rău! Asta eşti, *soi răul*

Orbită de lacrimi, Frannie se împiedică. Laba piciorului drept se izbi de glezna celui stâng. Îşi pierdu echilibrul şi căzu, cu mâinile întinse înainte. Se lovi cu tâmpla de măsuţa pentru servitul cafelei, iar cu un braţ dărâmă o vază cu flori. Nu se sparse, dar apa ţâşni din ea gâlgâind şi lăsând o pată cenuşie de nuanţa ardeziei pe cenuşiul ca penele de porumbel al covorului.

— Ia te uită! urlă Carla, aproape triumfător. Lacrimile îi făcuseră cearcăne mari sub ochi şi-şi tăiaseră poteci prin stratul de fard. Avea o înfăţişare sălbatică, pe jumătate rătăcită. Uită-te ce-ai făcut, ai distrus covorul, covorul de la bunica ta...

Frannie rămase aşezată pe covor, frecându-se la cap pentru a scăpa de ameţeală şi continuând să plângă; ar fi vrut să-i spună maică-sii că nu era decât apă, dar în momentul acesta se simţea cu totul vlăguită şi nu foarte sigură pe sine. Oare era cu adevărat *doar* apă? Nu cumva pătase covorul cu urină?

Mişcându-se din nou cu viteza aceea de fantomă, Carla Goldsmith ridică vaza şi o scutură pe dinaintea lui Frannie.

— Care-i mişcarea ta următoare, domnişoară? Ai cumva de gând să rămâi tot aici? Te aştepţi cumva din partea noastră să te ţinem pe masă şi casă în timp ce tu zburzi

prin tot oraşul? Asta-i situaţia, n-ai ce-i face. Ei bine, nu! Nu! Eu nu accept aşa ceva. *Nu voi accepta aşa ceva!*

— Nu vreau să stau aici, murmură Frannie. Aşa ţi-ai închipuit tu?

— Şi unde o să te duci? Cu el? Mă îndoiesc.

— La Bobbi Rengarten în Dorchester sau la Debbie Smith în Somersworth, presupun. Frannie se adună încet de pe jos şi se ridică. Încă mai plângea, însă în acelaşi timp era şi furioasă la culme. Însă nu cred că este treaba ta.

— Nu este treaba mea? repetă Carla, ţinând încă vaza în mână. Obrajii ei erau albi ca hârtia. Nu este treaba *mea?* Adică ceea ce faci tu atât timp cât te mai afli sub acoperişul meu nu mă interesează şi pe *mine!* Putoare nerecunoscătoare ce eşti!

O pălmui pe Frannie, cu multă putere. Capul i se balansă spre spate. Încetă să se mai maseze la tâmplă, mângâindu-şi în schimb obrazul lovit şi căutând spre maică-sa cu o privire încărcată de mirare.

— Asta-i mulţumirea cu care ne alegem după ce te-am văzut intrată într-o şcoală cumsecade, continuă Carla, dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet nemilos şi teribil. Şi pe care n-o vei mai termina *niciodată.* După ce te căsătoreşti cu el...

— N-am să mă căsătoresc cu el. Şi nu voi renunţa la şcoală.

Ochii Cariei se căscară şi mai mult. Se holba la Frannie ca şi cum ea, Frannie, şi-ar fi pierdut minţile.

— Ce tot spui acolo? Un avort? Vrei să faci un avort? După ce că eşti o târfă, vrei să fii şi o ucigaşă, pe deasupra?

— Am de gând să nasc acest copil. Va trebui să-mi amân semestrul din primăvară,

dar pot să termin vara viitoare.

— Şi *cum* crezi tu că vei reuşi să te descurci ca să-ţi termini studiile? Pe banii mei? Dacă la asta te-ai gândit cumva, să ştii că socoteala ta e greşită. O fată modernă, ca tine, nu are nevoie de ajutor din partea părinţilor ei, nu-i aşa?

— Nu pot să afirm că n-aş avea nevoie de ajutor, spuse Frannie încet. Banii... ei bine, am să mă descurc.

— N-ai pic de ruşine! Nu te gândeşti decât la tine, ceilalţi nici nu există! ţipă Carla. Doamne Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc ce consecinţe va avea fapta ta asupra tatălui tău şi asupra mea! Dar ţie puţin îţi pasă! Îi vei distruge inima tatălui tău, iar...

— Nu sunt deloc distrus.

Vocea calmă a lui Peter Goldsmith venea din uşa salonului şi amândouă se întoarseră către locul respectiv. Bărbatul se afla în cadrul uşii, însă la distanţă destul de mare de prag; vârfurile bocancilor lui de lucru se opriseră chiar înaintea locului unde începea covorul salonului, în continuarea preşului de calitate mai proastă din coridor. Frannie îşi dădu deodată scama că era locul unde-l văzuse stând de nenumărate ori. Oare când intrase el pentru ultima oară în salon? Frannie nu reuşea să-şi amintească.

— Ce cauţi aici? se răsti Carla, părând să fi uitat deodată grija faţă de vătămarea pe care ar fi putut s-o sufere inima soţului ei. Credeam că astăzi lucrezi până târziu.

— Am făcut schimb cu Harry Masters, îi explică Peter. Fran mi-a povestit deja, Carla. Vom fi bunici.

— *Bunici!* se isteriză ea. Începu să râdă, un hohot de râs urât şi tulbure. Trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de asta. Ea ţi-a spus ţie întâi, iar tu n-ai considerat că trebuie să stai

de vorbă cu mine. Foarte bine. Nu mă mai miră că procedezi în felul acesta. Însă acum voi închide uşa şi vom lămuri împreună lucrurile.

Îi zâmbi amar lui Frannie.

— Adică între noi... "fetele", îşi duse ea gândul până la capăt.

Carla puse mâna pe clanţa uşii şi dădu s-o închidă. Frannie o urmărea, buimăcită încă, incapabilă să înţeleagă accesul neaşteptat de furie şi venin al mamei ei.

Peter îşi întinse şi el braţul, încet şi hotărât, împiedicând-o să închidă uşa.

— Peter, vreau să laşi asta în seama mea.

— Ştiu ce vrei tu. Aşa am procedat până acum. Însă de această dată este vorba de altceva, Carla.

— Nu te afli pe domeniul *tău.*

— Ba da, îi replică el calm.

— Tată...

Carla se răsuci către ea; peste albeaţa nefirească din obrajii ei se aşternuseră două pete roşii, în dreptul pometilor.

— *Să n-ai îndrăzneala să vorbeşti cu el!* urlă ea. Nu cu el tratezi! Ştiu prea bine că reuşeşti să-l duci întotdeauna cu vorba ca să fie de acord cu ideile tale smintite şi să-ţi ţină partea, indiferent ce faci, *dar astăzi vei avea de-a face cu mine, domnişoară!*

— Potoleşte-te, Carla.

— Ieşi *afară!*

— Nici nu sunt înăuntru. Poţi să vezi şi tu că...

— Să nu cumva să-ţi baţi joc de mine! *Ieşi afară din salonul meu!*

Zicând acestea, începu să împingă uşa, coborându-şi capul şi folosindu-se şi de umăr, încât ai fi zis că este o specie ciudată de animal, jumătate taur, jumătate femeie. El îi făcu faţă cu uşurinţă la început, apoi trebui să

depună mai mult efort. În cele din urmă, vinele de la gât îi ieşiră în evidenţă din cauza încordării, deşi îşi măsura forţele cu o femeie, şi pe deasupra şi mai uşoară decât el cu vreo treizeci de kilograme.

Frannie ar fi vrut să le strige să înceteze, să-i spună tatălui ei să plece, ca să nu mai fie obligată s-o vadă pe Carla în această postură, să fie martori ai crizei ei de furie iraţională, a cărei ameninţare părea să planeze deasupra lor de când se ştia şi se dezlănţuise acum cu adevărat. Însă gura i se încleştase şi-i era imposibil să pronunţe ceva.

— Ieşi afară! Ieşi afară din salonul meu! Afară! Afară! Afară! *Ticălosule, dă odată drumul la uşa asta afurisită şi IEŞI AFARĂ!*

În acel moment, el îi trase o palmă.

Zgomotul în sine fusese aproape neînsemnat. Pendula bunicului nu se transformă într-un nor de indignare din cauza lui, ci continuă să bată, aşa cum făcuse încă de când fusese pusă în funcţiune pentru prima oară. Mobila nu gemu. Doar şuvoiul de cuvinte mânioase al Carlei se opri, ca şi cum ar fi fost retezat de un bisturiu. Ea căzu în genunchi, iar uşa se deschise larg, izbindu-se uşor de un scaun victorian cu spătarul înalt, acoperit cu o husă brodată de mână.

— Nu, vai, nu, murmură Frannie şocată.

Carla îşi duse o mână la obraz şi-şi ridică privirile spre soţul ei.

— Chestia asta te păştea de cel puţin zece ani, îi zise Peter. Vocea lui vădea un uşor tremur. Întotdeauna mi-am zis că n-o fac din cauză că mi se pare nedemn să loveşti o femeie. Sunt şi acum de aceeaşi părere. Dar dacă o persoană — bărbat sau femeie — se transformă în câine şi începe să muşte, trebuie să-l pui la punct. Regret, Carla, că n-am avut

curajul s-o fac mai demult. Am fi avut amândoi mai puţin de suferit.

— Tată...

— Lasă-mă, Frannie, îi spuse el cu seriozitate, iar ea se conformă.

— Ai afirmat că Frannie este egoistă, continuă Peter, privind în continuare figura încremenită a soţiei lui. De fapt, tu eşti vinovată de asta. Din clipa morţii lui Fred, nu ţi-a mai păsat de ea. În acel moment ai hotărât că a te lega prea mult de cineva te poate răni adânc şi că e mai înţelept să trăieşti doar pentru tine. Tot de atunci ai început să-ţi cauţi mereu acelaşi refugiu. Mă refer la camera asta. Te-ai concentrat asupra familiei tale trecute în lumea celor drepţi şi ai uitat de cei care trăiesc încă. Iar atunci când ea a venit aici şi ţi-a spus că este la ananghie şi că are nevoie de ajutor, aş paria că primul lucru care ţi-a trecut prin minte a fost să te întrebi ce-ar zice doamnele din Clubul Florilor şi Grădinii, sau dacă asta va însemna că nu poţi să participi la nunta lui Amy Lauder. Dacă suferinţa rănilor tale poate justifica o schimbare, nici o rană din lume nu poate schimba realitatea, aşa cum este ea. Iar faptul că te-ai purtat egoist nu poate fi tăgăduit.

Îi întinse mâna şi-o ajută să se ridice. Carla avea aerul unei somnambule. Expresia ei nu se schimbase deloc, ochii erau la fel de mari şi neîncrezători. Frannie se gândea cu tristeţe că neîndurarea aceea se va întoarce curând în ei.

Nu se înşela.

— Este vina mea că nu te-am oprit la timp. Din pricină că am vrut să evit orice neplăcere. Ca să nu se clatine barca. Vezi, şi eu am fost egoist, în felul meu. Iar când Fran a început să meargă la şcoală, m-am gândit, ei bine, acum Carla poate să facă ce vrea şi asta nu va

face rău nimănui, decât ei, iar dacă o persoană nu-şi dă seama că face rău, poate că într-adevăr nu face rău. M-am înşelat. Nu zic că nu m-am înşelat eu şi cu alte prilejuri, însă niciodată atât de rău. Îşi întinse mâinile şi prinse umerii Carlei cu o anume blândeţe, în spatele căreia se ghicea însă o imensă forţă. Ascultă-mă: îţi vorbesc acum ca soţ. Dacă Frannie are nevoie de un loc unde să stea, ăsta mi se pare cel mai bun — aşa cum a fost şi până acum. Dacă are nevoie de bani, punga mea îi stă la dispoziţie — ca şi până acum. Iar dacă se hotărăşte să păstreze copilul, te vei îngriji să aibă un duş cum se cuvine pentru el şi, chiar dacă te gândeşti acum că nu va mai veni nimeni pe aici, ea are prieteni, prieteni adevăraţi, care n-o vor uita. Şi am să-ţi mai zic încă un lucru. Dacă doreşte să-l boteze, lucrul acesta se va întâmpla chiar aici. Chiar aici, în afurisitul ăsta de salon.

Gura Carlei se căscase, iar acum începu să iasă din ca un sunet. La început sună teribil de asemănător cu şuieratul unui ceainic pe un arzător fierbinte. Apoi se transformă într-un vaiet tăios.

— *Peter, propriul tău fiu a zăcut în sicriu aici în cameră!*

— Da. Tocmai de asta cred că nu există un loc mai bun unde să-l botezăm pe noul-născut, spuse el. Acelaşi sânge cu al lui Fred. Sânge *viu.* E ca şi cum ar fi Fred însuşi, care a murit de atâta amar de ani, Carla. Viermii n-au mai lăsat din el decât oasele...

La auzul cuvintelor lui, ea scoase un ţipăt şi-şi duse mâinile la urechi. El se aplecă şi i le îndepărtă.

— Dar viermii n-au pus încă stăpânire pe fiica ta şi pe copilul ei. Contează prea puţin cum a fost conceput... el e *viu.* Tu te porţi ca şi cum ai intenţiona s-o alungi, Carla. Ce-ţi

mai rămâne dacă faci asta? Nimic în afară de salon şi de un soţ care te va urî pentru ceea ce ai făcut. Dacă faci asta, ei bine, zic că mai bine ne-am fi prăpădit toţi trei în aceeaşi zi —, nu numai Fred, ci şi eu şi Frannie.

— Vreau să mă duc sus şi să mă întind, spuse Carla. Mi-este greaţă şi cred că mi-ar face bine să stau în pat.

— Te ajut eu, se oferi Frannie.

— Să nu mă atingi, rămâi cu tatăl tău. Voi doi v-aţi înţeles, din câte îmi dau eu seama. V-aţi pus în gând să mă distrugeţi şi să mă compromiteţi în tot oraşul. De ce nu te muţi la mine în salon, Frannie? Poţi să arunci noroi pe covor, să iei cenuşă din sobă şi s-o arunci în pendulă! În definitiv, de ce nu? De ce nu?

Femeia începu să râdă şi-l împinse pe Peter într-o parte, ieşind din încăpere. Se clătina, ca şi cum ar fi fost beată. Peter încercă să-i pună braţul pe umăr şi s-o îmbrăţişeze. Carla îşi dezgoli, dinţii şi pufni spre el ca o pisică.

Râsul ei se transforma în suspine pe măsură ce urca încet scările, sprijinindu-se de balustrada din mahon; era atâta deznădejde sfâşietoare în gemetele ei, încât lui Frannie îi era în acelaşi timp şi milă şi silă. Figura tatălui ei căpătase culoarea rufelor foarte murdare. Ajunsă la capătul treptelor, Carla se răsuci pe călcâie şi se balansă atât de puternic, încât Frannie se temu pentru o clipă că se va rostogoli până jos. Carla îi măsură pe cei doi, păru că vrea să le spună ceva, apoi le întoarse din nou spatele. Peste o secundă, se auzi uşa de la dormitorul ei trântindu-se; furtuna durerii şi furiei femeii ajungea acum până la ei mult estompat.

Frannie şi Peter schimbară priviri îngrozite, în timp ce pendula bunicului continua să bată impasibil.

— Se va rezolva de la sine, încercă Peter s-o liniştească. Îşi va reveni curând.

— Crezi? Frannie se apropie încet de tatăl ei, se lipi de el şi-l îmbrăţişă. Eu nu sunt de aceeaşi părere.

— Nu te frământa. Nu trebuie să ne gândim la asta acum.

— Ar fi mai bine să plec. Ea nu vrea să mă mai vadă în preajma ei.

— Ba trebuie să rămâi. Va fi nevoie de tine să fii aici atunci când îşi va reveni — dacă-şi va reveni — şi-şi va da seama că *are nevoie* de tine şi vrea să rămâi. Făcu o pauză. Cât despre mine, Fran, eu sunt deja în această postură.

— Tată, îi răspunse ea, rezemându-şi capul de pieptul lui. Vai, tată, te rog să mă ierţi, îmi pare extrem de rău...

— Şşşş, o linişti el, mângâind-o pe păr. Pe deasupra creştetului ei, vedea soarele după-amiezei revărsându-se prin ferestrele cu arcade, ca întotdeauna, auriu şi neclintit, aidoma luminii solare ce pătrunde în muzee sau în casele morţilor. Şşşşş, Frannie... Te iubesc, te iubesc.

CAPITOLUL 13

LUMINA ROŞIE se aprinse iarăşi. Se auzi şuieratul pompei. Uşa se deschise. Bărbatul care-şi făcu apariţia nu purta costumul alb integral, ci doar un mic filtru nazal strălucitor, care semăna puţin cu furculiţele cu doi dinţi, din argint, de genul celor puse la îndemână pe mesele cu sandvişuri, pentru extragerea măslinelor din pahare.

— Bună ziua, domnule Redman, spuse el în timp ce traversa încăperea. Îi întinse mâna,

protejată de o mănuşă din cauciuc subţire şi transparent pe care Stu, luat prin surprindere, o strânse fără să crâcnească. Sunt Dick Deitz. Denninger mi-a comunicat că nu eşti de acord să joci mai departe dacă nu afli care-i scorul.

Stu aprobă din cap.

— Bine. Deitz se aşeză pe marginea patului. Era un tip scund şi oacheş şi, aşa cum stătea, cu coatele sprijinite chiar deasupra genunchilor, arăta ca un gnom dintr-un film al lui Disney. Deci cam ce-ai vrea să ştii?

— În primul rând, mă interesează să aflu de ce nu porţi un costum din acela spaţial.

— Pentru că Geraldo zice că nu eşti molipsitor.

Deitz îi indică un cobai din spatele ferestrei duble. Cobaiul se afla într-o cuşcă, iar în spatele cuştii stătea însuşi Denninger, cu o figură inexpresivă.

— Geraldo, hm?

— Geraldo respiră aer de la tine de trei zile încoace, transportat până la el printr-un conductor. Boala de care suferă prietenii tăi trece uşor de la oameni la cobai şi invers. Dacă ai fi contagios, Geraldo ar fi murit până în momentul de faţă.

— Dar nu-ţi asumi nici un risc, îi replică Stu sec, făcând cu degetul un semn spre filtrul nazal.

— Asta nu e prevăzut în contractul meu, îi răspunse Deitz cu un zâmbet cinic.

— Ce-mi poţi spune despre mine?

Deitz pronunţă fluent, ca şi cum ar fi repetat replica respectivă:

— Păr negru, ochi albaştri, un bronz nemaipomenit... Îl scrută atent pe Stu, încercând să-i ghicească reacţia. Nu-i prea amuzant, este?

Stu nu răspunse nimic.

— Vrei să mă loveşti?

— Nu cred c-ar servi la ceva.

Deitz oftă şi-şi frecă rădăcina nasului de parcă l-ar fi deranjat filtrele introduse în fosele nazale.

— Ascultă-mă, zise el, când treburile iau o întorsătură serioasă, eu fac bancuri. Unii oameni fumează sau mestecă gumă. Eu folosesc însă această metodă ca să-mi ţin firea, nimic altceva. Nu mă îndoiesc că există şi sisteme mult mai bune decât al meu. Cât despre boala pe care o ai, ei bine, din câte au reuşit să stabilească Denninger şi colegii lui, tu nu eşti deloc bolnav.

Stu clătină din cap, aparent impasibil. Cu toate acestea, simţea că gnomul ăsta mic citise dincolo de figura de pocherist brusca şi profunda lui uşurare.

— Ceilalţi ce au?

— Regret, dar e secret.

— Cum s-a îmbolnăvit individul acela, Campion?

— Şi asta e secret.

— Din câte-mi închipui eu, a lucrat în armată. Şi s-a întâmplat un accident pe undeva. Cum a fost incidentul cu oile din Utah, acum treizeci de ani, numai că mult mai rău.

— Domnule Redman, risc să ajung în închisoare, chiar dacă-ţi spun doar "rece" sau "fierbinte".

Gânditor, Stu îşi trecu degetele prin barba tot mai mare.

— Ar trebui să fii mulţumit că nu-ţi spunem mai mult de atât, continuă Deitz. Eşti conştient de asta, nu?

— Ca să-mi pot servi patria mai bine, îi răspunse Stu acru.

— Nu, astea sunt lozincile lui Denninger, îl lămuri Deitz. În ierarhia lucrurilor, atât Denninger cât şi eu suntem nişte persoane

neînsemnate, cu deosebirea că Denninger este chiar mai neînsemnat decât mine. El e un soi de servomotor, nimic mai mult. Există şi un motiv mai pragmatic pentru care ar trebui să fii bucuros. Şi tu ai fost trecut în categoria secret, ştii! Ai dispărut de pe faţa pământului. Dacă ai şti prea multe, barosanii ar putea să ajungă la concluzia că este mai sigur să te facă să dispari pentru totdeauna.

Stu tăcu mâlc. Era năucit de noua perspectivă.

— Dar eu n-am venit aici ca să te ameninţ. Dorim foarte mult să colaborăm cu tine, domnule Redman. Avem nevoie de tine.

— Unde sunt ceilalţi oameni cu care am călătorit până aici?

Deitz scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar interior.

— Victor Palfrey, decedat. Norman Bruett, Robert Bruett, decedaţi. Thomas Wannamaker, decedat. Ralph Hodges, Bert Hodges, Cheryl Hodges, decedaţi. Christian Ortega, decedat. Anthony Leominster, decedat.

Numele începură să se învălmăşească în capul lui Stu. Chris, barmanul. Ţinea întotdeauna la îndemână, sub tejghea, un baston de baseball Louisville Slugger tăiat scurt şi îngreunat cu plumb, iar camionagiul care avea naivitatea să-şi închipuie că barmanul glumea atunci când amenința să se folosească de el risca să aibă o mare surpriză. Tony Leominster, şoferul de pe TIR-ul ăla mare. Câteodată îşi pierdea vremea pe la benzinăria lui Hap, dar în scara în care Campion lovise pompele nu trecuse pe acolo. Vic Palfrey... Dumnezeule, îl cunoştea pe Vic de-o viaţă. Cum era posibil ca Vic să fi murit? Dar cel mai mult îl impresionă vestea despre familia Hodges.

— *Toţi* au pierit? se auzi el întrebând. Întreaga familie a lui Ralph?

Deitz se uită pe partea cealaltă a hârtiei.

— Nu, mai este o fetiţă. Eva. În vârstă de patru ani. Ea trăieşte.

— Şi cum se simte?

— Îmi pare rău, este secret.

Furia îl cuprinse cu bruscheţea cu care vin uneori surprizele plăcute. Sări în picioare, îl prinse de revere pe Deitz şi apoi îl scutură cu toată puterea. Din colţul privirii surprinse mişcări precipitate în spatele geamului dublu. Auzi şi sunetul slab al unei sirene, estompat de distanţă şi de pereţii izolaţi acustic.

— Ce-aţi făcut, oameni buni? strigă el. Ce-aţi făcut? Ce-aţi *făcut,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Domnule Redman...

— Cum? Ce mama dracului aţi făcut?

Uşa se deschise cu şuieratul obişnuit. Trei bărbaţi solizi, în uniforme cafeniu-oliv, intrară în rezervă. Purtau toţi filtre nazale. Deitz se întoarse spre ei şi le strigă:

— Ieşiţi naibii de aici!

Cei trei tipi aveau un aer descumpănit.

— Am primit ordin să...

— Ieşiţi afară de aici, ăsta-i singurul ordin pe care trebuie să-l executaţi!

Soldaţii se retraseră. Deitz se aşeză calm pe pat. Reverele îi fuseseră mototolite, iar părul îi căzuse în ochi. Doar atât. Îl măsura pe Stu imperturbabil, ba chiar compătimitor. Stu văzu roşu înaintea ochilor şi pentru o clipă cochetă cu ideea să-i smulgă filtrul nazal, apoi îşi aminti de Geraldo... ce nume stupid pentru un cobai. O cruntă disperare se abătu asupra lui ca un val de apă rece. Se aşeză şi el.

— Doamne Dumnezeule, mormăi el.

— Ascultă-mă, te rog, îi spuse Deitz. Nu eu sunt vinovat că te afli aici. Şi nici Denninger sau asistentele care vin la tine ca să-ţi ia tensiunea. Dacă trebuie neapărat să găsim un vinovat, acela a fost Campion, dar nu poţi să dai întreaga vină nici pe el. El a luat-o la fugă, însă în circumstanţele respective tu sau eu am fi procedat poate la fel. O gafă tehnică i-a permis să se strecoare. De acum, răul s-a produs. Noi toţi încercăm să facem faţă situaţiei. Dar asta nu înseamnă că suntem răspunzători.

— Şi atunci cine este?

— Nimeni, îi răspunse Deitz zâmbind. În cazul de faţă, răspunderea se răspândeşte în atâtea direcţii, încât devine invizibilă, în cele din urmă. A fost un accident, care s-ar fi putut petrece într-o infinitate de moduri diferite.

— Ăsta zic şi eu accident, spuse Stu, aproape în şoaptă. Şi ceilalţi ce fac? Hap şi Hank Carmichael şi Lila Bruett? Şi fiul lor, Luke? Monty Sullivan...

— Secret, spuse Deitz. Ai de gând să mă scuturi din nou? Dacă asta te face să te simţi mai bine, dă-i drumul.

Stu nu zise nimic, dar felul în care se uită la Deitz îl făcu pe acesta să-şi lase privirile în jos şi să înceapă să se joace cu nişte cute ale pantalonilor.

— Sunt în viaţă, recunoscu el, şi ai să-i poţi vedea peste o vreme.

— Ce se întâmplă la Arnette?

— Se află în carantină.

— Şi acolo a murit lume?

— N-a murit nimeni.

— Minţi.

— Îmi pare rău că gândeşti astfel.

— Când scap de aici?

— Nu ştiu.

— E secret? întrebă Stu cu amărăciune.

— Nu, pur şi simplu nu se ştie acest lucru. Din câte se pare, nu te-ai molipsit. Vrem să ştim de ce. După aceea eşti liber să pleci unde vrei.

— Pot să mă bărbieresc? Mă mănâncă.

Deitz zâmbi şi-i răspunse:

— Dacă-l laşi pe Denninger să-şi reia analizele, voi trimite imediat o ordonanţă să te bărbierească.

— Pot să mă descurc şi singur, fac treaba asta de când aveam cincisprezece ani.

Deitz clătină ferm din cap.

— Cred că nu este posibil.

Stu îi zâmbi rece.

— Vă temeţi că am să-mi tai gâtul?

— Hai să spunem că...

Stu îl întrerupse cu o criză de tuse uscată şi puternică. Se încovoie din cauza efortului.

Pe Deitz păru să-l străbată un curent electric. Sări de pe pat ca un arc şi străbătu distanţa până la uşa etanşă de-ai fi zis că nu mai atinge pământul cu picioarele. Apoi cotrobăi prin buzunar după cheia pătrăţoasă şi o introduse în broasca.

— Nu te pierde cu firea, îl sfătui Stu blând. Mă prefăceam.

Deitz se întoarse încet spre el. Se schimbase la faţă. Buzele i se subţiaseră de furie, iar privirile îi aruncau fulgere.

— Ce-ai făcut?

— Mă prefăceam, îi spuse Stu cu un zâmbet şi mai larg.

Deitz se apropie de el cu paşi şovăitori. Îşi strânse pumnii, desfăcu mâinile, apoi şi le strânse din nou.

— Dar de ce? Ce ţi-a venit să faci una ca asta?

— Îmi pare rău, îi zâmbi Stu. E secret.

— Fir-ai să fii de ticălos, spuse Deitz puţin nedumerit.

— Nu mai sta. Du-te şi spune-le că pot să-şi continue analizele.

Petrecu cea mai bună noapte a lui de când îl aduseseră aici. Şi avu un vis extrem de intens. Visase întotdeauna foarte mult — şi soţia lui se plângea că izbea în toate părţile şi mormăia în somn — dar încă nu avusese un vis ca acesta.

Se făcea că se află pe un drum de ţară, exact la limita dintre asfalt şi piatra de un alb strălucitor. Soarele de vară bătea cu toată forţa. Pe ambele laturi ale drumului creştea porumb verde, cât vedeai cu ochii. Exista şi un indicator, dar el nu putea fi citit din cauza prafului. Se auzea croncănitul strident al corbilor, venind de la distanţă. Ceva mai aproape de el, cineva cânta la o chitară acustică, ciupind coardele cu degetele. Vic Palfrey se pricepea la chitară, cânta chiar destul de bine.

Ăsta este locul unde ar trebui să ajung, gândi Stu ca prin ceaţă. *Da, ăsta-i locul, precis.*

Ce cântec se auzea? "Beautiful Zion"? "The Fields of My Father's Home"? "Sweet Bye an Bye"? O melodie oarecare pe care şi-o amintea din copilărie, un cântec pe care-l asocia în mintea lui cu scufundarea completă în apă şi prânzurile luate la iarbă verde. Dar nu reuşea să-şi aducă aminte care anume.

Apoi muzica se opri. Un nor acoperi soarele. Începu să i se facă frică. Începu să simtă că se petrecea ceva teribil, ceva mai rău decât ciuma, focul sau cutremurul. În porumb exista ceva, şi acel ceva stătea la pândă. Din porumb îl pândea ceva întunecat.

Se uită într-acolo şi distinse doi ochi roşii, arzând, undeva departe, printre umbrele din porumb. Ochii îl umpleau de acea groază paralizantă, totală, pe care o simte probabil

găina în prezenţa nevăstuicii. Este *el,* îi trecu prin minte. Omul fără faţă. *Sfinte Dumnezeule! O, nu, Sfinte Dumnezeule!*

Visul se destrămă şi se trezi cu un sentiment de tulburare şi de dislocare, iar apoi de uşurare. Se duse la baie şi pe urmă se apropie de fereastră. Privi afară, la lună. Se întoarse în pat, dar nu reuşi să adoarmă decât o oră mai târziu. Atâta porumb, gândi el pe jumătate aţipit. Pesemne că era în Iowa sau Nebraska, sau poate în nordul Kansasului. Însă el nu fusese în viaţa lui în nici unul dintre locurile acelea.

CAPITOLUL 14

ERA ORA 11.45. Prin fereastra minusculă, ca de cazemată, nu răzbătea nici o urmă de lumină. Deitz stătea singur în cămăruţa ce-i servea drept birou, cu cravata desfăcută şi cu nasturele de la guler desfăcut. Îşi ridicase picioarele pe biroul anodin, din metal, iar în mână ţinea un microfon. Pe birou se găsea un magnetofon Wollensack demodat, ale cărui role se roteau neîncetat.

"Sunt colonelul Deitz", rosti el. "Sunt amplasat la spitalul special din Atlanta cod PB-2. Acesta este raportul 16, referitor la Project Blue, problema Princess/Prince. Acest raport, dosarul şi problema se află sub regim strict secret, clasificare 2-2-3, numai pentru barosani. Dacă n-ai calificarea necesară ca să te ocupi de acest material, du-te-n mă-ta, băiete."

Se opri şi-şi permise să închidă ochii, pentru o clipă. Rolele îşi continuară mişcarea lor lină, îndeplinind perfect toate corecţiile electrice şi magnetice necesare.

"Prince m-a speriat teribil în această seară", continuă el în cele din urmă. "Nu intru în amănunte; restul îl veţi afla din raportul lui Denningcr, care va fi mai mult decât încântat să aibă ocazia să povestească. Bineînţeles, o stenogramă a conversaţiei mele cu Prince se va alia pe discul de telecomunicaţie, împreună cu o transcriere a acestei benzi, realizată la 23.45. Atât de tare m-am enervat, încât am fost la un pas să-l lovesc, pentru că m-a speriat de era să fac pe mine. Dar acum nu mai sunt supărat. Individul m-a obligat să mă pun în postura lui şi, pentru câteva clipe, am ştiut ce înseamnă să tremuri ca varga. Dacă faci abstracţie de faptul că pe dinafară arată ca Gary Cooper, este un bărbat inteligent şi foarte independent. Dacă aşa va considera el potrivit, va născoci tot felul de piedici noi pe care să le ridice în calea noastră. Nu are rude apropiate în Arnette sau în altă parte, prin urmare nu avem prea multe mijloace de constrângere asupra lui. Denninger are voluntari — sau cel puţin aşa afirmă — care ar fi fericiţi să poată intra la el şi să-l convingă cu ajutorul muşchilor să adopte o poziţie mai flexibilă, şi s-ar putea să ajungem chiar şi acolo, dar, dacă-mi va fi iertată încă o observaţie personală, consider că este nevoie de mai multă forţă decât îşi imaginează Denninger. Poate cu mult mai multă. Oficial însă, eu sunt încă împotriva acestei soluţii. Mama mea obişnuia să spună că poţi prinde mai multe muşte cu miere decât cu oţet, şi consider vorba ei valabilă şi acum.

O altă informaţie oficială este aceea că testele lui de virus sunt încă negative. Ce înseamnă acest lucru trebuie să stabiliţi voi."

Făcu iarăşi o pauză, luptându-se cu tentaţia de a se lăsa în voia somnului. În ultimele

şaptezeci şi două de ore nu dormise decât patru.

"Situaţia la ora 22.00", pronunţă el oficial, ridicând de pe birou un teanc de hârtii conţinând rapoarte. "Henry Carmichael a murit în timp ce eu stăteam de vorbă cu Prince. Poliţistul, Joseph Robert Brentwood, a murit acum o jumătate de oră. Un amănunt care nu va fi menţionat în prezentarea doctorului D. este acela că practic scotea din el nişte ghemotoace verzi de dimensiunea merelor. Brentwood a avut reacţie pozitivă la tipul de vaccin... ăă..." Scotoci prin hârtii. "Uite c-am găsit. 63-A-3. Consultaţi dosarul respectiv, dacă vreţi. Febra lui Brentwood a cedat, tumefierea caracteristică a ganglionilor din zona gâtului a scăzut, a cerut să mănânce şi a primit un ou fiert fără coajă şi o felie de pâine prăjită, fără unt. Discuta raţional, a vrut să ştie unde se află şi aşa mai departe, tot şirul de prostii. Apoi, cam pe la ora 20.00, febra i-a revenit brusc. Delir. Şi-a rupt legăturile care-l ţineau întins în pat şi a pornit să se clatine în toate părţile prin cameră, ţipând, tuşind şi scoţând flegmă, tot tacâmul. La un moment dat, a căzut la pământ şi a murit. Amin. Părerea echipei este că l-a omorât vaccinul. O vreme l-a ajutat să se simtă mai bine, dar simptomele i-au revenit înainte de moarte. Prin urmare, trebuie s-o luăm de la capăt."

Făcu o pauză.

"Am lăsat la urmă lucrul cel mai grav. Putem s-o scoatem din regim secret pe Princess, ea redevenind Eva Hodges, sex feminin, vârstă patru ani, albă. Toate speranţele noastre s-au năruit în această după-amiază. Dacă te uiţi la ea, ai zice că este perfect normală, nici măcar nu are nasul înfundat. Desigur, are moralul scăzut: îi este dor de mama. În afară de asta însă, pare

perfect normală. Şi totuşi, şi ea este bolnavă. Tensiunea ei arterială, măsurată după prânz, a prezentat întâi o cădere, apoi o creştere, simptom care constituie unicul instrument de diagnostic cât de cât acceptabil de care dispune Denninger până în momentul de faţă. Înainte de cină, Denninger mi-a arătat lamelele cu spută — dacă vrei să ţii cură de slăbire, lamelele cu spută pot fi un ajutor preţios, vă rog să mă credeţi — şi sunt pline cu germenii aceia în formă de roată de căruţă, despre care el zice că nu sunt germeni câtuşi de puţin, ci incubatoare. Nu reuşesc să înţeleg cum de se face că el ştie perfect unde se află şi cum arată şi totuşi nu poate să le pună stavilă. Mă bombardează cu tot felul de termeni din jargonul lui, dar am senzaţia că nici el nu înţelege mare lucru."

Deitz îşi aprinse o ţigară.

"Deci, cum s-ar putea rezuma situaţia din această scară? Avem de-a face cu o boală care prezintă mai multe faze bine definite... dar unii oameni pot sări peste o fază. Alţii se pot întoarce la o anumită fază. Alţi pacienţi pot prezenta ambele fenomene. Unii rămân într-o anumită fază un timp relativ îndelungat, alţii le străbat pe toate patru de parc-ar merge călare pe o rachetă. S-a dovedit că unul dintre subiecţii noştri *curaţi* şi-a pierdut această calitate. Celălalt este un bădăran în vârstă de treizeci de ani, care pare să fie la fel de sănătos ca şi mine. Denninger l-a supus la nu ştiu câte milioane de analize şi nu a reuşit să izoleze decât patru anomalii: din câte se pare, Redman are o mulţime de aluniţe pe corp. Are o foarte uşoară hipertensiune, prea uşoară ca sa necesite tratament în momentul de faţă. Atunci când se află în stare de stres, face un uşor tic nervos sub ochiul stâng. Iar Denninger afirmă că visează cu mult peste

medie — aproape toată noaptea şi în fiecare noapte. Au aflat asta din seria de electroencefalograme pe care i le-au făcut înainte de a intra în grevă. Cam asta-i tot. Eu nu pot să ajung la nici o concluzie, nici doctorul Denninger şi nici cei care verifică munca doctorului Demento.

Chestia asta mă sperie, Starkey. Mă sperie, pentru că doar un medic foarte inteligent, care cunoaşte bine toate dedesubturile, ar fi în stare să deosebească pe oamenii cu o răceală obişnuită de purtătorii acestei boli. Cristoase, nimeni nu se mai duce la doctor decât cu pneumonii, dacă simt un nodul la sân sau dacă fac erupţii grave pe piele. Nu merită să-ţi baţi capul ca să chemi pe cineva să te consulte. Aşa că vor rămâne acasă, vor bea lichide şi se vor odihni la pat, după care vor muri. Înainte de asta, îi vor molipsi pe toţi cei care vor intra la ei în cameră. Noi, aici, aşteptăm ca Prince — am senzaţia că i-am folosit de curând numele real, dar, având în vedere circumstanţele, mi se rupe sufletul — să se îmbolnăvească la noapte, mâine sau poimâine, cel târziu. Şi, dintre cei care s-au îmbolnăvit, nimeni nu s-a mai făcut bine. Ticăloşii ăia din California şi-au făcut de data asta treaba puţin prea bine, după părerea mea.

Deitz, spitalul special PB-2 din Atlanta, aici se sfârşeşte raportul meu."

Închise magnetofonul şi rămase multă vreme cu ochii aţintiţi asupra aparatului. Apoi îşi aprinse încă o ţigară.

CAPITOLUL 15

ERAU doar două minute până la miezul nopţii.

Patty Grier, asistenta care încercase să-i ia tensiunea lui Stu atunci când acesta se hotărâse să intre în grevă, răsfoia ultimul număr din *McCall* în camera de gardă a asistentelor, aşteptând să le facă vizite domnilor Sullivan şi Hapscomb. Probabil că Hap era încă treaz, urmărind spectacolul lui Johnny Carson, prin urmare cu el nu avea nici o problemă. Îi plăcea s-o necăjească, spunându-i cât de greu ar fi s-o ciupească cineva de fund, prin costumul ei alb. Domnul Hapscomb era speriat, însă dispus să colaboreze, ceea ce nu se putea afirma şi despre teribilul Stuart Redman, care era suficient să se uite la tine şi-ţi venea să-ţi iei câmpii. Domnul Hapscomb, în schimb, făcea parte din categoria "tipilor ca lumea", în ceea ce-o privea pe Patty Grier. Ea considera că toţi pacienţii pot fi împărţiţi în două categorii: "tipi ca lumea" şi "oboseli bătrâne". Patty, care-şi rupsese un picior mergând cu patinele pe rotile, pe când avea şapte ani, iar de atunci nu mai petrecuse nici măcar o singură zi zăcând în pat, avea prea puţină răbdare cu "oboselile bătrâne". Adică, fie erai bolnav cu adevărat şi te purtai cum îi stă bine unui "tip ca lumea", fie erai "oboseală bătrână" şi ipohondră, care-i dădeai bătaie de cap unei biete fete obligate să muncească din greu.

Pe domnul Sullivan urma probabil să-l găsească adormit şi avea să se trezească morocănos. Nu era vina ei că-l trezeşte, lucru pe care ea considera că domnul Sullivan ar trebui să-l înţeleagă. Să fie recunoscător că beneficia de cea mai bună îngrijire pe care era în stare s-o ofere guvernul, absolut gratuit, pe deasupra. Iar dacă se purta iarăşi ca o "oboseală bătrână" în seara respectivă, avea de gând să i-o spună verde-n faţă.

Acele ceasului ajunseră la ora 12; sosise timpul s-o ia din loc.

Ieşi din camera de gardă şi porni pe culoar către camera albă, unde avea să fie mai întâi tratată cu sprayuri, apoi ajutată să-şi pună costumul. Pe la jumătatea culoarului, începu s-o gâdile în nas. Îşi scoase batista din buzunar şi strănută încet, de trei ori. Apoi îşi puse batista la loc.

Gândindu-se atent la felul cum avea să se poarte cu ţâfnosul domn Sullivan, nu acordă nici o atenţie strănuturilor. Probabil era un mic acces de alergie. Nu-i trecu prin minte nici măcar o secundă instrucţiunea din camera lor de gardă, unde scria cu litere mari şi roşii: ANUNŢAŢI FĂRĂ ÎNTÂRZIERE APARIŢIA ORICĂROR SIMPTOME DE RĂCEALĂ ASISTENTEI-ŞEFE, INDIFERENT CÂT DE PUŢIN IMPORTANTE. Se temeau că boala pe care o aveau aceşti bieţi oameni din Texas s-ar putea întinde şi în afara camerelor izolate, dar ea ştia prea bine că nici un virus, cât de mic, nu putea pătrunde în interiorul mediului absolut izolat al costumelor albe.

Cu toate acestea, în drum spre camera albă, molipsi o ordonanţă, pe un medic care tocmai se pregătea să plece şi pe o altă asistentă, şi ea pregătindu-se să-şi facă rondul de noapte.

Începuse o nouă zi.

CAPITOLUL 16

ÎN ZIUA URMĂTOARE, pe 23 iunie, un Lincoln Continental mare şi alb mergea în mare viteză spre nord, pe US 180, într-o cu totul altă regiune a ţării. Atinsese probabil cam o sută cincizeci sau o sută şaizeci de

kilometri la oră, vopseaua alb imaculat strălucea în soare, iar piesele cromate sclipeau. Geamurile mari din spate reflectau şi ele lumina soarelui, deformând teribil imaginea astrului zilei.

Ruta automobilului — furat undeva, chiar la sud de Hachita, după ce Poke şi Lloyd îl uciseseră pe proprietar — era sinuoasă şi de-a dreptul bizară: pe 81 până la autostrada US 80, şi apoi continua mai departe, până când Poke şi Lloyd începuseră să devină cam nervoşi. Omorâseră şase oameni în ultimele şase zile, în acest număr fiind incluşi şi posesorul Continentalului, soţia şi fiica lui mâţâită. Însă, în drumul lor pe şoselele interstatale, neliniştea nu le era provocată de cele şase crime. Ci de droguri şi de arme. Cinci grame de haşiş, o cutie mică, din tablă, plină cu Dumnezeu mai ştie câtă cocaină şi şapte kilograme de marijuana. Pe urmă, două pistoale de calibru 38, trei de 45 şi un Mag.357 pe care Poke îl numea pocherizatorul lui, şase puşti — dintre care două cu ţeava retezată — şi un pistol-mitralieră Schmeisser. Conceptul de crimă le depăşea puţin capacitatea intelectuală, în schimb erau amândoi conştienţi în ce balamuc intrau dacă poliţia din Arizona dădea peste ei într-o maşină furată, plină cu droguri şi arme. Şi, mai presus de toate celelalte, erau şi fugari interstatali. Şi asta chiar de când traversaseră graniţa Nevadei.

Fugari interstatali. Lui Lloyd Henreid îi plăcea tare mult cum suna expresia asta. Dăduseră lovitura. Ia-o-ntre ochi, şobolan împuţit. Un sandviş cu plumb pentru tine, copoi afurisit.

De la Deming o luaseră spre nord, pe 180, trecuseră prin Hurley, Bayard şi prin Silver City, o localitate ceva mai mare, de unde

Lloyd cumpărase o pungă cu hamburgeri şi opt îngheţate cu lapte (de ce naiba o fi luat opt porcării din alea? În ritmul ăsta, în curând aveau să se pişe ciocolată), aruncându-i chelneriţei un zâmbet gol, dar vesel, care-i dădu acesteia o stare de nervozitate timp de mai multe ore. După părerea mea, individului ăla îi era egal dacă se uită la mine sau mă omoară, îi mărturisi ea şerifului în acea după-amiază.

Trecură de Silver City şi traversară în trombă Cliff, apoi drumul începu s-o ia spre vest, adică exact direcţia pe care ei doreau s-o evite. Urmă Buckhorn, apoi se treziră iarăşi în ţara aceea uitată de Dumnezeu, străbătând nesfârşita panglică cu două benzi printre tufişuri de salvie şi nisipuri, cu măguri şi terase în fundal, un peisaj atât de îngrozitor de monoton, încât îţi venea să borăşti.

— Stăm cam prost cu benzina, zise Poke.

— Ar fi mai bine dac-ai lăsa-o mai moale cu viteza, zise Lloyd.

Luă o gură din cea de a treia îngheţată cu lapte, se înecă din cauza ei, coborî geamul şi aruncă afară toate resturile, inclusiv cele trei îngheţate de care nu se atinsese nici unul.

— Hooopa! Hop! strigă Poke.

Se distra cu pedala de acceleraţie. Maşina pornea ca din puşcă, pe urmă încetinea şi apoi iar zvâcnea înainte.

— Dă-i pinteni, cowboy! ţipă Lloyd.

— Hooopa! Hop!

— Ai chef să fumezi?

— Cine are, fumează, se hlizi Poke. Hooopa! Hop!

Pe podea, între picioarele lui Lloyd, era o geantă mare şi verde marca Hefty, în care încăpuseră şapte kilograme de marijuana. Se aplecă, îşi vârî mâna şi scoase un pumn de

frunze, apoi începu să răsucească o ţigară uriaşă.

— Hooopa! Hop!

Continentalul executa zigzaguri largi, traversând linia albă.

— Lasă căcaturile! strigă Lloyd. Împrăştii peste tot!

— Las' c-a mai rămas destul de unde ai luat tu... hooopa!

— Haide, măi omule, ştii prea bine că trebuie să vindem chestia asta. Dacă nu reuşim s-o vindem, pun mâna pe noi şi ne închid în portbagajul vreunei maşini.

— Bine, măi băiete. Poke începu să conducă iarăşi normal, în schimb se posomorâse la faţă. Fir-ar al dracului să fie, a fost ideea ta.

— Păi am crezut că-i o idee *bună.*

— Mda, însă nu m-am gândit că, până la urmă, ajungem să ne fâţâim prin nenorocita asta de Arizona. Cum crezi tu c-o să ajungem la New York, în felul acesta?

— Tocmai am scăpat de sub urmărire, măi băiete, îl linişti Lloyd.

În mintea lui vedea cum se deschid porţile mari ale garajelor poliţiei şi ies în noapte mii de maşini model 1940, echipate cu aparate de radio. Luminile farurilor ling pereţii din cărămidă. Ieşi la iveală, Canarsie, ştim că eşti înăuntru.

— Ghinion nenorocit, zise Poke, morocănos în continuare. Am făcut o treabă de nu se poate. Ştii cu ce ne-am mai ales, dacă nu punem la socoteală drogul şi armele? Păi mai avem şaisprezece dolari şi nu ştiu câte sute de cărţi de credit şi ne lipseşte curajul să le folosim. Al naibii să fie, n-avem nici măcar atâţia bani cât să-i facem plinul la scroafa asta.

— Are Dumnezeu grijă de noi, spuse Lloyd, lipind ţigara cu limba. O aprinse cu bricheta de bord a maşinii. Ce mai zile de neuitat...

— Şi daca zici că trebuie s-o vindem, de ce naiba o fumăm? continuă Poke, nu prea consolat cu gândul că Dumnezeu se va ocupa de ei.

— Câteva grame, acolo, nu mai contează. Haide, Poke. Trage din ţigară.

O asemenea propunere avea întotdeauna efect pozitiv asupra lui Poke. Scoase un nechezat şi apucă ţigara. Între ei, sprijinit pe patul metalic, se afla pistolul Schmeisser, gata încărcat. Continentalul gonea pe şosea, iar acul indicatorului de benzină arăta că mai rămăsese o optime din rezervor.

Poke şi Lloyd se întâlniseră cu un an în urmă la închisoarea de Minimă Securitate Brownsville — construită într-o fermă din Nevada. Brownsville cuprindea treizeci şi cinci de hectare de teren agricol irigat şi o zonă cu barăcile Quonset ale temniţei, la circa nouăzeci de kilometri nord de Tonopah şi la o sută douăzeci nord-est de Gabbs. Un loc absolut imposibil, ceea ce nu era justificat, puşcăriaşii fiind din cei cu condamnări scurte. Deşi Brownsville Station era în mod normal considerată fermă, aici nu mai creştea aproape nimic. De cum lovea puţin soarele nemilos, morcovii şi salatele se ofileau imediat şi-şi dădeau curând obştescul sfârşit. Celorlalte legume şi buruienilor le mergea ceva mai bine, iar puterea legislativă a statului era partizana fanatică a ideii că, într-o bună zi, acolo va creşte şi soia. Cu toate acestea, cea mai nevinovată afirmaţie pe care ai fi putut s-o faci despre rezultatele obţinute

la Brownsville era că va dura o veşnicie până ce deşertul avea să consimtă să înflorească. Guvernatorul închisorii (care prefera să i se spună "şeful") se mândrea cu faptul că este un dur şi nu angaja decât oameni pe care-i considera aspri. Şi, după cum îi făcea plăcere să anunţe tuturor nou-veniţilor, motivul principal pentru care securitatea de la Brownsville rămânea minimă era că situaţia se prezenta ca în vechiul cântec: n-avem unde fugi, iubito, n-avem unde ne ascunde. Unii încercau totuşi, însă cei mai mulţi dintre ei erau aduşi înapoi după două sau trei zile, arşi şi orbiţi de soare şi dispuşi să-şi vândă şefului şi sufletele lor stafidite pentru o gură de apă. Unii dintre ei chicoteau dement, iar un tânăr, care fusese prins după trei zile de la evadare, susţinea că văzuse un castel mare la câţiva kilometri sud de Gabbs, un castel înconjurat de un şanţ cu apă. Şanţul, pretindea el, era apărat de uriaşi călare pe nişte bidivii enormi şi negri. Câteva luni mai târziu, când un predicator aparţinând mişcării Renaşterea din Colorado prezentase un spectacol la Brownsville, aceluiaşi tânăr i se arătase Isus.

Andrew "Poke" Freeman, condamnat pentru o agresiune fără circumstanţe agravante, a fost eliberat în aprilie 1989. Fusese vecin de pat cu Lloyd Henreid şi-i spusese acestuia că dacă este interesat de o lovitură barosană, avea el un pont interesant la Vegas. Lloyd se arătase de acord.

Lloyd fusese eliberat la 1 iunie. Delictul lui, comis la Reno, fusese tentativă de viol. Duduia respectivă făcea parte dintr-o trupă de dans şi se întorcea acasă, când Lloyd o abordase, alegându-se cu gaz lacrimogen în ochi. Se considera norocos că nu se alesese decât cu doi ani, din care se mai scădea timpul petrecut deja la răcoare şi cel obţinut

pentru bună purtare. La Brownsville era atât de cald, încât nu-ţi ardea să nu te porţi ca lumea.

Luase un autobuz spre Las Vegas, iar Poke îl aşteptase la staţia terminus. Uite care-i treaba, îi zisese Poke. Îl ştia pe un individ, un "fost partener de afaceri" i se părea cea mai nimerită descriere, care în anumite cercuri era cunoscut sub numele de Gorgeous George. Îndeplinea diverse servicii pentru un grup de tipi ale căror nume le trădau originea siciliană sau italiană. George nu făcea aceste treburi decât strict ocazional. De cele mai multe ori, sicilienii ăia sau ce-or fi fost ei îl puneau să ducă şi să aducă diverse lucruri. Uneori ducea pachete de la Vegas la L.A.; alteori aducea alte pachete de la L.A. la Vegas. Era vorba mai ales de cantităţi moderate de droguri, daruri pentru clienţii de seamă. Arme, uneori. Armele le aducea întotdeauna, niciodată nu le scotea din oraş. Din câte înţelegea Poke (iar puterea de înţelegere a lui Poke nu depăşea ceea ce oamenii de film numesc "concentrare minimă"), sicilienii vindeau câteodată puşcoace hoţilor independenţi. Ei bine, povestea Poke, Gorgeous George era dispus să le destăinuie ziua şi locul în care avea să se întâmple un transport mai important de asemenea articole. George le pretindea un sfert din ce scoteau ei. Poke şi Lloyd urmau să se năpustească asupra lui George, să-l lege fedeleş şi să-i pună căluş, să-i fure marfa şi poate să-l şi pocnească de câteva ori, pentru orice eventualitate. Trebuia să nu se prindă nimeni, îi avertizase George, pentru că sicilienii ăia nu erau genul de care să-ţi poţi permite să-ţi baţi joc.

— Foarte bine, zisese Lloyd. Mi se pare corect.

Ziua următoare, Poke şi Lloyd îi făcuseră o vizită lui Gorgeous George, un tip de un metru optzeci şi cinci, vădind o anumită blândeţe în purtare, cu un cap mic şi nepotrivit deasupra umerilor uriaşi şi a gâtului cvasiinexistent. Părul lui blond şi bogat atârna în bucle, ceea ce-l făcea să semene oarecum cu un faimos luptător de "catch".

Pe Lloyd îl cam bătea gândul să renunţe la afacere, dar Poke insistase. Poke era mare specialist în lucruri de felul ăsta. George le zisese să vină la el acasă vinerea următoare, la ora 6 seara.

— Să purtaţi măşti, în orice caz, îi sfătuise el. Să nu uitaţi să mă umpleţi de borş şi să-mi învineţiţi un ochi. Doamne, mai bine nu mă băgam în porcăria asta.

Venise şi ziua cea mare. Poke şi Lloyd luaseră un autobuz până în colţul străzii unde locuia George şi-şi trăseseră peste ochi măştile de schi când ajunseseră în apropierea casei. Uşa era zăvorâtă, dar după cum le promisese George, nu foarte zdravăn. La parter exista o cameră de distracţii, unde se afla şi George, având lângă el o geantă Hefty, plină cu droguri. O masă de ping-pong gemea de arme. George era foarte speriat.

— Vai de mine şi de mine, Doamne apără-mă şi păzeşte-mă... mai bine nu mă băgam în chestia asta, repeta el mereu, în timp ce Lloyd îi lega picioarele cu haine răsucite în formă de frânghie, iar Poke îi imobiliza mâinile cu bandă Scotch.

Apoi Lloyd îi trăsese lui George un pumn în nas, umplându-l de sânge, iar Poke îl izbise peste ochi, înnegrindu-l, aşa cum primise comanda.

— Isuse! se revoltase George. Chiar crezi că era nevoie să pui atâta suflet?

— Păi tu ziceai că trebuie să arate cât mai pe bune, îi atrăsese Lloyd atenţia.

Apoi Poke lipise o bucată de bandă adezivă peste gura lui George şi începuse să adune prada, ajutat de Lloyd.

— Ascultă, ştii ceva, bătrâne? zisese Poke la un moment dat, oprindu-se din lucru.

— Nu, îi răspunsese Lloyd, râzând nervos. Nu mai ştiu absolut nimic.

— Mă întreb dacă amicul nostru, George, poate să ţină un secret.

Pentru Lloyd, acesta era un punct de vedere cu totul nou. Îl măsurase cu grijă pe Gorgeous George timp de aproape un minut. Ochii lui George mai să-şi iasă din orbite, cuprinşi de o groază nespusă.

— Sigur că da. Doar e şi curul lui în joc, răspunsese el.

Vocea lui trăda însă nesiguranţa care-l cuprinsese. Există un anume gen de seminţe care prind mai întotdeauna rădăcini. Poke adăugase zâmbind:

— O, ar putea să le zică: "Uite ce este, băieţi. M-am întâlnit cu un vechi prieten, care era cu încă cineva. Am stat de vorbă de una şi de alta, am băut nişte beri şi, ce să vezi, ticăloşii au dat buzna peste mine în casă şi m-au făcut de marfă. Sper să puneţi mâna pe ei. Ia să vă spun cum arată."

George clătina din cap cât putea, iar în priviri i se citea teroarea absolută.

Între timp, armele fuseseră vârâte în sacul gros pentru dus rufele la spălătorie, găsit în baia de la parter. Nervos, Lloyd întrebase, scuturând sacul:

— Ei, care-i părerea ta, ce trebuie să facem?

— Părerea mea este că trebuie să-l pocherizăm, bătrâne, îi răspunsese Poke cu

regret în glas. Este *singurul* lucru pe care-l putem face.

— Nu mi se pare aşa de uşor, după ce ne-a vândut pontul ăsta.

— Lumea asta e rea, prietene.

— Mda, oftă Lloyd, şi se apropiaseră amândoi de George.

— *Mff,* gemuse acesta, scuturându-şi capul cu disperare. *Mmmmmnh! Mmmmf!*

— Înţeleg foarte bine, îl alinase Poke. Ghinion, este? Îmi pare rău, George, nu mă ţin de fiţe. N-am nimic cu tine personal. Aş vrea să nu uiţi chestia asta. Prinde-l de cap, Lloyd.

Ceea ce nu era deloc uşor de făcut. Gorgeous George mişca din cap haotic, cu multă repeziciune, izbindu-şi ţeasta de pereţii camerei sale, acoperiţi cu gresie. Nu părea să fie conştient de ceea ce face.

— Pune mâna pe el, poruncise Poke netulburat, rupând încă o bucată de bandă adezivă de pe rolă.

Într-un târziu, Lloyd reuşise să-l apuce de păr şi să-l ţină atât cât i-a trebuit lui Poke să lipească cea de a doua fâşie de bandă peste nasul lui George, luându-i astfel ultima posibilitate de a respira. George păruse pur şi simplu că a înnebunit. Se rostogolise din colţul încăperii, unde se aflase până atunci, căzuse pe burtă şi apoi rămăsese acolo, executând un soi de amor macabru cu podeaua şi scoţând sunete înfundate, a căror intenţie era să fie ţipete, din câte-şi închipuia Lloyd. Bietul om. Trecuseră aproape patru minute până ce George se linişti definitiv. Se îmbătoşase, se zbătuse şi izbise în toate părţile. Obrajii i se făcuseră la fel de roşii ca o reclamă de Coca-Cola. Ultimul lui gest fusese acela de a-şi ridica ambele picioare la câţiva centimetri, ele revenind apoi cu zgomot la

podea. Chestia asta îi adusese aminte lui Lloyd de un lucru văzut într-un desen animat cu Bugs Bunny şi chicotise, simţindu-se puţin înveselit. Până în acel moment, priveliştea nu fusese deloc veselă.

Poke se lăsase pe vine şi-i luase pulsul lui George.

— Ei? se interesă Lloyd.

— În afară de ceas, nu mai bate nimic, bătrâne, îi răspunse Poke. Că tot veni vorba... Ridică braţul cărnos al lui George şi-i privi încheietura. Ia te uită, doar un Timex. Şi eu, care speram să fie vreun Casio sau ceva de felul ăsta.

Lăsă braţul lui George să cadă la pământ.

Cheile maşinii acestuia se aflau într-unul din buzunarele din faţă ale pantalonilor. Iar într-un dulap, sus, descoperiseră un borcan ce conţinuse unt de cocos marca Skippy, plin pe jumătate cu monede de zece cenţi, pe care le luaseră cu ei. În total, douăzeci de dolari şi şaizeci de cenţi, în bănuţi de zece cenţi.

Maşina lui George era un Mustang vechi şi astmatic cu patru cilindri, cu amortizoarele în ultimul hal şi anvelopele la fel de chele ca Telly Savalas. Au plecat din Texas pe US 93 către sud-est, intrând în Arizona. Până la amiaza zilei următoare, adică alaltăieri, ocoliseră Phoenix, pe drumuri lăturalnice. Ieri dimineaţă, cam pe la 9, se opriseră la un magazin prăfuit aflat cu trei kilometri dincolo de Sheldon, pe Arizona Highway 75. Au întors magazinul cu fundul în sus şi l-au pocherizat pe proprietar, un domn mai în vârstă, cu dinţi falşi, de felul celor care sunt comandaţi şi primiţi prin poştă. S-au ales cu şaizeci şi trei de dolari şi cu furgoneta moşului.

În dimineaţa respectivă, furgoneta făcuse pană la două roţi. Două anvelope în acelaşi

timp şi — deşi au stat aproape o jumătate de oră să caute prin jur ţinte sau cuie, trăgând cu schimbul dintr-o uriaşă ţigară cu marijuana — n-au descoperit nimic suspect pe suprafaţa şoselei. În cele din urmă, Poke declarase că a fost probabil o coincidenţă. Lloyd îi răspunsese că, pe Dumnezeul lui, auzise el chestii şi mai ciudate. Apoi îşi făcuse apariţia Continentalul cel alb, ca un răspuns la rugăciunile lor. Ceva mai devreme, trecuseră graniţa dintre Arizona şi New Mexico, fără ca vreunul dintre ei să fie conştienţi de asta, cu alte cuvinte, de cazul lor avea să se ocupe de acum FBI-ul.

Şoferul Lincolnului trăsese la marginea drumului, scosese capul pe geam şi se interesase:

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Păi te cred, îi răspunsese Poke.

Fără să stea pe gânduri, îl pocherizase imediat pe fraier. Îl împuşcase drept între ochi cu Magnumul. Bietul de el, probabil n-a mai apucat să-şi dea seama nici măcar ce l-a lovit.

— De ce nu întorci aici? spuse Lloyd, arătând spre intersecţia de care se apropiau.

Se afla în acea stare de beatitudine provocată de drog.

— Să ştii c-ai dreptate, îi răspunse Poke vesel.

Luă piciorul de pe acceleraţie, iar viteza maşinii scăzu de la o sută douăzeci la nouăzeci de kilometri pe oră. Smuci apoi volanul spre stânga, roţile din dreapta se ridicară puţin deasupra asfaltului în viraj, apoi înaintea lor se desfăşură o nouă şosea. US 78, care ducea spre vest. Iată-i reîntorşi astfel în Arizona, neavând habar că ieşiseră de pe teritoriul acelui stat sau că erau făptaşii a ceea

ce ziarele numeau *CHERMEZĂ UCIGAŞĂ ÎN TREI STATE.*

Cam după o oră, pe dreapta lor apăru un indicator: BURRACK 9.

— Burlap? întrebă Lloyd ca prin ceaţă.

— Burrack, îl lămuri Poke şi începu să tragă de volan încolo şi încoace, încât maşina descria cele mai ciudate şi graţioase mişcări pe suprafaţa drumului. Hooopa! Hop!

— Nu vrei să facem un popas? Mi-e foame, omule.

— Tot timpul ţi-e foame.

— Du-te-n mă-ta. Când o iau la bord, mă apucă hămeseala.

— Poate-ţi dau eu acum să-mi rozi ceva, ce părere ai? Hooopa! Hop!

— Vorbesc serios, Poke. Hai să ne oprim.

— Okay. Trebuie să punem mâna şi pe nişte bani gheaţă. Deocamdată, consider c-am reuşit să ne pierdem suficient urma. Punem mâna pe nişte marafeţi, pe urmă o tăiem spre nord. Mi s-a urât de deşertul ăsta căcăcios.

— Okay, se arătă Lloyd de acord.

Nu-şi dădea prea bine seama dacă din cauza efectului drogului, însă îl cuprinse un acces neaşteptat de paranoia, chiar mai violent decât cel de la nodul rutier. Poke avea dreptate. Cel mai bine era să se oprească lângă localitatea asta, Burrack, şi să mai dea o lovitură, cum fusese cea de la Sheldon. Puneau mâna pe nişte bani şi pe câteva hărţi de la benzinărie, schimbau Continentalul cu o maşină care să nu bată în halul ăsta la ochi, apoi îşi croiau drum spre nord-est pe drumuri secundare. Să scape naibii odată din Arizona.

— Ştii care-i adevărul, omule? zise Poke. Nu ştiu de ce, dar mă încearcă o nelinişte, parc-aş fi o pisică din cele cu coada lungă într-o cameră plină cu balansoare.

— Păi să ştii că te-nţeleg foarte bine, îi răspunse Lloyd grav, apoi situaţia li se păru amândurora nemaipomenit de caraghioasă şi izbucniră în râs.

Burrack se dovedi o aşezare ce se întindea cât vedeai cu ochii de o parte şi alta a drumului. O străbătură cu viteza fulgerului, iar la ieşire descoperiră o combinaţie de cafenea, magazin şi benzinărie.

În parcarea neasfaltată se aflau o camionetă Ford şi un Oldsmobil prăfuit, de care era agăţată o remorcă pentru animale. Poke pătrunse şi el în parcare, urmărit cu privirea de calul din remorcă.

— Mi se pare un loc perfect, spuse Lloyd.

Poke era de aceeaşi părere. Se întoarse şi luă din spate arma calibru.357, verificând dacă era încărcată.

— Eşti gata?

— Ba bine că nu, îi răspunse Lloyd, înşfăcând Schmeisserul.

Traversară parcarea arsă de soare. Poliţia îi identificase pe cei doi încă de acum patru zile; îşi lăsaseră amprentele peste tot în locuinţa lui Gorgeous George şi în magazinul unde-l pocherizaseră pe bătrânul cu dantura sosită prin poştă. Camioneta moşului fusese descoperită la doar câţiva metri de trupurile celor trei persoane care călătoriseră în Continental, iar presupunerea că indivizii care-i omorâseră pe Gorgeous George şi pe proprietarul magazinului îi lichidaseră şi pe cei trei părea mai mult decât logică. Dacă ar fi ascultat radioul maşinii în loc de casetofon, ar fi ştiut că poliţia din Arizona şi New Mexico desfăşura cea mai mare vânătoare de oameni de patruzeci de ani încoace, şi asta numai din pricina a doi pungaşi mărunţi, care n-ar fi priceput în ruptul capului ce făcuseră ei atât de rău ca să stârnească un asemenea tărăboi.

Benzinăria era cu autoservire, prin urmare era musai să-l pună pe vânzător să dea drumul la pompă. Urcară treptele şi intrară în magazin. Până la tejghea, treceai pe lângă trei vitrine cu tot felul de conserve. Un tip în haine de cowboy tocmai plătea pentru un pachet de ţigări şi pentru o jumătate de duzină de trabucuri subţiri. Pe la mijlocul culoarului, o femeie cu trăsături obosite şi păr negru şi neîngrijit nu reuşea să se hotărască între două mărci de sos pentru spaghete. În aer plutea un parfum de lemn dulce stătut, soare, tabac şi vechime. Proprietarul era un bărbat pistruiat, într-o cămaşă cenuşie. Purta pe cap şapca firmei, pe care scria SHELL cu litere roşii pe fond alb. Îşi ridică privirea atunci când se trânti uşa cu plasă şi tresări uşor.

Lloyd îşi fixă patul rabatabil al Schmeisserului în umăr şi trase o serie spre tavan. Cele două becuri care atârnau de sus se sparseră, bubuind ca nişte bombe. Tipul în haine de cowboy dădu să se întoarcă spre ei.

— Dacă rămâneţi liniştiţi, nimeni n-o să aibă de suferit! strigă Lloyd.

Poke îl făcu imediat de ruşine, slobozindu-şi arma spre femeia care cerceta sosurile. Biata de ea zbură cât colo.

— Sfinte Sisoe, Poke! ţipă Lloyd. Nu era căzu' să...

— Am pocherizat-o, bătrâne! urlă Poke. N-o să se mai uite niciodată la Dallas! Hooopa! Hop!

Bărbatul în haine de cowboy îşi continua mişcarea lentă de întoarcere. Îşi ţinea ţigările în mâna stângă. Lumina crudă venind dinspre vitrine şi uşa cu plasă desena steluţe strălucitoare pe lentilele negre ale ochelarilor lui de soare. La brâu avea un pistol calibru 45, pe care şi-l scoase fără grabă, în timp ce Lloyd şi Poke se holbau la femeia moartă.

Ochi, trase, iar partea stângă a feţei lui Poke se transformă brusc într-un amestec haotic de sânge, piele şi dinţi.

— *M-a împuşcat!* urlă Poke, scăpând la pământ Magnumul şi prăvălindu-se înapoi. Mişcările dezordonate ale mâinilor risipiră pe podeaua din lemn pachete de cartofi prăjiţi, pufuleţi şi alune. *M-a împuşcat, Lloyd! Păzea! M-a împuşcat! M-a împuşcat!*

Lovi uşa de la intrare, o deschise şi căzu cu toată greutatea pe prispa de la intrare, scoţând în cădere uşa dintr-una din balamalele ei îmbătrânite.

Năucit, Lloyd începu să tragă mai mult din reflex decât din spirit de autoapărare. Bubuiturile Schmeisserului umplură întreaga încăpere. Conservele zburau în toate direcţiile. Sticlele se spărgeau, într-o revărsare de ketchup, murături şi măsline. Uşa din sticlă a răcitorului pentru Pepsi se făcu ţăndări. Sticlele de răcoritoare explodau ca nişte porumbei din lut ars, la bâlci. Pe podea se adunau cele mai diverse amestecuri de lichide. Tipul în haine de cowboy — rece, calm şi concentrat — apăsă iarăşi pe trăgaci. Lloyd mai degrabă simţi decât auzi glonţul, care-i vâjâi atât de aproape de scăfârlie, încât mai să-i facă o cărare prin păr. Mătură cu Schmeisserul întreaga încăpere, de la stânga la dreapta.

Bărbatul din spatele tejghelei se lăsă la pământ cu atâta iuţeală, încât ai fi putut crede că sub picioare i se căscase o trapă. Un automat pentru gumă de mestecat se dezintegră, iar pacheţelele roşii, albastre şi verzi se rostogoliră peste tot. Borcanele de pe tejghea se năruiră. Într-unul fuseseră ouă murate, într-altul picioare de porc murate. Magazinul se umplu instantaneu de mirosul iute de oţet.

Trei plumbi plecaţi din Schmeisser străpunseră cămaşa kaki a cowboyului, iar măruntaiele îi ieşiră prin spate, răspândindu-se peste nişte pungi cu cartofi. Omul căzu la pământ, ţinând încă revolverul într-o mână şi pachetul de Lucky Strike în cealaltă.

Căpiat de teamă, Lloyd continuă să tragă. Pistolul mitralieră i se înfierbântase în mâini. O cutie plină cu sticle goale de sifon se clătină, apoi căzu. O fată sumar îmbrăcată, zâmbind dintr-un calendar, încasă un glonţ în coapsa ei diafană, de culoarea piersicii. Un raft de romane ieftine, fără coperte, se răsturnă, desăvârşind harababura. Magazia armei se goli, iar liniştea ce urmă păru de-a dreptul asurzitoare. Mirosul prafului de puşcă atârna greu în aer.

— Isuse Cristoase, mormăi Lloyd.

Îl cercetă precaut pe cowboy, care nu dădea semne că avea să fie primejdios în viitorul apropiat sau îndepărtat.

— *M-a împuşcat!* behăi Poke, apărând din nou în magazin, nesigur pe picioare. Împinse cu atâta forţă uşa cu plasă ce-i stătea în cale, încât cedă şi cealaltă balama şi se prăbuşi. *M-a împuşcat, Lloyd, păzea!*

— I-am făcut de petrecanie, Poke, îl consolă Lloyd, dar Poke nu păru să-l audă.

Arăta infernal. Ochiul drept îi strălucea ca un safir rău prevestitor. Cel stâng nu mai exista. Obrazul stâng îi dispăruse; când vorbea, pe partea aceea i se vedea osul fălcii în mişcare. Nici dinţi nu prea mai avea. Cămaşa îi era îmbibată de sânge. Ce să mai, Poke ajunsese într-un hal fără de hal.

— *Porcul ăsta ordinar m-a nenorocit!* ţipă Poke. Se aplecă şi culese de pe jos Magnumul .375. *Te-nvăţ eu minte să mă mai împuşti, porc nenorocit!*

Se apropie de cowboy, hotărât să se răzbune crunt. Puse un picior peste fesele bărbatului prăbuşit, în postura unui vânător care se pozează împreună cu ursul ce-i va împodobi curând peretele biroului, pregătindu-se să-i descarce pistolul în cap. Lloyd rămăsese privindu-l cu gura deschisă şi cu pistolul mitralieră bălăbănindu-i-se în mână, străduindu-se să priceapă cum de se întâmplase tot dezastrul.

În aceeaşi secundă, proprietarul îşi făcu apariţia brusc din spatele tejghelei, ca şi cum ar fi avut un arc montat în fund; ţinea în mâini o puşcă de vânătoare cu două ţevi, iar pe figură i se citea curajul disperării.

— Ha? mai apucă Poke să exclame, ridicându-şi fruntea la timp ca să încaseze loviturile ambelor ţevi. Se scurse la pământ, cu faţa şi mai boţită decât înainte, deşi lucrul acesta nu-l mai interesa câtuşi de puţin.

Lloyd hotărî că sosise timpul să-şi ia tălpăşiţa. Să-i ia naiba de bani. Bani găseşti pe toate drumurile. Era vremea să ia din nou oarece avans faţă de urmăritori. Se învârti în loc şi ieşi din scenă cu paşi mari şi grăbiţi, aproape fără să mai atingă podeaua.

Când ajunsese pe la jumătatea treptelor, o maşină de la Arizona State Police tocmai poposea în parcare. Un poliţist coborî de pe scaunul pasagerului, scoţându-şi pistolul din teacă.

— Rămâi pe loc! Ce se-ntâmplă înăuntru?

— Trei morţi! strigă Lloyd. Mare nenorocire! Individul a fugit pe uşa din spate! Eu unul o şterg de aici!

Se apropie fugind de Continental, ba chiar se şi sui la volan şi tocmai era pe cale să-şi aducă aminte de cheile rămase în buzunarul lui Poke, când poliţistul urlă la el:

— Stai! Stai că trag!

Lloyd rămase pe loc. După ce văzuse cu ochii lui păţania lui Poke, nu-i trebui prea mult să aleagă calea pe care s-o urmeze.

— Sfinte Sisoe, mormăi el jalnic.

Un al doilea poliţist îi puse un revolver imens la tâmplă, în vreme ce primul îi punea cătuşele.

— Treci în maşină, îngeraşule.

Bărbatul cu şapcă SHELL ieşise în pridvor, cu puşca în mână.

— L-a împuşcat pe Bill Markson! ţipă el cu o voce curioasă, foarte ascuţită. Ălălalt a omorât-o pă doamna Storm! Iadul pă pământ! Eu l-am lichidat p-ălălalt! E ţapăn ca scândura! V-aş ruga să va daţi puţin într-o parte, băieţi, ca să-i fac şi ăstuia de petrecanie!

— Stai calm, bunicule, îl sfătui unul dintre poliţişti. Distracţia s-a terminat.

— Îl dobor pă loc! ţipă moşul. Îl bag sub pământ!

Apoi se aplecă înainte, ca un majordom englez care face o plecăciune, şi începu să dea la boboci.

— Am să vă rog să mă scăpaţi de individul ăla, da? îi rugă Lloyd. Cred că e nebun.

— Am un mesaj pentru tine, îngeraş, îi zise poliţistul care se legase primul de el.

Ţeava revolverului acestuia descrise un arc generos, sclipi în soare, apoi se abătu asupra capului lui Lloyd Henreid, care nu se mai trezi decât la spitalul închisorii din Apache County, după căderea serii.

CAPITOLUL 17

STARKEY RĂMĂSESE înaintea monitorului numărul 2, urmărindu-l cu atenţie

pe tehnicianul categoria a doua Frank D. Bruce. Ultima oară când îl văzuse, Bruce zăcea prăbuşit, cu faţa într-un bol de supă Chunky Sirloin. Între timp nu survenise nici o schimbare, cu excepţia faptului că i se confirmase identificarea. Situaţia era normală, adică într-un hal fără de hal.

Gânditor, cu mâinile împreunate la spate, ca un general care-şi trece în revistă trupele — aşa cum făcea generalul Black Jack Pershing, idolul copilăriei lui —, Starkey se deplasă până în dreptul monitorului 4, unde situaţia se îmbunătăţise. Doctorul Emmanuel Ezwick stătea în continuare inert, întins pe podea, în schimb centrifuga se oprise. Ieri seara, la ora 19.40, aparatul începuse să emită fuioare subţiri de fum. La 19.55, microfoanele din laboratorul lui Ezwick transmiseseră un zgomot ritmat, *vâj-vâj-vâj,* care coborî treptat la tonuri mai grave, mai pline şi mai satisfăcătoare, *cron-cron-cron.* La ora 21.07 centrifuga scosese cel din urmă geamăt mecanic, apoi palele se rotiseră tot mai încet, înainte de a se opri definitiv. Nu cumva Newton era cel care afirmase că undeva, dincolo de cea mai îndepărtată stea, s-ar putea să existe un corp în nemişcare absolută? Newton avusese dreptate din toate punctele de vedere, cu excepţia distanţei, se gândi Starkey. Nu trebuia să te duci chiar atât de departe. Project Blue se afla în stare de încremenire absolută. Starkey era foarte bucuros. Centrifuga constituise ultima iluzie a vieţii, iar el chiar îl pusese pe Steffens (acesta se uitase la el de parcă ar fi înnebunit, fapt pe care, da, Starkey nici nu-l scotea neapărat din calcul) să-i pună computerului următoarea problemă: cât se estima că avea să mai funcţioneze centrifuga? Răspunsul, obţinut în exact 6,6 secunde, fusese următorul: +/-3 ANI

DAR O DEFECŢIUNE POATE SĂ APARĂ ÎN URMĂTOARELE DOUĂ SĂPTĂMÂNI. DOAR 0,009% REPREZINTĂ ZONE DE POSIBILE DEREGLĂRI, DIN CARE LAGĂRELE 38%, MOTORUL PRINCIPAL 16%, TOATE CELELALTE 54%. Un computer foarte deştept. Starkey îi sugerase lui Steffens să-l întrebe din nou, după arderea centrifugei lui Ezwick. Computerul intrase în legătură cu banca de date a sistemelor mecanice şi confirmase că, într-adevăr, lagărele centrifugei se arseseră.

Nu trebuie să uit, îi trecu lui Starkey prin minte în momentul în care telefonul începuse să facă apeluri urgente în spatele lui. Zgomotul pe care-l fac lagărele înainte de a ceda definitiv este *cron-cron-cron.*

Se duse la aparat şi apăsă pe butonul prin care se stabilea legătura.

— Da, Len.

— Billy, am un apel urgent din partea uneia dintre echipele noastre, care acţionează într-un oraş numit Sipe Springs, Texas. La aproape şase sute de kilometri de Arnette. Susţin că trebuie să stea de vorbă cu tine; e vorba de o decizie de comandă.

— Despre ce e vorba, Len? se interesă el calm.

Luase peste şaisprezece pastile de calmant în ultimele zece ore şi se simţea bine, în general. Sistemul lui nu scotea încă nici un *cron.*

— Presa.

— O, Doamne. Dă-mi legătura.

Se auzi un val de paraziţi, în spatele căruia se ghicea o voce pronunţând ceva ininteligibil.

— Stai o secundă, spuse Len.

Paraziţii începură să se risipească.

— Lion, Team Lion, mă auzi, Blue Base? Mă auzi? Unu... doi... trei... patru... aici Team Lion...

— Recepţionez, Team Lion, spuse Starkey. Aici Blue Base One.

— Chestiunea se încadrează în codul Flowerpot din *Cartea Situaţiilor Neprevăzute,* pronunţă vocea aceea care suna a tinichea. Repet, Flowerpot.

— Ştiu prea bine ce înseamnă afurisita de Flowerpot, îl repezi Starkey. Care-i situaţia?

Vocea aceea venind tocmai de la Sipe Springs turui fără oprire timp de aproape cinci minute. Situaţia în sine era lipsită de importanţă, se gândi Starkey, având în vedere că fusese anunţat de computer cu două zile în urmă că situaţiile de acest gen aveau să apară înainte de sfârşitul lui iunie (într-o formă sau alta). Probabilitate 88%. Amănuntele specifice nu contau. Dacă există doi craci şi prohab, înseamnă că e o pereche de pantaloni. Culoarea nu mai contează.

Un medic din Sipe Springs avusese câteva intuiţii foarte bune, iar doi reporteri de la un cotidian din Houston făcuseră legătura dintre întâmplările din Sipe Springs şi cele petrecute la Arnette, Verona, Commerce City şi într-un oraş numit Polliston, din Kansas. Acestea erau oraşele unde situaţia se înrăutăţise atât de tare şi în timp atât de scurt, încât fusese trimisă armata pentru a organiza carantina. Computerul mai poseda o listă cu alte oraşe din zece state unde începuseră să apară urme ale epidemiei de Blue.

Situaţia de la Sipe Springs nu prezenta importanţă, din cauză că nu era unică. Şansa de unicitate o avuseseră la Arnette — mai mult sau mai puţin — şi o rataseră. Faptul important era că "situaţia" era pe cale să fie tipărită nu numai pe hârtia subţire şi galbenă

folosită de armată; sau aşa avea să se întâmple, în orice caz, dacă Starkcy nu lua măsuri. Nu se hotărâse încă dacă să facă sau nu acest lucru. Dar în momentul în care vocea aceea ca de tinichea încetase să mai vorbească, Starkey îşi dădu seama că de fapt luase hotărârea. Sau poate o luase cu douăzeci de ani în urmă.

Totul se reducea la ceea ce conta cu adevărat. Iar ceea ce conta nu era realitatea bolii; şi nici faptul că integritatea Atlantei avea oarecum de suferit şi din această cauză aveau să fie obligaţi să mute întreaga operaţiune profilactică în complexul medical de la Stovington, Vermont, unde condiţiile erau cu mult mai proaste; şi nici faptul că Blue se răspândea deghizată sub forma aceasta atât de vicleană, de răceală banală.

— Important este să...

— Repetă, Blue Base One, se auzi vocea îngrijorată. N-am înţeles.

Important era că se petrecuse un incident regretabil. Starkey se întoarse cu douăzeci şi doi de ani în urmă, în anul 1968. Se afla la clubul ofiţerilor din San Diego când sosise ştirea despre Calley şi cele petrecute la Mei Lai Four. Starkey juca pocher împreună cu alţi patru bărbaţi, dintre care doi se aflau acum în Consiliul Şefilor de Stat-Major. Uitaseră, pur şi simplu uitaseră de jocul lor de pocher, în focul unei discuţii despre consecinţele pe care urma să le aibă incidentul asupra armatei — nu asupra unei arme sau alteia, ci asupra întregii armate — în atmosfera de vânătoare de vrăjitoare dezlănţuită la Washington de presă, cea de-a patra putere în stat. Iar cineva dintre ei, un ofiţer care acum putea să-l sune direct pe viermele mizerabil care juca rolul de Şef al Executivului din 20 ianuarie 1989, îşi aşezase

cu grijă cărţile cu faţa în jos pe masa acoperită cu postav verde şi spusese: *Domnilor, s-a petrecut un incident regretabil. Iar atunci când se petrece un incident regretabil, în care este implicată oricare armă din Forţele Armate ale Statelor Unite, noi nu punem în discuţie cauzele incidentului respectiv, ci mai degrabă cum pot fi curăţate cel mai bine diversele ramuri ale serviciului. Serviciul militar este mama şi tatăl nostru. Iar atunci când îţi găseşti mama violată sau tatăl bătut şi jefuit, înainte de a chema poliţia sau de a începe cercetarea, le acoperi goliciunea. Pentru că-i iubeşti.*

Starkey nu auzise niciodată pe cineva spunând vreun lucru mai plin de miez decât acesta.

Descuie sertarul de jos al biroului şi scoase la iveală, dintre alte acte, un dosar albastru şi subţire, legat cu o panglică roşie. Pe copertă apărea următorul text: DACĂ SIGILIUL A FOST RUPT, ANUNŢAŢI FĂRĂ ÎNTÂRZIERE TOATE DIVIZIILE DE SECURITATE. Starkey rupse panglica roşie.

— Mai eşti pe recepţie, Blue Base One? se interesă vocea. Nu te mai auzim. Repet, nu te mai auzim.

— Sunt aici, Lion, îi răspunse Starkey.

Răsfoise cărţulia până la ultima pagină şi acum urmărea cu degetul o coloană intitulată CONTRAMĂSURI EXTREME DE ACOPERIRE.

— Lion, mă auzi?

— Te auzim foarte bine, Blue Base One.

— Troy, spuse Starkey cu greutate. Repet, Lion: Troy. Repetă şi tu, te rog. Recepţie.

Linişte. Mormăit îndepărtat de paraziţi. Starkey îşi aduse aminte ca prin vis de aparatele de emisie-recepţie pe care şi le confecţiona împreună cu ceilalţi copii, din

două conserve Del Monte şi câţiva metri de sfoară ceruită.

— Mai spun încă o dată...

— Isuse! exclamă cu un nod în gât o voce extrem de tânără de la Sipe Springs.

— Repetă şi tu, băiete, îl îndemnă Starkey.

— T... Troy. Vocea reveni apoi cu mai multă forţă: Troy.

— Foarte bine, îl asigură Starkey plin de calm. Fii binecuvântat, băiete. Terminat.

— Şi dumneata, sir. Terminat.

Un clic, urmat de paraziţi puternici, apoi un alt clic, linişte şi glasul lui Len Creighton.

— Billy?

— Da, Len.

— Am ascultat întreaga discuţie.

— Foarte bine, Len, confirmă Starkey obosit. Faci raportul după cum consideri tu mai potrivit. Bineînţeles.

— Nu ai înţeles, Billy, continuă Len. Ai făcut lucrul cel mai potrivit. Nu crezi că-mi dau şi eu seama de asta?

Starkey îşi închise pleoapele grele. Pentru un moment, efectul dulce al medicamentelor îl părăsi.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi pe tine, Len, îi spuse el, cu vocea gata să i se frângă.

Întrerupse legătura şi se întoarse înaintea monitorului numărul 2. Îşi puse braţele la spate, aidoma lui Black Jack Pershing, atunci când îşi inspecta trupele. Îl contemplă pe Frank D. Bruce şi locul lui de veşnică odihnă. Nu peste multă vreme se calmă din nou.

Dacă ieşi din Sipe Springs prin sud-est şi o iei pe US 36, îţi trebuie cam o zi ca să ajungi la Houston. Maşina care înghiţea şoseaua cu o sută douăzeci de kilometri la oră, un Pontiac

Bonneville de trei ani, trecu de vârful pantei şi înainte îi apăru o paragină de Ford care bloca drumul; accidentul nu putea fi evitat decât cu mare greutate.

Şoferul, corespondent de presă la un cotidian important din Houston, în vârstă de treizeci şi şase de ani, călcă frâna de serviciu şi cauciucurile începură să scârţâie; botul Pontiacului se înfipse mai întâi în şosea, apoi începu să derapeze spre stânga.

— Dumnezeule din Ceruri! urlă fotograful din scaunul de lângă şofer, scăpând aparatul din mână şi încercând cu disperare să-şi treacă centura de siguranţă peste mijloc.

Şoferul lăsă frâna liberă, se căţără cu maşina peste marginea drumului şi simţi cum roţile din stânga i se înfundă în noroiul moale. Atinse pedala de acceleraţie, iar Pontiacul ţâşni iarăşi, întorcându-se cu bine pe asfalt. De sub anvelopele fierbinţi ieşea fum albastru. Radioul urla fără încetare:

Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău,
El e un om drept,
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Îşi înfipse iarăşi piciorul în frână, iar maşina se roti şi se opri în mijlocul după-amiezei fierbinţi şi pustii. Trase aer în piept, gâfâind speriat, şi apoi expiră într-un acces de tuse. Se înfuriase foarte rău. Puse maneta schimbătorului în marşarier şi se apropie de Ford şi de cei doi tineri care stăteau în spatele maşinii.

— Stai puţin, îi spuse fotograful, neliniştit. Era un om gras, iar de bătut nu se mai bătuse din clasa a noua. Ascultă-mă, poate ar fi mai bine să...

Fu aruncat înainte şi gemu atunci când Pontiacul se opri iarăşi brusc; reporterul

smuci maneta schimbătorului, punând-o în poziţia de parcare, şi coborî din maşină.

Se apropie de cei doi tineri din spatele Fordului, cu pumnii strânşi.

— Ticăloşilor! le strigă el. Puţin a lipsit să ne omorâţi, fir-ar...

Îşi petrecuse patru ani în serviciul militar, ca voluntar. Nu apucă decât să identifice carabinele, nişte M-3A model nou, atunci când le scoaseră la iveală de sub partea din spate a Fordului. Rămase încremenit în soarele torid al Texasului şi făcu pe el.

Începu să ţipe şi se hotărî, în mintea lui, să se răsucească în loc şi s-o ia la sănătoasa către Bonneville, dar picioarele refuzară să se mişte. Cei doi deschiseră focul, iar gloanţele îl izbiră în piept şi-n pântece. Se lăsă în genunchi, cu mâinile ridicate în semn de implorare mută, iar atunci un glonţ îl atinse la un centimetru deasupra ochiului stâng, sfărâmându-i toată partea de sus a cutiei craniene.

Fotografului, care se întorsese ca să vadă mai bine, îi fu imposibil să priceapă ce se petrecuse până în momentul când cei doi tineri trecură peste cadavrul ziaristului şi se apropiau de el, cu armele ridicate.

Se strecură la volanul Pontiacului, simţind cum i se adună clăbuci calzi de salivă la colţurile gurii. Cheile se aflau încă la locul lor, în contact. Aprinse motorul şi ţipă ca din gură de şarpe atunci când începură să tragă. Simţi cum maşina se lasă pe partea dreaptă, ca şi cum o mână de uriaş s-ar fi abătut asupra părţii din stânga spate, iar volanul începu să-i danseze sălbatic în mâini. Fotograful sălta în sus şi în jos, în vreme ce maşina şontâcăia pe şosea, din cauza cauciucului spart. Peste doar o clipă, uriaşul lovi şi cealaltă latură a maşinii. Dansul volanului se îndrăci şi mai

tare. Fotograful scâncea. Anvelopele din spate ale Pontiacului se zbăteau nebuneşte. Cei doi tineri se întoarseră alergând la Fordul lor, al cărui număr de înmatriculare era înregistrat pe nesfârşitele liste de la direcţia de vehicule militare a Pentagonului; unul dintre ei întoarse maşina ţinând volanul strâns. Botul maşinii săltă violent atunci când trecu peste marginea şoselei şi peste trupul ziaristului. Sergentul de pe locul pasagerului, cuprins pe neaşteptate de un strănut, stropi tot parbrizul.

Înaintea lor, Pontiacul se târa pe cele două cauciucuri sparte din spate. Fotograful cel gras de la volan începuse să se smiorcăie, la vederea Fordului întunecat la culoare ce începuse să-i crească în oglinda retrovizoare. Deşi stătea cu acceleraţia la podea, maşina refuza să depăşească şaizeci de kilometri la oră şi mergea dezordonat, ocupând tot drumul. Între timp, la radio locul lui Larry Underwood fusese luat de Madonna. Madonna susţinea sus şi tare că este o fată materialistă.

Fordul depăşi elegant Bonnevilleul şi, pentru o fracţiune de secundă, fotograful îndrăzni să spere că-şi va vedea de drum, va dispărea dincolo de orizontul pustiu, lăsându-l în pace.

Apoi reveni în faţa lui şi frână, iar botul Pontiacului izbi aripa maşinii din faţă. Se auzi bufnitura surdă a metalului. Capul fotografului zbură înainte, iar din cauza impactului cu volanul începu să i se scurgă sânge din nas.

Aruncând cu greu — din pricina gâtului înţepenit — priviri îngrozite peste umăr, alunecă peste suprafaţa caldă, din plastic, ca şi cum scaunul ar fi fost dat cu unsoare, şi coborî pe uşa din dreapta. Porni în fugă şi străbătu povârnişul de la marginea şoselei. Îi

apăru în faţă un gard din sârmă ghimpată pe care încercă să-l sară dintr-o dată, plutind pe deasupra ca un balon şi gândind: *Am să reuşesc, fug aşa la infinit, nu mă poate prinde nimeni...*

Căzu de cealaltă parte, cu piciorul prins în sârmă. Urlând spre cer, mai făcea încă tentative disperate de a-şi desprinde pantalonii şi carnea albă, cu gropiţe, atunci când cei doi tineri coborau şi ei de pe drum, cu armele în mâini.

De ce, ar fi vrut el să-i întrebe, dar nu mai apucă să scoată decât un ţipăt deznădăjduit, înainte să-i iasă creierii prin ceafă...

În acea zi, la Sipe Springs, Texas, nu s-a dat nici un reportaj despre boală sau despre vreun incident oarecare.

CAPITOLUL 18

NlCK DESCHISE UŞA dintre biroul şerifului Baker şi celulele închisorii, iar băieţii săriră imediat cu gura pe el. Vincent Hogan şi Billy Warner se aflau în cele două încăperi ca nişte cutii de saleuri din stânga lui Nick. Mike Childress stătea într-una din cele două de pe partea dreaptă. Cealaltă era goală, din simplul motiv că Ray Booth, cel care purta inelul cu piatră roşie, se topise la timp.

— Băi, mutule! îl strigă Childress. Băi, mut împăiat! Îţi trece prin căpăţâna aia tâmpită ce-o să păţeşti când ieşim de aici? Ei? Ai idee ce-o să se întâmple cu tine?

— Am să-ţi smulg coaiele cu mâna mea şi-am să ţi le vâr pe gât, până dai în primire, îi promise Billy Warner. M-ai înţeles?

Doar Vince Hogan nu participa la tirul de ameninţări. Mike şi Billy nu prea aveau ochi

pentru el în ziua respectivă, 23 iunie, când urmau să fie duşi la tribunalul ţinutului Calhoun şi băgaţi la răcoare, în aşteptarea procesului. Şeriful Baker se bazase pe Vince, care-şi vărsase tot sacul, ca un fricos ce era. Nick aflase de la Baker că putea obţine formularea unei acuzaţii împotriva băieţilor, dar dacă se ajungea la un proces cu juraţi, cuvântul lui Nick avea să fie pus în balanţă cu afirmaţiile celor trei — sau patru, dacă-l prindeau şi pe Ray Booth.

Nick ajunsese să-l respecte profund pe şeriful John Baker în aceste ultime două zile. Baker era un fost fermier de vreo sută şi treizeci de kile, pe care alegătorii lui îl porecliseră — cum altfel — Big Bad John, John cel Mare şi Rău. Respectul lui Nick nu se datora faptului că Baker îi dăduse slujba asta, să pună în ordine închisoarea, scoţându-şi astfel banii pe o săptămână de lucru pierduţi; Nick îl aprecia pentru că pornise în urmărirea celor care-l bătuseră şi-l jefuiseră. Reacţionase ca şi cum Nick — un biet vagabond surdomut — ar fi făcut parte din una dintre cele mai vechi şi onorabile familii ale oraşului. După cum ştia Nick prea bine, existau o mulţime de şerifi pe aici, prin sud, care ar fi preferat să-l condamne la şase luni de muncă într-o fermă specială sau la reparaţii de drumuri.

Porniseră împreună către fabrica de cherestea unde lucra Vince Hogan, în maşina personală a lui Baker, un Power Wagon, nu în maşina de patrulă a ţinutului. Sub bord ţinea o puşcă ("Întotdeauna încărcată şi cu piedica pusă", îi zisese Baker) şi un girofar, pe care îl punea pe capotă, atunci când se afla în misiune. Aşa procedase cu două zile în urmă, când ajunseseră în parcarea depozitului de cherestea.

Baker tuşea, scuipa pe geam, îşi sufla nasul şi se ştergea la ochii lui înroşiţi cu o batistă. Vorbea pe nas, scoţând tonalităţi asemănătoare celor ale unui corn de ceaţă. Desigur, Nick nu-l auzea, dar nici nu avea nevoie. Era suficient de limpede că pe şerif îl lovise o răceală zdravănă.

— Uite cum facem, când dăm cu ochii de el, eu îl apuc de braţ, îi spuse Baker. Pe urmă te întreb "Îl recunoşti, e unul dintre ăia?" Tu-mi faci semn că da. Nu mă interesează dacă e sau nu adevărat. Tu trebuie să dai din cap. Ai priceput?

Nick îi făcu semn că a înţeles.

Vince muncea la maşina de rabotat scânduri, vârând lemnul între fălcile maşinii, cu bocancii înfipţi în rumeguş aproape până la glezne. Îi zâmbi nervos lui John Baker şi-i aruncă o căutătură neliniştită lui Nick. Obrajii lui Nick erau slabi, cu urme vineţii şi încă prea palizi.

— Salut, Big John, ai venit în mijlocul poporului muncitor?

Ceilalţi tipi din echipă urmăreau scena, plimbându-şi grav privirile de la Nick la Vince şi de la acesta la Baker şi pe urmă înapoi, urmând acelaşi traseu, ca şi cum ar fi fost spectatori la o nouă versiune, mai complicată, de tenis. Unul dintre ei scuipă o gură de tutun în rumeguşul proaspăt şi-şi şterse bărbia cu dosul palmei.

Baker îl înşfăcă pe Vince Hogan de braţul lui fleşcăit şi ars de soare, trăgându-l mai în faţă.

— Hei, ce te-a apucat, Big John?

Baker îşi întoarse capul, pentru ca Nick să-i poată vedea buzele.

— Este unul dintre ei?

Nick făcu semn viguros din cap, ba arătă şi cu degetul spre Vince, ca să nu mai existe nici

un dubiu.

— Da' *ce-i* asta? exclamă Vince din nou. Nu l-am mai văzut în viaţa mea pe mutu' ăsta.

— Atunci cum de ştii că-i mut? Hai, Vince, te duc la răcoare. Chiar acum. Ai putea trimite pe unul dintre băieţii ăştia să-ţi aducă periuţa de dinţi.

Protestând, Vince fu condus şi urcat în maşina şerifului. Protestând, fu adus în oraş. Protestând, fu băgat la zdup şi lăsat să fiarbă în suc propriu timp de câteva ore. Baker nu se osteni să-i citească lista de drepturi.

— Tâmpitul ăla o să se zăpăcească de tot, îi explică lui Nick.

Când Baker veni să-l viziteze, cam pe la prânz, Vince era prea înfometat şi prea înspăimântat ca să mai încerce vreun protest. Îşi deşertă tot sacul.

Mike Childress intrase şi el la mititica înainte de ora 1, iar Baker îl prinse pe Billy Warner la el acasă, tocmai în momentul când acesta îşi încărca vechiul lui Chrysler, cu intenţia de a pleca undeva — undeva foarte departe, dacă judecai după nenumăratele cutii şi bagaje îngrămădite unele peste altele. Cineva apucase însă să-l prevină pe Ray Booth, iar acesta fusese suficient de deştept să se mişte cât se poate de repede.

Baker îl luă pe Nick acasă, ca să prânzească împreună şi s-o cunoască şi pe soţia lui. Pe drum, Nick îl întrebă prin intermediul caietului de notiţe: "Să ştii că-mi pare foarte rău că e tocmai fratele ei. În ce fel a reacţionat?"

— Face faţă cu brio, îi răspunse Baker, cu voce şi ţinută aproape oficiale. Din câte bănuiesc, sunt sigur c-a plâns din pricina lui, deşi ştie prea bine ce-i poate pielea. Şi mai ştie că rudele nu ţi le poţi alege, aşa ca pe prieteni.

Jane Baker era o femeie scundă şi drăguţă, care într-adevăr plânsese, din câte se putea ghici. Ochii ei încercănaţi îl făceau pe Nick să nu se simtă la largul lui. Ea îi strânse mâna cu amabilitate şi-i spuse:

— Îmi pare bine să te cunosc, Nick. Şi-mi cer din inimă scuze pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Mă simt şi eu răspunzătoare, din cauză că a fost amestecat şi cineva apropiat mie.

Nick clătină din cap şi, încurcat, îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt.

— I-am oferit o slujbă, zise Baker. Postul meu s-a dus de râpă de când s-a mutat Bradley la Little Rock. E vorba în primul rând de zugrăvit şi curăţenie. Oricum, o vreme trebuie să rămână pe aproape... din cauza... ştii tu.

— Procesul, da, completă ea.

Urmă un moment de linişte atât de grea, încât deveni apăsătoare până şi pentru Nick.

Apoi, cu veselie forţată, femeia continuă:

— Sper că mănânci şuncă fiartă, Nick. Avem doar asta, cu porumb fiert şi un castron mare de salată de varză. Salata mea nu a fost niciodată la înălţimea celei pe care o făcea maică-sa, sau cel puţin aşa susţine *el.*

Nick se frecă pe stomac şi zâmbi.

În timpul desertului (o prăjitură din aluat fraged, cu zmeură, din care Nick, care mâncase pe sponci în ultima vreme, îşi luă două porţii), Jane Baker i se adresă soţului ei:

— Mi se parc că ţi s-a agravat răceala. Ai tras prea mult de tine, John Baker. Şi n-ai mâncat nici cât o vrabie.

Baker aruncă o privire vinovată spre farfurie, apoi ridică din umeri.

— Nu-mi strică dacă mai sar şi eu câte o masă, din când în când, zise el, pipăindu-şi bărbia dublă.

Privindu-i, Nick se întreba cum se potrivesc în pat două persoane de dimensiuni atât de diferite. Bănuiesc că se descurcă ei cumva, gândi, zâmbind în sinea lui. În orice caz, par să se înţeleagă foarte bine între ei. Oricum, nici nu e treaba mea.

— Te-ai şi înroşit. Nu cumva ai febră?

Baker ridică din umeri.

— Nu... nu prea. Poate foarte puţină.

— În seara asta nu mai ieşi din casă. Fără nici o discuţie.

— Draga mea, am nişte deţinuţi. Chiar dacă nu e musai să fie păziţi în mod special, neapărat e nevoie să-i hrănesc şi să-i adap.

— Treaba asta poate s-o facă şi Nick, zise ea pe ton de sentinţă. Tu intri imediat în pat. Şi nu care cumva să te aud că vorbeşti despre insomnia ta, nu-ţi serveşte la nimic.

— Nu pot să-l trimit pe Nick, spuse el cu jumătate de gură. El e surdomut. Apoi, nici măcar nu-i ajutor de şerif.

— Foarte bine, atunci îl faci ajutor de şerif.

— Dar nu are reşedinţa aici!

— În orice caz, eu n-o să mă apuc să trâmbiţez chestia asta, îi răspunse Jane Baker pe un ton ce nu admitea replică. Se ridică în picioare şi începu să strângă masa. Hai, fă aşa cum îţi zic eu, John.

Aşa se face că Nick Andros a ajuns din deţinut la Shoyo ajutor de şerif al aceleiaşi localităţi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Chiar atunci când se pregătea să plece spre biroul şerifului, Baker apăru în holul de la parter îmbrăcat în halatul de baie uzat care-l făcea să pară imens şi-i dădea un aer spectral, în acelaşi timp. Lăsa impresia că se jenează să fie văzut în îmbrăcămintea respectivă.

— N-ar fi trebuit în ruptul capului s-o las să mă convingă. Şi nici nu m-aş fi lăsat, dacă

nu mă simţeam în halul ăsta. Pieptul mi-e înfundat şi ard ca o sobă în Ajunul Crăciunului. Şi sunt foarte slăbit.

Nick îi făcu un semn de simpatie.

— Am rămas fără ajutor. Bradley Caide şi soţia lui s-au mutat la Little Rock, după ce le-a murit copilul. Era încă în faşă. Îngrozitor. Mi se pare normal c-au plecat de aici.

Nick făcu semn spre pieptul propriu şi descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— Sigur că da, totul va fi în regulă. În orice caz, să ai grijă, mă auzi? Există un pistol calibru 45 în al treilea sertar al biroului meu, dar să nu-l iei cu tine când te duci la ei. Şi nici cheile. Ai înţeles?

Nick făcu semn din cap.

— Când intri acolo, să nu te apropii prea mult de ei. Dacă încearcă vreunul să facă pe bolnavul, să nu te laşi păcălit. E cea mai veche şmecherie din lume. Dar dacă se întâmplă *cu adevărat* să se îmbolnăvească cineva, doctorul Soames poate foarte bine să-l consulte de dimineaţă. Atunci mă voi afla şi eu acolo.

Nick îşi scoase caietul din buzunar şi scrise: "Sunt foarte încântat că ai încredere în mine. Îţi mulţumesc pentru că i-ai închis & pentru slujbă."

Baker citi cu grijă.

— Băiete, tu-mi oferi un şir nesfârşit de surprize. De unde vii? Cum se face că hoinăreşti aşa, de capul tău?

"E o poveste mai lungă", notă Nick. "Dacă vrei, pot să scriu o parte din ea în această seară."

— Chiar te rog. Probabil ai ghicit că am dat sfoară în ţară, interesându-mă de tine.

Nick făcu semn afirmativ. Asta intra în procedura de operare standard. Dar el nu avea nimic pe suflet.

— Am s-o pun pe Jane să telefoneze la Ma's Truck Stop; localul e aproape, chiar lângă şosea. Băieţii vor face un scandal teribil, că au fost brutalizaţi de poliţie, dacă nu-şi primesc cina.

Nick scrise: "Spune-i să comunice celui care aduce mâncarea să intre direct înăuntru. Nu pot să aud dacă bate la uşă."

— Okay. Baker ezită un moment. Culcuşul tău este cel din colţ. Chiar dacă ţi se pare tare, este curat. Păzeşte-te să nu faci vreo greşeală, Nick. Dacă se iscă vreun necaz, n-ai cum să chemi ajutor.

"Pot să-mi port singur de grijă."

— Mda, te cred că eşti în stare. Totuşi, poate ar fi mai bine să aduc pe cineva din oraş, gândindu-mă că vreunul dintre ei se apucă să...

Se întrerupse în momentul în care pe uşă apăru Jane.

— Tot îl mai baţi la cap pe bietul băiat? Acuma lasă-l să se ducă, înainte să apară prostul ăla de frate-meu şi să le dea drumul la toţi.

— E-hei, îi răspunse Baker cu un râs acru. La ora asta a ajuns în Tennessee, după socoteala mea. Oftă cu un şuierat, întrerupt de o criză de tuse. Cred că mă duc sus şi mă culc, Janey.

— Am să-ţi aduc nişte aspirină, ca să-ţi treacă febra, îi promise ea.

Urcând scările alături de soţul ei, îi aruncă lui Nick o privire peste umăr.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nick. Indiferent de penibilul situaţiei. Trebuie să-l asculţi şi să fii grijuliu.

Nick îi răspunse printr-o plecăciune, iar ca făcu o jumătate de reverenţă. În ochii ei se ghicea, parcă, o urmă de lacrimă.

Un băiat curios şi plin de coşuri, într-o jachetă murdară de picolo, aduse trei tăvi cam la o jumătate de oră după ce Nick ajunsese la închisoare. Nick îi făcu semn să pună tăvile pe patul lui de campanie şi, în timp ce îndeplinea îndemnul, Nick scrise: "S-a plătit mâncarea?"

Pentru a citi cuvintele, băiatul trebui să se concentreze, ca un student abia intrat la colegiu şi care trebuie să atace *Moby Dick.*

— Sigur că da. Biroul şerifului are cont deschis. Ia zi, tu nu poţi vorbi?

Nick clătină din cap.

— Mare ghinion, îi aruncă băiatul şi plecă în grabă, ca şi cum s-ar fi putut molipsi şi el.

Nick luă tăvile una câte una şi le împinse pe rând prin fanta din partea de jos a uşii celulelor cu ajutorul unei cozi de mătură.

Îşi ridică privirea la timp ca să mai prindă sfârşitul unei propoziţii pronunţate de Mike Childress: "...un găinaţ cu ochi, este?" Zâmbind, Nick îi arătă degetul mijlociu, ridicat în sus.

— Ai să vezi tu ce-ai să păţeşti din cauza degetului ăla, mutule! îl ameninţă Childress cu un rânjet. Când o să ies de aici am să te...

Nick îi întoarse spatele, pierzând restul cuvintelor.

Reîntors în birou, se aşeză în scaunul lui Baker, trase blocnotesul în centrul mapei, cugetă câteva clipe, apoi începu să scrie în partea de sus a foii:

Istoria vieţii
lui Nick Andros

Se opri şi zâmbi discret. Fusese în cele mai ciudate locuri, însă nici măcar în visele lui

cele mai aiurite nu-i trăsnise că, într-o bună zi, avea să se afle în biroul unui şerif, el însuşi ridicat la rangul de ajutor de şerif, fiind pus să păzească trei indivizi care-l bătuseră şi scriindu-şi, în acelaşi timp, povestea vieţii. Apoi se apucă iarăşi de scris:

M-am născut la Caslin, Nebraska, pe 14 noiembrie 1968. Tăticul meu a fost fermier. El şi cu maică-mea erau tot timpul în primejdie de a da faliment. Aveau datorii la trei bănci, în acelaşi timp. Odată, când maică-mea era însărcinată cu mine, în şase luni, taică-meu a vrut s-o ducă la doctor, în oraş. Pe drum, bara de direcţie a camionului s-a rupt şi au căzut într-un şanţ. Taică-meu a făcut o criză de inimă şi a murit.

Oricum, la trei luni după aceea, am venit pe lume cu defectul pe care îl am. Bineînţeles, asta a fost pentru mama încă o lovitură, după ce-şi pierduse soţul aşa cum şi-l pierduse.

A continuat să se ocupe de fermă până în 1973, apoi a pierdut-o în favoarea "marilor proprietari", aşa cum le zicea ea întotdeauna. Nu avea rude, în schimb le-a scris unor prieteni din Big Springs, Iowa, iar unul dintre ei i-a făcut rost de o slujbă într-o brutărie. Am locuit acolo până în 1977, când mama a murit într-un accident. Un motociclist a lovit-o în timp ce traversa strada în drum spre casă, de la muncă. Nici măcar n-a fost vina lui, ci pur ghinion, pentru că l-au lăsat frânele. Şi nici nu mergea cu mare viteză sau ceva de genul ăsta. Biserica Baptistă a organizat înmormântarea mamei mele, din fondurile de caritate. Tot Biserica Baptistă m-a trimis la orfelinatul Copiii lui Isus Cristos din Des Moines, întreţinut prin contribuţia mai multor confesiuni. Acolo am învăţat să citesc şi să scriu...

Făcu o pauză. Îl durea mâna de atâta scris, dar nu se oprise din acest motiv. Avea un sentiment de nelinişte, iritare şi tristeţe, din cauză că trebuia să retrăiască toate acele lucruri. Se întoarse în cealaltă încăpere şi aruncă o privire în jur. Childress şi Warner adormiseră. Vince Hogan stătea lângă gratii, fumând o ţigară şi privind peste coridor, spre celula goală în care s-ar fi aflat Ray Booth dacă n-ar fi fugit atât de repede. Hogan arăta de parcă ar fi fost pe cale să plângă şi acest fapt îl purtă înapoi în timp, unde se întâlni cu acea fărâmă de om mut, Nick Andros. Pe când era copil, învăţase un cuvânt dintr-un film. Acel cuvânt era INCOMMUNICADO.

Era un cuvânt care-i sugera întotdeauna lui Nick armonii fantastice, lovecraftiene, un cuvânt teribil, care-i stârnea ecouri şi reverberaţii în creier, un cuvânt care-i evoca toate nuanţele spaimei ce nu sălăşluiesc decât în afara universului raţional şi în interiorul sufletului omenesc. El fusese INCOMMUNICADO toată viaţa lui.

Se aşeză din nou şi reciti ultimul rând pe care-l scrisese. *Acolo am învăţat să citesc şi să scriu.* Dar nu fusese chiar atât de simplu. El trăia într-o lume tăcută. Vorbire însemna mişcarea buzelor, ridicarea şi coborârea dinţilor, dansul limbii. Maică-sa îl învăţase să citească pe buze, şi-l mai învăţase cum să-şi scrie numele cu litere chinuite şi lăbărţate. *Acesta este numele tău,* îi spusese ea. *Acesta eşti tu, Nicky.* Bineînţeles, ea îi spusese acestea tăcut, prin simple cuvinte lipsite de semnificaţie. Nu a făcut prima conexiune decât atunci când ea a atins bucata de hârtie, apoi a arătat spre pieptul lui. Pentru surdomuţi, cel mai greu lucru nu este acela că trăiesc într-o lume de film mut; cel mai greu

lucru este că nu ştiu numele lucrurilor. Nu învăţase cu adevărat mecanismul numelor decât după ce împlinise patru ani. Nu ştiuse că obiectului acela mare şi verde i se zice *copac* decât după şase ani. Ar fi fost dornic să înveţe, însă nimănui nu-i trecuse prin minte să-i spună, iar el nu putea să întrebe: era INCOMMUNICADO.

După moartea ei, se închisese în sine aproape total. Orfelinatul era un loc clocotitor de tăcut, unde băieţi traşi la faţă şi nemiloşi îşi băteau joc de tăcerea lui; se trezea atacat de doi copii, unul cu mâinile ţinute la gură, celălalt cu mâinile la urechi. Dacă se întâmpla să nu fie nici un membru al personalului prin preajmă, îl băteau până ce-l lăsau lat. De ce? Nu exista nici un motiv. Cu excepţia faptului că, poate, în vasta categorie albă a victimelor există şi o subclasă: aceea a victimelor victimelor.

Încetă să mai *dorească* să comunice, iar atunci când se petrecu acest lucru, însuşi procesul lui de gândire începu să ruginească şi să se dezintegreze. Rătăcea din loc în loc cu ochii goi, privind fără să vadă lucrurile lipsite de nume ce populau lumea. Urmărea grupurile de copii din locul de joacă mişcând buzele, ridicând şi coborând dinţii ca pe nişte punţi mobile de culoare albă, plimbându-şi limba în ritm de dans, procesul vorbirii părându-i un ritual al împreunării. Câteodată se surprindea urmărind mişcarea unui singur nor timp de o oră încheiată.

Apoi apăruse Rudy. Un bărbat solid, cu o cicatrice pe obraz şi fără păr pe cap. Avea aproape doi metri înălţime, ceea ce era într-un contrast zdrobitor cu pipernicitul Nick Andros. Se întâlniseră pentru prima oară într-o cameră de la subsol, unde se aflau o masă, şase sau şapte scaune şi un televizor care nu

funcţiona decât după propriul lui plac. Rudy se lăsă pe vine, ajungând cu fruntea cam la aceeaşi înălţime cu Nick. Apoi îşi ridică mâinile lui uriaşe, brăzdate de urmele unor vechi răni, şi-şi acoperi pe rând gura şi buzele.

Sunt surdomut.

Nick se uită într-altă parte, morocănos: *Mi se rupe!*

Rudy îl izbi cu palma.

Nick se prăbuşi la pământ. Gura i se deschise şi lacrimi tăcute începură să i se prelingă din ochi. Nu avea nici un chef să aibă de-a face cu uriaşul ăsta plin de cicatrice, cu monstrul ăsta chelios. Pe deasupra se mai dădea şi surdomut, ce glumă crudă!

Rudy îl ajută cu blândeţe să se ridice în picioare şi-l conduse la masă. Pe masă era o coală albă de hârtie. Rudy făcu un semn spre ea, apoi către Nick. Nick se holbă supărat, mai întâi la hârtie, apoi la chelios. Clătină din cap. Rudy îi făcu iarăşi semn spre bucata de hârtie. Scoase la iveală un creion şi i-l dădu lui Nick. Nick îl lăsă jos, ca şi cum l-ar fi fript. Clătină din cap. Rudy arătă spre creion, apoi spre Nick, apoi spre hârtie. Nick clătină din cap. Rudy îl pălmui încă o dată.

Alt potop de lacrimi mute. Pe figura lui Rudy nu se putea citi decât o răbdare implacabilă. Făcu din nou gestul către hârtie. Către creion. Către Nick.

Nick luă condeiul în pumn. Scrise singurele câteva cuvinte pe care le cunoştea, storcându-le din mecanismul împăienjenit, ruginit din creierul lui. Scrise aşa:

NICHOLAS ANDROS
SĂ TE FUT

Pe urmă rupse creionul în două şi-i aruncă o privire morocănoasă şi sfidătoare lui Rudy. Dar Rudy zâmbea. Îşi întinse deodată mâinile peste masă şi prinse capul lui Nick în mâinile lui puternice, pline de bătături. Mâinile lui Rudy erau calde şi blânde.

Rudy îşi luă mâinile de pe faţa lui Nick. Culese de pe jos jumătatea cu vârf a creionului. Întoarse coala de hârtie pe faţa nescrisă. Bătu spaţiul alb şi gol cu vârful creionului, apoi îl atinse pe Nick. Repetă gestul. Încă o dată. Şi încă o dată. În sfârşit, Nick înţelese.

Tu eşti pagina asta goală.

Nick începu să plângă.

Rudy îl vizită în următorii şase ani.

...unde am învăţat să citesc şi să scriu. Un bărbat purtând numele de Rudy Sparkman a venit să mă ajute. Prezenţa lui a fost un mare noroc pentru mine. În 1984, orfelinatul a dat faliment. S-au străduit să plaseze ici şi colo cât mai mulţi copii, dar eu nu m-am numărat printre ei. Au zis că, după o vreme, o familie se va îngriji de mine, iar statul îi va plăti pentru că mă ţin. Aş fi vrut să fiu împreună cu Rudy, dar el muncea în Africa, înrolat în Peace Corps.

Prin urmare, am fugit. Având în vedere că împlinisem şaisprezece ani, cred că nu m-au căutat cu tot dinadinsul. Mi-am făcut socoteala că, dacă reuşesc să nu intru în vreun bucluc, nu am nici o problemă, ceea ce am şi reuşit până în momentul de faţă. Am absolvit, pe rând, cursurile prin corespondenţă pentru liceu, deoarece Rudy spunea întotdeauna că lucrul cel mai important este învăţatul. Atunci când voi prinde rădăcini pentru o vreme, am de gând să mă înscriu la examenul acela de

echivalare a liceului. În scurt timp voi fi în măsură să fac această încercare. Îmi place şcoala. Poate că am să merg şi la colegiu, într-o bună zi. Ştiu că sună a *nebunie din partea unei haimanale surdomute ca mine, dar eu nu consider că ar fi imposibil. Oricum, cam asta-i povestea mea.*

A doua zi dimineaţă, Baker sosise în jur de 7.30, când Nick golea coşurile de gunoi. Şeriful arăta mai bine.

"Cum te simţi?" scrise Nick.

— Foarte bine. Am avut temperatură mare până la miezul nopţii. Cea mai rea febră de când eram copil şi până acum. Aspirina n-a avut nici un efect, din câte mi-am dat seama. Janey a vrut să cheme doctorul, dar pe la 12.30, febra a cedat de la sine. După aia am dormit buştean. Tu ce faci?

Nick descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— Şi oaspeţii noştri?

Nick îşi deschise şi închise gura de mai multe ori, mimând flecăreala. Aruncă priviri furioase. Se prefăcu a lovi violent nişte gratii invizibile.

Baker îşi lăsă capul pe spate şi râse, apoi strănută de câteva ori la rând.

— Ar trebui să te dea la televiziune, zise el. Ţi-ai scris istoria vieţii, aşa cum mi-ai promis?

Nick făcu din cap şi-i întinse cele două foi scrise de mână. Şeriful se aşează jos şi le citi cu atenţie. După ce termină, îl cercetă pe Nick atât de îndelung şi de scrutător, încât Nick îşi coborî privirea în pământ, stânjenit şi încurcat.

Când privi din nou spre el, Baker îl întrebă:

— Adică ai fost de capul tău de când aveai şaisprezece ani? De şase ani încheiaţi?

Nick îi confirmă.

— Şi chiar ai trecut prin toate cursurile acelea pentru liceu?

Nick scrise câteva minute în blocnotes. "Eu eram mult rămas în urmă, pentru că am început să scriu & să citesc atât de târziu. La închiderea orfelinatului, tocmai începusem să recuperez. Am luat şase certificate liceale de acolo şi încă şase de la La Salle, din Chicago. Am aflat că există de pe capacul unei cutii de chibrituri. Nu-mi mai lipsesc decât patru certificate."

— Şi de ce cursuri mai ai nevoie? se interesă Baker, apoi îşi întoarse capul şi ţipă: Ia tăceţi odată din gură! O să vă primiţi clătitele şi cafeaua când am să găsesc eu de cuviinţă, să vă fie foarte clar!

"Geometrie. Matematici superioare. O limbă străină, timp de doi ani. Acestea sunt condiţiile ca să te primească la colegiu."

— O limbă. Cum ar fi franceza? Germana? Spaniola?

Nick îi făcu semn că da.

Baker râse şi scutură din cap.

— Asta-i poanta cea mai tare. Un surdomut care învaţă să vorbească o limbă străină. Adică nu c-aş avea ceva cu tine, băiete. Sper că m-ai înţeles.

Nick îi răspunse cu un zâmbet şi un semn.

— Atunci de ce ai hoinărit atât de mult?

"Cât eram încă minor, n-am îndrăznit să stau prea mult într-un loc", scrise Nick. "Mi-a fost teamă că vor încerca să mă bage într-un alt orfelinat, sau cine mai ştie ce alte idei vor avea. Iar când am fost destul de mare ca să-mi caut o slujbă stabilă, s-au înrăutăţit şi vremurile. Lumea zice că s-a petrecut un crah

la Bursă, sau aşa ceva, dar, fiind surd, eu n-am auzit nimic (ha-ha)."

— Da, sunt sigur că aşa s-a întâmplat, oamenilor nu le-a păsat de tine şi te-au lăsat să-ţi vezi de drum, zise Baker. Când sunt vremuri grele, izvorul milei omeneşti nu curge nici el prea bine, Nick. Cât despre o slujbă stabilă, s-ar putea să-ţi găsesc eu ceva pe aici, asta dacă nu cumva ţi s-a acrit definitiv de Shoyo şi Arkansas, din cauza băieţilor ăia. Dar... nu suntem cu toţii aşa.

Nick înclină din cap, în semn că a înţeles.

— Ce-ţi fac dinţii? Ai încasat o lovitură foarte dură în gură.

Nick ridică din umeri.

— Ai luat vreo pastilă din alea împotriva durerilor?

Nick ridică două degete.

— Bine, uite ce e, trebuie să scriu nişte acte despre băieţii ăştia. Tu-ţi vezi mai departe de treaba ta. Stăm de vorbă mai târziu.

Doctorul Soames, cel care fusese la un pas să-l lovească pe Nick cu maşina, le făcu o vizită cam pe la 9.30, în aceeaşi dimineaţă. Era un bărbat cam de şaizeci de ani, cu părul alb vâlvoi, gât subţiratic, ca de pui de găină, şi ochi albaştri, pătrunzători.

— Big John mi-a spus că poţi citi pe buze, zise el. Mi-a mai spus că vrea să te vadă angajat, prin urmare, presupun c-ar fi bine să mă asigur că nu vei muri cât te are în grijă. Scoate-ţi cămaşa.

Nick îşi descheie cămaşa lui albastră de lucru şi o dezbrăcă.

— Isuse Cristoase, ia uită-te la el! exclamă Baker.

— Asta zic şi eu treabă. Soames îl cercetă pe Nick şi-i spuse sec: Băiete, ai fost la un pas să-ţi pierzi sfârcul stâng.

Indică o crustă în formă de semilună, chiar deasupra ţâţei. Stomacul şi coastele lui Nick arătau ca un răsărit de soare din Canada. Soames îl ciocăni, îl pipăi şi-i privi atent pupilele. În cele din urmă examină cioturile rămase din incisivii lui Nick, singurul loc unde-l mai durea acum, chiar dacă vânătăile de pe trup aveau un aspect atât de spectaculos.

— Probabil că te doare teribil, continuă medicul, iar Nick îi confirmă trist. Ai să-i pierzi. Ai să... Soames strănută de trei ori la rând. Te rog să mă scuzi.

Începu să-şi pună instrumentele la locul lor, în geanta neagră.

— Previziunile mele sunt favorabile, tinere, asta dacă facem abstracţie de posibilele trăsnete sau alte vizite la crâşma lui Zack. Problema ta de vorbire este de natură fizică sau se datorează faptului că eşti surd?

Nick scrise: "Fizică. Defect din naştere."

Soames clătină din cap.

— Mare păcat. Totuşi, trebuie să gândeşti pozitiv şi să-i mulţumeşti Domnului că n-a hotărât să-ţi zdruncine şi creierii, dacă tot se luase de treabă. Pune-ţi cămaşa.

Nick făcu ceea ce i se spusese. Îl plăcea pe Soames; în felul lui, semăna foarte mult cu Rudy Sparkman, care-i zisese odată că Dumnezeu îi blagoslovise pe toţi bărbaţii surdomuţi cu vreo câţiva centimetri sub pântece, în chip de compensaţie pentru puţinul pe care îl scosese de deasupra claviculelor.

— Am să-i zic farmacistului să-ţi restituie banii cheltuiţi pe medicamentele împotriva

durerilor. Sacul ăsta de bani să facă bine să-şi vâre şi el puţin mâna în buzunar.

— Ho-ho, veni răspunsul lui John Baker.

— Doarme pe o saltea doldora, e plin de bani ca porcul de negi, continuă Soames.

Strănută iarăşi, îşi şterse nasul, apoi cotrobăi prin geantă şi scoase la iveală un stetoscop.

— Ai grijă ce faci, moşulică, altfel te bag la rece pentru beţie şi tulburarea ordinii publice, îi zise Baker zâmbind.

— Da, da, da. Într-o bună zi ai să-ţi caşti gura aia afurisită prea tare şi n-o să mai fii în stare s-o închizi. Scoate-ţi cămaşa. John, să vedem dacă ţi-au mai crescut ţâţele.

— Să-mi dau cămaşa jos? La ce bun?

— Pentru că nevastă-ta vrea să te consult, uite la ce bun. Ea e de părere că eşti bolnav şi nu vrea ca boala să se agraveze, Dumnezeu ştie de ce. Şi dacă nu i-aş fi zis de nu ştiu câte ori că noi doi n-ar mai trebui să ne ascundem atâta, ştiindu-te la loc sigur! Ia, hai, Johnny! Să-ţi vedem muşchii.

— N-a fost decât o răceală banală, mormăi Baker, descheindu-şi în silă nasturii. În dimineaţa asta mă simt bine. Ca să fim cinstiţi, Ambrose, răceala ta pare mult mai gravă.

— Ideea e că medicul vorbeşte, iar tu trebuie să asculţi, nu invers. În timp ce Baker îşi scotea cămaşa, Soames se întoarse către Nick şi zise: Oricât ar părea de ciudat, o formă rebelă de răceală a început să-şi facă de cap. Doamna Lathrop este la pat, la fel întreaga familie Richie, iar majoritatea neisprăviţilor de pe Barker Road tuşesc de le ies creierii din cap. Până şi Billy Warner se aude hârâind, de dincolo.

Baker reuşise să se descotorosească de haină.

— Ia te uită, ce-ţi ziceam? glumi Soames. Are o pereche de fuzelaje de te dă pe spate! Până şi un băşinos bătrân ca mine simte că-l trece, când dă cu ochii de aşa ceva!

Baker se înfioră uşor când medicul îi puse stetoscopul pe piept.

— Isuse, da' rece mai e! Ce faci cu el. Îl ţii la congelator?

— Inspiră, îl îndemnă Soames, încruntându-se. Şi acum scoate aerul din plămâni.

Expiraţia lui Baker se transformă într-o tuse uşoară.

Soames îl consultă pe şerif cu minuţiozitate. Îl întoarse pe toate părţile. În cele din urmă renunţă la stetoseop şi, folosindu-se de un apăsător de limbă, se uită şi în gâtul lui Baker. După ce termină, rupse instrumentul în două şi-l azvârli în coşul de gunoi.

— Ei? se interesă Baker.

Soames apăsă cu degetele de la mâna dreaptă punctul situat chiar între gâtul şi falca lui Baker. Şeriful tresări şi-şi trase capul spre spate.

— Nu mai e nevoie să te-ntreb dacă a durut, comentă Soames. John, te duci acasă şi te vâri în pat. Nu e un sfat, ci un ordin.

Şeriful clipi din ochi.

— Ambrose, zise el calm, ştii şi tu că nu pot face asta. Am în grijă trei arestaţi, care trebuie să plece la Camden puţin mai târziu. Azi-noapte l-am lăsat pe copilul ăsta cu ei, dar n-ar fi trebuit să procedez aşa şi nici n-am să repet prostia asta. El e mut. Dac-aş fi gândit cum se cuvine ieri seară, n-aş fi procedat aşa.

— Nu mai contează ce se întâmplă cu ei, John. Ai propriile tale probleme. E vorba de o infecţie respiratorie, dintre cele mai afurisite,

din câte am auzit eu, combinată cu febră. Căile tale respiratorii sunt bolnave, Johnny şi, ca să fiu cinstit cu tine, pentru un om care cară după el atâta greutate suplimentară, nu prea e de glumit în cazuri din astea. Bagă-te la pat. Iar dacă mâine dimineaţă ai să fii în stare, scapi de ei. Poate ar fi mai bine să chemi o patrulă de poliţie, să vină şi să-i ia.

Baker îi ceru scuze din priviri lui Nick.

— Ştii, îi zise el, e *adevărat,* mă simt topit. Poate că odihna...

"Du-te acasă şi întinde-te", scrise Nick. "Am să fiu atent. Pe deasupra, trebuie să câştig suficient ca să-mi pot plăti pastilele acelea."

— Nimeni nu e mai dispus să muncească din greu decât un drogat, spuse Soames, chicotind.

Baker culese cele două file de hârtie cu povestea vieţii lui Nick.

— Aş putea să le iau acasă, ca să le citească şi Janey? Are o adevărată slăbiciune pentru tine, Nick.

"Sigur că poţi. Mi se pare o femeie deosebită", scrise Nick pe blocnotes.

— Este unică, îi răspunse Baker, oftând în timp ce-şi încheia nasturii. Mă cuprinde un nou val de temperatură. Credeam c-am scăpat de ea.

— Ia nişte aspirină, îl sfătui Soames, închizându-şi geanta. Infecţia aceea glandulară nu-mi place deloc.

— E o cutie de ţigări de foi în ultimul sertar de la birou, îi explică Baker. Unde există un mic fond de bani. Te poţi duce să prânzeşti, iar în drum îţi cumperi şi medicamente. Băieţii ăştia sunt mai degrabă nişte sule blegi, decât nişte desperado. N-are ce să li se întâmple. Te rog să laşi un bilet cu sumele pe care le-ai cheltuit. Eu am să iau

legătura cu cei de la comandamentul poliţiei statului şi cred că vei scăpa de ei în după-amiaza asta.

Nick făcu gestul lui cu degetul mare şi arătătorul.

— Ţi-am arătat foarte multă încredere, deşi de-abia ne-am cunoscut, îi spuse Baker cu toată seriozitatea, dar Janey e de părere că n-am de ce să-mi fac vreo problemă. Ai grijă de tine.

Nick îi răspunse printr-o înclinare a frunţii.

Jane Baker apăruse în seara respectivă, pe la ora 6, aducându-i cina şi o cutie de lapte.

Nick scrise: "Îţi mulţumesc foarte mult. Cum se simte soţul?" Femeia scundă, cu păr castaniu, îmbrăcată frumos, într-o cămaşă în carouri şi jeanşi decoloraţi, îi surâse.

— A vrut să vină chiar el până aici, dar l-am convins să renunţe. Toată după-amiaza a avut febră aşa de ridicată, încât m-am speriat, dar acum temperatura este aproape normală. Cred că datorită patrulei. Johnny nu este niciodată cu adevărat fericit, dacă n-are un motiv de enervare din cauza poliţiei.

Nick îi adresă o privire mirată.

— I-au zis că nu pot trimite pe nimeni să ridice prizonierii până mâine la ora 9. Au avut o zi grea, din cauză că pe puţin douăzeci dintre ei sunt bolnavi. Iar mulţi dintre cei care sunt încă pe picioare au făcut transporturi către spitalele din Camden sau chiar Pine Bluff. Boala asta s-a răspândit foarte tare. Iar Arn Soames este mult mai îngrijorat decât lasă să se vadă, după părerea mea.

Şi ea părea obosită. Apoi scoase cele două foi de hârtie împăturite din buzunarul de la piept.

— Mi se pare o poveste nemaipomenită, zise ea, întinzându-i paginile rupte din blocnotes. N-am auzit în viaţa mea de cineva mai ghinionist decât tine. Iar modul cum ai ştiut să-ţi învingi handicapul mi se pare admirabil. Trebuie să-mi cer încă o dată scuze din pricina fratelui meu.

Fâstâcit, Nick nu reuşi decât să ridice din umeri.

— Sper că vei rămâne la Shoyo, continuă ca, ridicându-se. Ne placi foarte mult, soţului meu şi mie. Fereşte-te de cei din celule.

"Am să mă păzesc", scrise Nick. "Spune-i şerifului că-i urez să se pună cât mai repede pe picioare."

— Îi voi transmite urările tale de bine.

Femeia plecă, iar Nick petrecu o noapte neliniştită, sculându-se din când în când, ca să vadă ce fac cei trei captivi. Este adevărat, nu erau câtuşi de puţin nişte desperado: pe la ora 10 adormiseră. Doi cetăţeni din oraş veniră să se asigure că totul este în regulă. Din câte remarcă Nick, amândoi păreau să fie răciţi.

Avu un vis ciudat, din care nu izbuti să-şi aducă aminte, atunci când se trezi, decât că mergea printr-un lan nesfârşit de porumb verde, căutând ceva şi fiind îngrozitor de speriat din cauza a altceva, care îl urmărea.

Dimineaţă se sculă devreme, mătură cu grijă partea din spate a închisorii, ignorându-i pe Billy Warner şi pe Mike Childress. El îşi văzu de treabă, în timp ce Bill îi strigă:

— Ray va veni înapoi, îţi dai seama. Iar când o pune mâna pe tine, ai să vrei să fii şi *orb,* nu numai surd şi mut!

Întors cu spatele, Nick pierdu cea mai mare parte din ameninţări.

Revenit în birou, luă un număr vechi din revista *Time* şi începu să citească. Reflectă dacă să-şi ridice picioarele pe birou şi decise că risca să fie luat la rost, atunci când sosea şeriful.

Pe la ora 8 se întreba, neliniştit, dacă nu cumva şeriful Baker suferise un nou atac în noaptea ce trecuse. Nick se aştepta ca şeriful să fi fost deja prezent şi pregătit să-i predea pe cei trei arestaţi patrulei de poliţie, când aceasta îşi va fi făcut apariţia. În plus, pe Nick începuse să-l roadă teribil ceva în stomac. De la popasul pentru camionagii din apropiere nu-şi făcuse nimeni apariţia; aruncă o privire în direcţia telefonului, mai degrabă cu dezgust decât cu regret. Îi plăcea să citească science fiction şi culegea câteodată cărţi hărtănite de pe tarabele prăfuite ale anticarilor, în schimbul a cinci sau zece cenţi; în momentul respectiv îi veni în minte, nu pentru prima oară, că ziua în care televideofoanele prevestite de atâtea romane de science fiction aveau să fie folosite în sfârşit pe scară largă avea să fie o mare sărbătoare pentru toţi surdomuţii din lume.

Pe la 8.45 intrase într-o stare de agitaţie acută. Deschise uşa ce dădea spre celule şi se uită.

Billy şi Mike stăteau la uşile celulelor lor. Amândoi izbiseră până atunci în gratii cu pantofii... ceea ce demonstrează încă o dată că oamenii care nu pot vorbi nu reprezintă decât un mic procent faţă de nătângii de pe lumea asta. Vince Hogan zăcea pe pat. El nu întoarse capul şi nu-l cercetă pe Nick decât atunci când acesta se opri lângă uşa lui. Hogan era foarte palid, cu excepţia unor pete de un roşu aprins apărute pe obraz şi a cearcănelor închise la culoare de sub ochi. Pe frunte avea broboane de sudoare. Întâlnindu-i privirea

apatică şi care-i trăda starea febrilă, înţelese că era cu adevărat bolnav. Neliniştea lui deveni şi mai grea.

— Hei, mutule, ce se aude cu micul dejun? strigă Mike. Iar bătrânu' Vince are neapărat nevoie de doctor. Flecăreala şi turnătoria nu prea i-au prins bine, este, Bill?

Bill nu avea nici un chef de glume.

— Îmi pare rău c-am ţipat la tine mai devreme, bărbate. Vince e bolnav pe bune. Are nevoie de un doctor.

Nick îi făcu semn că a înţeles şi ieşi afară, încercând să ia o hotărâre. Se aplecă asupra biroului şi scrise pe blocnotes: "Şerif Baker: Am plecat ca să le aduc deţinuţilor micul dejun şi ca să încerc să-l anunţ pe doctorul Soames să vină la Vincent Hogan. Pare cu adevărat bolnav, nu se preface. Nick Andros."

Rupse hârtia şi o lăsă pe mijlocul biroului. Vârând blocnotesul în buzunar, ieşi pe stradă.

Primul lucru frapant era căldura, netulburată nici măcar de o adiere, şi mirosul de verdeaţă. Până după prânz, avea să se transforme într-un adevărat cuptor. Era una din zilele acelea când oamenii preferă să-şi termine treburile devreme, ca să-şi poată petrece după-amiaza cât mai liniştit cu putinţă, dar strada principală din Shoyo i se păru straniu de calmă lui Nick pentru o asemenea dimineaţă, ce semăna mai degrabă cu o duminică decât cu o zi obişnuită de lucru.

Majoritatea locurilor de parcare din faţa magazinelor erau goale. Traficul consta doar din cele câteva maşini şi camioane ale fermierilor, care mergeau în sus şi-n jos pe stradă. Magazinul de fierărie părea să fie deschis, dar jaluzelele de la Mercantile Bank erau încă trase, deşi trecuse de ora 9.

Nick o luă spre dreapta, către popasul pentru şoferi, care se afla la distanţă de cinci străzi. Ajunse la colţul celei de a treia, când văzu maşina doctorului Soames venind încet pe stradă şi descriind o traiectorie vag ezitantă, ca şi cum şoferul ar fi fost la capătul puterilor. Nick îi făcu semne energice, nefiind sigur că Soames va opri, dar medicul trase la marginea trotuarului, ocupând neglijent patru dintre locurile de parcare. Nu coborî din maşină, preferând să rămână în continuare la volan. Înfăţişarea lui îl şocă pur şi simplu pe Nick. Soames părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani, de când îl văzuse ultima oară, discutând glumeţ cu şeriful. Pe de o parte era vorba de extenuare, dar oboseala nu putea fi singura explicaţie — chiar şi Nick îşi dădea seama de asta. Ca şi cum ar fi venit în întâmpinarea gândului său, doctorul scoase o batistă boţită din buzunarul de la piept, ca un bătrân prestidigitator executând o scamatorie răsuflată, care nu-i mai trezeşte prea mult interes, şi strănută de mai multe ori. După ce termină, îşi rezemă capul de tetiera scaunului, cu gura pe jumătate deschisă, ca să poată respira mai bine. Pielea îi era lucioasă şi galbenă, ca de cadavru.

Soames îşi ridică încet pleoapele şi zise:

— Şeriful Baker e mort. Dacă de asta m-ai oprit din drum, poţi s-o laşi baltă. A murit puţin după ora 2 dimineaţa. Acum a căzut şi Janey la pat.

Nick îşi holbă privirile. Şeriful Baker a murit? Dar propria lui soţie zicea ieri seară că se simte mai bine. Iar ea... ea era sănătoasă. Nu, pur şi simplu aşa ceva nu există.

— Chiar a murit, repetă Soames, ca şi cum i-ar fi ghicit gândul. Şi nu este singurul. În ultimele douăsprezece ore, am semnat douăsprezece certificate de deces. Şi mai ştiu

încă douăzeci de inşi care vor muri până-n prânz, dacă Dumnezeu nu se milostiveşte de ei. Nu cred că este vorba aici de lucrarea lui Dumnezeu. Prin urmare, mă îndoiesc că El se va amesteca în mersul lucrurilor.

Nick îşi scoase carnetul din buzunar şi scrise: "Ce se întâmplă cu ei?"

— Nu ştiu, spuse Soames, strângând încet foaia de hârtie şi aruncând apoi ghemotocul în rigolă. Însă, din câte se pare, toată lumea din oraş se îmbolnăveşte, iar eu sunt acum mai înspăimântat ca niciodată, în toată viaţa mea. Şi eu m-am îmbolnăvit, deşi cel mai rău sufăr de extenuare, în momentul de faţă. Nu mai sunt tânăr. Nu pot să mai alerg atâtea ore în şir fără să o simt şi fără să plătesc, ştii? În vocea lui se făcea simţită acea nervozitate provocată de frică, pe care Nick nu o putea percepe, din fericire. Iar autocompătimirea nu ajută în asemenea cazuri.

Nick, care nu înţelesese că Soames suferea *cu adevărat* un acces de acest fel, îl măsură cu uimire.

Soames coborî din maşină, sprijinindu-se câteva secunde de braţul lui Nick. Îl strângea cu o mână slăbită şi agitată, de bătrân.

— Hai să ne aşezăm pe banca aceea, Nick. Îmi face bine să stau de vorbă cu tine. Presupun că ţi s-a mai spus acest lucru.

Nick făcu semn în direcţia opusă, spre închisoare.

— Oricum n-au unde să plece de-acolo, îi răspunse Soames, iar dacă s-au molipsit şi ei, în momentul de faţă se află pe ultimele locuri ale listei mele.

Se aşezară pe o bancă vopsită în verde-crud, având pe spătar reclama unei companii locale de asigurări. Soames îşi întoarse cu recunoştinţă obrajii spre căldura binefăcătoare a soarelui.

— Frisoane şi febră, zise el. Începând de ieri scara, cam de pe la ora 10. De-abia am scăpat de un acces de tremur. Slavă Cerului că n-am avut şi diaree.

"Ar trebui să te duci acasă şi să te bagi în pat", îl sfătui Nick.

— Aşa s-ar cuveni. Şi aşa voi face. Dar mai întâi aş vrea să mă odihnesc câteva minute...

Pleoapele i se închiseră, iar Nick crezu că a adormit. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă la bufetul pentru şoferi, ca să le ia ceva de mâncare lui Billy şi Mike.

După o vreme, doctorul Soames vorbi iarăşi. Însă fără să deschidă ochii. Nick îi urmărea buzele.

— Simptomele sunt comune, fără excepţie, zise el. Începând să le enumere, până când toate cele zece degete ale lui se întinseră într-un evantai. Frisoane. Febră. Slăbiciune şi debilitate generalizată. Lipsă de poftă de mâncare. Dureri la urinare. Inflamare a glandelor, de la umflări minore până la forme acute. Inflamări ale ganglionilor de la subsuori şi vintre. Insuficienţă şi blocaj respiratoriu.

Se uită la Nick.

— Toate acestea sunt simptome ale răcelii obişnuite, ale gripei sau pneumoniei. Ştim cum să le tratăm, Nick. Cu excepţia cazurilor când pacientul este foarte tânăr sau foarte bătrân, ori poate slăbit de o altă maladie, antibioticele îşi fac datoria. Nu însă şi în cazul bolii de care-ţi vorbesc. Ea doboară pacientul, repede sau încet. Nu pare să existe nici o diferenţă. Nimic nu-l ajută. Afecţiunea atacă, se retrage, apoi creşte iarăşi; starea de slăbiciune se instalează tot mai pregnant; umflăturile cresc şi ele; în cele din urmă survine moartea... Cineva a făcut o greşeală. Iar acum încearcă s-o acopere.

Nick îl măsură cu îndoială, întrebându-se dacă înţelesese corect cuvintele pronunţate de doctor, dacă nu cumva Soames delira.

— Sună oarecum paranoic, nu? îl întrebă Soames, privindu-l cu umor obosit. Altădată eram speriat de paranoia tinerei generaţii, ştii asta? Tinerii îşi exprimau mereu teama că telefoanele le sunt ascultate... că sunt urmăriţi... verificaţi prin computer... iar acum descopăr că ei aveau dreptate, şi nu eu. Viaţa este un lucru minunat, Nick, dar sunt nevoit să constat că bătrâneţea pretinde un tribut exagerat asupra celor mai dragi prejudecăţi pe care le nutreşte un om.

"Ce vrei să spui cu asta?"

— Nu mai funcţionează nici un telefon din Shoyo, îi explică Soames.

Nick nu avea habar dacă acesta era răspunsul la întrebarea pe care o pusese (Soames nu aruncase decât o privire, în aparenţă extrem de superficială, ultimei lui note) sau dacă mintea doctorului nu o pornise cumva într-o cu totul altă direcţie — febra putea oricând să-i joace feste, credea el.

Medicul observă figura mirată a lui Nick şi-şi închipui că surdomutul nu-i dă crezare.

— E purul adevăr. Dacă încerci să formezi vreun număr din afara oraşului, auzi un anunţ din acelea înregistrate. Pe urmă, cele două ieşiri şi intrări dinspre autostradă sunt închise cu bariere pe care scrie DRUM ÎN REPARAŢIE. Dar nu se vede nicăieri nici o reparaţie. Doar barierele. M-am dus până acolo. Cred c-ar fi posibil să fie date la o parte, dar traficul de la intersecţia de pe autostradă pare să fie deosebit de subţire în această dimineaţă. Practic n-am văzut decât autovehicule militare. Camioane şi jeepuri.

"Şi celelalte drumuri?" scrise Nick.

— Pe US 63 se schimbă un podeţ tubular în partea de est a localităţii, spuse Soames. Iar în partea de vest s-a petrecut un accident destul de grav, se pare. Două maşini stau de-a curmezişul drumului, blocându-l total. Accesul este interzis, în schimb nu se vede nici urmă de poliţie sau echipe de intervenţie.

Făcu o pauză, îşi scoase batista şi-şi suflă nasul.

— Oamenii care lucrează la podeţ se mişcă foarte încet, din câte susţine Joe Rackman, care locuieşte în partea aceea. Am trecut pe la familia Rackman cam acum două ore, ca să-l consult pe băieţelul lor, care este foarte bolnav. Joe mi-a zis că, după părerea lui, oamenii de la podeţ sunt soldaţi, de fapt, chiar dacă sunt echipaţi în salopete de-ale echipelor administraţiei statului şi au venit într-un camion de-al lor.

"De unde ştie?" întrebă Nick.

Soames se ridică în picioare şi-i spuse:

— Muncitorii nu prea obişnuiesc să se salute între ei.

Nick se ridică şi el.

"Drumuri secundare?" mâzgăli el în grabă.

— Probabil există. Dar eu sunt medic, nu erou. Joe a mai zis că a văzut şi arme în cabina camionului. Carabine modelul armatei. Dacă încerci să pleci din Shoyo pe drumurile lăturalnice şi eşti observat, cine ştie ce se mai întâmplă? Şi oare ce poţi descoperi dincolo de Shoyo? Repet: cineva a făcut o greşeală. Iar acum încearcă s-o acopere. Nebunie. Nebunie. E limpede că o asemenea ştire iese la iveală, şi încă destul de repede. Dar câţi vor muri, între timp?

Înspăimântat, Nick nu-şi mai ridică privirile spre doctorul Soames decât atunci când acesta se întoarse la maşină şi se urcă încet.

— Dar tu, Nick? spuse Soames, cercetându-l prin fereastră. Cum te simţi? Vreo răceală? Strănuţi? Tuşeşti?

Nick clătină din cap de fiecare dată.

— Vei încerca să pleci din oraş? Cred c-ai reuşi, dacă traversezi peste câmpuri.

Nick făcu semn că nu şi scrise: "Oamenii aceia sunt închişi. Nu pot să-i părăsesc aşa. Vincent Hogan este bolnav, dar ceilalţi doi par în formă. Le duc micul dejun, apoi o voi vizita pe doamna Baker."

— Eşti un băiat atent, îi spuse Soames. Ăsta-i lucru mai rar. Iar un băiat care să aibă simţul responsabilităţii într-o asemenea perioadă de degradare, asta-i şi mai rar. Ea va aprecia foarte mult gestul tău, Nick, sunt sigur. Domnul Braceman, pastorul metodist, a promis şi el că va trece pe acolo. Dar mi-e teamă că va fi silit să facă o mulţime de vizite, până la sfârşitul zilei. Trebuie să fii atent cu cei trei arestaţi, da?

Nick înclină din cap cu toată seriozitatea.

— Bine, am să-ncerc să vin până la tine în această după-amiază.

Puse maşina în viteză şi porni, arătând extrem de obosit şi împuţinat, cu ochii roşii. Neliniştit, Nick îl urmări cu privirea, apoi porni din nou spre bufet. Era deschis, însă unul dintre cei doi bucătari lipsea, iar trei dintre cele patru chelneriţe ale schimbului de la 7 la 3 nu apăruseră. Nick trebui să aştepte destul până să primească cele comandate. Când ajunse înapoi, la închisoare, Billy şi cu Mike erau teribil de şocaţi. Vince Hogan delira, iar pe la ora 6 după-amiază încetă din viaţă.

CAPITOLUL 19

TRECUSE atât de multă vreme de când Larry nu mai fusese în Times Square, încât se aştepta să găsească locul schimbat, nu ştia nici el cum, ca printr-o intervenţie magică. Toate lucrurile pe care urma să le vadă acolo aveau să i se pară mai mici şi totuşi mai bune, iar el n-avea să se simtă intimidat de vitalitatea grosolană, puturoasă şi uneori periculoasă a pieţei, aşa cum i se întâmpla când era copil şi se strecura până aici, singur sau împreună cu Buddy Marx, ca să vadă reprezentaţiile cu câte două filme, care costau 99 de cenţi, sau ca să caşte gura la nimicurile strălucitoare din vitrinele magazinelor, ale sălilor de jocuri şi de biliard.

Dar locul arăta absolut la fel — chiar mai mult decât s-ar fi cuvenit, având în vedere că anumite lucruri se schimbaseră totuşi cu adevărat. Când urcai scările dinspre metrou, chioşcul de ziare care îţi ieşea în cale, la colţ, dispăruse. Cam la jumătate de bloc mai încolo, unde existase o sală de jocuri mecanice scăldată în lumini orbitoare şi zgomot de clopoţei, întotdeauna plină de tineri cu feţele dure, cu ţigări atârnându-le în colţul gurii, concentraţi asupra jocurilor de Gottlieb Desert Isle sau Space Race, acolo unde pe vremuri existaseră toate acestea, acum descoperi un magazin sexy Orange Julius, în faţa căruia se priponise o ceată de tineri de culoare, ale căror trupuri se legănau uşor de la brâu în jos, ca şi cum s-ar fi auzit ritmul unei melodii fără sfârşit, percepută exclusiv de urechile negre. În împrejurimi mai existau saloane de masaj şi cinematografe care dădeau filme pentru adulţi.

Cu toate acestea, Times Square rămăsese aproape neschimbată, iar acest fapt îl întristă. Într-un fel, unica deosebire adevărată nu făcea

decât să-i strice şi mai mult cheful: se simţea acum ca un turist în acest loc. Dar poate că şi newyorkczii de baştină se simţeau ca nişte turişti în Times Square, reduşi la dimensiunile unor pitici şi simţind nevoia să se învârtă fără rost şi să-şi ridice privirile ca să citească reclamele electronice. Nu avea de unde şti cu exactitate; uitase ce însemna să fii o părticică a New Yorkului. Şi nici nu-i dădea ghes inima să înveţe din nou.

Maică-sa nu se dusese la slujbă în dimineaţa respectivă. Se lupta cu o răceală, de câteva zile încoace, iar în această dimineaţă se trezise în zori şi constatase că avea temperatură. Din patul îngust, cuminte, din vechea lui cameră o auzi trântind tot felul de lucruri prin bucătărie, strănutând şi pronunţând "Drace!" în surdină, pregătind micul dejun. Sunetul făcut de pornirea televizorului, apoi ştirile din programul "Today". O încercare de lovitură de stat în India. Explozie la o centrală electrică din Wyoming. Curtea Supremă urmează să ia o decizie istorică în legătură cu drepturile homosexualilor.

Când Larry îşi făcu apariţia în bucătărie, încheindu-se la cămaşă, ştirile se terminaseră şi Gene Shalit intervieva un tip chel. Tipul chel prezenta o serie de animale mici, lucrate din sticlă. Suflatul sticlei, mărturisea el, era pasiunea lui de patruzeci de ani, iar cartea în care vorbea despre asta urma să apară curând la Editura Random House. Apoi strănută. "Scuzaţi-l", se repezi Gene Shalit, chicotind.

— Preferi ochiuri sau omletă? îl întrebă Alice Underwood, care era îmbrăcată în halat de baie.

— Omletă, răspunse Larry, ştiind prea bine că n-avea nici un rost să protesteze împotriva ouălor.

După maică-sa, nu se putea concepe mic dejun fără ouă (cărora le zicea "icre casabile", când era în toane bune). Conţin proteine şi tot felul de substanţe nutritive. Părerea ei despre nutriţie era vagă, dar atotcuprinzătoare. Avea în minte o listă de alimente hrănitoare, şi o alta pe care erau trecute cele vrednice de dispreţ — precum Jujube, murăturile, Slim Jim, lama de *bubble gum* roz pe care-o primeai o dată cu biletele la baseball şi, vai, Doamne, atâtea altele.

Se aşeză şi o urmări spărgând ouăle, aruncându-le în aceeaşi bătrână tigaie neagră, bătându-le cu acelaşi tel din sârmă cu care le bătuse şi-n ziua când mersese el în clasa întâi, la Şcoala 162.

Îşi extrase batista din buzunarul halatului, tuşi, strănută şi mormăi în ea "Drace!", înainte de a o pune la loc.

— Ţi-ai luat zi liberă, mamă?

— Am anunţat că sunt bolnavă. Răceala asta mă pune la pământ. Nu-mi face nici o plăcere să anunţ că sunt bolnavă într-o vineri, foarte multă lume face figura asta, dar trebuie neapărat să stau la pat. Am temperatură. Mi s-au umflat şi ganglionii.

— Ai chemat doctorul?

— Pe vremea când eram eu o fată fermecătoare, medicii veneau acasă, spuse ea. În schimb acum, dacă te îmbolnăveşti, trebuie să te prezinţi la camera de gardă a spitalului. Fie procedezi aşa, fie-ţi pierzi o zi întreagă aşteptând să te consulte cine ştie ce şarlatan dintr-unul din cabinetele alea unde s-ar zice că beneficiezi — ha-ha — de îngrijire medicală în regim de urgenţă. Acolo te duci numai când ai de gând să tragi foloase de pe urma lui Medicare, asta-i părerea *mea.* Locurile astea sunt chiar mai rele decât centrele de unde se ridică ajutorul social cu o

săptămână înainte de Crăciun. Pur şi simplu am să stau în casă şi-am să înghit aspirină; până mâine dimineaţă la vremea asta îmi trece.

Rămase pe lângă casă toată dimineaţa, încercând să-i fie de folos. Îi aduse televizorul la pat, muncindu-se din greu, cu vinele de la braţe ieşite în evidenţă, din cauza efortului ("Ai să te alegi cu o hernie numai pentru ca să văd eu *Let's Make a Deal",* spusese ea, smiorcăindu-se), îi aduse suc de fructe şi o sticlă veche de NyQuil, ca să-i mai alunge proasta dispoziţie, apoi fugi până la magazin şi-i cumpără două romane ieftine.

După care nu le mai rămase mare lucru de făcut, decât să-şi calce unul altuia pe nervi. Ea făcu observaţia că televizorul se vedea mai prost din cauză că fusese mutat în dormitor, iar el nu se abţinu şi-i replică acid că decât să nu vezi deloc, mai bine vezi ceva, cum o fi. În cele din urmă, el îi spuse că iese la o mică plimbare prin oraş.

— Mi se pare o idee foarte bună, îi zisese ea, vizibil uşurată. Eu am să trag un pui de somn. Eşti un băiat bun, Larry.

Coborâse scările înguste (liftul nu fusese încă reparat) şi ieşise în stradă, stăpânit de un sentiment de bucurie amestecată cu vinovăţie. Avea o zi întreagă înaintea lui şi-i mai rămăseseră şi nişte bani în buzunar.

Dar acum, ajuns în Times Square, îi pierise tot cheful. Mergea fără ţintă, iar portmoneul avusese de mult grijă să-l mute într-un buzunar din faţă. Se opri înaintea unui magazin în care se vindeau discuri cu preţ redus, ţintuit pe loc de sunetul propriei lui voci, venind din difuzoarele obosite, aşezate la înălţime. Acum veneau versurile refrenului.

N-am venit ca să-ţi pretind să mă primeşti peste noapte
Sau ca să înţeleg dacă ţi s-a arătat lumina
N-am venit ca să fac scandal sau să mă cert
N-aş dori decât să-mi spui, de crezi că poţi
Dragă, îl înţelegi pe iubitul tău ?
Îl înţelegi, dragă...
Dragă, îl înţelegi pe iubitul tău?

Ăsta sunt eu, gândi el, privind absent discurile, dar astăzi cântecul îl deprima. Ba mai rău, îi făcea dor de casă. Nu mai vroia să se ştie aici, sub cerul acesta cenuşiu, ca o cadă de baie, să inspire gazele de eşapament ale New Yorkului, pipăindu-se mereu în treacăt la portofel, asigurându-se că se mai află încă la locul lui. New York, numele tău este paranoia. Deodată, tânjea să se afle într-un studio de înregistrări de pe Coasta de Vest, lucrând la un nou album.

Larry grăbi paşii şi coti, intrând într-una dintre sălile cu jocuri. Clopoţeii şi soneriile îi zdrăngăneau în urechi; iată şi bubuitul amplificat şi teribil al jocului numit Deathrace 2000, însoţit de ţipetele neomeneşti, electronice, ale pietonilor muribunzi. Minunat joc, se gândi Larry, curând îi va lua locul Dachau 2000. Toţi or să se dea în vânt după el. Se duse la casierie şi schimbă zece dolari în monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi. Lângă restaurantul Beef n Brew de pe cealaltă parte a drumului era o cabină telefonică; formă din memorie numărul de la Jane's Place. Jane's era un club de pocher pe unde bântuia uneori şi Wayne Stukey.

Larry introduse monede de douăzeci şi cinci de cenţi în telefon până ce simţi că-l doare mâna, iar telefonul începu să sune, la distanţă de aproape cinci mii de kilometri.

Se auzi o voce feminină.

— Jane's. E deschis la noi.

— Cât de deschis? se interesă el cu voce profundă şi sexy.

— Ia ascultă, deşteptule, aici nu este... hei, tu eşti, Larry?

— Mda, eu sunt. Bună, Ariene.

— Unde eşti? Nu te-a mai văzut nimeni de-o vreme, Larry.

— Păi, sunt pe Coasta de Est, îi mărturisi el precaut. Mi-a şoptit careva că lipitorile erau pe urmele mele şi c-aş face bine să ies din lac până ce se potolesc.

— Nu cumva e vorba de-o petrecere din alea grozave?

— Mda.

— Păi să ştii c-am auzit şi eu de poantă. Ai cheltuit ca un bezmetic.

— Ascultă, Ariene, Wayne se află prin preajmă?

— Adică Wayne Stukey, vrei să spui?

— Că doar nu John Wayne... care a dat în primire.

— Adică pretinzi că nu ştii nimic?

— Ce să ştiu? Eu sunt pe coasta cealaltă. Hei, i s-a întâmplat ceva, cumva?

— E-n spital, bolnav de gripa asta care bântuie. Captain Trips, aşa-i zice pe aici. Nu c-ar fi de râs. Se spune că au murit o grămadă de oameni din cauza asta. Oamenii s-au speriat şi stau pe la casele lor. Avem şase mese libere, deşi, după cum ştii, la Jane's nu sunt *niciodată* mese libere.

— Cum se simte?

— Cine ştie? Spitalul este izolat şi foarte bine păzit şi nimeni nu poate primi vizite. E cam dubios, Larry. Iar prin împrejurimi mişună o mulţime de soldaţi.

— În permisie?

— Soldaţii în permisie nu poartă arme şi nici nu se plimbă în camioane militare de transport. Foarte mulţi oameni s-au speriat rău de tot. Mai bine că nu eşti pe aici.

— La ştiri n-au zis nimic.

— Aici n-au apărut decât vreo câteva scurte notiţe prin ziare, despre un val de gripă, nimic mai mult. Dar unii zic că armata nu s-a ocupat cum se cuvine de un borcănel dintr-acelea pline de cine ştie ce molimă. Nu ţi se pare *infernal?*

— Astea sunt prostii, ca să sperie lumea.

— Acolo unde te afli tu nu există?

— Nu, spuse el.

Apoi îi veni în minte răceala de care suferea maică-sa. Oare nu cumva auzise în metrou o mulţime de oameni strănutând şi tuşind? Îşi aminti acum că-i trecuse prin minte că se află într-un salon de TBC. Dar strănuturile şi nasurile înfundate erau lucruri obişnuite în orice oraş. Germenii răcelii sunt daţi naibii, îşi zise. Le place să se adune acolo unde e mai multă bogăţie.

— Lipseşte până şi Janey însăşi, îi zise Ariene. Ne-a transmis că are febră şi ganglionii umflaţi. Iar eu îmi închipuiam că putoarea aia bătrână e aşa de tare, încât n-o să se lipească nici o boală de ea.

— Cele trei minute s-au terminat, interveni vocea centralistei.

— Păi, am să mă întorc cam peste o săptămână, Ariene, zise Larry. Ne vedem atunci.

— Foarte bine. De când mă ştiu, visez să fiu prietena unui cântăreţ faimos.

— Ariene? Nu cumva, întâmplător, îl cunoşti pe un individ, Dewey Doză?

— O! exclamă ea mirată. Stai puţin! Larry!

— Ce este?

— Slavă Domnului că n-ai închis! De fapt, m-am întâlnit cu Wayne, cam două zile înainte de a intra în spital. Uitasem cu desăvârşire! Piii!

— Ei, despre ce-i vorba?

— Un plic. Mi-a zis că este pentru tine, dar m-a pus să-l păstrez în sertarul în care-mi ţin eu banii o săptămână sau două, sau să ţi-l dau când te văd. Şi a adăugat ceva de genul "E al naibii de norocos că asta ajunge în mâinile lui, şi nu la Dewey Doză."

— Ce-i înăuntru?

Îşi trecu receptorul dintr-o mână în cealaltă.

— O secundă. Să mă uit. Urmară câteva clipe de tăcere, apoi zgomotul de hârtie ruptă şi vocea Arlenei. E un extras de cont bancar. De la First Commercial Bank of California. Economiile tale se ridică la... oho! Peste treisprezece mii de dolari. Când ai să mă scoţi undeva, dacă-ţi trece cumva prin minte să-mi propui să plătim nemţeşte, îţi arăt eu ţie!

— Nu se pune problema, îi răspunse el zâmbind. Îţi mulţumesc, Arlene. Te rog să ai grijă de plic.

— Ba bine că nu, să ştii că-l arunc la canal. Prostule.

— E minunat când te ştii iubit.

De la celălalt capăt se auzi un oftat.

— Mă copleşeşti, Larry. Am să pun foaia într-un plic pe care scriu numele noastre, ale amândurora. Ca să nu mă poţi evita, când apari pe aici.

— Nu sunt eu omul să facă aşa ceva, dragă.

Încheiară convorbirea, după care se auzi imediat vocea telefonistei, care-i pretindea încă trei dolari. Larry introduse fără proteste suma pretinsă în fanta aparatului, simţind că zâmbetul fericit şi prostesc nu i se ştersese încă de pe buze.

Culese o monedă de un sfert dintre cele răspândite încă pe poliţa cabinei telefonice şi o vârî în aparat. Peste câteva clipe ascultă în receptor sunetul telefonului mamei lui. Primul impuls al omului e să împartă o ştire bună cu altcineva, cel de-al doilea să-i scoată ochii cu asta. El gândea — ba nu, *credea* — că era vorba doar de cel dintâi impuls. Dorea să-i împărtăşească şi ei vestea că scăpaseră de griji, că avea din nou destui bani.

Încet-încet, zâmbetul i se veşteji pe buze. Telefonul continua să sune la nesfârşit. Poate că se hotărâse să se ducă la serviciu, în cele din urmă. Îşi aminti obrajii ei congestionaţi, cuprinşi de febră, de tuse şi de strănuturi, şi cum mormăia mereu nervos "Drace!" în batistă. Nu, nu credea că plecase de acasă. De fapt, nu credea c-ar fi în stare să se ducă la lucru.

Puse receptorul în furcă şi-şi recuperă absent moneda de un sfert, căzută cu un clinchet în partea de jos a aparatului. Ieşi din cabină, jucându-se cu mărunţişul rămas. Văzu un taxi şi-i făcu semn să oprească; o dată intraţi în trafic, constată că începuse să plouă.

Uşa era încuiată şi, după ce bătu în două sau trei rânduri, fu convins că apartamentul rămăsese pustiu. Bătuse suficient de tare ca să facă pe cineva de la etajul de deasupra să-i răspundă cu un alt răpăit — ca o fantomă scoasă din fire. Dar trebuia să intre şi să se convingă la faţa locului, iar o cheie nu avea la el. Tocmai se pregătea să coboare treptele, până la apartamentul domnului Freeman, când auzi geamătul acela stins, de dincolo de uşă.

Pe uşa mamei lui fuseseră montate trei sisteme diferite de încuietori, dar ea n-o

folosea niciodată decât pe una dintre ele, în ciuda faptului că era obsedată de portoricani. Larry lovi uşa cu umărul, mişcând-o în balamale. Se opinti încă o dată şi încuietoarea cedă. Uşa se deschise, trântindu-se de perete.

— Mamă?

Încă un geamăt.

Apartamentul era scufundat în întuneric; lumina zilei dispăruse pe neaşteptate, iar de afară venea sunetul gros al tunetelor, suprapus peste răpăitul ploii. Fereastra salonului era pe jumătate deschisă, iar perdelele albe se umflau până deasupra mesei, pentru a fi apoi trase de curent şi scoase în vântul de afară. Acolo unde ploaia pătrunsese pe fereastră, se vedea un petic strălucitor de umezeală.

— Unde eşti, mamă?

Un geamăt mai puternic. Porni spre bucătărie, însoţit de ecourile altui tunet. Aproape se împiedică de ea. Femeia zăcea pe podea, chiar în pragul dormitorului ei.

— Mamă! Dumnezeule, mamă!

Ea încercă, la auzul vocii lui, să se răsucească, dar nu reuşi să-şi mişte decât capul, pivotând pe bărbie şi rezemându-se, în cele din urmă, pe obrazul stâng. Respiraţia femeii era extrem de greoaie, din cauza sputei. Dar lucrul cel mai impresionant, pe care el nu avea să-l uite vreodată, era felul în care ochiul ei se răsucea astfel încât să-l poată vedea, ca ochiul unui animal înaintea sacrificării. Obrazul îi strălucea din pricina febrei.

— Larry?

— Te duc eu la pat, mamă.

Se aplecă, se încordă pentru a-şi stăpâni tremurul genunchilor şi o luă în braţe. Halatul i se desfăcu, scoţând la iveală o cămaşă de noapte decolorată de la spălat şi picioarele albe ca burta de peşte, străbătute de varice

umflate. Căldura pe care o emana depăşea orice imaginaţie. Lucrul acesta îl scoase din minţi. Nimeni nu era în stare să scape cu viaţă după o asemenea temperatură. Creierii i se prăjiseră probabil în cap.

Ca şi cum ar fi vrut să demonstreze adevărul concluziei lui, ea se răsti pe neaşteptate:

— Du-te şi adu-l pe taică-tău, Larry. E la bar.

— Stai liniştită, îi răspunse el consternat. Stai liniştită şi culcă-te, mamă.

— E la bar, cu fotografa aia! grăi femeia strident în întunericul palpabil al după-amiezei, în timp ce de afară se auzi bubuitura asurzitoare a unui tunet.

Larry avea sentimentul că pe trupul său se scurge încet o substanţă vâscoasă şi lipicioasă. Dinspre fereastra pe jumătate deschisă din salon veni o pală de vânt răcoros, răspândindu-se prin întregul apartament. Alice începu să tremure, iar pe braţe pielea i se făcu de găină. Îi clănţăneau dinţii. În semiîntunericul dormitorului, faţa-i strălucea ca o lună plină. Larry împinse păturile în jos, îi întinse picioarele, apoi îi trase cuverturile până la bărbie. Dar ea continua să dârdâie necontrolat, făcând ca pătura de deasupra să tremure şi ea. Obrajii în schimb îi rămăseseră uscaţi, fără urmă de transpiraţie.

— *Te duci şi-i spui să iasă imediat de acolo!* strigă femeia, apoi căzu în muţenie; nu se mai auzea decât zgomotul greu, bronhial, al respiraţiei ei.

Larry se întoarse în salon, se apropie de telefon, apoi făcu un mic ocol. Închise fereastra, pe urmă reveni lângă aparat.

Cărţile se aflau pe un raft de sub măsuţa telefonului. Căută numărul de la Mercy

Hospital şi-l formă, în timp ce afară tuna iarăşi. Lumina violentă a unui fulger transformă fereastra pe care tocmai o închisese într-o radiografie alb-albăstruie. Din dormitor se auzi ţipătul sugrumat al maică-sii, care-i îngheţă sângele în vine.

La celălalt capăt, telefonul sună doar o dată, urmă un bâzâit şi un declic. Vocea senină a aparatului îi comunică:

— Ascultaţi o înregistrare făcută la Mercy General Hospital. În momentul de faţă, toate liniile noastre sunt ocupate. Dacă doriţi să rămâneţi pe fir, vom răspunde apelului dumneavoastră cât mai repede cu putinţă. Vă mulţumim. Ascultaţi o înregistrare făcută la Mercy General Hospital. În momentul de faţă, toate...

— *I-am trimis pe ameţiţii ăia la parter!* ţipă maică-sa, vocea ei fiind însoţită de ecourile tunetului. *Portoricanii ăştia habar n-au de nimic!*

— ...răspunde apelului dumneavoastră cât mai...

Trânti receptorul în furcă şi rămase ţintuit, cuprins de valuri de transpiraţie. Ce fel de spital mai era şi ăsta, de la care te alegeai cu un nenorocit de mesaj înregistrat tocmai când îţi murea mama? Ce naiba se petrece acolo?

Larry se hotărî să coboare şi să-l roage pe domnul Freeman să stea cu maică-sa, în timp ce el se duce Ia spital. Sau să cheme o salvare particulară? Doamne Dumnezeule, cum se face că niciodată nu ştii cum să procedezi mai bine, când eşti în asemenea situaţii? De ce oare nu te-nvaţă la şcoală lucrurile astea?

Din dormitor se auzea respiraţia greoaie a maică-sii.

— Mă întorc, murmură el şi se duse la uşă.

Era speriat, înspăimântat de-a dreptul, din cauza ei, dar de undeva, din adâncuri, o altă

voce îi spunea lucruri cam de acest fel: *De ce vin lucruri din astea întotdeauna pe capul meu? Şi: De ce-a trebuit să se întâmple după ce primisem vestea cea bună?* Apoi veneau lucrurile cele mai abjecte: *Oare cât de rău vor fi afectate planurile mele din cauza asta? Câte lucruri voi fi silit să schimb în jurul meu din cauza asta ?*

Ura vocea aceea şi şi-ar fi dorit să piară cât mai repede şi-n chinuri, dar ea continua să-i şoptească tot felul de lucruri.

Coborî treptele până la apartamentul domnului Freeman în fugă, în timp ce tunetele se rostogoleau printre norii negri. Ajuns la palierul de la parter, uşa se deschise violent, iar în holul blocului pătrunse un şuvoi de ploaie.

CAPITOLUL 20

HARBORSIDE era cel mai vechi hotel din Ogunquit. Priveliştea nu mai era atât de frumoasă de când se construise noul club de yachting de cealaltă parte, dar într-o după-amiază ca asta, când cerul fusese răscolit de un şir de furtuni, perspectiva era destul de limpede.

Frannie stătea la fereastră de aproape trei ore, încercând să-i scrie lui Grace Duggan, o colegă de liceu care se înscrisese la Colegiul Smith. Nici vorbă de vreo spovedanie; spunându-i că e gravidă şi descriind scena cu mama ei, risca să se lase cuprinsă de descurajare. Oricum, Grace avea să afle totul curând, de la sursele ei de informare din oraş. Nu dorea să-i iasă altceva decât o scrisoare obişnuită, de curtoazie. Excursia pe biciclete, la Rangely, în mai, cu Jesse, împreună cu

Sam Lothrop şi Sally Wenscelas. Examenul final la biologie, la care Frannie avusese noroc. Noua slujbă a lui Peggy Tate (o altă colegă şi prietenă din şcoală), în corpul administrativ al Senatului. Nunta apropiată a lui Amy Lauder.

Dar scrisoarea pur şi simplu refuza să se lase scrisă. O parte din vină o purtau şi interesantele efecte pirotehnice la care asistase toată ziua — cum să te mai ţii de scris când un şir de mici furtuni se abăteau, una după alta, deasupra apelor? Adevărul adevărat era că nici o noutate dintre cele cuprinse în scrisoare nu avea aerul cel mai onest cu putinţă. Toate păreau acolo puţin strâmbe, ca un cuţit care ţi se răsuceşte în mână şi te răneşte superficial, în loc să cureţe coaja cartofului, aşa cum te aşteptai. Excursia cu bicicletele fusese minunată, dar ea şi Jess nu mai erau în cele mai bune relaţii. Avusese noroc la examenul BY-7, într-adevăr, dar la cel final de biologie, care conta cu adevărat, nu se prea descurcase. Nici ea şi nici Grace nu se dădeau în vânt după Peggy Tate, iar cununia lui Amy, în starea actuală a lui Fran, putea să pară mai degrabă o glumă proastă şi nu un prilej de bucurie. Amy se căsătoreşte, în schimb copilul îl nasc eu, haa-haa-ha.

Simţind că trebuia neapărat să termine scrisoarea, fie şi numai pentru a scăpa de obligaţie, scrise:

Am şi eu propriile mele probleme, şi încă ce mai probleme, dar pur şi simplu n-am curajul să le aştern pe hârtie. Destul că trebuie să mă gândesc la ele! Aştept să ne vedem înainte de Patru, dacă nu cumva te-ai răzgândit, de la ultima ta scrisoare. (O singură scrisoare în şase săptămâni? Începuse să mă bată gândul că ţi-a tăiat

cineva degetele alea cu care baţi la maşină, draga mea!) Am să-ţi povestesc totul când ne vedem. Sunt sigură că sfatul tău îmi va prinde bine.

Ai încredere în mine şi voi avea şi eu în tine,

Fran

Semnă cu obişnuita ei mâzgălitură flamboaiant-comică, ocupând astfel jumătate din spaţiul gol rămas pe hârtie. Gestul acesta o făcu să se simtă, mai acut ca oricând, o impostoare. Împături scrisoarea, o vârî în plic şi scrise adresa, apoi o propti de marginea oglinzii. Basta.

Aşa. Ce mai avea de făcut?

Se întuneca din nou. Se ridică de la masă şi începu să se învârtă nervos prin cameră, gândindu-se c-ar trebui să iasă înainte de a începe iarăşi să plouă, dar unde să se ducă? La film? Singurul care rula în oraş. Îl văzuse. Împreună cu Jesse. La Portland, ca să se uite la ţoale? N-avea sens. Singurele haine la care se putea uita acum cu intenţie serioasă erau cele cu talie specială. Ca să încapă două persoane.

Astăzi primise trei telefoane, cea dintâi convorbire aducându-i veşti bune, cea de a doua, indiferente, iar cea de a treia, proaste. Ar fi preferat să vină în ordine inversă. Afară se înnorase, stropii de ploaie începuseră din nou să cadă, întunecând debarcaderul portului pentru ambarcaţiuni. Se hotărî să se îmbrace şi să iasă la plimbare şi s-o ia naiba de ploaie. Aerul proaspăt al verii şi umezeala puteau să-i facă bine. Nu era exclus să se oprească undeva şi să bea un pahar de bere. Fericire la sticlă. Sau cel puţin echilibru.

Primul telefon îl primise de la Debbie Smith, din Somersworth. Fran era mai mult

decât bine venită, îi spusese Debbie, cu efuziune. De fapt, chiar era nevoie de ea. Una dintre cele trei fete care-şi împărţiseră apartamentul se mutase în mai, îşi găsise o slujbă de secretară la o firmă de vânzări en gros. Ea şi Rhoda nu se puteau descurca prea multă vreme cu chiria, în lipsa unei a treia persoane.

— Să ştii că amândouă venim din familii numeroase, adăugase Debbie. Plânsul bebeluşilor nu ne deranjează.

Fran i-a răspuns că ar fi dispusă să se mute înainte de 1 iulie, şi de-abia după ce puse receptorul în furcă simţi lacrimile calde ce i se scurgeau pe obraji. Lacrimi de uşurare. Dacă reuşea să scape de oraşul ăsta, în care crescuse, totul avea să fie în regulă, aşa gândea. Departe de maică-sa, departe chiar şi de taică-său. Copilul şi faptul că era singură urmau să capete, în aceste condiţii, în viaţa ei, proporţia corectă, sănătoasă. Fără îndoială, aveau să rămână un factor extrem de important, dar nu unic. Auzise cândva, într-o fabulă sau într-o poveste, cum un animal, gândac sau broască, când era ameninţat de vreo primejdie, se tot umfla până ajungea de două ori mai mare. Văzându-l astfel, duşmanul se speria şi o lua din loc, cel puţin în teorie. Exact aşa se simţea şi ea acum. Ca un gândac sau o broască, gata să-şi dubleze proporţiile. Şi asta pentru că întreg oraşul, întreg mediul *(gestalt* ar fi fost, poate, un cuvânt chiar mai potrivit) îi erau ostile. Era conştientă că nimeni nu avea să o oblige să poarte o literă stacojie, dar mai ştia că era necesară o ruptură cu Ogunquit, ca să se poată pătrunde pe de-a-ntregul de această convingere. Când mergea pe stradă, simţea cum oamenii... nu, nu se uitau, ci *se pregăteau* să se uite la ea. Desigur, era vorba

de locuitorii stabili, nu de vilegiaturiştii veniţi să-şi petreacă aici vara. Locuitorii oraşului Ogunquit aveau nevoie în permanenţă de un cal de bătaie — vreun beţivan, un chiulangiu care preferă să trăiască pe spinarea societăţii, Copilul de Familie Bună care a fost prins furând dintr-un magazin de la Portland, sau de pe Plaja Veche de lângă livadă... sau Fata cu Burta la Gură.

Cel de al doilea telefon, cel aşa şi aşa, fusese de la Jess Rider. Suna din Portland şi încercase acasă la ea, mai întâi. Din fericire, îi răspunsese Peter, care îi dăduse numărul de telefon al lui Fran de la Harborside, fără alte comentarii.

Cu toate acestea, Jess îi spusese aproape de la bun început:

— Atmosfera de-acasă nu-i prea grozavă, hm?

— Mda, oarecum, îi răspunsese ea precaut, refuzând să intre în detalii, pentru că astfel s-ar fi văzut părtaşă, alături de el, la o conspiraţie.

— Din cauza mamei tale?

— De ce spui asta?

— Mi se pare că ea face parte din categoria celor gata s-o ia razna. I se poate citi în ochi, Frannie. Iar mesajul este că, dacă-mi împuşti vacile sacre, am să le împuşc şi eu pe ale tale.

Ea nu-i răspunse nimic.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

— Nici nu m-ai jignit, îi răspunsese ea.

Descrierea lui era, de altfel, destul de potrivită — cel puţin dacă priveai superficial lucrurile —, dar ea încerca încă să treacă de şocul provocat de verbul acela, *a jigni.* I se părea straniu să audă din partea lui un asemenea cuvânt. Poate descopăr un postulat cu acest prilej, se gândi ea. Când iubitul

începe să se întrebe dacă nu te-a *jignit,* cumva, înseamnă că nu mai este iubitul tău.

— Frannie, oferta mea rămâne în continuare valabilă. Dacă spui da, fac rost de două inele şi sunt la tine chiar în după-amiaza asta.

Pe bicicletă, îi trecu fetei prin minte, cât pe ce s-o umfle râsul. Chicotitul ei ar fi fost un lucru oribil, inutil, şi acoperi receptorul timp de o secundă, ca să fie sigură că nu-i scapă. În ultimele şase zile plânsese şi râsese mai mult decât în toţi anii din urmă, de când împlinise cincisprezece ani şi începuse să iasă la întâlniri.

— Nu, Jess, îi spusese ea apoi, cu vocea perfect controlată.

— Vorbesc foarte serios! o asigurase el, oarecum vehement, ca şi cum ar fi văzut-o luptându-se cu râsul.

— Ştiu că este aşa. Dar eu nu sunt pregătită să mă mărit. Eu mă cunosc foarte bine, Jess. Nu este vorba despre tine.

— Şi atunci cum rămâne cu copilul?

— Copilul se va naşte.

— Şi vei renunţa la el?

— Încă nu m-am hotărât.

Jess nu mai zise nimic; câteva momente, fata auzi alte voci, venind din alte camere. Aveau propriile lor probleme, din câte presupunea Fran. Lumea e o dramă jucată la matineu. Suntem îndrăgostiţi de propriile noastre vieţi, prin urmare căutăm lumina care să ne călăuzească şi încercăm să desluşim ziua de mâine.

— Mă gândesc la copil, spuse Jess în cele din urmă.

Fran se îndoia de sinceritatea lui, dar era singurul lucru care o putea atinge. Ceea ce se şi întâmplă.

— Jess...

— Deci unde ai de gând să te duci? o întrebă el deodată. Nu poţi să rămâi la Harborside toată vara. Dacă ai nevoie de o gazdă, pot să caut şi eu, la Portland.

— Am unde să stau.

— Unde, dacă mi-este îngăduit să întreb?

— Nu-ţi este îngăduit, îi replică ea, apoi îşi muşcă limba, pentru că-i răspunsese atât de nediplomatic.

— Oh, făcu el, pe un ton ciudat de monoton. După o vreme, continuă precaut: Aş putea să te întreb ceva, fără să te superi, Frannie? Pentru că aş vrea să ştiu cu adevărat. Nu e o întrebare retorică sau ceva de genul ăsta.

— Poţi să mă întrebi, se arătă ea de acord, cu prudenţă.

În mintea ei însă, se pregăti să nu se arate supărată, ştiind că, atunci când Jess lansa un asemenea preambul, urma de obicei o teribilă mostră de "şovinism" masculin, de care el era perfect inconştient.

— Eu n-am chiar nici un drept în toată povestea asta? întrebă el. Nu-mi revine şi mie partea mea de răspundere şi de decizie?

La început se supără cu adevărat, însă furia i se risipi. Ăsta era Jess, se străduia să-şi protejeze propria imagine faţă de el însuşi, aşa cum procedează toţi deştepţii, ca să poată dormi bine peste noapte. Îl admirase întotdeauna pentru inteligenţa lui, dar într-o situaţie ca asta inteligenţa putea să fie o adevărată pacoste. Oamenii din categoria lui Jess — ca şi Fran, de altfel — fuseseră învăţaţi, de mici, să fie activi şi să se implice. Nu strică, uneori, să suferi o durere profundă, fie şi numai ca să descoperi c-ar fi mai bine să te trânteşti printre ierburile înalte şi să amâni totul pentru altă dată. Efortul lui era plin de bunăvoinţă, însă rămânea un efort şi nimic

mai mult. Şi uite că se îndârjea să n-o lase în pace.

— Jesse, pledă ea, nici unul dintre noi nu şi-a dorit copilul. Am fost amândoi de acord să iau pilule, ca să nu se întâmple nimic. Tu n-ai nici un fel de răspundere.

— Dar...

— Nu, Jess, îi spuse ea, pe un ton ferm.

Băiatul oftă.

— Vei lua legătura cu mine după ce te instalezi?

— Cred că da.

— Te gândeşti să-ţi continui şcoala?

— Peste o vreme. N-am să merg la cursurile din semestrul de toamnă.

— Dacă ai nevoie de mine, Frannie, ştii unde mă găseşti. N-am intenţia să mă ascund.

— Ştiu, Jesse.

— Dacă ai nevoie de bani...

— Da.

— Să mă cauţi. Nu vreau să te constrâng, dar... voi dori să te văd.

— Bine, Jess.

— La revedere, Fran.

— La revedere.

După ce închise aparatul, avu senzaţia că vorbele de rămas-bun căzuseră implacabil, punând capăt unei conversaţii care nu se terminase de fapt. Apoi îşi explică de ce. Pentru prima dată, nu-şi spuseseră "te iubesc". Se întristă şi încercă zadarnic să nu pună la inimă incidentul.

Ultimul telefon îl primise pe la prânz, de la tatăl ei. Alaltăieri prânziseră împreună, iar el îi mărturisise că este îngrijorat din cauza efectului pe care-l puteau avea asupra Carlei întâmplările respective. Cu o seară în urmă, nu venise la culcare; îşi petrecuse toată noaptea în salon, cufundată în studiul vechilor genealogii. Pe la 11.30 se dusese la ea şi-o

întrebase când avea de gând să urce. Părul i se revărsa peste umeri şi peste corsajul cămăşii de noapte, iar Peter era convins că avea un aer cam rătăcit şi părea să nu fie în cea mai bună relaţie cu realitatea din jur. Ţinea în poală cartea aceea grea şi nici măcar nu-şi ridicase privirile către el, continuase să o răsfoiască pagină cu pagină. Îi spusese că nu-i este somn. Că mai stă o vreme. Făcuse o răceală, îi mai spusese Peter. Se aflau amândoi într-un separeu din Corner Lunch, mâncând nişte hamburgeri, fără chef. Carlei îi curgea nasul, adăugă Peter. Iar când o întrebase dacă vrea un pahar de lapte fierbinte, nu-i mai răspunsese deloc. A doua zi o găsise dormind în jilţ, cu volumul în poală.

Când se trezise, părea mai în apele ei, îşi revenise, în schimb răceala se agravase. Respinse ideea de a-l chema pe doctorul Edmonton, spunând că nu este decât o răceală la piept. Îşi pusese o compresă, se înfăşurase cu o bucată de flanel şi curând îl anunţase că simte cum i se desfundă sinusurile. Dar Peter nu se lăsase înşelat, îi povestise el lui Frannie. Deşi refuzase termometrul, era convins că avea temperatura cu câteva grade peste normal.

Astăzi o căutase pe Fran la telefon, imediat după ce începuse cea dintâi furtună. Norii negri şi purpurii se adunaseră pe tăcute deasupra portului şi ploaia începu, la început blând, pentru ca apoi să se dezlănţuie torenţial. Vorbind, ea privea pe fereastră, urmărind trăsnetele înfigându-se în valuri, dincolo de dig, fiecare fulger fiind însoţit de un mic zgomot de paraziţi în receptor, ca un ac de pick-up care se împiedică într-o imperfecţiune a discului.

— Astăzi este la pat, îi spuse Peter. Până la urmă, a consimţit ca Tom Edmonton s-o

consulte.

— Şi a venit?

— Tocmai a plecat. După părerea lui, are gripă.

— O, Doamne, zise Frannie, închizând ochii. Pentru o femeie de vârsta ei, nu-i de glumă.

— Nu, nu este. Continuă după o pauză. I-am povestit totul, Frannie. Despre copil, despre cearta dintre tine şi Carla. Tom s-a îngrijit de tine încă de când erai bebeluş şi ştie să păstreze un secret. Eu voiam să aflu dacă există o legătură între discuţie şi boală. Doctorul a zis că nu. Gripa e gripă.

— Gripa e frică, îi răspunse Fran sumbru.

— Cum ai spus?

— Nu are nici o importanţă. Chiar dacă tatăl ei era un om cu vederi neobişnuit de largi, nu se număra totuşi printre fanii formaţiei AC/DC. Povesteşte-mi mai departe.

— Foarte mult nu mai e de povestit, draga mea. Spunea că sunt foarte multe cazuri. O gripă extrem de păcătoasă. Din câte se pare, vine din sud, iar zona New Yorkului este afectată în mod deosebit.

— Bine, bine, dar ca să dormi toată noaptea în salon..., începu ea, cu îndoială.

— Ca să fiu drept, a zis că poziţia verticală a avut un efect binefăcător asupra plămânilor şi bronhiilor ei. Altceva n-a mai adăugat, dar Alberta Edmonton face parte din toate organizaţiile din care face parte şi Carla, aşa că nu mai era nevoie. Amândoi ştim prea bine că o păştea de mult un necaz de felul ăsta, Fran. E preşedintă a Comitetului de Istorie a Oraşului, îşi petrece douăzeci de ore pe săptămână în bibliotecă, este secretara Clubului Femeilor şi a Clubului Amatorilor de Literatură, a condus tot felul de marşuri aici, în oraş, încă dinainte de moartea lui

Fred, iar de iarna trecută a mai preluat şi Fundaţia Inima. Iar ca o încununare, s-a străduit să stârnească interesul în jurul unei Societăţi Genealogice a Sudului Statului Maine. Este extenuată, sfârşită. Şi din cauza asta a avut o asemenea reacţie faţă de tine. Edmonton n-a spus decât că era pregătită să culeagă orice germene de boală care se nimerea să treacă pe lângă ea. Mai mult de atât n-a vrut să zică. Frannie, ea încearcă din răsputeri să se lupte cu bătrâneţea. A muncit mai din greu decât mine.

— Tată, este cumva în stare gravă?

— E la pat, bea suc de fructe şi ia pastilele pe care i le-a prescris Tom. Astăzi mi-am luat liber, iar mâine va veni doamna Halliday să-i ţină companie. Preferă să vină doamna Halliday, ca să poată concepe împreună o agendă pentru întrunirea din iulie a Societăţii Istorice. Oftă speriat, iar fulgerul tulbură din nou convorbirea telefonică. Câteodată îmi vine să cred că-şi doreşte să moară în jug.

Fran îl cercetă timid:

— Crezi că s-ar supăra, dacă eu...

— Nu cred că e momentul. Aşteaptă să mai treacă puţin timp, Fran. Îşi va reveni.

Trecuseră patru ore de la convorbire şi acum, în timp ce-şi lega baticul impermeabil, se întreba dacă mama ei îşi va reveni cu adevărat. Poate, dacă ar renunţa acum la copil, nimeni din oraş n-ar prinde de veste. Ceea ce i se părea foarte puţin probabil, totuşi. În oraşele mici, oamenii culeg din zbor orice urmă de zvon, dând dovadă de o fineţe nemaipomenită. Iar dacă avea de gând să crească ea copilul... de fapt, nu se gândea la posibilitatea asta cu tot dinadinsul, nu? *Nu?*

Îşi puse haina uşoară, de ploaie, simţind cum începe s-o macine sentimentul de vinovăţie. Mama ei era la capătul puterilor,

sigur că da. Fran o văzuse cu ochii ei, de fiecare dată, când se întorcea de la colegiu şi se sărutau pe obraz. Carla avea pungi sub ochi, pielea prea galbenă, iar cărunţeala din părul ei, întotdeauna proaspăt coafat, progresase vizibil, în ciuda şamponatului de câte treizeci de dolari. Şi cu toate astea...

Se purtase abominabil, ca o isterică. Frannie se întreba, totuşi, cum avea să-şi evalueze propria răspundere în cazul în care gripa mamei se va transforma într-o pneumonie sau dacă va suferi cine ştie ce criză. Sau dacă va muri. Doamne, ce gând oribil. Aşa ceva nu se putea întâmpla, o, Dumnezeule, sigur că nu! Medicamentele pe care le înghiţea aveau să-i vindece gripa şi, o dată ce Frannie dispărea din raza ei de vizibilitate şi-şi vedea liniştită de incubarea micuţului străin undeva în Somersworth, maică-sa avea să-şi revină de pe urma loviturii pe care-o încasase. Avea să...

Telefonul începu să sune.

Îi aruncă o privire absentă; de afară izbucni lumina unui nou fulger, urmat de un tunet atât de violent şi de apropiat, încât tresări puternic.

Telefonul continua să sune.

Dar ea-şi făcuse cele trei convorbiri ale ei, cine mai putea fi? Debbie nu avea de ce s-o caute încă o dată, şi nici Jess. Poate era careva de la vreo societate de binefacere. Sau un comis-voiajor care încearcă să-i plaseze nişte Saladmaster. Şi totuşi, poate că Jess făcea încă o tentativă, în numele spiritului combativ pe care trebuie să-l aibă orice băiat de la colegiu.

Pregătindu-se să ridice receptorul, era deja convinsă că pe fir era tatăl ei, care avea să-i dea ştiri proaste. Exact ca o plăcintă, îşi zise ea. Răspunderea este o plăcintă. O parte din

răspundere şi-o plăteşte prin munca aia de caritate pe care-o face, dar te înşeli dacă-ţi închipui că nu va trebui să-ţi tai şi tu o bucată mare, zemoasă şi amară. Şi s-o înghiţi până la ultima firimitură.

— Alo?

Câteva momente nu auzi nimic; nedumerită, se încruntă, apoi pronunţă încă o dată "alo".

— Fran? îl auzi atunci pe tatăl ei, apoi un sunet straniu, ca o înghiţitură. Frannie?

Auzind încă o dată zgomotul acela, Fran înţelese, cu groază, că părintele ei se luptă cu lacrimile. Îşi duse una dintre mâini la gât şi strânse nodul baticului impermeabil.

— Tată? Ce este? S-a întâmplat ceva cu mama?

— Frannie, trebuie să vin numaidecât să te iau. Am să... trec pe acolo şi te iau cu mine. Aşa am să fac.

— Mama e bine? strigă ea în telefon. Tunetul se abătu iarăşi cu toată forţa asupra hotelului Harborside, iar Fran se sperie şi începu să plângă. Spune-mi, tată!

— Starea ei s-a agravat, asta-i tot ce ştiu, îi răspunse Peter. Cam la o oră după ce-am vorbit cu tine, i s-a făcut mai rău. Temperatura i-a crescut. A început să aiureze. Am vrut să-l chem pe Tom... iar Rachel mi-a zis că e plecat, că foarte mulţi oameni sunt în stare critică... aşa c-am sunat la Sanford Hospital, de unde mi-au zis că salvările lor sunt amândouă plecate pe teren, dar că o vor trece şi pe Carla pe lista lor. Vorbea de o *listă,* Frannie, de unde naiba a apărut *lista* asta, aşa, pe neaşteptate? Îl cunosc pe Jim Warrington, e şofer pe una dintre ambulanţele de la Sanford, când n-au nici un accident pe US 95 stă şi joacă gin rummy cât e ziua de lungă. Ce-i cu *listă* asta?

Vocea lui se ridicase tot mai mult, ajungând aproape să ţipe.

— Calmează-te, tată. Calmează-te. Calmează-te. Izbucni în lacrimi din nou, iar mâna îi urcă de la nodul baticului, la ochi. Dacă mai este acasă şi acum, ar fi mai bine s-o duci chiar tu la spital.

— Nu... nu, au sosit cam acum un sfert de oră. Doamne Dumnezeule, Frannie, în ambulanţă erau deja *şase oameni.* Unul dintre ei era Will Ronson, proprietarul băcăniei. Iar Carla... maică-ta... şi-a revenit puţin când au urcat-o în maşină şi a început să repete: "Nu pot să respir, Peter, nu pot să respir, de ce nu pot să respir?" O, Cristoase, termină el cu o voce pe cale să se frângă, ca un copil, o voce care-o înspăimântă.

— Poţi să conduci, tată? Poţi să conduci până aici?

— Da. Sigur că da, răspunse el, părând să se adune.

— Te-aştept în faţa intrării.

Puse receptorul în furcă şi coborî iute pe scări, cu genunchii tremurând. Ajungând afară, constată că, deşi mai ploua, norii care provocaseră această ultimă furtună se răspândeau, iar soarele sfârşitului de după-amiază începea să se strecoare printre ei. Din reflex, căută curcubeul şi-l descoperi departe, deasupra apelor, ca o semilună ceţoasă şi mistică. Sentimentul de vinovăţie o chinuia şi o neliniştea, ca un trup acoperit cu blană şi cuibărit în pântecele ei, acolo unde mai exista şi acel altceva; începu să plângă iarăşi.

Mănâncă-ţi plăcinta, îşi zise ea, în timp ce-şi aştepta tatăl. Are un gust îngrozitor, aşa că trebuie s-o mănânci. Poţi să te serveşti şi a doua, ba chiar şi a treia oară. Mănâncă-ţi plăcinta, Frannie, mănânc-o până la ultima înghiţitură.

CAPITOLUL 21

Stu Redman era speriat.

Privea pe fereastra zăbrelită a noii lui camere din Stovington, Vermont, de unde se vedea în depărtarea văii un mic oraş, steagurile ca de jucărie ale staţiei de benzină, un soi de moară, o stradă principală, râul şi, dincolo de răscrucea autostrăzii, coloana vertebrală din granit a zonei apusene din New England — Green Mountains.

Era speriat pentru că încăperea semăna mai degrabă cu o celulă de închisoare decât cu o rezervă de spital. Era speriat pentru că Denninger dispăruse. Nu-l mai văzuse pe Denninger de când se pusese în mişcare tot circul ăsta ambulant de la Atlanta şi venise încoace. Şi Deitz dispăruse. Stu se gândea că Denninger şi Deitz s-or fi îmbolnăvit şi ei, poate chiar muriseră.

Careva făcuse o greşeală. Fie asta, fie boala pe care o adusese Charles D. Campion la Arnette era cu mult mai molipsitoare decât se putea bănui. În orice caz, integritatea Centrului de Epidemii de la Atlanta fusese violată şi, după părerea lui Stu, toţi cei care lucraseră acolo aveau acum ocazia să facă puţin studiu direct asupra virusului pe care-l denumeau A-Prime, sau super-gripă.

Se efectuau şi aici analize asupra lui, însă nu sistematic. Programul strict fusese înlocuit de un stil cumva şleampăt. După ce mâzgăleau rezultatele pe o foaie de hârtie, bănuia el, cineva-şi arunca o privire de mântuială asupra datelor, clătina din cap şi o arunca la crematoriu.

Dar nu asta era cel mai grav. Armele i se păreau chestia cea mai rea. Asistentele care intrau ca să recolteze sânge, salivă sau urină erau acum însoţite de un soldat în costum alb, iar militarul purta o armă într-o pungă de plastic. Punga era prinsă la încheietura dreaptă a soldatului, peste mănuşă. Pistolul era modelul armatei, calibru 45, iar Stu n-avea nici cea mai mică îndoială că, dac-ar fi încercat vreuna din şmecheriile pe care le îndrăznise cu Deitz, 45-ul ar fi scuipat imediat foc şi pară, punguţa s-ar fi transformat în zdrenţe fumegânde, iar Stu Redman ar fi intrat în istorie...

O asemenea demonstraţie de forţă era dovada faptului că, în momentul de faţă, nu le mai era util. Că se afla în detenţie, era rău. A se vedea în detenţie şi considerat o cantitate neglijabilă, pe deasupra... asta era *extrem* de rău.

Urmărea în fiecare seară, cu foarte mare atenţie, ştirile de la ora 6. Tipilor care încercaseră să dea o lovitură de stat în India li se atribuise calificativul de "agitatori din afară" şi fuseseră împuşcaţi. Poliţia se mai afla încă în urmărirea persoanei sau persoanelor care puseseră ieri o bombă în centrala electrică de la Laramie, Wyoming. Curtea Supremă hotărâse prin vot, cu şase voturi pentru şi trei împotrivă, că homosexualii declaraţi nu pot fi concediaţi din posturile de funcţionari publici pe care le ocupă. Şi, pentru prima dată, începură să-şi facă loc şi chestii ceva mai ciudate.

Oficialităţile Comisiei pentru Energie Atomică din Miller County, Arkansas, dezminţiseră că ar exista primejdia unei topiri a reactorului. Centrala atomică din orăşelul Fouke, situată cam la cincizeci de kilometri de graniţa cu Texasul, suferise o defecţiune

minoră la circuitul electric de comandă a sistemului de răcire a generatorului, fără să existe vreun motiv de alarmă. Unităţile armatei au fost trimise în zona respectivă, exclusiv din raţiuni de precauţie. Stu se întrebă cam ce măsuri de precauţie ar fi putut să ia armata, în cazul în care reactorul din Fouke o lua cu adevărat razna. Îi trecu prin minte că armata se afla în partea de sud-vest a Arkansasului din cu totul alte motive. Fouke nu era prea departe de Arnette.

O altă ştire conţinea informaţia că pe Coasta de Est părea să se fi declanşat o epidemie de gripă, aflată acum în faza de început, o gripă rusească, cei mai expuşi fiind în special cei foarte bătrâni sau foarte tineri. Urmă un interviu cu un medic obosit, din New York City, în holul de la Mercy Hospital din Brooklyn. Acesta spuse că respectiva formă a virusului Rusia-A se arăta deosebit de tenace şi-i îndemnă pe telespectatori să folosească medicamentele preventive cunoscute. Deodată, începu să vorbească despre cu totul altceva, dar tăiaseră sunetul şi nu i se mai vedeau decât buzele în mişcare. Imaginea reveni la comentatorul din studio, care spunea: "Au fost raportate câteva decese în New York, de la izbucnirea acestei ultime epidemii de gripă, dar în multe dintre cazurile fatale acţiunea bolii a fost completată şi de alte elemente, cum ar fi poluarea urbană şi poate chiar SIDA. Oficialităţile medicale guvernamentale doresc să sublinieze faptul că este vorba de o varietate a gripei Rusia-A şi nu de gripa Swine, considerată mai periculoasă. În orice caz, sfaturile vechi se dovedesc întotdeauna şi cele mai bune, iar doctorul ne spune: staţi la pat, odihniţi-vă cât mai mult, beţi multe lichide şi luaţi aspirină împotriva febrei."

Spicherul arboră un zâmbet liniştitor... iar din spatele camerelor se auzi strănutul cuiva.

Soarele coborâse la linia orizontului, colorând cerul într-un auriu ce avea să se transforme curând în roşu, apoi în oranj palid. Noaptea era cel mai rău. Îl aduseseră, cu avionul, într-o zonă a ţării ce nu-i era cunoscută, iar noaptea, nu putea explica de ce, se simţea şi mai înstrăinat. La acest început de vară, cantitatea de verdeaţă pe care reuşea s-o vadă de la fereastra lui i se părea anormală, excesiv şi neliniştitor de abundentă. Nu avea prieteni; din câte-şi putea da seama, toţi cei care se aflaseră împreună cu el în avionul care-i transportase de la Braintree la Atlanta muriseră între timp. Acum era înconjurat de un soi de automate, care-i luau sânge sub ameninţarea armei. Se temea pentru viaţa lui, deşi încă se simţea perfect, şi începuse să creadă că nu se va molipsi şi el de Boală, indiferent de ce natură era Ea.

Adâncit în gânduri, Stu se întreba dacă n-ar merita totuşi să încerce o evadare.

CAPITOLUL 22

CÂND CREIGHTON intră în biroul lui Starkey, în ziua de 24 iunie, îl găsi pe acesta privind monitoarele, cu mâinile la spate. Văzu inelul absolvenţilor de la West Point strălucind pe mâna dreaptă a bătrânului şi se simţi cuprins de un val de milă. Starkey lua pastile de zece zile încheiate, pentru ca să poată rezista, iar acum era foarte aproape de inevitabila prăbuşire. Iar dacă bănuiala lui Creighton în legătură cu telefonul se dovedea corectă, şocul se şi petrecuse.

— Len, zise Starkey, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere. Îţi mulţumesc c-ai trecut pe-aici.

— *De nada,* îi răspunse Creighton zâmbind discret.

— Ştii cine era la telefon.

— Prin urmare, era chiar el în persoană?

— Da, însuşi preşedintele. Am fost înlocuit din funcţie. Vătaful ăsta murdar m-a eliberat din funcţie, Len. Sigur că mă aşteptam să se întâmple. Cu toate acestea, mă doare. Mă doare foarte rău. Mă doare din cauză că vine din partea rahatului ăla cu ochi, care nu ştie decât să rânjească şi să strângă mâini în campaniile electorale.

Len Creighton făcu un semn de încuviinţare.

— Asta este, spuse Starkey, trecându-şi o mână peste faţă. Gestul a fost comis. Şi este irevocabil. Acum tu eşti la comandă. Vrea să te duci la Washington, cât mai repede cu putinţă. Are să te pună să stai smirnă înaintea lui şi are să-ţi tragă la fund până te umple de sânge, dar tu să nu crâcneşti, îi dai cu "da, domnule" şi înghiţi totul. Am salvat tot ce s-a putut. Am salvat destul. Sunt convins.

— Dacă-i aşa, ţara asta ar trebui să-ţi cadă în genunchi.

— Pârghia mi-a fript mâna, dar eu... am ţinut-o cât am putut, Len. Am ţinut-o. Chiar dacă nu ridica vocea, în cuvintele lui se ghicea o forţă teribilă; apoi privirile lui se întoarseră din nou spre monitor şi, pentru un moment, buzele îi fură mişcate de un spasm, ca de infirm. Fără tine n-aş fi reuşit.

— Păi... nu ne cunoaştem chiar de ieri-alaltăieri, Billy, nu?

— Ai perfectă dreptate, soldat. Şi acum, ascultă-mă. Exista o prioritate absolută. Trebuie neapărat sa te vezi cu Jack Cleveland,

cu prima ocazie. El îi cunoaşte pe oamenii noştri din spatele ambelor cortine, cea de fier şi cea de bambus. Ştie cum să intre în legătură cu ei şi-şi va îndeplini misiunea fără greşeală. Va şti şi că totul trebuie făcut în mare grabă.

— Nu înţeleg, Billy.

— Trebuie să pornim de la presupunerile cele mai sumbre, spuse Starkey, iar pe figura lui se lăţi un zâmbet ciudat. Îşi ridică buza de sus şi şi-o încreţi, încât semăna cu botul unui câine păzind o fermă. Arătă cu degetul foile subţiri, de culoare galbenă, împrăştiate pe masă. A scăpat de sub control. Molima a izbucnit în Oregon, Nebraska, Louisiana, Florida. Au apărut cazuri şi în Mexic şi Chile. O dată cu Atlanta, i-am pierdut şi pe cei trei oameni cel mai bine pregătiţi să rezolve o asemenea chestiune. Iar cu domnul Stuart "Prince" Redman nu ajungem nicăieri. Ştiai că au mers până acolo încât i-au injectat virusul Blue? El şi-a închipuit că-i dau un sedativ. A reuşit să omoare virusul, dar nimeni n-are habar cum. Dacă am avea la dispoziţie şase săptămâni, poate că am izbuti. Dar nu avem. Povestea cu gripa e cea mai bună, dar este absolut necesar — *absolut* — ca partea opusă să nu-şi dea seama că este vorba de o situaţie artificială creată în America. Pentru că s-ar putea să le vină idei. Cleveland dispune, continuă el, de opt până la douăzeci de bărbaţi şi femei în U.R.S.S. şi între cinci şi zece în fiecare dintre statele europene satelite. Nici măcar eu nu ştiu exact câţi are în China Roşie. Gura lui Starkey tremură iarăşi. Când îl vezi pe Cleveland, în după-amiaza asta, nu-i nevoie să-i spui decât atât, *Roma cade.* Nu uiţi?

— Nu, zise Len. Fapt curios, simţea că i se răciseră buzele. Dar îţi închipui c-o vor face

cu adevărat? Bărbaţii şi femeile despre care-mi vorbeşti?

— Oamenii noştri au primit fiolele acum o săptămână. Din câte li s-a spus, conţin particule radioactive, spre a servi drept reper sateliţilor noştri Sky-Cruise. Mai mult de atât nici nu e nevoie să ştie, nu-i aşa, Len?

— Da, Billy.

— Iar dacă lucrurile evoluează din rău spre... mai rău, nimeni nu va mai şti cu exactitate. Project Blue n-a fost infiltrat niciodată, suntem siguri de asta. Un nou virus, o mutaţie... chiar dacă omologii noştri din cealaltă tabără vor suspecta ceva, nu vor mai avea suficient timp. Mi se pare drept ca să-şi încaseze fiecare porţia, Len.

— Da.

Starkey se uita din nou în direcţia monitoarelor.

— Acum nişte ani, fiică-mea mi-a dăruit un volum de poezii. Scrise de un om pe care îl cheamă Yeets. Zicea că toţi militarii ar trebui să citească Yeets. Cred că era o glumă, după mintea ei. Len, tu ai auzit de Yeets?

— Mi se pare că da, îi răspunse Creighton, contemplând şi apoi respingând ideea de a-i zice lui Starkey că numele poetului se pronunţa ca şi cum ar fi fost scris Yates.

— Am citit-o până la ultimul vers, zise Starkey, contemplând tăcerea eternă din cafeteria. Mai ales pentru că ea nu credea că o voi face. E o greşeală să devii mult prea previzibil. N-am priceput mare lucru din carte — sunt de părere că omul era cam nebun — dar am citit-o. Poezie ciudată. Nu rima decât uneori. Dar există acolo un poem pe care n-am reuşit să mi-l mai scot din minte. E ca şi cum omul ăsta s-ar fi apucat să descrie exact lucrurile cărora eu mi-am dedicat viaţa, disperarea şi nobleţea lor blestemate. Spunea

că lucrurile se destramă. Centrul nu mai poate să le ţină laolaltă. După părerea mea, voia să spună că lucrurile se destramă, ca nişte scame, Len. Asta cred eu că voia să spună. Yeets ştia că, mai devreme sau mai târziu, lucrurile încep să se destrame pe la margini, fir-ar al naibii să fie, chiar dacă altceva nu avea în cap.

— Da, domnule, îi răspunse Creighton încet.

— Finalul ei mi-a dat fiori de prima oară când am citit-o, dar şi acum mi se întâmplă la fel. Fragmentul acela îl ştiu pe dinafară. "What rough beast, its hour come round at last, slouches towards Bethlehem to be born?"

Creighton rămase tăcut. Nu avea nimic de zis.

— Bestia este pe drum, spuse Starkey, întorcându-se cu spatele. Plângea şi zâmbea, în acelaşi timp. E pe drum şi se va dovedi cu mult mai violentă decât şi-a putut imagina vreodată Yeets. Lucrurile se destramă. Treaba noastră este să menţinem cât mai multe poziţii posibile pentru cât mai mult timp.

— Da, domnule, îi răspunse Creighton şi, pentru prima oară, simţi înţepătura lacrimilor ce i se adunau în ochi. Da, Billy.

Starkey îi întinse mâna, pe care Creighton o prinse între mâinile sale. Mâna lui Starkey era bătrână şi rece, ca pielea ce-o leapădă şarpele şi în care şi-a găsit moartea un animal mărunt din prerie, lăsându-şi scheletul fragil înfăşurat în tegumentul reptilei. Lacrimile se revărsară în adâncitura cearcănelor de sub ochii lui Starkey, apoi se scurseră pe obrajii lui bărbieriţi cu grijă.

— Trebuie să mă ocup de anumite lucruri, spuse Starkey.

— Da, domnule.

Starkey îşi scoase inelul de la West Point de pe inelarul mâinii drepte şi verigheta de pe cel al stângii.

— Pentru Cindy, zise el. Pentru fiica mea. Am să te rog să i le dai tu, Len.

— I le voi da.

Starkey se apropie de uşă.

— Billy? îl strigă Len Creighton.

Starkey se răsuci.

Creighton se afla într-o perfectă poziţie de drepţi, iar lacrimile îi brăzdau obrajii. Salută.

Starkey îi răspunse la salut, apoi ieşi pe uşă.

Liftul bâzâia eficient, străbătând etaj după etaj. O alarmă începu să sune — jalnic, ca şi cum ar fi ştiut, într-un fel sau altul, că atrăgea atenţia asupra unei situaţii care se transformase de mult într-o cauză pierdută — atunci când se folosi de cheia lui specială ca să deschidă uşa de la ultimul etaj, care permitea accesul către parcul de maşini. Starkey şi-l imagina pe Len Creighton urmărindu-l pe o succesiune de monitoare, cum îşi alege un jeep cu care străbate zona deşertică a vastului teren de experimentare, trecând apoi printr-o poartă pe care scria ZONĂ DE MAXIMĂ SECURITATE. ACCESUL PERMIS DOAR CELOR CU PERMIS SPECIAL. Punctele de trecere îi aduceau aminte de cuştile de pe şosele, unde se percep taxele pentru autostradă. Ele mai erau încă prevăzute cu gărzi, dar soldaţii din spatele sticlei gălbui erau morţi şi se mumificau rapid, în căldura uscată a deşertului. Cabinele erau blindate împotriva gloanţelor, în schimb nu fuseseră protejate împotriva viruşilor. Ochii lor sticloşi şi înfundaţi în orbite se holbau la Starkey, în

timp ce acesta trecea pe lângă ei în autoturismul de teren, singurul obiect mişcător de-a lungul păienjenişului de drumuri negre dintre barăcile Quonset şi clădirile scunde, construite din plăci cenuşii de ciment.

Se opri înaintea unui bloc de mică înălţime, pe a cărui uşă se putea citi ACCESUL PERMIS EXCLUSIV CELOR CU PERMIS A-1-A. Se folosi de o cheie pentru a intra şi de o alta pentru a chema liftul. Un gardian, cât se poate de mort şi de ţeapăn, îl măsură de dincolo de punctul de siguranţă, protejat de sticlă groasă, de la stânga uşilor elevatorului. Când sosi liftul, Starkey urcă repede. I se părea că-i urmărit de privirile grele ale gardianului mort, care ţâşneau din cele două pietre de culoarea colbului ce-i ţineau loc de ochi.

Liftul coborî atât de repede, încât simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Oprirea fu semnalată de sunetul delicat al unui clopoţel. Uşile glisante se dădură la o parte, iar duhoarea dulceagă a materiei în descompunere îl izbi ca o palmă blândă. Nu era o adevărată plesnitură, fiindcă epuratoarele de aer mai funcţionau încă, dar nici filtrele lor nu puteau înlătura mirosul cu totul. Atunci când moare un om, vrea să fie sigur că nu treci asta cu vederea, se gândi Starkey.

În faţa elevatorului zăceau aproape o duzină de trupuri. Starkey se strecură cu grijă printre ele, ferindu-se să calce pe vreo mână în plină putrefacţie, moale precum ceara, sau să se împiedice de vreun picior întins. Asta i-ar fi putut smulge un strigăt, ultimul lucru care-ar fi vrut să i se întâmple. Nu strigi într-un cavou, pentru că ecoul te-ar putea împinge la nebunie, iar el se afla acum într-un cavou.

Chiar dacă arăta ca un proiect de cercetare ştiinţifică bine finanţat, în realitate nu era decât un cavou.

Uşile se închiseră lin în spatele lui, apoi liftul porni uşor în sus. N-avea să mai coboare decât în cazul în care altcineva se folosea de o cheie, Starkey cunoştea acest lucru: din momentul în care integritatea instalaţiei fusese afectată, computerele comutaseră toate lifturile pe programul general de blocare. De ce zăceau aici bietele făpturi, bărbaţi şi femei? Evident, speraseră ca aparatele de calcul să rateze trecerea la programele pentru situaţiile speciale. De ce nu? Ba chiar exista o anume logică în gândirea lor. În afară de asta, nimic nu funcţionase cum se cuvine.

Starkey porni pe coridorul ce ducea spre cafeteria, cu paşi ce răsunau a gol. De deasupra, lămpile fluorescente, montate în dispozitivele lor ca nişte tăviţe de gheaţă întoarse invers, aruncau o lumină dură, care nu făcea umbre. Alte trupuri. Un bărbat şi o femeie, dezbrăcaţi şi cu găuri de glonţ în cap. Au făcut amor, ghici Starkey, pe urmă el a împuşcat-o pe ea, apoi s-a sinucis. Dragoste printre viruşi. Ţinea încă strâns pistolul, o armă calibru 45 din dotarea armatei. Podeaua acoperită cu dale era pătată cu sânge şi cu o substanţă cenuşie, amintind de o fiertură de ovăz. Simţi un impuls teribil, din fericire trecător, să se aplece şi să atingă sânii femeii moarte, ca să vadă dacă erau tari sau moi.

Ceva mai departe, un bărbat rămăsese cu spatele rezemat de o uşă închisă, având la gât o placă atârnată cu şiretul de la pantof. Bărbia proptită în piept te împiedica să citeşti textul. Starkey îşi vârî degetele pe sub bărbia omului şi-i împinse capul spre spate. În aceeaşi clipă, globii oculari i se rostogoliră în ţeastă, cu un uşor zgomot cărnos. Cuvintele de pe plăcuţă

fuseseră scrise cu un Magic Marker roşu. Textul spunea: ACUM PUTEŢI FI SIGURI CĂ FUNCŢIONEAZĂ. EXISTĂ ÎNTREBĂRI?

Starkey dădu drumul bărbiei. Capul omului rămase ţeapăn, ridicat într-un unghi ciudat, holbându-se, fascinat parcă, spre înălţime, cu orbitele lui întunecate. Starkey se trase un pas înapoi. Îl podidise din nou plânsul. Plângea fiindcă nu avea nici o întrebare de pus.

Uşile cafeteriei fuseseră proptite să rămână deschise. În faţa lor se găsea o tablă mare din plută pentru mica publicitate. Pe 20 iunie ar fi urmat să se desfăşoare un meci din liga de fotbal, constată Starkey. Grim Gutterballers împotriva lui First Strikers, în cadrul campionatului bazei. Apoi, Anna Floss dorea să călătorească spre Denver sau Boulder pe 9 iulie. Era dispusă să împartă cheltuielile şi perioadele de stat la volan. Richard Betts voia să dăruiască nişte pui de căţel, pe jumătate collie, pe jumătate St. Bernard, foarte prietenoşi. Doritorii puteau participa la serviciul divin neconfesional organizat săptămânal în cafeteria.

Starkey parcurse atent toate anunţurile, apoi intră.

Mirosul de aici era încă şi mai greu — pentru că la acela al corpurilor în putrefacţie se adăuga duhoarea mâncării stricate. Starkey privi în jur posomorât şi îngrozit.

S-ar fi zis că unii dintre ei îl privesc.

— Oameni..., începu Starkey, apoi vocea i se sugrumă.

Uitase imediat ce-ar fi vrut să le spună.

Merse încet către locul unde Frank D. Bruce zăcea cu faţa în supă. Îl contemplă vreme îndelungată. Apoi îl apucă de păr şi-l trase în sus. Bolul se lipise de obraji, din cauza lichidului închegat de cine ştie când, iar

Starkey, cutremurat, izbi obiectul, reuşind în cele din urmă să-l desprindă. Bolul se lovi de podea, oprindu-se cu fundul în sus. Cea mai mare parte a supei rămăsese lipită de faţa lui Frank D. Bruce, ca o marmeladă mucegăită. Starkey îşi scoase batista şi se strădui să-l şteargă cât mai bine. Constată că ochii lui Frank D. Bruce erau înecaţi în lichidul întărit şi se feri să-i şteargă pleoapele. Se temea că şi ochii lui Frank D. Bruce aveau să se rostogolească în interiorul craniului, ca la cel cu inscripţia de gât. Dar şi mai tare se temea că or să i se ridice pleoapele, ca un transperant. Expresia pe care ar fi putut s-o citească în privirile lui Frank D. Bruce îl îngrozea de-a dreptul.

— Soldat Bruce, i se adresă Starkey încet, pe loc repaus.

Batista întinsă cu grijă peste faţa lui Frank D. Bruce se lipi perfect. Starkey se întoarse şi ieşi din cafeteria păşind cu paşi mari, egali, ca şi cum s-ar fi aflat pe un platou de instrucţie.

La jumătatea culoarului dădu iarăşi peste bărbatul cu inscripţia atârnată de gât. Starkey se aşeză lângă el, desfăcu tocul pistolului şi-şi vârî ţeava armei în gură.

Împuşcătura se auzi înăbuşit, fără urmă de dramatism. Nici unul dintre cadavre nu păru să acorde nici cea mai mică atenţie evenimentului. Epuratoarele atmosferice înlăturară de îndată micul nor de fum. Liniştea se aşternu în măruntaiele bazei Project Blue. În cafeteria, batista se dezlipi de obrajii soldatului Frank D. Bruce şi ateriză lin pe podea. Lui Frank D. Bruce nu păru să-i pese, în schimb Len Creighton se surprinse privind din ce în ce mai des către monitorul în care apărea Bruce, întrebându-se de ce naiba nu-i şterse Billy omului supa din sprâncene, dacă tot se apucase de treabă. Curând, foarte

curând, avea să fie nevoit să dea ochi cu preşedintele Statelor Unite, dar supa închegată în sprâncenele lui Frank D. Bruce îl preocupa mai mult. Cu mult mai mult.

CAPITOLUL 23

RANDALL FLAGG, Omul Întunecat, mergea către sud, de-a lungul şoselei US 51, ascultând zgomotele apropiate ale nopţii ce veneau din ambele părţi ale acestui drum îngust care avea să-l poarte, mai devreme sau mai târziu, în afara statului Idaho, în Nevada. Iar din Nevada se putea duce oriunde. De la New Orleans până la Nogales, de la Portland, Oregon, până la Portland, Maine, era ţara lui, pe care nimeni n-o cunoştea şi n-o iubea mai mult decât el. Ştia încotro duc drumurile şi le străbătea noaptea. Acum, cu doar o oră înaintea zorilor, se afla undeva între Grasmere şi Riddle, la vest de Twin Falls şi la nord, încă, de Duck Valley Reservation, care se întindea peste două state. Şi să nu zici că este nemaipomenit?

Păşea rapid, lovind ritmic suprafaţa asfaltată a drumului cu tocurile tocite ale cizmelor, iar dacă la orizont se iveau farurile unei maşini, se făcea imediat nevăzut, trecând dincolo de şanţ şi coborând panta lină prin iarba înaltă, unde-şi făceau culcuş gândacii nocturni... apoi maşina trecea prin dreptul lui, şi poate că şoferul avea o uşoară senzaţie de frig, ca şi cum ar fi străbătut un gol de aer, soţia şi copiii se frământau în somn, de parcă toţi ar fi fost simultan atinşi de aripa aceluiaşi vis urât.

Mergea spre sud, tot mai la sud, pe US 51, iar tocurile tocite ale cizmelor lui cu vârf

ascuţit, de cowboy, băteau ritmic pavajul; un bărbat înalt, fără vârstă, într-o pereche de jeans decoloraţi cu ţinte, şi o jachetă din doc. Buzunarele îi erau înţesate cu cele mai diverse şi contradictorii categorii de literatură — broşuri pentru toate gusturile, discursuri pentru toate minţile. Când omul acesta îţi punea în mână un volumaş, îl luai, indiferent de subiect: primejdiile pe care le presupun centralele atomoelectrice, rolul jucat de International Jewish Cartel în răsturnarea guvernelor prietene, filiera de trafic cu cocaină organizată de CIA împreună cu gruparea Contras, sindicatele muncitorilor din ferme, Martorii lui Iehova *(Dacă Poţi Răspunde Afirmativ La Aceste Zece întrebări, înseamnă Că Eşti MÂNTUIT!),* Negrii luptă pentru Egalitate Militantă, Codul Klanului. Le avea pe toate şi încă vreo câteva pe deasupra. Avea câte o insignă pe fiecare piept al jachetei. În dreapta, o faţă rânjind larg, pe fond galben. În stânga, un porc purtând o şapcă de poliţist. Dedesubt se vedeau câteva litere roşii, desenate astfel încât să simuleze că ar fi fost scrise cu sânge, care s-a scurs: CE MAI FACI, PORCIA TA?

Îşi vedea de drum, fără pauze şi fără să încetinească ritmul, menţinut într-o stare de vioiciune indusă de noapte. Posibilităţile nesfârşite ale nopţii împrumutau ochilor lui o undă de delir. În spate purta un rucsac de Cercetaş, vechi şi hărtănit. Pe figura lui se citea o veselie posomorâtă, care te-ar fi putut duce cu gândul că exista şi la el în inimă — şi n-ai fi greşit. Era figura tipică a unui om odios de fericit, o faţă care radia o căldură oribil de plăcută, o faţă de felul celor care fac să se sfărâme paharele în mâinile obosite ale chelneriţelor care servesc prin bufete pentru şoferi de camion, care-i împing pe puşti să

intre cu tricicletele în gardurile de scândură, ca apoi să se ducă urlând la mămicile lor, cu aşchii ascuţite de lemn ieşindu-le din genunchi, ca nişte ţepuşe. Avea o faţă care garantat putea transforma o ceartă obişnuită de bar, stârnită în jurul numelui celui mai grozav atacant de baseball, într-o încăierare sângeroasă.

Se tot ducea către sud, iar acum se afla undeva pe US 51, între Grasmere şi Riddle, ceva mai aproape de Nevada. Curând avea să facă un popas şi va dormi toată ziua, sculându-se abia spre seară. Obişnuia să citească, în timp ce-şi fierbea cina deasupra unui foc de tabără mic şi care nu scotea fum, fără să conteze prea mult pe ce anume îi cădeau ochii: câteva cuvinte din cine ştie ce roman porno ieftin, boţit şi rămas fără coperte, sau poate *Mein Kampf,* sau vreo carte umoristică de-a lui R. Crumb, sau pe unul dintre ziarele acelea cu o poziţie ultrareacţionară, scoase de America Firsters sau de Sons of the Patriots. Când era vorba de cuvântul scris, Flagg nu stătea niciodată să aleagă.

După cină o pornea iarăşi spre sud, de-a lungul excelentei autostrăzi cu două benzi, care străbate sălbăticia asta uitată de Dumnezeu, scrutând, mirosind şi ascultând, pe măsură ce clima devenea tot mai uscată, vegetaţia tot mai măruntă, numai tufişuri de salvie şi ciulini, iar din pământ creşteau munţii, ca nişte spinări de dinozauri. Până mâine în zori, sau cel mai târziu peste încă o zi, avea să intre în Nevada, unde-i vor ieşi în cale mai întâi Owyhee şi apoi Mountain City, iar în Mountain City exista un tip, Christopher Bradenton, care se va îngriji să-i pună la dispoziţie o maşină pentru care nu avea să-l agaţe nimeni şi nişte acte în regulă,

şi atunci ţara aceasta va deveni pentru el cu adevărat locul tuturor posibilităţilor, un organism statal dispunând de o vastă reţea de drumuri, răspândite ca nişte capilare miraculoase prin epidermă, gata să-l poarte pe el, grăunte întunecat dintr-o materie încă necunoscută, pretutindeni în acest organism, insinuându-se în inimă, în ficat, în ochi sau în creier. Un minuscul cheag de sânge căutându-şi un locşor cald, o aşchie de os în căutarea unui organ moale, în care să se înfigă, o celulă singuratică, lovită de streche, în căutarea alteia — ca să se aşeze împreună frumos, la casa lor, şi să crească o splendoare de tumoare malignă.

Boncăia mai departe, cu braţele bălăbănindu-i-se pe lângă trup. Era cunoscut, foarte bine cunoscut de-a lungul tuturor căilor tainice bătute de cei care se ascund, de săraci şi de nebuni, de revoluţionari de profesie şi de cei care au fost atât de bine învăţaţi să urască încât ura li se vede pe faţă, ca buza-de-iepure, şi nu sunt doriţi de nimeni, cu excepţia celor de aceeaşi teapă cu ei, care-i primesc bucuroşi în camere ieftine, ai căror pereţi sunt acoperiţi de sloganuri şi afişe, în beciuri, unde ţevi tăiate cu ferăstrăul sunt prinse în menghine căptuşite cu material moale, ca să fie umplute cu explozibile dintre cele mai periculoase, în cămăruţe ascunse, unde se făuresc planuri nebuneşti: cum să fie asasinat un membru al cabinetului, cum să fie răpit copilul unui demnitar aflat în vizită, sau cum să te năpusteşti în mijlocul unei întruniri a Consiliului director de la Standard Oil cu grenade şi cu pistoale automate, ucigând în numele poporului. Era bine cunoscut în aceste medii şi chiar şi cei mai nebuni locuitori ai lor nu-i suportau rânjetul şi figura întunecată. Când îşi lua o femeie în pat, chiar pentru o

întâlnire la fel de puţin semnificativă ca o gustare luată pe fugă, din frigider, aceasta îl accepta cu un soi de încordare a trupului şi întorcându-şi privirile într-altă parte. De parc-ar fi fost un berbec cu ochi aurii sau un câine negru — iar la sfârşit, rămâneau *înfrigurate,* atât de *înfrigurate,* încât părea de necrezut că se vor mai încălzi vreodată. Când îşi făcea apariţia la o întrunire, flecăreala isterică — bârfa, acuzaţiile reciproce, învinuirile, retorica ideologică — înceta pe loc. Se lăsa o tăcere mormântală, toţi se apropiau de el, pentru ca apoi să se îndepărteze, de parcă l-ar fi văzut strângând la piept o maşinărie de distrugere, veche şi teribilă, ceva de o mie de ori mai periculos decât explozibilii plastici confecţionaţi în laboratoarele clandestine ale studenţilor la chimie renegaţi, sau decât armele de pe piaţa neagră, obţinute de la vreun sergent de intendenţă lacom, din armată. Ai fi zis că era o maşinărie ruginită, năclăită de sânge, care zăcuse secole întregi în vaselină de urlete, dar care fusese amorsată din nou şi adusă la întrunirea lor ca un dar infernal, un tort de aniversare cu lumânări din nitroglicerină. Când conversaţia se relansa, maşinăria devenea raţională şi supusă — raţională şi supusă, dar în mâna unor nebuni —, şi până la urmă se ajungea la un acord.

Merse mai departe, balansându-se pe picioarele ce se simţeau nemaipomenit în cizme. Picioarele şi cizmele se aflau într-o veche relaţie amoroasă. Christopher Bradenton din Mountain City îl cunoştea sub numele de Richard Fry. Bradenton era călăuza unuia dintre sistemele subterane în care se refugiau fugarii. O jumătate de duzină de organizaţii diferite, de la Weathermen şi până la Guevara Brigade aveau grijă ca Bradenton să nu ducă lipsă de bani. El era

poet şi, din când în când, ţinea ore la universităţile libere, sau călătorea în statele din vest, Utah, Nevada şi Arizona, vorbind în cadrul orelor de engleză de liceu, uimindu-i (sau cel puţin aşa spera el) pe băieţii şi fetele din clasa de mijloc cu ştirea că poezia se mai afla în viaţă — în stare narcoleptică, de la sine înţeles, posedând încă o anume vitalitate hidoasă. Bradenton se apropia de şaizeci de ani, dar fusese dat afară dintr-un colegiu californian acum mai bine de douăzeci de ani, din cauză că se împrietenise prea tare cu membrii asociaţiei Studenţii pentru o Societate Democratică. Fusese arestat în timpul marilor demonstraţii din Chicago, în 1968, îşi crease legături cu o mulţime de grupuri radicale, îmbrăţişând mai întâi ideile nebune ale grupurilor respective, pentru ca apoi să fie el însuşi înghiţit cu totul de ele.

Omul Întunecat mergea zâmbind. Bradenton nu era decât capătul unui canal, din care existau mii şi mii — canalele pe care se deplasau nebunii, ducând cu ei cărţi şi bombe. Canalele erau legate între ele şi, chiar dacă indicatoarele erau mascate, iniţiaţii le puteau desluşi mesajul. În New York era cunoscut drept Robert Franq, iar pretenţia lui că ar fi negru nu fusese niciodată pusă la îndoială, deşi pielea lui avea o nuanţă mult prea deschisă. Împreună cu un veteran negru din Vietnam — negrul adunase în el atâta ură, încât compensa cu vârf şi îndesat lipsa piciorului stâng — le făcuse de petrecanie la şase poliţai din New York şi New Jersey. În Georgia era Ramsey Forrest, rudă îndepărtată cu Nathan Bedford Forrest şi, înfăşurat în cearşaful alb, participase la două violuri, o castrare şi la incendierea unui cartier de cocioabe al negrilor. Dar asta fusese demult, pe la începutul anilor şaizeci, în timpul

primului val de mişcări pentru drepturi civile. Se gândea, uneori, că se născuse din chiar acea luptă. Lucru sigur, nu reuşea să-şi aducă aminte prea multe din cele ce i se întâmplaseră înainte de aceste evenimente, în afară de faptul că se trăgea din Nebraska şi că urmase la un moment dat nişte cursuri de liceu, iar unul dintre colegii lui de atunci era un băiat cu părul roşu şi picioarele curbate în O, numit Charles Starkweather. De marşurile pentru drepturi civile din 1960 şi 1961 îşi aducea aminte mai bine — bătăile, raidurile nocturne, bisericile care explodaseră ca şi cum un miracol din interiorul lor crescuse prea tare şi nu a mai putut fi reţinut între ziduri. Îşi amintea cum hoinărise până la New Orleans, în 1962, unde se întâlnise cu un tânăr dement, care împărţea broşuri în care America era îndemnată să lase Cuba în pace. Respectivul era un oarecare domn Oswald; luase şi el o parte din broşurile acelea, din care mai păstra vreo două, foarte vechi şi foarte boţite, într-unul dintre nenumăratele lui buzunare. Fusese membru a o sută de diferite comitete de responsabilitate. Luase parte la demonstraţii împotriva uneia şi aceleiaşi duzini de companii, într-o sută de campusuri universitare diferite. El scria întrebările care-i tulburau cel mai tare pe puternicii zilei atunci când veneau să le ţină conferinţe, dar niciodată nu punea el însuşi acele întrebări; negustorii de putere s-ar fi putut alarma şi ar fi putut fugi de pe podium, văzându-i rânjetul şi ochii arzători. Nu vorbea nici cu prilejul mitingurilor, pentru că era sigur că microfoanele ar fi intrat într-o stare de isterie electronică şi ar fi ars toate circuitele. În schimb, scrisese discursuri pentru oratori şi, cu mai multe prilejuri, discursurile se încheiaseră cu tărăboi, maşini răsturnate cu

roţile în sus, strângerea de voturi în vederea grevei studenţilor şi demonstraţii violente. O vreme, pe la începutul anilor şaptezeci, fusese în relaţii cu un tip numit Donald DeFreeze şi-i sugerase acestuia să adopte porecla de Cinque. Contribuise la elaborarea planurilor pentru răpirea unei moştenitoare bogate, el fiind cel care sugerase că nu era suficient să se ceară răscumpărare, pur şi simplu, ci trebuia distrus echilibrul mintal al fetei. Părăsise mica locuinţă din Los Angeles unde DeFreeze şi ceilalţi se prăjiseră, cu nici douăzeci de minute înainte de descinderea poliţiei; plecase pe nesimţite şi pornise pe stradă, boncăind ritmic pe pavaj cu cizmele umflate şi prăfuite, cu un asemenea zâmbet lăţit pe faţă, încât mamele îşi apucau în grabă odraslele de câte o aripă şi le trăgeau în casă, un zâmbet care le făcea pe gravide să fie cuprinse de durerile facerii înainte de vreme. Iar peste un timp, când puseseră mâna pe câţiva calici care făcuseră şi ei parte din grup, tot ceea ce ştiau aceştia era că mai existase o anume persoană în anturajul lor, poate cineva foarte important, sau poate un simplu gură-cască, un bărbat fără vârstă, căruia i se spunea Walkin Dude* (Momâie ambulantă) sau Boogeyman"*. (Baubau)

Mergea cu pasul lui egal, străbătând pe nesimţite distanţe considerabile. Cu două zile în urmă se aflase în Laramie, Wyoming, unde făcuse parte dintr-un grup care aruncase în aer o centrală electrică. Astăzi se afla pe US 51, între Grasmere şi Riddle, în drum spre Mountain City. Mâine avea să se găsească în cu totul alt loc. Şi se simţea mai fericit ca niciodată, pentru că...

Se opri.

Pentru că urma să se întâmple ceva. Simţea asta perfect, aproape că adulmeca izul

schimbării în aerul nopţii. Îi simţea *cu adevărat* gustul, iute, ca de funingine, venind din toate direcţiile, ca şi cum Dumnezeu ar fi plănuit o masă la iarbă verde, unde urma să fie friptă întreaga civilizaţie. Cărbunele era deja pregătit, alb şi acoperit de fulgi pe dinafară, roşu ca ochii unui demon pe dinăuntru. Ceva uriaş, ceva nemaipomenit.

Sosise clipa schimbării la faţă. Avea să se nască pentru a doua oară, avea să fie slobozit din pântecele palpitând al unei fiare uriaşe, de culoarea nisipului, ale cărei contracţii chinuitoare începuseră deja, mişcând încet din picioarele stropite de sângele naşterii, cu ochii ei fierbinţi ca soarele holbându-se în gol.

El se născuse la vremuri de răscruce, iar acum vremurile dădeau din nou semne de schimbare. Se simţea în boarea, se simţea în vântul acestei dulci nopţi de Idaho.

Mai era puţin până să fie născut din nou. Ştia bine. Altfel de ce era deodată în stare să facă vrăji?

Îşi închise ochii, înălţându-şi încet chipul incandescent spre cerul întunecat, pregătit să întâmpine zorii. Se concentră. Zâmbi. Tocurile prăfuite şi tocite ale cizmelor lui începură să se înalţe deasupra drumului. Un centimetru. Doi. Trei centimetri. Zâmbetul i se lăţi într-un rânjet. Acum se ridicase la treizeci de centimetri. Şi iată-l plutind la peste cincizeci de centimetri înălţime, cu un mic vârtej de pulbere stârnit dedesubtul lui.

Atunci văzu prima geană a zorilor mânjind cerul şi se lăsă iarăşi în jos. Încă nu sosise vremea.

Dar avea să vină curând.

Porni iarăşi la drum, rânjind şi începând de pe acum să-şi caute un loc de popas pentru ziua care începea. Ceasul avea să bată curând;

mai mult de atât nici nu dorea să ştie, pentru moment.

CAPITOLUL 24

LLOYD HENREID, căruia ziarele din Phoenix îi atribuiseră titlul de "ucigaş cu faţă de copil care nu se căieşte", era condus de doi gardieni de-a lungul coridorului aripii de securitate maximă din închisoarea municipală din Phoenix. Unuia îi curgea nasul şi aveau amândoi feţe cam acre. Ceilalţi ocupanţi ai aripii îi făceau lui Lloyd, în felul lor, o adevărată primire triumfală. În Max*, (Maximum Security) el era o adevărată celebritate.

— Hei-hei, Henreid!

— Eşti dat în mă-ta, băiete!

— Spune-i procurorului că dacă-mi dă drumul am să-l apăr de tine!

— Tot aşa-nainte, Henreid!

— Nu te lăsa, frate! *Nutelăsanutelăsanutelăsa!*

— Lichele ordinare şi obraznice, le aruncă gardianul căruia-i curgea nasul, apoi strănută.

Lloyd zâmbea fericit. Era copleşit de faima proaspăt dobândită. Închisoarea asta nu suferea nici un fel de comparaţie cu cea din Brownsville. Până şi mâncarea era mai bună. O dată ajuns un criminal "greu", te bucurai de oarecare respect. Îşi imagina că Tom Cruise trebuie să încerce un sentiment asemănător la o premieră absolută.

Ajunşi la capătul culoarului, trecură printr-o arcadă prevăzută cu o poartă electrică, echipată cu un şir dublu de zăbrele. Aici fu controlat încă o dată, în timp ce gardianul răcit respira sacadat pe gură, ca şi cum ar fi

urcat în fugă nişte scări. Apoi îl trecură printr-un detector de metale, pentru orice eventualitate, probabil ca să fie siguri că nu-şi vârâse ceva în cur, cum făcea individul acela, Papillon, în filme.

— Okay, zise cel cu nasul înfundat, iar un alt gardian, dintr-o cabină protejată cu sticlă rezistentă la gloanţe, le făcu semn să treacă mai departe.

Străbăteau acum un alt culoar, vopsit într-un verde industrial. Singurele sunete ce se auzeau aici erau ţăcănitul paşilor gardienilor (Lloyd purta nişte papuci din carton) şi şuieratul astmatic venind din dreapta lui Lloyd. La capătul opus al culoarului, un alt gardian aştepta înaintea unei uşi închise. Uşa avea o fereastră minusculă, ceva mai mare decât o simplă deschizătură, în a cărei sticlă se vedea şi o împletitură din sârmă.

— Oare de ce miros toate puşcăriile a pişat? întrebă Lloyd, dornic de o conversaţie oarecare. Adică, până şi-n locurile unde nu e nimeni închis, tot a pişat miroase. Nu cumva voi, băieţi, vă pişaţi pe la colţuri, când vă apucă?

Ideea asta, care i se părea cu adevărat comică, îl făcu să chicotească.

— Taci din gură, băi, Ucigaşule! îi zise gardianul răcit.

— Nu arăţi prea bine, îi răspunse Lloyd. Ar trebui să te duci acasă şi să te bagi în pat.

— Tacă-ţi gura! interveni celălalt.

Lloyd făcu aşa cum i se ceruse. Aşa păţeşti când vrei să discuţi cu tipii ăştia. Ştia, din experienţă proprie, că era zadarnic să cauţi nobleţea printre oficialii din casele de corecţie.

— Salut, băi, lepădătură, îl luă în primire păzitorul uşii.

— Ce mai faci, băi, muie? îi replică Lloyd prompt.

Nimic nu te scoate mai repede din amorţeală decât un schimb vioi de replici, cantre prieteni. Nu era la pârnaie decât de două zile, însă se simţea copleşit de pe acum de obişnuita letargie.

— Pentru chestia asta, ai să-ţi pierzi un dinte, îi explică paznicul. Exact unul, poţi să şi numeri, un dinte.

— Hei, uite ce e, ascultă-mă, nu se poate să...

— Ba da, se poate. Există aici indivizi în stare să-şi omoare propriile mame pentru două pachete de Chesterfield, băi, rahat cu ochi. Sau ai avea chef să mergi la doi dinţi?

Lloyd rămase tăcut.

— Atunci e-n regulă. Rămânem la un dinte. Puteţi să-l băgaţi înăuntru, li se adresă el celor doi gardieni.

Zâmbind puţin, gardianul răcit deschise uşa, iar celălalt îl conduse pe Lloyd înăuntru, unde avocatul desemnat de curte stătea aşezat la o masă metalică, uitându-se la nişte acte scoase din servietă.

— Ţi-am adus omul, domnule avocat.

Avocatul îşi ridică privirile. Nici măcar n-a ajuns la vârsta la care să se bărbierească, gândi Lloyd, dar ce naiba? Cerşetorii nu-şi pot permite să facă mofturi. Oricum, era la cheremul lor şi, după socoteala lui, avea să se aleagă cu vreo douăzeci de ani. Când te-au prins la ananghie, nu-ţi mai rămâne decât să închizi ochii şi să strângi din dinţi.

— Vă mulţumesc foarte...

— Individul ăla, spuse Lloyd, arătând spre paznicul uşii. M-a făcut lepădătură. Iar dacă i-am răspuns şi eu ceva, m-a ameninţat că o să pună pe cineva să-mi scoată *dinţii!* Asta nu

înseamnă un act de brutalitate din partea poliţiei?

Avocatul îşi trecu palma peste faţă.

— Există vreun adevăr în ce zice? îl întrebă el pe gardian.

Acesta îşi ridică privirile spre tavan, într-o pantomimă burlescă a replicii "Dumnezeule, cum poţi să crezi aşa ceva?"

— Oamenii de teapa lui, domnule avocat, ar fi buni să scrie scenarii de televiziune. Eu i-am zis salut, el mi-a răspuns salut, şi cu asta, basta.

— Asta-i o minciună împuţită! îi replică Lloyd cu dramatism.

— Prefer să-mi păstrez opiniile pentru mine, spuse gardianul, aruncându-i lui Lloyd o privire rece.

— Sunt sigur că aşa vei face, spuse avocatul, dar cred că n-ar fi rău să număr dinţii domnului Henreid înainte să plec.

Peste figura gardianului trecu o uşoară umbră de tulburare şi supărare şi avu un schimb rapid de priviri cu cei doi care-l aduseseră pe Lloyd. Lloyd zâmbea. Poate că puştiul avea să fie ca lumea, până la urmă. Ultimii doi avocaţi din oficiu pe care-i avusese fuseseră nişte gloabe bătrâne; unul dintre ei îşi făcuse apariţia în tribunal târând după el o pungă din acelea pe care le porţi după o operaţie de anus contra naturii, poţi să-ţi închipui aşa ceva? Gloabelor alea bătrâne nu le pasă nici cât negru sub unghie de tine. Să pledăm şi să plecăm, ăsta era motoul lor, haide să scăpăm de el ca să ne apucăm iarăşi de povestit bancuri porcoase cu judecătorul. Dar poate că băiatul ăsta putea să-i limiteze pedeapsa la zece ani, pentru jaf armat. Din care eventual să se scadă perioada petrecută deja în închisoare. Dacă stai să te gândeşti, singura persoană pe care o

pocherizase cu adevărat era soţia tipului din Continentalul ăla alb, şi poate că şi asta putea s-o pună în cârca lui Poke. Lui nu-i mai păsa oricum. Poke era mort de-a binelea. Zâmbetul lui Lloyd se lăţi şi mai mult. Întotdeauna e bine să vezi lucrurile şi dinspre partea lor bună. Asta-i situaţia. Viaţa e mult prea scurtă ca să procedezi altfel.

Îşi dădu scama că rămăseseră singuri de o vreme, gardianul ieşind din încăpere, iar avocatul lui — îl chema Andy Devins, îşi aminti Lloyd — îl cerceta într-un chip straniu. Cam în felul în care te-ai uita la un şarpe cu clopoţei căruia i-a fost frântă spinarea, dar care ar mai fi în stare să te muşte mortal.

— Eşti în rahat până la gât, Sylvester! exclamă pe neaşteptate Devins.

Lloyd tresări.

— Cum? Ce naiba vrei să spui cu asta, că sunt în rahat până la gât? Apropo, consider că l-ai pus la punct cum nu se poate mai bine pe grăsanul ăla. Se enervase aşa de tare, că mă aşteptam să se apuce să-şi roadă unghiile şi să scuipe...

— Ascultă, Sylvester, ascultă-mă cât se poate de atent.

— Pe mine nu mă cheamă...

— Habar n-ai tu în ce mare încurcătură ai intrat, Sylvester.

Privirea lui Devins nu şovăia deloc. Vocea îi era potolită, însă energică. Părul blond îi era tuns foarte scurt, iar de sub tunsoare i se vedea limpede pielea capului, strălucitoare şi rozalie. Pe inelarul mâinii stângi purta o verighetă simplă, şi un inel de fraternitate fantezist pe inelarul mâinii drepte. Le atinse cu un mic ţăcănit metalic, care-l scoase din sărite pe Lloyd.

— Vei fi judecat peste exact nouă zile, Sylvester, în virtutea unei decizii a Curţii

Supreme, pronunţate în urmă cu patru ani.

— Despre ce-i vorba? se interesă Lloyd, dintr-o dată neliniştit.

— Este vorba de procesul *Markham contra Carolina de Sud,* îi explică Devins, şi se referă la condiţiile în care statele, considerate individual, pot adopta hotărâri judecătoreşti în regim de urgenţă în procesele în care procurorul cere pedeapsa cu moartea.

— Pedeapsa cu *moartea!* strigă Lloyd îngrozit. Scaunul electric, vrei să spui? Hei, dar eu n-am omorât pe nimeni! Jur pe Dumnezeul meu!

— Asta nu contează, conform legii, spuse Devins. Dacă ai fost acolo, înseamnă că tu ai comis fapta.

— Adică ce vrei să spui, că *nu contează?* ţipă Lloyd. Contează al naibii! Ar fi foarte rău să *nu* conteze! Nu i-am omorât eu pe oamenii aceia, ci Poke! Era nebun! Era...

— Nu vrei să-ţi ţii gura, Sylvester? se interesă Devins cu vocea lui potolită, dar energică, iar Lloyd se conformă.

Din cauza temerilor ce-l copleşiseră, uitase de aclamaţiile cu care fusese întâmpinat în zona de maximă securitate şi chiar şi de posibilitatea neliniştitoare de a-şi pierde un dinte. Pe neaşteptate, avu viziunea unei scene dintr-un film de desene animate, cu canarul Tweety Bird şi motanul Sylvester. De această dată însă, Tweety nu-i dădea în cap prostovanului de motan cu maiul, nici nu-i întindea o cursă pentru şoareci; în imaginaţia lui, Lloyd îl vedea de această dată pe Sylvester fixat de curele, într-un venerabil scaun electric, în timp ce canarul stătea cocoţat pe un taburet, cu un întrerupător mare lângă el. Vedea până şi şapca de gardian pe capul mic şi galben al lui Tweety.

Filmul acesta nu i se părea prea amuzant.

Este posibil ca Devins să fi ghicit ceva din ceea ce se petrecea în sufletul lui, deoarece se arătă pentru prima dată oarecum mulţumit. Îşi împreună mâinile deasupra teancului de hârtii pe care-l scosese din servietă.

— Conceptul de complicitate nu există atunci când este vorba de crimă de gradul întâi comisă în timpul unui delict grav, îi spuse el. Statul are trei martori care vor declara că tu şi cu Andrew Freeman aţi fost împreună. Eşti în pom, cu alte cuvinte. Ai înţeles?

— Eu...

— Bine. Acum ne vom întoarce la procesul *Markham contra Carolina de Sud.* Am să-ţi explic, în cuvinte simple, în ce măsură hotărârea pronunţată în procesul respectiv are relevanţă în situaţia ta. Înainte de asta însă, ar trebui să-ţi amintesc ceva ce trebuie să fi învăţat în cursul clasei a noua: Constituţia Statelor Unite interzice, în mod expres, pedepsele crude şi neobişnuite.

— Cum ar fi nenorocitul de scaun electric, mi se pare corect, zise Lloyd pătruns de dreptatea textului constituţional.

Devins clătină din cap.

— Tocmai în acest punct textul legii era neclar, continuă el, şi, până acum patru ani, tribunalele se frământaseră în fel şi chip, încercând s-o scoată cumva la capăt. Se referă *cu adevărat* formularea *crud şi neobişnuit* la lucruri de genul scaunului electric sau camerei de gazare? Sau înseamnă cumva *aşteptarea* dintre sentinţă şi execuţie? Recursurile, întârzierile, amânările, lunile şi anii pe care unii puşcăriaşi — Edgar Smith, Caryl Chessman şi Ted Bundy fiind probabil cei mai faimoşi — au fost siliţi să-i petreacă în diverse celule ale condamnaţilor la moarte? Curtea Supremă a permis reînceperea

execuţiilor la sfârşitul anilor şaptezeci, dar celulele condamnaţilor la moarte erau în continuare foarte aglomerate, iar spinoasa problemă a pedepsei crude şi neobişnuite nu fusese încă rezolvată. Okay... În procesul *Markham contra Carolina de Sud* era vorba de un tip condamnat la execuţie pe scaunul electric pentru violarea şi uciderea a trei studente de colegiu. Premeditarea a fost dovedită de un jurnal ţinut de Jon Markham. Juriul l-a condamnat la moarte.

— Mare căcat, şopti Lloyd.

Devins confirmă din cap şi catadicsi să-l învrednicească pe Lloyd cu un zâmbet acru.

— Procesul a străbătut toate etapele, a ajuns până la Curtea Supremă, care a reconfirmat punctul de vedere că pedeapsa capitală nu este crudă şi neobişnuită în anumite circumstanţe. Curtea a sugerat că este cu atât mai bine cu cât execuţia se produce mai repede... din punct de vedere legal. Ai început să pricepi, Sylvester? Ai început să te dumereşti?

Lloyd nu se dumerise.

— Ştii de ce eşti judecat în Arizona şi nu în New Mexico sau Nevada?

Lloyd clătină din cap.

— Pentru că Arizona este unul dintre cele patru state care au un Tribunal Itinerant pentru Crime Capitale, ce se întruneşte doar în situaţiile câad se propune şi se obţine pedeapsa cu moartea.

— Nu te înţeleg.

— Procesul tău începe peste patru zile, îi explică Devins. Cazul este atât de limpede, încât statul îşi poate permite să treacă pe lista juraţilor primii doisprezece bărbaţi şi femei chemaţi. Am să trag de timp cât se poate de mult, dar juriul va fi alcătuit încă din prima zi. În cea de a doua zi, se expune punctul de

vedere al statului. Eu am să încerc să ocup trei zile şi voi trage de timp în părţile de introducere şi încheiere până ce mă opreşte judecătorul, dar trei zile este tot ce pot realiza. Putem să ne considerăm norocoşi dacă reuşim să le scoatem. Juriul se va retrage pentru deliberare şi va ajunge la concluzia că eşti vinovat în circa trei minute, asta dacă nu se întâmplă cumva cine ştie ce miracol. De azi în nouă zile vei fi condamnat la moarte şi peste încă o săptămână s-a zis cu tine. Locuitorii Arizonei n-or să mai poată de bucurie, ca şi Curtea Supremă, de altfel. Pentru că viteza asta face pe toată lumea mai fericită. S-ar putea să reuşesc să trag puţin de săptămâna aceea... poate... dar nu mult.

— Isuse Cristoase, chestia asta nu mi se pare cinstită! ţipă Lloyd.

— Lumea e rea, Lloyd, spuse Devins. Mai ales cu un "ucigaş turbat", cum te numesc toţi comentatorii de ziar şi de televiziune. Ai ajuns un tip de prim rang în lumea crimei. Te bucuri de-un succes nemaipomenit. Ai reuşit chiar performanţa de-a împinge epidemia de gripă din est pe pagina a doua.

— Eu n-am pocherizat niciodată pe nimeni, mormăi Lloyd morocănos. Poke, ăla a făcut toate relele. El a şi inventat cuvântul ăsta.

— Nu contează. Asta încerc eu să-ţi vâr în scăfârlia aia groasă, Sylvester. Judecătorul îi va lăsa guvernatorului posibilitatea unei singure amânări, *doar* una. Eu voi face recurs, care, potrivit noilor reglementări, trebuie să ajungă în mâinile Tribunalului pentru Crime Capitale în cel mult şapte zile, dacă nu ieşi imediat din scenă, prin stânga. Dacă se decid să nu judece recursul, am la dispoziţie încă şapte zile ca să fac apel la Curtea Supremă a Statelor Unite. În cazul tău, voi înregistra cererea de recurs cât mai târziu cu putinţă.

Tribunalul pentru Crime Capitale va fi de acord să ne asculte, după cum presupun — sistemul este încă nou şi nu sunt dispuşi să se vadă criticaţi. Probabil că ar judeca până şi recursul lui Jack Spintecătorul.

— Şi cât durează până ajung la mine? bolborosi Lloyd.

— O, totul se petrece cât se poate de repede, îi răspunse Devins, iar zâmbetul lui căpătă un uşor aer crud. Vezi tu, Curtea este formată din cinci judecători pensionari din Arizona. Nu mai au nimic de făcut, decât să meargă la pescuit, să joace pocher, să bea bourbon vechi şi să aştepte câte un nenorocit ca tine, ca să se înfăţişeze înaintea Curţii, care este de fapt un morman de computere, cu ajutorul căruia ţin legătura cu parlamentul statului, cu biroul guvernatorului, precum şi ei între ei. Au telefoane conectate prin calculator în maşini, cabane, ba chiar şi în bărci, ca să nu mai vorbim de locuinţe. Vârsta lor medie este de şaptezeci şi doi de ani...

Lloyd tresări.

— ...ceea ce înseamnă că unii dintre ei sunt suficient de bătrâni ca să fi apucat tribunalele itinerante ce se deplasau în căruţe, dacă nu ca judecători, atunci ca avocaţi sau doar studenţi în drept. Ei cred, fără excepţie, în Legea Vestului — după o judecată scurtă urmează ridicatul în furci. Cam până pe la 1950, asta era procedura obişnuită pe aici. Iar când era vorba de crimă multiplă, nici nu era de conceput altă cale.

— Doamne Dumnezeule Atotputernic, încetează odată!

— Trebuie să ştii exact care este situaţia şi pe cine înfrunţi, spuse Devins. Tipii vor să fie siguri că nu vei fi silit să suporţi o pedeapsă crudă şi neobişnuită, Lloyd. Ar trebui să le mulţumeşti.

— Să le *mulţumesc?* Păi mai bine-aş...

— Pocheriza? îl completă Devins senin.

— Nu, sigur că nu, zise Lloyd neconvingător.

— Cererea noastră de rejudecare va fi respinsă şi toate obiecţiile mele vor fi uşor înlăturate. Dacă suntem norocoşi, Curtea mă va invita să prezint nişte martori. Dacă mi se oferă şansa asta, am să-i chem iarăşi pe toţi cei care au depus mărturie la primul proces, plus oricine o să-mi vină în minte. Ajunşi în acest stadiu, i-aş chema pe prietenii tăi din şcoala medie, ca să dea relaţii asupra felului tău de a fi, dacă aş reuşi să-i găsesc.

— Am renunţat la şcoală când eram într-a şasea, îi mărturisi Lloyd sumbru.

— După ce ne refuză Tribunalul Itinerant, voi face o petiţie ca să apărem înaintea Curţii Supreme. Mă aştept să primesc respingerea chiar în aceeaşi zi.

Devins se opri şi-şi aprinse o ţigară.

— Şi pe urmă ce se întâmplă? se interesă Lloyd.

— Pe urmă? tresări Devins, părând surprins, ba chiar uşor exasperat de faptul că Lloyd nu-şi mai revenea din criza lui de neghiobie. Pe urmă intri în celula morţii din închisoarea statului şi te bucuri de hrana minunată pe care ţi-o vor da până ce va sosi clipa să încaleci pe fulger. Prea mult nu mai este până atunci.

— Nu cred că vor face aşa cum spui tu. Nu urmăreşti decât să mă îngrozeşti.

— Lloyd, în cele patru state în care există Tribunalul Itinerant pentru Crime Capitale asta se întâmplă *tot timpul.* Până acum, patruzeci de bărbaţi şi femei au fost executaţi conform principiului stabilit în procesul *Markham.* Tribunalul acesta reprezintă o povară suplimentară pentru plătitorii de

impozite, însă nu chiar aşa de mare, de vreme ce nu au de-a face decât cu un număr infim de cazuri, anume crimele de gradul întâi. Apoi, celor ce plătesc impozite nu prea le pasă când trebuie să-şi vâre mâna în buzunar, ştiind că e vorba de pedeapsa capitală. Pentru că le *place.*

Lloyd părea gata să-şi verse maţele.

— Oricum, spuse Devins, procurorul districtual nu judecă un inculpat prin prisma cazului *Markham* decât atunci când vina lui pare absolută. Nu e suficient să prinzi câinele cu fulgi la bot; trebuie să-l prinzi în coteţ. Exact aşa cum ţi s-a întâmplat ţie.

Lloyd, care se bucurase de strigătele de admiraţie ale băieţilor din aripa de securitate maximă cu nici cincisprezece minute în urmă, îşi vedea acum viitorul limitat la două sau trei săptămâni nenorocite, după care urma o gaură neagră.

— Ţi-e teamă, Sylvester? îl întrebă Devins aproape cu amabilitate.

Lloyd trebui să-şi umezească buzele înainte să poată vorbi.

— Pe Dumnezeul meu, mi-e foarte frică. Din câte zici tu, sunt un om mort.

— Eu nu vreau să mori, ci doar să te sperii. Dacă intri în tribunal încrezut şi fudul, te leagă în scaun şi dau drumul la curent. Ai să fii cel de-al patruzeci şi unulea condamnat după principiul *Markham.* Dar dacă mă asculţi, s-ar putea să ne strecurăm. Nu spun că vom reuşi, ci doar că s-ar putea.

— Continuă.

— Singurul lucru pe care putem conta este grupul de juraţi, spuse Devins. Doisprezece fraieri din cei mai obişnuiţi, luaţi de pe stradă. Mi-ar plăcea un juriu format doar din doamne de patruzeci şi doi de ani, din acelea care mai sunt în stare să recite versuri pentru copii şi să

organizeze funeralii în curtea din spate atunci când le mor păsările favorite, asta mi-ar plăcea. Când se alcătuieşte lista, viitorul juriu ia cunoştinţă de consecinţele deciziei *Markham.* Oamenii aceştia nu dau un verdict de condamnare la moarte care să fie sau nu îndeplinit peste şase luni sau şase ani, adică după ce ei au uitat de mult; flăcăul pe care-l condamnă ei în iunie leapădă potcoavele înainte de meciul All-Star şi încheierea sezonului de baschet.

— N-am pomenit în viaţa mea un stil ca al tău.

Devins continuă fără să-l bage în seamă:

— În anumite cazuri, asta a fost suficient pentru ca unele jurii să dea verdictul de achitare. Este unul dintre efectele inverse ale deciziei *Markham.* În anumite cazuri, juriile i-au făcut scăpaţi pe nişte ucigaşi patentaţi, din simplul motiv că membrii lor nu voiau să-şi păteze mâinile cu sânge atât de proaspăt. Ridică o bucată de hârtie. Cu toate că patruzeci de oameni au fost executaţi sub incidenţa hotărârii *Markham,* pedeapsa cu moartea a fost cerută în aceleaşi condiţii de *şaptezeci* de ori. Dintre cei treizeci neexecutaţi, douăzeci şi şase au fost declaraţi "nevinovaţi" de juraţi. Doar patru condamnări au fost revizuite de Tribunalele Itinerante pentru Crime Capitale, una în Carolina de Sud, două în Florida şi una în Alabama.

— În Arizona nu s-a întâmplat niciodată?

— Niciodată. Ţi-am zis. Legea Vestului. Cei cinci moşi o să ţină morţiş să te vadă la conservă. Dacă nu reuşim să te salvăm înaintea juriului, eşti terminat. Pun pariu pe ce vrei tu.

— Şi câţi oameni au fost achitaţi de jurii obişnuite, constituite conform legii din Arizona?

— Doi din paisprezece.

— Deci şansele sunt slabe, oricum.

Devins îşi afişă din nou zâmbetul lui crud.

— Aş dori să evidenţiez faptul că unul dintre cei doi inculpaţi a fost apărat chiar de mine. Era mai vinovat decât păcatul, Lloyd, la fel ca şi tine. Judecătorul Pechert a făcut spume la gură şi a urlat douăzeci de minute încheiate la cele zece femei şi doi bărbaţi din juriu. Am crezut c-o să-l lovească apoplexia.

— Dacă mă declară nevinovat, nu au cum să mă mai judece încă o dată, nu?

— În nici un caz.

— Deci se joacă pe o singură carte, totul sau nimic.

— Da.

— Băi, băiatule! spuse Lloyd, ştergându-se la frunte.

— Dacă ai înţeles situaţia, îi zise Devins, şi modul în care trebuie să organizăm apărarea, putem să intrăm în fondul chestiunii.

— Am înţeles situaţia. Dar asta nu înseamnă că-mi place.

— Numai unui nebun i-ar plăcea. Devins îşi împreună mâinile şi se aplecă peste masă. Aşa! Mi-ai spus mie şi ai mărturisit şi celor de la poliţie că, hm... Luă un teanc de file prinse cu o capsă din cele de lângă servietă şi-l răsfoi. Aha. Am găsit. "Eu nu am omorât pe nimeni. Poke a comis toate crimele. Ideea asta cu omorâtul i-a venit lui, nu mie. Poke era nebun de legat şi, din câte mă gândesc eu, e o adevărată binecuvântare că a scăpat lumea de el."

— Mda, corect, şi ce-i cu asta? zise Lloyd precaut.

— Doar atât, îi răspunse Devins liniştit. Asta lasă să se înţeleagă că ţie îţi era *teamă* de Poke Freeman. Îţi era frică de el?

— Păi, n-aş zice că era chiar...

— Te temeai să nu-ţi pierzi viaţa, de fapt.

— Nu cred că era...

— Erai îngrozit. Crede-mă, Sylvester. Te căcai pe tine de frică.

Lloyd se încruntă către avocatul lui, în felul în care se încruntă un tânăr care ar vrea să fie un elev bun, dar are mari dificultăţi ca să priceapă lecţia.

— Nu trebuie să-mi permiţi să te influenţez, Lloyd. Nu vreau să se întâmple aşa ceva. Uite, ai putea să gândeşti că ţi-am sugerat cu bună ştiinţă că Poke stătea cu drogul în nas tot timpul...

— Chiar aşa şi era! *Amândoi* consumam!

— Nu. *Tu* nu, doar *el.* Iar când o lua pe droguri, ai fi zis că-i nebun...

— Băi, băiete, da' ştiu că nu te-ncurci.

Undeva în memoria lui Lloyd, stafia lui Poke Freeman striga vesel *Hooopa! Hop!* şi o împuşca pe femeia din magazinul universal din Burrack.

— Şi s-a întâmplat de mai multe ori să îndrepte arma spre tine...

— Nu, niciodată...

— Ba da, îţi spun eu. Pur şi simplu ai uitat, pentru o vreme. Ba o dată chiar te-a ameninţat că te curăţă, dacă nu-i faci jocul.

— Păi, aveam şi eu o armă...

Devins se uită ţintă în ochii lui şi-i zise:

— Sunt convins că, dacă te concentrezi bine, ai să-ţi aminteşti cum Poke ţi-a zis că arma ta este încărcată cu gloanţe oarbe. Ei, n-am dreptate?

— Ba acum, că mi-ai zis...

— Şi ai fost cel mai nedumerit om de pe lumea asta când ai apăsat pe trăgaci şi ai constatat că sunt gloanţe *adevărate,* corect?

— Desigur, răspunse Lloyd, scuturând energic din cap. Am fost la un pas să fac o hemoragie.

— Şi tocmai te pregăteai să-ţi îndrepţi arma spre Poke Freeman, când a fost doborât la pământ, scutindu-te pe tine de osteneală.

Lloyd îşi cercetă avocatul cu un început de speranţă în priviri.

— Domnule Devins, îi declară el cu sinceritate, exact aşa cum spui a sfârşit-o rahatul ăla cu ochi.

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, se afla în curtea pentru exerciţii, urmărind un meci de softball şi rumegând toate cele aflate de la Devins, când Mathers, o namilă de deţinut, se apropie de el şi-l înhăţă de guler. Ţeasta lui Mathers era rasă perfect, ca a lui Telly Savalas, şi strălucea blajin în aerul fierbinte al deşertului.

— Ia stai puţin, se apără Lloyd. Avocatul meu mi-a numărat dinţii, unul câte unul. Au ieşit şaptesprezece. Dacă o să mă...

— Mda, aşa mi-a zis şi Shockley. Prin urmare, m-a pus să...

Genunchiul lui Mathers se ridică drept spre vintrele lui Lloyd, de unde izbucni o adevărată explozie de durere, atât de înfiorătoare, încât nu mai fu în stare nici măcar să strige. Se prăbuşi la pământ, încovrigându-se şi zvârcolindu-se, ţinându-se de testicule, pe care şi le simţea zdrobite. Între el şi lume se lăsase o ceaţă purpurie şi agonică.

După o vreme, cine ştie cât de lungă, fu în stare să privească în sus. Mathers veghea încă asupra lui, iar căpăţâna cheală îi sclipea netulburat în soare. Gardienii se uitau ostentativ într-o cu totul altă direcţie. Lloyd se tânguia şi se chircea; de sub pleoape i se scurgeau lacrimi, şi avea senzaţia că poartă în pântece o minge de plumb încins.

— Nu am nimic cu tine personal, îi mărturisi Mathers cu toată sinceritatea. O simplă afacere, mă înţelegi. Dinspre partea mea, sper să scapi. Legea aia, *Markham,* e o adevărată nenorocire.

Se îndepărtă agale, iar Lloyd îl văzu pe gardianul de la uşă stând în vârful rampei pentru încărcarea camioanelor, de pe partea opusă a curţii pentru exerciţiu. Îşi ţinea ambele degete mari înfipte în centura Sam Browne şi rânjea către Lloyd. Când constată că Lloyd îşi îndreptase întreaga atenţie către el, gardianul îi făcu semne obscene cu degetele mijlocii ale ambelor mâini. Mathers se apropie de zid, unde gardianul îi azvârli un pachet de Tareyton. Mathers îl puse în buzunarul de la piept, schiţă un salut şi o luă din loc. Lloyd zăcea la pământ, cu genunchii adunaţi la piept, strângându-se cu mâinile de locul dureros, iar cuvintele lui Devins îi răsunau în creier: *Lumea asta e rea, Lloyd, lumea asta e foarte rea.*

Corect.

CAPITOLUL 25

NICK ANDROS trase una dintre perdele şi privi pe stradă. De aici, de la înălţimea primului etaj al locuinţei răposatului John Baker, puteai vedea întreg centrul oraşului Shoyo dacă te uitai spre stânga, iar dacă-ţi întorceai privirile spre dreapta vedeai şoseaua US 63 ieşind din localitate. Main Street, Strada Principală, era absolut pustie. Obloanele magazinelor erau trase. Un câine care dădea semne evidente de boală zăcea în mijlocul drumului; coastele i se ridicau şi coborau în ritmul unor foale, iar din bot i se

scurgeau spume albe pe pavajul a cărui imagine tremura în aerul încins. Ceva mai încolo, un alt câine zăcea mort, în rigolă.

Undeva, în spatele lui, femeia se tânguia pe un ton grav, gutural, dar Nick n-o auzea. Trase la loc perdeaua, se frecă puţin la ochi şi apoi se duse la femeia de-abia trezită. Jane Baker era înconjurată de pături, pentru că-i fusese frig, cu câteva ore în urmă. Acum transpiraţia-i curgea pe faţă şi aruncase păturile de pe ea, iar Nick observă, jenat, că pe alocuri cămaşa ei subţire de noapte, umezită, devenise transparentă. Dar ea nu era în stare să-l vadă, iar în momentul respectiv conta prea puţin faptul că părea pe jumătate dezbrăcată. Avea să moară curând.

— Johnny, adu-mi ligheanul. Îmi vine să vărs! strigă ea.

Nick scoase ligheanul de sub pat şi-l puse alături, dar ea se zbătu şi aruncă vasul pe jos, stârnind un zgomot puternic, reverberant. Nick îl ridică şi rămase cu el în mână. urmărind-o.

— Johnny! ţipă ea. Nu-mi găsesc cutia cu ace de cusut! În cămăruţă nu este!

Îi turnă un pahar de apă din cana de pe noptieră şi i-l ţinu în dreptul buzelor, dar ea făcu o nouă mişcare neaşteptată, mai-mai să i-l arunce din mână. El îl aşeză cu grijă într-un loc de unde ea l-ar fi putut lua, dacă se liniştea.

Nu mai fusese niciodată atât de afectat de handicapul lui ca în aceste ultime două zile. Pastorul metodist, Braceman, se afla alături de Jane pe 23, atunci când o vizitase Nick. Citea din Biblie aşezat lângă ca, în salon, dar omul părea nervos şi nerăbdător să plece. Nick bănuia de ce. Din cauza febrei, obrajii femeii căpătaseră o strălucire rozalie, feciorelnică, o înfăţişare cu totul nepotrivită

cu pierderea pe care tocmai o suferise. Pastorul se temuse, poate, ca ea să nu-i facă vreun avans. Sau, mai degrabă, de-abia aştepta să-şi adune familia şi s-o pornească peste câmpuri. Ştirile circulă mai repede într-un oraş mic, iar alţii luaseră deja hotărârea să plece din Shoyo.

De când plecase Braceman din salonul familiei Baker, cam cu patruzeci şi opt de ore în urmă, totul se transformase într-un coşmar pe care-l trăiai în deplină stare de conştienţă. Starea sănătăţii doamnei Baker se înrăutăţise mult, atât de mult, încât Nick se temea că va muri încă înainte de apusul soarelui.

Încă şi mai rău era că el n-o putea supraveghea în permanenţă. Se dusese până la bufet ca să le aducă de mâncare celor trei prizonieri ai săi, dar Vince Hogan nu mai fusese în stare să mănânce. Intrase în delir. Mike Childrcss şi Billy Warner doreau să fie lăsaţi în libertate, dar Nick nu se putea hotărî s-o facă. Nu era vorba de frică; nu se gândea că-şi vor irosi timpul ca să se răzbune pe el, ci aveau să se grăbească să dispară din Shoyo, la fel ca ceilalţi. Dar el avea o responsabilitate. Făcuse o promisiune unui om care, între timp, murise. Desigur, mai devreme sau mai târziu, patrula de poliţie avea să pună lucrurile la punct, venind să-i ridice pe cei trei.

Descoperise un pistol calibru 45, împreună cu tocul respectiv, în sertarul de jos al biroului lui Baker şi, după câteva momente de ezitare, şi-l pusese. Privind mânerul cu plăsele din lemn sprijinit de şoldul lui osos, consideră că arăta ridicol, dar greutatea pistolului îi dădea un sentiment de siguranţă.

Deschisese celula lui Vince în după-amiaza zilei de 23 şi-i pusese tânărului, mai mult de formă, pungi cu gheaţă pe frunte, piept şi gât. Vince îşi deschisese ochii şi se uitase spre

Nick implorând milă cu atâta tristeţe, încât acesta şi-ar fi dorit să-i poată spune ceva — la fel ca acum, după două zile, alături de doamna Baker —, orice i-ar fi putut aduce omului o clipă de mângâiere. Ar fi fost suficient chiar şi numai *Totul va fi bine* sau *Cred că febra începe să cedeze.*

Cât timp s-a ocupat de Vince, Billy şi Mike au tot ţipat la el. Stând aplecat asupra bolnavului, n-avea cum să ştie ce fac, dar le vedea feţele speriate ori de câte ori îşi ridica privirile, iar buzele lor articulau cuvinte care se învârteau în jurul unuia şi aceluiaşi lucru: *Te rugăm să ne dai drumul.* Nick avea grijă să se ţină la distanţă de ei. Nu ajunsese la maturitate, dar era suficient de bătrân ca să ştie că oamenii devin periculoşi atunci când sunt cuprinşi de panică.

În acea după-amiază, făcuse o navetă continuă între cei doi pacienţi, Vince Hogan şi Jane Baker, pe străzile aproape pustii, aşteptându-se de fiecare dată să-l găsească mort pe unul sau pe celălalt. Căută să vadă maşina doctorului Soames, însă fără succes. Câteva magazine mai rămăseseră deschise în după-amiaza aceea, ca şi benzinăria Texaco, dar Nick era convins că oraşul se golea. Oamenii o apucau pe potecile din codri, pe drumuri forestiere, unii urmau poate chiar firul râului Shoyo Stream, către izvoare, cale ce trecea prin Smackover şi ajungea, în cele din urmă, în oraşul Mount Holly. Mulţi alţii vor pleca după căderea întunericului, se gândi Nick.

La scurt timp după apusul soarelui, ajunse la casa Baker, unde o găsi pe Jane, în halat de baie, mişcându-se nesigur prin bucătărie şi pregătindu-şi un ceai. Văzându-l pe Nick, îi aruncă o privire recunoscătoare. Se vedea că febra îi trecuse.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai purtat de grijă, îi spuse ea calm. Mă simt mult mai bine. Vrei o ceaşcă de ceai?

Apoi izbucni în lacrimi. El se apropie, temându-se să nu leşine şi să cadă, izbindu-se de aragazul fierbinte.

Se prinse de braţul lui ca să se echilibreze şi-şi sprijini fruntea de Nick, părul ei răspândindu-se în valuri întunecate, în contrast cu albastrul deschis al rochiei.

— Johnny, pronunţă ea, în bucătăria din ce în ce mai întunecată. Vai, sărmanul meu Johnny.

Dacă ar putea şi el vorbi, se gândi Nick nefericit. Nu avu decât s-o susţină, conducând-o până la un scaun de lângă masă.

— Ceaiul...

Îi făcu semn că se va ocupa el şi o ajută să se aşeze.

— Mă simt mai bine. Cu mult mai bine, chiar. Numai că... dacă...

Îşi duse mâinile la obraji.

Nick pregăti ceaiul şi aduse ceştile la masă. Sorbiră o vreme în linişte. Ea îşi ţinea ceaşca în ambele mâini, ca un copil. Într-un târziu, o lăsă jos şi zise:

— Oare câtă lume din oraş s-a îmbolnăvit, Nick?

"Nu ştiu exact", scrise. "Dar este foarte rău."

— L-ai văzut pe doctor?

"Ultima oară azi-dimineaţă."

— Arn se va extenua complet, dacă nu are grijă de el. Crezi că se va păzi, Nick? Să nu se obosească peste măsură?

Nick dădu din cap şi încercă să zâmbească.

— Dar arestaţii lui John? A venit patrula să-i ridice?

"Nu. Hogan este foarte bolnav. Fac şi eu ce pot. Ceilalţi mă roagă să le dau drumul,

înainte ca Hogan să-i îmbolnăvească şi pe ei."

— Să nu le dai drumul! spuse ea ceva mai însufleţit. Sper că nu te bate gândul să cedezi.

"Nu", scrise Nick, iar după o clipă adăugă: "Trebuie să te întorci în pat. Ai nevoie de odihnă."

Ea-i zâmbi, iar atunci când se mişcă, Nick văzu petele închise la culoare ce-i apăruseră în zona dintre maxilar şi gât şi se întrebă cu nelinişte dacă scăpase cu adevărat de primejdie.

— Da. Am să dorm o zi întreagă. Nu mi se pare cel mai normal lucru, totuşi, să dorm acum, când John a murit... deşi, ştii, nici nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. Mă tot împiedic de gândul ăsta, ca de un lucru pe care am uitat să-l pun la locul lui. Nick îi prinse mâna şi i-o strânse, iar ca zâmbi stins. Cu timpul, s-ar putea să descopăr un alt lucru pentru care să trăiesc. Le-ai dus prizonierilor tăi cina, Nick?

Acesta clătină din cap.

— Trebuie să le duci de mâncare. De ce nu iei maşina lui John?

"Nu ştiu să conduc", scrise Nick, "dar îţi mulţumesc. Mă duc până la bufetul unde opresc maşinile. Nu este departe. Am să-ţi fac o vizită de dimineaţă, dacă eşti de acord."

— Sigur că da, foarte bine.

Nick se ridică în picioare şi făcu un gest hotărât către ceaşca de ceai.

— Da, până la ultima picătură, îi promise ea.

Tocmai ieşea pe uşa glisantă când simţi o atingere şovăielnică pe braţ.

— John..., începu ea, se opri, apoi se sili să continue. Sper că l-au... dus la Curtis Mortuary. Am apelat întotdeauna la ei, când am avut nevoie. Crezi că l-au dus acolo, da?

Nick îi confirmă printr-un gest. Lacrimi se prelinseră pe obrajii femeii şi începu iarăşi să suspine.

Nick plecase direct către bufet. În vitrină atârna strâmb un carton pe care scria ÎNCHIS. Se dusese apoi în spate, la casa-rulotă, dar acolo era încuiat şi întuneric. Bătu la uşă, fără să primească răspuns. În circumstanţele respective, se simţea îndreptăţit să comită o mică spargere şi să pătrundă înăuntru; iar stricăciunile puteau fi plătite din cutia şerifului Baker, cu micile rezerve băneşti.

Izbi geamul vitrinei lângă zăvor şi pătrunse în restaurant. Chiar şi după ce aprinse toate luminile, locul păstra un aer fantomatic: tonomatul era stins şi părea definitiv amuţit, în jurul mesei de biliard şi a jocurilor video nu era nimeni, separeurile rămăseseră pustii, scaunele erau libere. Deasupra grătarului fusese aşezat capacul.

Nick se duse în partea din spate a localului şi prăji nişte hamburgeri pe aragaz, apoi îi puse într-o pungă. Mai luă o sticlă de lapte şi o jumătate de plăcintă cu mere, aflată pe tejghea, sub un clopot din plastic. Pe urmă se întoarse la închisoare, nu înainte de a lăsa un bilet în care explica cine pătrunsese înăuntru şi de ce.

Vince Hogan murise. Zăcea pe podeaua celulei sale, în mijlocul unei grămezi de prosoape ude şi de gheaţă pe jumătate topită. Înainte de a se sfârşi, se zgâriase cu unghiile, ca şi cum s-ar fi împotrivit unui personaj invizibil care încerca să-l sugrume. Vârfurile degetelor îi erau mânjite de sânge. Muştele dădeau târcoale, se lăsau pe cadavru, apoi îşi luau din nou zborul. Gâtul îi era negru şi

umflat, semănând cu un maţ pe care un copil bezmetic îl umflase până aproape să crape.

— *Acum* ai de gând să ne dai drumul? îl întâmpină Mike Childress. E mort, eşti mulţumit, mut afurisit ce eşti? Nu ţi-ai potolit încă pofta de răzbunare? S-a îmbolnăvit şi el, adăugă, arătând spre Billy Warner.

Billy părea scos din minţi de frică. Pe gât şi pe obraji îi apăruse o erupţie de pete roşii; mâneca de la cămaşă, cu care se ştersese de mai multe ori la nas, era ţeapănă de spută.

— Asta-i o minciună! urlă el cuprins de isterie. O minciună, o afurisită de minciună sfruntată! E o min...

Deodată, începu să strănute violent, încovoindu-se din cauza forţei exploziilor şi împroşcând în jur stropi grei de salivă şi flegmă.

— Vezi? îi reproşă Mike. Hm? Eşti fericit, mut prostănac şi afurisit ce eşti? Lasă-mă să plec! Pe el poţi să-l ţii, dacă vrei, dar mie dă-mi drumul. Asta-i crimă, altfel nu se poate chema, crimă cu premeditare!

Nick clătină din cap, iar Mike fu cuprins de un acces de turbare. Începu să se izbească de gratiile celulei, învineţindu-şi faţa şi însângerându-şi încheieturile de la ambele mâini. Cu ochii ieşiţi din orbite, se lovi de mai multe ori cu fruntea de metal.

Nick aşteptă până când omul obosi, apoi împinse mâncarea prin fantele din partea de jos ale uşilor, servindu-se de coada măturii. Billy Warner îl măsură mohorât, apoi începu să mănânce.

Mike îşi aruncă paharul de lapte spre gratii, iar cioburile şi laptele se răspândiră în jur. Cele două felii de hamburger le expedie spre peretele acoperit de graffiti, din spatele celulei. Una dintre feliile de tocătură se lipi într-o mlaştină de muştar, ketchup şi condimente, cu efect vesel-grotesc, amintind de picturile lui Jackson Pollock. Ţopăi ca un nebun pe felia lui de plăcintă cu mere. Bucăţile de măr săriră care încotro. Farfuria albă, din material plastic, se desfăcu în aşchii.

— Sunt în greva foamei! urlă el. Greva foamei, am zis! N-o să mai bag nimic în gură! Să-mi mănânci tu mie puţa dacă mai pun gura pe haleala asta, găoază surdomută şi retardată ce eşti! Ai să-mi...

Nick se răsuci pe călcâie şi liniştea se lăsă imediat asupra locului. Se întoarse în birou, speriat şi neştiind ce să facă. Dacă ar fi putut să conducă, i-ar fi dus el însuşi la Camden. Dar nu ştia. Mai trebuia să se gândească şi la Vince. Nu putea să-l lase pur şi simplu acolo, la cheremul muştelor.

Din birou se deschideau alte două uşi. Una dădea spre o debara de haine. Dincolo de cealaltă începea o scară. Nick coborî pe ea, iar la subsol descoperi o combinaţie de pivniţă şi magazie. Locul era răcoros. Pentru o vreme, cel puţin, spaţiul i se părea destul de bun.

Se întoarse sus. Mike stătea pe podea, culegea morocănos feliile storcite de măr, le ştergea puţin şi le mânca. Nu-şi ridică privirile către Nick. Nick apucă trupul celui mort şi încercă să-l ridice. Duhoarea scârboasă ce emana din cadavru făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Vince era prea greu pentru el. Îi cercetă trupul cu un aer neajutorat şi-n clipa aceea îşi dădu seama că amândoi ceilalţi arestaţi stăteau la uşile celulelor şi urmăreau scena cu groază şi fascinaţie. Nick bănuia ce le trecea prin minte. Vince fusese unul dintre ei, chiar dacă nu era, poate, decât un palavragiu plângăreţ, petrecuseră totuşi multă vreme împreună. Murise ca un şobolan în cursă, din cauza unei boli care te făcea să te umfli teribil, pe care ei n-o înţelegeau. Nick se întrebă, nu pentru prima oară în ziua respectivă, când avea şi *el* să înceapă să strănute, să facă febră şi când o să-i apară tumefacţiile acelea ciudate la gât.

Prinse cu putere antebraţele cărnoase ale lui Vince şi-l trase din celulă. Capul lui Vince se aplecă spre el, din cauza greutăţii, şi părea să se uite la Nick, rugându-l pe muteşte să fie atent, să nu-l scuture prea tare.

Avu nevoie de aproape zece minute ca să coboare trupul masiv pe scările abrupte. Gâfâind, Nick îl întinse pe podeaua din beton, sub lumina lămpilor fluorescente, apoi îl acoperi repede cu o pătură militară uzată, de pe patul celulei în care dormea el.

După aceea se culcă şi încercă să adoarmă, dar aceasta nu se întâmplă decât târziu, spre dimineaţă, când 23 iunie se transformase deja în 24, adică ieri. Visele lui fuseseră întotdeauna foarte vii, uneori chiar îi era teamă de ele. Nu avea decât rareori coşmaruri, dar visele din ultima vreme erau tot mai adesea sinistre, lăsându-i senzaţia că nici unul dintre personaje nu era ceea ce părea a fi, iar lumea normală o lua razna, eşuând într-un loc unde bebeluşii erau sacrificaţi în spatele unor obloane trase, iar nişte maşinării negre, formidabile, urlau neîncetat în locaşuri subterane ferecate.

Desigur, se lupta şi cu o temere absolut personală — anume că la trezire va constata că s-a îmbolnăvit şi el.

Dormi puţin, iar visul care îl vizită îl mai avusese, nu cu mult timp în urmă: lanul de porumb, mirosul unor lucruri calde, care creşteau, sentimentul prezenţei a ceva — sau cineva — foarte bun şi sigur în imediata apropiere. Sentimentul că este *acasă.* Pe măsură ce devenea tot mai conştient că în porumb stă ceva şi-l pândeşte, în locul liniştii se instală o imensă groază. *Mamă, a intrat viezurele în coteţ!* îi fulgeră prin minte şi se trezi în lumina zorilor, scăldat în sudori reci.

Puse de cafea şi se duse să vadă de cei doi arestaţi.

Mike Childress era în lacrimi. În spatele lui, hamburgerul era în continuare lipit de perete prin pasta lipicioasă de condimente, pe cale să se întărească.

— Acum eşti mulţumit? Am luat şi eu boala. Nu asta ţi-ai dorit? Nu e asta cea mai bună răzbunare? Fii puţin atent, respir ca o nenorocită de locomotivă care urcă muntele cu o garnitură întreagă după ea!

Dar Nick îl cercetă mai întâi pe Billy Warner, care zăcea pe patul lui, în comă. Gâtul îi era umflat şi negru, iar pieptul i se ridica şi cobora cu mişcări bruşte şi neregulate.

Se grăbi să se întoarcă în birou, se uită la telefon şi, într-un acces de furie şi cu un puternic sentiment de vinovăţie, îl mătură de pe masă, iar aparatul rămase atârnând fără noimă, la capătul firului. Opri focul şi porni în fugă spre casa Baker. Apăsă pe butonul soneriei, un timp ce i se păru nesfârşit, până ce Jane coborî, într-un târziu, învăluită în halat. Pe obrajii ei se vedea iarăşi transpiraţia aceea pe care ţi-o provoacă febra. Nu era în delir, dar cuvintele îi ieşeau cu greu şi încet, iar buzele îi erau crăpate.

— Nick. Intră. Ce s-a întâmplat?

"V. Hogan a murit azi-noapte. Warner se duce şi el, cred. E foarte bolnav. L-ai văzut pe doctorul Soames?"

Ea clătină din cap, tremură în briza uşoară, strănută şi apoi se clătină pe picioare. Nick o prinse de după umeri şi o conduse la un scaun. Apoi scrise: "Poţi să suni la cabinetul lui din partea mea?"

— Da, desigur. Adu-mi telefonul, Nick. Din câte se pare... boala mi-a revenit, peste noapte.

Tânărul aduse telefonul şi ea formă numărul lui Soames. Aşteptă cu telefonul la ureche mai mult de o jumătate de minut, iar el înţelese că nimeni nu avea să răspundă la telefon.

Jane încercă la Soames acasă, apoi acasă la asistenta lui. Nici un răspuns.

— Am să încerc să sun la sediul poliţiei, spuse ea, dar puse telefonul în furcă după ce formase un singur număr. Reţeaua interurbană n-a fost încă pusă la punct, cred. După ce formez 1, începe să-mi sune ocupat. Îi zâmbi stins, apoi nu mai reuşi să-şi stăvilească lacrimile. Sărmanul Nick, spuse ea. Biata de mine. Bieţii de noi, toţi. Ai putea să mă ajuţi să urc la etaj. Mă simt foarte slăbită şi de-abia respir. Cred că voi fi curând alături de John. El o privi, dorindu-şi imens să poată vorbi. Cred că vreau să mă întind pe pat, dacă poţi să mă ajuţi.

O ajută să ajungă în dormitor, apoi scrise: "Am să mă întorc."

— Îţi mulţumesc, Nick. Eşti un băiat de treabă...

Spunând acestea, adormise deja pe jumătate.

Nick ieşi din casă şi rămase pe trotuar, întrebându-se ce să facă. Dacă ar fi putut să conducă maşina, ar fi existat nişte soluţii. Dar aşa...

Văzu o bicicletă de copil pe peluza unei case de pe cealaltă parte a drumului. Se duse într-acolo, cercetă casa în apropierea căreia se afla, cu transperantele trase (atât de asemănătoare cu acele clădiri care i se arătau în visele lui încâlcite), apoi bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns, deşi bătu de mai multe ori.

Se întoarse la bicicletă. Era mică, însă putea totuşi să meargă pe ea, dacă ignora faptul că atingea ghidonul cu genunchii. Arăta ridicol, fără îndoială, dar erau şanse mici să mai existe în Shoyo persoane în stare să observe acest lucru... iar dacă erau, nu avea cum să le ardă de râs, după părerea lui.

Se urcă pe bicicletă şi pedală stângaci pe Main Street, trecu de închisoare, apoi o luă la est, pe US 63, spre locul unde Joe Rackman îi văzuse pe soldaţii care pozau în echipă de reparaţie a drumului. Dacă se mai aflau acolo şi dacă erau cu adevărat soldaţi, Nick avea să-i convingă să se îngrijească de Billy Warner şi de Mike Childress. Adică, în cazul când Billy mai era în viaţă. Dacă tipii aceia puseseră Shoyo sub carantină, atunci desigur că de bolnavii din Shoyo se ocupau chiar ei.

Îi luă o oră să pedaleze până la şantier, oscilând dement cu bicicleta de o parte şi de alta a benzii de la centrul şoselei, lovind ritmic şi monoton cu genunchii ghidonul. Dar când ajunse la locul cu pricina, soldaţii sau echipa de reparaţii, ce-or fi fost ei, dispăruseră. Existau mai multe lumini de semnalizare, dintre care una mai clipea încă. Mai văzu şi două capre. Iar drumul fusese săpat, deşi, după părerea lui Nick, locul respectiv putea fi încă traversat, dacă nu-ţi păsa prea mult de suspensia maşinii.

Surprinse cu coada ochiului o masă întunecată, executând un soi de mişcare pulsatorie şi, în acelaşi moment, se stârni puţin şi vântul, o simplă boare de vară, suficient însă pentru a-i aduce în nări o duhoare puternică şi greţoasă de putreziciune. Masa întunecată se dovedi a fi un roi de muşte, aflat într-o perpetuă forfotă. Lăsând bicicleta, se apropie de şanţul de pe partea opusă a drumului. Acolo, alături de o bucată de ţeavă gofrată, nouă şi strălucitoare, zăceau trupurile a patru bărbaţi, cu gâturile şi feţele umflate, de culoare neagră. Nick nu-şi dădu scama dacă erau sau nu soldaţi şi nici nu se apropie mai mult. Îşi zise că putea să se întoarcă liniştit la bicicletă, în locul acela nu exista nimic de temut, doar nişte oameni

morţi, iar morţii nu pot să-ţi facă rău. Dar când ajunsese la câţiva metri de şanţ, o luă la fugă, încalecă pe bicicletă şi porni spre Shoyo într-o stare de cumplită agitaţie. La marginea oraşului se izbi de o piatră şi zdrobi bicicleta. El însuşi zbură peste coarne, se lovi la cap şi-şi zgârie mâinile. Nu rămase decât o secundă în mijlocul drumului, se ridică şi porni, tremurând din toate încheieturile.

Nick îşi petrecuse următoarea oră şi jumătate a dimineţii zilei de ieri bătând la uşi şi sunând la sonerii. Nu se poate să nu descopăr pe cineva sănătos, îşi spunea. El însuşi se simţea foarte bine şi i se părea imposibil să fie chiar singurul.. Se va găsi cineva, un bărbat, o femeie, măcar un adolescent cu permis de conducere de începător, care va spune: *Ei, sigur că da. Hai să-i ducem la Camden. Luăm un automobil station.* Sau ceva de genul acesta.

Dar de-abia dacă i se răspunsese de vreo zece ori la apeluri. Adică uşa se deschidea atât cât îi permitea lanţul de siguranţă şi se ivea o faţă bolnavă, dar plină de speranţă, dădea cu ochii de el şi licărul de speranţă murea. Apoi faţa respectivă făcea un semn de refuz şi uşa se închidea la loc. Dacă Nick ar fi putut să le vorbească, ar fi argumentat că, dacă erau încă în stare să meargă, puteau la fel de bine şi să conducă. Că dacă îi duceau pe arestaţi până la Camden, puteau profita să se prezinte la spitalul de acolo. Unde aveau să se însănătoşească. Dar nu putea vorbi.

Câţiva îl întrebaseră dacă-l văzuse pe doctorul Soames. Un bărbat, cuprins de un delir furios, dăduse de perete uşa micii lui case gen fermă, ieşise în pridvor, doar în izmene, şi încercase să-l înhaţe pe Nick. Îi

spusese că avea să-i facă "ceea ce ar fi trebuit să-ţi fac atunci, la Houston". Din câte înţelesese Nick, îl confunda cu un tip numit Jenner. Îl urmărise pe Nick clătinându-se, ca un zombie dintr-un film de groază, din cele de mâna a treia. Partea de jos a pântecelui i se umflase teribil şi arăta de parcă i-ar fi vârât cineva acolo un pepene roşu. În cele din urmă se prăvălise în mijlocul pridvorului, iar Nick, cu inima bătându-i de zor, îi urmărise mişcările de jos, din curtea acoperită cu gazon. Bărbatul îşi fluturase pumnul fără putere, apoi se târâse anevoie înăuntru, fără a se mai osteni să închidă uşa.

Dar cele mai multe case rămâneau tăcute şi misterioase şi, în cele din urmă, nu mai suportă. Sentimentul acela de rău augur şi ameninţare din vis îl copleşea acum iarăşi şi-i venea din ce în ce mai greu să-şi alunge gândul că bătea la uşile unor morminte, tulburând somnul morţilor, care mai devreme sau mai târziu puteau să se scoale şi să-i răspundă. Nu-l ajuta prea mult să-şi spună că majoritatea caselor erau pustii, locatarii lor fiind de mult refugiaţi la Camden, El Dorado sau Texarkana.

Se înapoie la casa Baker. Jane Baker dormea profund, iar fruntea ei avea temperatură normală. Dar de această dată speranţele lui erau mici.

Era ora prânzului. Nick se întoarse la bufet, începând să simtă oboseala din urma nopţii în care nu dormise decât atât de puţin. De la căderea de pe bicicletă, avea dureri în tot corpul. Pistolul calibru 45 al lui Baker îl izbea peste şold. Încălzi două conserve de supă în bucătăria bufetului şi le turnă în două căni cu termoizolaţie. Laptele din frigider părea încă bun, aşa că luă o sticlă cu el.

Billy Warner era mort, iar când Mike dădu cu ochii de Nick, începu să chicotească isteric şi să arate cu degetul.

— Doi au ieşit din joc, n-a mai rămas decât unul! Doi la pământ şi unul în joc! Ai reuşit să te răzbuni! Aşa-i? Aşa-i?

Nick împinse cu grijă termosul cu supă prin fantă, apoi procedă la fel cu un pahar mare de lapte. Mike începu să bea supa direct din termos, cu înghiţituri mici. Nick îşi luă şi el termosul şi se aşeză pe coridor. Avea de gând să-l ducă pe Billy la subsol, dar mai întâi dorea să mănânce. Îi era foame. În timp ce-şi bea supa, se uita gânditor la Mike.

— Te întrebi cum mă simt? se interesă Mike.

Nick îi făcu semn că da.

— La fel ca azi-dimineaţă, când ai plecat. Cred c-am scos din mine un kil de muci. Îl măsură pe Nick plin de speranţă. Maică-mea spunea întotdeauna că înseamnă că mergi spre bine, dacă scoţi flegmă. Poate că eu am o formă mai uşoară, hm? Crezi că e posibil?

Nick ridică din umeri. Orice era posibil.

— Sunt puternic ca un taur, pledă Mike. Cred că nu e mare lucru, am să reuşesc să mă fac bine. Ascultă, omule, lasă-mă să plec. Te rog. Sunt gata să-ţi cad în genunchi, fir-ar să fie.

Nick reflectă, rămânând în expectativă.

— Ce naiba, ai un pistol. Oricum, n-am nimic cu tine. Nu vreau decât să plec din oraş. Mai întâi mă duc să văd ce face nevastă-mea...

Nick făcu semn spre mâna stângă a lui Mike, pe care nu se vedea verighetă.

— Mda, suntem divorţaţi, dar ea mai locuieşte încă aici, tocmai pe Ridge Road. Aş vrea să-i fac o vizită. Ce părere ai, omule?

Mike începuse să plângă. Dă-mi o şansă. Nu mă ţine închis în cursa asta de şobolani.

Nick se ridică încet, se duse în birou şi trase sertarul mesei. Cheile erau acolo. Logica lui Mike era fără fisură; n-avea nici un sens să-ţi închipui că în toată harababura asta avea să apară cineva care să-l scoată pe cauţiune. Luă cheile şi se întoarse. Ridică în sus cheia pe care i-o arătase Big John Baker, cu o bucată de bandă albă lipită pe ea, şi-i aruncă lui Mike Childress tot mănunchiul, printre zăbrele.

— Mulţumesc, bolborosi Mike. Vai, îţi mulţumesc. Îmi pare rău că te-am bătut, îţi jur pe Dumnezeul meu. A fost ideea lui Ray, eu şi Vince am încercat să-l oprim, dar când se pune pe băut îl apucă nebunia...

Introduse cheia în broască, zornăind. Nick se trase înapoi, strângând în mână patul pistolului.

Uşa celulei se deschise şi Mike ieşi afară.

— Vorbesc foarte serios. Nu vreau decât să plec din oraş.

Se strecură pe lângă Nick, cu o undă de rânjet jucându-i pe buze. Apoi ţâşni prin uşa dintre micul bloc de celule şi birou. Nick îl urmă, însă nu mai apucă să vadă decât cum se închide uşa de afară în urma lui.

Nick ieşi şi el în faţa clădirii. Mike rămăsese la marginea trotuarului, sprijinit cu o mână de aparatul automat de parcare, căutând de-a lungul străzii pustii.

— Dumnezeule, şopti el şi se întoarse buimac spre Nick. Ce se întâmplă? Ce-i cu *asta?*

Nick înclină din cap, ţinându-şi în continuare mâna pe armă.

Mike încercă să spună ceva, dar fu cuprins de un acces de tuse. Se acoperi la gură, apoi îşi şterse buzele.

— Plec naibii de-aici, zise el. Dacă eşti băiat deştept, faci la fel ca mine, mutule. Chestia aste e un soi de ciumă sau ceva de genul ăsta.

Nick ridică din umeri, iar Mike se îndepărtă, mergând pe trotuar. Se mişca din ce în ce mai repede, până ce aproape o luă la fugă. Nick îl urmări până ce dispăru din raza lui vizuală, apoi intră în birou. Nu l-a revăzut niciodată pe Mike. Avea un sentiment de uşurare şi înţelese, deodată, că făcuse lucrul cel mai potrivit. Se întinse în pat şi adormi aproape instantaneu.

Dormi toată după-amiaza pe canapeaua fără pături şi se trezi scăldat în transpiraţie, dar simţindu-se ceva mai bine. O furtună cu tunete bătea coastele munţilor — el nu putea auzi bubuiturile, în schimb vedea zigzagurile alb-albăstrui ale fulgerelor împlântându-se în pământ, ocolind Shoyo în seara respectivă.

La amurg, porni pe Main Street până la magazinul Paulie's Radio & TV, unde comise încă una dintre spargerile lui însoţite de scuze şi explicaţii. Lăsă o notă lângă casa de bani şi luă în schimb un televizor Sony portabil. Ajuns la închisoare, îi dădu drumul şi începu să caute diversele canale. Postul afiliat la CBS transmitea un anunţ pe care se putea citi DEFECŢIUNE ÎN SISTEMUL DE TRANSMISIE A UNDELOR ULTRASCURTE VĂ RUGAM SĂ RĂMÂNEŢI PE RECEPŢIE. Staţia ABC prezenta filmul *I Love Lucy,* iar pe NBC se retransmitea un episod dintr-un serial despre o tânără impertinentă care încearcă să devină mecanic pe un circuit de curse pentru maşini de serie. Postul independent din Texarkana, specializat mai ales în filme vechi, jocuri

televizate şi tot felul de măscărici religioşi, de soiul lui Jack Van Impe, nu emitea nimic.

Nick închise aparatul, se duse la bufet şi pregăti două porţii de supă şi de sandvişuri. I se părea lugubru felul în care toate felinarele continuau să se aprindă, marcând pe ambele trotuare de pe Main Street un şir de spoturi de lumină albă. Puse mâncarea într-un coş şi porni spre casa Janei Baker. Trei sau patru câini foarte flămânzi şi puşi pe prădăciune, se vedea bine, se apropiară de el în haită, atraşi de mirosul hranei. Nick scoase pistolul, dar nu avu inima să se folosească de el până ce unul dintre câini nu se pregăti să-l muşte. Atunci apăsă pe trăgaci, iar glonţul ricoşă de ciment la doi metri în faţa lui, lăsând o urmă argintie de plumb. Sunetul exploziei nu ajunse până la el, în schimb simţi şocul surd al vibraţiilor. Câinii se răspândiră în fugă.

Jane dormea, cu fruntea şi obrajii fierbinţi, respirând încet şi cu greutate. Lui Nick i se păru că era teribil de trasă la faţă. Făcu rost de o bucată de cârpă şi-i şterse obrazul. Îi lăsă porţia de mâncare pe noptieră, apoi coborî în salon şi aprinse televizorul familiei, un aparat mare, color.

CBS nu apăru toată noaptea. NBC îşi respectă programul obişnuit de emisiuni, în schimb imaginea de pe postul afiliat la ABC se înceţoşă în mai multe rânduri, uneori ecranul albindu-se complet, pentru ca apoi să-şi revină brusc. Acest canal nu prezenta decât emisiuni vechi, ale sindicatelor de creatori, ca şi cum legătura lui cu reţeaua ABC principală ar fi fost întreruptă. Nu conta prea mult. Nick aştepta de fapt ştirile.

Când în sfârşit începu programul respectiv, Nick rămase cu gura căscată. "Epidemia de supergripă", după cum era ea acum numită, era ştirea cea mai importantă, dar crainicii de

pe ambele posturi declarau că era pe cale să fie adusă sub control. Un vaccin de gripă a fost realizat la Centrul pentru Control Epidemiologic de la Atlanta, iar la începutul săptămânii viitoare doctorii aveau să fie în măsură să-l injecteze populaţiei. Potrivit rapoartelor oficiale, epidemia avusese efecte serioase la New York, San Francisco, Los Angeles şi Londra, dar peste tot ea fusese stăpânită. În anumite zone, continua crainicul, întrunirile publice fuseseră temporar suprimate.

La Shoyo, se gândi Nick, întreg *oraşul* a fost suprimat. Cine îşi bătea joc de cine?

Prezentatorul încheie spunând că existau încă restricţii în ceea ce priveşte călătoriile spre majoritatea marilor aglomerări urbane, dar aceste interdicţii urmează să fie ridicate de îndată ce vaccinul va putea fi distribuit pe scară largă. Apoi trecu la prăbuşirea unui avion în Michigan şi la unele reacţii ale Congresului faţă de ultimele decizii ale Curţii Supreme referitoare la drepturile homosexualilor.

Nick închise televizorul şi ieşi în pridvorul casei. Se aşeză în balansoar. Mişcarea înainte şi înapoi avea darul să-l calmeze, mai cu seamă că el nu putea auzi scârţâitul unui bolţ ruginit pe care John Baker uitase să-l ungă. Urmărea cu privirea insectele fosforescente, descriind în întuneric spirale neregulate. Fulgerele izbucneau surd în interiorul norilor de la orizont, lăsându-te să bănuieşti că aveau şi ei propriile lor insecte fosforescente, de dimensiunea unor dinozauri monstruoşi. Aerul nopţii părea vâscos şi sufocant.

Deoarece televiziunea era pentru Nick un mijloc de informare exclusiv vizual, remarcase în timpul jurnalului de ştiri un fapt pe care cei mai mulţi l-ar fi trecut probabil cu

vederea. Nu existase nici un reportaj filmat, absolut nici unul. Nu existaseră scoruri de baseball, poate din cauză că nu se disputaseră meciuri. Un buletin meteo vag şi fără harta vremii, arătând zonele de presiune maximă şi minimă — ca şi cum Biroul de Meteorologic al Statelor Unite şi-ar fi tras obloanele. Indiferent cât de absurd i s-ar fi putut părea lui Nick, acest lucru se petrecuse cu adevărat.

Ambii prezentatori i se păruseră nervoşi şi supăraţi. Unul dintre ei era răcit; o dată i se întâmplase să tuşească în microfon şi-şi ceruse scuze. Ambii spicheri aruncaseră mereu priviri spre stânga şi spre dreapta camerelor înaintea cărora stăteau... ca şi cum s-ar mai fi aflat cineva alături de ei, în studio, cineva care avea grijă ca ei să nu se abată de la conduita cuvenită.

Asta se întâmplase în seara de 24 iunie, când Nick dormise chinuit în pridvorul din faţa casei, visând nişte lucruri foarte rele. Iar acum, în după-amiaza zilei următoare, veghea la moartea Janei Baker, această femeie minunată... *şi nu era în stare să pronunţe un singur cuvânt de mângâiere.*

Ea-l trăgea cu putere de mână. Nick îi privea faţa palidă şi trasă. Pielea ei era acum uscată, transpiraţia se evaporase. Dar asta nu-i dădea lui Nick speranţă sau linişte. Era pe cale să se stingă. De acum ştia prea bine cum arată momentul acela.

— Nick, spuse ea, zâmbind. Îi prinse una din palme între ambele mâini. Am vrut să-ţi mulţumesc încă o dată. Nimeni nu vrea să moară singur, aşa-i?

El clătină din cap cu toată vehemenţa şi tăria, iar femeia înţelese din gestul lui că nu-i contrazice afirmaţia în sine, ci doar premisa.

— Ba da, insistă ea. Dar nu contează. În dulapul de acolo am o rochie, Nick. Una albă.

Ai s-o recunoşti după... O criză de tuse o obligă să se întrerupă. Când reuşi să vorbească din nou, îşi continuă propoziţia: ... după dantelă. Am purtat-o în tren, când am plecat în luna de miere. Încă îmi vine... sau aşa cred, cel puţin. Cred că acum o să-mi fie puţin mare... am mai slăbit... dar asta nu mai are importanţă. Întotdeauna mi-a plăcut foarte mult rochia asta. John şi cu mine am fost la Lacul Pontchartrain. Acele două săptămâni au fost cele mai minunate din viaţa mea. John a ştiut întotdeauna să mă facă fericită. Ai să-ţi aduci aminte de rochie, Nick? În ea vreau să fiu îngropată. N-o să-ţi vină prea greu să... să mă îmbraci, nu'?

Nick înghiţi un nod şi clătină din cap, privind fix spre pătură. Ea simţise probabil amestecul lui de tristeţe şi de jenă, pentru că nu mai pomeni despre rochie. Îi istorisi, în schimb, alte lucruri — graţios, aproape cochet. Cum câştigase un concurs de recitări în liceu, cum mersese în etapa finală a statului Arkansas, şi cum îi căzuse juponul şi i se încurcase în pantofi chiar în momentul când ajunsese la răsunătorul punct culminant din "The Daemon Lover" de Shirley Jackson. Despre sora ei, care plecase în Vietnam ca membră a unui grup de misionari baptişti, de unde se întorsese nu cu unul sau doi, ci cu trei copii adoptaţi. Despre o drumeţie pe care ea şi John o făcuseră cu trei ani în urmă, şi cum un elan în călduri şi prost dispus îi silise să se caţere într-un copac şi-i ţinuse acolo o zi întreagă.

— Prin urmare am rămas cocoţaţi, strâns lipiţi unul de celălalt, îi povesti ea, pe jumătate adormită, ca nişte elevi de liceu la cinematograf. Dumnezeule, să-l fi văzut când am coborât din copac... Era... eram... îndrăgostiţi... foarte îndrăgostiţi... dragostea

este aceea care pune lumea în mişcare, întotdeauna am crezut asta... este singurul lucru care le dă bărbaţilor şi femeilor puterea să rămână în picioare într-un univers în care gravitaţia pare a vrea să-i tragă în jos... să-i doboare... şi să-i oblige să se târască... eram... atât de îndrăgostiţi...

Căzu în amorţeală, iar când se trezi — poate fiindcă el mişcase o perdea sau făcuse podeaua să scârţâie — delira din nou.

— *John!* ţipă ca, cu vocea sugrumată de secreţii. *Vai, John, n-am să reuşesc niciodată să pricep cum naiba să umblu cu schimbătorul ăsta de viteze! John, trebuie să mă ajuţi! Trebuie să mă ajuţi...*

Şirul vorbelor ei se pierdu într-o expiraţie lungă, însoţită de un horcăit, pe care el îl simţi, chiar dacă nu-l auzea. O dâră subţire de sânge închis la culoare i se prelinse dintr-o nară. Se prăbuşi înapoi, pe pernă, iar capul i se zgâlţâi violent o dată, de două ori, de trei ori, ca şi cum tocmai ar fi luat o hotărâre decisivă, iar răspunsul era negativ.

Apoi rămase nemişcată.

Nick o atinse timid pe o latură a gâtului, apoi la încheietură, apoi între sâni. Nimic. Murise. Ceasul de pe noptieră bătea plin de importanţă, dar ticăitul lui nu mai era acum auzit de nici unul dintre ei. Nick îşi lăsă capul pe genunchi şi plânse, în felul lui tăcut. *Singurul lucru pe care-l poţi face, ca un soi de descărcare lentă,* îi spusese odată Rudy, *dar într-o lume de operetă îndoielnică, lucrul acesta se poate dovedi util.*

Ştia ce trebuie să urmeze şi nu se simţea deloc dispus să înceapă. Nu este cinstit, se revolta o parte a lui. Nu era de datoria lui. Însă de vreme ce nu mai era nimeni prin preajmă — şi poate nici pe o rază de mai mulţi kilometri în jur — trebuia s-o facă. Ori

o lăsa să putrezească, iar asta nu putea concepe. Ea îi arătase bunătate, iar în drumurile lui întâlnise mult prea mulţi oameni, bolnavi sau sănătoşi, care nu fuseseră în stare să-i ofere un asemenea dar. Sosise timpul să se apuce de treabă. Cu cât stătea mai mult pe loc, cu atât mai greu avea să-şi îndeplinească datoria. Ştia unde se află Curtis Mortuary — trebuia să meargă până la a treia stradă şi apoi spre vest, până la prima intersecţie.

Se sili să se ridice în picioare şi să deschidă dulapul, sperând pe jumătate că rochia albă, rochia din luna de miere, se va dovedi a fi o părticică din delir. Dar se afla la locul ei. Puţin îngălbenită din cauza anilor, o recunoscu, totuşi, de la bun început. Din cauza dantelei. O scoase de pe umeraş şi-o întinse pe băncuţa de la capătul patului. Cercetă rochia, apoi se uită la trupul femeii şi se gândi: *Acum nu-i va fi* puţin *mare, ci* foarte *mare. Boala a lăsat asupra ei urme mult mai grele decât şi-a dat seama... şi cu atât mai bine.*

Se apropie de ea fără tragere de inimă şi începu s-o dezbrace de cămaşa de noapte. Dar de îndată ce rămase goală dinaintea lui, groaza îl părăsi nemairămânând decât mila — o milă ce sălăşluia atât de adânc în el, încât îi provoca dureri — şi începu să plângă din nou în timp ce-i spăla trupul, apoi o îmbrăcă aşa cum fusese îmbrăcată în drum spre Lacul Pontchartrain. Gătită ca în ziua aceea, în dantele, vai, în dantele, o luă în braţe şi o purtă până la casa de pompe funebre: o purtă ca un mire trecând un prag fără de sfârşit, ţinându-şi iubita în braţe.

CAPITOLUL 26

UN GRUP OARECARE din campus — probabil Studenţii pentru o Societate Democratică sau poate Tinerii Maoişti — a muncit intens la o maşină de copiat în noaptea de 25 spre 26 iunie.

Afişele realizate se puteau vedea a doua zi de dimineaţă peste tot în căminul de la Louisville al Universităţii Kentucky:

ATENŢIUNE! ATENŢIUNE! ATENŢIUNE! ATENŢIUNE!

SUNTEŢI MINŢIŢI! GUVERNUL VĂ MINTE! PRESA, CARE SE AFLĂ SUB CONTROLUL FORŢELOR PARAMILITARE PORCEŞTI, VĂ MINTE! ADMINISTRAŢIA ACESTEI UNIVERSITĂŢI VĂ MINTE, LA FEL ŞI DOCTORII CLINICII, CARE SE AFLĂ SUB ORDINELE ADMINISTRAŢIEI!

1. NU EXISTĂ UN VACCIN PENTRU SUPERGRIPĂ.

2. ŞUPERGRIPA NU ESTE O BOALĂ GRAVĂ, ESTE O BOALĂ MORTALĂ.

3. GRADUL DE CONTAMINARE POATE ATINGE 75%.

4. SUPERGRIPA A FOST REALIZATĂ DE FORŢELE PARAMILITARE PORCEŞTI ALE STATELOR UNITE ŞI RĂSPÂNDITĂ DIN GREŞEALĂ.

5. FORŢELE PARAMILITARE PORCEŞTI ALE STATELOR UNITE INTENŢIONEAZĂ SĂ ACOPERE EROAREA LOR CRIMINALĂ, CHIAR DACĂ EA ECHIVALEAZĂ CU MOARTEA A 75% DIN POPULAŢIE!

LE ADRESĂM UN SALUT TUTUROR REVOLUŢIONARILOR! A SOSIT CLIPA

SĂ NE RIDICĂM LA LUPTĂ! PRIN UNIRE ŞI STRĂDANIE VOM IZBÂNDI!

ÎNTÂLNIREA ARE LOC ÎN SALA DE GIMNASTICĂ, LA ORA 19.00!

GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ! GREVĂ!

Ceea ce s-a petrecut la postul de televiziune WBZ-TV din Boston fusese plănuit cu o seară înainte de trei crainici de la ştiri şi şase tehnicieni, lucrând cu toţii în Studioul 6. Cinci dintre ei jucau pocher cu regularitate, iar şase din nouă erau bolnavi. Ştiau că n-au nimic de pierdut. Au adunat aproape o duzină de pistoale.

Bob Palmer, care asigura coordonarea ştirilor de dimineaţă, le-a adus la etaj într-o geantă uşoară de voiaj, în care îşi ducea de obicei notele, creioanele şi câteva agende de dimensiuni mari.

Întreg spaţiul de emisie era păzit de membri ai Gărzii Naţionale, după cum li se spusese lor, deşi, aşa cum îi mărturisise Palmer lui George Dickerson cu o seară în urmă, era pentru prima oară când vedea soldaţi din regimente de gardă trecuţi de cincizeci de ani.

La ora 9.01 dimineaţa, imediat după ce Palmer începuse să citească ştirea liniştitoare pe care i-o înmânase cu zece minute în urmă un subofiţer de armată, avu loc o lovitură. Cei nouă au capturat staţia TV, în adevăratul înţeles al cuvântului. Soldaţii, care nu se aşteptaseră să aibă necazuri din partea unei cete de civili blajini, obişnuiţi să prezinte reportaje despre tot soiul de grozăvii petrecute la mare distanţă de ei, au fost luaţi prin surprindere şi dezarmaţi. Alte persoane din efectivul postului se alăturaseră micii

rebeliuni, eliberaseră cu repeziciune etajul al şaselea şi blocaseră toate uşile. Lifturile au fost chemate la etajul şase înainte ca soldaţii de la parter să apuce să înţeleagă ce se întâmplase. Trei soldaţi au încercat să urce pe scara de incendiu dinspre est, dar un portar cu numele de Charles Yorkin, înarmat cu o carabină modelul armatei, trăsese un foc pe deasupra capetelor lor. A fost unicul foc tras în cursul evenimentelor.

Telespectatorii din zona de emisie a postului WBZ-TV îl văzură pe Bob Palmer oprindu-se în mijlocul unei propoziţii şi-l auziră spunând "Okay, chiar acum!". Se auziră zgomote ca de încăierare din afara razei de cuprindere a camerei de luat vederi. După terminarea zarvei, mii de telespectatori uimiţi constatară că Bob Palmer ţinea acum în mână un pistol cu ţeava scurtă.

— Am pus mâna pe ei, Bob! I-am înfrânt pe ticăloşii ăştia! N-a scăpat nici unul! se auzi un strigăt triumfător şi răguşit, la distanţă de microfon.

— Okay, am făcut o treabă bună, zise Palmer. Se întoarse apoi din nou către cameră. Stimaţi concetăţeni din Boston şi americani din zona noastră de emisie! Tocmai s-a petrecut un lucru atât grav, cât şi teribil de important în acest studio şi sunt foarte bucuros pentru că s-a întâmplat pentru prima oară aici, la Boston, leagănul independenţei americane. De şapte zile încoace, acest post de televiziune a fost păzit de soldaţi care pretindeau că fac parte din Garda Naţională. Bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme kaki, militare, înarmaţi, au stat de veghe lângă operatorii noştri, în camerele noastre de control, în apropierea teleimprimatoarelor noastre. Au fost cumva ştirile cenzurate? Cu părere de rău, trebuie să vă mărturisesc că acesta este

adevărul. Mi se aduceau foile de hârtie şi eram silit să le citesc, aş zice chiar aşa, cu arma la tâmplă. Ştirea pe care tocmai o relatam se referea la aşa-numita "epidemie de supergripă" şi întregul ei conţinut este cât se poate de fals. Luminiţele începură să se aprindă pe tabloul de comandă. În cincisprezece secunde, se aprinseră toate, până la ultima.

— Operatorii noştri au înregistrat multă peliculă, care ne-a fost confiscată sau expusă la lumină cu bună ştiinţă. Reportajele au dispărut. Cu toate acestea, doamnelor şi domnilor, *dispunem* de imagini şi avem corespondenţi chiar aici, în studio — nu reporteri profesionişti, dar persoane care au fost martori oculari la ceea ce s-ar putea dovedi a fi cel mai mare dezastru din istoria ţării noastre... şi, credeţi-mă, nu mă folosesc de aceste cuvinte cu uşurinţă. Acum veţi avea ocazia să vedeţi o parte din filmele noastre. Toate înregistrările au fost făcute clandestin, iar unele sunt de proastă calitate. Totuşi, noi, cei de aici, care tocmai ne-am eliberat postul de televiziune, considerăm că veţi vedea suficient. Mai mult chiar decât v-aţi fi dorit.

Îşi ridică privirile, scoase o batistă din buzunarul sacoului sport şi-şi suflă nasul. Posesorii de televizoare color de calitate au putut observa că era roşu în obraji şi cuprins de febră.

— Dacă totul e gata, George, poţi să-i dai drumul.

Pe ecran, chipul lui Palmer fu înlocuit de aspecte filmate în Boston General Hospital. Saloanele erau supraaglomerate. Pacienţii zăceau pe podele. Culoarele erau pline; asistentele, multe din ele evident bolnave, la rândul lor, se agitau în toate părţile. Unele

plângeau isteric. Altele păreau atât de şocate, încât te-ai fi aşteptat să leşine la primul pas.

Imagini ale gardienilor stând la colţuri de stradă, cu armele pregătite. Imagini ale clădirilor care fuseseră sparte.

Bob Palmer apăru din nou.

— Dacă aveţi copii, doamnelor şi domnilor, v-am sfătui să le cereţi să iasă din cameră.

Un instantaneu plin de purici cu un camion coborând cu spatele spre un chei ieşind în afară deasupra Portului Boston, unul dintre camioanele acelea mari, kaki, ale armatei. Dedesubt se vedea o barjă acoperită cu prelate din pânză impregnată cu smoală, legănându-se pe valuri. Doi soldaţi zbârciţi la faţă, cu aer de extratereştri, din pricina măştilor de gaz, săriră din cabină. Imaginea se mişcă şi dansă, apoi se stabiliză din nou când trăgeau prelata care acoperea partea din spate, deschisă, a camionului. Apoi se căţărară înăuntru şi o cascadă de trupuri începu să cadă în barjă: femei, bătrâni, copii, poliţişti, asistente medicale; cădeau într-un şuvoi rapid şi aparent fără sfârşit. Dintr-o anumită secvenţă rezulta limpede că soldaţii se ajutau de nişte furci ca să coboare cadavrele.

Palmer îşi susţinu emisiunea timp de două ore, timp în care citi, cu voce tot mai răguşită, note şi buletine de ştiri şi le luă interviuri altor membri ai echipei. Totul continuă până în clipa când cineva de la parter ajunse la concluzia că nu era nevoie să recucerească etajul al şaselea pentru ca să-i pună capăt. La 11.16, emiţătoarele postului WBZ amuţiră pentru totdeauna, cu ajutorul câtorva kilograme de explozibil din plastic.

Palmer şi ceilalţi de la etajul şase au fost executaţi pe loc, sub acuzaţia de trădare faţă

de guvernul lor, adică faţă de Statele Unite ale Americii.

Call-Clarion nu era decât un săptămânal din Durbin, un orăşel din West Virginia, scos de James D. Hogliss, avocat la pensie, dar tirajul lui fusese întotdeauna bun, deoarece Hogliss fusese la sfârşitul anilor patruzeci şi în deceniul următor un susţinător înfocat al drepturilor minerilor; de asemenea, editorialele *anti-establishment* pe care le scria erau întotdeauna pline de foc şi pară, de proiectile încărcate cu pucioasă la adresa funcţionarilor guvernamentali de la toate nivelurile, de la administraţia orăşenească până la cea federală.

Hogliss dispunea de propria lui ceată de vânzători de ziare, dar, în această dimineaţă limpede de vară, prefera să difuzeze singur numărul în maşina lui, un Cadillac model 1948, fâşâind cu roţile albe pe străzile oraşului... străzi dureros de pustii. Jurnalele erau îngrămădite pe scaunele automobilului şi-n portbagaj. *Call-Clarion,* care n-ar fi trebuit să apară în ziua respectivă, în mod normal, consta dintr-o singură pagină tipărită cu litere mari, în interiorul unui chenar negru. Cuvintele din partea de sus declarau că este vorba de o EDIŢIE SPECIALA, cea dintâi scoasă de Hogliss din 1980, când avusese loc explozia de la mina Ladybird, care îngropase pe veci patruzeci de mineri.

Titlul suna astfel: FORŢELE GUVERNAMENTALE ÎNCEARCĂ SĂ ASCUNDĂ IZBUCNIREA EPIDEMIEI!

Dedesubt: "Număr special al lui *Call-Clarion* de James D. Hogliss"

Şi mai jos: "Reporterul a aflat dintr-o sursă demnă de încredere că epidemia de gripă

(supranumită de unii *Boala-Sufocantă* sau *Gât-Gros* la noi, în West Virginia) este provocată în realitate de o variantă mutagenă mortală a virusului gripei obişnuite, creată de guvernul nostru, în scopuri militare — încălcând astfel în mod flagrant Acordurile Revizuite de la Geneva referitoare la armele biologice şi chimice, acorduri pe care reprezentanţii Statelor Unite le-au semnat cu şapte ani în urmă. Aceeaşi sursă, un funcţionar al armatei care se află în prezent la baza Wheeling, a mai declarat că promisiunea apariţiei în curând a unui vaccin este «o minciună ordinară». Potrivit sursei, încă nu a fost realizat nici un fel de vaccin.

Cetăţeni, acest fapt este mai mult decât un dezastru sau o tragedie; el reprezintă sfârşitul speranţelor în guvernul nostru. Dacă am reuşit cu adevărat să ne facem un asemenea rău nouă înşine, atunci..."

Hogliss era bolnav şi foarte slăbit. Scrierea editorialului părea să-l fi stors de cele din urmă puteri. Energia i se transformase în cuvinte, fără să-i mai fie redată dintr-o altă sursă. Pieptul îi era plin de secreţii, iar respiraţia lui avea un ritm drăcesc, chiar şi în stare de repaus. Cu toate acestea, mergea metodic, din casă în casă, lăsând peste tot foile lui volante, fără ca măcar să ştie dacă locuinţele respective mai erau ocupate de cineva sau, în caz că mai existau supravieţuitori, mai aveau suficientă forţă să meargă până la poartă şi să culeagă ceea ce le lăsase el.

În cele din urmă ajunse în partea de vest a oraşului, Poverty Row, cartierul săracilor, cu barăci şi rulote, mirosind puternic a conteinere de gunoi. Nu mai rămăseseră decât jurnalele din portbagaj, pe care nu se mai osteni să-l închidă, capacul lui clătinându-se

încet în sus şi în jos ori de câte ori trecea peste hopurile de pe drum. Se războia cu o durere cruntă de cap şi încerca să se concentreze, ca să nu mai vadă dublu.

După ce se ocupase şi de cea din urmă casă, o cocioabă pe jumătate dărâmată din apropierea barierei de la linia de centură a oraşului, îi mai rămăsese un teanc cam de douăzeci şi cinci de ziare. Tăie cu vechiul lui briceag sfoara ce le ţinea legate şi apoi le lăsă în voia vântului, să fie purtate oriunde; se gândea la sursa lui de informaţii, un maior cu ochi întunecaţi şi neliniştiţi, care fusese transferat de la o misiune "top secret" din California, purtând numele de Project Blue, cu doar trei luni în urmă. Maiorul avusese acolo misiunea de a asigura securitatea externă. Acum, în timp ce-i povestea lui Hogliss tot ce ştia, îşi pipăia mereu pistolul de la şold. Hogliss se gândea că maiorul se va folosi de arma aceea peste foarte puţin timp, dacă nu cumva o şi făcuse.

Se sui iarăşi la volanul Cadillacului, singura lui maşină de când împlinise vârsta de douăzeci şi şapte de ani, şi descoperi că era mult prea obosit ca să mai conducă până în centrul oraşului. Se lăsă pe spate, somnoros, ascultă zgomotele înăbuşite ce-i ieşeau din piept şi urmări cu privirea exemplarele din ediţia lui specială, măturate leneş de vânt spre bariera de cale ferată. O parte dintre ele se prinseseră în ramurile copacilor, atârnând ca nişte fructe stranii. Din apropiere se auzea susurul zglobiu al râului Durbin, în care pescuise, pe când era copil. Bineînţeles, acum nu mai exista nici un peşte în aceste ape — de asta avuseseră grijă firmele de exploatare a zăcămintelor de cărbuni —, dar sunetul avea încă un efect calmant şi binefăcător. Închise ochii, adormi şi muri peste o oră şi jumătate.

Los Angeles Times nu reuşi să tipărească decât 26000 de exemplare din ediţia specială de o pagină, înainte ca ofiţerii puşi de pază să descopere că nu era vorba de un prospect de reclamă, aşa cum li se spusese. Represaliile ce-au urmat fără întârziere au fost sângeroase. Versiunea oficială a FBI-ului a fost că "revoluţionarii radicali" — vechea sperietoare — dinamitaseră tipografia lui *L.A. Times,* provocând moartea a douăzeci şi opt de muncitori. FBI-ul nu a fost pus în situaţia să explice cum se făcuse că explozia înfipsese gloanţe în capul fiecăreia dintre cele douăzeci şi opt de persoane, deoarece trupurile respective fuseseră amestecate cu mii de alte cadavre, victime ale epidemiei, care erau înmormântate în mare.

Cu toate acestea, 10000 de exemplare ieşiseră pe piaţă, ceea ce era suficient. Iată titlul ţipător, tipărit cu litere de-o şchioapă:

COASTA DE VEST SE AFLĂ ÎN GHEARELE UNEI EPIDEMII TERIBILE

Mii de persoane se refugiază din calea supergripei ucigătoare. Este indubitabil că guvernul ascunde adevărul

"LOS ANGELES — Unii dintre soldaţii care afirmă că sunt membri ai Gărzii Naţionale, chemaţi să dea o mână de ajutor în tragedia ce bântuie împrejurul nostru în momentul de faţă, sunt de fapt militari de carieră, purtând la mâneci chiar şi patru trese a câte zece ani. O parte a misiunii lor constă în asigurarea cetăţenilor îngroziţi din Los Angeles că supergripa, cunoscută sub denumirea de Captain Trips de tinerii din cele mai multe regiuni, nu este «decât cu foarte

puţin mai virulentă» decât forma Londra sau Hong Kong... asigurări pe care ei le dau însă prin aparate portabile de respiraţie. Preşedintele urmează să vorbească în această seară, la 6.00 ora Pacificului, iar secretarul său de presă, Hubert Ross, a calificat ştirile potrivit cărora preşedintele va vorbi dintr-un loc care, deşi special decorat să semene cu Biroul Oval, este adânc îngropat în buncărul Casei Albe, drept «isterice, răuvoitoare şi absolut nefondate». Aşa cum rezultă din copiile discursului prezidenţial puse deja în circulaţie, el va «mustra» poporul american pentru reacţia atât de exagerată şi va compara panica stârnită recent cu efectul pe care l-a avut transmisiunea radiofonică a *Războiului lumilor* făcută de Orson Welles la începutul anilor treizeci.

Times doreşte să pună cinci întrebări la care preşedintele să răspundă în discursul său.

1. De ce ziarul *Times* a fost împiedicat de gangsteri în uniforme militare să dea publicităţii ştirile, violând astfel flagrant dreptul lui constituţional de a face acest lucru?

2. De ce au fost blocate autostrăzile US 5, US 10 şi US 15 cu autovehicule blindate şi transportoare de trupe?

3. Dacă avem de-a face doar cu «o epidemie minoră de gripă», de ce a fost nevoie să fie decretată legea marţială în Los Angeles şi zona înconjurătoare?

4. Dacă avem de-a face doar cu «o epidemie minoră de gripă», atunci de ce sunt trase trenuri de barje până în largul Pacificului şi apoi scufundate? Nu cumva aceste barje conţin ceea ce noi ne temem că ar putea conţine — şi anume cadavrele

victimelor epidemiei —, după cum am fost asiguraţi şi de surse bine informate?

5. În încheiere, dacă urmează cu adevărat să se distribuie un vaccin doctorilor şi spitalelor la începutul săptămânii viitoare, atunci de ce n-a auzit de vreun plan oarecare de livrare *nici măcar unul* dintre cei patruzeci şi şase de medici cu care ziarul nostru a luat legătura pentru informaţii suplimentare? De ce *nici măcar o clinică n-a* fost pregătită în vederea vaccinării antigripale? De ce *nici măcar o farmacie,* din cele zece la care am sunat, n-a primit înştiinţări de primire a unor mărfuri sau circulare guvernamentale în legătură cu un asemenea vaccin?

Facem apel la preşedinte să răspundă la aceste întrebări în discursul lui şi, mai presus de orice, facem apel la el să pună capăt acestor tactici de stat poliţienesc şi acestor eforturi nesăbuite de a ascunde adevărul..."

Un bărbat în pantaloni scurţi de culoare kaki şi sandale se plimba încolo şi încoace pe Piedmint Avenue din Duluth cu un semn mare, pictat cu funingine, pe frunte, şi un afiş-sandviş cu litere de mână atârnându-i pe umerii slabi.

În partea din faţă se putea citi:

A SOSIT CEASUL PIEIRII
ISUS CRISTOS SE VA POGORI CURÂND
PREGĂTIŢI-VĂ SĂ DAŢI OCHII CU DUMNEZEUL VOSTRU!

Iar pe spate:

IATĂ, INIMILE PĂCĂTOŞILOR AU FOST ZDROBITE
CEI MARI VOR FI UMILIŢI ŞI CEI UMILI VOR FI PREAMĂRIŢI
VIN ZILELE CELE NEGRE
VAI, ŢIE, O, SIONULE

Patru tineri înţoliţi în jachete de motociclist, toţi patru tuşind rău şi având nasul înfundat, se năpustiră asupra bărbatului în pantaloni scurţi şi-l bătură cu scândurile pe care se sprijineau afişele până ce-l lăsară lat. Apoi fugiră, iar unul dintre ei strigă peste umăr: "Ca să te-nveţi minte să-i mai sperii pe oameni! Ca să te-nveţi minte să-i mai sperii pe oameni, idiot cu mintea prăjită de droguri ce eşti!"

Cel mai popular program de dimineaţă din Springfield, Missouri, era emisiunea în direct cu ascultătorii "Spune ce-ai pe suflet", a postului de radio KLFT, moderată de Ray Flowers. Avea în cabina de emisie şase linii telefonice, iar în dimineaţa respectivă, de 26 iunie, era unicul salariat al KLFT-ului care se prezentase la lucru. Era conştient de ceea ce se petrecea în jurul lui şi se temea. Cam de o săptămână, Ray avea senzaţia că toate cunoştinţele lui se îmbolnăviseră. În Springfield nu exista armată, auzise, în schimb, că trupele Gărzii Naţionale fuseseră chemate la Kansas City şi St. Louis pentru a "stopa răspândirea panicii" şi pentru a "preveni jaful". Ray Flowers se simţea bine. Se uită gânditor la echipamentul din jur — telefoane, aparatura pentru temporizare, menită a-i permite să intervină atunci când se întâmpla ca unul dintre interlocutorii lui să

recurgă la un limbaj neortodox, rafturi întregi de reclame înregistrate pe casete *(Dacă toaleta se revarsă/Şi nu mai ştii ce să te faci/Cheamă-i pe specialiştii-n ţeavă/Cheamă-i pe-ai lui Kleen-Owt vraci)* şi, desigur, microfonul.

Îşi aprinse o ţigară, se duse la uşa studioului şi o încuie. Intră la el în cabină şi blocă şi această intrare. Opri bobina de pe care se transmitea automat muzică în eter, o înlocui cu tema muzicală a emisiunii sale şi apoi se aşeză în faţa microfonului.

— Bună dimineaţa tuturor, începu el, aici Ray Flowers şi emisiunea "Spune ce-ai pe suflet". Cred că-n această dimineaţă nu poate exista decât un singur motiv care să te împingă să pui mâna pe telefon, nu? Puteţi să-i spuneţi oricum, Gât-Gros, supergripă sau Captain Trips, toate însemnând unul şi acelaşi lucru. Am auzit nişte poveşti oribile despre restricţiile pe care le pune peste tot armata şi, dacă vreţi să-mi vorbiţi despre asta, cu sunt gata să vă ascult. Încă trăim într-o ţară liberă, corect? Şi, dacă tot sunt singur pe aici, vom proceda puţin altfel de această dată. Am închis aparatul de temporizare, iar de reclame cred că ne putem lipsi. Dacă şi de la voi se vede Springfield la fel ca de la ferestrele postului KLFT, oricum nu prea-i arde nimănui de făcut cumpărături. Okay... dacă sunteţi pe picioare, cum zicea maică-mea, hai să pornim la treabă. Numerele noastre de telefon, la care sunaţi gratis, sunt 555-8600 şi 555-8601. Dacă sună ocupat, aveţi răbdare. Nu uitaţi, trebuie să mă descurc singur cu toate.

La şaptezeci şi cinci de kilometri de Springfield, în Carthage, o patrulă formată din douăzeci de soldaţi ai unităţii de acolo primi misiunea să se ocupe de Ray Flowers.

Doi oameni refuzară să se execute, şi fură împuşcaţi pe loc.

În timpul orei cât dură deplasarea patrulei la Springfield, Ray Flowers primi mai multe telefoane: un doctor îi spuse că oamenii mureau ca muştele şi că, după părerea lui, vestea cu vaccinul era o minciună ordinară a guvernului; o asistentă de spital, care confirmă că trupurile erau ridicate cu camioanele de la spitalele din Kansas; o femeie cuprinsă de delir, susţinând sus şi tare că erau farfurii zburătoare, venite din spaţiul extraterestru; un fermier, care relată cum un pluton al armatei terminase de săpat, cu două utilaje, un şanţ nemaipomenit de lung într-un teren de lângă US 71, la sud de Kansas City; şi încă vreo duzină, fiecare dintre ei cu o poveste.

Apoi se auzi zgomotul ce însoţea sfărâmarea uşii exterioare a studioului.

— Deschide! se auzi o voce estompată. Deschide, în numele Statelor Unite!

Ray se uită la ceas: 11.45.

— Ei bine, spuse el, se pare că au sosit cei din infanteria marină. Dar noi vom continua să stăm de vorbă, ca şi cum...

Fu întrerupt de o rafală trasă cu o armă automată, iar butonul uşii studioului se rostogoli pe covor. Prin gaura căscată în lemn se prelinse un fum albăstrui. Uşa fu împinsă cu putere şi năvăliră vreo şase soldaţi cu echipament complet de luptă, purtând măşti de gaze.

— Mai mulţi militari au pătruns chiar acum în biroul exterior, anunţă Ray. Sunt înarmaţi până-n dinţi... arată ca şi cum s-ar lansa într-o operaţie de curăţare a terenului în Franţa, acum vreo cincizeci de ani. Diferenţa este că poartă măştile pe figură...

— Închide emisiunea! urlă un tip solid, cu trese de sergent pe mâneci; îl vedea bine prin pereţii din sticlă groasă ai cabinei, gesticulând cu arma.

— Cred că nu! îi răspunse Ray. I se făcuse foarte frig, iar când îşi ridică ţigara din scrumieră, constată că degetele-i tremurau. Acest post a primit licenţă din partea Comisiei Federale pentru Comunicaţii şi eu sunt...

— Ţi-am *revocat* afurisita aia de licenţă! Şi acum *închide* emisiunea!

— Cred că nu, repetă Ray, întorcându-se la microfon. Doamnelor şi domnilor, mi s-a ordonat să închid emisiunea postului KLFT, iar eu am refuzat să execut ordinul... pe bună dreptate, consider eu. Oamenii ăştia se poartă ca nişte nazişti, nu ca nişte soldaţi americani. Eu nu sunt...

— Asta e ultima ta şansă! zise sergentul, ridicând arma.

— Domnule sergent, interveni unul dintre soldaţii de lângă uşă. Nu cred că poţi să...

— Dacă omul acela mai scoate un cuvânt, lichidează-l, spuse sergentul.

— Cred că au de gând să mă împuşte, mai reuşi să zică Ray Flowers.

În secunda următoare, sticla cabinei lui de transmisie se făcu ţăndări, iar el se prăbuşi peste tabloul de comandă. De undeva veni un teribil şuier de microfonie, a cărui intensitate sporea tot mai mult. Sergentul îşi goli întregul încărcător în panoul cu butoane şi efectul de microfonie încetă. Luminile de pe consolă continuau să clipească.

— Okay, zise sergentul, întorcându-se către soldaţii lui. Vreau să ajungem la Carthage înainte de ora 1 şi nu care cumva...

Trei soldaţi deschiseră simultan focul; unul dintre ei cu o puşcă fără recul în stare să

scuipe şaptezeci de gloanţe pe secundă. Sergentul execută un dans al morţii, apoi se poticni şi se prăbuşi pe spate, printre cioburile peretelui din sticlă al cabinei de transmisie. Un picior îi zvâcni într-un ultim spasm, izbind cu bocancul de luptă câteva bucăţi de sticlă agăţate în cadru.

Un fruntaş, ale cărui coşuri ieşeau puternic în evidenţă pe obrajii albi ca varul, izbucni în plâns. Ceilalţi rămaseră încremeniţi, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Mirosul scârbos al corditei plutea greu în aer.

— L-am omorât! ţipă fruntaşul isteric. Sfinte Dumnezeule, l-am omorât pe sergentul Peters!

Nu-i răspunse nimeni. Pe feţele lor se citea în continuare uimirea şi zăpăceala, deşi ceva mai târziu singurul lor regret avea să fie că nu o făcuseră mai devreme. Tot ce se petrecea în jur li se părea un fel de horă a morţii, în care ei nu aveau ce căuta.

Telefonul, pe care Ray Flowers îl aşezase în furca amplificatorului chiar înainte de a muri, scoase un şir de cârâituri.

— Ray? Eşti acolo, Ray? Vocea era obosită şi nazală. Îţi ascultăm mereu programul, amândoi, cu şi cu bărbatu-meu, iar acum nu voiam să-ţi spunem decât atât, să o ţii tot aşa mai departe, pentru că faci o treabă bună, şi să nu-i laşi să te intimideze. Bine, Ray? Ray?... Ray?...

COMUNICARE 234 ZONA 2 MESAJ CIFRAT DE LA: LANDON ZONA 2 NEW YORK

CĂTRE: COMANDANTUL CREIGHTON

REFERITOR LA: OPERAŢIUNEA CARNIVAL

URMARE: CORDONUL DE LA NEW YORK ESTE ÎN CONTINUARE OPERATIV OPERAŢIUNEA DE ÎNDEPĂRTARE A TRUPURILOR CONTINUA ORAŞUL ESTE RELATIV CALM X DEZVĂLUIRILE DE PRIMA PAGINĂ EVOLUEAZĂ MAI REPEDE DECÂT ANTICIPAM DAR PÂNĂ ÎN PREZENT MENŢINEM SITUAŢIA SUB CONTROL ORICUM SUPERGRIPA ÎI OBLIGĂ PE MAJORITATEA ORĂŞENILOR SĂ STEA ACASĂ XX CONFORM ESTIMĂRILOR ACTUALE 50% DIN MILITARII DE LA BARICADELE DIN PUNCTELE DE IEŞIRE/INTRARE — PODUL GEORGE WASH PODUL TRIBOROUGH PODUL BROOKLYN TUNELELE LINCOLN ŞI HOLLAND PLUS ŞOSELELE CU ACCES LIMITAT DIN ORAŞELE SATELIT — SUNT BOLNAVI DE GRIPĂ MAJORITATEA SOLDAŢILOR ÎNCĂ SUNT CAPABILI DE SERVICIU ACTIV ŞI SE DESCURCĂ BINE XXX ÎN ORAŞ EXISTĂ TREI INCENDII SCĂPATE DE SUB CONTROL ÎN HARLEM 7TH AVENUE SHEA STADIUM XXXX DEZERTĂRILE DEVIN O PROBLEMĂ TOT MAI IMPORTANTĂ DEZERTORII SUNT ACUM EXECUTAŢI PE LOC XXXXX PĂREREA PERSONALĂ ESTE CĂ SITUAŢIA ESTE ÎNCĂ STABILĂ DAR SE AGRAVEAZĂ LENT XXXXXX SFÂRŞITUL COMUNICĂRII

LANDON ZONA 2 NEW YORK

La Boulder, Colorado, începu să se răspândească vorba că, în realitate, Centrul Meteorologic de Testare Atmosferică al

Statelor Unite era o instalaţie de producere a armelor biologice. Zvonul respectiv fu reluat într-o emisiune radio de un disc-jockey din Denver, care se afla în stare de semidelir. Pe la ora 11, în seara de 26 iunie, la Boulder se declanşase un adevărat exod, ca al unor lemingi. O companie de soldaţi de la Denver-Arvada încercă să-i oprească, dar era ca şi cum ai fi trimis un om cu o măturică din pene să măture grajdurile lui Augias. Mai bine de unsprezece mii de civili — bolnavi, speriaţi şi împinşi de un singur gând, anume să se îndepărteze cât mai mulţi kilometri cu putinţă de Centrul de Testare Atmosferică — se rostogoliră asupra soldaţilor. Mii de alţi cetăţeni ai Boulderului se refugiară către alte puncte cardinale.

La 11.15, o explozie distrugătoare lumină noaptea în zona Centrului de Testare Atmosferică de pe Broadway. Un tânăr radical, numit Desmond Ramage, plantase în holul instituţiei peste şapte kilograme de explozibil plastic, destinat iniţial mai multor tribunale şi clădiri ale parlamentelor din statele din Midwest. Explozibilul fusese de cea mai bună calitate; detonatorul, în schimb, era o porcărie. Ramage a fost dezintegrat împreună cu tot felul de echipamente meteorologice şi de măsurare a nivelului şi felului poluării, altfel absolut inofensive.

În acest răstimp, exodul de la Boulder continua.

COMUNICARE 771 ZONA 5 MESAJ CIFRAT

DE LA: GARETH ZONA 6 NEW YORK

CĂTRE: COMANDANTUL CREIGHTON

REFERITOR LA: OPERAŢIUNEA CARNIVAL
URMARE: BRODSKY A FOST NEUTRALIZAT REPET BRODSKY A FOST NEUTRALIZAT A FOST DESCOPERIT LUCRÂND ÎNTR-O CLINICĂ DIN LOCALITATE A FOST JUDECAT ŞI EXECUTAT PE LOC PENTRU TRĂDARE ÎMPOTRIVA STATELOR UNITE ALE AMERICII O PARTE DINTRE CEI AFLAŢI ÎN TRATAMENT AU ÎNCERCAT SĂ INTERVINĂ 14 CIVILI AU FOST ÎMPUŞCAŢI. 6 UCIŞI 3 DINTRE OAMENII MEI RĂNIŢI, NICI UNUL GRAV X ÎN ACEASTĂ ZONĂ SE LUCREAZĂ NUMAI CU 40% DIN CAPACITATE SE ESTIMEAZĂ CĂ 25% DIN CEI AFLAŢI ÎNCĂ ÎN SERVICIU ACTIV SUNT BOLNĂVI DE SUPER-GRIPĂ ŞI 15% AU DEZERTAT XX S-A PETRECUT UN INCIDENT DEOSEBIT DE GRAV ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNDEPLINIREA PLANULUI DE MĂSURI NEPREVĂZUTE F DE LA FRANK XXX SERGENTUL T.L. PETERS STAŢIONAT LA BAZA CARTHAGE MISSOURI A FOST ASASINAT ÎN TIMPUL UNEI MISIUNI SPECIALE LA SPRINGFIELD MISSOURI DE PROPRIII LUI SUBORDONAŢI SE PARE XXXX ALTE INCIDENTE DE ACEEAŞI NATURĂ POSIBILE DAR NECONFIRMATE SITUAŢIA SE DETERIOREAZĂ RAPID XXXXX SFÂRŞITUL COMUNICĂRII

Când seara se întindea asupra cerului ca un pacient anesteziat pe masă, două mii de studenţi de la Kent State University din Ohio

porniră pe poteca războiului — în stil mare. Cei două mii de răzvrătiţi erau cursanţi ai primului minisemestru de vară, participanţi la un simpozion asupra viitorului jurnalismului din cadrul colegiilor universitare, o sută douăzeci de elevi ai unui atelier teatral şi două sute de membri ai organizaţiei Viitorii Fermieri ai Americii, filiala Ohio, a cărei convenţie se întâmplase să coincidă cu izbucnirea supergripei, ce se răspândea ca un foc în iarba uscată. Se văzuseră cu toţii blocaţi în campusul universităţii la 22 iunie, adică cu patru zile în urmă. Ceea ce urmează este o copie a unei înregistrări făcute în zonă de pe banda de comunicări radio a poliţiei, cuprinzând perioada dintre 19.16 şi 19.22.

— Unitatea 16; unitatea 16, mă auzi? Recepţie.

— Da, te aud, unitatea 20. Recepţie.

— A apărut un grup de puşti, care vine prin parc, către noi, 16. Cam vreo şaptezeci de zdrahoni, aş zice, iar... o, stai puţin, unitatea 16, a mai apărut un alt grup, venind din direcţia opusă... Isuse, cam vreo două sute şi ceva de data asta, mi se pare. Recepţie.

— Unitatea 20, aici baza. Mă auzi? Recepţie.

— Te aud perfect, bază. Recepţie.

— Ţi-i trimit acolo pe Chumm şi pe Halliday. Blochează drumul cu maşina ta. Nu întreprindeţi nici o altă acţiune. Dacă vor să treacă peste voi, desfaceţi picioarele şi bucuraţi-vă. Nu opuneţi rezistenţă, m-ai înţeles? Recepţie.

— Am înţeles, nu opunem rezistenţă, bază. Ce fac soldaţii aceia de pe latura estică a parcului, bază? Recepţie.

— Cum soldaţi? Recepţie.

— Asta te-am întrebat şi eu, bază. Sunt...

— Bază, sunt Dudley Chumm. Fir-ar să fie, sunt unitatea 12. Scuze, bază. O ceată de puşti vin pe Burrows Drive. Cam vreo sută şi cincizeci. Drept către parc. Cântă sau scandează o drăcie oarecare. Însă, căpitane, pentru numele lui Dumnezeu, şi noi vedem soldaţi. Cred că poartă măşti de gaze. Şi sunt organizaţi în linie de luptă. Sau cel puţin aşa se vede de aici. Recepţie.

— Baza către unitatea 12. Alătură-te unităţii 20, lângă parc. Aceleaşi instrucţiuni. Nu opuneţi rezistenţă. Recepţie.

— Am înţeles, bază. Am pornit într-acolo. Recepţie.

— Bază, aici unitatea 17. Aici Halliday, bază. Mă auzi? Recepţie.

— Te aud, 17. Recepţie.

— Sunt în spatele lui Chumm. Mai sunt vreo două sute de puşti care vin de la vest spre est, către parc. Au şi placarde, exact ca-n anii şaizeci. Pe una scrie SOLDAŢI, LA ARME RENUNŢAŢI. Mai văd şi alta care zice ADEVĂRUL ŞI NUMAI ADEVĂRUL. Băieţii...

— Mă doare-n cur ce scrie pe placardă, 17. Du-te acolo şi opreşte-i, împreună cu Chumm şi cu Peters. Din câte-mi dau seama, se pregăteşte o adevărată furtună. Recepţie.

— Am înţeles. Terminat.

— Sunt Richard Burleigh, şeful securităţii campusului şi mă adresez comandantului forţelor militare din partea sudică a campusului. Repet: sunt Burleigh, şeful securităţii campusului. Ştiu că ne-aţi urmărit comunicaţiile, aşa că aţi face bine să mă scutiţi de toate eschivele şi prostiile şi să recunoaşteţi. Recepţie.

— Sunt colonelul Albert Philips, din Armata Statelor Unite. Te ascultăm, domnule Burleigh. Recepţie.

— Bază, sunt unitatea 16. Puştii se adună lângă monumentul de război. Din câte se pare, au intenţia să se năpustească spre soldaţi. Situaţia mi se pare destul de gravă. Recepţie.

— Sunt Burleigh, colonele Philips. Te rog să-mi precizezi ce intenţii ai. Recepţie.

— Am primit ordinul să-i împiedic pe cei prezenţi în campus să iasă de acolo. Unica mea intenţie este să execut acest ordin. Dacă oamenii aceia demonstrează, şi nimic mai mult, este în regulă. Dar dacă intenţionează să iasă din carantină, nu mi se mai pare în regulă. Recepţie.

— Doar nu vrei să spui că...

— Nu vreau să spun decât ce-ai auzit, domnule Burleigh. Terminat.

— Philips! Philips! Răspunde-mi, fir-ai să fii! N-aveţi de-a face cu luptători de gherilă comunişti! Sunt nişte copii! Copii americani! Nu sunt înarmaţi! Nici...

— Unitatea 13 către bază. Vai, puştii ăia se duc direct spre soldaţi, căpitane. Fac semne cu placardele. Şi cântă melodia aia. Pe care-o cânta şi putoarea aia de Baez. Vai de mine. Al dracului să fie, mi se pare că unii aruncă pietre. Au... Isuse! Isuse Cristoase! Nu se poate să facă aşa ceva!

— Sunt baza, unitatea 13! Ce se întâmplă acolo? Ce se întâmplă?

— Sunt Chumm, Dick. Am să-ţi spun eu ce se-ntâmplă aici. Un adevărat măcel. Aş prefera să fiu orb. Oh, afurisiţii! S-au apucat... vai, s-au apucat să-i culce la pământ pe copiii aceia. Cu mitralierele, din câte se pare. Nici măcar nu s-au ostenit să-i avertizeze. Puştii care-au mai rămas în picioare...vai, acum s-au spart... au luat-o la fugă în toate direcţiile. Doamne Dumnezeule! Tocmai am văzut o fată despicată în două de-o rafală! Sângele...

cel puţin şaptezeci sau optzeci de puşti zac pe iarbă. Au fost...

— Chumm! Intră în emisie! Intră în emisie, unitatea 12!

— Baza, sunt unitatea 17. Mă auzi? Recepţie.

— Pe *tine* te aud, fir-ar al naibii, dar unde este *Chumm?* Futu-i mama mă-sii, recepţie!

— Chumm şi cu... Halliday, cred... au coborât din maşini, ca să vadă mai bine. Ne întoarcem, Dick. Acum se pare că soldaţii au început să se împuşte între ei. Nu ştiu cine-o ieşi învingător şi nici nu-mi pasă. Oricine supravieţuieşte, probabil după aceea se va lega de noi. Când ne-om întoarce, dacă se mai întoarce careva, părerea mea ar fi să ne vârâm în beci şi să aşteptăm acolo până ce şi-au irosit toată muniţia. Recepţie.

— Fir-ar al dracului...

— Pifanii continuă să se-mpuşte între ei, Dick. Nu mă ţin de bancuri. Terminat.

Pe tot parcursul schimbului alert de replici transcris aici, cel care ar asculta banda ar putea auzi în fundal nişte pocnituri slabe, asemănătoare întrucâtva exploziei castanelor aruncate în foc. Ar distinge chiar şi ţipete subţiri... iar în cursul ultimelor circa patruzeci de secunde, bătaia grea, ca o tuse, a muniţiei de mortieră.

Ceea ce urmează este o înregistrare făcută după o bandă specială, de înaltă frecvenţă, din Sudul Californiei. Înregistrarea respectivă a fost efectuată între 19.17 şi 19.20, ora Pacificului.

— Massingill, zona 10. Eşti acolo, Blue Base? Mesajul de faţă este codificat Annie Oakley, urgent-plus-10. Dacă eşti acolo, răspunde-mi. Recepţie.

— Aici Len, David. Cred că putem renunţa la limbajul cifrat. Nu ne ascultă nimeni.

— Situaţia a scăpat de sub control, Len. Peste tot. L.A.-ul este mistuit de flăcări. Întreg oraşul şi tot ce-l înconjoară, pe deasupra. Toţi oamenii mei sunt bolnavi, s-au revoltat, au dezertat sau pradă alături de populaţia civilă. Eu mă aflu în Skylight Room din Bank of America, filiala centrală. Peste şase sute de oameni încearcă să pătrundă înăuntru şi să pună mâna pe mine. Majoritatea sunt oameni de-ai armatei.

— Lucrurile se destramă. Centrul nu mai poate să le ţină laolaltă.

— Repetă. Nu te-am înţeles.

— Nu contează. Poţi să mai ieşi de-acolo?

— Nici vorbă. Dar cele dintâi dintre lepădăturile alea o să aibă ce regreta. Am la mine o puşcă fără recul. Lepădături. Lepădături nenorocite!

— Mult noroc, David.

— Şi ţie. Rezistă pe poziţii cât poţi.

— Aşa voi face.

— Nu sunt sigur dacă...

Comunicarea verbală se încheie în acel moment. Urmează un zgomot de spargere şi sfărâmare, scârţâitul sinistru al metalului care cedează şi zornăitul cioburilor de sticlă. O mare de voci, urlând care mai de care. Focuri răzleţe ale unor arme de calibru mic, apoi, foarte aproape de emiţătorul radio, atât de aproape, încât să distorsioneze sunetul, bubuiturile grele şi surde, probabil ale unei puşti fără recul. Urletele şi vuietul se apropie. Vibraţia tânguitoare a unui glonţ ricoşat, un ţipăt, foarte aproape de emiţător, o bufnitură, apoi linişte.

Urmează o înregistrare făcută de pe o lungime de undă obişnuită a armatei, la San Francisco. A fost efectuată de la 19.28 la 19.30, ora Pacificului.

— Soldaţi şi fraţi ai noştri! Am cucerit staţia de emisie şi Cartierul General al comandamentului! Asupritorii voştri sunt morţi! Eu, Fratele Zeno, fost, până acum câteva momente, plutonier Roland Gibbs, mă proclam cel dintâi preşedinte al Republicii California de Nord! Suntem stăpâni pe situaţie! Suntem stăpâni pe situaţie! Dacă ofiţerii voştri comandanţi încearcă să-mi revoce ordinele, împuşcaţi-i ca pe nişte câini de pripas! Ca pe nişte câini! Ca pe nişte căţele cu căcat uscat în cur! Faceţi liste cu numele, gradul şi numărul de înregistrare al dezertorilor! Notaţi pe cei ce vă vorbesc despre rebeliune sau trădare a Republicii California de Nord! Asistăm la zorii unei noi epoci! Asupritorii şi-au trăit traiul! Suntem...

Lătratul unei mitraliere. Ţipete. Bubuituri şi bufnituri. Focuri de pistol, alte ţipete, o serie lungă de mitralieră. Un geamăt lung, de moarte. Trei secunde de linişte profundă.

— Vă vorbeşte maiorul Alfred Nunn, din Armata Statelor Unite. Am preluat provizoriu comanda forţelor armate ale Statelor Unite din zona San Francisco. Cei câţiva trădători care pătrunseseră în acest Cartier General şi-au primit răsplata cuvenită. Eu sunt la comandă, repet, sunt la comandă. Operaţiunea de menţinere a ordinii va continua. Dezertorii şi fugarii vor fi trataţi după cum urmează: fapta lor va fi considerată de o extremă gravitate, repet, de o extremă gravitate. Mă aflu acum...

Alte focuri de armă. Un ţipăt.

În fundal: ... *mâna pe ei! Puneţi mâna pe toţi! Moarte criminalilor războinici...*

Schimb intens de focuri. Apoi se aşterne liniştea pe frecvenţa respectivă.

La 21.16, ora Estului, persoanele din regiunea Portland, Maine, suficient de zdravene să mai poată privi la televizor au urmărit, paralizate de groază, în emisiunea postului WCSH-TV, cum un negru uriaş, purtând doar o fâşie de piele roz în jurul şoldurilor şi un chipiu de ofiţer de marină, bolnav de supergripă, după cum se ghicea limpede, execută în public şaizeci şi doi de oameni.

Colegii lui, tot negri, erau echipaţi şi ei doar cu o cârpă în jurul şoldurilor şi un însemn oarecare de grad, arătând că erau foşti militari. Se înarmaseră cu arme automate şi semiautomate, în partea în care spectatorii din studio urmăreau de obicei dezbaterile politice locale sau emisiunea "Câştigaţi dolari prin telefon", alţi membri ai "juntei" negre păzeau cu puşti şi pistoale vreo două sute de soldaţi îmbrăcaţi în uniforme kaki.

Negrul gigant, care rânjea tot timpul cu şiragul lui de dinţi perfecţi şi nemaipomenit de albi pe fundalul feţei negre ca tăciunele, ţinea în mână un pistol automatic calibru 45 şi stătea lângă o urnă mare, cu pereţii din sticlă. Într-o vreme ce părea deja de mult apusă, urna respectivă servise tragerii la sorţi a numerelor tăiate din cartea de telefoane, în timpul emisiunii "Câştigaţi dolari prin telefon".

Roti maşinăria, apoi extrase printr-o fantă un carnet de şofer şi strigă:

— Fruntaş Franklin Stern, ieşi în faţa frontului, *teee rooog.*

Bărbaţii înarmaţi, care flancau "spectatorii" din toate părţile, se aplecau pentru a citi

numele de pe ecusoane, în timp ce cameramanul, evident foarte nou în meserie, panorama publicul cu mişcări bruşte şi nesigure.

În cele din urmă, un tânăr cu părul blond deschis, de cel mult nouăsprezece ani, fu săltat în picioare şi târât spre scenă, în timp ce ţipa şi protesta. Doi dintre negri îl obligară să se aşeze în genunchi.

Negrul rânji, strănută, scuipă flegmă şi sprijini automaticul său în tâmpla fruntaşului Stern.

— Nu! urlă Stern isteric. Merg alături de voi, pe Dumnezeul meu, aşa am să fac! Am să...

— Înnumeletatăluişifiuluişisfântuluiduh, intonă uriaşul negru zâmbind şi apăsă pe trăgaci.

În spatele locului unde fusese silit să îngenuncheze fruntaşul Stern era o pată mare de sânge amestecat cu creieri, la care se adăugase acum şi obolul său.

Hap-ciu.

Negrul strănută iarăşi, cât pe ce să se prăbuşească. Un alt negru (purtând o şapcă verde de lucru, cu cozoroc mare, şi o pereche de pantaloni de jocheu scurţi, de un alb imaculat), aflat în cabina de comandă, apăsă pe butonul APLAUZE, indicaţia respectivă apărând în studio, sub forma unui semnal luminos. Negrii care-i păzeau pe spectatorii-prizonieri îşi ridicară armele ameninţător, iar soldaţii albi captivi, cu feţele lucind din pricina transpiraţiei şi a fricii, începură să aplaude din răsputeri.

— Următorul! vesti răguşit uriaşul împodobit cu bucata din piele roz, acţionând iarăşi urna. Se uită la dreptunghiul din carton şi anunţă: Maistrul tehnician sergent Roger Petersen, ieşi în faţa frontului, *teee rooog.*

Unul dintre bărbaţii din public începu să urle şi făcu o tentativă disperată să se salveze pe uşa din spatele studioului. Peste câteva secunde îl aduseră pe scenă. Profitând de confuzie, un tip din rândul al treilea încercă să-şi scoată ecusonul prins în piept. Răsună o singură împuşcătură şi omul se prăbuşi în fotoliu, cu ochii sticloşi, ca şi cum programul de prost-gust l-ar fi plictisit în asemenea hal, încât se lăsase cuprins de o picoteală vecină cu moartea.

Spectacolul acesta continuă până aproape de 22.45, când patru plutoane ale armatei regulate se năpustiră în studio, cu măşti pe figură şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Cele două grupuri de soldaţi muribunzi începură imediat să se războiască.

Gigantul negru cu fâşia roz în jurul şoldurilor căzu aproape instantaneu, blestemând, cu sudoarea şiroind pe el, ciuruit de gloanţe şi trăgând în neştire cu pistolul-automat, îndreptat către podea. Trădătorul care operase pe camera numărul doi fu împuşcat în abdomen; aparatul lui se răsuci încet, oferind telespectatorilor o panoramare lentă a iadului. Gărzile pe jumătate dezbrăcate răspunseră cu foc, iar soldaţii cu măşti de gaze împroşcară cu gloanţe în întreg studioul. Militarii neînarmaţi de la mijloc descoperiră că, în loc să fie salvaţi, erau sortiţi unei execuţii şi mai grăbite.

Un tânăr cu părul de culoarea morcovului şi cu panica zugrăvită pe chip se căţără peste spătarele fotoliilor şi reuşi să străbată şase rânduri, ca un artist de circ pe picioroange; apoi picioarele îi fură secerate de o salvă de gloanţe calibru 45. Alţii se târau pe intervalele dintre rânduri, cu nasul în mochetă, aşa cum fuseseră învăţaţi să procedeze atunci când se aflau sub foc de arme automate, în timpul

instrucţiei de bază. Un sergent mai în vârstă, cu părul cărunt, sări în picioare cu braţele desfăcute larg, ca un moderator de emisiune TV, şi urlă cât îl ţineau plămânii: *STOOOOP!* Fu imediat încadrat de focul încrucişat venind din ambele părţi şi se prăbuşi cu mişcări dezordonate, ca ale unei marionete pe cale să se dezintegreze. Bubuiturile armelor şi ţipetele răniţilor şi muribunzilor făceau indicatoarele aparaturii din camera de control pentru măsurarea intensităţii sonore să sară dincolo de 50 de decibeli.

Operatorul camerei de luat vederi se prăbuşi peste ghidonul de comandă al aparatului, telespectatorilor oferindu-li-se acum doar imaginea neutră a tavanului din studio, pe tot restul duratei bătăliei. Focul slăbi în intensitate peste cinci minute, nu se mai auziră decât bubuituri izolate, apoi nimic. Doar ţipetele nu mai conteneau.

La 23.05, imaginea plafonului studioului fu înlocuită pe ecranele telespectatorilor de caricatura unui bărbat privind un televizor, pe care se putea citi: SCUZE, AVEM PROBLEME!

La sfârşitul acelei zile, afirmaţia era valabilă pentru aproape toată lumea.

La 23.30, ora Centrală, un Buick vechi acoperit cu abţibilduri religioase — printre care unul zicea DACĂ ÎL IUBEŞTI PE ISUS, CLAXONEAZĂ — patrula fără odihnă pe străzile pustii din centrul oraşului Des Moines. Ceva mai devreme, la Des Moines izbucnise un incendiu, care mistuise cea mai mare parte a zonei sudice din Hull Avenue şi Grandview Junior College; apoi se dezlănţuise o revoltă, cu prilejul căreia fusese devastat tot centrul.

La apusul soarelui, pe străzi mişuna o mare de oameni agitaţi, majoritatea sub douăzeci şi cinci de ani, mulţi dintre ei călare pe motociclete. Spărseseră vitrine, furaseră televizoare, îşi făcuseră plinul la staţiile de benzină, păzindu-se cu grijă, de teamă să nu apară cineva înarmat. Străzile erau acum goale. O parte dintre ei — motocicliştii, în primul rând — îşi făceau de cap pe şoseaua Interstate 80. Acum, când lumina dispăruse de pe ţinutul acela verde şi întins, cei mai mulţi se ascunseseră prin case şi se baricadaseră, atinşi deja de gripă sau terorizaţi de gândul că s-ar putea îmbolnăvi. Des Moines arăta ca a doua zi după un revelion monstruos, atunci când somnul de brută a pus stăpânire chiar şi pe cei mai încăpăţânaţi cheflii. Anvelopele Buickului şuierau pe asfalt, zdrobind cioburile de sticlă de pe Fourteenth Street, apoi maşina coti spre vest, pe Euclid Avenue, trecând pe lângă altele două care se ciocniseră frontal, iar acum zăceau prăbuşite pe o rână, cu barele de protecţie îmbârligate, ca o pereche de îndrăgostiţi după o dublă sinucidere reuşită. Pe capota Buickului fusese montat un difuzor, din care începură acum să se reverse pârâituri şi pocnituri amplificate, urmate de sunetul specific făcut de ac pe prima porţiune a unui disc, după care pe străzile pustii, bântuite parcă de fantome, ale oraşului Des Moines răsună vocea monotonă şi dulce a lui Mother Maybelle Carter, interpretând "Keep on the Sunny Side".

Rămâi pe partea însorită,
Întotdeauna pe partea însorită,
Rămâi pe partea însorită a vieţii,
Chiar dacă ai multe probleme
Va fi ca şi cum ai scăpat de ele
Dacă rămai pe partea însorită a vieţii...

Străvechiul Buick îşi vedea de drum, descriind opturi şi curbe ciudate, uneori ocolind acelaşi grup de case de câte trei sau patru ori. Când se izbea cu bara de câte un obstacol (sau trecea peste câte un trup), acul pick-up-ului sărea din făgaşul lui.

La 23.40, Buickul trase la bordură şi rămase cu motorul la ralanti. Apoi se puse din nou în mişcare. Din difuzor răcnea acum Elvis Presley, cântând "The Old Rugged Cross", iar briza nopţii fremăta prin copaci, stârnind o ultimă şuviţă de fum din ruinele colegiului, în care focul mai mocnea încă.

Fragmente din discursul preşedintelui, difuzat la 21.00, ora Estului, şi care n-a putut fi recepţionat în multe regiuni:

"... aşa cum trebuie să procedeze o naţiune măreaţă ca aceasta. Nu ne putem permite să tresărim din cauza unor simple umbre, ca nişte copii mici într-o încăpere întunecoasă; însă nu ne putem permite nici să tratăm cu uşurinţă această epidemie gravă de gripă. Stimaţi concetăţeni americani, vă recomand să rămâneţi în casele voastre. Dacă vă simţiţi bolnavi, staţi la pat, luaţi aspirină şi beţi cât mai multe lichide. Aveţi încredere că vă veţi simţi mai bine, în *cel mult* o săptămână. Vă rog să-mi permiteţi să repet ceea ce v-am spus la începutul cuvântului meu din această seară. Ştirea că acest gen de gripă ar fi fatal este neadevărată — *absolut neadevărată.* În cele mai multe cazuri, persoanele afectate se pot aştepta să se pună din nou pe picioare şi să se simtă bine într-o săptămână. Apoi..."

(o criză de tuse)

"Apoi, mai circulă zvonul răutăcios, lansat de anumite grupuri radicale antisociale, că

acest tip de gripă ar fi fost creat, nu se ştie cum, de guvernul nostru, în vederea cine ştie cărei utilizări militare. Stimaţi concetăţeni americani, această afirmaţie este o pură invenţie, pe care ţin s-o înfierez şi s-o dezmint în mod categoric. Ţara noastră a semnat cu conştiinţa curată şi cu bună-credinţă Acordurile de la Geneva — în forma lor revizuită — referitoare la armele chimice şi biologice. Nicicând, în trecut sau în prezent, noi nu am..."

(o criză de strănuturi)

"... fost părtaşi la fabricarea clandestină a substanţelor scoase în afara legii de Convenţia de la Geneva. Avem acum de-a face cu o epidemie destul de serioasă de gripă, nimic mai mult şi nimic mai puţin de atât. În această seară am primit ştirea că ea a izbucnit şi în multe alte ţări, printre care Rusia şi China Roşie. Prin urmare, vă rugăm..."

(criză de tuse combinată cu strănuturi)

"... vă rugăm să vă păstraţi calmul şi credinţa că la sfârşitul acestei săptămâni sau cel târziu la începutul celei următoare va exista un vaccin împotriva gripei, pentru cei a căror stare nu s-a ameliorat între timp. Membrii Gărzii Naţionale au fost convocaţi în anumite regiuni, în vederea protejării populaţiei de huligani, vandali şi defetişti, dar nu există absolut nici un adevăr în afirmaţia că anumite oraşe au fost *ocupate* de unităţi ale armatei regulate şi că ştirile sunt cenzurate. Stimaţi concetăţeni americani, toate acestea sunt minciuni sfruntate, pe care doresc să le înfierez şi să le dezmint..."

Iată textul unui graffiti scris cu vopsea roşie şi albă, pe faţada Primei Biserici

Baptiste din Atlanta:

"Dragă Isus. Voi da ochii cu tine în curând. A ta prietenă, America. P.S. Sper că vei mai avea ceva locuri libere pe la sfârşitul săptămânii."

CAPITOLUL 27

ÎN DIMINEAŢA ZILEI DE 27 IUNIE, Larry Underwood stătea pe o bancă din Central Park, urmărind ce se petrecea în menajerie. Undeva, în spatele lui, Fifth Avenue era blocată de o mare de maşini încremenite, lăsate în cea mai dementă dezordine de stăpânii lor, care muriseră sau fugiseră. Ceva mai încolo, magazinele şic de pe Fifth se transformaseră în grămezi fumegânde de ruine.

De pe locul său, Larry putea să vadă un leu, o antilopă, o zebră şi o maimuţă dintr-o specie oarecare. Moarte toate, cu excepţia maimuţei. Nu se stinseseră de gripă, gândi Larry; nu mai primiseră hrană sau apă de Dumnezeu ştie când, din cauza asta nu rezistaseră. Toate, în afară de maimuţă, care, în cele trei ore petrecute de Larry acolo, nu se mişcase decât de patru sau de cinci ori. Maimuţa fusese suficient de inteligentă să evite moartea prin înfometare sau însetare — până în acel moment —, în schimb se vedea limpede că e foarte bolnavă de supergripă. Maimuţa era cât se poate de suferindă. Lumea se arăta încă o dată necruţătoare.

La dreapta lui, ceasul cu plăsmuiri de animale începu să bată ora 11. Figurinele complicate, care altădată îi încântau pe toţi copiii, defilau acum ca într-o sală de spectacole rămasă pustie. Ursul suna din trâmbiţă, o maimuţă mecanică ce nu avea să

se îmbolnăvească vreodată (ci doar să se strice, în cele din urmă) cânta la tamburină, elefantul îi ţinea hangul, izbind în tobă cu trompa. Ce mai muzică grea, măi băiatule, afurisit de grea. *Suita Sfârşitul Lumii pentru Figurine de Ceas.*

După puţin timp ceasul amuţi şi atunci auzi iarăşi urletul acela răguşit, din fericire de la mare depărtare, de această dată. Ţipătul inuman ce tulbura splendida dimineaţă venea de undeva din stânga lui Larry, poate dinspre terenul de sport Hekscher. Poate că se prăbuşea în bazinul de înot de acolo şi o sfârşea odată.

— Vin monştrii! se auzi strigătul slab şi răguşit.

Perdeaua de nori se ridicase în această dimineaţă, iar vremea era acum însorită şi caldă. O albină trecu pe lângă obrajii lui Larry, ocoli în zbor straturile de flori din apropiere şi execută o aterizare în trei puncte pe un bujor. Dinspre menajerie venea zumzetul calmant, adormitor, al roiurilor de muşte care se lăsau pe animalele moarte.

— Monştrii vin acum!

Cel care tulbura liniştea era un bărbat înalt, de vreo şaizeci şi cinci de ani. Larry îl auzise pentru prima dată noaptea trecută, pe care şi-o petrecuse la Hotelul Sherry-Netherland. În întunericul ce se lăsase asupra oraşului neobişnuit de liniştit, glasul acela îndepărtat îi păruse răsunător şi posomorât, vocea unui Ieremia dement străbătând străzile Manhattanului, stârnind ecouri, reverberaţii şi suferind, în cele din urmă, distorsiuni. Larry, care zăcea treaz în imensul pat dublu, cu toate luminile aprinse, ajunsese la convingerea total iraţională că monstrul se afla în urmărirea lui, îl căuta, aşa cum făceau creaturile care populau frecventele lui coşmaruri. Multă

vreme avu impresia că vocea se apropia — *Vin monştrii! Monştrii sunt pe drum! Acum se află în suburbii!* — iar Larry aştepta din clipă-n clipă ca uşa apartamentului, pe care o încuiase cu toate cele trei sisteme de închidere, să cedeze sub presiunea monstrului, care se va năpusti înăuntru... şi se va dovedi a fi nu o fiinţă omenească, ci un soi de demon uriaş, cu un cap de câine, ochi cât farfurioarele pentru dulceaţă şi dinţi ca nişte scoabe.

Larry avusese prilejul să-l vadă în parc în dimineaţa respectivă, ceva mai devreme, şi constatase că nu era, de fapt, decât un bătrân nebun în pantaloni din catifea reiată, sandale şi ochelari cu rame din baga, unul din braţe fiindu-i bandajat cu folie adezivă. Larry încercase să-i vorbească, dar urlătorul fugise speriat, aruncându-i peste umăr că monstrul trebuia să apară pe străzi dintr-un moment într-altul. Apoi se împiedicase de un gard de sârmă de înălţimea gleznei şi se prăbuşise pe una dintre aleile pentru biciclete, cu o bufnitură puternică şi caraghioasă, iar ochelarii îi săriseră de pe nas, însă nu se spărseseră. Larry pornise în direcţia lui, însă înainte de a reuşi să se apropie suficient, monstrul îşi adunase ochelarii de pe jos şi pornise în direcţia monumentului, urlând la nesfârşit avertismentul lui. Prin urmare, părerea lui Larry despre făptura aceea suferise în doar douăsprezece ore o mutaţie radicală, de la cea mai teribilă groază la o plictiseală totală, combinată chiar şi cu o undă de supărare.

În parc se mai aflau şi alţi oameni, iar Larry stătuse de vorbă cu mai mulţi dintre ei. Arătau cu toţii cam la fel, de unde Larry trăsese concluzia că trecuse şi el prin acelaşi proces de uniformizare. Erau buimăciţi,

vorbeau dezlânat şi păreau să nu se poată abţine să nu te apuce mereu de mânecă, în timp ce ţi se adresau. Aveau tot felul de povestiri pe care ţineau neapărat să ţi le împărtăşească. Toate erau la fel. Prietenii şi rudele lor muriseră sau erau muribunzi. Se trăsese pe străzi, pe Fifth Avenue se dezlănţuise un adevărat infern, oare era adevărat că Tiffany nu mai exista, cum putea să se fi întâmplat aşa ceva? Cine avea să se ocupe de curăţenie? Cine avea să strângă gunoaiele? După părerea lui, era mai bine să fugă din New York? Dar auziseră că soldaţii păzeau toate locurile pe unde s-ar fi putut strecura afară din oraş. O femeie era îngrozită la gândul că şobolanii aveau să iasă din metrou şi să moştenească pământul, ceea ce-l obligase pe Larry să-şi aducă aminte, cu nelinişte, de propriile lui reflecţii din prima zi după ce se întorsese la New York. Un tânăr care înfuleca dintr-o pungă imensă de cartofi prăjiţi Fritos îi mărturisise cât se poate de serios lui Larry că era pe cale să-şi vadă îndeplinită cea mai mare ambiţie a vieţii lui. Era ferm hotărât să se duca la Yankee Stadium, să facă un tur de pistă în pielea goală, apoi să se oprească în mijlocul terenului, de unde se lansează mingea, şi să se masturbeze.

— O ocazie ca asta nu ţi se iveşte decât o dată-n viaţă, îi zisese el lui Larry, îi făcuse semn din amândoi ochii şi apoi o luase din loc, mestecând cartofi prăjiţi.

Mulţi dintre oamenii din parc erau bolnavi, însă doar puţini muriseră în locul acela. Poate că le trecuse prin minte c-ar putea fi devoraţi de animale şi se retrăseseră la adăpost atunci când simţiseră că le venise sorocul. Toată dimineaţa Larry nu avusese decât o singură confruntare cu moartea, dar nici c-ar fi avut

nevoie de o a doua. Urcase pe Transverse Number One, cu gândul să intre în toaleta de acolo. Ajuns înăuntru, căscase ochii şi se trezise înaintea cadavrului unui bărbat cu rânjetul îngheţat pe buze, pe obrajii căruia viermii mişunau sprinten; stătea aşezat, cu mâinile sprijinite pe coapsele dezgolite, iar ochii lui înfundaţi căutau drept într-ai lui Larry. Duhoarea dulceagă şi infectă îl făcuse pe Larry să-şi spună că omul acela era ca o bomboană râncedă, o bucăţică bună care, în confuzia ce domnise, fusese lăsată în seama muştelor. Larry trântise uşa, însă era prea târziu: scăpase imediat de fulgii de porumb de la micul dejun şi apoi continuase să icnească până când începuse să se teamă că are să i se rupă ceva pe dinăuntru. Doamne, dacă mă auzi, se rugase el în timp ce se întorcea, împleticindu-se, către menajerie, dacă astăzi eşti cumva dispus să asculţi rugi, Sfinte Tare, dorinţa mea fierbinte este să nu mai fiu nevoit să dau ochii cu aşa ceva, măcar azi. Destul că sunt silit să am de-a face cu tot felul de nebuni, chestia asta e mai mult decât pot să suport. Îţi mulţumesc foarte mult.

Şi aşa, stând pe bancă (monstrul urlător nu se mai auzea, cel puţin pentru moment), Larry îşi aminti deodată de World Series de acum cinci ani. Amintirea asta îi făcea plăcere pentru că, aşa cum i se părea acum, fusese ultimul lui moment de fericire absolută: pe atunci avea o condiţie fizică a-ntâia, iar mintea lui era împăcată cu sine şi nu lucra împotriva ei însăşi.

Asta se întâmplase imediat după ce se certase cu Rudy. Despărţirea lor fusese o chestie a naibii de împuţită, iar dacă avea să mai dea vreodată ochii cu el (chestia asta nu se va mai întâmpla niciodată, venea ecoul unui oftat din cugetul lui), Larry era hotărât

să-şi ceară scuze. Se punea în genunchi şi-i pupa vârfurile încălţărilor, dacă Rudy pretindea aşa ceva în schimbul împăcării.

Porniseră să traverseze întreg continentul într-un Mercury astmatic din 1968, al cărui sistem de transmisie se făcuse zob în Omaha. Din acel moment, lucrau câteva săptămâni în şir, mergeau apoi o vreme cu autostopul, către vest, lucrau iarăşi nişte săptămâni şi iar o porneau cu autostopul. O vreme au muncit într-o fermă din vestul statului Nebraska, chiar sub "coada de tigaie", unde într-o seară Larry a pierdut şaizeci de dolari la masă de pocher. A doua zi a trebuit să-i ceară lui Rudy un împrumut, ca să iasă din încurcătură. Peste o lună au sosit la L.A., iar Larry a avut bafta să pună primul mâna pe o slujbă — dacă se poate numi slujbă spălatul de vase în schimbul unei plăţi minime. Într-o seară, cam trei săptămâni mai târziu, Rudy a adus vorba despre împrumut. I-a zis că s-a întâlnit cu un tip care i-a recomandat o agenţie nemaipomenită de plasare a forţei de muncă, poţi să fii sigur că te alegi cu un serviciu, dar taxa se ridica la douăzeci şi cinci de dolari. Adică, din întâmplare, exact suma pe care i-o împrumutase lui Larry după jocul de pocher. În mod obişnuit, adăugase Rudy, el nu i-ar fi cerut, însă dată fiind situaţia...

Larry protestase, afirmând sus şi tare că-i înapoiase banii. Că erau chit. Dacă Rudy avea nevoie de douăzeci şi cinci de dolari, foarte bine, numai că spera că Rudy nu încearcă să-l oblige să-i plătească de două ori acelaşi împrumut.

Rudy îi replicase că nu vrea un *cadou,* ci doar banii care i se *cuveneau* şi că, în general vorbind, nu se dădea în vânt după toate porcăriile lui Larry Underwood. Isuse Cristoase, spusese Larry, încercând să râdă

cât se poate de prietenos. Nu mi-am închipuit c-aş avea nevoie de o chitanţă de la tine. Dar se vede că m-am înşelat.

Disputa luase amploare, se transformase într-o ceartă în toată regula, fuseseră la un pas să se lovească. În cele din urmă, Rudy se făcuse roşu ca racul. Ăsta eşti tu, Larry, îi aruncase. Eşti chiar tu, din cap până-n picioare. Mai mult de atât nici nu-ţi poate pretinde omul. Mă temeam că n-am să mă învăţ minte niciodată, dar acum cred că paharul s-a umplut, în sfârşit. Du-te la dracu', Larry.

Rudy plecase, iar Larry îl urmase până pe palierul casei cu încăperi ieftine de închiriat, pescuind portmoneul din buzunarul de la spate. Scosese cele trei hârtii de câte zece dolari frumos împăturite în compartimentul secret din spatele fotografiilor şi le aruncase în urma lui Rudy. *Du-te naibii, nemernic mincinos ce eşti! Ia-i! Ia afurisiţii ăştia de bani!*

Rudy trântise uşa de la intrare şi dispăruse în noapte, grăbindu-se să ajungă la întâlnirea cu destinul ieftin al tuturor indivizilor de categoria lui din lume. Nu se uitase în urmă. Larry rămăsese în capul scărilor, răsuflând din greu, iar după câteva minute coborâse să-şi caute cele trei bancnote de câte zece dolari, le strânsese de pe jos şi le pusese iarăşi la loc sigur.

Acest incident îi revenea când şi când în memorie de-a lungul anilor, fiind de fiecare dată tot mai convins că Rudy avusese dreptate. De fapt, era absolut sigur. Chiar dacă-i înapoiase *cu adevărat* banii lui Rudy, ei doi fuseseră prieteni încă din şcoala elementară, iar dacă se gândea bine (retrospectiv), lui îi lipsiseră întotdeauna zece cenţi ca să intre la matineul de sâmbăta,

pentru că-şi cumpărase îngheţată sau bomboane în drum spre Rudy, apoi împrumutase de nenumărate ori câte cinci cenţi ca să-şi rotunjească banii pentru prânzul cumpărat la şcoală sau şapte cenţi ca să poată merge cu autobuzul. Cum îl tapase pe Rudy de mărunţiş ani în şir, suma totală se ridica probabil la cincizeci de dolari, ba poate şi o sută. Larry reuşise chiar să-şi aducă aminte ce anume se petrecuse în mintea lui atunci când Rudy îi ceruse cei douăzeci şi cinci de dolari. Scăzuse repede douăzeci şi cinci din cei treizeci pe care îi poseda şi-şi zisese: *Adică nu-ţi mai rămân decât cinci mardei. Prin urmare, înseamnă că i-ai plătit deja. Nu sunt prea sigur când, însă de plătit i-ai plătit. Hai să punem capăt acestei discuţii.* Ceea ce se şi întâmplase.

Dar după aceea rămăsese singur în tot oraşul. Nu avea nici un prieten şi nici măcar nu încercase să lege vreo amiciţie la cafeneaua de pe Encino, acolo unde lucra. Adevărul este că, după părerea lui, toţi colegii, de la bucătarul-şef cel nervos şi până la picoliţele care-şi unduiau şoldurile şi mestecau gumă, erau, fără excepţie, nişte prostănaci. Da, era ferm convins că toţi angajaţii de la Tony's Feed Bag erau nişte nătărăi, cu excepţia lui, Larry Underwood cel blagoslovit, care avea să dea curând lovitura (şi nu care cumva să te îndoieşti de chestia asta). Singur printre prostănaci, suferea ca un câine bătut şi-i era dor de casă cât unui naufragiat pe o insulă pustie. Îl bătea tot mai des gândul să-şi cumpere un bilet Greyhound AmeriPass şi s-o pornească încet către New York.

Peste o lună, sau poate peste două săptămâni, chiar ar fi făcut-o... dacă nu apărea Yvonne.

Cu Yvonne Wetterlen făcuse cunoştinţă într-un cinematograf situat la doar două străzi de clubul în care ea era dansatoare "topless". În momentul în care se terminase şi cel de al doilea film al programului, ea izbucnise în plâns şi începuse să-şi caute poşeta în jurul scaunului şi pe interval. Avea în ea carnetul de şofer, carnetul de cecuri, legitimaţia de sindicat, singura ei carte de credit, o copie a certificatului de naştere şi legitimaţia de asigurări sociale. Deşi era convins că-i fusese furată, Larry nu-şi exprimă acest gând şi-o ajută să caute. Câteodată chiar îţi vine să crezi că minunile sunt posibile: tocmai când erau pe cale să renunţe, Larry găsi poşeta cu trei rânduri mai în spate. După părerea lui, poşeta migrase până acolo împinsă de picioarele celorlalţi spectatori în timpul filmului, care, într-adevăr, fusese destul de plicticos. Îl sărutase şi-i mulţumise cu lacrimi în ochi. Larry, care se simţea precum Captain America, îi spusese că şi-ar fi dorit s-o invite la un hamburger sau ceva de genul acesta, ca să sărbătorească evenimentul, însă stătea cam prost cu banii lichizi. Yvonne se oferise să facă ca cinste. Larry, marele prinţ, nici nu se aşteptase la o altă reacţie.

Au început să se întâlnească; în mai puţin de două săptămâni, relaţia lor devenise foarte strânsă. Larry îşi găsise un post mai bun, funcţionar într-o librărie şi, pe deasupra, se angajase, ca solist vocal, într-o formaţie numită The Hotshot Rhythm Rangers & All-Time Boogie Band. De fapt, numele acesta bombastic era partea cea mai bună a grupului, dar pentru moment cânta cu ei, la chitară ritmică, Johnny McCall, cel care avea să întemeieze apoi Tattered Remnants, fără îndoială o formaţie foarte bună.

Larry şi Yvonne se mutaseră împreună, iar viaţa lui Larry se schimbase cu totul. Pe de o parte, dispunea pentru prima oară de o locuinţă, de un loc doar al lui, pentru care plătea jumătate din chirie. Yvonne agăţase nişte perdele la ferestre, îşi făcuseră rost de nişte mobilă ieftină, de la un magazin de solduri, şi o lustruiseră din nou împreună şi, în curând, erau vizitaţi de alţi membri ai formaţiei şi de prietene ale Yvonnei. Locuinţa era luminoasă în timpul zilei, iar seara adia o briză californiană parfumată, care părea să miroasă foarte tare a portocale, chiar dacă singura ei odoare provenea de fapt de la smog. Uneori nu venea nimeni şi atunci el şi cu Yvonne stăteau pur şi simplu în faţa televizorului, câteodată ea îi aducea o cutie de bere, se aşeza pe braţul fotoliului lui şi-l mângâia pe gât. Era locuinţa lui proprie, un *cămin,* fir-ar al naibii să fie; uneori zăcea treaz în crucea nopţii, cu Yvonne adormită alături de el, şi se minuna singur de cât de bine îi era. Apoi adormea pe nesimţite, iar gândurile lui nu erau niciodată tulburate de Rudy Marks. Sau nu foarte des.

Au trăit împreună paisprezece luni absolut nemaipomenite — cu excepţia cam ultimelor şase săptămâni, când Yvonne a început să se poarte urât cu el —, iar partea cea mai frumoasă i se păruse perioada de World Series. După ce-şi termina treaba la librărie, se ducea acasă la Johnny McCall — întreaga formaţie se aduna pentru repetiţii doar la sfârşit de săptămână, pentru că ceilalţi doi băieţi munceau noaptea — unde ei doi pregăteau câte o melodie nouă, sau poate pur şi simplu reluau "oldies" care le plăceau amândurora, melodii dintre cele pe care Johnny le denumea "cântece de rupt inima

târgului", de exemplu "Nobody but Me" sau "Double Shot of My Baby's Love".

După aceea mergea acasă, acasă *la el,* unde Yvonne îl aştepta cu masa. Şi nu nişte mese ca la televizor, cu cine ştie ce căcaturi. Mâncare adevărată, aşa cum se cuvine să fie gătită acasă. Fata fusese foarte temeinic educată. Şi după aceea se duceau în salon, deschideau televizorul şi se uitau la Series. Mai târziu, făceau amor. Totul părea să fie la locul lui şi să i se cuvină. Cugetul lui nu era tulburat de absolut nimic. De atunci încoace, nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Niciodată.

Îşi dădu scama că lăcrima şi, pentru un moment, se simţi dezgustat de faptul că stătea aici, pe o bancă din Central Park, bocind ca un amărât de bătrân ieşit la pensie. Apoi îi trecu prin minte că avea tot dreptul să plângă, după toate lucrurile pe care le pierduse, că era îndreptăţit să se găsească într-o stare de şoc, dacă starea lui din acea clipă putea fi caracterizată astfel.

Maică-sa murise cu trei zile în urmă. Moartea o găsise pe un pat de campanie, instalat în holul de la Mercy Hospital, înghesuită alături de mii de alţi pacienţi care-şi dădeau duhul. Larry stătea îngenuncheat lângă ea când se sfârşise şi crezuse că n-o să scape întreg la minte: să fie silit s-o vadă pe maică-sa murind în putoarea aceea cumplită de urină şi de fecale, în bălmăjelile incoerente ale celor intraţi în delir, în mijlocul horcăielilor, al replicilor demente, al urletelor. La sfârşit, nu-l mai recunoscuse; nu existase nici măcar acea ultimă revenire a stării de conştienţă, din cea din urmă clipă. Pieptul ei se oprise pur şi simplu la mijlocul unei respiraţii greoaie, apoi se coborâse foarte încet, ca un automobil care se lasă pe un

cauciuc spart. Rămăsese ghemuit lângă ea zece minute, neştiind ce să facă, într-o confuzie totală şi gândindu-se că ar trebui să aştepte până ce se semna un certificat de deces sau până-l întreba cineva ce se întâmplase. Ceea ce se întâmplase era însă foarte limpede şi se repeta peste tot în jur. Apoi, era la fel de limpede pentru oricine că tot spitalul se transformase într-un balamuc. Ar fi aşteptat zadarnic un tânăr doctor calm să vină şi să-şi exprime condoleanţele, după care să declanşeze demersurile cuvenite într-o asemenea situaţie. Oricum, mai devreme sau mai târziu, aveau s-o care pe maică-sa ca pe un sac de ovăz, iar o scenă de soiul ăsta nu dorea să vadă. Poşeta ei era sub pernă. Descoperise un pix şi un ac cu gămălie în carnetul ei de cecuri. Rupsese o foaie de depunere de la sfârşitul carnetului şi scrisese pe ea numele, adresa şi, după o scurtă socoteală, vârsta mamei lui. Îi prinsese apoi bucata de hârtie pe bluză cu ajutorul acului şi începuse să plângă. O sărutase pe obraz şi fugise de acolo, cu lacrimi în ochi. Se simţea ca un dezertor. Ajuns pe stradă, începuse să se simtă ceva mai bine, deşi în momentul respectiv trotuarele erau pline de oameni nebuni, oameni bolnavi şi de patrule ale armatei. Iar acum putea să stea pe bancă şi să fie mâhnit pentru motive mai generale: pentru faptul că mama lui nu mai apucase să se bucure de pensie, pentru propria lui carieră pierdută, pentru vremurile acelea minunate din L.A., când urmărea World Series alături de Yvonne, ştiind că după aceea aveau să meargă în pat şi să facă amor, şi pentru Rudy. Dar mai întristat era din cauza lui Rudy: regreta enorm că nu-i înapoiase cei douăzeci şi cinci de dolari, cu un zâmbet şi un semn de

nepăsare, salvând astfel cei şase ani pe care el îi considera acum pierduţi.

Maimuţa muri la 11.45.

Stătea cocoţată pe stinghia ei, având un aer apatic şi ţinându-şi labele adunate sub bărbie, apoi pleoapele îi fluturară deodată şi căzu pe ciment cu capul înainte, impactul fiind însoţit de o bufnitură oribilă.

Larry nu mai avea nici un chef să rămână în locul acela. Se ridică şi porni fără ţintă, către monument, alături de care se afla chioşcul cel mare pentru orchestre. Îl auzise pe monstrul-urlător cu cincisprezece minute în urmă, undeva, foarte departe, dar acum singurul sunet din parc părea să fie ţăcănitul tocurilor lui pe ciment şi ciripitul păsărilor. Neîndoielnic, păsările nu se molipseau de gripă. Norocul lor.

Când se apropie suficient de chioşc, văzu o femeie aşezată pe una dintre băncile destinate publicului. Avea în jur de cincizeci de ani, însă îşi dăduse toată silinţa să pară mai tânără. Era îmbrăcată în pantaloni dintr-un material scump, verde-cenuşiu, şi o bluză ţărănească din mătase, care-i lăsa umerii goi... numai că ţăranii, din câte ştia el, nu-şi prea permit să poarte mătase, îi trecu lui Larry prin minte. Femeia privi în jur când auzi zgomotul paşilor lui Larry. Ţinea o pilulă într-o mână, pe care şi-o aruncă nepăsător în gură, ca pe o alună.

— Bună, o salută Larry.

Femeia avea un aer calm şi ochi albaştri, în care licărea o inteligenţă ascuţită. Purta ochelari cu rame de aur, iar poşeta-plic din mâini era confecţionată din ceea ce părea să fie, aproape sigur, blană de nurcă. Degetele-i erau împodobite de patru inele: o verighetă,

două inele cu diamant şi unul cu ochi-de-tigru.

— Ăăă, nu sunt periculos, spuse el.

Era o replică ridicolă, desigur, dar probabil că podoabele ei valorau cam douăzeci de mii de dolari. Ar fi putut să fie vorba şi de nişte imitaţii, însă femeia nu prea avea aerul că s-ar da în vânt după pietricele şi tinichele ieftine.

— Nu, îi răspunse ea, nu arăţi primejdios. Şi nici bolnav.

Vocea ei se ridică puţin la ultimul cuvânt, transformându-i afirmaţia într-o întrebare discretă şi politicoasă. Femeia nu era câtuşi de puţin calmă, aşa cum crezuse la prima vedere; pe o latură a gâtului avea un mic tic nervos, iar în ochii ei albaştri, dincolo de inteligenţă, se ghicea şi acea stare de şoc pe care o văzuse şi în propriii lui ochi, în acea dimineaţă, pe când se bărbierea.

— Nu, cred că nu sunt bolnav. Dar tu?

— Câtuşi de puţin. Ştiai că ţi s-a prins de pantof un ambalaj de îngheţată?

Se uită în jos şi constată că era adevărat. Se îmbujoră, gândindu-se că l-ar fi informat pe acelaşi ton şi că era deschis la prohab. Îşi ridică piciorul şi încercă să se descotorosească de gunoi.

— Arăţi ca o barză. Ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai aşeza. Mă cheamă Rita Blakemoor.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Eu sunt Larry Underwood.

Se aşeză pe bancă. Ea-i întinse mâna şi Larry o strânse uşor, simţind în degete atingerea inelelor. Apoi înlătură cu atenţie bucata de hârtie de pe pantof şi o depuse meticulos într-un coş de gunoi de lângă bancă, pe care stătea scris PĂSTRAŢI CURĂŢENIA PARCULUI, EL ESTE AL *DUMNEAVOASTRĂ!* I se păru deodată că toată operaţiunea asta fusese nemaipomenit

de caraghioasă, îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Era pentru prima oară când râdea cu adevărat din ziua în care o găsise pe maică-sa zăcând pe podeaua apartamentului şi fu o imensă uşurare să constate că râsul avea asupra lui vechiul efect binefăcător. Pornea din stomac şi ieşea printre dinţi, în acelaşi stil voios şi nepăsător. Rita Blakemoor îi zâmbea cu un aer complice, iar el fu încă o dată surprins de eleganţa şi de graţia ei naturală. Arăta ca un personaj feminin coborât dintr-un roman de-al lui Irwin Shaw. *Nightwork,* poate, sau cel după care făcuseră un film de televiziune când era el copil.

— Când te-am auzit venind, îi mărturisi ea, aproape că m-am ascuns. Mi-a fost teamă că apare bărbatul acela cu ochelarii rupţi, care emite sentinţe filozofice ciudate.

— Monstrul-Urlător?

— Aşa-i zici tu sau aşa îşi zice el?

— Eu îi spun aşa.

— Mi se pare foarte potrivit, zise ea deschizând poşeta făcută (poate) din nurcă şi scoţând un pachet de ţigări mentolate. Mie-mi pare un Diogene ieşit din minţi.

— Mda, care nu mai caută un om, ci un monstru, spuse Larry, izbucnind iarăşi în râs.

Ea-şi aprinse o ţigară şi suflă fumul afară.

— Nici el nu este bolnav, spuse Larry. Însă aproape toţi ceilalţi oameni sunt bolnavi.

— Portarul meu pare foarte sănătos, spuse Rita. Nu şi-a părăsit postul. Când am plecat, în dimineaţa aceasta, i-am dat cinci dolari bacşiş. Nu ştiu dacă i-am dăruit banii pentru că este sănătos sau pentru că a rămas la post. Tu ce părere ai?

— Nu te cunosc suficient de bine ca să mă pot pronunţa.

— Nu, sigur că nu. Îşi puse ţigările la loc, în geantă, iar el văzu că înăuntru se afla un

revolver. Ea îi urmări privirea. A fost al soţului meu. El a fost directorul unei importante bănci din New York. Acesta era întotdeauna răspunsul lui când era întrebat cu ce anume îşi câştiga existenţa. Sunt-directorul-unei-importante-bănci-din-New-York. A murit acum doi ani. Lua prânzul cu unul dintre arabii aceia care lasă întotdeauna senzaţia că-şi freacă întreaga suprafaţă a pielii expusă vederii cu alifie marca Brylcreem. A făcut un infarct fatal. A murit cu cravata la gât. Nu eşti de părere că această formulare ar putea echivala cu vechea expresie "a muri cu cizmele în picioare"? Harry Blakemoor a murit cu cravata la gât. Îmi place cum sună, Larry.

O cinteză ateriză în faţa lor şi începu să scurme în ţărână.

— Îi era o frică nebună de spărgători, de aceea avea arma asta. Este adevărat că pistoalele au recul şi fac foarte mult zgomot când tragi, Larry?

Larry, care nu trăsese în viaţa lui cu un revolver, îi răspunse:

— Nu cred că la dimensiunile astea are recul prea mare. E calibru 38?

— Cred că doar 32. Scoase arma din poşetă, iar el remarcă înăuntru o mulţime de sticluţe cu pastile. De această dată, ea nu-i urmă privirea, pentru că fixa un arbust aflat la distanţă de cinci sau şase metri. Vreau să încerc. Ce zici, pot să nimeresc în trunchiul copacului acela?

— Nu ştiu, îi răspunse el cu teamă. Nu ştiu dacă...

Femeia apăsă pe trăgaci, iar arma bubui infernal. În coaja copăcelului apăru o gaură.

— La fix, comentă ca, suflând fumul din ţeava pistolului ca un luptător înrăit.

— Nemaipomenit, îngăimă Larry, al cărui puls reveni oarecum la normal de-abia după ce ea pusese revolverul la locul lui.

— N-aş fi în stare să omor un om cu el. Sunt sigură de asta. Iar în curând nici nu voi mai avea, oricum, în cine trage.

— O, de asta nu sunt chiar atât de sigur.

— Te uitai la inelele mele. Ţi-ai dori unul dintre ele?

— Cum? Nu!

Roşeaţa i se urcă din nou în obraji.

— Fiind bancher, soţul meu credea în diamante. Credea în ele tot aşa cum baptiştii cred în Apocalipsă. Am o mulţime de diamante, care sunt toate asigurate. Că aveam în stăpânire pietrele astea, Harry al meu şi cu mine, nu era poate mare lucru, dar adeseori îmi venea să cred că aveam o garanţie pentru absolut totul. Înţelegi, Larry? Dacă acum cineva ar râvni la diamantele mele, i le-aş da fără să protestez. Şi, dacă stai să te gândeşti, acum nu mai sunt decât nişte simple pietre, nu?

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că da, spuse ea, iar muşchiul acela de la gât îi tresări iarăşi. Dacă un bandit ar dori să mi le ia, nu numai că i le-aş oferi cu dragă inimă, dar i-aş spune şi adresa firmei Cartier. Colecţia lor de pietre preţioase este cu mult mai bogată decât a mea.

— Şi acum ce-ai de gând să faci?

— Tu ce-ai propune?

— Habar n-am, răspunse Larry cu un oftat.

— Răspunsul meu este acelaşi.

— Ştii ceva? Azi-dimineaţă l-am văzut pe un individ care spunea că are de gând să se ducă pe Yankee Stadium şi să facă la... să se masturbeze în mijlocul terenului.

Simţea cum i se ridică din nou sângele în obraji.

— Mi se pare o plimbare îngrozitor de lungă. De ce nu i-ai sugerat să-şi aleagă un loc mai în apropiere?

Oftă, iar oftatul i se transformă apoi într-un fior. Îşi deschise poşeta, scoase un flacon de medicamente şi vârî în gură o pastilă gelatinoasă.

— Ce este? se interesă Larry.

— Vitamina E, îi răspunse ea cu un zâmbet strălucitor şi fals.

Ticul de la gât îi reveni o dată sau de două ori. Femeia se linişti apoi.

— Barurile sunt pustii, îi spuse Larry deodată. Am intrat la Pat's, pe Forty-third, nu era absolut nimeni înăuntru. Au barul acela imens, din mahon, m-am dus în spatele lui şi mi-am turnat un pahar de apă plin cu Johnnie Walker. Apoi mi-am dat seama că nu aveam nici un chef să mă aflu acolo. L-am lăsat pe tejghea şi am plecat.

Oftară la unison, ca un duet.

— Eşti o persoană foarte plăcută, declară ea. Îmi place de tine. Şi mi se pare nemaipomenit că nu eşti nebun.

— Îţi mulţumesc, doamnă Blakemoor.

Era surprins şi flatat, în acelaşi timp.

— Rita. Spune-mi Rita.

— Perfect.

— Nu ţi-e foame, Larry?

— Dacă stau să mă gândesc, îmi este.

— Ai putea să inviţi o doamnă la masă.

— Mi-ar face o deosebită plăcere.

Ea se ridică şi-i oferi braţul cu un zâmbet uşor dezaprobator, în momentul când îşi trecu mâna pe după braţul întins, în nări îi veni o adiere dinspre poşeta ei, un miros care în acelaşi timp îi aducea mângâiere şi se asocia în mintea lui cu o persoană adultă, aproape bătrână, ceva tulburător. În desele lor ieşiri la

cinematograf, maică-sa purtase întotdeauna poşetă.

Uită apoi acest gând; ieşiră din parc şi o porniră pe Fifth Avenue, îndepărtându-se de maimuţa moartă, de monstrul-urlător şi de trufandaua care nu avea să mai părăsească niciodată toaleta de la Transverse Number One. Ea turuia fără încetare, iar mai târziu nu mai izbuti să-şi aducă aminte de nici unul dintre lucrurile despre care-i vorbise (ba da, despre un singur fapt: visase întotdeauna, îi mărturisise ea, să se plimbe pe Fifth Avenue la braţ cu un tânăr chipeş, un bărbat suficient de tânăr ca să fie propriul ei fiu), cu toate acestea îşi aduse adesea aminte de plimbare, mai ales atunci când structura ei fragedă avea să se prăbuşească, ca o jucărie asamblată neglijent. De zâmbetul ei minunat, de conversaţia ei uşoară, cinică, spirituală, de şoapta materialului din care erau făcuţi pantalonii ei.

Intrară într-un mic restaurant, unde Larry găti, puţin stângaci, dar ea îi aplaudă fiecare fel de mâncare: friptura, cartofii prăjiţi, nessul, plăcinta cu rubarbă şi căpşuni.

CAPITOLUL 28

ÎN FRIGIDER era o tartă cu căpşuni. Era acoperită cu folie Saran Wrap şi, după ce o cântărise multă vreme cu priviri posomorâte şi năucite, Frannie o scoase, o aşeză pe tejghea şi-şi tăie o felie. O căpşună căzu pe masă cu un plescăit surd, când trecu felia de plăcintă pe o farfurie mai mică. Ridică fructul şi-l mâncă. Şterse mica pată de suc de pe suprafaţa tejghelei cu o cârpă de vase. Aşeză din nou folia peste restul prăjiturii şi o puse la loc, în frigider.

În momentul în care se întoarse ca să ia farfuria se întâmplă să-i cadă ochii pe suportul de cuţite de lângă dulap. Tatăl ei îl făcuse din două şine magnetice. Între ele atârnau cuţitele, cu lama în jos. Soarele puternic al după-amiezei se reflecta de suprafaţa lor strălucitoare. Rămase cu privirile aţintite asupra cuţitelor vreme îndelungată, fără ca expresia posomorâtă, vag curioasă, din privirile ei să sufere vreo schimbare, frământând în mâini cutele şorţului prins la brâu.

În cele din urmă, cam după vreun sfert de oră, îşi aminti că se gândea la ceva anume. Oare la ce? Dintr-un motiv care-i scăpa, în minte îi veni un citat biblic, de fapt o parafrază: *Decât să te uiţi la paiul din ochiul altuia, mai bine ai vedea bârna din ochiul tău.* Începu să cântărească vorbele. Pai? Bârnă? Aceste două cuvinte o puseseră întotdeauna în încurcătură. Ce fel de bârnă? Ca raza de Lună? Sau ca o grindă pe care se sprijină acoperişurile? Tot aşa existau şi "raza" unei lanterne şi figuri "radioase", iar New Yorkul avusese un primar cu numele de Abe Beame, ca să nu mai vorbim de un cântec pe care-l învăţase în timpul Şcolii Biblice de Vacanţă... Voi *fi raza Lui de soare.*

...Decât sa te uiţi la paiul din ochiul altuia...

Dar nu era vorba de ochi, ci de tartă. Se întoarse şi văzu o muscă plimbându-se pe prăjitură. O alungă cu un gest al mâinii. Adio, domnule Muscoi, să nu te mai atingi de plăcintoi.

Contemplă multă vreme felia de tartă. Mama şi tatăl ei muriseră amândoi, asta ştia prea bine. Maică-sa se stinsese la Sanford Hospital, iar taică-său — cel care odinioară ştiuse s-o facă să se simtă totdeauna bine

venită la el în atelier — zăcea fără viaţă în pat, în camera de la primul cat. Oare de ce cuvintele aveau mereu capriciul de a-i veni în rime? Versuri ieftine, îngrozitoare, care îi năvăleau în minte, ca textele alea idioate pentru exersarea memoriei, de care ţi-aduci aminte în delirul provocat de febră. *Câinele are-o căpuşă, care-l atacă la guşă...*

Îşi veni brusc în fire, străbătută de un fior de spaimă. În încăpere se răspândise un miros fierbinte. Ceva ardea.

Frannie privi repede peste umăr şi descoperi o tigaie în care se prăjeau cartofi, pe care o pusese pe plită şi o uitase acolo. Un nor gros şi rău mirositor se revărsa din direcţia respectivă. Din tigaie săreau stropi mari de grăsime care, aterizând pe suprafaţa fierbinte, se aprindeau pentru scurt timp, ca şi cum o mână invizibilă ar fi dat foc la nişte brichete cu butan. Interiorul vasului era negru ca tăciunele.

Atinse mânerul tigăii şi-şi retrase repede degetele, tresărind uşor. Era prea fierbinte ca să poţi pune mâna. Apucă un şervet, îl înfăşură în jurul mânerului şi scoase repede pe uşa din spate vasul, care sâsâia înfuriat, ca un balaur. Îl aşeză pe prima treaptă a scării verandei. Deşi percepea parfumul de caprifoi şi zumzăitul albinelor, nu le băgă în seamă. Timp de o clipă, vălul gros care-i atenuase toate reacţiile emotive din ultimele patru zile fu străpuns, iar ea se simţi cu adevărat speriată. Speriată? Nu... de fapt, se afla într-o stare de groază incipientă, la numai un pas de panică.

Îşi aduse aminte cum curăţase cartofii şi-i pusese la prăjit în ulei marca Wesson Oil. *Acum* de-abia îşi amintea. Dar pentru o vreme... pfui! Pur şi simplu uitase.

Stând pe verandă, încă ţinând cârpa de vase într-o mână, încercă să reconstituie cu exactitate şirul gândurilor ei după ce pusese cartofii la prăjit. I se părea că este foarte important.

Păi, mai întâi îi venise în minte că o masă constând exclusiv din cartofi prăjiţi nu era prea hrănitoare. Apoi se gândise că, dacă bufetul McDonald's de pe US 1 n-ar fi fost închis, n-ar fi fost obligată să-i pregătească ea, ci ar fi putut să adauge şi un hamburger la meniu. N-ar fi făcut decât să ia maşina şi să oprească chiar în dreptul ferestrei aceleia pe unde primeai mâncarea direct. Şi-ar fi comandat un Quarter Pounder şi cartofi din cei mari, care se vindeau în cutii de un roşu-aprins, din carton. Cu mici pete de grăsime în interior. Nesănătoşi, fără îndoială, însă altfel, o adevărată desfătare. Pe urmă... se spune, doar, că femeile însărcinate au tot felul de pofte ciudate.

Ajunse astfel la următoarea verigă a lanţului. Poftele ciudate o duseseră cu gândul la tarta cu căpşuni ascunsă în frigider. Dintr-o dată, i se păru că-şi dorea o felie din tartă mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Prin urmare, se pregătise să mănânce din prăjitură, dar la un moment dat privirile ei fuseseră atrase de suportul pentru cuţite pe care tatăl ei îl făcuse pentru maică-sa (doamna Edmonton, soţia medicului, se arătase atât de încântată de suport, încât Peter îi meşterise şi ei unul, cu două Crăciunuri în urmă), după care mintea ei pur şi simplu... se scurtcircuitase. Paie... bârne... muşte...

— Vai, Doamne, se adresă ea curţii pustii din spatele casei şi grădinii pe care taică-său nu mai apucase s-o plivească.

Se aşeză, îşi îngropă faţa în şorţ şi plânse.

După ce lacrimile i se uscară, crezu că se simte ceva mai bine... dar teama nu-i dispăruse cu totul. Oare îmi pierd minţile? se întrebă ea. Oare aşa se întâmplă, oare aşa te simţi când suferi o criză nervoasă sau cum s-o chema ca?

Din momentul în care tatăl ei murise, cu o seară în urmă, la ora 8.30, capacitatea de concentrare mintală părea să-i fi scăzut considerabil. Uita ce făcuse, mintea i-o lua razna, spre cine ştie ce tărâmuri de vis, sau pur şi simplu cădea în amorţeală, fără să se mai gândească la absolut nimic, mai puţin conştientă de ceea ce se petrece în jurul ei decât o căpăţână de varză.

După ce tatăl ei se stinsese, rămăsese alături de el multă vreme. Apoi coborâse la parter şi deschisese televizorul.. Fără vreun motiv anume; după cum se spune, în clipa respectivă i se păruse o idee bună. Singurul post care emitea era WCSH din Portland, afiliat la NBC, care, din câte înţelesese ea, transmitea un spectacol absolut dement despre un fel de proces. Un negru, care părea întruchiparea celor mai sumbre coşmaruri ale membrilor din Ku Klux Klan despre vânători de capete africani, se prefăcea că execută nişte albi cu pistolul lui, în timp ce alţi oameni din public aplaudau. Desigur, era o simplă înscenare — asemenea lucruri nu se prezentau la televizor, dacă erau reale —, şi totuşi scenele păreau *reale.* Îi aduceau aminte de *Alice în ţara Minunilor,* cu osebire că de această dată nu Regina de Cupă urla "Tăiaţi-le capetele!", ci... cum? Cine? Prinţul Negru, din câte Presupusese ea. Cu toate că animalul acela încins la brâu nu aducea nici pe departe cu un Prinţ.

Ceva mai târziu (deşi n-ar fi fost în stare să precizeze după câtă vreme), în cursul

aceluiaşi program, alţi bărbaţi au năvălit în studio şi a izbucnit un schimb de focuri, realizat încă şi mai realist decât execuţiile. A văzut oameni aproape decapitaţi de gloanţele de calibru mare, căzuţi la pământ cu sângele ţâşnind din gâtlejurile sfârtecate, ca din nişte, teribile pompe arteriale. Îşi aminti că gândise, în felul ei dezlânat, că ar fi trebuit să apară din când în când pe ecran unul dintre anunţurile acelea ale lor, avertizându-i pe părinţi să-i ducă pe copii la culcare sau să schimbe canalul. Îşi aminti că-i trecuse prin minte că WCSH şi-ar putea pierde licenţa de emisie; nu încape îndoială, programul era *infernal* de sângeros.

Închisese televizorul atunci când obiectivul aparatului de filmat se înălţase, prezentând doar reflectoarele din studio agăţate de plafon, şi se întinsese pe canapea, cu privirile aţintite în propriul ei tavan. Somnul o furase chiar acolo, iar dimineaţa, când se trezise, era convinsă pe trei sferturi că visase întregul program. De fapt, chiar asta era poanta: totul începuse să pară un coşmar străbătut de cele mai neaşteptate şi inexplicabile nelinişti. Un coşmar care începuse o dată cu moartea mamei: aceea a tatălui ei nu făcuse decât să amplifice nişte lucruri existente. La fel ca şi în *Alice,* evenimentele deveneau tot mai stranii.

Avusese loc o întrunire specială a municipalităţii, la care tatăl ei participase, deşi în momentul respectiv era deja bolnav. Îl însoţise şi Frannie, care avea sentimentul că se mişcă într-o lume ireală, ca o drogată — chiar dacă fizic se simţea la fel ca întotdeauna.

Primăria fusese aglomerată, se adunase mult mai multă lume decât la şedinţele municipalităţii de la sfârşitul lui februarie sau

începutul lui martie. De peste tot se auzeau strănuturi, tuse şi suflatul nasului în batiste. Cei de faţă erau speriaţi şi gata să-şi dea drumul la nervi la cea mai mică provocare. Vorbeau tare, cu voci răguşite. Se ridicau în picioare. Făceau gesturi vehemente cu mâinile. Pronunţau sentinţe. Mulţi dintre ei — şi nu numai femeile — aveau chipul scăldat în lacrimi.

În cele din urmă, se luase decizia ca oraşul să fie închis. Nu se va mai permite accesul nimănui. Dacă oamenii doreau să plece, foarte bine, atât timp cât înţelegeau limpede că nu aveau cum să se mai întoarcă. Drumurile care legau oraşul de exterior — şi mai ales US 1 — urmau să fie baricadate cu automobile (după o aprigă dispută verbală, care durase o jumătate de oră, hotărâseră să se folosească de camioanele Serviciilor Comunale, proprietatea oraşului), iar voluntari înarmaţi cu puşti aveau să păzească aceste puncte de blocadă. Cei care doreau să se folosească de US 1 pentru a călători spre nord sau spre sud urmau să fie îndreptaţi către Wells, la miazănoapte, sau către York, la miazăzi, unde puteau intra pe Interstate 95, ocolind astfel Ogunquit. Iar cei care ar fi încercat totuşi să forţeze trecerea aveau să fie împuşcaţi. Şi omorâţi? se interesă cineva. Ba bine că nu, se repeziră alţi câţiva.

Un mic grup, format din circa douăzeci de persoane, susţinea să fie alungaţi din oraş cei care se molipsiseră deja. Votul împotriva lor a fost însă covârşitor, deoarece în acea scară de 24, când avea loc întrunirea, aproape toţi orăşenii sănătoşi aveau rude apropiate sau prieteni bolnavi. Majoritatea credeau ştirile potrivit cărora vaccinul urma să sosească în curând. Cum ar mai fi putut sa privească iarăşi unii în ochii altora, spuneau ei, dacă

toată chestia se dovedea a fi o alarmă falsă, la care ei reacţionaseră exagerat, gonindu-i pe cei apropiaţi ca pe nişte câini de pripas?

Atunci, cineva a sugerat să fie alungaţi toţi *vilegiaturiştii* bolnavi.

Vilegiaturiştii, prezenţi în număr mare, au susţinut cu înverşunare că ei fuseseră cei care întreţinuseră ani întregi şcolile, drumurile, săracii şi plajele publice ale oraşului prin impozitele pe care le plăteau pentru vile. Afacerile care nu reuşeau să se menţină pe linia de plutire de la mijlocul lui septembrie şi până în iunie nu supravieţuiau decât datorită dolarilor pe care-i cheltuiau ei vara. Iar dacă aveau să fie trataţi într-o asemenea manieră nedemnă, locuitorii din Ogunquit să fie siguri că ei nu se vor întoarce niciodată. Şi atunci nu le rămânea decât să scurme din nou prin mâl după homari, scoici şi raci, ca să-şi câştige existenţa. Moţiunea izgonirii din oraş a vilegiaturiştilor bolnavi a căzut cu o majoritate confortabilă.

Încă înainte de miezul nopţii, baricadele fuseseră ridicate, iar până a doua zi, în zorii zilei de 25, mai mulţi oameni fuseseră împuşcaţi în preajma barajelor, majoritatea fiind doar răniţi, dar trei sau patru fuseseră ucişi. Aproape toţi erau locuitori ai Bostonului, care se refugiau în masă spre nord, cuprinşi de groază şi prostiţi din cauza panicii. Unii consimţiseră de bunăvoie să se întoarcă la York şi ocoliseră oraşul, dar alţii erau prea înnebuniţi ca să mai fie în stare să priceapă şi încercaseră fie să pătrundă frontal prin bariere, fie să le ocolească prin şanţul domol de la marginea drumului. Fuseseră trataţi cum se cuvine.

Însă până către seară, cei mai mulţi dintre cei care păzeau barierele erau şi ei foarte bolnavi, roşii la faţă din cauza febrei,

proptindu-şi mereu puştile între picioare, ca să-şi poată şterge nasul. Câţiva dintre băieţi, ca Freddy Delancey sau Curtis Beauchamp, îşi pierduseră pur şi simplu cunoştinţa şi căzuseră la pământ; mai târziu fuseseră duşi înapoi, la clinica improvizată deasupra primăriei, unde-şi găsiseră sfârşitul.

Ieri de dimineaţă însă, tatăl lui Frannie, care fusese împotriva ideii cu blocarea drumurilor, căzuse la pat, iar ea rămăsese lângă el ca să-l îngrijească. N-a acceptat să fie dus la spital. Dacă tot avea să moară, îi spusese el lui Frannie, prefera să se întâmple chiar aici, acasă, decent, într-un loc cât mai izolat cu putinţă.

La începutul după-amiezei, traficul încetase aproape cu desăvârşire. Gus Dinsmore, paznicul parcării de la plaja publică, zisese că, după părerea lui, atâtea maşini rămăseseră nemişcate de-a lungul drumurilor, încât chiar şi cele la volanul cărora se mai aflau încă şoferi (sau şoferiţe) în stare să conducă nu aveau cum să mai înainteze. Cu atât mai bine, pentru că în după-amiaza zilei de 25 nu mai rămăseseră decât vreo treizeci de bărbaţi capabili să stea de strajă. Chiar şi Gus, care se simţise perfect până ieri, fusese doborât de răceală. De fapt, singura persoană care părea să fi rămas sănătoasă în întregul oraş, în afară de ea, era Harold, fratele lui Amy Lauder, în vârstă de şaisprezece ani. Amy murise chiar înainte de acea primă întrunire a orăşenilor; rochia ei de mireasă rămăsese nepurtată, atârnată în şifonier.

Fran nu ieşise astăzi din casă şi nu văzuse pe nimeni de când trecuse pe la ea Gus, ieri după-amiază, ca să vadă ce face. Auzise în câteva rânduri zgomot de motoare de dimineaţă şi detunătura a două focuri de

armă, de undeva, din apropiere, în rest nimic. Liniştea perfectă, netulburată de nimic, îi întărea şi mai mult senzaţia de ireal.

Iar acum existau câteva lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze. Muşte... ochi... plăcinte. Frannie se surprinse ascultând frigiderul. Acesta era dotat cu un dispozitiv automat de producere a gheţii; cam la fiecare douăzeci de secunde se auzea un zgomot înfundat, venind din măruntaiele maşinăriei, de câte ori se mai forma un cub.

Rămase acolo aproape o oră întreagă, cu farfuria în faţă, cu o mină posomorâtă, pe jumătate întrebătoare. Încetul cu încetul, un nou gând începu să se ridice din adâncuri — de fapt, două gânduri, ce i se păreau legate între ele şi, în acelaşi timp, total străine unul de celălalt. Erau ele oare părticele ale unui gând mai mare? Începu să le examineze mai atent, urmărind în continuare, cu o ureche, căderea cuburilor de gheaţă în dispozitivul din interiorul frigiderului. Cel dintâi gând era acela că tatăl ei murise: murise acasă, ceea ce fusese probabil o mulţumire pentru el.

Cel de al doilea avea de-a face cu ziua respectivă. Era o zi minunată de vară, fără de cusur, de felul acelora pentru care turiştii veneau pe litoralul din Maine. Nu vii ca să înoţi, pentru că apa nu este niciodată destul de caldă pentru baie; vii ca să admiri nesfârşita frumuseţe a zilelor de aici.

Soarele strălucea cu putere; din locul unde stătea, Frannie putea citi termometrul montat în afara ferestrei din spate a bucătăriei. Mercurul se ridicase până aproape de douăzeci şi şapte de grade. Era o zi minunată, iar tatăl ei era mort. Mai exista oare şi o altă legătură, în afară de aceea sentimentală, cu mult prea evidentă?

Se încruntă, cuprinsă de confuzie şi de apatie. Mintea ei se învârti în jurul acestor probleme, apoi porni în derivă către altele, pentru a se întoarce însă de fiecare dată la punctul de plecare.

Era o zi minunată şi *caldă,* iar tatăl ei era mort.

În clipa aceea înţelese care era legătura şi-şi închise ochii, strângând din pleoape, ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură.

În acelaşi timp, mâinile i se încleştară printr-un gest reflex în faţa de masă, aruncând farfuria la podea. Porţelanul se făcu ţăndări cu zgomotul unei bombe, iar Frannie scoase un ţipăt, îşi duse mâinile la obraji, săpând în ei brazde adânci cu unghiile. Din privirile ei dispăruse cu desăvârşire apatia şi plutirea aceea imprecisă. Se simţea de parcă ar fi fost pălmuită zdravăn sau ca şi cum i s-ar fi plimbat pe sub nas o sticluţă cu amoniac.

Nu este posibil să ţii un cadavru în casă. Cu atât mai puţin în miezul verii.

Indiferenţa începu să i se strecoare din nou în minte, ştergând claritatea gândului, drapând şi ascunzând o parte din oroarea lui. Se apucă să asculte iarăşi zgomotul surd al cuburilor de gheaţă...

Se luptă cu letargia. Se ridică în picioare, se duse la chiuvetă, o umplu, apoi îşi stropi obrajii cu apa rece luată în căuşul palmelor, înfiorându-şi pielea pe care apăruse o boare de transpiraţie.

Se putea lăsa oricât în voia reveriei, dar mai întâi trebuia să se ocupe de chestiunea aceea. *Neapărat.* Nu putea să-l lase să zacă pur şi simplu în patul lui de la etaj, acum, în miez de vară. Situaţia semăna prea tare cu povestirea aceea a lui Faulkner, care nu lipsea din nici una dintre antologiile de texte destinate colegiilor. "Un trandafir pentru

Emily." Ceilalţi nu reuşiseră să-şi explice de unde venea duhoarea aceea teribilă, care dispăruse după o vreme. Era... era...

— Nu! strigă ea în bucătăria însorită.

Începu s-o străbată cu paşi hotărâţi, gândindu-se intens. Mai întâi îi veni în minte întreprinderea locală de pompe funebre. Dar cine mai era în stare acum... să se ocupe...

— Degeaba te tot ascunzi! ţipă ca furioasă, în încăperea pustie. Cine are să-l *îngroape?*

Răspunsul îi veni pe dată, stârnit de sunetul propriei sale voci. Era absolut limpede. Ea trebuia s-o facă. Cine altcineva? Ea urma să-l îngroape.

Cam pe la 2.30, auzi zgomotul unei maşini care intra pe drumul de acces; motorul greu torcea mulţumit, sugerând puterea ascunsă în măruntaiele lui. Frannie aşeză cazmaua pe marginea gropii — săpa în grădină, între roşii şi salată — şi se întoarse, puţin speriată.

Maşina era un Cadillac Coupe de Ville nou-nouţ, verde ca sticla, din care coborî Harold Lauder cel gras, în vârstă de şaisprezece ani. Frannie simţi instantaneu un val de dezgust. Nu-l agrea pe Harold şi nu cunoştea pe nimeni care să-l placă, nici măcar Amy, sora lui, acum moartă. Probabil maică-sa îl iubise. Ironia sorţii, constată Fran cu tristeţe, făcuse ca unica persoană supravieţuitoare din Ogunquit, în afara ei însăşi, să fie unul dintre foarte puţinii oameni din oraş pe care pur şi simplu nu putea să-i sufere.

Harold se ocupa de revista literară a Liceului Ogunquit şi scria povestiri stranii la timpul prezent sau al căror punct de vedere era transferat persoanei a doua, combinând uneori aceste două procedee. *Străbaţi*

coridorul acela delirant şi-ţi faci loc cu umărul prin uşa sfărâmată ca să arunci o privire stelelor circuitului de viteză... cam acesta era stilul lui Harold.

— Îi place să se joace cu mâna în pantaloni, îi mărturisise Amy odată lui Fran. Ce părere ai de chestia asta? Se joacă cu mâna în pantaloni şi poartă aceeaşi pereche de chiloţi până când se fac ca din tablă.

Părul lui Harold era negru şi unsuros. Părea destul de înalt, peste un metru optzeci, în schimb cântărea aproape o sută zece kilograme. Se dădea în vânt după cizme de cowboy cu cioc, centuri milităreşti late, din piele, pe care trebuia mereu să le tragă în sus, din cauză că avea burta mult mai voluminoasă decât curul, şi cămăşi înflorate, care se umflau pe el ca nişte pânze de corabie. Lui Frannie puţin îi păsa dacă se joacă sau nu cu mâna în pantaloni, cât de gras este sau dacă în săptămâna asta îl imita pe Wright Morris sau pe Hubert Selby Jr. Dar cînd îl privea, se simţea neliniştită şi vag dezgustată, ca şi cum ar fi simţit, prin intermediul unui proces telepatic de joasă speţă, că aproape fiecare gând al lui Harold era învăluit într-un strat subţire de jeg. Dar nu-şi închipuia, nici măcar într-o situaţie ca aceasta, că Harold ar putea fi periculos, ci doar la fel de neplăcut, sau poate chiar ceva mai puţin suportabil decât de obicei.

Băiatul n-o văzuse încă. Cerceta casa din priviri.

— E careva acasă? strigă el, apoi îşi vârî mâna prin geamul Cadillacului şi apăsă claxonul.

Sunetul strident o călcă pe Frannie pe nervi. Probabil nu i-ar fi răspuns, dacă n-ar fi ştiut că va vedea groapa când să se urce în maşină, şi pe ea însăşi la un capăt al

excavaţiei. O secundă se simţi tentată să se ascundă în desişul grădinii, printre mazăre şi fasole, până ce Harold ar fi obosit s-o caute şi s-ar fi cărat de acolo.

Stai, îşi zise ea, n-are rost să procedezi aşa. Oricum, el este o altă fiinţă omenească vie.

— Aici, Harold, strigă ea.

Harold tresări, iar bucile lui mari tremurară în pantalonii strâmţi. Evident, nu-şi îndeplinea decât un soi de datorie şi nu se aşteptase cu adevărat să găsească pe cineva. Tânărul se întoarse, iar Frannie merse până la marginea grădinii, printre ierburile ce o atingeau pe picioare, resemnată la gândul că avea să-i suporte privirile, îmbrăcată fiind doar cu şortul alb, de sport, şi bluza subţire, prinsă în bretele. Apropiindu-se de ea, Harold o cercetă cu priviri lacome.

— Ia te uită, Fran, i se adresă el bucuros.

— Bună, Harold.

— Am auzit că rezişti cu oarecare succes la boala asta infernală, prin urmare am făcut aici primul meu popas. Am pornit într-o acţiune de cercetare a oraşului.

Îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii, al căror aspect trăda că aveau o relaţie fugară, în cel mai bun caz, cu periuţa de dinţi.

— Mi-a părut foarte rău când am auzit de dispariţia lui Amy, Harold. Tatăl şi mama ta sunt?...

— Mi-e teamă că aşa este, îi răspunse Harold. Îşi înclină fruntea pentru un moment, apoi îşi smuci capul în sus, făcând să zboare şuviţele părului lui năclăit. Dar viaţa merge înainte, corect?

— Presupun că da, îi răspunse Frannie trist.

Privirile i se plimbau iarăşi în voie pe sânii fetei, care în clipele acelea şi-ar fi dorit nespus să aibă un pulover.

— Cum îţi place maşina mea?

— E a domnului Brannigan, nu?

Roy Brannigan fusese unul dintre agenţii de vânzări imobiliare din partea locului.

— A fost, îi aruncă Harold indiferent. După părerea mea, în zilele acelea de restrişte, indivizii care stăteau la volanul unui asemenea monstru hulpav ar merita să fie spânzuraţi de prima reclamă de Sunoco, dar acum toate acestea ţin de trecut. Mai puţini oameni înseamnă mai multă benzină. *Benzină,* îi trecu lui Frannie, uluită, prin minte, chiar a pronunţat cuvântul *benzină.* Şi mai mult din toate celelalte lucruri, încheie el.

Cu o licărire fugară în ochi, îşi coborî privirile spre buricul ei dezgolit, şi le ridică iarăşi spre faţa fetei, şi le coborî către şort, apoi iar în sus. În zâmbetul lui se citea atât veselia cât şi nesiguranţa.

— Harold, dacă ai vrea să mă scuzi...

— Dar oare ce faci tu acolo, copila mea?

Sentimentul de ireal încerca din nou să i se strecoare în suflet şi se surprinse întrebându-se cât oare poate îndura creierul omenesc înainte de a ceda, ca un fir de elastic întins peste limitele lui de rezistenţă. Părinţii mei sunt morţi, dar eu suport. O boală stranie pare să se fi răspândit asupra întregii ţări, poate asupra întregii *lumi,* secerându-i pe cei buni şi pe cei răi, fără osebire... dar eu suport. Sap o groapă în grădina pe care tatăl meu o plivea cu doar o săptămână în urmă, iar când va fi destul de adâncă, am să-l pun înăuntru... şi *bănuiesc* că voi suporta. Dar Harold Lauder în Cadillacul lui Roy Brannigan, dezbrăcându-mă din priviri şi spunându-mi "copila mea"? Nu mai ştiu, pe Dumnezeul meu. Pur şi simplu nu mai ştiu.

— Harold, îi explică ea cu răbdare. Eu n-am cum să fiu copila ta, sunt cu cinci ani mai

mare decât tine. Din punct de vedere fizic, este *imposibil* ca eu să fiu "copila" ta.

— Nu era decât o figură de stil, zise el, temându-se de duritatea ei, altfel bine ţinută sub control. De fapt, ce faci tu acolo? Ce groapă e aia?

— Un mormânt. Pentru tatăl meu.

— Oh, exclamă Harold Lauder timid şi nesigur pe el.

— Vreau să beau nişte apă înainte de a continua. Cinstit vorbind, Harold, aş prefera să pleci. Sunt necăjită.

— Te înţeleg foarte bine, îi răspunse el rigid. Dar Fran... în grădină?

Fata o pornise deja spre casă, dar acum se întoarse furioasă către el.

— Ei bine, tu ce-ai propune? Să-l aşez într-un coşciug şi să-l duc până la cimitir? Sau ce altceva, pentru numele lui Dumnezeu? Era realmente *îndrăgostit* de grădină! Şi tu ce treabă ai? Ce te amesteci în asta?

Era la un pas să izbucnească în lacrimi. O porni în fugă spre bucătărie, gata să se izbească de bara din faţă a limuzinei. Nu se îndoia că Harold îi admira formele, adunând material pentru cine ştie ce porcărie de film din cele marcate cu X care îi rula fără încetare în minte, fapt care o făcu mai furioasă şi mai tristă decât fusese vreodată în viaţă.

Uşa glisantă se închise cu forţă în urma ei. Se duse la chiuvetă şi bău trei pahare de apă rece, prea repede, şi un ghimpe de durere i se înfipse adânc în frunte. Stomacul ei, luat prin surprindere, fu scuturat de o crampă. Fran rămase câteva momente aplecată deasupra chiuvetei din porţelan, cu ochii închişi, aşteptând să vadă dacă avea să verse. Stomacul i se linişti apoi, ca şi cum ar fi vrut s-o anunţe că acceptă apa rece, cel puţin de probă.

— Fran? se auzi vocea înceată şi ezitantă a băiatului.

Se întoarse şi-l văzu pe Harold în faţa uşii, cu mâinile atârnându-i moale de o parte şi alta a trupului. Părea îngrijorat şi nefericit, iar lui Fran i se făcu deodată milă de el. De Harold Lauder care se plimba prin oraşul trist şi decăzut în Cadillacul lui Roy Brannigan, de Harold Lauder, cel care nu avusese o întâlnire în viaţa lui şi care afişa ceea ce el probabil prefera să eticheteze drept dispreţ faţă de lume. Faţă de întâlniri, fete, faţă de totul. Inclusiv faţă de el însuşi, fără îndoială.

— Harold, îmi pare rău.

— Nu, nu aveam dreptul să vorbesc astfel. Uite ce este, dacă vrei, pot să te ajut.

— Îţi mulţumesc, dar prefer să mă descurc singură. Este...

— O chestiune personală. Desigur, înţeleg.

Ar fi putut să-şi ia un pulover din debaraua de lângă bucătărie, dar era limpede că el ar fi înţeles imediat de ce, iar ea nu intenţiona să-l pună iarăşi într-o situaţie jenantă. Harold se străduia din răsputeri să fie un băiat de treabă — strădania lui semănând poate întrucâtva cu aceea de a vorbi o limbă străină. Ieşi şi ea în verandă şi, pentru câteva clipe, rămaseră amândoi cu privirile îndreptate asupra grădinii, asupra gropii în jurul căreia era răspândită ţărâna. Aerul după-amiezei vibra somnolent împrejurul lor, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă pe Harold.

— N-am habar. Ştii..., începu el, apoi vocea i se stinse.

— Cum?

— Ei bine, îmi vine greu să explic. Eu nu mă număr printre cei mai iubiţi oameni din acest mic petic din New England. Mă

îndoiesc că obştea locală ar fi ridicat vreodată o statuie în amintirea mea, chiar dac-aş fi devenit vreodată un scriitor faimos, după cum am sperat odată. În paranteză fie spus, cred c-am să fiu un om bătrân, cu barba până la brâu, când va apărea din nou un scriitor faimos.

Ea nu spuse nimic, dar continua să-l privească.

— Deci! exclamă Harold, iar trupul îi tresări puternic, ca şi cum pronunţarea cuvântului ar fi coincis cu o explozie. Deci mă văd silit să mă revolt împotriva acestei nedreptăţi. Nedreptate care mie, cel puţin, mi se pare atât de monstruoasă, încât îmi vine mai uşor să cred că bădăranii care conduc citadela învăţământului din localitate au reuşit în fine să mă facă să-mi pierd minţile.

Băiatul îşi împinse ochelarii pe nas, iar ea constată, cu o undă de simpatie, cât de rău fusese năpădit de acnee. Oare nu-i spusese nimeni, se întrebă ea, că apa şi săpunul ar fi rezolvat măcar o parte din problemă? Sau poate întreaga familie fusese prea ocupată s-o urmărească pe Amy cea mică şi frumoasă evoluând fulgerător prin Universitatea Maine, cu o excepţională medie de 3,8, pentru a absolvi a douăzeci şi treia dintr-o serie de o mie de studenţi? Amy cea mândră, care fusese atât de inteligentă şi de plină de viaţă, în timp ce Harold era un tip de-a dreptul iritant.

— Să-mi pierd minţile, repetă Harold încetişor. Am condus prin tot oraşul într-un Cadillac, având doar permisul meu de începător. Şi uită-te la cizmele mele. Îşi suflecă puţin manşeta jeanşilor, dezvăluind o minunată pereche de cizme din cele purtate de cowboys, cu cusături complicate. Optzeci şi şase de dolari. Pur şi simplu am intrat în magazinul Shoe Boat şi mi-am ales o pereche pe măsură. Mă simt un impostor. Ca un actor

într-o piesă de teatru. Astăzi am trecut prin mai multe momente când am fost absolut *convins* că sunt nebun.

— Nici vorbă, îi spuse Frannie. Mirosul lui te lăsa să ghiceşti că nu se mai spălase de trei sau patru zile, dar acest fapt nu o mai dezgusta. Cum sună replica aceea? Am să apar şi eu în visul tău dacă vii şi tu într-al meu? Nu suntem nebuni, Harold.

— Poate c-ar fi mai bine dacă am fi.

— Va veni cineva, zise Frannie. După o vreme. După ce se stinge molima asta, indiferent ce o fi cu ea.

— Cine anume?

— O autoritate oarecare, îi răspunse ea nesigur. Cineva care va... ei... pune din nou ordine în lucruri.

Harold râse amar.

— Dragul meu copil... Îmi pare rău, Fran. Fran, tocmai autorităţile au provocat nenorocirea asta. Se pricep de minune să pună ordine în lucruri. Au rezolvat criza economică, poluarea, problema petrolului şi războiul rece, şi toate astea dintr-o singură lovitură. Mda, să ştii c-au pus ordine în lucruri, chiar aşa. Le-au rezolvat pe toate cam cum a dezlegat Alexandru nodul gordian — l-a tăiat cu sabia.

— Dar nu-i vorba decât de un soi ciudat de *gripă,* Harold. Aşa au zis şi la radio...

— Mama Natură nu lucrează astfel, Fran. Autorităţile astea ale tale au adunat o ceată formată din bacteriologi, virusologi şi epidemiologi într-o instituţie guvernamentală oarecare, ca să vadă ce monştri pot născoci minţile lor. Bacterii. Viruşi. Germeni plasmatici şi cine ştie câte altele. Iar într-o bună zi, un sicofant din ăsta plătit gras a zis: "Ia te uită ce am făcut *eu.* Omoară aproape tot ce-i viu. Nu-i aşa că-i nemaipomenit?" Atunci

i-au dat o medalie, i-au mărit salariul şi i-au dat un loc într-o casă de vacanţă, iar după o vreme cineva a comis o greşeală... Ce ai de gând să faci, Fran?

— Să-l înmormântez pe taică-meu, răspunse ea încet.

— Vai... desigur. Aruncă o privire, apoi îi vorbi foarte repede. Uite ce este, cu am de gând să plec de aici. Adică din Ogunquit. Dacă mai stau mult, sunt sigur că înnebunesc cu adevărat. Fran, de ce nu vii cu mine?

— Unde?

— Nu ştiu. Nu ştiu încă.

— Bine, dacă-ţi vine în minte un loc anume, treci pe-aici şi spune-mi şi mie.

Harold se lumină la faţă.

— Foarte bine, aşa voi face. Vezi... de fapt, e vorba de...

Se retrase încet, apoi începu să coboare treptele verandei ca în transă. Cizmele lui cele noi luceau în soare. Fran îl urmărea cu un soi de amuzament amestecat cu tristeţe.

Îi făcu semn cu mâna chiar înainte de a se sui la volanul maşinii. Fran îi răspunse ridicând braţul. Maşina o porni în marşarier cu o smucitură deloc profesională, apoi parcurse aleea în salturi. Se abătu spre stânga, strivind sub roţi nişte straturi cu florile Carlei, şi fu cât pe ce să intre în şanţul podeţului, înainte de a ajunge pe drum. După aceea claxonă de două ori şi porni. Fran aşteptă până ce dispăru, pe urmă se întoarse în grădina tatălui ei.

După ora 4, Frannie intră în casă şi urca la etaj, trăgându-şi cu greu picioarele şi făcând un efort de voinţă pentru fiecare pas. Avea o durere surdă în tâmple şi la frunte, din cauza căldurii, a extenuării şi a stării de încordare.

Îşi zisese să mai aştepte încă o zi, dar atunci lucrurile ar fi stat şi mai rău. Ţinea sub braţ cea mai bună faţă de masă din damasc a mamei ei, pe care o păstra pentru musafiri.

Nu mergea atât de bine pe cât sperase, dar în nici un caz atât de rău pe cât se temuse. Avea muşte pe chip, care aterizau, îşi frecau picioruşele păroase din faţă, apoi porneau din nou în zbor, iar pielea lui căpătase o nuanţă întunecată, dar era oricum atât de bronzat de la lucrul în grădină, încât de-abia dacă se băga de seamă... dacă voiai cu tot dinadinsul să nu bagi de seamă, adică. Din fericire însă nu exista nici un miros, iar de lucrul acesta se temuse cel mai mult.

Patul dublu în care se sfârşise era cel pe care-l împărţise cu soţia lui ani la rând. Întinse faţa de masă pe jumătatea de pat a Carlei, în aşa fel încât atingea cu marginea braţul, şoldul şi piciorul tatălui ei. Apoi, înghiţindu-şi un nod (durerea din cap o simţea tot mai rău), se pregăti să rostogolească trupul peste linţoliu.

Peter Goldsmith purta una dintre pijamalele lui în dungi, iar acest lucru i se păru îngrozitor de neplăcut, dar nu era nimic de făcut. Nu suporta nici măcar gândul de a-l dezbrăca şi îmbrăca apoi din nou.

Oţelindu-şi inima, îl prinse de braţul stâng — care era dur şi greu ca o piesă de mobilă — şi-l împinse, rostogolindu-l. În timp ce făcea aceasta, din corp se auzi un nesfârşit şi hidos râgâit, o eructaţie ce părea să nu se mai sfârşească, vibrându-i în gâtlej ca şi cum acolo s-ar fi adăpostit o lăcustă, trezită acum deodată la viaţă în tunelul acela întunecat.

Frannie scoase un ţipăt, încercă să se îndepărteze şi răsturnă noptiera. Pieptenii şi periile, lui, ceasul deşteptător, o mică piramidă de mărunţiş, nişte ace de cravată şi

butoni de cămaşă căzură zornăind pe podea. *Acum* se simţea şi mirosul, o duhoare gazoasă şi putredă, iar în clipa aceea se răspândi şi ultima urmă din ceaţa ce-o învăluise şi-o protejase, iar adevărul i se înfăţişă cu limpezime. Căzu în genunchi şi-i prinse capul în mâini, jelindu-l. Înţelesese că nu înmormânta cine ştie ce păpuşă de dimensiunile unui om matur; îl ducea la mormânt pe *tatăl ei,* iar ultimul, absolut ultimul lui semn omenesc era chiar mirosul acela intens ce plutea acum în aer. Şi care va dispărea în scurt timp.

Lumea deveni cenuşie şi până şi sunetul propriei ei dureri, hohotul continuu al plânsului, începu să i se pară că vine de la distanţă, ca şi cum cu totul altcineva ar fi scos suspinele acelea, poate una dintre femeile mărunte, în straie întunecate, pe care le vezi la jurnalele de ştiri. Trecu multă vreme, n-ar fi fost în stare să spună exact cât, până începu să-şi revină încetul cu încetul, cu gândul la ce mai avea de făcut. Era vorba despre lucruri pe care înainte n-ar fi îndrăznit să creadă că le-ar putea împlini.

Puse din nou mâna pe el şi-l întoarse. Din trupul lui ieşi încă un râgâit, de această dată mai scurt şi mai slab. Îl sărută pe frunte.

— Te iubesc, tăticule, zise. Te iubesc, Frannie te iubeşte.

Lacrimile căzute din ochii ei străluceau pe obrajii bărbatului. Îi scoase pijamaua şi-l îmbrăcă în cel mai bun costum al lui, fără a ţine cont de junghiul din spate, de durerea din grumaz şi din braţe, când ridică pe rând fiecare parte a trupului inert şi greu, ca să le introducă, apoi, în haine. Îi propti sub cap două volume din *Cartea cunoaşterii* ca să-i poată lega cravata cum se cuvine. În sertarul de jos, sub ciorapi, descoperi medaliile lui din

armată — Purple Heart, medaliile pentru bună purtare, tresele din campanie... şi Bronze Star, pe care o obţinuse în Coreea. I le prinse la rever. Aduse de la baie Johnson's Baby Powder şi-i pudră gâtul şi mâinile. Mirosul dulce al prafului, care-i evoca atâtea amintiri, o făcu să plângă iarăşi. Pielea ei strălucea de sudoare, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne negre, era epuizată.

Împături faţa de masă peste el, luă trusa de cusut a mamei ei şi cusu marginile. Dublă şi triplă cusătura. Apoi, gâfâind din greu, izbuti să aşeze trupul pe podea încet, fără să-l scape. Se odihni, pe jumătate leşinată de efort. Când simţi că poate continua, ridică partea de sus a trupului, îl trase până la capătul treptelor, iar pe urmă, cât mai grijuliu cu putinţă, coborî cadavrul până la parter. Se opri încă o dată, cu răsuflarea tăiată. Durerile ascuţite din cap erau acum aproape de nesuportat.

Târî trupul neînsufleţit prin hol, traversă bucătăria şi ieşi în verandă. Coborî cu povara treptele verandei. Atunci trebui să se odihnească iarăşi. Asupra pământului se aşternuse lumina aurie a amurgului. Se lăsă jos, doborâtă, aşezându-se alături de el, cu fruntea sprijinită de genunchi, legănându-se înainte şi înapoi şi plângând. Păsările ciripeau. În cele din urmă, reuşi să-l ducă până în grădină.

Într-un târziu, treaba era terminată. În clipa în care ultimele bucăţi de gazon fuseseră aşezate la locul lor (le potrivise stând în genunchi, ca şi cum ar fi jucat un joc de *puzzle)* ceasul arăta 8.45. Se murdărise. Doar pielea din jurul ochilor rămăsese de culoare albă; zona aceea fusese spălată de lacrimi. Mergea clătinându-se, de obosită ce era. Şuviţele de păr i se lipeau pe obraji.

— Te rog să fii pe pace, tăticule, murmură ea. Te rog.

Duse cazmaua înapoi în atelier şi-o aruncă înăuntru cu indiferenţă. Trebui să se oprească de două ori până să urce cele şase trepte ce duceau spre veranda din spate. Traversă bucătăria fără să aprindă luminile, îşi aruncă din picioare pantofii uşori, înainte de a intra în salon. Se aruncă pe canapea şi adormi de îndată.

În vis urca din nou scările şi se ducea la tatăl ei, ca să-şi îndeplinească datoria şi să-l îngroape cu toată cuviinţa. Dar când pătrunse în încăpere, faţa de masă acoperea deja trupul, iar sentimentul ei de durere, de pierdere ireparabilă, se transformă în altceva... asemănător cu teama. Traversă fără voie încăperea întunecată, dorindu-şi deodată să fugă de acolo, fiind însă incapabilă să-şi oprească înaintarea. Faţa de masă lucea spectral, înspăimântător, şi atunci înţelese:

Sub ea nu se afla tatăl ei. Iar ceea ce se afla acolo nu era mort.

Ceva — cineva — plin de o viaţă infernală şi de o voie bună hidoasă se afla acolo; şi-ar fi dat chiar şi viaţa numai să nu fie silită să tragă pânza dar... nu putea... să-şi oprească paşii.

Mâna ei se întinse, pluti asupra feţei de masă — şi o trase dintr-o singură mişcare.

Rânjea, însă faţa nu i-o putea vedea. Rânjetul acela teribil păru să sufle spre ea un val de frig şi indiferenţă. Nu, nu reuşea să-i distingă trăsăturile, în schimb vedea darul pe care îngrozitorul spectru îl adusese pentru copilul ei nenăscut încă: un umeraş contorsionat.

Ea fugi, fugi din cameră, fugi din vis, urcă, ieşind la suprafaţă pentru scurt timp...

Ieşind pentru scurtă vreme la suprafaţă, în întunericul de la ora 3 noaptea din salon, cu trupul plutind deasupra spumei unui vis, vis care deja se destrăma şi se deşira, lăsând în urma lui doar senzaţia unei sentinţe, aidoma gustului rânced pe care ţi-l lasă în gură cine ştie ce mâncare stricată. În clipa dintre somn şi trezie, îi veni gândul acesta: *Este el, chiar el, Momâia Ambulantă, bărbatul fără faţă.*

Apoi adormi din nou şi de această dată nu visă nimic, iar când se trezi, a doua zi de dimineaţă, nu-şi mai aminti visul. Dar, gândindu-se la copilul din pântecele ei, fu cuprinsă imediat de sentimentul nestăpânit că trebuie să apere fiinţa aceea cu orice preţ, sentiment care o surprinse şi chiar o sperie puţin prin profunzimea şi forţa lui.

CAPITOLUL 29

ÎN ACEEAŞI SEARĂ, în timp ce Larry Underwood dormea cu Rita Blakemoor, iar Frannie Goldsmith dormea singură, visându-şi visul ei sinistru, Stuart Redman îl aştepta pe Elder. Îl aştepta de trei zile — dar în seara respectivă Elder nu avea să-l mai dezamăgească.

În data de 24, la puţin timp după prânz, Elder şi doi asistenţi medicali veniseră şi-i luaseră televizorul. Asistenţii îl scoseseră din încăpere, în timp ce Elder stătea prin preajmă, ţinându-şi revolverul (frumos împachetat într-o pungă din plastic) îndreptat asupra lui Stu. În momentul respectiv însă, Stu nu-şi mai

dorea şi nici nu mai avea nevoie de aparat — de fapt nu făcea decât să-l scutească de o groază de tâmpenii confuze. Tot ce mai avea de făcut era să stea la fereastra lui zăbrelită şi să se uite în jos, la oraşul de pe malul apei. Cum zice şi cântecul, "N-ai nevoie de meteorolog ca să ştii dincotro bate vântul."

Fumul nu mai ieşea în valuri pe coşurile fabricii de textile. Peticele multicolore şi vârtejurile de vopsele din undele râului dispăruseră, iar apele curgeau acum limpezi şi curate la vale. Majoritatea maşinilor, ce păreau, la distanţa de la care le observa el, nişte jucării strălucitoare, dispăruseră din parcarea fabricii, pentru a nu se mai întoarce. Ieri, 26, pe şosea nu mai trecuse decât rareori câte o maşină, iar cei câţiva şoferi se văzuseră siliţi să facă slalom printre automobile încremenite, ca schiorii printre porţi. Serviciile speciale nu se prezentaseră să înlăture epavele.

Centrul oraşului părea total pustiu, oferindu-se privirilor lui ca o hartă în relief. Ceasul din turn, care măsurase orele cât stătuse întemniţat aici, se oprise la ora 9, în dimineaţa asta, când micul cântec ce preceda bătăile trenase, apoi sunase ciudat, ca venind de undeva, dintr-o cutie muzicală scufundată sub apă. Un incendiu izbucnise la ceea ce părea să fie o cafenea sau poate un magazin, imediat în afara oraşului. Arsese în draci toată după-amiaza, fumul negru pătase cerul albastru, dar nici o maşină de pompieri nu-şi făcuse apariţia ca să-l stingă. Dacă respectiva clădire n-ar fi fost amplasată în mijlocul unei parcări acoperite cu asfalt, jumătate de oraş ar fi fost mistuită de flăcări, din câte socotea Stu. Ruinele încă mai fumegau, deşi în timpul după-amiezei plouase puţin.

Stu îşi zicea că, în ceea ce-l priveşte, ultimul ordin al lui Elder era să fie lichidat — de ce nu? În curând nu va fi decât un cadavru, pentru că aflase micul lor secret. Fuseseră incapabili să găsească un tratament sau să descopere în ce fel structura organismului său se deosebea de a tuturor celor care sucombaseră. Gândul că nu vor rămâne decât foarte puţini cărora să le poată comunica secretul respectiv nu intrase probabil vreodată în socotelile lor. Se simţea ca o frunză-n vânt, ţinut sub cheie de o ceată de găozari nervoşi.

Stu era convins că un erou dintr-un program de televiziune sau dintr-un roman ar fi născocit o cale de scăpare, ce naiba, poate chiar nişte oameni în carne şi oase ar fi fost în stare de asta, dar el nu se număra printre ei. În cele din urmă, lăsându-se cuprins de un soi de resemnare temătoare, ajunsese la concluzia că singurul lucru ce-i rămânea de făcut era să-l aştepte pe Elder, pregătindu-se cât mai bine cu putinţă pentru momentul respectiv.

Elder reprezenta cea mai limpede dovadă că instalaţia în care se afla fusese penetrată de ceea ce asistenţii denumeau uneori "Blue" sau, alteori, "supergripă". Cei din jur îi spuneau doctorul Elder, dar de fapt nu era medic. Părea de vreo cincizeci şi cinci de ani, avea ochi duri şi lipsiţi de umor. Nici unul dintre doctorii dinaintea lui Elder nu simţiseră nevoia să ţină o armă îndreptată asupra lui. Elder îl speria pe Stu, deoarece cu un asemenea om nu te puteai înţelege raţional şi nici nu-ţi puteai pleda cauza în faţa lui. Elder aştepta ordine. Iar când le primea, le executa. El făcea parte din categoria purtătorilor de lance, versiunea tip armată a ucigaşului mafiot, prin mintea căruia nu avea să treacă niciodată gândul de a examina ordinele prin prisma evenimentelor în curs de desfăşurare.

Cu trei ani în urmă, Stu cumpărase o carte cu titlul *Watership Down,* ca s-o trimită unui nepot de-al lui din Waco. Scosese o cutie în care să pună cartea şi atunci, din cauză că detesta împachetatul cadourilor chiar mai mult decât cititul, deschisese la prima pagină, cu gândul s-o răsfoiască puţin şi să vadă despre ce este vorba. Citise prima pagină, apoi următoarea... după care fusese fermecat cu totul. Rămăsese treaz toată noaptea, bând cafele, fumând şi citind cu nesaţ, aşa cum păţesc cei ce nu sunt prea obişnuiţi să citească din pură plăcere. Ce să vezi, toată chestia s-a dovedit a fi despre iepuri. Cele mai proaste şi mai laşe animale ale Domnului... dar individul care a scris cartea aceea i-a făcut să pară altfel. Până la urmă, chiar prindeai drag de ei. Povestea era nemaipomenită, iar Stu, care citea cu viteza melcului, o termină peste două zile.

Lucrul care i se întipărise cel mai bine în minte din întreaga carte fusese un cuvânt: prostraţie sau "încremenire", pur şi simplu. Îl înţelesese de la bun început, pentru că văzuse o mulţime de animale încremenite la viaţa lui, iar pe câteva le şi călcase, pe şosea. Un animal cuprins de o asemenea stare se ghemuieşte în mijlocul drumului, cu urechile date pe spate şi urmărind cum se apropie maşina, incapabil să fugă din calea morţii iminente. Un cerb ar putea fi făcut să încremenească aprinzându-i pur şi simplu o lanternă în ochi. Ratonilor le vine de hac muzica puternică, iar papagalii încremenesc dacă le baţi ritmic în colivie.

Elder îi transmitea aceeaşi senzaţie lui Stu. Era suficient să-l privească în ochii de un albastru pal ca să simtă cum i se scurge din vine ultima picătură de voinţă. Neîndoios, Elder nici n-ar fi avut nevoie de pistol ca să-l

lichideze. Probabil făcuse cursuri de karate, de kick-boxing şi învăţase tot soiul de fente murdare. Ce şanse avea el în faţa unui asemenea om? Era suficient să se gândească la Elder pentru ca voinţa lui să se topească. Încremenea. Era un cuvânt care definea foarte bine o stare de spirit foarte neplăcută.

La puţin timp după ora 10 seara, lumina roşie de deasupra uşii se aprinse, iar Stu se simţi cuprins de un val de transpiraţie pe braţe şi pe faţă. Aşa păţea ori de câte ori se aprindea lumina purpurie, pentru că odată şi odată Elder tot avea să-şi facă apariţia singur. Şi avea să fie singur pentru că nu-şi dorea martori. Pe undeva trebuia să existe un crematoriu în care să fie arse victimele epidemiei de gripă. Elder avea să-l arunce înăuntru. Ca pe un sac. Pentru ca nimic să nu tulbure ordinea.

În uşă apăru Elder. Singur.

Stu stătea pe patul de spital, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului. La vederea lui Elder, senzaţia aceea de greaţă, de acum familiară, i se instală în stomac. Se simţi împins să reverse un torent de rugăminţi, cu toate că ştia prea bine că demersul lui n-avea să-i servească la nimic. În spatele feţei ghicite dincolo de vizorul transparent al costumului alb nu se putea citi vreo urmă de milă.

Acum lucrurile i se păreau extrem de limpezi, pline de culoare, derulându-se la o viteză redusă. Aproape îşi putea auzi ochii rotindu-se încet în lichidul ocular, în timp ce urmărea mişcarea lui Elder prin încăpere. Prin costumul lui strâmt se putea vedea că este un tip agil şi puternic. Gaura de la capătul ţevii revolverului din mâna lui părea mare cât o gură de tunel.

— Cum te simţi? se interesă Elder.

Chiar şi prin microfonul cel mic, Stu putea distinge că Elder vorbea pe nas. Elder era bolnav.

— La fel, spuse Stu, surprins de faptul că vocea nu-i şovăia. Ia zi, când ies de aici?

— Curând, îl asigură Elder. Arma lui era oarecum îndreptată în direcţia lui Stu, nu chiar spre el, dar nici neapărat într-altă parte. Apoi se auzi un strănut înăbuşit dinspre el. Nu eşti prea vorbăreţ, nu-i aşa?

Stu ridică din umeri.

— Aşa-mi place să fie un bărbat, zise Elder. Ăia buni de gură sunt cei mai mari fricoşi şi plângăcioşi. Domnule Redman, acum douăzeci de minute am primit instrucţiuni în legătură cu dumneata. Nu este vorba de nişte ordine prea grozave, dar cred c-ai să te descurci.

— Ce fel de ordine?

— Ei bine, mi s-a ordonat să...

Stu privi cu interes pe lângă umărul lui Elder, către pragul înalt şi nituit al uşii cu ecluză pneumatică.

— Isuse Cristoase! exclamă el. Ăla-i un afurisit de şobolan, ce fel de instituţie serioasă mai e şi asta, cu şobolani în ea?

Elder se răsuci pe călcâie, iar Stu fu atât de surprins de succesul neaşteptat al stratagemei lui, încât pentru o fracţiune de secundă rămase ţintuit. Apoi se lăsă să alunece din pat şi prinse spătarul scaunului cu ambele mâini, chiar în clipa când Elder se pregătea să se întoarcă. Elder holbase ochii şi părea alarmat. Stu ridică scaunul deasupra capului, înaintă un pas şi izbi cu toată forţa pe care i-o dădea statura lui masivă.

— Întoarce-te la locul tău! îi strigă Elder. Să nu cumva...

Scaunul îl lovi cu putere în braţul drept. Arma se declanşă, dezintegrând punga de

plastic, iar glonţul ricoşă din podea. Revolverul căzu apoi pe jos, unde bubui încă o dată.

Stu se temu că nu va avea prilejul să-i aplice mai mult de o lovitură înainte ca Elder să-şi revină. Îşi puse în gând să profite cât mai mult de ocazie. Îşi luă avânt în stilul marelui jucător de baseball Henry Aaron. Elder încercă să-şi ridice braţul fracturat, dar fără succes. Picioarele scaunului se sfărâmară în cască, iar vizorul din plastic transparent se făcu ţăndări, rănind ochii şi faţa lui Elder, care scoase un ţipăt şi se prăbuşi pe spate.

Apoi se întoarse şi o porni în patru labe după arma ce zăcea pe covor. Stu ridică scaunul pentru ultima oară, ţintind de această dată ceafa lui Elder. Acesta îşi pierdu cunoştinţa. Gâfâind, Stu se aplecă şi apucă revolverul. Se trase deoparte şi ţinti către trupul întins pe burtă, dar Elder nu mai mişca.

Timp de câteva secunde, îl tortură un gând de coşmar: dar dacă Elder nu primise ordin să-l ucidă, ci să-l elibereze? Dar asta n-avea nici o noimă, nu? Dacă ar fi primit ordinul să-i dea drumul, ce rost ar mai fi avut toată poliloghia aia despre oamenii fricoşi şi plângăcioşi? Altfel de ce-ar fi zis că ordinele nu sunt "prea grozave"?

Nu, Elder fusese trimis aici ca să-l execute.

Tremurând ca varga, Stu cercetă trupul inert. Dacă Elder s-ar ridica acum, îi trecu prin minte lui Stu, nu l-ar nimeri cu cele cinci gloanţe rămase, chiar de la o distanţă atât de mică. Dar Elder nu avea să se mai ridice, după părerea lui. Niciodată. Pe neaşteptate, se simţi năpădit de o asemenea dorinţă să iasă de acolo cât mai iute cu putinţă, încât fu tentat să se năpustească pe uşă, indiferent ce avea să găsească dincolo de ea. Stătuse închis aici mai bine de o săptămână şi nu-şi dorea decât

să respire aer proaspăt, iar apoi să plece departe, cât mai departe de locul acesta infernal.

Însă trebuia să procedeze cu precauţie.

Stu se apropie de ecluza pneumatică, pătrunse înăuntru şi apăsă un buton pe care scria RECICLARE. O pompă de aer intra în funcţiune şi, nu după multă vreme, se deschise uşa din afară. Dincolo de ea nu era decât o încăpere mică, mobilată doar cu un birou. Pe birou se afla un mic teanc de fişe medicale şi... hainele lui. Cele pe care le purtase în avion, în zborul de la Braintree la Atlanta. Degetul îngheţat ai fricii îl atinse iarăşi. Fără îndoială, lucrurile ar fi fost arse în crematoriu, alături de el. Fişele şi hainele lui. Adio, Stuart Redman. Stuart Redman ar fi devenit o nonpersoană. De fapt...

Auzi un zgomot uşor din spate; Stu se răsuci repede. Elder se apropia de el şovăitor, frânt din mijloc, cu braţele bălăbănindu-se dezordonat. Un ciob ascuţit din plastic i se înfipsese în ochiul prelins. Elder zâmbea.

— Nu te mişca, zise Stu.

Ridică arma şi ţinti cu ambele mâini — şi totuşi ţeava tremura.

Elder nu dădea nici un semn că ar auzi. Se apropia tot mai mult.

Tresărind, Stu apăsă trăgaciul. Pistolul i se smuci în mână, iar Elder se opri în loc. Zâmbetul i se transformase în grimasă, de parcă ar fi fost cuprins brusc de o durere de stomac. Pe pieptul costumului său alb apăruse un mic orificiu. Se opri în loc, se clătină, apoi se prăbuşi cu capul înainte. O clipă, Stu îl contemplă, îngheţat, apoi intră, poticnindu-se, în încăperea unde efectele sale personale se găseau îngrămădite pe birou.

Încercă uşa de la celălalt capăt al biroului şi o deschise. Dincolo de ea se vedea un hol

luminat de becuri fluorescente palide. Cam la jumătatea distanţei până la lifturi fusese abandonată o targă pe roţi, în dreptul a ceea ce era, probabil, camera de gardă a asistenţilor. Auzi un geamăt stins. Cineva tuşea strident şi sacadat, aparent fără sfârşit.

Se întoarse în cameră, îşi adună hainele şi şi le puse sub braţ. Apoi ieşi, închise uşa în spatele lui şi o porni pe culoar. Simţea cum mâna îi transpiră pe patul revolverului lui Elder. Ajuns în dreptul târgii, privi în spatele lui, descumpănit din cauza liniştii şi a pustietăţii. Nu se mai auzea nici tusea aceea. Stu se aştepta ca în orice moment să se trezească în spatele lui cu Elder, venind târâş sau în patru labe, hotărât să-şi îndeplinească ultima misiune pe care o primise. Se surprinse cuprins de regret după siguranţa pe care i-o oferise spaţiul închis şi atât de bine cunoscut al celulei lui.

Suspinul se auzi iarăşi, de această dată mai puternic. Din dreptul lifturilor pornea un alt coridor, perpendicular pe acesta, de al cărui perete stătea sprijinit un bărbat, unul dintre asistenţii medicali, îşi aminti Stu. Faţa-i era umflată şi înnegrită, iar respiraţia grăbită, întretăiată. Observându-l pe Stu, începu din nou să geamă. În spatele lui se afla cadavrul altui bărbat, ghemuit în poziţie de fetus. Mai departe, pe coridor, se distingeau alte trei trupuri, între care şi al unei femei. Asistentul — Vic, îi veni în minte lui Stu, îl cheamă Vic — tuşi din nou.

— Isuse, îngăimă Vic. Ce cauţi aici? Tu n-ai voie să ieşi afară.

— Elder a venit să se ocupe de mine, dar până la urmă am avut eu grijă de el, îi răspunse Stu. Spre bafta mea, era bolnav.

— Sfinte Isuse Cristoase, să ştii c-ai avut un noroc nemaipomenit, spuse Vic, apoi

pieptul îi fu sfâşiat de o nouă criză de tuse, mai slabă. Doare, băi băiete, nici nu-ţi dai seama cât poate să doară. Ce porcărie a ieşit din chestia asta. *Isuse Cristoase.*

— Ascultă, te pot ajuta cu ceva? îi propuse Stu cu stângăcie.

— Uite ce este, dacă vorbeşti serios, cel mai bine ar fi să pui ţeava aia în dreptul urechii mele şi să apeşi pe trăgaci.

Tuşi, apoi se puse să geamă deznădăjduit.

Dar Stu nu era în stare să facă aşa ceva şi, ascultând suspinele neîncetate şi cavernoase ale lui Vic, nervii lui Stu cedară. Fugi spre lifturi, cât mai departe de faţa aceea înnegrită, ca o lună în eclipsă parţială, pe jumătate convins că Vic îl va striga cu vocea aceea neajutorată şi stridentă pe care bolnavii par s-o capete atunci când au nevoie de ceva de la oamenii sănătoşi din jurul lor. Dar Vic nu făcu decât să geamă în continuare, ceea ce era şi mai rău, într-un fel.

Uşa liftului se închisese şi cabina pornise în jos, când lui Stu îi trecu prin minte că locul respectiv putea conţine o cursă. Alegerea i se părea mai mult decât nimerită. Un gaz otrăvitor, poate, sau un circuit scos din funcţiune, din cauza căruia cabina să se desprindă din cabluri şi să se prăbuşească în gol, zdrobindu-se în fundul puţului. Se plasă în mijlocul liftului şi, nervos, începu să caute în jur răsuflători sau orificii ascunse. Claustrofobia îl atinse cu mâna ei acoperită cu mănuşi din cauciuc şi, subit, dimensiunile liftului părură să se reducă la acelea ale unei cabine telefonice, apoi ale unui coşciug. Este careva amator să fie îngropat de viu?

Se pregăti să apese butonul STOP, dar se întrebă la ce i-ar fi ajutat, mai ales dacă liftul se oprea între etaje. Înainte să-şi poată

răspunde la această întrebare, liftul execută o oprire lină, normală.

"Şi dacă aici mă aşteaptă oameni înarmaţi?"

După ce uşile se deschiseră însă, singura santinelă era o femeie moartă, în uniformă de asistentă medicală. Zăcea ghemuită în poziţie de fetus lângă o uşă pe care se putea citi TOALETĂ PENTRU FEMEI.

Stu se holbă atâta vreme la ca, încât uşa culisantă a liftului începu să se închidă la loc. Întinse un braţ şi, ascultătoare, uşa se redeschise. Ieşi afară. Culoarul conducea spre o intersecţie în formă de T şi o porni într-acolo, ocolind cât mai pe departe cadavrul asistentei.

Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse, ridicând arma, dar nu erau decât uşile liftului, care se închideau pentru a doua oară. Rămase nemişcat un moment, înghiţi cu greu şi porni mai departe. Mâna din cauciuc se întorsese la el, provocându-i fiori reci pe şira spinării, şoptindu-i: dă-l naibii de calm, hai s-o luăm la fugă, să ieşim cât mai repede de aici, înainte să se ia după noi cineva... *ceva...* Rezonanţa paşilor lui în coridorul cufundat în semiîntuneric din aripa administrativă îi lăsa impresia că un personaj macabru îi ţine companie: *Vii să ne jucăm, Stuart? Foarte bine.* Pe lângă el defilau uşi cu geamuri jivratc, fiecare vrând să-i spună propria-i poveste: DR. SLOANE. REGISTRATURĂ. DL. BALLINGER. MICROFILME. ARHIVĂ. DNA WIGGS. Responsabilă cu murăturile, probabil, îi trecu prin minte lui Stu.

În mijlocul intersecţiei în T exista o ţâşnitoare, dar apa caldă, cu gust de clor, îi întoarse pe dos stomacul. Spre stânga nu se vedea nici o ieşire; un indicator de pe peretele

acoperit cu faianţă anunţa ARIPA BIBLIOTECII, textul fiind subliniat de o săgeată portocalie. În direcţia respectivă, coridorul părea să se întindă kilometri întregi. La doar vreo douăzeci de metri mai încolo zăcea un bărbat în costum alb, ca un animal straniu aruncat pe un ţărm sterp.

Începuse să-şi piardă capacitatea de orientare. Clădirea aceasta era foarte mare, cu mult mai mare decât îşi închipuise el. Nu c-ar fi avut dreptul să facă prea multe presupuneri pe baza celor văzute atunci când fusese adus aici — adică două holuri, un lift şi o încăpere. Din câte ghicea acum, avea dimensiunile unui spital metropolitan din cele mari. Ar fi putut să bântuie ore întregi, ascultând ecoul propriilor lui paşi, dând din când în când peste cadavre, răspândite peste tot locul, ca nişte premii într-un joc sinistru de descoperire a unei comori. Îşi aminti cum o dusese pe Norma, soţia lui, într-unul dintre spitalele mari de la Houston, atunci când îi descoperiseră cancerul. Oriunde intrai, descopereai pe perete hărţi mici, cu mici săgeţi indicând un punct anume. Pe fiecare săgeată stătea scris: TE AFLI AICI. Scopul lor era ca oamenii să nu se piardă. Ceea ce păţise el acum. Era *pierdut.* O, Doamne, asta era foarte rău. O nenorocire.

— Ţine-ţi firea, aproape ai scăpat, rosti el.

Ecoul îi trimise vorbele înapoi, sec şi straniu. Nu intenţionase, să vorbească tare şi din această cauză efectul asupra lui fu încă şi mai neplăcut.

Se întoarse spre dreapta, întorcând spatele aripii cu biblioteca, trecu pe lângă mai multe birouri, ajunse la un nou coridor şi o luă pe acolo. Începu să se uite din ce în ce mai des în urmă, asigurându-se că nimeni — iar cel de care se temea cel mai tare era desigur Elder

— nu-l urmărea, fără a fi în stare să se convingă că este chiar aşa. La capătul culoarului se afla o uşă închisă pe care scria RADIOLOGIE. De clanţă atârna o notiţă scrisă de mână: ÎNCHIS PÂNĂ LA NOI ORDINE, RANDALL.

Stu se întoarse şi se uită după colţ şi înapoi. În direcţia din care venise. Cadavrul în straie albe devenise acum minuscul, din cauza distanţei, nu mai mare decât un punct, dar faptul că se mai afla acolo, etern şi imuabil, îi dădu impulsul să fugă unde vedea cu ochii.

O porni la dreapta, întorcându-i iar spatele. Douăzeci de metri mai încolo, culoarul se despărţea din nou. Stu alese ramura din dreapta şi trecu pe lângă alte birouri. Coridorul se termina cu laboratorul de microbiologie. Într-una din despărţiturile acestuia, un tânăr în pantaloni scurţi, de jockey, stătea prăbuşit peste birou. Era în stare de comă, sângele scurgându-i-se din nas şi din gură. Respira din greu, cu zgomotul pe care-l stârneşte vântul de octombrie în cocenii uscaţi de porumb.

Stu începu atunci să fugă cu adevărat, străbătând un coridor după altul, din ce în ce mai convins că nu exista nici o ieşire, sau cel puţin nu de la nivelul acesta. Ecoul paşilor îl urmărea, ca şi cum Elder sau Vic mai trăiseră suficient pentru a pune pe urmele lui un pluton de poliţişti militari fantomatici. O altă plăsmuire o alungă apoi pe aceasta, pe care o asocia întrucâtva în mintea lui cu visele ciudate pe care le avusese în ultimele nopţi. Ideea aceasta căpătă o asemenea amploare, încât i se făcu frică să se întoarcă, temându-se că avea să dea cu ochii de o siluetă înveşmântată în costumul alb, pornită cu paşi mari după el, o siluetă în alb fără faţă, ci doar cu un gol negru în spatele ecranului din

plexiglas. O arătare infernală, un ucigaş profesionist venit de dincolo de spaţiul şi timpul raţional.

Gâfâind, Stu ocoli un colţ şi sprintă zece metri înainte să-şi dea seama că acel gang se termina brusc; se izbi de o uşă cu un anunţ deasupra ei. Acolo se putea citi: IEŞIRE.

Împinse clanţa, convins că nu se va clinti, dar, spre surprinderea lui, uşa se deschise cu uşurinţă. Coborî patru trepte, până la o altă uşă. În stânga micului antreu porneau alte scări, coborând spre o zonă complet întunecată. Jumătatea superioară a uşii acesteia era din sticlă transparentă, întărită cu o plasă din sârmă. Dincolo de geam era doar noaptea, minunata şi suava noapte de vară şi nesfârşita libertate, visul oricărui om.

Stu continua să privească afară, nemişcat, când o mână se strecură din bezna scării şi-l prinse de gleznă. Un geamăt dureros îi ieşi lui Stu din gâtlej. Se întoarse brusc, simţind un sloi de gheaţă în stomac şi o figură însângerată, ce-i rânjea din obscuritate, se dezvălui privirilor lui.

— Vino jos să mănânci pui cu mine, frumosule, şopti ea cu o voce spartă, de muribund. E *aşaaaa* de întuneric...

Stu ţipă şi încercă să se elibereze. Fiinţa aceea rânjitoare se agăţă de el, sporovăind, zâmbind şi chicotind. Pe la colţurile gurii i se scurgea sânge sau fiere. Stu lovi cu piciorul degetele ce i se încolăciseră de gleznă, apoi călcă palma. Faţa suspendată în întunericul de pe scară dispăru. Urmă un şir de bufnituri şi bubuituri... după care începură urletele. De durere sau de furie, lui Stu nu-i era foarte limpede. Nu-i păsa. Izbi în uşa de intrare cu umărul. Broasca cedă brusc, iar el se prăvăli afară, rotindu-şi braţele pentru a-şi menţine

echilibrul. Fără efect însă, deoarece în cele din urmă căzu pe aleea de ciment.

Se ridică încet, cu prudenţă. Şirul de ţipete încetase în spatele lui. Adierea răcoroasă a serii îi atinse obrajii, uscându-i transpiraţia de pe frunte. Constată aproape cu uimire că în jurul lui existau straturi cu flori şi iarbă. Nicicând nu i se păruse parfumul nopţii mai suav ca acum. Pe cer răsărise luna, subţire ca o seceră. Stu îşi ridică privirile spre ea, cu recunoştinţă, apoi traversă porţiunea de gazon, în direcţia şoselei ce ducea la vale, spre oraşul Stovington. Firele de iarbă erau împodobite cu picături de rouă. Vântul şoptea printre crengile pinilor.

— Sunt viu, rosti Stu Redman în noapte. Sunt viu, slavă Domnului, sunt viu, mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, mulţu-mescu-Ţi Ţie, Doamne, mulţumescu-Ţi Ţie...

Clătinându-se puţin, o porni pe drum în jos.

CAPITOLUL 30

VÂNTUL purta nestingherit colbul peste câmpia acoperită cu vegetaţie pitică a Texasului, iar la apus crea o perdea translucidă, care dădea oraşului Arnette aspectul unei imagini fantomatice, în nuanţe sepia. Reclama Texaco a lui Bill Hapscomb fusese trântită la pământ, iar acum zăcea în mijlocul drumului. Cineva lăsase gazul deschis în casa lui Norm Bruett şi, cu o zi în urmă, o scânteie de la aparatul de aer condiţionat aruncase totul până la cer, împrăştiind fragmente de cherestea, ţigle şi jucării marca Fisher-Price peste toată Laurel Street. Pe Main Street, câini şi soldaţi morţi zăceau împreună în rigolă. La Randy's

Sooperette, un bărbat în pijama rămăsese agăţat peste vitrina pentru carne, cu braţele atârnând la pământ. Unul dintre câinii aflaţi acum în rigolă se înfruptase pe săturate din faţa omului. Pisicile erau imune la gripă: zeci de asemenea făpturi apăreau şi dispăreau din tabloul crepuscular, nemişcat, ca nişte umbre de fum. Din mai multe case se revărsa bâzâitul neîncetat al televizoarelor rămase deschise. Un oblon desprins se zbătea când şi când în balamale. O camionetă veche, al cărei roşu dispăruse aproape sub rugină, pe obloanele căreia de-abia se mai putea citi SPEEDWAY EXPRESS, rămăsese în mijlocul lui Durgin Street, în faţă la Indian Head Tavern. În camionetă se aflau nişte sticle returnabile de bere şi de sifon. Pe Logan Lane, în cel mai select cartier din Arnette, un şir de mici clopote de vânt răsunau în veranda casei lui Tony Leominster. Maşina de teren marca Scout a lui Tony era parcată pe alee, cu ferestrele deschise. O familie de veveriţe se cuibărise pe bancheta din spate. Soarele părăsea acum Arnette; oraşul se întuneca treptat, acoperit de aripa nopţii. Dacă făceai abstracţie de foşnetul şi şoaptele animalelor mici şi de clinchetul clopoţeilor lui Tony Leominster, oraşul era tăcut. Şi tăcut. Şi tăcut.

CAPITOLUL 31

CHRISTOPHER BRADENTON se lupta să iasă din starea de delir, ca un om care se zbate să scape din nisipuri mişcătoare. Îl durea tot trupul. Îşi simţea faţa ca pe un corp străin, ca şi cum cineva i-ar fi injectat silicon în mai multe locuri, până ce obrazul i se

făcuse cât un dovleac. Gâtul îl durea de parcă era carne vie, dar înspăimântător era că traheea ajunsese, de la dimensiunile ei normale, la acelea ale orificiului unui pistol cu apă, de jucărie. Respiraţia de-abia îi mai şuiera prin acel fir de legătură teribil de subţire de care avea nevoie absolută ca să menţină legătura cu lumea. Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns pulsaţiile chinuitoare continue, trăia şi senzaţia că se îneacă. Dar mai rea decât orice era febra. Nu-şi aducea aminte să mai fi fost vreodată atât de înfierbântat, nici măcar acum doi ani, când îi transportase pe cei doi prizonieri politici care, fiind eliberaţi pe cauţiune, încercaseră să dispară în Texas. În timp ce călătoreau către vest, spre Los Angeles, rabla de Pontiac Tempest îşi dăduse duhul pe US 190, în Valea Morţii. Îi fusese îngrozitor de cald, dar acum era şi mai rău. De data asta, focul venea din *interior,* ca şi cum ar fi înghiţit soarele.

Se tângui şi încercă să se descotorosească de pături, dar nu mai avea pic de vlagă. Oare singur se vârâse în pat? Din câte îşi dădea el seama, nu. Cineva sau ceva se aflase în casă, cu el. Cineva sau ceva... ar fi trebuit să-şi aducă aminte, dar nu era în stare. Tot ce reuşea Bradenton să-şi recheme în memorie era că fusese speriat chiar înainte de a se îmbolnăvi, ştiind că urma să apară cineva (sau ceva), iar el va trebui să... ce?

Gemu iar şi-şi bălăbăni capul pe pernă dintr-o parte într-alta. Nu reuşea să-şi amintească decât delirul. Fantome fierbinţi, cu ochii lipicioşi. Maică-sa, care era moartă din '69, intrase în dormitorul lui simplu, cu pereţii din buşteni, şi-i vorbise: "Kit, băiete, eu ţi-am zis să nu-ţi faci de lucru cu oamenii ăia, aşa ţi-am zis. Mie nu-mi pasă de politică, dar bărbaţii ăia cu care te-ai înhăitat tu sunt

nişte câini turbaţi, iar fetele nişte curve ordinare. Aşa ţi-am zis, Kit..." Apoi figura ei se fragmentase, iar prin spărturi îşi făcuse apariţia o hoardă de gândaci de cimitir, printre fisurile ce se căscau în pergamentul îngălbenit, jar el începuse să urle până ce bezna începuse să şovăie şi se stârnise un amestec confuz de glasuri, plesnitul sec, de piele, al unui pantof, atunci când oamenii o luaseră la fugă... lumini, reflectoare, mirosul de gaze, iată, se afla din nou la Chicago, în anul 1968, de undeva se auzeau nişte voci care scandau "Ahoi, ahoi, lumea e cu ochii pe noi! Ahoi, ahoi, lumea e cu ochii pe noi! Ahoi, ahoi, lumea..." iar în rigola de lângă intrarea în parc zăcea o fată, îmbrăcată într-o salopetă de jeans, desculţă, cu părul lung, plin de cioburi; pe faţă i se coagulase sângele, formând un strat lucios, aparent de culoare neagră în lumina albă şi nemiloasă a felinarelor de pe stradă, tânăra femeie amintind de o insectă zdrobită. O ajută să se ridice în picioare, iar ea scoase un ţipăt şi se cuibări lângă el, pentru că din perdeaua de fum se apropia un monstru de pe altă lume, o creatură înveşmântată în cizme negre, strălucitoare, haină din piele şi mască de gaze prin care nu puteai să-i distingi ochii, ţinând un bulan într-o mână şi o cutie de spray paralizant în cealaltă şi rânjind. Iar atunci când bestia inumană îşi dezvăluise faţa hlizită şi congestionată, ţipaseră amândoi, în acelaşi timp, pentru că era acel cineva sau ceva pe care-l aştepta, omul de care Kit Bradenton se temuse întotdeauna. Era însăşi Momâia Ambulantă. Urletele lui Bradenton sfâşiaseră visul acela, aşa cum cocaina pură te trezeşte după ce-ai luat crack, şi se pomenise la Boulder, Colorado, într-un apartament de pe Canyon Boulevard, e vară şi cald, atât de

cald, încât îţi curg apele chiar dacă n-ai pe tine decât nişte chiloţi, iar de cealaltă parte a camerei se află cel mai frumos băiat din lume, înalt, bronzat şi zvelt, poartă costum de baie galben ca lămâia, care se lipeşte tandru de fiecare proeminenţa şi vale a preţioaselor lui fese, şi ştii bine că dacă se întoarce, faţa lui îţi va aminti de un înger al lui Rafael, chiar dacă dă vădite semne de mahmureală. De unde l-ai cules? De la o întrunire unde s-a discutat despre rasism în campusul universitar, sau din cafeteria? Făcea autostopul? Contează asta? Vai, e teribil de cald, dar există apă, o cană de apă, un vas de apă împodobit cu figuri stranii, în basorelief, iar alături de el pastila, nu!... PASTILA! Aceea care-l va expedia pe îngerul în slip galben-deschis în tărâmul aceia special, pe care el îl numeşte Huxleyland, unde degetul fermecat scrie fără să se mişte din loc, unde florile cresc pe tulpina stejarilor morţi şi, băi băiete, ce se petrece acolo, în chiloţii tăi? A fost vreodată Kit Bradenton mai excitat, mai dornic de dragoste decât acum? "Vino în pat", spui, adresându-te spatelui acela arămiu şi catifelat, "haide în pat, la început mă faci tu pe mine, apoi eu pe tine. Exact cum ţi-o plăcea ţie." "Întâi ia-ţi pilula", aruncă el, fără a se întoarce. "După aceea mai vedem."

Înghiţi pastila, simţi răceala apei în gât, apoi vederea lui începu să sufere, treptat, fenomenul acela straniu, prin care fiecare unghi drept din jur începe să pară puţin mai mic sau puţin mai mare de nouăzeci de grade. O vreme te uiţi la ventilatorul de pe biroul ieftin, făcut la Grand Rapids, apoi îţi contempli imaginea în oglinda cu ape de deasupra lui. Faţa ta pare neagră şi umflată, dar tu nu te laşi impresionat de atâta lucru, pentru că doar pastila este de vină, doar

PASTILA!!! "Trips", murmuri, "vai, Captain Trips, iar mie mi s-a sculat în aşaaaa hal..." Celălalt începe să alerge, iar la început nu te poţi împiedica să nu te uiţi la şoldurile lui perfecte, acolo unde elasticul slipului coboară atât de jos, apoi privirile tale urcă spre pântecele plat şi bronzat, spre minunatul piept fără păr şi, în fine, după gâtul zvelt şi vânos, se opresc asupra feţei... de fapt este faţa *lui,* scofâlcită, cu un rânjet fericit şi feroce, nu chipul unui înger pictat de Rafael, ci un diavol al lui Goya, iar din fiecare orbită goală se holbează la el faţa de reptilă a unei năpârci; tu ţipi din răsputeri, în timp ce el vine tot mai aproape, şoptindu-ţi: *Trips, baby, Captain Trips...*

Pe urmă întuneric, chipuri şi voci de care nu-şi mai amintea, după care, într-un târziu, ieşise la suprafaţă aici, în casa pe care o construise cu mâinile lui, la marginea lui Mountain City. Prezentul înseamnă cu totul altceva, marele val de revoltă care cuprinsese întreaga ţară se potolise de mult, cei mai mulţi dintre tinerii radicali ajunseseră nişte bătrâni retrograzi, cu bărbi încărunţite şi cu nişte găuri mari şi carbonizate în locul nărilor, gata, băiete, era atins de ruină. Tânărul în costum de baie galben fusese acum o veşnicie; de fapt nici el, Kit Bradenton, nu fusese cu mult mai răsărit atunci, la Boulder.

Dumnezeule, nu cumva mor?

Gândul îl împinse în ghearele unei crize de groază, iar căldura se răsucea şi tălăzuia la el în cap ca o furtună de nisip. Pe neaşteptate, un sunet care începuse să se ridice de undeva, de dincolo şi de dedesubtul uşii închise a dormitorului, îl făcu să-şi reţină respiraţia scurtă şi grăbită.

La început, Bradenton îşi închipui că era o sirenă de incendiu sau de la o maşină de

poliţie. Pe măsură ce se apropia, zgomotul era tot mai puternic; distinse apoi şi bocănitul inegal al unor paşi străbătând culoarul lui de la parter, salonul, urcând apoi scările într-un ritm infernal.

Se lipi cu spatele de pernă; pe figură i se întipărise un rictus de teamă, iar ochii i se holbaseră în cercurile lor negre. Zgomotul era acum foarte aproape. Nu, nu mai semăna cu o sirenă, se transformase într-un ţipăt, ascuţit şi modulat, un strigăt aşa cum nu poate emite nici o fiinţă omenească; nu putea fi vorba decât de urletul unei iele sau, cine ştie, al unui Caron de culoare, venit să-l treacă râul ce desparte tărâmul celor vii de acela al morţilor.

Paşii grăbiţi veneau acum drept spre el, bubuind de-a lungul culoarului de la etaj, făcând să geamă, să scârţâie şi să protesteze scândurile clădirii sub greutatea nemiloasă a cizmelor cu potcoave tocite; deodată, Kit Bradenton înţelese cine-l căuta şi începu să ţipe chiar în momentul când uşa sări din ţâţâni şi în încăpere se năpusti bărbatul îmbrăcat într-o jachetă spălăcită de jeanşi, cu rânjetul lui de ucigaş lăţit peste întreaga faţă, aidoma unui ameţitor cerc alb alcătuit din lame de cuţit, cu expresia unui Moş Crăciun dement, cărând o găleată din oţel galvanizat sus, deasupra umărului drept.

— *HIIIIIIIAAAAAAUUUUUUUUU!*

— Nu! strigă Bradenton, ridicându-şi cu greu braţele până în dreptul obrajilor. *Nu! Nuu!...*

Găleata se înclină şi toată apa din ea se revărsă, părând să rămână suspendată în lumina galbenă a lămpii, ca şi cum ar fi fost cel mai mare diamant neprelucrat din univers, iar Bradenton distinse prin masa de lichid figura acelui om, reflectată şi refractată pe figura acestui demon rânjitor, care tocmai îşi

croise drum din străfundurile cele mai puturoase ale iadului şi se iscase pe pământ; apa căzu atunci asupra lui; atât de rece, încât gâtul lui congestionat se deschise ca prin minune, storcând valuri de sânge din pereţii esofagului; curentul masiv de aer avu efectul unui şoc: îşi aruncă păturile departe, peste marginea patului, printr-un unic spasm convulsiv, în aşa fel ca trupul lui să aibă libertatea de a se mişca în voie, dar şocul acesta îi provocă dureri amare, ca o haită de ogari asmuţită asupra vânatului.

Ţipă. Şi încă o dată. Apoi rămase să tremure, cu trupul înfierbântat şi ud din cap până în picioare, cu ochii ieşiţi din cap. Instantaneu, esofagul i se închise la loc şi începu din nou să se lupte pentru fiecare gură de aer. Trupul îi era zgâlţâit de frisoane din ce în ce mai violente.

— Am *ştiut* eu c-ai să te răcoreşti! îi aruncă vesel bărbatul pe care el îl cunoştea sub numele de Richard Fry, punând găleata jos, cu zgomot. Am *ştiut* la fix că are să-ţi facă bine, şefule! Mi se cam cuvin nişte mulţumiri, din câte-mi fac eu socoteala. Ai de gând să-ţi arăţi recunoştinţa? Nu poţi vorbi? Nu? Însă eu sunt convins că în inima ta vorbeşti. *IIIGAAAAA!*

Făcu un salt în aer, la fel ca Bruce Lee într-un film de lupte kung-fu, cu genunchii depărtaţi, părând să rămână suspendat deasupra lui Kit Bradenton pentru o fracţiune de secundă, ca şi apa, umbra lui stăruind ca o pată pe pieptul pijamalei ude a lui Bradenton, iar acesta protestă stins. Fry ateriză apoi cu genunchii de o parte şi alta a cuştii toracice, punctul în care i se întâlneau coapsele rămânând deasupra pieptului lui Bradenton, la doar câţiva centimetri; figura lui diabolică avea asupra obrajilor lui Bradenton efectul

unei torţe din cele folosite la luminarea beciurilor, în romanele gotice.

— A trebuit neapărat să te trezesc, bărbate, zise Fry. N-am vrut să-ţi iei zborul fără să mai apuc să discut puţin cu tine.

— ... Dă... dă... dă-te jos...

— Uite ce este, eu nu stau *pe* tine, omule. Pur şi simplu sunt suspendat deasupra ta. La fel ca şi vasta lume invizibilă.

Bradenton, cuprins de o frică agonică, nu mai era în stare decât să gâfâie, să tremure şi să-şi ferească ochii de faţa aceea dementă, sucindu-şi privirile cu disperare în toate direcţiile.

— Trebuie să stăm de vorbă despre ace, brice şi aplice şi dacă albinele au sau nu dinţi. Precum şi despre actele pe care trebuia tu să mi le pregăteşti, despre maşină şi cheile acelei maşini. Am fost prin garaj şi acolo nu era decât o camionetă marca Chevy, care ştiu că este a ta, Popo-Kitty, ei, ce-ai de zis?

— ... Ăla... actele... nu pot... vorbi.

Înghiţi cu un efort teribil o gură de aer. Dinţii îi clănţăniră mărunt, sunetul amintind de acela al unor păsări mici dintr-un copac.

— *Fă bine* şi vorbeşte, spuse Fry, înălţându-şi ambele degete mari. La fel ca degetele lui, aveau încheieturi duble, ceea ce-i permitea să le mişte în nişte poziţii şi unghiuri care contraziceau orice lege a biologiei şi fizicii. Că de nu, am să-ţi scot ochii să mi-i pun de breloc, iar tu o să tropăi prin iad cu un câine din ăia pentru orbi după tine.

Îşi repezi degetele mari spre ochii lui Bradenton, iar acesta se lipi de pernă, disperat şi neajutorat.

— Dacă-mi spui, continuă Fry, am să-ţi las pilulele de care ai nevoie. De fapt, am să te ajut să te ridici, ca să le poţi înghiţi. Ai să te

pui pe picioare, omule. Pilulele alea te fac bine de orişice.

Lui Bradenton, care dârdâia de frig şi de frică, în egală măsură, cuvintele îi ieşiră cu greu printre fălci.

— Actele... pe numele de Randall Flagg. În bufetul velş de la parter. Sub... hârtia de pe fundul sertarului.

— Şi maşina?

Bradenton se sforţa nebuneşte să gândească. Îi cumpărase oare omului acesta o maşină? Lucrurile astea rămăseseră undeva, la distanţă enormă, iar între ele şi momentul prezent se inter-puseseră flăcările delirului, care, din câte se părea, dăunaseră proceselor lui mintale, arseseră bănci întregi de amintiri. Porţiuni întregi din trecutul lui se transformaseră în grămezi informe de sârme topite şi relee arse. În locul automobilului despre care voia să ştie omul ăsta infernal, în minte îi răsări imaginea primei lui maşini, un Studebaker model 1953 cu bot rotund, pe care îl vopsise în roz.

Fry îşi aşeză cu blândeţe o mână peste gura lui Bradenton, iar cu cealaltă îi strânse nările. Bolnavul începu să se încovoaie sub el. Gemete stinse se strecurau pe lângă palmele lui Fry. Acesta îl lăsă din nou liber şi îi spuse:

— Acum ţi-aduci aminte?

Straniu, dar gestul brutal îl ajutase cu adevărat.

— Maşina..., începu el, apoi gâfâi ca un câine. Lumea dansă în jurul lui, apoi îşi recăpătă imobilitatea şi fu în stare să continue. Maşina e parcată... în spatele benzinăriei Conoco... chiar la marginea oraşului. Pe US 51.

— La nord sau la sud de oraş?

— Su... su...

— Da, domnule! Am înţeles. Mergi mai departe.

— Acoperită cu o prelată. Biuu... Biuu... Buick. Talonul este pus pe coloana de direcţie. Completat pe... Randall Flagg.

Începu iarăşi să respire cu greu, incapabil să mai spună sau să mai facă ceva, holbându-se cu speranţă idioată la Fry.

— Cheile?

— Covor. Dedesubt.

Fry puse capăt dialogului, lăsându-se cu toată greutatea peste pieptul lui Bradenton. Se aşeză confortabil, ca şi cum s-ar fi întins pe o pernă moale, acasă la un prieten; bolnavul nu mai putea acum respira deloc. O dată cu expiraţia finală, pronunţă şi ultimul lui cuvânt:

— ... rog...

— Şi îţi mulţumesc, îl asigură Richard Fry/Randall Flagg cu un zâmbet afectat. Urează-mi noapte bună, Kit.

Fiindu-i imposibil să vorbească, Kit Bradenton îşi roti globii albi ai ochilor în orbitele lor umflate.

— Să nu mă judeci aspru, îi şopti bărbatul cel întunecat. Chestia este că trebuie să ne grăbim. Carnavalul se deschide devreme. Dau drumul la toate panaramele, la încercarea Puterii şi la Roata Norocului. Iar asta este noaptea mea norocoasă, Kit. Simt. O simt prea bine. Aşa că trebuie să ne grăbim.

După ce străbătu cei peste doi kilometri până la benzinăria Conoco, ceasul arăta 3.15 dimineaţa. Vântul bătea mai tare, vuind pe drumurile pustii, pe care nu întâlnise decât cadavrele a trei câini şi al unui bărbat. Omul respectiv purta uniformă. Deasupra lui, stelele

străluceau cu putere, ca nişte scântei iscate pe carapacea întunecată a universului.

Prelata ce acoperea Buickul fusese bine fixată cu ţăruşi în pământ, iar vântul umfla pânza ca pe un balon. După ce Flagg scosese ţăruşii, prelata fu luată de vârtej şi purtată în noapte, ca o fantomă mare şi fumurie, dispărând spre răsărit. Dar problema era încotro trebuia *el* s-o apuce?

Rămăsese în apropierea Buickului, model 1975, care se prezenta însă ireproşabil (maşinile aveau aici condiţii foarte bune: umiditatea fiind redusă, rugina pătrundea cu greu în tablă), adulmecând noaptea de vară ca un coiot. Aerul era amestecat cu parfumul specific deşertului, pe care nu-l simţi cu adevărat decât noaptea. Buickul era unica piesă întreagă în mijlocul unui cimitir de maşini desfăcute în bucăţi, aducând aminte de monoliţii din Insula Paştelui, în tăcerea tulburată doar de vânt ce domnea în jur. Un bloc motor. O axă care semăna cu halterele acelea mici pe care le folosesc culturiştii. O grămadă de anvelope, tocmai potrivite ca vântul să scoată din ele efecte de claxon. Un parbriz crăpat. Şi câte şi mai câte.

Scenele de genul acesta îi ieşeau cel mai bine. Orice bărbat îl poate juca pe Iago în astfel de clipe.

Se depărtă de Buick şi-şi trecu mâna peste capota neregulată a ceea ce părea să fi fost odinioară un Mustang.

— Hei, Cobră mică, nu ştii c-ai să-i laşi pe toţi cu gura căscată?... cântă el încetişor.

Lovi un radiator cu cizma lui prăfuită şi dezvălui un cuib de bijuterii ce scânteia potolit, ca un foc stins. Rubine, smaralde, perle de dimensiunea unor ouă de raţă, diamante a căror lumină se lua la întrecere cu

aceea a stelelor. Pocni din degete în direcţia lor. Dispărură. Dar el încotro să se ducă?

Vântul se tânguia prin geamul lateral spart al unui străvechi Plymouth, iar dinăuntrul lui se auzea foşnetul unor vietăţi mici.

Şi în spatele lui se distingea un anume zgomot. Se întoarse şi constată că era Kit Bradenton, îmbrăcat doar în nişte chiloţi galbeni, absurzi, cu pântecele lui de poet atârnând peste talie ca o avalanşă dintr-un film de animaţie oprită din cădere prin stop-cadru. Bradenton se apropia de el, trecând peste grămezile de fiare fabricate la Detroit. Foaia unui arc îi străpunse piciorul, ca într-o scenă de crucificare, dar din rană nu se scurgea nici o picătură de sânge. Buricul lui Bradenton era un ochi negru.

Omul Întunecat pocni din degete, iar Bradenton dispăru.

Rânji şi se întoarse la Buick. Se sprijini cu fruntea de locul unde tavanul maşinii se înclina, în dreptul scaunului pasagerului. Timpul trecea. După o vreme se îndreptă din şale, cu acelaşi rânjet pe buze. Acum ştia.

Se urcă la volanul maşinii şi apăsă de mai multe ori pedala de acceleraţie, pentru a pompa benzină în carburator. Motorul se trezi la viaţă uşor, iar acul ce indica nivelul benzinei urcă imediat până la maximum. Porni din loc şi ocoli staţia de benzină; lumina farurilor lui surprinse, pentru un moment, încă o pereche de smaralde, ochii unei pisici care luceau prudent din iarba înaltă de lângă uşa toaletei pentru doamne a benzinăriei. Pisica ducea în dinţi corpul minuscul şi inert al unui şoarece. La vederea feţei rotunde ca o lună şi rânjite a bărbatului care o privea prin geamul lateral al maşinii, pisica scăpă bucăţica din gură şi-o luă la fugă. Flagg începu să hohotească puternic, din toată

inima, cu râsul unui om care nu are în minte decât cele mai bune gânduri. Acolo unde drumul de la staţia de benzină Conoco intra în şosea, coti la dreapta şi porni spre sud.

CAPITOLUL 32

CINEVA lăsase deschisă uşa dintre zona de securitate maximă şi blocul de celule de dincolo de ea: coridorul lung, cu pereţi din oţel, avea efectul unui amplificator natural, care transformase întreaga dimineaţă vaietul monoton şi continuu într-un sunet monstruos, întretăiat de ecouri şi de reverberaţii nenumărate, până când Lloyd Henreid nu mai speră câtuşi de puţin că va scăpa cu mintea întreagă, atât din cauza ţipetelor, cât şi a fricii foarte omeneşti ce-l încerca.

— *Mamă,* se auzea strigătul răguşit, mereu repetat. *Maa-măăă!*

Lloyd stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua celulei. Ambele mâini îi erau mânjite de sânge; ai fi zis că şi-a pus o pereche de mănuşi roşii. Cămaşa din bumbac de culoare albastru deschis a uniformei lui de închisoare era murdară de sânge, pentru că-şi ştergea mereu degetele, ca să poată apuca mai bine cu ele. Era data de 29 iunie, ora 10 dimineaţă. Ceva mai devreme, cam pe la ora 7, constatase că piciorul din dreapta faţă al priciului se clătina, iar de atunci se străduia să deşurubeze bolţurile ce-l fixau între podea şi partea de jos a ramei patului. Nu se folosea la treaba respectivă decât de degete, iar până în momentul de faţă desfăcuse cinci din cele şase bolţuri. Din această cauză, degetele lui semănau acum cu masa aceea informă şi spongioasă din care se prepară hamburgerii.

Cel de al şaselea se dovedea a fi cu ghinion, dar începuse să spere că-l va desprinde şi pe el. Ce se va întâmpla după aceea nu-şi permitea luxul să gândească. Singurul mod ca să nu se lase cuprins de cea mai neagră panică era să nu gândească.

— *Maamăă...*

Sări în picioare, făcând să se răspândească pe podea picături roşii din degetele lui rănite şi tremurânde, şi-şi scoase capul pe coridor cît mai mult cu putinţă; se prinsese zdravăn de gratii, iar ochii îi ieşiseră din cap de furie.

— *Taci din gură, labagiule!* urlă el. *Taci din gură, că simt cum îmi ies din minţi!*

Urmă o pauză îndelungată. Lloyd savură liniştea la fel cum se delectase odată cu un cheeseburger din alea mari de la McDonald's, de-abia scos de pe foc. Tăcerea este de aur, zicala asta i se păruse totdeauna o tâmpenie, acum trebuia să recunoască însă că exista şi o doză de adevăr în ea.

— *MAAAAMĂĂĂĂĂ...*

Vocea urca iarăşi prin trecătoarea din oţel mărginită de celule, la fel de jeluitoare ca un corn din cele folosite pe timp de ceaţă.

— Isuse, mormăi Lloyd. Sfinte Dumnezeule. *TACI DIN GURĂ! TACI DIN GURA! TACI ODATĂ DIN GURĂ, IDIOT AFURISIT!*

— *MAAAAAAAMĂĂĂĂĂĂĂ...*

Lloyd se întoarse la piciorul priciului şi-l atacă sălbatic, dorindu-şi, pentru a câta oară, să fi existat în celulă un lucru pe care să-l fi putut folosi drept unealtă, şi încercând să ignore durerea din unghii şi groaza ce-i apăsa mintea, se strădui să-şi aducă aminte cu exactitate când îl văzuse pentru ultima oară pe avocat — chestiile de soiul acesta se risipeau aproape imediat din memoria lui Lloyd, care păstra o cronologie a

evenimentelor trecute aproape la fel de bine pe cât reţine o sită apa. Acum trei zile. Da. Cu o zi după ce nemernicul ăla de Mathers îl lovise la ouă. Doi gardieni îl duseseră iarăşi în camera de vizite, iar Shockley era tot dejurnă la uşă şi-l întâmpinase cam aşa: *Ia te uită, iar ai apărut, rahat cu ochi ce eşti, ia zi, deşteptule, acum ce mai ai de zis?* După care Shockley căscase gura şi-i strănutase lui Lloyd drept în faţă, stropindu-l din belşug cu scuipat. *Ia şi tu nişte germeni din ăia de gripă, băi, căcat, toată lumea e bolnavă, în frunte cu directorul, iar eu sunt de principiul că dacă ai ceva, e bine să împarţi şi cu ceilalţi. La noi, în America, până şi lepădăturilor de teapa ta trebuie să li se dea şansa de a lua o răceală.* După aceea îl băgaseră înăuntru, iar Devins avea faţa unui om care încearcă să ascundă nişte ştiri bune, care n-ar fi exclus să se transforme în nişte ştiri proaste, în cele din urmă. Judecătorul înaintea căruia urma să apară Lloyd era ţintuit la pat, din cauza gripei. Alţi doi juzi erau şi ei bolnavi, fie de gripa asta care bântuia, fie de cine mai ştie ce, aşa că restul băgătorilor de seamă erau în aer. Poate că reuşeau să obţină o amânare. Ţine pumnii strânşi, îi zisese avocatul. Şi când o să ştim exact? îl întrebase Lloyd. Probabil de-abia în ultimul moment, îi răspunsese Devins. Am să te ţin la curent, stai fără grijă. Dar de atunci Lloyd nu-l mai văzuse, iar acum, gândindu-se mai bine, îşi aduse aminte că şi avocatului îi curgea nasul şi...

— *Oooooh, Doamne!*

Îşi vârî degetele de la mâna dreaptă în gură şi simţi gustul sângelui. Dar afurisitul de bolţ parcă cedase puţin, asta însemnând că avea să-i vină de hac. Până şi ăla de la capătul culoarului, carc-o striga pe mă-sa, nu-l mai

deranja... sau măcar nu atât de tare. Avea să-i vină de hac. După care nu-i rămânea decât să aştepte şi să vadă ce se va mai întâmpla. Rămăsese cu degetele în gură, ca să şi le odihnească. După ce va termina, hotărâse să-şi rupă cămaşa în fâşii şi să le bandajeze.

— *Mamă?*

— Îţi zic eu acu' ce să faci cu mă-ta, murmură Lloyd.

În seara aceea, după ce stătuse de vorbă cu Devins ultima dată, începuseră să-i scoată afară pe puşcăriaşii bolnavi, purtându-i *cu targa,* să nu se înţeleagă cumva că le făceau cine ştie ce favor, pentru că nu-i luau decât pe cei în stare gravă de tot. Vecinul lui Lloyd din celula din dreapta, Trask, îi atrăsese atenţia că majoritatea gardienilor păreau, şi ei, răciţi. Poate că reuşim şi noi să tragem un profit de pe urma asta, zisese Trask. Cum? îl întrebase Lloyd. Nu prea ştiu, îi spusese Trask. Era un tip slăbănog, cu o faţă ca de ogar, care aştepta în zona de maximă securitate să fie judecat, acuzat fiind de tâlhărie şi atac armat. Amânări, îi zisese. Nu prea ştiu.

Trask avea şase ţigări cu marijuana sub salteaua subţire de pe priciul lui, din care-i dăduse patru unui caraliu mai cumsecade, ca să-i spună ce se petrecea afară. Gardianul îi povestise că oamenii fugeau din Phoenix unde vedeau cu ochii. Boala bântuia în neştire, iar oamenii dădeau în primire ca muştele. Guvernul promitea să pună la dispoziţie un vaccin în foarte scurt timp, dar majoritatea nu mai aveau încredere în vorbe de felul acesta. Multe dintre posturile de radio din California transmiteau nişte lucruri cu adevărat îngrozitoare despre instituirea legii marţiale, blocade efectuate de armată, soldaţi înarmaţi cu mitraliere scăpaţi de sub control şi zvonuri cum că oamenii mor cu zecile de

mii. Gardianul mai zicea că n-ar fi câtuşi de puţin surprins să se descopere că toată nenorocirea pornise de la perverşii ăia cu părul lung, care se dau în vânt după comunişti, şi care puseseră ceva în apă...

Caraliul spusese că el personal se simţea bine, dar că avea de gând s-o ia din loc de îndată ce ieşea din schimb. Auzise că armata plănuia să blocheze US 17, I-10 şi US 80 până mâine dimineaţă: dar el îşi făcuse socoteala să-şi pună în maşină soţia şi copilul şi toată mâncarea pe care reuşea s-o rostuiască şi să stea în munţi până ce trecea nebunia. Avea o cabană a lui, îi explicase gardianul, iar dacă se apropia careva mai mult de zece metri de casă, îl împuşca drept în cap. Dimineaţa următoare, lui Trask îi curgea nasul şi simţea că are temperatură. Îl cuprinsese o asemenea frică încât o luase razna, îşi amintea Lloyd, sugându-şi degetele. Trask urlase după fiecare gardian care trecea să-l scoată de acolo până nu i se pornea boala cu adevărat. Paznicii nici măcar nu se uitaseră la el şi nici la ceilalţi deţinuţi, care erau nervoşi ca nişte lei subnutriţi de la grădina zoologică. Atunci începuse să-l cuprindă teama şi pe Lloyd. De obicei erau câte douăzeci de caralii pe culoar, la orice oră. Cum de nu vedea acum decât patru sau cinci moace diferite de cealaltă parte a gratiilor?

Din ziua respectivă, de pe 27, Lloyd nu mânca decât jumătate — adică nimica toată — din ceea ce i se arunca printre barele metalice, păstrând restul sub saltea.

Trask fusese cuprins ieri, pe neaşteptate, de un şir de convulsii. Obrajii i se făcuseră negri ca asul de pică şi pe urmă murise. Lloyd se uitase lung la prânzul lui Trask, din care acesta nu mâncase decât jumătate, dar nu avea nici o şansă să ajungă la el. Ieri după-

amiază mai rămăseseră câţiva gardieni pe culoarul lor, dar n-au mai dus pe nimeni la infirmerie, indiferent de starea în care se aflau. Probabil mureau şi la infirmerie şi atunci directorul închisorii hotărâse că nu avea rost să se mai ostenească. Nimeni nu venise să ridice trupul lui Trask.

Spre sfârşitul după-amiezei, Lloyd se lăsase toropit de somn. Când se trezise, coridoarele zonei de securitate maximă rămăseseră pustii. Cina nu le mai fusese adusă. Iar dacă închideai ochii, zgomotele semănau într-adevăr cu acelea din cuşca leilor, într-o grădină zoologică. Lloyd n-avea destulă imaginaţie ca să-şi pună întrebarea ce balamuc s-ar fi iscat dacă spaţiul de securitate maximă ar fi fost ocupat în întregime. N-avea habar câţi rămăseseră în viaţă şi dacă erau destul de vioi ca să strige după mâncare. În orice caz ecoul te lăsa să crezi că sunt mai mulţi decât în realitate. Tot ceea ce ştia Lloyd cu siguranţă era că în celula din dreapta, pe trupul lui Trask, se adunau muştele şi că la stânga lui celula rămăsese goală. Fostul ei locatar, un tânăr negru care vorbea în jargon şi care se afla aici pentru că, dorind doar să jefuiască o bătrână, ajunsese s-o omoare, fusese dus la infirmerie cu mai multe zile în urmă. De cealaltă parte, zărea două celule goale şi picioarele atârnând în gol ale unui bărbat arestat pentru asasinarea soţiei şi cumnatului lui, în timpul unui joc de cărţi cu miza de un cent. Cartoforul Ucigaş, după cum fusese poreclit, preferase să-şi pună capăt zilelor, folosindu-se de centură sau, dacă-i fusese luată, de pantaloni.

Mai târziu, după ce luminile se aprinseseră automat, Lloyd mâncase o parte din fasolea pe care şi-o pusese deoparte cu două zile în urmă. Avea un gust oribil, însă asta nu-l

împiedicase s-o mănânce. Băuse nişte apă scoasă din bazinul toaletei, apoi se căţărase pe prici şi-şi strânsese genunchii la piept, blestemându-l pe Poke pentru că-l vârâse în toată porcăria asta. Era doar vina lui Poke. Lloyd n-avea ambiţii prea mari şi, lăsat de capul lui, s-ar fi mulţumit cu delicte mărunte.

Încetul cu încetul, ţipetele după mâncare se potoliseră, iar Lloyd înţelesese că nu era chiar singurul care-şi pusese câte ceva deoparte, pentru orice eventualitate. Dar nu dispunea decât de foarte puţine alimente. Dacă ar fi crezut cu tot dinadinsul că se va întâmpla ceva, ar fi pus la păstrare mai mult. Undeva, în străfundurile conştiinţei lui, stăruia un lucru pe care prefera să-l ignore. Ca şi cum ceva într-un colţişor al minţii lui ar fi fost ascuns în spatele unor draperii fluturânde. Pe sub marginile faldurilor nu se puteau vedea decât nişte tălpi uscate, scheletice, dar nici nu ţi-ai fi dorit să vezi mai mult, fiindcă erau picioarele unui trup vlăguit şi descărnat, pe ţeasta căruia scria FOAMETE.

— Vai, nu! Cineva o să apară, îşi făcea Lloyd curaj. Trebuie să vină. Nici nu încape îndoială...

Însă în minte-i venea mereu iepurele. Nu putea să-şi alunge acest gând. Câştigase la o tombolă şcolară un iepure şi cuşca în care să-l ţină. Tatăl lui nu voia să-l păstreze, dar Loyd reuşise în cele din urmă să-l convingă că-l va îngriji şi-l va hrăni chiar din banii lui de buzunar. Îl iubea pe iepuraş şi chiar se îngrijise de el. La început. Din păcate, cele mai multe lucruri îi zburau din minte, după o vreme. Aşa păţea întotdeauna. Într-o bună zi, pe când se legăna leneş într-o anvelopă atârnată de arţarul chircit din spatele casei lor pipernicite din Marathon, Pennsylvania, sărise drept în picioare, amintindu-şi deodată

de iepure. Nu se mai gândise la el de vreo... ei, de mai bine de două săptămâni. Pur şi simplu îi ieşise total din minte.

Fugise la micul şopron de lângă şură, era vară, exact ca acum, şi când intrase, duhoarea răspândită de cadavrul iepurelui îl izbise în faţă, ca o palmă zdravănă, pe care-o primeşti când te bagă la arest. Blana, pe care o mângâiase cu atâta desfătare, îşi pierduse luciul şi se murdărise.Viermi albi se târau grăbiţi prin orbitele goale, unde fuseseră odată ochii frumoşi, de culoare roz, ai iepuraşului. Lăbuţele animalului erau zgâriate şi însângerate. Încercase să-şi spună că erau roşii pentru că se chinuise să-şi croiască drum din cuşcă, şi aşa se şi întâmplase, fără îndoială, dar dintr-un teritoriu bolnav şi întunecat al creierului o voce îl întreba, în şoaptă, dacă nu cumva iepurele, împins de cele mai groaznice chinuri ale foamei, nu încercase cumva să se mănânce singur.

Lloyd luase cadavrul, săpase o groapă adâncă şi-l înmormântase, fără a-l scoate din cuşcă. Tatăl lui nu-l întrebase nimic, poate uitase că fiul lui avusese vreodată un iepure — Lloyd nu era teribil de inteligent, însă devenea un adevărat monstru de deşteptăciune dacă-l comparai cu taică-său —, în schimb Lloyd nu uitase niciodată întâmplarea. Fiind oricum urmărit de tot felul de vise urâte, moartea iepurelui declanşase o serie de coşmaruri teribile. Iar acum, stând cu genunchii la piept şi spunându-şi că avea să apară neapărat cineva, cineva care să-l elibereze, năluca iepurelui se întoarse la el. Nu se îmbolnăvise de Captain Trips; îi era doar foame. Aşa cum îi fusese foame şi iepurelui. Atât şi nimic mai mult.

Adormise din nou după miezul nopţii şi de dimineaţă se apucase de lucru la piciorul

priciului. Iar acum, contemplându-şi degetele însângerate, amintirea lăbuţelor zgâriate ale iepurelui, căruia nu-i dorise decât binele, îl umplu iarăşi de groază.

Până în după-amiaza zilei de 29 iunie, la ora 1, reuşise să desfacă piciorul patului. Până la urmă, bolţul cedase cu o uşurinţă de-a dreptul stupidă şi piciorul căzuse cu zgomot pe podeaua celulei; acum îl cerceta nehotărât, întrebându-se oare de ce Dumnezeu şi-l dorise. Obiectul era lung cam de un metru.

Veni cu el în partea din faţă a celulei şi începu să izbească furibund în barele din oţel brunat.

— Hei! urlă el, în timp ce bara vibră profund, ca un gong. Hei, vreau să ies afară! Vreau să ies afară de-aici, ai înţeles? Hei, fir-ar să fie, *hei!*

Se opri şi ascultă atent, în timp ce se stingeau şi ultimele reverberaţii ale strigătelor sale. După o secundă de tăcere absolută, dinspre blocul de celule veni răspunsul frenetic şi răguşit:

— Mamă! Aici, jos, mamă! Sunt aici, jos!

— *Isuse!* strigă Lloyd, aruncând piciorul patului într-un colţ.

Se luptase ore întregi, practic îşi distrusese degetele, doar ca să-l trezească din somn pe găozarul ăla.

Se aşeză pe prici, ridică salteaua şi scoase o bucată de pâine veche. Cumpăni dacă să adauge şi o mână de curmale, îşi spuse c-ar face bine să le mai păstreze, după care le scoase totuşi din ascunziş. Le mâncă una câte una, strâmbându-se, lăsând pâinea la sfârşit, ca să scape de gustul acela cleios, de fructe, din gură.

După ce termină acest mizerabil surogat de masă, o porni fără ţintă către partea din dreapta a celulei. Privi în jos şi-şi înăbuşi un

strigăt de repulsie. Trask zăcea întins jumătate pe prici, jumătate în afara lui, iar pantalonii i se ridicaseră puţin. Gleznele i se dezgoliseră, chiar deasupra papucilor pe care ţi-i dau să-i porţi la închisoare. Un şobolan mare şi lucios tocmai pornea în sus, pe piciorul lui Trask. Îşi ţinea coada rozalie, respingătoare, frumos înfăşurată în jurul trupului cenuşiu.

Lloyd se duse în colţul opus al celulei lui şi ridică suportul patului. Reîntors la postul de observaţie, se întrebă dacă şobolanul îl va simţi şi se va hotărî să se ducă spre alt loc, unde nu avea parte de companie. Dar şobolanul stătea cu spatele către el şi, din câte-şi dădea seama Lloyd, habar n-avea de prezenţa lui. Lloyd măsură din ochi distanţa şi decise că piciorul patului l-ar fi ajuns tocmai bine.

— Aha! icni Lloyd, izbind cu arma improvizată. Zdrobi şobolanul căţărat pe piciorul lui Trask, iar trupul acestuia se prăbuşi de pe prici cu o bufnitură surdă. Şobolanul rămase pe o rână, ameţit şi respirând cu greu. Pe mustăţi îi răsăriseră picături de sânge. Picioarele din spate i se mai mişcau încă, de parca minusculul lui creier îi spunea să fugă, dar undeva, de-a lungul coloanei vertebrale, semnalele nervilor se încurcau între ele. Lloyd îl lovi încă o dată, omorându-l.

— Aşa-ţi trebuie, nemernicule, zise Lloyd. Puse arma jos şi se întoarse la priciul lui. Se înfierbântase, îi era frică şi-i venea să plângă. Aruncă o privire peste umăr şi ţipă: Cum îţi place în iadul şobolanilor, scârnăvie mică şi puturoasă?

— Mamă! îi răspunse vocea pe un ton vesel. *Maaamăaăă!*

— *Tacă-ţi gura!* urlă Lloyd. *Eu nu sunt mă-ta! Mă-ta se dă-n bărci într-un bordel din*

Oraşul Găoazei, Statul Indiana!

— Mamă? repetă vocea, de astă dată plină de îndoială şi de slăbiciune.

Apoi se aşternu liniştea.

Lloyd începu să plângă. Se ştergea de lacrimi cu pumnii, ca un băieţel. Ar fi poftit un sandviş cu friptură, ar fi vrut să stea de vorbă cu avocatul şi să iasă de aici.

În cele din urmă se întinse în culcuşul lui, îşi puse o mână la ochi şi se masturbă. Era cea mai bună metodă de-a adormi care-i venise în minte.

Când se trezi era 5 după-amiază, iar în zona de maximă securitate domnea o linişte de mormânt. Cu privirile împăienjenite, Lloyd coborî din patul lui, aplecat spre colţul de unde fusese scos unul dintre punctele de sprijin. Puse mâna pe piciorul priciului, se pregăti să rămână impasibil la strigătele de *Mamă!* şi începu să bată în metal, ca şi cum ar fi fost bucătarul unei ferme care-i cheamă pe zilieri la o cină pe cinste, ca la ţară. *Cină.* Frumos cuvânt, există oare altul mai îmbietor? Fripturi de jambon şi cartofi, cu garnitură de mazăre verde, lapte cu sirop de ciocolată marca Hershey. Iar ca desert, o farfurie mare cu îngheţată de căpşuni. Nu, hotărât lucru, cuvânt mai frumos decât *cină* nici nu există.

— Hei, nu-i nimeni acolo? strigă Lloyd, glasul fiind pe cale să i se frângă.

Nici un răspuns. Nici măcar acel strigăt obsedant, *Mamă!* În acest moment, i-ar fi făcut plăcere să-l audă. Până şi tovărăşia unui nebun este mai bună decât aceea a morţilor.

Lloyd lăsă să-i scape unealta din mână. Se întoarse cu paşi şovăielnici la prici, ridică salteaua şi-şi făcu un inventar. Mai avea două

coltuce de pâine, doi pumni de curmale, un cotlet de porc pe jumătate terminat şi o bucată de cârnat afumat. Rupse bucata de cârnat în două şi-o înghiţi pe cea mare, dar asta nu făcu decât să-i aţâţe şi mai mult pofta.

— Ajunge, şopti el, apoi înfulecă restul de carne de pe os, aducându-şi cele mai grele acuzaţii de lăcomie şi plângând din nou. Avea să moară chiar aici, aşa cum îi murise iepurele în cuşcă, aşa cum Trask murise la el în celulă.

Trask.

Rămase o vreme nemişcat, privind lung în celula vecină, urmărind muştele care dădeau roată, aterizau, apoi decolau din nou. Pe obrajii bietului Trask se organizase un aeroport internaţional pentru muşte, mai ceva decât la L.A. Într-un târziu, Lloyd apucă piciorul priciului, se duse la gratii şi-l vârî printre ele. Stând pe vârfuri, reuşi cu greu să ajungă până la corpul şobolanului şi să-l tragă spre propria lui celulă.

Când ajunsese suficient de aproape, Lloyd se lăsă în genunchi, şi-l aduse în partea lui. Îl prinse de coadă şi-l lăsă să-i penduleze multă vreme înaintea ochilor. Apoi îl aşeză sub saltea, unde era ferit de muşte, lăsând o distanţă între corpul inert şi mica lui provizie de alimente. Se uită fix la animal multă vreme, înainte de a da drumul saltelei, bucuros că a reuşit să scape de obsedanta privelişte.

— Pentru orice eventualitate, şopti Lloyd Henreid în liniştea deplină din jur. Pentru orice eventualitate, asta-i.

Apoi se căţără pe cealaltă parte a priciului, îşi trase genunchii la gură şi rămase nemişcat.

CAPITOLUL 33

LUMINILE SE STINSERĂ la ora 8.38. Atât arăta ceasul de deasupra uşii din biroul şerifului.

Nick Andros citea un roman ieftin, pe care-l luase de pe un raft din magazinul universal, o poveste gotică despre o guvernantă speriată, convinsă că domeniul singuratic unde fusese angajată ca să-i înveţe carte pe fiii frumosului stăpân este bântuit de fantome. Chiar dacă nu parcursese nici jumătate din carte, Nick ştia că arătarea era în realitate soţia frumosului senior, care probabil fusese închisă în mansardă, fiind nebună de legat.

Când luminile se stinseră, simţi cum inima-i tresare în piept, iar o voce din străfunduri, venind din locul acela unde pândeau coşmarurile ce-l bântuiau acum ori de câte ori adormea, îi şopti: *Este pe urmele tale... chiar acum te caută, pe şoselele nopţii... se ascunde pe şosele... Omul Întunecat...*

Lăsă cartea să cadă pe birou şi ieşi în stradă. Chiar dacă lumina zilei nu dispăruse cu totul de pe firmament, amurgul avea să treacă foarte curând. Pe stradă nu mai ardea nici o lumină. Lămpile fluorescente din magazinul universal, care arseseră zi şi noapte, se stinseseră şi ele. Vibraţia discretă a cutiilor de branşament de deasupra stâlpilor de tensiune se potolise şi ea, fapt verificat de Nick atunci când îşi lipise palma de una dintre ele şi nu simţise nimic în afară de suprafaţa lemnului. Vibraţia aceea, care pentru el era echivalentă cu un fel de auz, încetase.

În debaraua cu efecte a biroului era şi o cutie întreagă de lumânări, dar asta nu-l mângâia prea mult pe Nick. Stingerea luminii era un fapt care-l afecta profund: rămăsese cu

privirile îndreptate către vest, rugându-se în tăcere luminii să nu-l părăsească în acest cimitir întunecat.

Dar lumina nu ţinu seamă de rugă. La ora 9.10 nu mai exista nici o urmă de lumină pe cer, oricât ar fi căutat Nick să se amăgească; se întoarse la biroul şerifului şi încercă să descopere, în întuneric, locul unde se aflau lumânările. Pipăia pe unul dintre rafturi ca să găsească cutia cu pricina, când uşa din spatele lui se dădu de perete şi Ray Booth îşi făcu apariţia în încăpere, clătinându-se, cu obrajii negri şi umflaţi, cu inelul cu inscripţia LSU sclipindu-i încă pe deget.

Rătăcise prin pădurile din preajma oraşului începând chiar din seara de 22 iunie, acum o săptămână. În dimineaţa de 24 se simţea rău şi, până la urmă, foamea şi teama să nu-şi piardă viaţa îl mânaseră în seara aceasta să revină în oraş, unde nu văzuse pe nimeni în afara idiotului ăsta care-l vârâse în tot buclucul. Mutul traversase piaţa oraşului de parcă ar fi fost te miri ce mare sculă, parcă era chiar proprietarul oraşului unde Ray îşi trăise cea mai mare parte a vieţii, cu pistolul şerifului prins la şoldul drept şi fixat de coapsă cu o curea de pistolar. Îşi închipuia pesemne cu tot dinadinsul că *este* stăpânul oraşului. Ray nu-şi făcea iluzii că o să scape de boala asta care părea să-i fi curăţat pe toţi ceilalţi, dar mai întâi dorea să-i demonstreze nenorocitului ăla cine e mai tare.

Nick stătea cu spatele şi habar n-avea că nu mai era singur în biroul şerifului Baker atunci când o pereche de mâini l-a prins de gât şi-a început să-l strângă. Cutia pe care tocmai o ridicase îi scăpă din mână, iar lumânările, frânte, se răspândiră peste tot în încăpere. Nu reuşi să-şi revină din primul şoc decât atunci când era pe jumătate sugrumat: era sigur

acum că Omul Întunecat din visele lui se trezise cu adevărat la viaţă; un demon din străfundul iadului îi sărise în spinare şi-i prinsese grumazul în strânsoarea ghearelor lui solzoase, îndată ce se întrerupsese curentul electric.

Atunci, cu mişcări convulsive şi lăsându-se călăuzit de instinct, prinse cu palmele mâinile care-l sugrumau şi încercă să le desfacă. Urechea dreaptă îi era în bătaia unei răsuflări fierbinţi, formând o mişcare de aer pe care-o simţea, fără s-o şi audă. Reuşi să respire o dată, chinuit, înainte ca degetele să-l prindă cu şi mai multă forţă.

Cei doi se clătinau în întuneric ca nişte umbre dansând. Ray Booth ştia că puterile încep să-l lase, puştiul împotrivindu-i-se cu înverşunare. Simţea că-i plesneşte capul. Dacă nu-l termina iute pe mut, n-avea să-l mai biruie niciodată. Strânse gâtul subţire al băiatului cu toată forţa ce-i mai rămăsese.

Nick simţi cum pierde legătura cu realitatea. Durerea din grumaz, ascuţită la început, părea acum estompată şi îndepărtată — ba aproape plăcută. Se lăsă cu toată greutatea şi-l călcă pe Booth cu bocancii, împingându-se totodată şi spre spate. Bărbatul masiv fu silit să se dea un pas înapoi. Nimeri cu un picior peste o lumânare care se rostogoli făcându-l să alunece; căzură amândoi la pământ, Nick cu spatele peste el. Mâinile lui Booth se desfăcură acum, în sfârşit.

Nick se rostogoli într-o parte, gâfâind. I se părea că pluteşte, reală fiind doar durerea, care revenise, pulsându-i lent şi surd în grumaz. Simţea şi un vag gust de sânge în fundul gâtului.

Umbra uriaşă, deşi ghemuită, a celui care-l atacase se ridica acum şovăitor. Nick îşi aduse

aminte de armă şi se pregăti s-o folosească. Găsi pistolul la locul lui, însă ceva anume îl împiedica să-l scoată. Se înţepenise în toc, nu se ştie cum. Înnebunit de frică, trase cu toată forţa. Arma se declanşă singură. Glonţul îi atinse superficial pielea de pe picior şi se implântă în podea.

Umbra se abătu asupra lui, cu hotărârea sorţii.

Nick apucă să dea drumul aerului ce i se adunase în piept, cu forţa unei explozii, apoi două mâini albe îi pipăiră faţa, degetele mari căutându-i ochii. În lumina palidă a lunii, Nick distinse o licărire purpurie pe unul dintre degete şi, surprins, pronunţă pe muteşte numele, *Booth!* Cu mâna dreaptă continua să tragă cu putere de patul revolverului. De-abia dacă băga de seamă durerea ce-l săgeta pe toată lungimea coapsei.

Unul dintre degetele lui Ray Booth pătrunse în ochiul drept al lui Nick. O durere cumplită îi explodă în creier. Reuşi în sfârşit să smulgă revolverul din toc. Booth îşi răsuci în toate direcţiile degetul lui mare, plin de bătături, zdrobindu-i lui Nick globul ocular.

Nick scoase un ţipăt slab şi nedesluşit, dar nu mai sonor decât susurul apei... Sprijini ţeavă pistolului în coasta lui Booth şi apăsă pe trăgaci. Din detonaţia amortizată Nick nu simţi decât reculul violent, care-i zgâlţâi braţul; cătarea revolverului se agăţase în cămaşa lui Booth. Nick văzu flacăra de la gura ţevii, iar peste o fracţiune de secundă îi veni în nări mirosul prafului de puşcă şi al materialului carbonizat al cămăşii. Trupul lui Ray Booth încremeni, apoi se prăbuşi peste el.

Suspinând de durere şi teamă, Nick se opinti asupra greutăţii prăvălite peste el, iar trupul lui Booth pe jumătate căzu, pe jumătate

alunecă de pe el. Nick ieşi târâş de sub adversarul său, ţinându-şi cu o mână ochiul rănit. Rămase multă vreme întins pe jos, cu gâtul cuprins de o mare de foc. Îşi simţea tâmplele prinse într-o imensă menghină nemiloasă.

După o vreme fu în stare să pipăie în jur, descoperi o lumânare şi-o aprinse cu bricheta de pe birou. În lumina galbenă şi slabă îl văzu pe Ray Booth zăcând cu faţa la pământ. Ca o balenă moartă, aruncată la ţărm de valuri. Ţeava pistolului îi lăsase un cerc negricios pe cămaşă, mare cât o clătită. Cursese mult sânge. În lumina pâlpâitoare, umbra lui Booth se proiecta pe celălalt perete, imensă şi informă.

Tânguindu-se, Nick porni împleticindu-se către mica baie, protejându-şi în continuare ochiul cu mâna. Se privi în oglindă. Văzu sângele ce i se scurgea printre degete şi şovăi îndelung înainte de a-şi retrage mâna. Încă nu era sigur, însă, după toate probabilităţile, surdomuţeniei lui i se adăugase un nou handicap, acela de a fi chior.

Se întoarse în birou şi izbi în trupul moale al lui Ray Booth cu piciorul.

M-ai aranjat, îi zise el. Mai întâi dinţii şi acum ochiul. Eşti fericit? Mi-ai fi scos amândoi ochii, dac-ai fi putut, nu? Mi-ai fi luat văzul şi m-ai fi lăsat surd, mut şi orb într-o lume a morţilor. Nemaipomenit, este?

Îl lovi încă o dată pe Booth, dar carnea flască şi moartă în care i se înfigea piciorul îi provocă dezgust. Se aşeză pe patul lui, sprijinindu-şi capul în mâini. Afară, întunericul era de nepătruns. Afară, toate luminile lumii se stingeau.

CAPITOLUL 34

VREME ÎNDELUNGATĂ, zile în şir (câte zile? cine mai ştie? În nici un caz Trashcan Man*, [Gunoierul sau Omul cu Tomberonul] asta-i limpede), Donald Merwin Elbert, cunoscut de prietenii lui din perioada istoric obscură şi confuză a şcolii elementare drept Trashcan Man, bântuise încolo şi încoace pe străzile din Powtanville, Indiana, ferindu-se de vocile din capul lui, eschivându-se şi ridicându-şi mâinile în sus, ca să se protejeze de pietrele aruncate de stafii.

Hei, Trashcan!

Hei, Trashcan Man, eşti nemaipomenit, Trash! Ai aprins vreun foc cumsecade săptămâna asta?

Ce-a zis bătrâna doamnă Semple când i-ai ars talonul de pensie, Trash ?

Hei, Trash-baby, nu vrei să cumperi nişte benzină?

Ţi-au plăcut şocurile alea electrice pe care ţi le-au administrat la Terre Haute, Trashie?

Trash...

... hei, Trashcan...

Uneori ştia precis că vocile nu sunt reale, alteori striga la ele în gura mare să înceteze, pentru ca apoi să-şi dea seama că singurul care se auzea era chiar glasul iui, întorcându-se după ce se izbise de pereţii caselor şi ai magazinelor, ricoşând în zidul de beton al Spălătoriei Auto Scrubba-Dubba, unde fusese angajat şi unde se afla şi acum, în dimineaţa de 30 iunie, înfulecând dintr-un sandviş imens, pe care întinsese de-a valma unt de arahide, peltea, roşii şi muştar Gulden's Diablo. Nici o voce în afară de cea proprie, ciocnindu-se de case şi de magazine, alungată de peste tot ca un oaspete nepoftit şi întorcându-se, prin urmare, la urechile lui.

Pentru că, într-un fel sau altul, Powtanville se golise. Toată lumea plecase... sau poate că nu? Întotdeauna ziseseră despre el că nu e întreg la minte, iar gândul că în afară de el însuşi nu mai rămăsese nimeni în oraş părea mai mult decât normal pentru un nebun. Privirile îi erau atrase de rezervoarele uriaşe pentru ţiţei, albe şi rotunde, înşirate la orizont, asemenea unor nori coborâţi la pământ. Rezervoarele se înălţau între Powtanville şi drumul spre Gary şi spre Chicago; ştia prea bine ce doreşte să facă şi planul lui n-avea nimic de-a face cu un vis. Era ceva urât, însă nu un vis, dar nici nu se punea problema să renunţe.

Te-ai ars la degete, Trash?

Hei, Trashcan Man, nu ştii că dacă te joci cu focul ai să faci pipi în pat?

I se păru că aude ceva şuierându-i pe la ureche, începu să plângă şi-şi ridică mâinile în sus, scăpând sandvişul în ţărână, şi-şi ascunse obrazul cu un gest umil, dar nu se întâmplase nimic, nu era nimeni în jur. Singurul lucru de interes dincolo de zidul Spălătoriei Auto Scrubba-Dubba era doar Indiana Highway 130, mergând spre Gary, nu înainte de a trece pe lângă imensele rezervoare ale lui Cheery Oil Company. Suspinând încă, ridică sandvişul, scutură de bine, de rău praful cenuşiu de pe pâinea albă şi începu iarăşi să molfăie.

Oare nu cumva *visa?* A existat o vreme când trăia şi taică-său, dar şeriful îl curăţase chiar în mijlocul străzii, lângă Biserica Metodistă, scena aceasta urmărindu-l întreaga viaţă.

Hei, Trash, şeriful Greeley l-a doborât pe tac-tu ca pe un câine turbat, ce părere ai de chestia asta, împuţit nenorocit ce eşti?

Taică-său se dusese la crâşma lui O'Toole, unde se iscase o ceartă de pomină, până la urmă Wendell Elbert scosese pistolul şi-l omorâse pe barman, apoi se întorsese acasă şi curmase zilele celor doi fraţi mai mari şi surorii lui Trashcan cu aceeaşi armă — el, Wendell Elbert fusese un tip cam uşchit, cu un temperament fioros, şi începuse s-o ia razna cu multă vreme înainte de seara aceea, oricine din Powtanville ţi-ar zice chestia asta, şi ţi-ar mai zice şi că aşchia nu sare departe de trunchi — şi ar fi omorât-o probabil şi pe mama lui Trashcan, dacă Sally Elbert n-ar fi fugit în noapte, ţipând cât o ţinea gura şi strângându-l în braţe pe micuţul Donald, în vârstă de doar cinci ani (cel care mai târziu avea să fie cunoscut drept Trashcan Man). Wendell Elbert se proptise pe treptele din faţa casei, încercând să-i doboare în fuga lor; gloanţele şuierau şi ricoşau pe suprafaţa drumului, iar la cel din urmă foc pornit din pistolul ieftin — pe care Wendell îl cumpărase de la un negru într-un bar de pe State Street din Chicago — arma îi explodase în mână. Schijele îi sfârtecaseră cea mai marc parte a feţei. O pornise pe stradă cu sângele şiroindu-i în ochi, urlând şi fluturând rămăşiţele pistolului în mână, cu ţeava care "înflorise" şi se spărsese ca o ţigară de foi cu surpriză şi, ajuns în preajma Bisericii Metodiste, şeriful Greeley îşi făcu apariţia în unica maşină de patrulă din Powtanville şi-i porunci să rămână pe loc şi să arunce arma din mână. Dar Wendell Elbert îndreptă ce mai rămăsese din arma lui ca de operetă în direcţia şerifului, însă Greeley probabil nu remarcase că pistolul era făcut zob ori *se prefăcuse* că nu bagă de seamă; singurul lucru de netăgăduit rămâne deznodământul. Omul

legii descărcase în Wendell Elbert ambele ţevi ale puştii lui.

Hei, Trash, cum de nu ţi-ai ars şi PUŢA?

Privi în jur, ca să-l descopere pe cel care strigase chestia asta — după voce, bănuia că ar fi Carley Yates, dacă nu cumva unul dintre puştii care ardeau gazul împreună cu el — deşi Carley nu mai era de mult un copil, cum nu mai era, de altfel, nici el însuşi,

Poate că sosise în sfârşit momentul să devină iarăşi Don Elbert, şi nu Trashcan Man, aşa cum Carley Yates devenise Carl Yates, cel care vinde maşini la reprezentanţa Stout Chrysler-Plymouth din oraş. Dar Carl Yates dispăruse, de fapt *toată lumea* dispăruse, iar pentru el era probabil prea târziu să devină altcineva.

Şi nu mai stătea sprijinit de zidul de la Scrubba-Dubba; era la aproape doi kilometri spre nord-veştul oraşului, mergând pe marginea autostrăzii 130, iar oraşul Powtanville se întindea înaintea lui ca o reprezentare miniaturizată a unei localităţi de pe machetele de sisteme feroviare pentru copii. Până la rezervoare mai erau câteva sute de metri. Purta o trusă de scule într-o mână şi o canistră cu cinci litri de benzină în cealaltă.

Vai, era un lucru foarte urât, dar...

După ce-l înmormântaseră pe Wendell Elbert, Sally Elbert îşi luase o slujbă la Powtanville Cafe, iar la un moment dat unicul pui care-i mai rămăsese, Donald Merwin Elbert, ajuns în clasa întâi sau a doua, luase obiceiul să aprindă focuri în tomberoanele oamenilor şi apoi s-o rupă la fuga.

Păziţi-vă, fetelor, vine Trashcan Man, o să vă dea foc la rochii!

Nebunu', nebunu', trage cu tunu'!

Oamenii mari n-au aflat cine-i piromanul decât când puştiul ajunsese prin clasa a treia; atunci şi-a făcut apariţia la ei în casă şeriful, bunul şi bătrânul şerif Greeley, şi aşa se face, presupunea el, că bărbatul care-i ucisese părintele în faţa Bisericii Metodiste i-a devenit tată vitreg.

Hei, Carley, vreau să dezlegi o ghicitoare: cum poate taică-tău să-l omoare pe taică-tău?

Io nu ştiu, Petey, zi-mi tu!

Nici io nu ştiu, dar dacă Trashcan Man eşti chiar tu, poate reuşeşti!

Hihihahahahoho!

Acum se găsea la capătul aleii acoperite cu pietriş; umerii îl dureau de la căratul sculelor şi canistrei. Pe poartă se vedea următorul anunţ: CHEERY PETROLEUM COMPANY. INC. TOŢI VIZITATORII SUNT RUGAŢI SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE RECEPŢIE! VĂ MULŢUMIM!

În parcare erau doar câteva maşini. Majoritatea erau pe jantă. Trashcan Man străbătu aleea şi se strecură pe poarta deschisă. Ochii lui, de un albastru ciudat, se fixaseră asupra scărilor care se împleteau în spirală până la vârful celui mai apropiat rezervor, ca nişte pânze de păianjen. Accesul la scări era blocat cu un lanţ, de care atârna un alt însemn: ACCESUL INTERZIS! STAŢIA DE POMPARE ÎNCHISĂ. Păşi peste lanţ şi începu să urce scările.

Faptul că maică-sa îl luase de bărbat pe şeriful Greeley nu i se părea corect. Când ajunsese în clasa a patra, începuse să pună foc în cutiile de scrisori — aşa arsese şi cecul de pensie al bătrânei doamne Semple — şi fusese prins încă o dată. Sally Elbert Greeley a făcut o criză de isterie atunci când noul ei soţ i-a propus — o singură dată — să-l trimită pe băiat în locul acela din Terre Haute *(Crezi că e smintit? Cum poate să fie smintit un băiat de zece ani? Eu cred că tu vrei de fapt să scapi de el! Ai scăpat de taică-său, iar acum vrei să scapi şi de el!)* Singura variantă care i-ar fi rămas lui Greeley ar fi fost să-i intenteze o acţiune penală, însă nu poţi trimite un copil de doar zece ani într-o şcoală de corecţie decât dacă ţii neapărat să iasă de acolo cu curul harcea-parcea şi să te vezi părăsit de noua ta soţie.

Pe scări, sus, tot mai sus. Picioarele lui produceau un uşor zgomot metalic pe treptele din oţel. Vocile rămăseseră undeva, la poale, şi nimeni nu putea azvârli cu pietre la o asemenea înălţime; automobilele din parcare păreau nişte jucării Corgi scânteietoare. Nu se mai auzea decât vocea vântului, şoptindu-i în ureche şi tânguindu-se într-o gură de aerisire, cine ştie unde, şi chemarea îndepărtată a unei păsări. Copacii şi câmpurile nesfârşite se întindeau jur-împrejur, în diferite nuanţe de verde, doar uşor învăluite de ceaţa albăstruie, subţire, a dimineţii. Zâmbea fericit, urmând spirala din oţel ce-l purta în cerc, tot mai sus.

Când ajunse pe plafonul plat şi circular al rezervorului, avu sentimentul că stătea chiar sub acoperişul lumii şi că dacă s-ar ridica puţin pe vârfuri ar putea să zgârie cu unghiile creta albastră de pe cer. Lăsă jos canistra şi

trusa şi contemplă priveliştea. De aici puteai să vezi chiar şi Gary, pentru că fumul industrial ce se revărsa de obicei din coşurile fabricilor de acolo lipsea acum, iar aerul era la fel de curat în direcţia aceea ca şi aici. Chicago părea un vis învăluit în ceaţa verii, iar o licărire albastră abia ghicită departe, spre nord, era fie lacul Michigan, fie o simplă nălucire stârnită de speranţă. În aer plutea o aromă blândă, aurie, care-l ducea cu gândul la un mic dejun liniştit, într-o bucătărie inundată de lumină. Curând, ziua avea să fie mistuită de foc.

Lăsând canistra la locul ei, luă cu sine doar trusa de scule şi merse la sistemul de pompare, a cărui funcţionare încercă s-o priceapă. Era înzestrat cu o capacitate specială de a intui secretele mecanismelor; reuşea să se descurce la fel ca şi acei *idiots savants,* capabili să înmulţească şi să împartă în gând numere de câte şapte cifre. Nu exista nimic raţional sau cognitiv în demersul lui; pur şi simplu cerceta obiectul respectiv din priviri, nu mai mult de câteva secunde, apoi mâinile intrau în acţiune, mişcându-se repede şi sigur, aparent fără a depune vreun efort.

Hei, Trashcan, ce ţi-a venit să dai foc la biserică? De ce naiba n-ai aprins ŞCOALA ?

Pe când era în clasa a cincea, pusese foc în salonul unei case părăsite din oraşul învecinat, Sedley, iar clădirea respectivă arsese până-n temelii. Tatăl lui vitreg, şeriful Greeley, îl băgase la pârnaie, pentru că, după ce fusese batjocorit de o bandă de puştani, acum i se ridicaseră în cap şi cei mari. *(Păi, dacă nu dădea ploaia, n-ar fi fost de mirare să se fi pierdut jumătate de oraş, din cauza afurisitului ăla de copil descreierat!)* Greeley

îi spusese lui Sally că Donald trebuia să fie dus la instituţia aceea din Terre Haute, ca să i se facă analize. Sally îl ameninţase că-l părăseşte dacă-i face aşa ceva copilului ei, singurul ei pui şi odor, dar Greeley nu ţinuse cont şi-l convinsese pe judecător să semneze ordinul; prin urmare Trashcan Man a lipsit din oraş o vreme, doi ani, iar maică-sa a divorţat. Ceva mai târziu, în acelaşi an, alegătorii i-au retras calitatea de şerif lui Greeley, care până la urmă s-a mutat la Gary şi a lucrat acolo ca muncitor pe o linie de asamblare a automobilelor. Sally îl vizita pe Trash în fiecare săptămână şi plângea de fiecare dată.

Trashcan şopti: "Ţi-am dat de cap, futu-ţi mama mă-tii", apoi se uită în jur pe furiş, ca să vadă dacă nu cumva îl auzise cineva înjurând în halul ăsta. E de la sine înţeles că nu-l auzise nimeni, pentru că se afla în vârful rezervorului numărul 1 de la Cheery Oil şi, chiar dac-ar fi fost jos, tot nu mai era nimeni în jur. Cu excepţia fantomelor. Nori albi şi graşi treceau în zbor pe deasupra lui.

Din încâlceala utilajelor de pompare ieşea la iveală o ţeavă cu un diametru foarte mare, de peste şaizeci de centimetri, filetată la capăt, în aşa fel încât să se poată fixa pe ea ceea ce tehnicienii numesc un racord filetat. Ţeava se folosea exclusiv pentru scurgeri sau pentru situaţiile când rezervorul era prea plin; în acest moment, rezervorul se umpluse cu benzină fără plumb şi o mică parte din ea, nu mai mult de o jumătate de litru, cursese; lăsând dâre strălucitoare pe suprafaţa acoperită cu un strat subţire de praf a rezervorului. Trashcan se retrase un pas, cu ochii strălucitori, strângând o cheie mare într-

o mână şi un ciocan în cealaltă. Le lăsă apoi să cadă, zăngănind.

Până la urmă se dovedea că nu avea nevoie de benzina pe care o cărase până aici. Luă canistra de jos, strigă "Vine bomba!" şi-o aruncă în gol. Îi urmări cu mare interes căderea, ajutat de sclipirile reflectate de tablă. După ce străbătuse o treime din drum se izbi de trepte, ricoşă şi parcurse tot restul prăbuşirii răsucindu-se de nenumărate ori şi risipind un nor fin de particule chihlimbarii prin locul unde fusese găurită, în urma impactului cu scara.

Se întoarse la ţeava de preaplin şi se uită la micile băltoace strălucitoare de benzină. Scoase un pachet de chibrituri de carton din buzunarul de la piept şi îl contemplă, simţindu-se vinovat, fascinat şi tulburat, în acelaşi timp. Pe capac era un anunţ, informând că te puteai pregăti, practic în orice domeniu doreai, prin cursurile fără frecvenţă de la La Salle Correspondence School din Chicago. *Eu stau pe o bombă,* îi trecu prin minte. Îşi închise ochii, tremurând de teamă şi de extaz, simţindu-se cuprins de acea ştiută stare de emoţie rece, de amorţeala ce i se strecura în degetele de la mâini şi picioare.

Hei, Trash, piroman afurisit ce eşti!

De la Terre Haute i-au dat drumul când împlinise treisprezece ani. Nu ştiau dacă se vindecase sau nu, dar l-au declarat sănătos. Aveau nevoie de camera lui ca să găzduiască un alt copil nebun, timp de câţiva ani. Trashcan se întoarse acasă. Rămăsese mult în urmă cu şcoala şi nu dădea semne că ar fi în stare să intre în ritm. La Terre Haute îl trataseră cu şocuri electrice, iar după ce se întorsese la Powtanville nu mai era în stare să

memoreze. Punea mâna şi învăţa pe rupte înaintea unui examen, pentru ca apoi să uite jumătate din materie şi să cadă cu brio.

O vreme nu mai aprinsese nici un foc, totuşi; măcar la atât îi servise şederea acolo. Toate reintraseră pe făgaşul lor normal, sau cel puţin aşa s-ar fi părut. Şeriful care-i ucisese tatăl plecase; se afla la Gary, unde monta faruri pe maşini Dodge ("nu mai pune pe roate, acum pune pe roţi", zicea uneori maică-sa). Mama lui se întorsese la vechea slujbă de la Powtanville Cafe. Totul mergea bine. Desigur, exista şi CHEERY OIL, ale cărui rezervoare albe se profilau la orizont ca nişte imense cutii de conserve spoite în alb, iar din spatele lor se ivea fumul industriilor de la Gary — acolo unde se afla şi şeriful care-i ucisese tatăl — ca şi cum Gary s-ar fi aflat deja în flăcări. De multe ori se întreba cum s-ar desfăşura un incendiu la rezervoarele de la Cheery Oil. Trei explozii separate, suficient de sonore ca să-ţi facă timpanul franjuri şi destul de luminoase să-ţi frigă ochii din cap? Trei stâlpi de foc (tatăl, fiul şi sfântul şerif ucigaş de tată) ce aveau să ardă trei luni de zile încheiate, zi şi noapte? Sau poate nu aveau să ardă deloc?

Avea să afle acum. Adierea slabă a verii stinse primele două chibrituri; aruncă resturile lor înnegrite pe oţelul prins în nituri. La dreapta lui, în apropierea rampei metalice, înaltă până la genunchi, ridicată de jur-împrejurul marginii rezervorului, văzu un gândac luptându-se cu ultimele puteri într-o băltoacă de benzină. Sunt exact ca gândacul ăla, gândi el iritat şi se întrebă ce fel de lume mai e şi asta, în care Dumnezeu nu numai că te lasă să intri în mocirlă până la gât, ca acel gândac în pata de benzină, dar te mai şi lasă să te zbaţi ore, poate zile întregi... sau ani, aşa

cum i se întâmplase lui. Era o lume care merita să ardă, hotărât lucru. Stătea cu capul plecat, cu cel de-al treilea chibrit pregătit în mână, când vântul muri.

După întoarcere, i se spusese o vreme *lunaticul, cretinul* sau *căpiatul,* dar Carley Yates, care între timp ajunsese cu trei clase înainte, îşi adusese aminte de tomberoane şi născocise porecla, de care nu mai scăpase de atunci. La şaisprezece ani, părăsise şcoala cu consimţământul maică-sii (*La ce te poţi aştepta? L-au distrus acolo, la Terre Haute. Dac-aş avea destui bani, i-aş da în judecată. Tratament cu şocuri, aşa-l numesc ei. După părerea mea, mai bine i-ar zice scaun electric!)* şi începuse să muncească la Scrubba-Dubba Car Wash: şampon pe faruri/ şampon pe capotă/ridică ştergătoarele/freacă oglinzile/hei, domnule, să dau şi cu spray? Lucrurile urmară o traiectorie normală încă o scurtă vreme. Oamenii strigau în continuare după el, de la colţ de stradă sau din maşini, se interesau ce zisese bătrâna doamnă Semple (care, de altfel, se afla de patru ani în mormânt) când îi arsese cecul de pensie, sau dacă făcuse pipi în pat după ce aprinsese casa aia din Sedley; trândăvind în faţa magazinului de dulciuri sau la O'Toole, îşi fluierau unii altora în chip de semnal, îşi strigau să ascundă chibriturile şi să-şi palmeze ţigările, pentru că trecea Trashcan Man. Toate vocile se puteau transforma în glasuri fantomatice, dar bolovanii nu aveai cum să-i ignori, când te trezeai că vin vâjâind din străduţele întunecate sau de pe partea opusă a străzii. Odată, cineva azvârlise spre el o cutie pe jumătate plină cu bere, dintr-o maşină care

trecea; cutia îl lovise în frunte, făcându-l să cadă în genunchi.

Aşa îşi petrecea el viaţa: vocile, din când în când zborul unei pietre, Scrubba-Dubba. Iar în timpul pauzei de prânz obişnuia să stea pe locul unde zăbovise şi astăzi, mâncând din pacheţelul pregătit de mama lui, privind spre rezervoarele firmei Cheery Oil şi întrebându-se cum ar arăta dacă...

Cam în stilul acesta a curs viaţa lui până ce, într-o seară, s-a trezit în vestibulul Bisericii Metodiste cu o canistră de douăzeci de litri, împrăştiind din ea benzină peste tot — şi mai cu seamă peste teancurile de cărţi cu imnuri, din colţ — apoi se oprise în loc şi gândise: Ceea ce fac eu este rău, mai mult, poate chiar de-a dreptul STUPID, vor şti imediat cine a fost, vor fi convinşi că eu am făcut-o, chiar dacă făptaşul ar fi altul, şi au să mă "pună la loc sigur"; cugetă la toate aceste lucruri mirosind aburii de benzină, în timp ce vocile fâlfâiau şi dădeau roată prin mintea lui, ca nişte lilieci într-un turn bântuit de spirite. Un zâmbet i se aşternuse apoi încet peste toată faţa, răsturnase canistra cu fundul în sus şi o luase la fugă cu ea din vestibul drept prin strana din mijloc, împroşcând benzină până la altar, ca un mire întârziat la propria lui căsătorie şi cu dorinţa atât de aprinsă, încât începe să risipească fluidul fierbinte, din neputinţa de a mai aştepta să ajungă în patul nupţial.

Apoi se întorsese în vestibul, scosese un chibrit de lemn din buzunarul de la piept, îl frecase de fermoarul jeanşilor, aruncase băţul aprins pe grămada de cărţi religioase, punct ochit, punct lovit, *vuuum! A* doua zi, în drum către Northern Indiana Correctional Center for Boys, trecu pe lângă zidurile înnegrite, arzând încă mocnit, ale Bisericii Metodiste.

Iar Carley Yates, stând rezemat de micul pavilion construit vizavi de Scrubba-Dubba, cu un Lucky Strike lipit în colţul gurii, îi strigase câteva cuvinte ce constituiau în acelaşi timp un adio şi un epitaf, salutul şi mesajul lui de despărţire: *Hei, Trashcan, ce ţi-a venit să dai foc la biserică? De ce naiba n-ai aprins ŞCOALA?*

Avea şaptesprezece ani când intrase în închisoarea pentru minori, iar după ce împlinise optsprezece ani îl transferaseră la penitenciarul statului; cât timp a stat acolo? Cine mai ştie? În nici un caz Trashcan Man, asta-i sigur. Nimănui din puşcărie nu-i păsa că pusese foc la Biserica Metodistă. Multă lume din pârnaie făcuse lucruri cu mult mai grave. Crime. Violuri. Bătrâne doamne bibliotecare cu ţestele crăpate. Unii dintre deţinuţi voiau să-i facă ceva lui, iar alţii îşi doreau ca el să le facă ceva. Nu-l deranja. Se întâmpla după stingere. Un bărbat chel îi zisese că-l iubeşte — *te iubesc, Donald* — iar asta i se părea cu mult mai acceptabil decât aruncatul cu pietre. Uneori gândea că n-ar fi rău să rămână acolo pentru totdeauna. Dar alteori, noaptea, visa CHEERY OIL: se auzea întâi o singură explozie cutremurătoare, ca un tunet, urmau apoi alte două detonaţii, *BUM!... ...BUM! BUM!* Explozii enorme, izbucnind pe neaşteptate în lumina strălucitoare a zilei şi dând o nouă formă acestei lumini, aşa cum loviturile de ciocan modelează foaia subţire de cupru. Atunci toată lumea din oraş lăsa treaba din clipa aceea şi privea spre nord, către Gary, acolo unde cele trei rezervoare se profilau pe cer ca nişte cutii uriaşe din tablă spoită. Carley Yates tocmai încerca să vândă un Plymouth vechi de doi ani unui tânăr cuplu cu un copil mic şi se oprea în mijlocul piruetelor actoriceşti, ca să se uite. Toţi

pierde-vară din crâşma lui O'Toole şi din cofetărie ieşeau afară, lăsându-şi berile şi îngheţatele de ciocolată pe mese. La cafenea, maică-sa rămânea nemişcată în spatele casei. Băiatul cel nou de la Scrubba-Dubba îşi îndrepta spatele, renunţând la spălatul farurilor şi, purtând încă mănuşile cu burete, privea spre nord, în timp ce sunetul acela copleşitor şi monstruos distrugea ca pe un fleac stratul subţire, ca o folie de cupru, a rânduielii acelei zile: BUMM! Acesta era visul lui.

La un moment dat, devenise unul dintre deţinuţii consideraţi persoane de încredere; când se răspândise boala aceea ciudată, l-au trimis la infirmerie, unde, acum câteva zile, nu mai rămăsese nici un bolnav, pentru că toţi muriseră. Toată lumea murise sau fugise, cu excepţia unui tânăr gardian, numit Jason Debbins; el se aşezase la volanul camionului închisorii care transporta rufele la spălătorie şi se împuşcase.

Şi unde s-ar fi putut întoarce atunci, dacă nu acasă?

Vântul îi mângâie blând obrazul, pe urmă amorţi.

Aprinse încă un chibrit şi-l lăsă să cadă. Ateriză într-o mică băltoacă de benzină, care se aprinse. Flăcările erau albastre. Se răspândiră cu delicateţe, ca un fel de coroană cu un ciot de chibrit ars în centru. Trashcan contemplă timp de o secundă, paralizat de fascinaţie, apoi se grăbi să ajungă la scara ce cobora în spirală până la pământ, privind peste umăr. Vedea acum utilajul de pompare printr-o pânză de aer fierbinte, mişcându-se încolo şi încoace, ca un miraj. Flăcările albastre, nu mai înalte de câţiva centimetri, se întindeau în direcţia maşinăriilor şi a ţevii deschise, într-un semicerc tot mai cuprinzător.

Chinurile gândacului se sfârşiseră. Din el nu mai rămăsese decât o coajă înnegrită.

Aş putea să fac în aşa fel încât să mi se întâmple şi mie.

Ideea respectivă nu-i surâdea prea mult în acel moment. I se părea, vag, că în viaţa lui ar putea exista acum şi un alt scop, ceva măreţ, grandios. Simţi o undă de teamă şi începu să coboare scările în fugă, boncăind, mâna alunecându-i repede pe suprafaţa stricată de rugină a balustradei abrupte.

Jos, tot mai jos, în nesfârşite ocoluri, întrebându-se cât va mai dura până ce vaporii concentraţi în jurul gurii ţevii de preaplin vor lua foc, cât va mai dura până ce se va fi acumulat suficientă căldură pentru ca frontul de foc să pornească în jos, pe această ţeavă, către măruntaiele rezervorului.

Cu părul fluturându-i pe frunte, cu un rânjet înspăimântat încremenit pe faţă, cu vântul şuierându-i în urechi, cobora în cea mai mare grabă. Depăşise jumătatea drumului, trecând de sigla CH, scrisă cu litere de şase metri înălţime, de culoare verde ca lămâia pe fondul alb al rezervorului. Jos, tot mai jos, conştient că dacă picioarele lui se împleticeau sau se împiedicau de ceva, s-ar fi prăbuşit ca şi canistra, iar oasele i s-ar fi frânt ea nişte vreascuri uscate.

Pământul se vedea din ce în ce mai aproape, se vedeau bine cercurile albe de pietriş din jurul rezervoarelor şi iarba verde de dincolo de pietriş. Maşinile din parcare aveau tendinţa să-şi recapete dimensiunile normale. Cu toate acestea, i se părea că încă pluteşte, ca într-un vis, şi că nu va ajunge niciodată până jos, va fugi în cerc zadarnic, la nesfârşit. Era chiar lângă bomba al cărei fitil fusese aprins.

De deasupra capului său, de la mare înălţime, se auzi deodată un zgomot, care amintea de petardele lansate de 4 Iulie. Urmă un zăngănit slab, apoi ceva trecu zbârnâind pe lângă el. După cum constată, cu un fior de teamă ascuţit, aproape încântător, era o bucată din ţeava de preaplin. Din cauza temperaturii, se înnegrise toată şi se contorsionase într-o formă nouă, de o incoerenţă tulburătoare.

Se sprijini cu o mână de balustradă şi-şi făcu vânt pe deasupra ei, auzind cum îi trosneşte ceva la încheietură. O durere oribilă i se răspândi în braţ, până la cot. Căzu de la înălţimea celor câţiva metri rămaşi, ateriză pe pietriş şi se prăbuşi. Cu braţele zgâriate rău, dar fără să ia în seamă durerea ascuţită, gemea şi rânjea în acelaşi timp, cuprins de panică, iar ziua i se părea deodată teribil de luminoasă.

Trashcan Man se adună de pe jos întinzând gâtul în toate direcţiile şi o rupse la fugă, privind întruna spre înălţimi. Pe vârful rezervorului din mijloc, lângă care se afla, apăruse ceva, ca o chică blondă, care creştea cu o viteză nemaipomenită. Toată drăcia putea sări în aer în orice clipă.

O luă la fugă, cu mâna dreaptă bălăbănindu-i-se în încheietura ruptă. Sări peste bordura parcării şi simţi sub picioare asfaltul. Străbătu parcarea, cu umbra încurcându-i-se printre picioare, parcurse drumul de acces, acoperit cu pietriş, se năpusti prin poarta pe jumătate deschisă, ieşind din nou la Highway 130. O traversă de îndată şi se aruncă în şanţul de pe cealaltă parte, căptuşit cu un pat de frunze moarte şi muşchi moale, prinzându-şi capul în mâini. La fiecare respiraţie, simţea cum i se implântă nişte cuţite în piept.

Rezervorul sări în aer. Nu *BUMM!* ci *DA-BUMM!,* un sunet uriaş, în acelaşi timp scurt şi gutural, încât îşi simţi timpanele presând spre interior şi ochii spre exterior, în timp ce în aer se petrecu o mişcare greu de descris. Urmă o a doua explozie, apoi a treia, iar Trashcan se tăvăli peste frunzele moarte, zâmbind şi ţipând neauzit de nimeni. Se ridică în picioare, ducându-şi mâinile la urechi, dar un vânt stârnit pe neaşteptate îl izbi şi-l trânti pe spate cu o putere extraordinară, ca pe un gunoi.

Pomii tineri din spatele lui se aplecară spre spate, iar frunzele lor vibrară frenetic, ca fanioanele arborate deasupra unui teren cu maşini vechi de vânzare, într-o zi vântoasă. Unul sau doi se frânseră cu pocnete slabe, ca ale unui pistol de tir. Fragmente arzânde din rezervor începură să cadă pe partea opusă a drumului, câteva dintre ele chiar pe şosea. La impactul cu pământul se auzeau zgomotele metalice ale fragmentelor arse şi deformate, ca şi ţeava de preaplin, care se desprinsese prima.

DA-BUMM!

Trashcan se ridică iarăşi şi văzu un gigantic arbore de foc dincolo de parcarea lui Cheery Oil. Fumul negru se înălţa deasupra lui, ridicându-se perfect vertical până la o înălţime uimitoare, înainte ca vântul să reuşească să rupă coloana şi s-o risipească. Nu puteai să te uiţi în flăcări decât cu ochii aproape închişi, iar acum simţi şi dogoarea teribilă, valul de aer fierbinte care-i făcea pielea să se strângă, să se irite. În semn de protest, din ochi începură să-i curgă lacrimi. Un alt fragment metalic arzând, de această dată ceva mai mare de doi metri în diametru în punctul lui de maximă grosime, de forma unui diamant, căzu din cer, poposi în şanţ,

cam la vreo şapte metri spre stânga lui, iar frunzele uscate de deasupra muşchiului umed se aprinseră instantaneu.

DA-BUMM-DA-BUMM!

Dacă rămânea pe loc, avea toate şansele să fie mistuit de un foc izbucnit spontan. Se ridică în picioare şi începu să alerge pe marginea şoselei, în direcţia oraşului Gary, simţind cum aerul din plămânii lui se face tot mai fierbinte şi capătă gustul unui metal greu. Curând trebui să-şi pipăie părul, asigurându-se că nu luase foc. Duhoarea dulceagă a benzinei umplu văzduhul, părând să se lase asupra lui ca un văl. Vântul fierbinte îi smulgea hainele de pe el. Era ca o fiinţă care încearcă să scape dintr-un cuptor cu microunde. Înaintea ochilor lui înlăcrimaţi, drumul se dublă, apoi se triplă.

Se auzi un nou zgomot asurzitor atunci când presiunea crescândă provocă implozia clădirii care adăpostea birourile de la Cheery Oil Company. Adevărate iatagane de sticlă spintecau aerul. Ploua din cer, pe toată suprafaţa drumului, cu bucăţi de beton şi cărămidă. O schijă de oţel de mărimea unei monede de un sfert de dolar şi grosimea unei ciocolate Mars îi spintecă mâneca şi-i zgârie uşor pielea braţului. O bucată destul de mare ca să-i facă zob căpăţâna căzu chiar în faţa picioarelor lui şi apoi sări departe, lăsând în urmă un crater de dimensiuni considerabile. Ajunse în sfârşit dincolo de zona unde cădeau resturile exploziei, însă continuă să fugă, cu sângele zbătându-i-sc la tâmple de parcă i-ar fi stropit cineva creierul cu un combustibil şi apoi i-ar fi dat foc.

DA-BUMM!

Asta fusese un alt rezervor; aerul din faţa lui îşi pierduse parcă rezistenţa şi o mână mare şi caldă îl împinse ferm din spate,

mulându-sc perfect pe conturul corpului său, din creştet şi până-n călcâie. Îl *purtă* înainte, aproape fără să mai atingă pământul cu picioarele, iar acum i se zugrăvise pe faţă zâmbetul îngrozit peste poate al cuiva care a fost agăţat de cel mai mare zmeu din lume pe un vânt prielnic şi lăsat să zboare sus, sus pe cer, până ce pala de vânt se plictiseşte şi se duce altundeva, iar ci se prăbuşeşte urlând spre pământ.

Din spatele unei canonade perfecte de explozii — depozitul de muniţii al lui Dumnezeu mistuindu-se în flăcările dreptăţii — Satan lua cu asalt cerul, căpitanul artileriei lui fiind un nebun care rânjea înverşunat, cu obraji roşii şi jupuiţi, Trashcan pe numele lui, unul care nu va mai fi niciodată Donald Merwin Elbert.

Pe lângă el se perindau imagini: maşini distruse, pe marginea drumului, cutia poştală albastră a domnului Strang, cu steguleţul ridicat, un câine mort cu picioarele în sus, o linie de înaltă tensiune prăbuşită în lanul de grâu.

Mâna nu-l mai împingea acum cu aceeaşi forţă. Aerul opunea din nou rezistenţă la înaintare. Trash aruncă o privire peste umăr şi constată că dealul unde fuseseră rezervoarele de petrol era o masă de foc. Totul ardea. Chiar şi drumul din zona respectivă părea să fi luat foc, iar copacii se aprindeau ca nişte torţe.

Fugi încă vreo sută de metri, apoi continuă să meargă gâfâind, suflând din greu şi târşâindu-şi picioarele. După încă doi kilometri se odihni, privi în urma lui şi adulmecă încântat mirosul de ars. În lipsa echipamentelor şi a pompierilor care să-l stingă, focul se va întinde după bunul plac al vântului. S-ar putea să ardă luni întregi. Powtanville va fi distrus, apoi frontul focului va înainta către sud, măturând în calea lui case, sate, ferme, recolte, păşuni, păduri. S-ar putea să ajungă chiar şi la Terre Haute, arzând şi locul acela unde fusese şi el. Ba ar putea să meargă chiar şi mai departe! De fapt...

Îşi îndreptă iarăşi atenţia spre nord, către Gary. Acum putea să vadă oraşul; coşurile lui înalte rămăseseră calme şi nevinovate, ca nişte dâre de cretă pe o tablă de culoare albastru-deschis. Dincolo de ele, Chicago. Oare câte rezervoare de ţiţei? Câte staţii de benzină? Câte trenuri rămăseseră nemişcate prin triaje, încărcate cu gaze lichefiate şi îngrăşăminte inflamabile? Câte mahalale, uscate ca nişte vreascuri? Câte alte oraşe dincolo de Gary şi de Chicago?

Sub soarele verii se întindea o ţară întreagă, căreia îi venise vremea să ardă.

Dezvelindu-şi dinţii, Trashcan Man se ridică în picioare şi porni la drum. Pielea i se făcuse roşie ca racul. Acum nu simţea nimic, dar la noapte avea să-l ţină treaz, într-un soi de exaltare. Înaintea lui se deschidea perspectiva unor focuri tot mai mari şi mai frumoase. În ochii lui se citea blândeţea, bucuria şi cea mai clară nebunie. Era privirea unui om care a descoperit marele secret al destinului său şi care ştie de-acum să-şi ţină soarta în mâini.

CAPITOLUL 35

— VREAU SĂ PLEC din oraşul ăsta, spuse Rita, fără să se întoarcă spre el.

Stătea în balconul micului apartament, iar briza dimineţii se juca în diafana ei cămaşă de noapte, făcând să fluture metri întregi de material printre uşile glisante.

— Perfect, îi răspunse Larry.

Bărbatul şedea la masă şi mânca un sandviş.

Îşi întoarse spre el figura trasă la faţă. Dacă în ziua când o întâlnise în parc părea de patruzeci de ani, acum ai fi zis că este o femeie dansând pe muchia cuţitului cronologic ce separă începutul deceniului al şaptelea al vieţii ei de sfârşitul acelui deceniu. Între degete ţinea o ţigară al cărei vârf tremura, răspândind în jur rotocoale de fum când o ducea la buze şi pufăia, fără să tragă în piept.

— Vorbesc cât se poate de serios.

Bărbatul se folosi de şervet.

— Ştiu că aşa este şi înţeleg foarte bine. Trebuie să plecăm.

Muşchii ei faciali se relaxară, adoptând o poziţie care voia probabil să indice uşurarea, iar Larry gândi cu un dezgust aproape (dar nu neapărat) subconştient că astfel părea şi mai bătrână.

— Când?

— De ce nu chiar astăzi? întrebă el.

— Eşti un băiat drăguţ. Mai vrei nişte cafea?

— Pot să-mi pun singur.

— Nici vorbă. Rămâi la locul tău. Întotdeauna îi turnam soţului meu cea de a doua ceaşcă. Era dorinţa lui. Deşi nu vedeam niciodată mai mult din el decât tunsoarea.

Restul se ascundea în spatele lui *The Wall Street Journal* sau după copertele cine ştie cărei cărţi infernal de dificile. Adică nu era vorba de ceva pur şi simplu semnificativ sau profund, ci de-a dreptul doldora de sens. Böll. Camus. Ba chiar *Milton,* pentru numele lui Dumnezeu. Tu eşti o schimbare bine venită. În drum spre chicinetă, îi aruncă o privire cochetă peste umăr. Ar fi mai mare ruşinea să te ascunzi şi *tu* în spatele ziarului.

El îi răspunse cu un zâmbet vag. Umorul ei părea forţat în această dimineaţă, ca şi în toată după-amiaza de ieri, de altfel. Îşi aminti cum o întâlnise în parc şi cum conversaţia ei îi lăsase atunci impresia unui pumn de diamante aruncate neglijent pe postavul verde al mesei de biliard. Începând de ieri, o asemăna mai degrabă cu licărirea bijuteriilor din zircon, imitaţiile aproape perfecte, dar care în cele din urmă nu sunt altceva decât nişte copii.

— Poftim.

Se pregăti să pună ceaşca jos, dar îi tremurau mâinile şi vărsă o parte din cafea pe braţul lui. Larry tresări şi-şi retrase mâna cu un geamăt discret de durere, ca o felină.

— Vai, îmi parc rău...

În ochii ei se citea nu numai uluire, ci aproape o undă de spaimă.

— Nu face nimic...

— Nu, am să... o cârpă cu apă... să nu te... rămâi acolo... neîndemânatică... proastă...

Începu să plângă şi să se zbuciume, ca şi cum ar fi asistat la moartea teribilă a celui mai bun prieten şi nu la un mic accident oarecare.

Larry se ridică în picioare şi o susţinu, fără să-i pese prea mult de strângerile convulsive cu care ea răspundea atenţiilor lui. Era aproape o îmbrăţişare. *Cosmic Clutch,* noul album al lui Larry Underwood, se gândi el cu

tristeţe. Fir-ar să fie. Nu eşti un tip drăguţ. Iar o luăm de la capăt.

— Te rog să mă ierţi, nu ştiu ce se întâmplă cu mine, niciodată nu păţesc lucruri din acestea, te rog să mă ierţi...

— E-n regulă, nu face nimic.

Continuă s-o mângâie cu gesturi mecanice, trecându-şi mâna peste părul sare şi piper, care va arăta mult mai bine (de fapt, va arăta mult mai bine din cap până în picioare) după ce va fi petrecut mult timp la baie.

Nu că n-ar fi ştiut, parţial, de unde se ivise necazul. Era vorba atât de aspecte personale, cât şi impersonale. Îl afectaseră şi pe el, dar nu la fel de brusc şi de profund. În schimb în ea parcă se dezintegrase un cristal intim în ultimele câteva ore.

Mirosul intra în categoria impersonală, îşi zicea Larry. Acum pătrundea prin uşa dintre salonul apartamentului şi balcon, însoţind briza răcoroasă a dimineţii, care mai târziu avea să lase locul zăpuşelii umede şi neclintite, dacă şi ziua aceasta avea să fie ca ultimele trei sau patru. Mirosul ar fi fost greu de definit corect, şi totuşi eludând cât de cât adevărul. Ai fi putut spune că seamănă cu portocalele mucegăite sau cu peştele stricat sau cu duhoarea ce intră uneori pe ferestrele deschise ale metroului, în subteran; nici una dintre aceste comparaţii nu era perfectă. A spune că de fapt este vorba de mirosul a mii de oameni intraţi în putrefacţie, alterându-se din pricina căldurii, în spatele uşilor închise, ar fi fost o descriere fidelă, pe care însă preferai s-o ocoleşti.

În Manhattan exista încă energie electrică, dar Larry bănuia că nu pentru multă vreme. În majoritatea celorlalte cartiere se întrerupsese deja. Cu o seară în urmă, ieşise în balcon după ce Rita adormise şi din acest punct înalt

constatai că luminile erau stinse în mai bine de jumătate din Brooklyn şi în tot cartierul Queens. De cealaltă parte a lui 10th Street începea o zonă întunecată, mergând până în capătul Insulei Manhattan. Dacă priveai în direcţia opusă, vedeai lumini strălucitoare în Union City şi — poate — în Bayonne, însă, altfel, New Jersey era cufundat în întuneric.

Întreruperea curentului nu însemna numai dispariţia luminii. Printre altele, nu mai aveai aer condiţionat, invenţie modernă fără de care viaţa devenea foarte dificilă, mai ales aici, în acest mediu extrem de urban, şi acum, în a doua jumătate a lui iunie. Însemna că toţi oamenii care muriseră liniştiţi, în patul lor, se vor coace în propriile lor apartamente ca în nişte cuptoare. De câte ori se gândea la asta, îi venea în minte ceea ce văzuse în toaleta de la Transverse Number One, scena i se arătase şi în vis, bărbatul cu faţa înnegrită, bucăţica aceea bună, se trezea la viaţă şi-i făcea semne.

La un nivel ceva mai personal, femeia fusese tulburată, din câte putea el să-şi dea seama, de ceea ce descoperiseră ieri, când merseseră în parc. La plecare, ea râdea şi ciripea vesel, la întoarcere, în schimb, părea să fi început să îmbătrânească.

Monstrul-urlător zăcea pe o alee într-o băltoacă imensă de sânge. Ochelarii lui, cu ambele lentile sfărâmate, zăceau lângă mâna stângă, înţepenită într-o poziţie nefirească. Din câte se vedea, avertismentul lui nu fusese fără temei, până la urmă. Bărbatul fusese înjunghiat de nenumărate ori. E ca o perniţă pentru ace, îşi spusese Larry, cuprins de greaţă.

Ea începuse să ţipe, iar într-un târziu, când criza de isterie se potolise, insistase să-l înmormânteze. Ceea ce şi făcuseră. Din acel

moment se declanşase, probabil, schimbarea ei.

— E-n regulă, o linişti el. M-a fript puţin. Nici măcar nu s-a înroşit pielea.

— Aduc tubul de Unguentine, din dulapul cu medicamente.

Se pregăti să plece, însă Larry o prinse ferm de umăr şi o sili să se aşeze. Îşi ridică spre el ochii înconjuraţi de cearcăne întunecate.

— Acum stai jos şi mănâncă, îi zise el. Omletă, pâine prăjită, cafea. Apoi facem rost de nişte hărţi şi vedem care este cea mai bună cale de ieşit din Manhattan. Trebuie să mergem pe jos, ştii doar.

— Da... facem aşa cum spui tu.

Larry se duse în bucătărie, dorindu-şi să evite implorarea mută din privirile ei, şi scoase ultimele două ouă din frigider. Le sparse într-un bol, azvârli cojile la coş şi începu să le bată.

— Unde-ai vrea să mergi? se interesă el.

— Cum? Eu nu...

— În ce direcţie? insistă el, cu o undă de nerăbdare. Turnă nişte lapte peste ouă şi aşeză tigaia pe aragaz. Spre nord? New England e în direcţia aceea. Sud? Nu prea văd ce rost ar avea. Am putea s-o luăm...

Un suspin înăbuşit. Se întoarse şi văzu că-l privea fix, frământându-şi mâinile în poală, iar ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Se vedea limpede că încearcă să se controleze, însă fără succes.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, apropiindu-se. Ce este?

— Nu cred că pot mânca, îi spuse ea printre hohote. Ştiu că tu vrei... voi încerca... dar *mirosul...*

Bărbatul traversă salonul, împinse uşile din sticlă pe şinele lor din oţel inox, apoi le zăvorî

cu un gest hotărât.

— Uite, zise el senin, sperând că reuşeşte să-şi ascundă supărarea faţă de ea. Acum e mai bine?

— Da, îi răspunse ea cu zel. Este mult mai bine, am să pot mânca.

Larry se întoarse în chicinetă şi amestecă ouăle, care începură să se umfle. Scoase o răzătoare din sertarul cu ustensile şi răzui o grămăjoară bună dintr-o bucată de brânză American, pe care o presără deasupra compoziţiei. Auzi o mişcare în salon şi, nu peste mult timp, întreg apartamentul se umplu de Debussy, o muzică prea frumoasă şi superficială pentru gustul lui Larry. Nu-i plăcea genul acesta de muzică clasică "uşoară". Dacă trebuie să asculţi porcăriile alea clasice, mai bine mergi până la capăt şi o dai pe lucruri serioase, Beethoven, Wagner sau cineva de calibrul ăsta. Ce s-o mai dai cotită?

Ea îl întrebase la un moment dat, degajat, cum îşi câştiga existenţa... maniera aceea lejeră, reflectase el nu fără o umbră de resentiment, a celui pentru care un lucru atât de simplu, cum este "existenţa", nu constituise niciodată o problemă. Am fost cântăreţ de rock and roll, îi comunicase el, vag mirat de faptul că se folosise de perfectul compus fără să-l doară. Am cântat o vreme cu o formaţie, apoi cu alta. Am participat uneori şi la câte un concert de studio. Ea făcuse un semn din cap şi toată povestea se oprise aici. Nu simţea nici un impuls să-i povestească despre *Baby, Can You Dig Your Man?* — asta ţinea de trecut. Prăpastia dintre viaţa aceea şi viaţa lui de acum era atât de adâncă, încât nici n-o înţelesese încă. În existenţa aceea fugea de un traficant de cocaină; cât despre aceasta, iată că putea să îngroape un om în Central

Park fără să i se pară (neapărat) un lucru nemaipomenit.

Scoase omleta pe o farfurie, apoi pregăti o ceaşcă de ness cu multă frişcă şi zahăr, după gustul ei (cât despre Larry, el subscria la vorba şoferului de camion: "dacă vrei frişcă şi zahăr, de ce mai ceri cafea?"), şi i le aduse la masă. Ea şedea pe un scaun mic, cu braţele încrucişate, cu faţa către aparatul stereo. Debussy picura din boxe ca untul topit.

— A sosit potolul, o anunţă el.

Ea veni la masă cu un zâmbet stins, cercetând ouăle cam în stilul în care s-ar uita un atlet la o serie de garduri înşirate pe pistă, apoi începu să mănânce.

— E gustos. Ai avut dreptate. Îţi mulţumesc.

— Cu foarte multă plăcere, o asigură el. Acum, ascultă-mă. Uite ce-ţi propun. O luăm pe Fifth până la Thirty-ninth, pe urmă o cotim spre vest. Traversăm New Jersey prin Lincoln Tunnel. Putem să mergem de-a lungul lui 495 spre nord-vest până la Passaic şi... e-n regulă cu ouăle alea? Nu sunt stricate?

— Sunt bune, îi zise ea cu un zâmbet. Îşi vârî încă o bucată în gură şi se ajută cu puţină cafea ca să poată înghiţi. Aveam mare nevoie de mâncare. Spune mai departe, te ascult.

— De la Passaic cotim spre vest, până ce drumurile devin destul de libere ca să putem conduce. Pe urmă, socotesc că putem să ne îndreptăm spre nord-est, spre New England. Facem un soi de fentă, dacă înţelegi ce vreau să spun! Pare mai lung, dar până la urmă cred că ne va scuti de o mulţime de necazuri. Poate ne luăm o casă pe malul oceanului, în Maine. La Kittery, York, Wells, Ogunquit sau poate la Scarborough sau Boothbay Harbor. Ce părere ai?

Cât timp vorbise şi făurise planuri, privise pe fereastră, iar acum se întorsese către ea. Ceea ce văzu îl sperie foarte rău pentru moment, pentru că i se păru că înnebunise. Tentativa de a zâmbi a femeii eşua într-un rictus de suferinţă şi groază. Transpiraţia se adunase pe fruntea ei în stropi mari şi rotunzi.

— Rita? Doamne, Rita, ce...

— ... scuză-mă...

Se ridică anevoie, răsturnându-şi scaunul, şi porni în grabă să traverseze salonul. Cu un picior se împiedică de scăunelul pe care şezuse şi-l rostogoli cât colo, ca pe o piesă de şah de dimensiuni mari. Nu lipsi mult să cadă şi ea.

— *Rita?*

Femeia se refugie în baie şi de acolo veni zgomotul industrial, ca de moară, al mâncării ce-i venea pe gât. De enervare, Larry izbi cu palma în masă, se ridică şi se duse după ea. Doamne, ura să borască cineva lângă el. Întotdeauna îţi venea şi ţie să verşi. Mirosul de brânză American din baie îi făcu greaţă. Rita şedea pe gresia albastră, nuanţa oului de măcăleandru, cu picioarele strânse sub ea, iar capul îi atârna, moale, deasupra bazinului.

Se şterse la gură cu un ghemotoc de hârtie igienică, după care ridică spre el privirile rugătoare; obrajii ei erau albi ca hârtia.

— Te rog să mă ierţi, pur şi simplu n-am putut să mănânc, Larry. Crede-mă. Îmi pare nespus de rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştiai ce are să ţi se întâmple, de ce-ai mai încercat?

— Pentru că ai insistat. N-am vrut să mai fii supărat pe mine. De fapt, încă eşti îmbufnat, nu-i aşa? Eşti supărat pe mine.

Se întoarse cu gândul la seara din urmă. Ea-l iubise cu o asemenea frenezie, încât, pentru prima oară, se surprinsese gândindu-se

la vârsta ei, nu fără o urmă de dezgust. Se simţea ca şi cum s-ar fi lăsat în voia unei maşinării pentru exerciţii fizice. El terminase repede, ca o măsură de autoprotecţie, aşa i se păruse atunci, iar după multă vreme ea se lăsase pe spate, gâfâind şi evident nesatisfăcută. Mai târziu, când era pe cale să adoarmă, se lipise de el şi simţise încă o dată mirosul de la săculeţul ei cu praf parfumat, o versiune mai scumpă decât cel pe care îl purta maică-sa ori de câte ori ieşeau la cinematograf, iar ea îi murmurase lucrul acela, care îl trezise şi îl ţinuse treaz încă două ore: *N-ai să mă părăseşti, da ? N-ai să mă laşi singură?*

Înainte de asta ea fusese nemaipomenită la pat, cu adevărat nemaipomenită, spre surprinderea lui. Îl adusese aici, la ea acasă, după ce luaseră împreună prânzul în ziua când se întâlniseră, iar ceea ce se petrecuse apoi păruse mai mult decât firesc. Îşi aminti că avusese un moment de repulsie când îi văzuse sânii prăbuşiţi şi venele albastre, proeminente (care îi amintiseră de varicele maică-sii), dar dăduse uitării toate, acestea când îşi ridicase picioarele şi-i cuprinsese şoldurile cu o forţă nebănuită.

Încet, îl sfătuise ea, râzând. *Cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi ultimii.*

Ajunsese la limită, când ea-l împinsese într-o parte şi-i oferise o ţigară.

Ce naiba faci? exclamase el, luat pe nepregătite, în timp ce bătrânul Gogu flutura indignat în aer, palpitând vizibil.

Ea îi răspunsese, zâmbind. *Ai o mână liberă, nu? Şi eu.*

Prin urmare, făcuseră aşa în timp ce fumau, iar ea îi ciripise tot felul de nimicuri — chiar dacă obrajii i se aprinseseră, iar după o vreme

respiraţia îi devenise mai scurtă şi cuvintele începuseră să i se risipească, uitate.

Acum, îl îndemnase ea, luând ambele ţigări şi strivindu-le. *Haide să vedem dacă poţi sfârşi ce-ai început. Dacă nu eşti în stare, am să te rup în bucăţi.*

El terminase, spre satisfacţia amândurora, apoi alunecaseră în somn. Se trezise la un moment dat, după ora 4, şi o urmărise în somn, gândindu-se cât de mult conta şi experienţa. Se culcase cu o mulţime de femei în ultimii zece ani, însă ceea ce i se întâmplase mai devreme era cu totul altceva. Senzaţia fusese cu mult mai bună, chiar dacă uşor decadentă.

Păi, a avut amanţi, desigur.

Chestia asta îi trezise din nou dorinţa şi atunci o deşteptase şi pe ea.

Totul continuase până ce-l descoperiseră pe monstrul-urlător şi până ieri seara. Se mai întâmplaseră diverse lucruri şi înainte, care îl tulburaseră, dar pe care le acceptase. Dacă permiţi ca asemenea lucruri să-ţi provoace stări nevrotice, înseamnă că tu eşti mult mai bolnav, îşi făcuse el socoteala.

Cu două nopţi în urmă, se sculase cam după ora 2 şi o auzise umplându-şi un pahar cu apă, la baie. Probabil că lua un somnifer. Folosea capsulele acelea roşii-galbene de fenobarbital, cunoscute pe Coasta de Vest sub numele de "yellowjackets". Barbiturice puternice. Desigur, avea obiceiul să le înghită cu mult înainte de izbucnirea supergripei.

Şi mai era felul acela în care-l urmărea peste tot, chiar şi în apartament, ba chiar se aşeza în uşa băii şi discuta cu el în timp ce-şi făcea un duş sau se uşura. El prefera să fie singur la baie, dar îşi zise că nu toată lumea trebuia să fie de aceeaşi părere. Foarte multe

depind de felul în care ai fost crescut. Avea să provoace o discuţie cu ea... la un moment dat.

Dar acum...

Va fi nevoit s-o care în spate? Dumnezeule, spera să nu fie cazul. Cel puţin la început, îi lăsase împresia că este puternică. Tocmai din această cauză îl atrăsese atât de tare atunci, în parc... de fapt, fusese principalul motiv. Nu poţi să te încrezi câtuşi de puţin în reclamă, cugetă el cu amărăciune. Cum naiba să poată avea grijă de ea, când nici de el însuşi nu era în stare să se ocupe? Se văzuse cu prisosinţă, după ce discul îi apăruse pe piaţă. Iar Wayne Stukey îi demonstrase acest lucru în cel mai drastic mod cu putinţă.

— Nu, îi zise el, nu sunt supărat. Pur şi simplu... ştii, eu nu sunt şeful tău. Dacă nu-ţi vine să mănânci, de ce nu spui?

— Ba ţi-am spus... Ţi-am spus că nu cred că pot mânca...

— Ai zis pe dracu'..., se răsti el intrigat şi nervos.

Femeia îşi lăsă capul în jos şi-şi privi mâinile; Larry înţelese că se abţinea să plângă, pentru că lui nu i-ar plăcea. Simţi că-şi iese din minţi de furie şi se abţinu să nu-i strige: *Eu nu sunt nici taică-tău, nici bărbatul ăla barosan al tău! N-am de gând să mă îngrijesc de tine! Pentru numele lui Dumnezeu, eşti cu treizeci de ani mai bătrână decât mine!* Apoi simţi valul acela de dispreţ faţă de propria-i persoană, atât de bine cunoscut, şi se întrebă ce mama naibii se petrecea cu el.

— Îmi pare rău, se scuză. Sunt un nemernic neruşinat.

— Nu, nu eşti, îl asigură ea, smiorcăindu-se. Doar că... s-au adunat deodată toate nenorocirile astea. Adică... ieri, omul acela din parc... M-am gândit: nimeni n-are să-i

prindă vreodată pe cei care l-au omorât, ca să-i bage la închisoare. Au să-şi vadă mai departe de-ale lor, comiţând un număr nesfârşit de crime. Ca nişte animale din junglă. Şi atunci lucrul acesta a început să mi se pară teribil de real. Mă înţelegi, Larry? Înţelegi ce vreau să spun?

Îşi întoarse ochii plini de lacrimi către el.

— Da, îi răspunse, încă puţin iritat şi dispreţuitor.

Era vorba chiar de o situaţie reală, cine putea să pună asta la îndoială? Iar ei se aflau în centrul ei şi o urmăriseră cum evoluase până aici. Mama lui murise; îşi dăduse duhul chiar sub privirile lui... nu cumva femeia asta voia să-i sugereze că este cu mult mai sensibilă la toate acestea decât el? El o pierduse pe maică-sa, iar ea pe omul care-i aducea Mercedesul la scară, cu toate acestea, ai fi zis că pierderea pe care o suferise ea e mai importantă. Ei bine, astea erau prostii. Prostii goale.

— Încearcă să nu mai fii supărat pe mine, îl rugă ea. Nu mai fac.

Sper că nu mai faci. Sper din toată inima, se gândi.

— Excelent, spuse, ajutând-o să se ridice în picioare. Haide, trebuie să ne mişcăm. Ce părere ai? Avem o groază de lucruri de făcut. Eşti în formă?

— Da, îl asigură ea, deşi expresia nu se deosebea de cea pe care o avusese atunci când îi oferise ouăle.

— Când vom ieşi din oraş, ai să te simţi mai bine.

— Crezi? îl întrebă ea, cu un aer neajutorat.

— Desigur, o încurajă el din toată inima. Sunt sigur de asta.

Au mers cu clasa întâi.

Manhattan Sporting Goods era încuiat, dar Larry făcu o gaură în vitrină cu o ţeavă lungă din fier, pe care o găsise prin preajmă. Alarma antifurt începu să necheze absurd în strada pustie. Alese un rucsac din cele mari pentru el şi unul mai mic pentru Rita. Ea pregătise două schimburi de haine pentru fiecare — mai mult nu-i permisese — pe care el le purta într-o geantă de voiaj PanAm descoperită de ea în debara, împreună cu un set de periuţe de dinţi. Rita îşi alesese un costum modern pentru drumeţie, pantaloni de marinar albi, din mătase, şi o bluză mulată pe corp. Larry purta bluejeanşi decoloraţi şi o cămaşă albă, cu mânecile suflecate.

Umplură rucsacurile cu alimente congelate şi nimic altceva. Nu avea nici un rost să se încarce cu alte lucruri — îi explicase Larry — mai ales cu alte ţoale, având în vedere că puteau găsi tot ceea ce-şi doreau de cealaltă parte a fluviului. Ea se arătă de acord cu el, cu un aer trist, iar lipsa ei de interes îl irită iarăşi.

După o scurtă dezbatere în forul lui interior, mai adăugă şi o carabină 30-30 şi două sute de cartuşe. Era o armă splendidă, iar pe bonul de preţ agăţat de garda trăgaciului, pe care-l rupsese şi-l aruncase indiferent, scria patru sute cincizeci de dolari.

— Chiar crezi că vom avea nevoie? îl întrebă ea temător, gândindu-se la pistolul calibru 32 pe care-l mai purta încă în geantă.

— Cred că e mai bine să o luăm, nedorind să spună mai mult, gândindu-se însă la sfârşitul oribil al monstrului-urlător.

— Ah, şopti ea, iar bărbatul îi citi în ochi că se gândea la acelaşi lucru.

— Rucsacul nu e prea greu pentru tine?

— O, nu. Nu este. Sigur că nu.

— Ei, pe măsură ce mergi, ţi se va părea tot mai greu, aşa se întâmplă. Nu trebuie decât să spui, iar eu îl voi căra şi pe-al tău, o vreme.

— N-o să am nici o problemă, îi răspunse ea, zâmbind. După ce ajunseră iarăşi pe trotuar, se uită în ambele direcţii şi zise: Ieşim din New York.

— Da.

Femeia se întoarse spre el.

— Sunt bucuroasă. Mă simt ca şi cum... o, ca atunci când eram mică. Şi taică-meu zicea: "Astăzi facem o excursie." Îţi aduci aminte cum era?

Larry îi zâmbi şi el, amintindu-şi serile în care maică-sa îi spunea: "Westernul pe care vrei să-l vezi rulează tocmai la Crest, Larry. E cu Clint Eastwood. Ce zici?"

— Da, mi-amintesc, îi răspunse.

Femeia se înălţă puţin pe vârfuri, aranjându-şi rucsacul pe umeri.

— Începutul unei călătorii, zise ea, apoi continuă atât de încet, încât el nu mai fu foarte sigur că înţelege corect: *Drumul duce tot mai departe...*

— Cum?

— E un citat din Tolkien, îi explică ea. *The Lord of the Rings.* Întotdeauna mi s-a părut că este un fel de poartă către aventură.

— Cu cât vom întâlni mai puţină aventură, cu atât va fi mai bine pentru noi, îi răspunse Larry, deşi înţelesese, chiar şi fără voie, la ce anume făcea ea aluzie.

Ea privea în continuare de-a lungul străzii. În apropierea intersecţiei în care se găseau ei începea un canion îngust, între doi pereţi înalţi din piatră şi sticlă termoizolantă şi reflectorizantă, între care încremenise un şir nesfârşit de automobile blocate. Ai fi zis că toată lumea din New York se hotărâse

simultan să parcheze maşinile în mijlocul drumului.

— Am fost în Bermude, Anglia şi Jamaica, la Montreal, Saigon şi Moscova. Dar într-o călătorie adevărată n-am mai fost de când eram mică şi taică-meu ne-a dus, pe soră-mea Bess şi pe mine, la grădina zoologică. Hai să pornim, Larry.

A fost un drum pe care Larry Underwood nu l-a uitat niciodată. Se surprinse gândind că ea fusese îndreptăţită, de fapt, să citeze din Tolkien, cel care descrisese tărâmuri mitice văzute prin lentila timpului şi a imaginaţiei pe jumătate nebune, pe jumătate exaltate, spaţii populate de iele, spiriduşi, uriaşi şi monştri. Asemenea făpturi nu existau la New York, dar în ultima vreme lucrurile se schimbaseră atât de mult, ieşind pur şi simplu din făgaşul lor, încât era imposibil să respingă cu totul jocul fanteziei. Un bărbat atârnat de un felinar în apropiere de intersecţia dintre Fifth şi East Fifty-fourth, lângă parc, un cartier comercial foarte aglomerat, odinioară; de gât îi fusese agăţată o pancardă pe care stătea scris un singur cuvânt: Hoţ. O pisică întinsă pe capacul hexagonal al unui coş de gunoi (pe o latură a coşului, reclama unui spectacol de pe Broadway, în stare încă bună), împreună cu puii, dându-le să sugă şi bucurându-se de soarele dimineţii. Un tânăr zâmbind cu gura până la urechi şi trăgând după el o valiză, care se apropie de ei şi-i zise lui Larry că ar fi dispus să-i dea un milion de dolari dacă i-ar împrumuta femeia pentru cincisprezece minute. Milionul se afla în valiză, din câte se putea ghici. Larry îşi scoase arma de la umăr şi-l sfătui să se facă nevăzut, cu milionul lui cu tot.

— Sigur că da, omule. Nu trebuie să te superi pe mine, pricepi? Nu poţi să acuzi pe cineva, pentru simplul motiv că a încercat şi el! Îţi urez o zi bună. Pace ţie.

Ajunseră la colţul dintre Fifth şi East Thirty-ninth la scurt timp după întâlnirea cu individul acela (Rita, într-un acces de bună dispoziţie isterică, insista să-l numească John Bearsford Tipton, apelativ care nu-i spunea nimic lui Larry). Fiind aproape amiază, Larry propuse să mănânce ceva. Era acolo o băcănie, dar când deschise uşa, duhoarea de carne stricată care-i întâmpină îi făcu să se dea înapoi.

— Mai bine nu intru, altfel o să-mi pierd şi bruma de poftă de mâncare ce mi-a mai rămas, îi spuse ea, pe un ton de scuză.

Larry se gândea că poate-ar fi găsit nişte carne conservată — salam, cârnaţi, ceva de genul ăsta — dar, după întâlnirea recentă cu "John Bearsford Tipton", nu voia s-o lase singură nici măcar pentru scurtul răstimp cât i-ar fi trebuit să intre şi să caute. Prin urmare, şi-au continuat drumul spre vest şi s-au oprit pe o bancă, unde s-au hrănit cu fructe deshidratate şi şuncă sub vid. Şi-au încheiat dejunul cu brânză pe biscuiţi Ritz, trecându-şi unul altuia un termos cu cafea la gheaţă.

— De data asta, mi-a fost cu adevărat foame, declară ea cu mândrie.

Ei îi răspunse cu un zâmbet, simţindu-se mai bine. Faptul că se pusese în mişcare şi făcea un lucru pozitiv îi dădea un sentiment de mulţumire. Ei îi spusese că se va simţi mai bine după ce părăseau New Yorkul. În momentul respectiv, nu găsise alte cuvinte. Acum însă, constatând influenţa benefică asupra stării lui de spirit, considera că avusese dreptate. New Yorkul era în clipa aceea ca un cimitir în care morţii nu-şi aflaseră încă

liniştea. Cu cât scăpau mai repede de aici, cu atât mai bine. Poate că ea avea să devină din nou cea din prima lor zi, în parc. Aveau să meargă până în Maine, pe drumuri secundare, şi să se stabilească într-una dintre vilele acelea minunate de vacanţă. Acum rămâneau în nord, iar în septembrie sau octombrie porneau către sud. Boothbay Harbor vara şi Key Biscayne iarna. Nu suna rău. Preocupat, nu remarcă rictusul ei de durere atunci când el se ridică şi-şi aşeză pe umăr arma pe care insistase s-o ia la drum.

Acum mergeau spre vest, cu umbrele în urma lor — iniţial chircite, ca nişte broaşte, apoi din ce în ce mai lungi, pe măsură ce înainta după-amiaza. Trecură de Avenue of the Americas, Seventh Avenue, Eighth, Ninth, Tenth. Străzile erau tăcute şi înţesate, acoperite de un fluviu nemişcat de automobile de toate culorile, predominant fiind galbenul taxiurilor. Multe dintre automobile se transformaseră în maşini mortuare: mulţi şoferi intraţi în stare de putrefacţie se rezemau de volan, iar pasagerii zăceau într-o rână, ca şi cum ar fi adormit, plictisiţi de blocajul de circulaţie. Lui Larry îi trecu prin minte că poate nu ar fi fost rău să-şi facă rost de două motociclete, o dată ce ieşeau din oraş. Asta le-ar fi asigurat amândurora mobilitatea şi şansa de a ocoli mulţimea de automobile rămase în drum şi stânjenind probabil circulaţia de pe toate autostrăzile.

Desigur, pornind de la presupunerea că ea ştie să conducă o motocicletă, cugetă Larry. Iar după cum mergeau lucrurile, putea fi aproape sigur că nu ştie. Viaţa alături de Rita se dovedea o adevărată povară, cel puţin din anumite puncte de vedere. În ultimă instanţă, putea la fel de bine s-o ia pe motocicletă cu el, pe locul din spate.

La intersecţia dintre Thirty-ninth şi Seventh, văzură zăcând pe acoperişul unui taxi al firmei Ding-Dong un tânăr purtând doar o pereche de pantaloni de doc retezaţi deasupra genunchilor.

— O fi mort? întrebă Rita.

La auzul vocii ei, tânărul se ridică, se uită în jur, îi văzu şi le făcu semn. Ei îi răspunseră. Apoi tânărul se întinse, calm, la loc.

La puţin timp după ora 2 traversară Eleventh Avenue. Larry auzi un ţipăt înăbuşit de durere din spate şi constată că Rita dispăruse de lângă el.

Se lăsase într-un genunchi, ţinându-şi piciorul cu mâinile. Larry observă de-abia acum, aproape cu groază, că ea purta o pereche de sandale scumpe, care-i lăsau degetele libere, probabil din cele de opt dolari, foarte potrivite pentru o plimbare prin faţa vitrinelor de pe Fifth Avenue, în schimb pentru un drum mai lung — o adevărată călătorie, de fapt — aşa cum făceau ei acum... Baretele din jurul gleznelor îi tăiaseră pielea, făcând să răsară mai multe picături de sânge.

— Larry, îmi pare aşa...

O smulse cu un gest brutal de la pământ.

— Ce socoteală ţi-ai făcut? îi strigă în faţă. Pentru o secundă, simţi ruşine faţă de umilinţa cu care ea se trăsese înapoi, în acelaşi timp însă şi un soi de plăcere josnică. Ţi-ai zis că te poţi întoarce la apartamentul tău cu un taxi, dacă-ţi obosesc picioarele?

— Nu mi-a trecut prin minte...

— Doamne Dumnezeule! Îşi trecu degetele prin par. Bănuiesc că nu ţi-a trecut. Îţi curge *sânge,* Rita. De cât timp te doare?

Vocea ei era atât de coborâtă şi de răguşită, încât o auzea cu greu chiar şi în liniştea aceea neobişnuită.

— De la... ei, cred ca de la intersecţia lui Fifth cu Forty-ninth.

— *Vrei să spui că picioarele te dor de douăzeci de străzi încoace, iar tu n-ai scos nici o vorbă?*

— Mi-am zis că... s-ar putea... să treacă... să nu mă mai doară... n-am vrut să... mergeam atât de repede... în curând am fi ieşit din oraş... şi m-am gândit că...

— Ba n-ai gândit deloc, o întrerupse el enervat. Cât de repede vom putea merge, dacă tu te-ai rănit în halul ăsta? Fir-ar afurisite picioarele alea ale tale, arată de parcă te-ar fi pus cineva pe cruce!

— Nu mă înjura, Larry, îi zise ea, începând să suspine. Te implor să nu... mă simt îngrozitor când tu... te rog să nu mă înjuri.

El ajunsese acum în culmea furiei, iar mai târziu nu avea să fie în stare să-şi explice de ce sângele de pe picioarele ei îl făcuse să spumege de mânie. Dar în momentul respectiv, asta nu conta. Îi ţipă în faţă:

— *Futu-i! Futu-i! Futu-i!*

Ecoul cuvintelor se întoarse la ei nedesluşit şi fără noimă, reflectat de pereţii blocurilor.

Femeia îşi duse palmele la ochi şi se aplecă în faţă, plângând. Asta-l enervă şi mai tare, ceea ce trebuia pus, cel puţin în parte, pe seama faptului că, după părerea lui, ea *refuza,* de fapt, să vadă: prefera să-şi pună mâinile la ochi şi să-l lase pe el s-o conducă, de ce nu, întotdeauna se găsise cineva în preajma Eroinei Noastre, Micuţa Rita, care să se îngrijească de ea. Se găsise cine să conducă maşina, cine să se ocupe de afaceri, cine să spele W.C.-ul şi cine să completeze declaraţiile pentru impozit. Iar nouă nu ne mai rămâne decât să ascultăm muzica lui Debussy ăla, dulce de-ţi vine să borăşti, să ne punem mâinile cu unghiile bine îngrijite la

ochi şi să lăsăm restul în seama lui Larry. Ai grijă de mine, Larry, după ce am văzut ce i s-a întâmplat monstrului-urlător, m-am hotărât că nu vreau să mai văd nimic. Pentru o persoană cu educaţia şi cu rangul meu, mi se pare sordid.

Îi smulse mâinile de la ochi. Ea se aplecă şi încercă să-şi acopere iarăşi faţa.

— Uită-te la mine.

Femeia clătină din cap.

— Uită-te la mine, Rita, fir-ar să fie.

Ea se conformă, în cele din urmă, dar într-un fel straniu şi ezitant, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se năpustească asupra ei şi cu pumnii, după violenţele verbale la care fusese supusă. Judecând după ce se petrecea în mintea lui, presupunerea nici nu era atât de exagerată.

— Vreau să-ţi explic cum stăm, pentru că tu nu prea înţelegi în ce situaţie suntem. Problema este că mai avem de mers încă vreo treizeci sau patruzeci de kilometri, iar dacă te infectezi de la rănile astea, s-ar putea să faci o septicemie şi să mori. Ideea e că a sosit momentul să nu-ţi mai ţii palma în fund şi să mă ajuţi şi tu puţin.

O ţinuse de partea de sus a braţului, iar acum constată că degetele mari aproape dispăruseră în carnea femeii. Furia i se domoli când văzu urmele roşii rămase când îi dădu drumul. Se retrase cu un pas, simţindu-se din nou nesigur pe el, realizând, cu dezgust, că reacţia lui fusese din nou exagerată. Larry Underwood loveşte iarăşi. Dacă era aşa de deştept, de ce nu-i verificase încălţămintea înainte de plecare?

Pentru că asta este problema ei, se apără morocănos o parte din el.

Nu, nu era adevărat. Fusese chiar problema *lui.* Pentru că ea nu se pricepea. Iar dacă avea

de gând s-o ia cu el (şi de-abia astăzi îi trecuse prin minte că viaţa i-ar fi fost mult mai uşoară dacă n-o lua), nu avea încotro, era răspunzător şi de ceea ce i se întâmpla ei.

Să fiu al naibii, n-am nici o treabă cu ea, îi şopti vocea aceea morocănoasă.

Maică-sa: *ţie, Larry, nu-ţi place decât să primeşti.*

Fata aia din Fordham, care se ocupa de igiena bucală, ţipând după el, pe fereastra deschisă: *Am crezut că eşti un băiat de treabă! Dar nu eşti băiat de treabă!*

Larry, ţie îţi lipseşte ceva. Nu eşti în stare decât să iei.

Asta-i o minciună! O minciună SFRUNTATĂ!

— Rita, te rog să mă ierţi.

Femeia se aşează pe pavaj, cu bluza ei fără mâneci şi pantalonii albi, cu părul încărunţit şi îmbătrânit. Se aplecă şi-şi obloji labele rănite. Nu voia să-l privească.

— Te rog să mă ierţi, repetă el. Uite ce e... nu aveam nici un drept să-ţi arunc cuvintele alea.

De fapt avea, dar asta nu mai conta. Când îţi ceri scuze, lucrurile se aşează în făgaşul lor normal. Aşa se întâmplă pe lumea asta.

— Mergi mai departe, Larry, nu vreau să pierzi timpul din cauza mea.

— Ţi-am *zis* că vreau să mă ierţi, spuse el, puţin arţăgos. O să facem rost de nişte pantofi şi ciorapi albi, pentru tine. O să...

— Ba n-o să mai facem nimic. Mergi pe drumul tău.

— Rita, te rog să mă ierţi...

— Dacă mai repeţi încă o dată, ţip. Eşti un rahat şi *nu* îţi accept scuzele. Şi acum pleacă mai departe.

—Ţi-am zis că te rog...

Ea îşi lăsă capul pe spate şi ţipă. Larry se dădu un pas înapoi, uitându-se în jur îngrijorat, temându-se să nu apară cumva un poliţist în fugă, curios să afle ce lucruri infernale îi făcea tânărul bătrânei doamne aşezate pe trotuar, cu sandalele scoase din picioare. Arestarea unui artist, mai mare râsul — îi trecu prin minte un gând nebunesc.

Ea se întrerupse din ţipat şi-şi ridică privirile spre el. Făcu un gest brusc din mână, ca şi cum ar fi vrut să scape de o muscă obraznică.

— Ai face bine să te abţii, o sfătui el, altfel am să te părăsesc cu adevărat.

Continuă să-l fixeze. El nu mai fu în stare să-i suporte privirea şi-şi coborî ochii, urând-o pentru că-l silise să renunţe la duel.

— Foarte bine, sper să te amuze când vei fi violată şi omorâtă.

Îşi aşeză carabina pe umăr şi o porni la drum, de aceasta dată spre stânga, către rampa de acces 495, coborând spre gura tunelului. Ajuns la piciorul rampei, constată că se petrecuse un accident îngrozitor: un tip care conducea un camion Mayflower, pentru mutat mobilă, încercase să-şi facă loc pe firul principal de circulaţie, iar în jurul monstrului rămăseseră mai multe automobile, ca nişte popice doborâte. Un Pinto ars zăcea pe jumătate prins sub masa camionului. Şoferul monstrului atârna pe jumătate afară pe geamul cabinei, cu capul în jos şi braţele atârnându-i. Pe uşa maşinii, sub el, rămăsese o perdea uscată de sânge şi borâtură.

Larry se uită în jur, convins că are să o vadă pe Rita apropiindu-se de el sau stând nemişcată şi acuzându-l din priviri. Dar ea dispăruse.

— Să te ia dracu', făcu el înciudat. Doar am încercat să mă scuz.

Timp de câteva secunde, nu reuşi să meargă mai departe: se simţea ţintuit de sute de perechi de ochi răi, ochii celor morţi, holbându-se la el din toate maşinile din jur. Îi veni în minte un fragment dintr-un cântec al lui Dylan: *I waited for you inside the frozen traffic... when you knew I had some other place to be... but where are you tonight, sweet Marie?*

Înaintea lui reuşea să distingă cele patru fire de circulaţie spre vest, dispărând în arcul întunecat al tunelului şi, realmente înspăimântat, constată că lămpile fluorescente din interiorul lui Lincoln Tunnel erau stinse. Ca şi cum ar fi pătruns într-un cimitir cu automobile. *Îl vor lăsa să pătrundă până la jumătate şi de-abia atunci vor începe să se mişte... să se trezească la viaţă:.. va auzi ţăcănitul specific al uşilor care se deschid, apoi cum se închid la loc... paşii lor târşâiţi...*

Îşi simţi trupul cuprins de valuri de sudoare. Tresări la auzul ţipătului aspru al unei păsări, chiar deasupra capului său. Eşti un prost, îşi zise el. Astea sunt lucruri care ţin la copii, asta-i. N-ai decât să rămâi mereu pe trotuar şi, cât ai clipi din ochi, ajungi...

... vei fi sugrumat de morţii umblători.

Îşi linse buzele şi încercă să râdă. Râsul îi ieşi strâmb. Făcu cinci paşi în direcţia punctului unde rampa se unea cu şoseaua şi se opri iarăşi. În stânga lui era un Caddy, model El Dorado, din interiorul căruia se uita la el o femeie cu faţa înnegrită, ca de demon. Nasul imens i se turtise de sticlă. Un amestec de sânge şi spută se scursese pe geam. Bărbatul care condusese automobilul rămăsese prăbuşit peste volan, ca şi cum ar fi căutat ceva pe podea. Toate geamurile erau închise; înăuntru era probabil ca într-o seră. Dacă ar fi deschis portiera, femeia s-ar fi prăbuşit pe asfalt şi s-

ar fi desfăcut ca un sac cu pepeni stricaţi, răspândind un miros cald şi aburos, umed şi pătruns de putreziciune.

Tot aşa cum va mirosi şi-n tunel.

Larry se răsuci brusc şi se întoarse pe drumul pe care venise, simţind cum i se răcoreşte transpiraţia de pe frunte.

— Rita! Rita, ascultă-mă! Vreau să...

Cuvintele îi îngheţară pe buze când ajunse în vârful rampei. Rita nu se vedea nicăieri. Dincolo de un punct, Thirty-ninth Street dispărea din vedere. Fugi de pe trotuarul sudic pe cel nordic, strecurându-se printre bare de protecţie şi sărind peste capote atât de fierbinţi, încât aproape îi băşicau pielea. Dar şi trotuarul celălalt era la fel de pustiu.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Rita! *Rita!*

Nu-i răspunse decât un ecou mort: *Rita... ita... ita... ita...*

Spre ora 4 după-amiază, nori întunecaţi începuseră să se adune deasupra Manhattanului, iar bubuiturile tunetului se rostogoleau încolo şi încoace printre zidurile oraşului. Zigzagurile trăsnetelor se abăteau asupra clădirilor, ca şi cum Dumnezeu ar fi încercat să-i sperie pe puţinii oameni rămaşi, izgonindu-i de prin ascunzătorile lor. Lumina căpătase o nuanţă galbenă şi stranie, care-i displăcea lui Larry. Stomacul i se făcuse ghem, iar când îşi aprinse o ţigară, văzu că-i tremură mâna, aşa cum îi tremurase Ritei ceaşca de calea, în dimineaţa aceea.

Stătea la capătul rampei de acces, sprijinindu-se cu spatele de prima bară a balustradei. Îşi ţinea rucsacul în poală, iar carabina o sprijinise alături. Îşi închipuise că Rita se va speria şi se va întoarce în scurt

timp, dar se înşelase. Cu cincisprezece minute în urmă, renunţase s-o mai strige. Ecourile îl scoteau din minţi.

Tunetul se rostogoli încă o dată, mai aproape, de această dată. O adiere rece îi mângâie spatele cămăşii, care i se lipise de piele, din cauza sudorii. Trebuia neapărat să se adăpostească undeva sau, dacă nu, să nu mai şovăie şi s-o pornească prin tunel: Dacă nu reuşea să-şi adune curajul ca să treacă prin tunel, s-ar fi văzut nevoit să petreacă încă o noapte în oraş şi să traverseze de dimineaţă George Washington Bridge, aflat la nu mai puţin de o sută patruzeci de intersecţii spre nord.

Încercă să se gândească raţional la tunel. Înăuntru nu exista nimic care să sară pe el şi să-l muşte. Uitase să ia cu sine o lanternă mare şi puternică — Dumnezeule, nu poţi să-ţi aduci aminte *chiar de toate* — în schimb avea bricheta Bic cu gaz, iar între drumul propriu-zis şi trotuarul îngust exista o balustradă. Toate celelalte... gândul acela, la morţii din maşini, de exemplu... nu erau decât prostii de speriat copii mici, bune pentru comics-uri, ca şi cum ai crede în baubau. Dacă nu eşti în stare de mai mult, Larry, se dojeni el, înseamnă că n-ai să te descurci nici în această minunată lume nouă. Câtuşi de puţin. Ai să...

Un fulger brăzdă cerul aproape deasupra creştetului său, făcându-l să se înfioare. Îl urmă vuietul greu al tunetului. Se lăsă în voia gândurilor, este 1 iulie, într-o zi ca asta se cuvenea să-ţi duci iubita pe Coney Island şi să mănânci vreo zece hotdogs. Să dobori cele trei sticle de lapte din lemn cu o singură minge şi să câştigi păpuşa Kewpie. Seara urma jocul de artificii...

Un strop rece de ploaie îi lovi obrazul, apoi un altul îi nimeri ceafa şi se scurse dincolo de gulerul cămăşii. Picături de dimensiunea unor monede de zece cenţi începură să cadă în jurul lui. Se ridică, îşi puse rucsacul pe umeri şi-şi luă carabina. Încă nu ştia prea bine în ce direcţie s-o pornească — înapoi, spre Thirty-ninth sau în Lincoln Tunnel. În orice caz, era musai să se adăpostească undeva, pentru că acum ploua cu găleata.

Tunetul se abătu din nou asupra lui cu un urlet gigantic. Scânci de spaimă — şi sunetul nu diferea de cele emise de oamenii de Cromagnon acum două milioane de ani.

— Laş idiot ce eşti, spuse el şi o porni repede pe rampa ce ducea către abisul tunelului.

Mergea cu capul plecat, ferindu-se de ploaia năvalnică. Apa i se scurgea din păr. Trecu de femeia cu nasul sprijinit în geamul modelului El Dorado, străduindu-se să nu privească într-acolo, însă fără succes, pentru că o văzu, totuşi, cu coada ochiului. Picăturile băteau darabana pe acoperişurile automobilelor, ca percuţia unei formaţii de jazz. Izbeau atât de tare, încât apa sărea din nou în aer, producând o uşoară ceaţă.

Larry se opri o clipă în faţa tunelului, stăpânit iarăşi de teamă şi de indecizie. Apoi începu să bată piatra, lucru care-l obligă să nu mai amâne hotărârea. Pietrele erau mari şi izbeau cu forţă. Tunetul mugi iarăşi.

Okay, gândi el. *Okay, okay, okay, m-am convins.* Păşi în Lincoln Tunnel.

Înăuntru era cu mult mai întuneric decât îşi imaginase. La început, deschiderea din spatele lui arunca încă o lumină albă, palidă, în care vedea întinderea nesfârşită de maşini

dinaintea lui, înghesuite bară în bară (cei de-aici au avut o moarte cruntă, cugeta el, în timp ce claustrofobia îşi insinua cu dragoste degetele ei ca nişte banane în jurul capului său, începând mai întâi să mângâie, apoi să-i apese tâmplele, n-a fost crunt, a fost de-a dreptul *fioros),* şi dalele alb-verzui ce îmbrăcau pereţii boltiţi. Vedea şi culoarul din dreapta, destinat pietonilor, care se pierdea în beznă. Pe partea stângă se aflau imense coloane de susţinere, la intervale de zece sau cincisprezece metri. ESTE INTERZIS SĂ SCHIMBAŢI BANDA DE MERS, îl informa un semn. În tavanul tunelului erau încastrate lămpi fluorescente stinse şi ochii din sticlă mată ai camerelor de luat vederi din circuitul TV închis. Pe când parcurgea cea dintâi curbă deschisă, care-l purta încet către dreapta, intensitatea luminii scăzu tot mai mult, până ce nu mai distinse decât sclipiri estompate ale pieselor din crom. După care lumina pur şi simplu încetă să mai existe.

Se scotoci după brichetă, o ridică şi scăpără rotiţa. Lumina pe care o răspândea era penibil de mică şi avea mai degrabă darul de a-i alimenta neliniştea, nu de a i-o alunga. Chiar dacă reglă flacăra la dimensiunea maximă, cercul vizibil nu depăşea doi metri.

O puse la locul ei din buzunar şi merse mai departe, atingând uşor cu mâna balustrada. Şi aici era un fel de ecou, care îi plăcea chiar mai puţin decât cel de afară. Ecoul îi lăsa senzaţia că în urma lui se află cineva... care îl pândeşte. Se opri de mai multe ori, cu capul ridicat, cu ochii mari (inutil, pentru că nu se vedea nimic), ascultând până ce dispărea reverberaţia. Peste un timp începu să-şi târşâie picioarele, fără să mai ridice călcâiele de pe beton, în aşa fel încât să nu se mai producă ecoul.

După o vreme se opri încă o dată şi aprinse bricheta în apropierea ceasului. Era ora 4.20, dar nu ştia prea bine la ce-i folosea această informaţie. În bezna din jur, timpul părea să fie lipsit de orice sens obiectiv. De altfel, şi distanţa; oare ce lungime avea Lincoln Tunnel, de fapt? Doi kilometri? Trei? Traversarea pe sub Hudson River nu putea fi de trei kilometri. Doi kilometri, să zicem. Dar dacă nu erau decât doi kilometri, înseamnă că ar fi trebuit să ajungă, deja, la capătul opus. Dacă un om obişnuit parcurge opt kilometri pe oră, înseamnă că în cincisprezece minute străbate doi kilometri, iar el depăşise timpul de când se alia în gaura asta împuţită cu cinci minute.

— Din cauză că merg prea încet, îşi zise, tresărind la sunetul propriei sale voci.

Bricheta Bic îi scăpă din mână şi căzu cu zgomot pe trotuar. Ecoul îi răspunse glumind sinistru, cu vocea unui lunatic:

— *... mai încet... cet... cet...*

— Isuse, murmură Larry, iar ecoul îi răspunse în şoapta: *suse... suse...*

Îşi trecu mâna peste faţă, luptându-se cu panica şi cu imboldul de a renunţa la raţiune şi de a o lua pur şi simplu la fugă, orbeşte. Se stăpâni şi se lăsă în genunchi (încheieturile îi pocniră ca nişte focuri de pistol, băgându-l din nou în sperieţi) şi pipăi cu degetele topografia miniaturală a trotuarului îngust — spărturile din ciment, ca nişte văi, un muc de ţigară, ca o creastă semeaţă, şi o minusculă bilă din staniol, închipuind un deal — până când se întâmplă să nimerească şi bricheta. Uşurat, o apucă strâns în pumn, se ridică şi plecă mai departe.

Tocmai când reuşise să se calmeze din nou, piciorul i se izbi de ceva rigid, imposibil de înlăturat. Scoase un soi de ţipăt aspirat şi se

retrase cu doi paşi, gata să se prăbuşească. Îşi adună tot curajul şi aprinse bricheta. Flacăra dansa nebuneşte, din cauza tremurului de nestăpânit al mâinii.

Călcase pe braţul unui soldat. Zăcea cu spatele rezemat de peretele tunelului, cu picioarele întinse de-a curmezişul trotuarului, o santinelă infernală lăsată să bareze drumul. Ochii lui sticloşi se holbau la Larry. Cum buzele i se îndepărtaseră de pe dinţi, ai fi zis că rânjeşte. Din gâtlej i se iţea un cuţit cu buton.

Lui Larry i se încălzise bricheta în palmă şi-o stinse. Lingându-şi buzele uscate şi strângând balustrada cu disperare, înaintă până când atinse iar cu vârful pantofului braţul soldatului. Apoi făcu un pas ridicol de mare, după care începu să-l frământe o idee de coşmar. Avea să audă curând scârţâitul cizmelor soldăţeşti pe ciment şi apoi omul îi va prinde glezna într-o strângere rece şi nemiloasă.

Pornind într-o fugă dezordonată, Larry străbătu câţiva metri şi-şi impuse să se oprească, ştiind că dacă n-o făcea acum, panica ar fi pus stăpânire pe el, şi atunci s-ar fi năpustit orbeşte înainte, urmărit de o teribilă hoardă de ecouri.

Când avu sentimentul că se liniştise, cât de cât, porni din nou. Dar acum era cu mult mai dificil: degetele de la picioare i se chirceau în pantofi, temătoare că ar putea veni în contact cu un alt cadavru întins pe trotuar, ceea ce se şi întâmplă, nu peste mult timp.

Gemu şi aprinse iarăşi bricheta. De data asta era incomparabil mai rău. Trupul pe care-l atinsese era al unui bătrân, într-un costum bleumarin. Boneta din mătase neagră îi căzuse de pe creştetul chelit în poală. La rever purta o stea cu şase colţuri din argint bătut.

Dincolo de el se mai vedeau şase cadavre: două femei, un bărbat între două vârste, o femeie de aproape optzeci de ani şi doi adolescenţi.

Bricheta se încălzise prea tare şi nu mai putea fi ţinută. O stinse şi-o strecură în buzunar, unde radie căldură ca un cărbune încins. Nu Captain Trips era răspunzător de moartea acestui grup, după cum nu fusese vinovat nici de decesul soldatului din urmă. Sângele, hainele sfâşiate, dalele sparte de pe pereţi, găurile gloanţelor spuneau o cu totul altă poveste. Fuseseră împuşcaţi. Larry îşi aminti zvonurile că soldaţii blocaseră căile de ieşire din Insula Manhattan. Nu ştiuse dacă să le dea crezare sau nu, printre atâtea alte zvonuri care circulau săptămâna trecută, când toate se prăbuşeau.

Ceea ce se petrecuse aici era uşor de reconstituit. Când circulaţia se blocase în tunel, mulţi nu erau încă atât de bolnavi încât să nu poată merge. Coborâseră din maşini şi începuseră să-şi croiască drum spre capătul din Jersey, servindu-se de trotuar, la fel ca el. Probabil existase un post de comandă, vreun cuib de mitralieră sau ceva de acest gen.

Existase? Sau mai exista, încă?

Pe Larry îl treceau toate apele, chinuindu-se să ia o hotărâre, întunericul profund oferea scena perfectă, unde mintea să plăsmuiască fantasme. Iată ce vedea: soldaţi cu priviri sumbre, echipaţi cu costume de protecţie împotriva germenilor, ghemuiţi în spatele unei mitraliere prevăzute cu sistem de ochire în infraroşu, cărora li se ordonase să-i lichideze pe toţi hoinarii care încercau să străbată tunelul; un singur soldat lăsat în urmă, un voluntar care-şi asumase această misiune sinucigaşă, purtând ochelari infraroşii şi târându-se către el cu un cuţit în

dinţi; doi soldaţi încărcând pe tăcute un proiectil cu gaze otrăvitoare într-o mortieră.

Cu toate acestea, nu-i surâdea nici să se întoarcă. Era convins că toate acestea sunt simple fantasmagorii, iar gândul s-o pornească înapoi era insuportabil. Soldaţii plecaseră de mult, fără îndoială. Cel mort, peste care a trebuit să treacă, părea să fie un argument. Totuşi...

Ceea ce-l tulbura cu adevărat erau trupurile de dinaintea lui. Morţii zăceau îngrămădiţi unii peste ceilalţi, pe o distanţă de vreo trei metri. Nu avea cum trece peste ei, aşa cum procedase în cazul soldatului. Iar dacă-i ocolea, coborând de pe trotuar, risca să-şi rupă piciorul sau mâna. Dacă ţinea neapărat să-şi continue drumul, nu exista decât soluţia să... ei, bine... să calce peste ei.

Ceva se mişcă în spatele lui, undeva, în întuneric.

Larry se răsuci în loc, cuprins de teamă la auzul acelui sunet de neconfundat... al paşilor.

— Cine-i acolo? strigă el, pregătindu-şi carabina.

Nu-i răspunse decât ecoul. Când ecoul se stinse, auzi — sau crezu că aude — freamătul stins al unei respiraţii. Scrută întunericul, simţind cum i se zburleşte părul pe ceafă. Îşi opri răsuflarea. Linişte totală. Tocmai era pe cale să pună întâmplarea tot pe seama imaginaţiei, când sunetul se repetă... paşi grijulii şi furişaţi.

Începu să caute furibund prin buzunare bricheta. Gândul că devenea astfel o ţintă nici nu-i trecu prin minte. Scoţând-o de la locul ei, rotiţa se agăţă de căptuşeală şi obiectul îi scăpă din mână. Se auzi mai întâi un clinchet, când se izbi de balustradă, urmat de un uşor *clonc,* la impactul cu tabla uneia dintre maşinile de dedesubt.

Distinse încă o dată paşii furişaţi, acum ceva mai aproape, imposibil de zis cât de aproape. Cineva care venea ca să-l ucidă... şi mintea lui îngrozită îi oferi de îndată imaginea unui soldat cu un cuţit înfipt în gât, apropiindu-se încet prin beznă...

Din nou paşii uşori.

Larry îşi aminti de carabină. Îşi fixă patul armei în umăr şi începu să tragă. În spaţiul acela închis, focurile stârneau un zgomot infernal; strigă, dar propriul lui ţipăt se pierdu printre bubuituri. Imaginile pereţilor acoperiţi cu plăci de ceramică şi şirurile nesfârşite de automobile încremenite explodau una după cealaltă — evidenţiate de focul de la gura ţevii — ca un şir de instantanee în alb şi negru. Ricoşeurile se tânguiau ca nişte iele rău prevestitoare. Puşca îi zgâlţâi umărul până ce-i amorţi, până ce-şi dădu seama că forţa reculului îl răsucise pe picioare şi trăgea undeva spre cealaltă parte a drumului, şi nu de-a lungul trotuarului, aşa cum ar fi trebuit. Încă nu era în stare să se oprească. Toate funcţiile creierului i se concentraseră acum în deget, care execută un număr nedefinit de convulsiuni, până ce trăgaciul nu mai reuşi să declanşeze decât un ţăcănit sec şi neputincios.

Ecourile se rostogoliră asupra lui. Fragmente strălucitoare de imagini, în triplă expunere, i se imprimaseră pe retină. Era vag conştient de mirosul de cordită şi de geamătul ce-i ieşea din adâncul pieptului.

Strângând în continuare arma, se întoarse iarăşi pe călcâie, iar de aceasta dată, pe ecranul cinematografului său interior nu mai apăreau soldaţii în costumele lor sterile *Andromeda Strain,* ci morlocii din versiunea Classic Comics a *Maşinii timpului* de H.G. Wells, creaturi cocoşate şi oarbe ieşind de prin galeriile lor săpate în adâncime, unde

maşinăriile ascunse în măruntaiele pământului nu se opreau niciodată.

Începu să se lupte să traverseze baricada de cadavre moi, şi totuşi ţepene, se împiedică, gata să cadă, apoi se prinse de balustradă şi porni mai departe. Piciorul îi pătrunse în ceva înfiorător de vâscos, din care se degajă un miros pestilenţial, pe care de-abia dacă-l băgă în seamă. Merse mai departe, gâfâind.

În acel moment, un strigăt venind din spate despică bezna, făcându-l să încremenească. Era un apel disperat, jalnic, care trăda că persoana respectivă se află la doar un pas de nebunie:

— *Larry! Vai, Larry, pentru numele lui Dumnezeu...*

Era Rita Blakemoor.

Se opri în loc. Acum se auzeau suspine, suspine puternice, care umpleau spaţiul cu ecouri noi. Pentru o fracţiune de secundă stătu în cumpănă, dacă n-ar fi mai bine să plece mai departe, fără să-i mai răspundă. Până la urmă tot avea să iasă şi ea din tunel, de ce să-şi ia din nou o asemenea povară asupra lui? După aceea se calmă şi-i răspunse:

— Rita! Rămâi acolo unde te afli! M-ai înţeles?

Hohotele de plâns nu încetară.

Trecu din nou peste piramida de trupuri, poticnindu-se, încercând să nu respire, cu un rictus de dezgust pe figură. Apoi porni în fugă spre ea, nesigur cât anume trebuia să meargă, din cauza distorsiunilor ecourilor. Până la urmă, aproape se împiedică de ea.

— Larry... Femeia se lipi de el şi i se agăţă de gât cu forţa disperării. Sub cămaşă, îi simţea inima pulsând cu viteză nebună. Larry, Larry, nu mă lăsa singură aici, nu mă lăsa singură, în întuneric...

— Nu, n-am să te las. O strânse cu putere. Te-am rănit? Nu cumva... te-am împuşcat?

— Nu... am simţit valul de aer... unul dintre gloanţe a trecut atât de aproape, încât am simţit valul de aer... şi ţăndări... din plăcile de gresie, presupun... la mine pe faţă... m-au tăiat la faţă...

— Vai, Rita, cum să-ţi spun? Am crezut c-o să înnebunesc aici. Întunericul. Şi mi-am pierdut şi bricheta... ar fi trebuit să mă strigi. Aş fi putut să te omor. Realiză deodată cât de adevărate erau cuvintele lui. *Aş fi putut să te omor,* repetă el, şocat de această revelaţie.

— N-am fost sigură că eşti tu. Am intrat într-un bloc de locuinţe când ai coborât rampa. Apoi te-ai întors şi m-ai strigat, iar eu aproape că... dar n-am fost în stare... după ce-a început ploaia, au apărut doi bărbaţi... cred că ne căutau pe noi... sau doar pe mine. Aşa c-am rămas pe loc, iar după ce-au dispărut mi-am zis, poate că nu au plecat, poate că s-au ascuns sau mă caută, aşa că n-am îndrăznit să ies din ascunzătoare până ce nu mi-a venit în minte că s-ar putea să ajungi de cealaltă parte şi n-am să te mai văd niciodată... prin urmare am... am... Larry, n-ai să mă părăseşti, îmi promiţi? N-ai să pleci de lângă mine?

— Nu, o linişti el.

— Am greşit, ceea ce ţi-am zis nu era adevărat, tu ai avut dreptate, ar fi trebuit să-ţi spun de sandale, adică despre pantofi, am să mănânc atunci când îmi vei zice tu... am să... am să... *ooohohoh...*

— Şşş, o linişti el, ţinând-o de mână. Totul este în regulă. Dar în mintea lui se vedea pe el însuşi cuprins de o panică oarbă şi trăgând în ea, gândindu-se cât de uşor unul dintre gloanţe ar fi putut să-i zdrobească braţul sau să-i perforeze stomacul. Pe neaşteptate, simţi nevoia imperioasă să meargă la toaletă şi

dinţii începură să-i clănţăne în gură. Plecăm atunci când crezi că poţi merge. Nu te grăbi.

— Am dat peste un bărbat... bărbat era, cred... am călcat peste el, Larry. Se auzi cum îşi înghite un nod. Vai, am fost la un pas să ţip, dar m-am abţinut, crezând că înaintea mea ar putea fi unul dintre tipii aceia, şi nu tu. Iar când ai strigat... ecoul... nu mi-am dat seama dacă eşti chiar tu... sau... poate...

— Mai există nişte morţi ceva mai încolo. Crezi că rezişti?

— Dacă stai alături de mine, da. Te rog... dacă eşti alături de mine.

— Voi fi.

— Atunci, haide să pornim. Vreau să ieşim de aici. Tremură convulsiv, lipită de el. Nu mi-am mai dorit niciodată ceva atât de mult, de când sunt pe lume.

Îi găsi faţa şi o sărută, mai întâi nasul, apoi fiecare ochi, apoi gura.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el umil, fără a avea habar ce vrea să-i comunice, de fapt. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc.

— Îţi mulţumesc, repetă ea. Vai, dragul meu Larry. N-ai să mă părăseşti, îmi promiţi?

— Da, îi răspunse el. N-am să te părăsesc. Spune-mi doar când simţi că ai adunat suficiente puteri, Rita, şi atunci pornim.

Cea ce se şi întâmplă.

Trecură peste trupuri, ţinându-se înlănţuiţi pe după gât, ca doi prieteni beţi, întorcându-se acasă de la crâşma din colţ. Ajunşi dincolo, se ciocniră de un nou baraj. Era imposibil să distingi ce anume le stătea în cale, dar, după ce pipăise obiectul, Rita afirmă că ar putea fi un pat aşezat pe laterală. Împreună, reuşiră să-l răstoarne peste balustrada trotuarului îngust. Se prăbuşi peste o maşină de dedesubt

cu un zgomot teribil şi reverberant, care-i făcu pe amândoi să tresară şi să se agaţe unul de celălalt. În spatele locului unde se aflase mai existau nişte trupuri întinse pe ciment, trei la număr, iar Larry ghici că aceştia erau soldaţii care uciseseră familia de evrei. Trecură de cealaltă parte şi-şi văzură de drum, ţinându-se de mână.

Nu peste multă vreme, Rita se opri pe neaşteptate.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Larry. Ai dat peste ceva în cale?

— Nu. Pot să văd, Larry! Am ajuns la capătul tunelului!

Larry clipi şi constată că şi el putea să vadă. Geana de lumină era palidă şi apăruse atât de lent, încât nu fusese conştient de existenţa ei până ce nu-i atrăsese Rita atenţia. Reuşea să distingă o uşoară licărire pe plăcile de gresie şi conturul vag al feţei Ritei, chiar lângă el. Dacă privea spre stânga, vedea fluviul mort de automobile.

— Haide, o îndemnă el, bucuros.

La şaizeci depăşi mai încolo întâlniră un nou pâlc de trupuri, ale unor soldaţi. Trecură şi de acest obstacol.

— Oare de ce n-au închis decât New Yorkul? întrebă ca. Sau poate... Larry, poate că nu s-a întâmplat decât la New York!

— Cred că nu, răspunse el, simţind totuşi un strop de speranţă total iraţională.

Merseră mai repede. Gura tunelului se afla acum nu departe de ei. Fusese blocată cu două uriaşe camioane ale armatei, parcate bot în bot. Camioanele nu lăsau să pătrundă decât o mică parte din lumina zilei; dacă nu s-ar fi aflat acolo, Larry şi Rita s-ar fi bucurat de lumină cu mult mai devreme. Acolo unde trotuarul cobora, întâlnindu-se cu rampa ce ducea afară, exista încă un număr de cadavre.

Se strecurară printre camioanele militare, sărind peste barele lor unite. Rita nu se uită înăuntru, spre deosebire de Larry. Văzu o mitralieră cu trepied, cutii cu muniţie şi o canistră în care, din câte ghicea el, erau gaze lacrimogene. Şi trei bărbaţi morţi, pe deasupra.

Ieşind din tunel, îi luă în primire o adiere de vânt încărcată de umezeală, iar mirosul ei nemaipomenit de proaspăt părea să le sugereze că efortul meritase. El îi spuse acest lucru Ritei, care-i făcu semn că este de acord şi-şi sprijini capul de umărul lui, pentru o clipă.

— Cu toate acestea, n-aş mai trece prin tunel, nici dacă mi-ai oferi un milion de dolari, zise ea.

— Peste câţiva ani ai să te foloseşti de bani drept hârtie igienică. Nu merită să vorbeşti despre ei.

— Dar eşti sigur că...

— Că nu era vorba doar de New York? Priveşte înaintea noastră!

Gheretele unde se încasau banii pentru trecerea prin tunel erau pustii. Cea din mijloc se transformase într-o grămadă de cioburi. Dincolo de ele, firele de circulaţie către vest erau goale, cât vedeai cu ochii, în schimb cele ce duceau spre est, către oraş, adică cele ce pătrundeau în tunel, erau aglomerate de un intens trafic nemişcat.

Pe drumul de acces exista o grămadă de trupuri, asupra căreia privegheau mai mulţi pescăruşi.

— Dumnezeule Mare, rosti ea, sfârşită de puteri.

— Tot atâţia oameni doreau să pătrundă în New York, câţi încercau să scape de acolo. Nu înţeleg de ce s-au chinuit să blocheze tunelul la capătul dinspre Jersey. Din câte îmi

închipui, nici ei nu ştiau prea bine de ce. A venit careva cu o idee strălucită, unul din ăia care se prefac de minune că muncesc...

Dar ea se aşezase în mijlocul străzii şi plângea.

— Nu trebuie să plângi, o împăcă el, îngenunchind alături de ea. Experienţa din tunel îi era prea proaspătă ca să se poată supăra pe ea. Totul e-n regulă, Rita.

— Ce este în regulă? suspină ea. Ce anume? Spune-mi tu doar un singur lucru.

— Oricum, am reuşit să ieşim. Asta-i ceva. Şi avem aer proaspăt. Dacă stau şi mă gândesc, niciodată nu a fost aşa aer curat în New Jersey.

Replica lui reuşi să-i smulgă un zâmbet stins. Larry cercetă zgârieturile de pe obrazul şi tâmpla ei, acolo unde o crestaseră aşchiile sărite din pereţi.

— N-ar fi rău să mergem la o farmacie şi să dăm cu nişte apă oxigenată peste răni, îi zise el. Te simţi în stare să mergi?

— Da. Îl privea cu o recunoştinţă tâmpă, ceea ce-l făcea să nu se simtă la largul lui. Şi o să-mi fac rost de nişte pantofi noi. De sport. Am să fac exact ce-mi spui tu, Larry. Sunt hotărâtă să nu-ţi ies din vorbă.

— Am ţipat la tine pentru că mă enervasem, îi răspunse el calm. Îi dădu părul pe spate şi o sărută pe una dintre tăieturile de deasupra ochiului drept. Nu sunt un băiat chiar aşa de rău, adăugă el.

— Nu-ţi cer decât să nu mă părăseşti.

O ajută să se ridice şi-şi trecu un braţ în jurul taliei ei. Porniră încet spre şirul de gherete şi se strecurară printre ele, lăsând în urma lor New Yorkul, dincolo de fluviu.

CAPITOLUL 36

ÎN CENTRUL ORAŞULUI Ogunquit exista un mic parc, înzestrat cu toate cele cuvenite, tunul din Războiul Civil şi Monumentul Eroilor; după moartea lui Gus Dinsmore, Frannie Goldsmith se duse acolo şi se aşeză în apropierea iazului cu raţe, aruncând din când în când pietre în apă şi urmărind undele concentrice pe suprafaţa calmă până când ajungeau la crinii de la marginea lacului şi se pierdeau rând pe rând.

Cu două zile în urmă, îl dusese pe Gus la casa Hanson, de pe plajă, temându-se că dacă mai aştepta, Gus nu va mai fi în stare să meargă şi va trebui să-şi găsească "odihna veşnică", aşa cum ar fi numit-o strămoşii ei, printr-un eufemism atât de înspăimântător, şi totuşi potrivit, în ghereta mică şi fierbinte din apropierea parcării plajei publice.

Crezuse că Gus va muri în seara respectivă. Avea temperatură foarte ridicată şi delira îngrozitor, căzuse în două rânduri din pat şi bântuise, clătinându-se pe picioare, prin dormitorul doamnei Hanson, răsturnând lucruri, căzând în genunchi şi ridicându-se din nou. Striga după oameni care nu se aflau acolo, le răspundea, îi urmărea cu priviri în care se puteau citi nenumărate emoţii, mergând de la veselie la teamă, până când Frannie începu să simtă că însoţitorii invizibili ai lui Gus erau personaje reale, iar ea o simplă fantomă. Îl rugase pe Gus să se întoarcă în pat, dar ea nici nu exista pentru el. Trebuia să i se ferească mereu din cale; dacă nu l-ar fi ocolit, ar fi răsturnat-o la pământ şi ar fi trecut peste ea.

În cele din urmă, căzuse pe pat şi trecuse de la starea de delir energic la o inconştienţă însoţită de gemete şi respiraţie grea, iar Fran

presupusese că intrase în comă. Dar a doua zi de dimineaţă, când îl vizitase, Gus stătea în pat, rezemat de perne, citind un Western ieftin, descoperit pe un raft. Îi mulţumi pentru că se îngrijise de el şi-i spuse, cu toată seriozitatea, că spera să nu fi zis sau făcut ceva ce nu se cuvenea, cu o seară în urmă.

Când auzi că nu făcuse nimic rău, Gus aruncă priviri pline de îndoială în jur, în dormitorul distrus, şi-i răspunsese că, în orice caz, era frumos din partea ei să-i spună asta. Îi preparase o supă, pe care el o sorbise cu poftă, iar când i se plânsese cât de greu îi venea să citească fără ochelari, pe care şi-i spărsese când făcuse de pază la baricada înălţată în partea sudică a oraşului, cu o săptămână în urmă, ea luase cartea (în pofida slabelor lui proteste) şi-i citise patru capitole din romanul *Crăciun în flăcări,* scris de femeia aceea care locuia în nord, în Haven. Din câte înţelegea ea, şeriful John Stoner avea probleme cu nişte huligani din orăşelul Roaring Rock, Wyoming — şi, ceea ce era chiar mai rău, nu reuşea să găsească un cadou de Crăciun pentru tânăra şi încântătoarea lui soţie.

Fran plecase de acolo mai optimistă, sperând că Gus s-ar putea înzdrăveni. Dar în ultima noapte îi fusese din nou foarte rău şi murise azi-dimineaţă, la ora 7.45, adică de-abia acum o oră şi jumătate. Rămăsese conştient până la capăt, fără să-şi dea seama însă cât de gravă era starea în care se găsea. Îi spusese că şi-ar fi dorit foarte tare un sifon cu îngheţată, de felul celor pe care Gus şi fraţii lui le primeau de la tatăl lor de fiecare 4 Iulie, precum şi de Ziua Muncii, când venea bâlciul la Bangor. Dar în momentul respectiv, nu mai exista curent electric la Ogunquit — se oprise fix la ora 9.17 p.m., în seara de 27 iunie, pe

ceasurile acţionate cu electricitate — iar în oraş nu mai puteai găsi îngheţată. Se întrebase dacă nu mai exista cineva în oraş care să aibă un generator automat pe bază de benzină, cu un frigider legat de el printr-un circuit de siguranţă, ba chiar se gândise să plece în căutarea lui Harold Lauder, ca să-l întrebe, dar tocmai atunci Gus ajunsese la ultimele lui respiraţii chinuite. Totul durase doar cinci minute, timp în care ea îi susţinuse capul cu o mână, ştergându-i expectoraţiile abundente de la gură cu mâna cealaltă. Apoi venise sfârşitul.

Frannie îl acoperise cu un cearşaf curat şi-l lăsase pe patul lui Jack Hanson, din dormitorul cu vedere la ocean. După aceea venise aici şi de atunci arunca pietre în lac, fără să se gândească aproape la nimic. În subconştientul ei înţelegea că lipsa de gânduri era *bună:* nu avea nimic în comun cu acea stranie stare de apatie care o copleşise în ziua de după moartea tatălui ei. De atunci, se regăsise din ce în ce mai mult. Făcuse rost de o tufă de trandafiri de la florăria lui Nathan, pe care o plantase cu grijă la picioarele mormântului lui Peter. Era convinsă că se va prinde minunat, după cum s-ar fi exprimat tatăl ei. Absenţa gândurilor nu reprezenta acum decât un fel de odihnă, după ce-l ajutase pe Gus să treacă prin ultimele clipe. Nu avea nimic de-a face cu preludiul nebuniei, pe care-l trăise atunci. Experienţa aceea o făcea să se gândească acum la traversarea printr-un tunel cenuşiu şi puturos, plin de umbre, mai degrabă simţite decât văzute; un tunel prin care n-ar mai fi vrut să călătorească vreodată.

Curând însă, avea să fie nevoită să se gândească la ceea ce urma să facă, iar orice plan de viitor îl includea, inevitabil, şi pe Harold Lauder. Şi nu numai din cauză că ea şi

Harold erau ultimele două persoane din acea regiune, ci şi pentru că nu ştia ce s-ar fi ales de băiat dacă nu se ocupa cineva de el. Nu că ea ar fi cea mai practică fiinţă de pe lumea asta, dar de vreme ce se găsea aici, ei şi nu altcuiva îi revenea treaba asta. Tot nu-l plăcea prea tare, dar cel puţin el încercase să fie plin de tact şi dovedise că este în stare să se comporte cuviincios. Ba chiar foarte cuviincios, judecând după felul lui puţin ciudat de a fi.

Harold o lăsase în pace de la întâlnirea de acum patru zile, probabil respectându-i dorinţa de a se reculege după moartea părinţilor ei. Dar îl văzuse, din când în când, în Cadillacul lui Roy Brannigan, mergând fără ţintă dintr-un loc într-altul. Iar în două rânduri, când vântul bătea din direcţia potrivită, reuşise să audă ţăcănitul maşinii lui de scris de la fereastra dormitorului ei. Faptul că era atâta linişte, încât să se poată auzi sunetul acela, deşi casa familiei Lauder era aproape la doi kilometri şi jumătate, părea să sublinieze realitatea celor ce se întâmplaseră. O amuza puţin faptul că, deşi Harold nu se mai despărţea de Cadillac, nu se gândise să-şi înlocuiască vechea maşină de scris eu unul dintre modelele acelea electrice, care torceau atât de liniştit.

Nu că acum ar mai fi fost cazul, se gândi ea, ridicându-se în picioare şi scuturându-se pe fundul pantalonilor scurţi. Îngheţata şi maşinile electrice de scris ţineau de domeniul trecutului. Deveni tristă şi nostalgică şi se întrebă încă o dată, profund nedumerită, cum a fost posibil să se întâmple o asemenea catastrofă, în doar două săptămâni.

Sigur mai existau şi alţi oameni, indiferent ce zicea Harold. Dacă sistemul autorităţii se prăbuşise, pentru moment, nu le rămânea

decât să-i găsească şi pe ceilalţi oameni izolaţi şi să reînchege sistemul. Nu-i trecu prin cap să se întrebe de ce anume "autoritatea" i se părea un lucru atât de necesar, tot aşa cum nu-şi pusese problema de ce se simţise în mod automat responsabilă pentru Harold. Pur şi simplu aşa i se părea. Structura era indispensabilă.

Plecă din parc şi o porni încet de-a lungul lui Main Street, în direcţia casei Lauder. Se făcuse deja cald, dar aerul era împrospătat de briza mării. Simţi deodată nevoia să coboare spre plajă, să găsească nişte ierburi marine frumoase şi să ciugulească din ele.

— Dumnezeule, eşti dezgustătoare, zise ea cu voce tare.

Bineînţeles că nu era dezgustătoare, ci însărcinată, şi nimic mai mult. Asta era situaţia. Săptămâna viitoare va pofti sandvişuri Bermuda cu ceapă. Cu hrean şi smântână.

Se opri la colţul unei străzi, încă departe de casa lui Harold, descoperind, pe neaşteptate, de câtă vreme nu se mai gândise la "starea ei delicată". Mai înainte, descoperea gândul acesta, *sunt-însărcinată,* pândind-o de după fiecare colţ, ca o mizerie pe care uita mereu s-o cureţe: trebuie să duc neapărat rochia albastră la curăţat până vineri (peste câteva luni pot să o atârn în debara, pentru că *sunt-însărcinată);* n-ar fi rău să-mi fac un duş (peste câteva luni o să arăt de parcă s-a băgat o balenă în baie, pentru că *sunt-însărcinată).* Ar trebui să schimb uleiul la motor înainte să-mi cadă pistoanele sau cine ştie ce să se mai întâmple (şi mă întreb ce-ar zice Johnny de la Citgo dac-ar şti că *sunt-însărcinată).* Dar poate că se obişnuise cu ideea, între timp. Dacă stai şi te gândeşti, trecuseră aproape trei

luni de sarcină, deci o treime din întreaga perioadă.

Pentru prima oară se întrebă, cu oarecare neliniște, cine o va ajuta să nască.

Din spatele casei familiei Lauder venea zgomotul cadenţat, *clic-clic-dic,* al unui aparat manual de tuns iarba, iar când Fran ocoli colţul casei, ceea ce văzu i se păru atât de curios, încât doar surpriza ei deplină o împiedică să izbucnească în râs.

Harold tundea gazonul, îmbrăcat numai într-un slip albastru, mic şi strâns pe trup. Pielea lui albă strălucea de transpiraţie; pletele i se lipiseră de pielea gâtului (deşi trebuie spus că Harold, spre cinstea lui, părea să se fi spălat pe cap în trecutul nu prea îndepărtat). Cutele de grăsime de pe abdomen şi de pe coapse îi dansau într-un ritm drăcesc. De la iarba tăiată prin care călca, picioarele i se înverziseră până mai sus de glezne. Spatele i se înroşise, dar nu puteai spune cu exactitate dacă din cauza efortului sau fiindcă-l bătuse soarele.

Dar Harold nu *tăia iarba,* ci mai degrabă *alerga.* Pajiştea din spatele casei cobora lin către un frumos zid din piatră, de formă neregulată, iar în mijlocul ei se afla un chioşc octogonal. Aici îşi organizau ca şi Amy "ceaiurile", pe când erau doar nişte fetiţe — îşi aminti Frannie, cuprinsă de un val de nostalgie neaşteptat de dureros — în zilele când încă mai plângeau la sfârşitul poveştii cu *ţesătura lui Charlotte* şi suspinau după Chuckie Mayo, cel mai grozav băiat din toată şcoala. Verdele-crud şi pacea ce domnea asupra gazonului familiei Lauder te duceau cu gândul la Anglia, dar scena pastorală fusese invadată acum de un derviş în slip albastru.

Când Harold se întoarse spre colţul de nord-est, unde terenul familiei Lauder era despărţit de cel al familiei Wilson printr-un şir de tufişuri de mur, Frannie auzi gâfâitul lui de-a dreptul alarmant. Băiatul coborî panta în trombă, aplecat asupra coarnelor în formă de T ale maşinii, ale cărei lame zbârnâiau. Smocurile de iarbă se uneau într-un fel de jet verde, acoperind labele lui Harold. Tunsese cam jumătate din pajişte; ceea ce-i rămăsese era un pătrat din ce în ce mai mic, cu chioşcul în mijloc. Ajuns în josul pajiştei, se întoarse şi se avântă din nou în sus, ascuns o vreme vederii de clădire, făcându-şi curând apariţia, concentrat asupra maşinii lui ca un pilot de curse de Formula 1. Cam pe la jumătatea urcuşului, o zări. În exact aceeaşi fracţiune de secundă, Frannie i se adresă timid:

— Harold?

Văzu că obrajii lui erau scăldaţi în lacrimi.

— Vai! zise, sau mai curând chiţăi Harold.

Îl luase prin surprindere, descoperindu-l într-o lume doar a lui şi, pentru un moment, Fran se temu ca şocul, în combinaţie cu extenuarea, să nu-i provoace cumva un atac de cord.

Apoi băiatul porni în goană spre casă, stârnind cu picioarele brazdele de iarbă; Fran era vag conştientă de mireasma de fân ce se răspândea în aerul fierbinte al verii.

Încercă să se apropie de el.

— Harold, ce s-a întâmplat?

Băiatul urca grăbit treptele verandei. Deschise uşa din spate, dispăru înăuntru şi trânti uşa după el, cu toată forţa. În liniştea ce se aşternu după aceea, se auzi ţipătul strident al unei gaiţe şi gălăgia făcută de cine ştie ce animal mic în tufişurile de dincolo de zidul din piatră. Maşina abandonată rămase cu iarba tăiată în spatele lamelor şi iarbă înaltă în

faţă, la mică distanţă de chioşcul unde ea şi Amy băuseră cândva limonadă în ceştile de la bucătăria păpuşii Barbie, cu degetele mici ridicate elegant în aer.

Frannie rămase nehotărâtă pentru o clipă; în cele din urmă, se duse şi bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns, dar reuşi să distingă plânsul lui Harold undeva, în interiorul casei.

— Harold?

Nici un răspuns. Hohotele de plâns continuau să se audă.

Pătrunse în holul din spate, unde era întuneric, răcoare şi un miros îmbătător — la cămara doamnei Lauder se ajungea printr-o uşă, în partea stângă a holului, drept pentru care aici se simţise, de când se ştia Frannie, parfumul merelor uscate şi al scorţişoarei, ca nişte plăcinte visând la clipa creaţiei lor.

— Harold?

Străbătu holul şi intră în bucătărie; aşezat la masă, cu mâinile încleştate în păr şi cu picioarele înverzite odihnindu-se pe linoleumul decolorat, de a cărui curăţenie doamna Lauder se ocupase întotdeauna cu atâta grijă, Harold plângea.

— Ce s-a întâmplat, Harold?

— Pleacă de aici! urlă el printre suspine. Ştiu că nu poţi să mă suferi, pleacă de aici!

— Nu-i adevărat, Harold. Eşti un băiat cumsecade. N-oi fi tu chiar nemaipomenit, însă n-aş zice că nu eşti okay. Făcu o pauză. De fapt, dacă ţin cont de circumstanţe, aş spune că eşti în momentul de faţă preferatul meu din întreaga omenire.

Chestia asta păru să-l facă să plângă şi mai tare.

— Ai ceva de băut?

— Limonadă, îi răspunse el, apoi, după ce se smiorcăi şi-şi şterse nasul, adăugă, privind tot în jos: Dar apa e caldă.

— Sigur că-i caldă. Ai luat-o de la cişmea?

Ca multe alte orăşele, comunitatea din Ogunquit mai poseda încă o pompă în spatele primăriei, deşi în ultimii patruzeci de ani aceasta fusese mai degrabă un punct de atracţie decât propriu-zis o sursă de apă. Turiştii o fotografiau, uneori. Şi *aici se vede cişmeaua oraşului din mica staţiune unde ne-am petrecut vacanţa la mare. Vai, uite ce caraghios!*

— Mda, de acolo am adus-o.

Fran turnă câte un pahar pentru fiecare şi se aşeză. *În mod normal, ar trebui să stăm în chioşc,* gândi ea. Şi *am putea să bem cu degetele mici ridicate în sus.*

— Harold, ce ţi s-a întâmplat?

Harold scoase un râs ciudat, isteric, ducându-şi cu stângăcie paharul la gură. Îl goli şi-l aşeză pe masă.

— Ce-ar fi putut să mi se întâmple?

— Este cumva vorba de ceva deosebit, asta vreau să te întreb?

Gustă din limonadă şi se strădui să nu se strâmbe. Nu era foarte caldă, pentru că Harold adusese apa, probabil, doar cu puţină vreme în urmă, în schimb uitase să-i pună zahăr.

Într-un târziu, băiatul îşi ridică privirile spre ea, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi; se vedea că era la un pas să înceapă din nou.

— Plâng după mama, îi mărturisi el, simplu.

— Vai, Harold...

— Când s-a întâmplat, când a murit ea, mi-am zis: "ei, nu m-a durut chiar atât de tare". Strângea paharul în mână, privind-o cu o intensitate şi o sălbăticie care o speriau. Ştiu cât de îngrozitor trebuie să sune asta pentru tine. Dar când au murit, habar n-aveam ce reacţie *anume* voi avea. De fapt, sunt o

persoană foarte sensibilă. Din cauza asta am şi fost atât de persecutat de cretinii din casa aceea a ororilor căreia mai marii oraşului se încăpăţânau să-i zică liceu. Am crezut că am să înnebunesc de durere, la moartea lor, sau că asta o să mă doboare pentru un an de zile... Soarele meu interior, ca să zic aşa, urma să... urma să... iar atunci când s-a întâmplat cu adevărat, maică-mea... Amy... taică-meu... În loc de orice altceva n-am făcut decât să-mi spun că nu m-a durut *chiar atât de tare.* Izbi cu pumnul în masă, făcând-o pe Frannie să tresară. De ce nu sunt în stare să spun ce simt? strigă el. *Întotdeauna* am fost în stare să spun ce doresc. Asta-i munca scriitorului, să se folosească de limbă ca de o unealtă, să despice firul în patru, *deci cum de nu sunt în stare să spun ce simt?*

— Harold, linişteşte-te. Eu ştiu ce simţi.

O măsură neîncrezător, apoi clătină din cap.

— Tu ştii?... Nu, nu se poate.

— Ţi-aduci aminte când ai venit la mine? Şi eu săpam mormântul? Aproape îmi ieşisem din minţi. Începusem să nu-mi mai aduc aminte prea bine ce doream să fac. În ziua aceea am vrut să-mi fac nişte cartofi prăjiţi, şi era gata să dau foc la toată casa. Prin urmare, dacă ţie îţi face bine să tunzi iarba, foarte bine. Pe de altă parte, ai să te alegi cu arsuri de la soare, dacă nu pui o cămaşă pe tine. Ba chiar ai reuşit să te arzi, îl dojeni ca, privindu-i umerii.

Din politeţe, mai sorbi puţin din limonada greţoasă.

Harold se şterse cu mâna la gură şi zise:

— Adevărul este că nu ne-am prea iubit, dar credeam că oricum, trebuie să te doară când îi pierzi. Ca atunci când ai vezica plină şi trebuie să urinezi. Şi dacă îţi moare o rudă

apropiată, nu se poate să nu fii cuprins de durere.

Ea făcu un semn din cap, spunându-şi că formularea era ciudată, însă nu chiar nepotrivită.

— Maică-mea se ocupa doar de Amy. Era prietena ei, supralicită el, ca un copil îmbufnat. Cât despre mine, îl scandalizam pe taică-meu.

Fran înţelegea foarte bine chestia asta. Brad Lauder fusese un tip uriaş şi negricios; lucrase ca maistru la filatura de lână din Kennebunk. Nu te puteai aştepta din partea unui asemenea om să accepte că din coapsa lui răsărise un fecior gras şi ciudat.

— Într-un rând m-a luat la o discuţie între patru ochi, continuă Harold, şi m-a întrebat dacă nu cumva sunt un băiat dintr-aceia cu gusturi aparte. Exact aşa s-a exprimat. Eu m-am speriat aşa de tare, încât am început să plâng, iar el mi-a dat o palmă şi mi-a explicat că dacă aveam de gând să mă port toată viaţa ca un bebeluş, cel mai bine ar fi să mă car din oraş încă de pe acum. Iar Amy... Cred că nu greşesc dacă spun că lui Amy puţin îi păsa de mine. Pentru ea nu eram decât cineva de care se ruşina, când îşi aducea prietenii acasă. Se purta cu mine de parcă aş fi fost o cameră în neorânduială.

Făcând un efort considerabil, Fran reuşi să-şi termine limonada.

— Când au murit şi am băgat de seamă că nu simt nimic, nici o durere, mi-am zis că mă înşel, că durerea nu este un gest reflex, ca reacţia genunchiului lovit cu ciocănelul. Dar nu era adevărat. Dorul meu a crescut cu trecerea fiecărei zile. Mi-e dor mai ales de maică-mea. Dac-aş putea s-o mai văd... de cele mai multe ori n-o găseam atunci când doream să-i vorbesc... când aveam nevoie de

ea... era prea ocupată. Ori lucra ceva pentru Amy, sau vorbea cu Amy, dar niciodată nu s-a purtat urât cu mine. Azi-dimineaţă, când gândurile astea m-au năpădit iarăşi, mi-am zis: "ca să-mi alung toate astea din cap, am să tai iarba." Dar nu m-a ajutat. Atunci am început să merg din ce în ce mai repede... ca şi cum aş fi sperat că pot scăpa cu fuga... cred că atunci ai apărut şi tu. Fran, oare arătam pe atât de nebun pe cât mă simţeam, în clipele acelea?

Ea întinse braţul peste masă şi-i atinse mâna.

— Simţămintele tale sunt absolut fireşti, Harold.

— Eşti sigură?

O privea din nou cu ochii mari, ca de copil.

— Da.

— Vrei să-mi fii prietenă?

— Da.

— Slavă Domnului. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Mâna îi transpirase într-a ei şi, în momentul când ea conştientiză acest lucru, Harold păru să simtă, pentru că şi-o retrase, fără tragere de inimă.

— Mai vrei nişte limonadă? se interesă el umil.

— Poate ceva mai târziu, îi răspunse Fran, arborând cel mai diplomatic zâmbet al ei.

Merseră în parc, unde organizară, în chip de prânz, un mic picnic: sandvişuri cu unt de arahide şi peltea Hostess Twinkies şi câte o sticlă mare de Coca-Cola fiecare. După ce le răciseră în heleşteul cu raţe, răcoritoarele aveau gust bun.

— M-am gândit la ceea ce voi face, îi mărturisi Harold. Nu mai mănânci restul de Twinkies?

— Nu, m-am săturat.

Bucata de prăjitură dispăru în gura lui Harold dintr-o singură înghiţitură. Durerea tardivă nu-i afectase apetitul, remarcă Frannie, apoi ajunse la concluzia că era un mod cam necinstit de a gândi.

— Ce anume? se interesă ea.

— Mă bate gândul să plec spre Vermont, îi răspunse el nesigur pe sine. N-ai vrea să mă însoţeşti?

— De ce tocmai în Vermont?

— Acolo există un centru guvernamental epidemiologic şi de boli contagioase, într-un oraş numit Stovington. Nu e cât cel din Atlanta, dar este, în orice caz, cu mult mai aproape. Mă gândesc că dacă mai există oameni în viaţă şi care luptă împotriva gripei, mulţi dintre ei trebuie să fie chiar acolo.

— Dar cum să fi scăpat de moarte?

— Nu-i exclus să fie morţi cu toţii, îi răspunse Harold pe un ton afectat. Dar în locuri ca Stovington, unde au de-a face cu boli contagioase, tipii ştiu să-şi ia măsuri de precauţie. Iar dacă centrul mai funcţionează, îmi închipui că sunt în căutarea unora ca noi. Adică imuni.

— De unde ştii tu atâtea lucruri, Harold?

Îl privea cu admiraţie vizibilă, ceea ce-l făcu pe Harold să se îmbujoreze de fericire.

— Citesc foarte mult. Nici unul dintre locurile despre care-ţi vorbeam nu sunt secrete. Ce părere ai, Fran?

După părerea ei, era o idee minunată. Cu atât mai mult cu cât intra în acord deplin cu nevoia ei confuză de structură şi autoritate. Respinse imediat contraargumentul lui Harold, că oamenii din acea instituţie ar putea să fi murit, fără excepţie. Vor merge la Stovington, vor fi internaţi, testaţi, iar din toate analizele va rezulta cu siguranţă o discrepanţă oarecare, o diferenţă între ei şi

toţi ceilalţi oameni care se îmbolnăviseră şi muriseră. Atunci nu-i trecu prin cap să se întrebe la ce bun să mai fi fost descoperit acum un vaccin.

— Cred că ar trebui să găsim un ghid al drumurilor şi să vedem cum putem ajunge acolo, cât mai repede cu putinţă, propuse ea.

Harold se lumină la faţă. O clipă, fu convinsă că o va săruta, iar în acel moment unic i-ar fi permis s-o facă, probabil, dar clipa trecu zadarnic pentru Harold. Privind retrospectiv, ea se bucură că nu se întâmplase altfel.

Ai fi zis că toată călătoria este o joacă, judecând după atlasul drumurilor, pe care întreaga distanţă apărea redusă la lungimea unui deget. Porneai pe US 1 spre I-95, I-95 te scotea la US 302, care te purta spre nord-vest, printre oraşele din zona de lacuri a Maine-ului de vest, traversa prin trecătoarea New Hampshire, după care pătrundea în Vermont. Stovington se găsea la doar treizeci de mile vest de Barre, accesibil fie pe şoseaua Vermont 61, fie pe I-89.

— Care-ar fi, prin urmare, distanţa totală? se interesă Fran.

Harold făcu rost de o riglă, măsură, apoi consultă scara hărţii.

— N-ai să mă crezi, o preveni el, morocănos.

— Cât este? O sută cincizeci de kilometri?

— Aproape cinci sute.

— Vai, Doamne. Asta înseamnă că ideea mea nu-i bună. Citisem undeva că poţi străbate pe jos cele mai multe state din New England într-o singură zi.

— Nu-i decât o păcăleală, îi explică Harold pe tonul lui savant. E adevărat, poţi pune

piciorul în patru state — Connecticut, Rhode Island, Massachusetts şi chiar să traversezi şi graniţa Vermontului — în douăzeci şi patru de ore, dar asta numai dacă procedezi corect; e ca-n jocurile acelea de îndemânare — dacă ştii cum, pare simplu, dacă nu, e de-a dreptul imposibil.

— Dar asta de unde Dumnezeu o mai ştii? întrebă ea, amuzată.

— Din Guiness Book of World Records, îi mărturisi el cu dispreţ. Mai cunoscută şi sub denumirea de Biblia din Sala de Studiu a Liceului Ogunquit. De fapt, mă gândeam la biciclete. Sau... nu ştiu... poate mai bune ar fi nişte scutere.

— Harold, eşti un adevărat geniu, declară ea solemn.

Harold tuşi, îmbujorat şi mulţumit.

— Mâine dimineaţă am putea merge până la Wells, pe biciclete. Este acolo o reprezentanţă Honda... ştii să conduci o Honda, Fran?

— Pot să învăţ, dacă mergem mai încet o bucată de drum.

— O, cred c-ar fi o neghiobie să gonim. După fiecare curbă fără vizibilitate am putea nimeri în vreun baraj din maşini răsturnate.

— Da, da, nu poţi şti niciodată. Dar de ce să mai aşteptăm până mâine? De ce nu plecăm chiar azi?

— Păi, e trecut de ora 2, îi replică el. Prea departe de Wells nu avem cum ajunge, oricum; trebuie să ne şi echipăm, pe deasupra. Asta o facem mai uşor aici, în Ogunquit, pentru că ştim de unde. Apoi, avem bineînţeles nevoie şi de nişte arme.

I se întâmplă un lucru cu adevărat ciudat. De îndată ce el pomeni cuvântul acela, Fran se gândi la copilul ei.

— De ce avem nevoie de arme?

Harold o măsură, apoi îşi coborî privirile. O puternică roşeaţă îi urca dinspre gât pe obraji.

— Deoarece poliţia şi judecătorii au dispărut, deoarece tu eşti o femeie frumoasă şi unii oameni... unii bărbaţi... s-ar putea să nu fie... nişte gentlemeni. De asta.

Faţa lui devenise stacojie.

El vorbeşte despre viol, îi trecu prin minte. *Viol.* Dar cum i-ar putea trece cuiva prin minte să mă violeze, *eu-sunt-însărcinată.* Şi totuşi, nimeni nu are ştiinţă de asta, nici măcar Harold. Şi dacă-i mărturiseai celui care-şi pusese în gând să te violeze: *Am să te rog frumos să nu faci asta, pentru că eu-sunt-însărcinată,* puteai oare să trăieşti cu speranţa că el ţi-ar răspunde: *Vai, doamnă, îmi pare rău, mă duc să violez altă fată?*

— Foarte bine, se hotărî ea. Luăm şi arme. Totuşi, am putea ajunge astăzi până la Wells.

— Mai există un lucru anume pe care vreau să-l îndeplinesc aici, îi spuse Harold.

Acoperişul de pe şura lui Moses Richardson era îngrozitor de fierbinte. Transpiraţia începuse să se scurgă pe trupul fetei încă de când ajunseseră în podul cu fân, iar după ce urcase scara şubredă ce ducea din pod şi până pe acoperiş, se simţea scăldată în sudoare: bluza i se întunecase la culoare, lipindu-i-se de sâni.

— Eşti convins că ceea ce facem noi e într-adevăr util, Harold?

— Nu ştiu sigur. Dar şura se vede foarte bine din US 1, pe unde cred că vor trece cei mai mulţi oameni. Oricum, n-are ce strica.

Băiatul căra o găleată cu vopsea albă şi o pensulă mare, în ambalajul ei de celofan.

— Decât dacă se întâmplă cumva să cazi şi să-ţi frângi oasele. Cred că n-ai scăpa cu viaţă dintr-o asemenea căzătură.

Din cauza căldurii, o durea capul, iar Cola băută la prânz i se plimba prin burtă, provocându-i o imensă greaţă.

— N-am să cad, îi răspunse Harold scurt, apoi îi aruncă o privire. Fran, nu arăţi prea bine.

— Din cauza căldurii, îi răspunse ea stins.

— Atunci coboară, pentru numele lui Dumnezeu. Întinde-te la umbra unui copac. Şi uită-te cum Omul-Păianjen, sfidând moartea, îşi execută numărul pe abruptul acoperiş, înclinat cu zece grade, al şurii lui Moses Richardson.

— Lasă gluma. Eu rămân la părerea mea că este un gest stupid. Şi periculos.

— Se poate, dar o să mă simt mult mai bine după ce-l voi fi îndeplinit. Haide, Fran, coboară.

Să *ştii că o face pentru mine,* îi trecu prin minte lui Fran.

Stătea înaintea ei, năduşit şi speriat, cu pânze vechi de păianjen lipite de umerii goi şi graşi, cu burta revărsată peste cureaua jeanşilor strâmţi, hotărât să nu scape nimic din vedere, să îndeplinească toate cele cuvenite.

Ea se înălţă pe vârfuri şi-l sărută uşor pe gură.

— Ai grijă ce faci, îi spuse, înainte de a începe să coboare în grabă.

Cola i se plimba prin stomac în toate părţile, în sus şi în jos, apoi de jur-împrejur, baahh; plecase repede, însă mai apucase să vadă buimăceala fericită din ochii băiatului. Coborî treptele prinse în cuie ce duceau din podul de fân până în şura plină de paie cu atât mai repede cu cât ştia sigur că avea să verse,

dar, în timp ce *ea* ştia că este vorba de căldură, de Coca-Cola şi de copil**,** ce-ar fi putut să-şi închipuie Harold? Iată de ce dorea neapărat să ajungă afară, de unde nu mai putea s-o audă. Ceea ce reuşi să facă. Aproape în ultima clipă.

Harold coborî la 3.45, roşu ca racul din cauza soarelui şi cu braţele stropite de vopsea albă. Cât timp lucrase, Fran aţipise — neliniştit — sub un ulm din curtea aflată în faţa casei lui Richardson, fără să fie nici o clipă pe deplin inconştientă; se aştepta în orice moment sa audă zgomotul ţiglelor sparte şi strigătul disperat al bietului Harold cel gras, căzând de la imensa înălţime a acoperişului şurii pe pământul tare de jos. Dar — slavă Domnului — acest lucru nu se întâmplă, iar acum băiatul stătea mândru înaintea ei, cu picioarele verzi ca iarba, cu braţele albe şi cu umerii roşii.

— De ce te-ai mai chinuit să cobori cu vopseaua? întrebă ea, curioasă.

— N-am vrut s-o las acolo. Nu ar fi exclus să intre în combustie spontană, mistuind astfel în flăcări şi mesajul nostru.

Ea se gândi încă o dată cât de hotărât era Harold să nu omită absolut nimic. Chiar ţi se făcea puţin frică.

Îşi ridicară amândoi privirile spre acoperişul clădirii. Vopseaua proaspătă strălucea, ieşind net în evidenţă pe fondul verde-palid al ţiglelor, iar cuvintele zugrăvite acolo îi amintiră lui Fran de texte pe care le întâlneai câteodată în sud, tot pe acoperişul şurilor: ISUS TE MÂNTUIEŞTE sau MESTECAŢI GUMA RED INDIAN. Iată şi textul lui Harold:

AM PLECAT LA CENTRUL EPIDEMIOLOGIC DIN STOVINGTON, VT.

US 1 PANA LA WELLS

INTERSTATE 95 PÂNĂ LA PORTLAND

US 302 PÂNĂ LA BARRE

INTERSTATE 89 PÂNĂ LA STOVINGTON

AM PORNIT DIN OGUNQUIT LA 2 IULIE, 1990

HAROLD EMERY LAUDER

FRANCES GOLDSMITH

— Nu-ţi ştiu celălalt prenume, îi mărturisi Harold, scuzându-se într-un fel.

— Nu face nimic, îi răspunse Frannie, contemplând în continuare inscripţia. Primul rând fusese scris chiar sub luminatorul acoperişului; ultimul, numele ei, chiar deasupra streşinii. Cum ai reuşit să pictezi ultimele cuvinte? îl întrebă ea.

— N-a fost prea greu, îi spuse el sfios. A trebuit doar să-mi bălăbănesc puţin picioarele în gol, asta-i tot.

— Vai, Harold! De ce nu te-ai semnat doar pe tine?

— Pentru că noi doi formăm o echipă. Nu-i aşa? întrebă el apoi, cu o urmă de teamă.

— Ba cred că da... cât timp nu te sinucizi. Ţi-e foame?

— Am o foame de lup, îi mărturisi el, radios.

— Atunci hai să mâncăm. Am să-ţi dau cu nişte cremă peste arsuri. Trebuie să-ţi pui cămaşa, Harold. Altfel nu ştiu dacă ai să poţi dormi la noapte.

— Ba am să dorm foarte bine, îi spuse el, cu un zâmbet.

Zâmbi şi ea, în semn de răspuns.

Mâncară nişte conserve, băură limonadă (preparată de Frannie, cu zahăr de această dată), apoi Fran plecă acasă la ea. Mai târziu, când începuse să se întunece, se trezi cu Harold, care ducea ceva sub braţ.

— A fost al lui Amy, îi explică el. L-am găsit în mansardă. Cred că l-a primit cadou de la mama şi de la tata, când a absolvit şcoala generală. Nici nu mai ştiu dacă funcţionează, dar am luat nişte baterii de la magazin.

Se bătu demonstrativ peste buzunarele umflate din pricina bateriilor EverReady.

Era un pick-up portativ, din cele cu capac din plastic, destinat parcă anume fetelor de treisprezece sau paisprezece ani, ca să-l poată lua la plajă sau la petrecerile lor în aer liber. Era genul de fonograf construit special pentru discurile single, de 45 de turaţii — de tipul celor produse de Osmonds, Leif Garrett, John Travolta, Shaun Cassidy. Fran se uită la el atent şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Bine, hai să vedem dacă merge.

Aparatul funcţiona perfect. Timp de aproape patru ore, rămaseră aşezaţi la cele două capete ale unei canapele, cu aparatul pe măsuţa de cafea din faţa lor, ascultând, cu chipurile luminate de o fascinaţie mută şi îndurerată, cum muzica unei lumi moarte umplea noaptea de vară.

CAPITOLUL 37

LA ÎNCEPUT, Stu acceptă sunetul fără să-şi pună vreo întrebare; făcea atât de firesc parte din zgomotele unei luminoase dimineţi de vară. Tocmai trecuse prin oraşul South Ryegate, New Hampshire, iar acum şoseaua şerpuia printr-o zonă frumoasă, unde ulmii

bogaţi pătau asfaltul cu nenumăraţi bănuţi fremătători de lumină solară. Pe ambele laturi ale şoselei creştea un tufăriş bogat — sumac multicolor, ienuperi albastru-cenuşii şi multe alte plante, ale căror nume nu le cunoştea. Obişnuit cu peisajul sărac din East Texas, unde flora de la marginea drumului nu prezenta o asemenea varietate, nu se mai sătura să contemple această extraordinară abundenţă. La stânga lui, un străvechi zid din piatră apărea şi dispărea iarăşi printre tufişuri, iar la dreapta un pârâu curgea vesel spre est. Din când în când se auzea foşnetul animalelor mici printre ierburi (iar ieri rămăsese încremenit la vederea unui cerb mare, care adulmeca aerul dimineţii chiar pe linia albă din centrul şoselei 302) şi ţipătul răguşit al păsărilor. Pe acest fundal sonor, lătratul câinelui părea cel mai normal lucru de pe acest pământ.

Merse aproape încă doi kilometri până să-şi dea seama că apariţia unui câine — care se şi apropiase între timp, din câte i se părea lui — era un lucru cu adevărat ieşit din comun. De când plecase de la Stovington, întâlnise o mulţime de câini morţi, însă nici unul viu. Păi gripa a omorât oameni, dar nu chiar pe toţi oamenii; la fel s-a întâmplat, îşi spuse, şi cu animalele. Aşa şi câinele ăsta, rămas singur, s-o fi sălbăticit şi acum o să se apropie, o să-l adulmece şi, retras apoi în desiş, o să-l tot latre isteric până ce Stu va ieşi de pe teritoriul lui.

Îşi potrivi rucsacul Day-Glo pe spate, împăturindu-şi din nou batistele pe care şi le pusese sub chingi, pe fiecare umăr. În picioare purta o pereche de Georgia Giants, care nu mai arăta deloc nouă după trei zile de mers. Pe cap avea o pălărie dichisită, cu bor mare, din fetru roşu, iar pe umăr ducea şi o

carabină militară. Nu se aştepta să întâlnească indivizi puşi pe jaf, dar se gândise că nu-i strică să aibă o armă la îndemână. Poate ca să-şi facă rost de carne proaspătă. Oricum, ieri văzuse carne proaspătă, ba chiar cât se poate de vie, însă fusese cu mult prea surprins şi prea încântat ca să se mai gândească să vâneze animalul.

Cu povara aşezată cum se cuvine, porni din nou la drum. Lătratul câinelui se auzea ca şi cum ar fi venit de după prima cotitură. Poate că apuc să-l văd, gândi Stu.

Preferase să meargă pe 302, către est, făcându-şi socoteala că, mai devreme sau mai târziu, drumul avea să-l scoată la ocean. Încheiase un soi de pact cu el însuşi: după ce ajung la ocean, voi hotărî ce am de făcut. Până atunci, nu mă gândesc deloc la asta. Călătoria lui, ajunsă acum la cea de a patra zi, semăna cu un proces de vindecare. Îi trecuse prin minte să-şi facă rost de o bicicletă de curse sau de o motocicletă, cu care să-şi poată croi drum printre accidentele care apăreau uneori pe şosea, dar în cele din urmă se hotărâse să meargă pe jos. Întotdeauna îi plăcuse acest gen de exerciţiu, de care corpul lui avea acum atâta nevoie. Până să evadeze de la Stovington, stătuse închis aproape două săptămâni şi se simţea moale şi ieşit din formă. Mai devreme sau mai târziu, înaintarea asta înecată avea să-l facă nerăbdător, şi atunci, cu siguranţă, avea să se suie pe o bicicletă sau pe o motocicletă, dar pentru moment se mulţumea să mărşăluiască pe drumul acesta către răsărit, contemplând tot ceea ce i se năzărea să contemple, poposind ori de câte ori avea chef, trăgând câte un puişor de somn pe la amiază, pe zăpuşeală. Toate astea îi făceau bine. Încetul cu încetul, lungile zile când căutase cu încăpăţânare de

lunatic o cale de scăpare se estompară, transformându-se dintr-un eveniment aşa de intens, încât îi dădea fiori reci pe şira spinării, într-unul care se petrecuse, şi atât. Cel mai greu i-a fost să se descotorosească de sentimentul că este mereu urmărit. În primele două nopţi petrecute pe drum, visase ultima confruntare cu Elder, atunci când acesta venise să-şi ducă la îndeplinire ordinele. În vis întârzia, de fiecare dată, să arunce scaunul. Elder se retrăgea cu un pas, ieşind din raza lui de acţiune, apăsa trăgaciul pistolului, iar Stu simţea cum i se opreşte în piept lovitura grea, dar nedureroasă, a glonţului, ca o mănuşă de box umplută cu plumb. Coşmarul revenea, aidoma, de nenumărate ori, până când, în zori, se trezea fără să fi reuşit să se odihnească, dar atât de mulţumit de constatarea că este în viaţă, încât nici nu mai băga de seamă osteneala. Dar în ultima noapte, visul dispăruse. Se îndoia că această tensiune nervoasă va dispărea definitiv, dar spera să elimine încet, cu ajutorul mersului, otrava ce-i pătrunsese în organism. Poate că nu va reuşi niciodată să scape cu adevărat, dar când cea mai mare parte a răului va fi dispărut, era convins că va fi capabil să aprecieze cu limpezime ce avea de făcut, indiferent dacă reuşea să ajungă sau nu la ocean până atunci.

Câinele îi ieşi în cale la cea dintâi cotitură. Setter irlandez de culoare cafeniu-roşcat. Lătră vesel la vederea lui Stu şi veni spre el glonţ, cu ghearele ţăcănind pe suprafaţa netedă a asfaltului şi fluturând frenetic din coadă. Sări şi-şi plasă labele din faţă pe stomacul lui Stu, apoi îl împinse, obligându-l să se retragă cu un pas.

— Stai, măi băiete, îl potoli el, zâmbind.

La auzul cuvintelor, câinele lătră fericit, sărind din nou pe el.

— Kojak! răsună o voce aspră, care-l făcu pe Stu să tresară şi să se întoarcă în direcţia de unde venea glasul. Stai jos! Lasă-l în pace! Ai să-i murdăreşti cămaşa! Câine ticălos ce eşti!

Kojak se lăsă cu toate patru labele pe pământ şi se învârti în jurul lui Stu, cu coada între picioare. În ciuda poziţiei incomode, coada i se mai mişca încolo şi încoace, în semn de bucurie reţinută, de unde Stu trase concluzia că avea de-a face cu un artist canin nepriceput, incapabil să-şi ascundă sentimentele.

Acum îl văzu şi pe proprietarul vocii — şi al lui Kojak, din câte se părea. Un bărbat cam de şaizeci de ani, purtând un pulover jerpelit, o pereche de pantaloni vechi, cenuşii... şi beretă. Stătea aşezat pe un taburet de pian şi ţinea în mână o paletă. În faţa lui, pe şevalet, era pânza la care lucra.

Se ridică în picioare, lăsă paleta pe scăunel (Stu îl auzi murmurând, pentru sine: "Nu care cumva să uiţi şi să te aşezi pe ea") şi veni spre Stu cu mâna întinsă. De sub beretă, părul lui zbârlit şi încărunţit se mişca în adierea uşoară a vântului.

— Sper că n-ai vreo intenţie necurată cu arma aceea, domnule. Glen Bateman, la dispoziţia dumitale.

Stu îi luă mâna întinsă şi i-o strânse (Kojak devenise din nou zburdalnic, ţopăia în jurul lui Stu, fără însă a îndrăzni să-şi reia salturile — cel puţin pentru moment).

— Stuart Redman. Nu-ţi face griji din cauza carabinei. N-am avut nici un motiv până acum să trag cu ea. De fapt, nici n-am văzut vreo persoană, până la dumneata.

— Îţi plac icrele negre?

— Nu le ştiu nici măcar gustul.

— Asta înseamnă că a sosit timpul să le încerci. Şi dacă n-or să-ţi placă, există o mulţime de alte bunătăţi. Kojak, nu sări! Ştiu că te gândeşti s-o iei de la capăt cu salturile tale — citesc în tine ca într-o carte — dar am să te rog să te controlezi. Să nu uiţi acest lucru, Kojak, autocontrolul este ceea ce deosebeşte ordinele superioare de cele inferioare. Autocontrolul!

O dată făcut acest apel la înţelegerea lui, Kojak se aşeză pe picioarele dinapoi şi începu să răsufle din greu. Pe figura lui de câine se aşternuse un zâmbet imens. Stu ştia din propria lui experienţă că un câine care zâmbeşte fie muşcă, fie este nemaipomenit de bun. Iar Kojak nu lăsa câtuşi de puţin impresia că ar fi un câine care muşcă.

— Te invit la masă, îi spuse Bateman. Eşti prima fiinţă omenească pe care o văd, de o săptămână încoace. Vrei să rămâi?

— Cu toată plăcerea.

— Eşti din Sud, nu?

— Din East Texas.

— Deci eşti din Est, am greşit.

Bateman chicoti de propria-i glumă şi se întoarse la pictura lui, o acuarelă banală, înfăţişând un colţ al pădurii de dincolo de drum.

— În locul dumitale, nu m-aş aşeza pe scaunul acela, îl sfătui Stu.

— Fir-ar al naibii! Ar fi fost penibil, nu?

Îşi schimbă direcţia şi porni spre partea din spate a poieniţei. Stu remarcă un răcitor alb-portocaliu, aşezat la umbră, deasupra căruia era probabil o pânză împăturită, din cele folosite pentru mâncat la iarbă verde. Stu se convinse de asta când Bateman începu s-o aranjeze pe gazon.

— Făcea parte din obiectele pentru slujba de comuniune ale Casei Baptiste de Rugăciune din Woodsville, îi explică Bateman. Am şutit-o. Nu prea cred că baptiştii îi vor simţi lipsa. S-au întors cu toţii acasă, la Isus. Sau cel puţin toţi baptiştii din Woodsville. Acum pot să primească împărtăşania direct. Deşi, după părerea mea, Cerul îi va dezamăgi teribil pe baptişti, dacă nu cumva administraţia le va permite accesul la televiziune — sau poate că acolo, sus, s-o fi chemând raiviziune — ca să-i vadă pe Jerry Falwell şi Jack van Impe. Noi, în schimb, organizăm acum un mic ritual păgân de comuniune cu natura. Kojak, nu călca pe faţa de masă! Autocontrolul, nu-l scăpa din vedere niciodată, Kojak. În tot ceea ce întreprinzi, parola ta trebuie să fie "autocontrol". Eşti de acord să traversăm şi să ne spălăm, domnule Redman?

— Prefer să-mi spui Stu.

— Foarte bine, aşa voi face.

Se spălară în undele reci şi curate. Stu se simţea fericit, întâlnirea cu acest om anume în acest moment anume i se părea lucrul cel mai bun ce i se putea întâmpla. În aval faţă de ei, Kojak se zbenguia în apă, apoi se năpusti în pădure, lătrând bucuros. Stârni un fazan de pădure: Stu îl urmări cum ţâşneşte din desiş şi, oarecum surprins de propria lui idee, se gândi că poate lucrurile vor reintra pe un făgaş normal. Într-un fel sau altul, vor intra pe un făgaş.

Icrele negre nu-l impresionară — aveau gust de gelatină rece de peşte —, dar Bateman mai avea şi un cârnat piperat, un salam, două cutii de sardele, nişte mere puţin cam mălăieţe şi o cutie mare de smochine în ciocolată Keebler. Smochinele fac bine la maţe, îi explicase Bateman. Digestia nu-i

dăduse bătaie de cap lui Stu de când scăpase de la Stovington şi începuse să meargă pe jos, dar, pentru că se dădea în vânt după ciocolata cu smochine, mâncă vreo şase batoane. De fapt, înghiţise cantităţi uriaşe din toate felurile.

În timpul mesei — în care pâinea fusese înlocuită în bună măsură cu saleuri Saltines — Bateman îi povesti lui Stu că fusese profesor asistent de sociologie la Woodsville Community College. Woodsville, îi explică el, era un orăşel ("faimos graţie colegiului comunităţii şi celor patru benzinării") aflat la zece kilometri mai încolo, pe aceeaşi şosea. Soţia lui murise cu zece ani în urmă. Copii nu avuseseră. Majoritatea colegilor nu-l agreaseră, iar el le răspunsese, din inimă, cu absolut aceeaşi monedă.

— După părerea lor, eram nebun. Faptul că există mari şanse să fi avut dreptate n-a avut darul să contribuie la ameliorarea relaţiilor noastre.

Epidemia de gripă o acceptase calm, pentru că în sfârşit avea ocazia să se retragă şi să se ocupe doar de pictură, ceea ce-şi dorise dintotdeauna.

Împărţi desertul (un tort Sara Lee) şi-i întinse lui Stu porţia pe o farfurie din carton, zicându-i:

— Sunt un pictor îngrozitor, absolut îngrozitor, dar mă mângâi cu gândul că acum, în iulie, nu există nimeni pe pământ care să deseneze peisaje mai bune decât Glendon Pequod Bateman, B.A., M.A., M.F.A. Chiar dacă o fi o satisfacţie ieftină, e a mea şi doar a mea.

— Kojak a fost câinele tău şi înainte?

— Nu... asta ar fi fost o coincidenţă de-a dreptul uimitoare, nu? Cred că a fost al cuiva care locuia în cealaltă parte a oraşului. Îl

vedeam din când în când, însă, de vreme ce nu-i cunoşteam numele, mi-am îngăduit să-l botez din nou. Din câte-mi dau seama, nu-l deranjează. Scuză-mă doar o secundă, Stu.

Traversă şoseaua, apoi Stu îl auzi mergând prin râu. Se întoarse curând, cu pantalonii suflecaţi până la genunchi. Aducea în fiecare mână câte un pachet de câte şase beri Narragansett din care picura apa.

— Ar fi mers mai bine cu mâncarea, dar am uitat, prosteşte.

— Merge foarte bine şi după, îl asigură Stu, luând o cutie din pachet. Mulţumesc.

Scoaseră capacele, trăgând de inele, iar Bateman îşi înălţă cutia:

— În cinstea noastră, Stu. Şi să avem parte de zile fericite, de mulţumire de cuget şi, dacă se poate, de nici un fel de dureri de şale.

— Amin.

Ciocniră recipientele din tablă şi băură. Lui Stu îi trecu prin minte că berea nu i se păruse niciodată mai gustoasă ca acum şi că, probabil, nu va mai trăi niciodată aceeaşi senzaţie.

— Nu eşti prea darnic cu vorbele, îi spuse Bateman. Sper că nu-ţi las impresia că aş dansa, ca să zic aşa, pe mormântul omenirii.

— Nu.

— Sunt pornit de mult împotriva lumii. Asta o recunosc deschis. În ultimul sfert al secolului douăzeci, lumea a avut, din punctul meu de vedere, cel puţin, farmecul unui bărbat de optzeci de ani care moare de cancer la colon. Se spune că ar fi vorba de o indispoziţie care afectează toate popoarele occidentale atunci când secolul — oricare secol, adică — se apropie de sfârşit, întotdeauna ne-am înfăşurat în vălurile de doliu şi am început să ne tânguim besmetic, vai ţie, Ierusalime... sau Cleveland, după cum

o cere situaţia. Tarantismul s-a dezlănţuit în ultima parte a secolului al XV-lea. Ciuma bubonică — sau neagră — a decimat Europa către sfârşitul celui de-al XIV-lea. Tusea convulsivă pe la sfârşitul secolului al XVII-lea, cât despre primele epidemii de gripă, aproape de capătul celui de-al XIX-lea. Ne-am obişnuit atât de mult cu ideea de gripă — ni se pare aproape identică cu răceala comună, greşesc? — încât nimeni, în afară de istorici, nu pare să cunoască faptul că *acum o sută de ani nici nu exista.*

Bateman continuă după o pauză:

— În ultimele trei decenii ale secolelor apar maniacii mistici, care-ţi demonstrează, cu fapte şi cifre, că a început, în sfârşit, războiul Armaghedonului. Bineînţeles, asemenea personaje există întotdeauna, dar spre sfârşit de secol numărul lor pare să sporească... şi sunt luaţi în serios de foarte mulţi oameni. Se ivesc monştrii. Hunul Attila, Genghis Han, Jack Spintecătorul, Lizzie Borden. Charles Manson, Richard Speck şi Ted Bundy în vremurile noastre, dacă vrei. Gânditori cu mai multă fantezie decât mine şi-au exprimat opinia că Omul Occidental are din când în când nevoie de un purgativ cât se poate de puternic, de o clismă, iar asta se întâmplă la capătul secolului, ca să poată intra în noul secol curat şi plin de optimism. Iar în cazul de faţă, ni s-a servit o superclismă, dar dacă te gândeşti mai serios, lucrurile se leagă foarte bine. De data asta, nu ne apropiem doar de un centenar. Suntem aproape de un nou mileniu.

Bateman se opri şi căzu pe gânduri.

— Dacă stau şi cuget mai bine la chestia asta, dansez *cu adevărat* pe mormântul omenirii. Mai vrei o bere?

Stu luă o cutie, chibzuind la cele auzite.

— Nu e chiar sfârşitul sfârşitului, spuse el în cele din urmă. Eu, cel puţin, nu cred asta. E doar o... întrerupere.

— Sună potrivit, bine spus. Mă întorc la pictura mea, dacă nu te superi.

— Foarte bine.

— Ai mai văzut alţi câini? se interesă Bateman, privindu-l pe Kojak cum traversa şoseaua, ţopăind voios.

— Nu.

— Nici eu. Tu eşti singura fiinţă omenească pe care am întâlnit-o, în schimb Kojak pare a fi chiar unic.

— Dacă trăieşte el, înseamnă că mai trăiesc şi alţii.

— Nu mi se pare o deducţie ştiinţifică, îl contrazise Bateman cu blândeţe. Ce fel de american eşti tu? Arată-mi măcar un singur alt câine — preferabil, o căţea — şi voi accepta teza ta că mai există şi un al treilea, undeva. Dar nu-mi arăta unul singur, postulând că ar exista şi un al doilea. Aşa nu ţine.

— Am văzut vaci, spuse Stu, căzut pe gânduri.

— Vaci, da, şi cerbi. În schimb, toţi caii au murit.

Stu, care văzuse mai mulţi cai morţi în drumul lui, uneori şi vaci care păşteau nu departe de cadavrele lor umflate, se arătă a fi de acord:

— Să ştii c-ai dreptate. Oare cum se explică asta?

— Habar n-am. Noi toţi respirăm cam în acelaşi fel, iar boala pare să fie de natură respiratorie, în primul rând. Dar, mă întreb, oare nu există şi vreun alt factor? Oamenii, câinii şi caii se molipsesc. Vacile şi cerbii, nu. Şobolanii au fost şi ei afectaţi o vreme, dar acum par să-şi fi revenit, spuse Bateman,

amestecându-şi nepăsător culorile pe paletă. Pisici sunt peste tot, o adevărată pacoste şi, din câte-mi dau seama, insectelor le merge la fel de bine ca de obicei. Desigur, micii paşi greşiţi — *les faux pas* — ai omenirii nu le afectează decât rareori — iar gândul că un ţânţar ar putea să facă gripă mi se pare cu mult prea ridicol... Nimic din toate astea nu pare să aibă vreun sens, la prima vedere. Nebunie curată!

— Chiar aşa.

Stu desfăcu încă o bere, simţind cum îl cuprinde o toropeală plăcută.

— Există şansa să asistăm la nişte mutaţii foarte interesante în ecologie, continuă Bateman, comiţând în acelaşi timp oribila eroare de a încerca să-l cuprindă şi pe Kojak în pictura lui. Mai rămâne de văzut dacă *homo sapiens* va mai fi în măsură să se reproducă după cele ce s-au petrecut — chiar sunt foarte curios să văd ce se va întâmpla —, dar cel puţin putem să ne strângem şi să încercăm. Dar oare îşi va găsi şi Kojak o parteneră? Îi este dat şi lui să devină un tată mândru?

— Doamne, mă bate gândul că nu.

Bateman se ridică în picioare, lăsă paleta pe taburetul de pian şi-şi luă o bere.

— Cred că ai dreptate. Probabil că mai există alţi oameni, alţi câini, alţi cai. Dar multe dintre animale ar putea muri fără să se mai reproducă. Nu este exclus, desigur, ca unele femele din speciile aflate în primejdie să fi fost însărcinate la apariţia gripei. După cum există şi eventualitatea ca zeci de femei sănătoase din Statele Unite să fie — scuză-mi vorba proastă — cu burta la gură. Numărul altor animale însă ar putea să fi scăzut sub pragul critic, de unde nu mai există cale de salvare a speciei. Dacă scoţi din ecuaţie

câinii, cerbii — care par imuni — vor scăpa de sub control. Nu încape îndoială, nu există suficienţi oameni ca să poată stăvili creşterea nemăsurată a populaţiei. Sezonul de vânătoare se amână cu câţiva ani.

— Păi, surplusul de cerbi va muri de inaniţie.

— Nu, nu-i aşa. Nu toţi, nici măcar majoritatea. Şi în nici un caz aici. Nu-mi dau seama ce s-ar putea întâmpla în East Texas, dar în New England, toate grădinile erau cultivate şi creşteau frumos înainte de gripă. Cerbii vor avea de mâncare din belşug anul acesta şi următorul. Chiar şi după aceea, recoltele noastre vor germina în continuare, în stare sălbatică. Cerbii nu vor muri de foame, poate nici şapte ani de aici încolo. Dacă vei trece din nou pe aici, în câţiva ani, Stu, va trebui să-ţi faci loc cu cotul, ca să treci mai departe.

Stu suci chestia asta în minte, pe toate feţele. Într-un târziu, spuse:

— Nu cumva exagerezi?

— În nici un caz intenţionat. S-ar putea să existe un factor sau nişte factori de care n-am ţinut cont, dar, ca să-ţi spun cinstit, nu prea cred. Am putea lua ipoteza mea despre efectele dispariţiei complete sau aproape complete a populaţiei canine asupra populaţiei cervidelor şi să o aplicăm şi la relaţiile dintre alte specii. Pisicile se înmulţesc fără măsură. Asta ce înseamnă? Ei bine, ziceam că şobolanii stăteau cam prost la Bursa Ecologică, după care şi-au revenit. Dacă există suficiente pisici, lucrurile s-ar putea schimba. O lume fără şobolani poate părea foarte bună în primă instanţă, totuşi eu consider că există nişte semne de întrebare.

— La ce anume te-ai gândit când ai spus că rămâne de văzut dacă oamenii mai sunt în

măsură să se înmulţească?

— Există două posibilităţi, îi explică Bateman. Cel puţin două, pe care le văd eu acum. Prima este că bebeluşii ar putea să nu fie imuni.

— Adică, vor muri de îndată ce se vor naşte?

— Da, sau poate chiar *in utero.* Mai există şi o altă posibilitate, mai puţin credibilă, anume ca supergripa să fi avut un efect oarecare de sterilizare asupra noastră, cei care am supravieţuit.

— Asta mi s-ar părea o nebunie.

— Oreionul are acelaşi efect, îi replică Bateman sec.

— Dar dacă mamele copiilor care sunt... se află *in utero...* dacă mamele sunt imune...

— Da, în anumite situaţii, imunităţile pot fi transmise de la mamă la copil, ca şi sensibilităţile. Dar nu în toate cazurile. Nu poţi vârî mâna în foc. După mine, viitorul copiilor aflaţi acum *in utero* pare cu totul incert. Mamele lor sunt imune, de acord, dar probabilitatea statistică afirmă că majoritatea taţilor n-au fost şi acum sunt morţi.

— Care este cealaltă posibilitate?

— S-ar putea să ducem noi înşine până la capăt distrugerea speciei, îi răspunse Bateman cu detaşare. Ba chiar consider că este *foarte* posibil. Nu de la bun început, pentru că suntem prea răspândiţi. Dar omul este un animal gregar, social şi în cele din urmă ne vom aduna chiar şi numai ca să ne putem povesti între noi cum am supravieţuit marelui flagel din 1990. Majoritatea societăţilor în formare sunt ameninţate să devină dictaturi primitive, conduse de mici Cezari, dacă nu avem noroc. Câteva dintre ele s-ar putea să fie nişte comunităţi luminate, democratice. Şi am să-ţi spun exact ce anume condiţii va

trebui să îndeplinească o asemenea societate în anii nouăzeci şi la începutul mileniului următor: o comunitate dispunând de suficienţi tehnicieni pentru a reface alimentarea cu energie electrică. Lucru care se poate realiza, ba chiar foarte simplu. Noi nu ne aflăm după un război mondial, când totul a fost pustiit. Utilajele au rămas intacte, aşteptând să apară cineva — persoana potrivită, care să se priceapă să cureţe contactele şi să înlocuiască cele câteva lagăre arse — în stare să le repună în funcţiune. Totul depinde de câţi dintre supravieţuitori înţeleg tehnologia, pe care majoritatea o ignoram, considerând-o un fapt de la sine înţeles.

Stu sorbi din berc şi întrebă:

— Crezi?

— Desigur. Bateman bău şi el o gură de bere, apoi se aplecă spre Stu şi-i zâmbi macabru. Hai să-ţi prezint o situaţie ipotetică, domnule Stuart Redman din East Texas. Să presupunem că avem o comunitate A la Boston şi o comunitate B la Utica. Fiecare ştie de existenţa celeilalte şi cunoaşte şi condiţiile în care vieţuieşte cealaltă comunitate. Societatea A o duce bine. Oamenii locuiesc pe Beacon Hill în lux, pentru că unul dintre ei este, întâmplător, reparator de meserie. Individul ăsta ştie exact atât cât îi este necesar ca să pună din nou în funcţiune centrala electrică ce deserveşte Beacon Hill. De fapt, nu va fi vorba decât de cunoaşterea celor câteva contacte întrerupte atunci când uzina s-a oprit automat. O dată repusă în funcţiune, acţionează aproape total automatizat. Mecanicul îi poate învăţa pe alţi membri ai societăţii A de care pârghii să tragă şi ce indicatoare să urmărească. Turbinele funcţionează pe bază de motorină, din care există câtă vrei, pentru că toată lumea care

avea nevoie de ea a dat ortul popii. La Boston curge lapte şi miere, prin urmare. Există căldură cu care să te aperi de frig, lumină la care să poţi citi noaptea, frigidere ca să poţi bea Scotch cu gheaţă, ca un om civilizat. Dacă stai şi te gândeşti, ar fi o viaţă aproape idilică. Poluare nu. Droguri nu. Probleme rasiale nu. Lipsuri nu. Probleme monetare sau de schimb în natură nu, pentru că toate bunurile — chiar dacă nu şi serviciile — sunt la îndemâna oricui şi există cantităţi suficiente pentru a-i ajunge, unei societăţi radical reduse, timp de trei secole. Privind din punct de vedere sociologic, un asemenea grup va căpăta probabil o structură comunală. Aici nu va fi vorba de dictatură. Terenul favorabil al unei dictaturi, acolo unde există lipsuri, nevoi, nesiguranţă, privaţiuni... pur şi simplu nu va exista. În cele din urmă, Bostonul va fi probabil condus din nou de o formă guvernamentală întemeiată pe adunarea consiliului orăşenesc.

Bateman îşi drese glasul şi continuă:

— În schimb comunitatea B, din Utica, se află în situaţia următoare: nimeni nu se pricepe să pună în funcţiune uzina electrică. Toţi tehnicienii au murit. Are să dureze multă vreme până să-şi poată da seama cum să pună treaba pe roate. Între timp, noaptea le este frig (şi vine iarna), mănâncă din conserve, duc o viaţă ca vai de lume. Un om cu mâna de fier preia comanda. Ceilalţi se vor bucura, deoarece sunt derutaţi, bolnavi şi le este frig. Cel mai bine e să ia *el* hotărârile. Ceea ce şi face. Expediază pe careva la Boston, cu un mesaj. Nu cumva ar fi dispuşi să-l trimită pe tehnicianul lor cel drag la Utica, ca să ajute la repunerea în funcţiune a centralei electrice? Alternativa ar fi o lungă şi periculoasă

călătorie spre sud, să păcălească iarna. Ce va face comunitatea A la primirea acestei cereri?

— Îl trimit pe specialist? propuse Stu.

— Pe barba lui Cristos, *nu!* Este posibil să fie reţinut acolo în pofida voinţei lui, ba chiar mi se pare mai mult decât probabil. În lumea postgripală, know-how-ul tehnologic va înlocui aurul, fiind considerat mijlocul de schimb perfect. Din acest punct de vedere, societatea A este bogată şi B săracă. Ce va face atunci societatea B?

— Presupun că o vor lua către sud, zise Stu, apoi rânji. Poate chiar până în East Texas.

— Poate. Dar este posibil şi să-i ameninţe pe locuitorii din Boston cu un focos nuclear.

— Corect. Nu pot să-şi pună în funcţiune centrala electrică, în schimb ar şti suficient cât să lanseze o rachetă spre Beantown.* (Oraşul Fasolei, denumire familiară pentru Boston)

— Dacă m-aş ocupa eu de asta, nu mi-aş bate capul cu o rachetă. M-aş strădui să demontez focosul, apoi l-aş sui într-o camionetă şi-aş porni spre Boston. Crezi că ar merge?

— N-am nici cea mai mică idee! mărturisi Stu.

— Chiar dacă n-ar fi posibilă varianta asta, există suficiente arme convenţionale în jur. Asta e figura. Peste tot zace ce *vrei şi ce nu vrei,* aşteptând să apară cineva şi să ia. Iar dacă ambele comunităţi, A şi B, posedă tehnicieni, s-ar putea să jungă la un conflict nuclear de modă veche, din cauze religioase, teritoriale, sau din cauza cine ştie căror diferende ideologice mizerabile. Gândeşte-te numai, în locul a şase sau şapte puteri nucleare mondiale, s-ar putea să ne trezim cu vreo şaizeci sau şaptezeci doar aici, în zona

continentală a Statelor Unite. Iar dacă situaţia ar fi diferită, sunt convins că s-ar isca lupte cu bolovani şi măciuci cu ţepi. Cert este că vechii soldaţi au dispărut, lăsând în urma lor jucăriile. Mi se pare un lucru sinistru, mai ales după ce s-au petrecut atâtea alte fapte sinistre... dar mi-e teamă că este perfect posibil.

Se lăsă tăcerea. De departe, din adâncul pădurii, sosea până la ei lătratul lui Kojak. Ziua trecuse dincolo de cumpăna amiezii.

— Ştii, zise Bateman, eu sunt om vesel, de felul meu. Poate din cauză că mă mulţumesc cu puţin. Din pricina asta, mi-am atras mari antipatii. Am defectele mele: vorbesc prea mult, după cum ai auzit, sunt un pictor înfiorător, după cum ai văzut, şi am fost teribil de neglijent cu banii. Câteodată, ultimele trei zile înainte de plata salariului mâncam doar sandvişuri cu unt de arahide, iar la Woodsville mă cunoştea toată lumea ca pe un cal breaz pentru că deschideam conturi de economii pe care le lichidam după nici o săptămână. Dar niciodată nu m-am lăsat doborât de lucrurile acestea, Stu. Excentric, dar vesel, ăsta sunt eu. Singura pacoste în viaţa mea au fost visele. Încă de când eram copil, m-au chinuit vise nemaipomenit de intense. Multe dintre ele sunt rele. Când eram mai mic, mă pândeau uriaşi ascunşi pe sub poduri, care mă apucau de picior, sau vrăjitoare care mă transformau într-o pasăre... iar eu căscăm gura, ca să urlu, dar de ieşit din gura mea, nu ieşea decât un şir de croncănituri. Tu visezi vreodată urât, Stu?

— Câteodată.

Îşi aduse aminte de Elder şi cum îl urmărea, clătinându-se, în coşmarurile lui, de coridoarele ce nu se sfârşeau niciodată, ci

doar coteau haotic, luminate de recile lămpi fluorescente şi străbătute de ecouri.

— Atunci înţelegi. În adolescenţă, am avut şi eu obişnuitele vise erotice, atât din cele umede, cât şi uscate, dar peste ele se suprapuneau uneori imagini în care fata cu care mă găseam se transforma într-o broască-râioasă, într-un şarpe, sau chiar într-un cadavru intrat în putrefacţie. Când am crescut, am început să am vise în care sufeream eşecuri, înjosiri, infernale morţi prin sinucidere sau accidente. Cel mai des revenea un vis în care eram strivit încet, sub elevatorul dintr-o benzinărie. Din câte presupun, nişte simple permutări ale viselor cu uriaşi. Cred că acest soi de vise nu reprezintă, decât un simplu vomitiv psihologic, iar oamenii care le visează sunt mai degrabă binecuvântaţi.

— Dacă scapi de ele, înseamnă că nu se adună.

— Ai dreptate. Există tot felul de interpretări ale viselor, aceea a lui Freud fiind cea mai cunoscută, dar părerea mea este că ele servesc în cea mai mare parte unei funcţii eliminatorii simple — că visele reprezintă modul în care psihicul scapă, din când în când, de reziduuri. Şi că oamenii care nu visează — sau visează în aşa fel încât nu-şi aduc aminte ce-au visat decât foarte rar — sunt constipaţi mental, într-un fel sau altul. Dacă stai şi te gândeşti, singura compensaţie practică a unui coşmar este faptul că te trezeşti şi-ţi dai seama că n-a fost decât un vis.

Stu zâmbi.

— În ultima vreme însă, am un vis extrem de rău. El revine mereu, ca şi cel cu strivitul sub elevator, dar prin comparaţie, visul celălalt pare absolut nevinovat. Nu se poate

compara cu nici un alt vis pe care l-am avut şi totuşi, într-un fel, seamănă cu toate. Ca şi cum... ca şi cum ar fi un *summum* al tuturor viselor rele. Iar când mă trezesc, mă simt şi eu rău, ca şi cum n-ar fi fost un vis, ci o viziune. Ştiu cât de nebuneşte sună totul.

— Despre ce e vorba?

— Despre un bărbat, îi spuse Bateman liniştit. Sau cel puţin aşa cred, că este un bărbat. Stă pe acoperişul unei clădiri înalte sau poate pe vârful unei stânci. Indiferent ce-o fi, este atât de înaltă, încât miile de metri înălţime dintre ca şi pământ se pierd în ceţuri. Se apropie apusul soarelui, dar omul se uită în direcţia opusă, către răsărit. Uneori aş zice că poartă bluejeanşi şi o jachetă din doc, dar cel mai adesea se arată într-o mantie cu glugă. Faţa nu i-o pot distinge niciodată, în schimb îi văd ochii cei roşii. Şi am sentimentul că mă caută *pe mine* — şi că mai devreme sau mai târziu mă va găsi sau voi fi silit să mă duc la el... şi că acesta va fi sfârşitul meu. Atunci încerc să ţip şi...

Lăsă cuvintele în suspensie, ridicând din umeri, puţin jenat.

— Atunci te trezeşti?

— Da.

Kojak se întoarse tropăind, iar Bateman îl mângâie în timp ce câinele termina din farfuria lui de aluminiu ceea ce mai rămăsese din tort.

— Ei, nu-i decât un vis, reluă Bateman. Se ridică în picioare, tresărind când îşi auzi genunchii pocnind. Dacă aş fi supus unui studiu psihanalitic, medicul respectiv ar susţine că visul exprimă teama mea inconştientă de un lider sau de nişte lideri care să ia toată porcăria de la început. Poate o teamă de tehnologie în general. Pentru că sunt ferm convins că toate societăţile noi ce vor

apărea, cel puţin în Occident, se vor baza pe tehnologie. Nici n-ar fi neapărat nevoie să se întâmple astfel, dar, din păcate, suntem prinşi ca într-o cursă. Ei nu-şi vor aduce aminte — sau vor refuza să-şi aducă aminte — în ce situaţie ajunseserăm, din propria noastră vină. Râurile murdare, gaura din stratul de ozon, bomba atomică, poluarea atmosferică. Tot ce-şi vor aminti este că, odată ca niciodată, le era cald noaptea fără prea mare efort din partea lor. Vezi, pe lângă toate celelalte defecte ale mele, sunt şi un *ludit.* Dar visul acesta... mă torturează, Stu.

Stu nu scoase nici o vorbă.

— Gata, vreau să mă întorc, zise Bateman pe neaşteptate. Oricum, sunt pe jumătate beat şi cred că vine o furtună în după-amiaza asta.

Se duse într-o parte a poienii, de unde se întoarse, peste câteva momente, cu o roabă. Înşurubă scaunul pentru pian, îl puse înăuntru, la fel şi paleta şi răcitorul pentru picnicuri şi, peste toate celelalte, aşeză şi şevaletul, în echilibru instabil.

— Ai cărat toate astea tot drumul până aici? se miră Stu.

— Am împins roaba până ce am văzut un loc pe care am dorit să-l pictez. În fiecare zi pornesc în altă direcţie. E un exerciţiu foarte sănătos. Dacă tot mergi spre răsărit, ce-ar fi să vii cu mine la Woodsville şi să-ţi petreci noaptea la mine acasă? Putem să ducem roaba pe rând, iar în râu mai am încă un pachet de şase beri, puse la rece. Nici n-o să simţim drumul până acasă.

— De acord, spuse Stu.

— Eşti un om de treabă. Probabil că am să vorbesc tot timpul, până ajungem. East Texas, te afli pe domeniul Profesorului Limbut. Când te plictisesc, te rog să-mi spui să-mi ţin gura. N-am să mă simt jignit.

— Îmi place să ascult.

— Înseamnă că eşti unul dintre aleşii Domnului. Hai să pornim.

O luară pe 302, împingând pe rând roaba, în timp ce celălalt bea din bere. Indiferent în care dintre aceste posturi se găsea, Bateman vorbea, ţinea un monolog nesfârşit, sărind de la un subiect la altul fără pauză. Kojak sălta alături de ei. Stu asculta o vreme, apoi gândurile lui o luau razna, urmând propriile lor tangente, după care devenea din nou atent. Era neliniştit din cauza tabloului zugrăvit de Bateman, cu sute de mici enclave umane, unele cu caracter militarist, convieţuind într-o ţară în care mii de arme de distrugere în masă fuseseră lăsate la îndemâna oricui, presărate peste tot că nişte cuburi uitate de un copil neglijent. Ciudat însă, gândurile lui se întorceau mereu la visul lui Glen Bateman, la omul fără faţă căţărat pe acoperişul unei clădiri înalte — sau pe vârful unei stânci — omul cu ochi roşii, stând cu spatele la apus, privind neliniştit spre răsărit.

Se trezi puţin înainte de miezul nopţii, scăldat în sudoare, temându-se că ţipase. Dar respiraţia lui Glen Bateman, care dormea în camera vecină, era regulată şi calmă, vădit netulburată, iar pe Kojak îl vedea aţipit în hol, cu capul pe labe. Amănuntele se vedeau cu atâta limpezime în lumina crudă a lunii, încât totul căpătase un aer suprarealist.

Se trezise ridicat în coate, iar acum se lăsă pe spate pe cearşaful ud şi-şi ridică un braţ în dreptul ochilor, încercând, fără succes, să nu-şi amintească visul.

Se afla, încă o dată, la Stovington. Elder era mort. Toată lumea murise. Clădirea întreagă se transformase într-un mormânt

bântuit de ecouri. Doar el rămăsese în viaţă, şi nu izbutea să găsească ieşirea. La început, încercă să-şi stăpânească teama. *Mergi, nu trebuie să fugi,* îşi repeta el mereu, dar în curând avea să fie nevoit să gonească. Paşii lui deveneau tot mai repezi, iar nevoia de a privi peste umăr — ca să se asigure că din spate nu venea decât efectul ecoului — devenea tot mai greu de controlat.

Trecea prin dreptul uşilor închise ale birourilor, cu nume scrise în negru pe suprafaţa albă ca laptele a geamurilor jivrate. Prin dreptul unei brancarde răsturnate. Pe lângă trupul unei asistente, cu fusta albă ridicată până la coapse, cu faţa înnegrită şi strâmbă, holbându-se către luminile fluorescente albe şi reci din tavan, asemănătoare unor tăviţe pentru cuburi de gheaţă, aşezate invers.

În cele din urmă, o rupse la fugă.

Repede, tot mai repede, uşile defilând tot mai iute pe lângă el, picioarele lui izbind linoleumul. Săgeţi portocalii scurgându-se pe pereţii imaculaţi. Semne. La început, totul părea în ordine: RADIOLOGIE şi CORIDORUL B SPRE LABORATOARE şi ACCESUL INTERZIS DINCOLO DE ACEST PUNCT CELOR CE NU POSEDĂ UN PERMIS VALABIL. Atunci se pomeni într-o cu totul altă parte a complexului, pe care n-o văzuse niciodată şi nici nu i-ar fi fost îngăduit s-o vadă. Vopseaua de pe aceşti pereţi începuse să se cojească şi să cadă. Unele lămpi fluorescente erau aprinse; altele bâzâiau ca nişte muşte prinse în plasă. O parte dintre geamurile jivrate ale uşilor erau ciobite, iar prin spărturi văzuse mobilier distrus şi trupuri surprinse de moarte în cele mai contorsionate poziţii. Sânge peste tot. Oamenii aceştia nu muriseră din cauza gripei.

Oamenii aceştia fuseseră ucişi. Corpurile lor fuseseră înjunghiate, împuşcate sau lovite cu bâte, judecând după urmele oribile. Ochii lor ieşiţi din orbite se holbau în gol.

Se năpusti pe o scară rulantă blocată, coborând într-un tunel lung şi întunecos, îmbrăcat în plăci de faianţă. La celălalt capăt, întâlni alte birouri, dar, de această dată, uşile lor fuseseră vopsite în negru, de sus până jos. Săgeţile indicatoare erau de un roşu-aprins. Lămpile fluorescente bâzâiau şi pâlpâiau. Pe indicatoare se putea citi PE AICI SE AJUNGE LA URNELE DE COBALT, ARME LASER, RACHETE SIDEWINDER şi CAMERA EPIDEMIILOR. Apoi, oftând de uşurare, descoperi o săgeată ce indica un ocol de nouăzeci de grade, cu text format dintr-un singur cuvânt binecuvântat: IEŞIRE.

Dădu colţul şi descoperi uşa deschisă. Dincolo de ea se întindea noaptea dulce şi parfumată. Se năpusti spre uşă, dar chiar în momentul acela, blocându-i calea, se arătă un bărbat în bluejeanşi şi jachetă de doc. Stu încremeni, iar strigătul i se opri în gât, ca un fier ruginit. Când omul intră în raza pâlpâitoare de lumină a lămpilor, Stu remarcă umbra neagră şi rece din locul unde ar fi trebuit să i se vadă faţa: pata întunecată era punctată de doi ochi roşii şi neînsufleţiţi. Suflet nu exista, în schimb răzbătea o undă de simţ al umorului. Da, chiar asta se vedea: un soi de veselie jucăuşă şi dementă.

Omul cel întunecat întinse mâinile, iar Stu văzu că din ele picura sânge.

— Cerul şi pământul, se auzi şoptit dinspre locul gol, unde ar fi trebuit să fie faţa. Tot cerul şi pământul.

Stu se trezi.

Kojak începu acum să se tânguie şi să mârâie încet în culcuşul lui. Labele îi tresăriră

în somn şi Stu îşi spuse că până şi câinii aveau vise. Visele erau un lucru perfect natural, chiar şi coşmarurile, din când în când.

Cu toate acestea, rămase treaz multă vreme, înainte de a reuşi să adoarmă la loc.

CAPITOLUL 38

ÎN TÎMP CE epidemia de gripă se potolea, se iscă o a doua epidemie, care nu dură decât vreo două săptămâni. Aceasta a avut un efect mai puternic în societăţile tehnologice, ca Statele Unite, şi mai redus în ţările subdezvoltate, ca Peru sau Senegal. În Statele Unite, cea de a doua epidemie a secerat circa şaisprezece la sută din supravieţuitorii supergripei. În Peru sau în Senegal, nu mai mult de trei la sută. Cea de a doua epidemie n-a avut un nume, pentru că simptomele au fost extrem de diferite, de la un caz la altul. Un sociolog ca Glen Bateman ar fi putut s-o numească "moarte naturală" sau "lovitura din camera de gardă". În sens strict darwinist, a fost seria finală — cea mai crudă dintre toate, ar fi putut zice unii.

Sam Tauber avea cinci ani şi jumătate. Maică-sa murise în 24 iunie la General Hospital din Murfreesboro, Georgia. Pe 25 se stinseseră tatăl şi sora lui mai mică, April, în vârstă de doi ani. La 27 iunie murise şi fratele lui mai mare, Mike, iar lui Sam nu-i rămăsese decât să se descurce de capul lui.

Sam se afla în stare de şoc încă de la decesul mamei. Umbla fără ţintă pe străzile din Murfreesboro, mâncând atunci când i se făcea foame şi plângând uneori. După o

vreme încetă să mai plângă, pentru că plânsul nu-i servea la nimic. Nu-i aducea înapoi pe ceilalţi oameni. Noaptea, somnul îi era tulburat de coşmaruri, în care tata, April şi Mike mureau de nenumărate ori, cu feţele negre şi umflate, scoţând din gât un hârâit înfiorător şi sufocându-se din cauza propriei lor flegme.

La ora 9.45 în dimineaţa de 2 iulie, Sam se rătăci într-un teren cu muri sălbatici, în spatele casei lui Hattie Reynolds. Buimăcit şi cu ochii aţintiţi în gol, mersese printre tufele de mur mari aproape de două ori cât el, culegând fructele şi mâncându-le, până când buzele şi bărbia i se învineţiseră. Ţepii i se agăţau de haine şi uneori de piele, dar el aproape că nu băga de seamă. Albinele bâzâiau adormitor în jurul lui. Nu apucă să vadă capacul vechi, putrezit, îngropat pe jumătate în iarba înaltă şi plantele târâtoare. Lemnul cedă sub greutatea lui şi se crăpă cu zgomot, iar Sam plonjă cei şase metri prin puţul săpat în piatră până la fundul uscat, unde îşi fractură ambele picioare. Muri peste douăzeci şi patru de ore, în egală măsură din cauza fricii şi suferinţei, cât şi a şocului, foamei şi deshidratării.

Irma Fayette locuia la Lodi, California. Era o tânără în vârstă de douăzeci şi şase de ani, virgină, care avea o teamă morbidă de viol. Viaţa ei se transformase într-un nesfârşit coşmar după 23 iunie, când se dezlănţuise jaful în oraş, unde nu mai exista poliţie ca să-l stăvilească. Irma avea o casă mică, pe o stradă laterală; aici locuise împreună cu mama ei, până în 1985, când aceasta murise, în urma unui atac de apoplexie. Când începuseră jaful şi împuşcăturile şi urletele

înfiorătoare ale bărbaţilor beţi care străbăteau în sus şi în jos străzile din centru călare pe motociclete, Irma încuiase toate uşile, apoi se ascunsese în camera de rezervă de la parter. Începând de atunci, se strecura din când în când la etaj, tăcută ca un şoricel, ca să-şi ia ceva de mâncare sau ca să meargă la toaletă.

Irmei nu-i plăceau oamenii. Dacă toată lumea de pe pământ ar fi murit, ea ar fi fost absolut fericită. Dar nu-i fusese dat să se întâmple astfel. Chiar ieri, când începuse să spere, cu prudenţă, că în Lodi nu mai rămăsese nimeni în afara ei, îl văzuse pe un beţivan şi un bădăran, un hipiot îmbrăcat într-un tricou pe care scria AM RENUNŢAT LA SEX ŞI LA BĂUTURĂ — AU FOST CELE MAI TERIBILE 20 DE MINUTE DIN VIAŢA MEA, bântuind pe stradă cu o sticlă de whisky în mână. Avea părul lung şi blond, revărsat ca o cascadă de sub şapcă până pe umeri. În centura pantalonilor strâmţi purta un pistol. Irma îl urmărise de după perdeaua de la dormitor până ce dispăruse din vedere, apoi fugise la parter şi se baricadase în camera de rezervă, ca şi cum ar fi ieşit de sub stăpânirea unei vrăji.

Nu muriseră toţi. Dacă văzuse cu ochii ei un hipiot, înseamnă că mai existau şi alţii. Că întreaga tagmă practica violul, nu avea îndoieli. Aveau s-o violeze şi pe *ea.* Mai devreme sau mai târziu urmau s-o găsească şi s-o violeze.

În această dimineaţă, înainte de revărsatul zorilor, se strecurase în podul casei, unde puţinele bunuri ale tatălui ei erau păstrate în cutii de carton. Părintele ei fusese marinar pe vase comerciale. O părăsise pe mama Irmei pe la sfârşitul anilor şaizeci. Maică-sa îi povestise Irmei toate amănuntele. Fusese absolut cinstită. Taică-său fusese o bestie care

se îmbăta şi apoi voia să o violeze. Aşa procedau toţi. Când te căsătoreşti, asta îi dă dreptul bărbatului să te violeze ori de câte ori are poftă. Chiar şi ziua în amiaza mare. Mama Irmei rezuma întotdeauna dezertarea soţului ei în doar trei cuvinte, pe care Irma era dispusă să le aplice în cazul morţii aproape fiecărui bărbat, femei sau copil de pe faţa pământului: "Nici o pagubă."

Majoritatea cutiilor nu conţineau decât nimicuri ieftine, cumpărate prin porturi străine — Souvenir of Hong Kong, Souvenir of Saigon, Souvenir of Copenhagen. Exista şi un album cu fotografii. Majoritatea îl înfăţişau pe tatăl ei pe navă, uneori zâmbind spre aparatul de fotografiat, cu braţul petrecut pe după umerii unor alte bestii asemenea lui. Ei bine, probabil boala ce fusese denumită aici Captain Trips îl ajunsese şi pe el în locul în care fugise. Nici o pagubă.

Dar mai exista şi o casetă de lemn, prinsă în minuscule balamale din aur, iar în casetă era o armă. Un pistol calibru 45. Stătea pe un culcuş de catifea roşie, iar într-un compartiment secret de sub catifeaua roşie se găseau nişte cartuşe. Nişte cartuşe înverzite, părând acoperite cu muşchi, dar Irma spera că vor funcţiona cum se cuvine. Cartuşele erau din metal. Nu se stricau, ca laptele sau ca brânza.

Încărcă arma la lumina unicului bec acoperit cu pânze de păianjen din pod, pe urmă coborî şi-şi luă micul dejun ca oamenii, la masa ei din bucătărie. Nu avea de gând să se mai ascundă ca un şoarece în gaură. Era înarmată. Violatorii să facă bine să se ferească din calea ei.

După-amiază, ieşi pe veranda din faţă ca să citească. Cartea ei se intitula *Diavolul trăieşte şi se simte bine pe Planeta Pământ.* Găsise în

ea lucruri crunte, dar şi vesele. Păcătoşii şi nerecunoscătorii fuseseră răsplătiţi după cum meritau, exact aşa cum scria în carte că are să se întâmple. Se stinseseră cu toţii. Cu excepţia câtorva hipioţi violatori, cu care spera să se poată răfui chiar ea. Stătea cu pistolul pregătit alături.

La ora 2, bărbatul cu plete blonde se întoarse. Era în asemenea hal de beat, încât de-abia se mai ţinea pe picioare. O văzu pe Irma şi se lumină la faţă, gândindu-se, fără îndoială, cât de norocos fusese să descopere, în cele din urmă, o "fofoloancă".

— Hei, scumpo! strigă el. N-am mai rămas decât noi doi pe lume! Cât crezi tu...

Apoi groaza i se întipări pe faţă, văzând-o pe Irma cum lasă cartea jos şi ridică pistolul.

— Hei, ascultă-mă, lasă chestia aia jos... e încărcat? *Hei!...*

Irma apăsă trăgaciul. Pistolul explodă, omorând-o pe loc. Nici o pagubă.

George McDougall locuia în Nyack, New York. Fusese profesor de matematică în liceu, specializat şi în recuperarea elevilor rămaşi în urmă. El şi soţia lui fuseseră catolici practicanţi, iar Harriett McDougall îi născuse unsprezece copii, nouă băieţi şi două fete. Între 22 iunie, când murise fiul lui, Jeff, în vârstă de nouă ani, din cauza a ceea ce în momentul respectiv era diagnosticat drept "pneumonie pe fond gripal" şi 29 iunie, când se stinsese Patricia, fiica lui de şaisprezece ani (care, vai, Doamne, fusese atât de tânără şi de frumoasă), de ceea ce toată lumea — adică cei care mai rămăseseră în viaţă — numea acum Gât-Gros, asistase la trecerea în nefiinţă a celor doisprezece oameni la care ţinea cel mai mult, în timp ce el rămăsese

sănătos şi continuase să se simtă perfect. Obişnuia să facă bancuri, la şcoală, pe seama faptului că nu era în stare să-şi amintească numele tuturor copiilor lui, dar ordinea în care ei dispăruseră i se întipărise în memorie: Jeff pe 22, Marty şi Helen pe 23, soţia lui, Harriett, Bill şi George Jr., Robert şi Stan pe 24, Richard în 25, Danny pe 27, Frank, cel de trei ani, pe 28, şi, în cele din urmă, şi Pat — a cărei stare păruse că se ameliorează, până în ultima clipă.

George era convins că nu va scăpa cu mintea întreagă.

Începuse să facă jogging cu zece ani în urmă, sfătuit fiind de doctorul lui. Nu jucase tenis sau handbal, plătea un copil (unul dintr-ai lui, bineînţeles) să taie gazonul şi de obicei mergea cu maşina chiar şi numai până la magazinul din colţ, când îl trimitea Harriett după pâine. Te-ai cam îngrăşat, îi spusese doctorul Warner. E ca şi cum ai căra nişte plumb după tine. Nu-ţi face bine la inimă. Încearcă să alergi.

Prin urmare, îşi luase un trening şi începuse să facă jogging în fiecare scară, la început pe distanţe scurte, apoi din ce în ce mai lungi. La început se simţea jenat, convins că vecinii îl trecuseră deja la index, făcându-şi semne şi dându-şi ochii peste cap, dar după o vreme doi tipi cu care nu se ştia decât din vedere şi cu care se saluta atunci când, întâmplător, ieşeau să ude iarba în acelaşi timp, veniră la el şi-l întrebară dacă n-ar putea să alerge împreună cu el — cu cât erau mai mulţi, cu atât creştea şi siguranţa. Între timp, lui George i se alăturaseră cei doi băieţi mai mari ai lui. Curând, joggingul cuprinsese tot cartierul, tradiţia păstrându-se chiar dacă li se alăturau mereu alţi oameni, iar alţii renunţau.

Continua să alerge şi acum, după ce toţi ceilalţi dispăruseră. În fiecare zi. Patru ore. Nu reuşea să scape de ideea că va înnebuni decât atunci când alerga, urmărind numai cadenţa pantofilor de tenis pe trotuar, balansul braţelor şi respiraţia regulată şi iute. Nu putea să se sinucidă, pentru că, fiind catolic, ştia că sinuciderea este un păcat capital şi că Dumnezeu îi lăsase viaţa cu un scop anume. Prin urmare alerga. Ieri făcuse jogging aproape şase ore, până ce i se tăiase respiraţia şi i se făcuse greaţă din cauza epuizării. Avea cincizeci şi unu de ani, nu mai era tânăr, ştia că nu-i face bine să alerge atât de mult, dar gândind dintr-un alt unghi de vedere, mai important pentru el, era unicul lucru care îi părea să mai aibă vreun sens.

În această dimineaţă se trezise în zori, după o noapte în care nu dormise aproape deloc (gândul care i se sucea perpetuu în minte era: Jeff-Marty-Helen-Harriett-Bill-George-Junior-Robert-Stanley-Richard-Danny-Frank-Patty-şi-eu-credeam-că-se-face-bine), şi-şi puse treningul. Ieşi din casă şi începu să alerge pe străzile pustii din Nyack, simţind uneori sub tălpi cioburi, sărind peste un televizor ce zăcea sfărâmat pe asfalt, străbătând cartierele de locuinţe unde toate ferestrele avea transperantele trase şi pe lângă accidentul acela oribil, cu trei maşini făcute armonică, de pe Main Street.

La început alergă în ritm normal, dar apoi simţi nevoia să fugă tot mai repede, ca să-şi poată lăsa gândurile în urmă. Trecu de la alergarea uşoară la alergare, apoi începu să fugă şi în cele din urmă sprintă — un bărbat de cincizeci şi unu de ani, cu părul încărunţit, într-un trening cenuşiu, cu pantofi albi de tenis, gonind pe străzile pustii ca şi cum l-ar fi urmărit toţi diavolii din iad. La ora 11.15

suferi o tromboză coronariană masivă şi se prăbuşi mort la intersecţia dintre străzile Oak şi Pine, în apropierea unei guri de incendiu. Expresia de pe figura lui aducea foarte mult cu aceea de recunoştinţă.

Doamna Eileen Drummond din Clewiston, Florida, se îmbătă foarte rău cu lichior de mentă DeKuyper în după-amiaza de 2 iulie. Dorea să se îmbete, pentru că în starea respectivă uita ce se întâmplase cu familia ei, iar crema de mentă era singurul fel de băutură pe care-l suporta. Descoperise cu o zi în urmă o punguţă cu marijuana în camera băiatului ei de şaisprezece ani şi reuşise să intre în transă, dar starea aceea făcea ca lucrurile să pară şi mai rele. Rămăsese în salon întreaga după-amiază, cuprinsă de buimăceală, plângând deasupra fotografiilor din album.

În această după-amiază, bău o sticlă întreagă de cremă de mentă, i se făcu rău şi vomită la baie, apoi se aşeză în pat, îşi aprinse o ţigară, adormi şi arse împreună cu casa, scăpând astfel de gânduri pentru totdeauna. Vântul care se înteţise întinse incendiul peste cea mai mare parte a oraşului. Nici o pagubă.

Arthur Stimson locuia la Reno, Nevada. În după-amiaza zilei de 29, după ce înotase în Lake Tahoe, călcase pe un cui ruginit. Rana îi provocase o cangrenă. Îşi puse singur diagnosticul după miros şi încercă să-şi amputeze piciorul. La jumătatea operaţiei leşină şi muri din pricina şocului şi a pierderii de sânge în sala de recepţie a cazinoului lui Toby Harrah, acolo unde încercase să se opereze.

La Swanville, Maine, o fetiţă în vârstă de zece ani, Candice Moran, căzu de pe bicicletă şi muri din cauza unei fracturi craniene.

Milton Craslow, un fermier din Harding County, New Mexico, fu muşcat de un şarpe cu clopoţei şi muri o jumătate de oră mai târziu.

La Milltown, Kentucky, Judy Horton era foarte mulţumită de cum se desfăşuraseră evenimentele. Judy avea şaptesprezece ani şi era frumoasă. Cu doi ani în urmă, comisese două greşeli grave: rămăsese însărcinată şi se lăsase convinsă de părinţii ei să se căsătorească cu cel vinovat, un ochelarist, student în inginerie la universitatea de stat. La cincisprezece ani se simţise măgulită să se întâlnească cu un tip care mergea la colegiu (chiar dacă nu era decât în primul an), dar nu reuşea să-şi amintească, în ruptul capului, cum de-i permisese lui Waldo — Waldo Horton, ce nume dezgustător — să-şi "facă poftele" cu ea. Şi dacă tot rămăsese borţoasă, de ce tocmai cu el? Judy îi lăsase şi pe Steve Phillips şi pe Mark Collins să-şi "facă poftele" cu ea; ambii erau membri ai echipei de fotbal Milltown High (mai exact Milltown Cougars, luptaţi, luptaţi, luptaţi ca nişte aştri, scumpii noştri alb-albaştri), iar ea ajunsese una dintre şefele galeriei. Dacă n-ar fi apărut scârbosul de Waldo Horton, ar fi ajuns uşor şefa supremă a galeriei, încă din anul ei de juniorat. Întorcându-ne la subiect, oricare dintre cei doi, Steve sau Mark, ar fi fost nişte soţi cu mult mai acceptabili. Amândoi erau

laţi în umeri, iar Mark avea plete blonde până la umăr, de te băga în boală. Dar a fost să fie Waldo, a trebuit să fie tocmai Waldo. Nu avea decât să se uite în jurnalul ei şi să facă puţină aritmetică. Iar după ce se născuse şi copilul, nu mai era nevoie nici măcar de asta. Cei doi semănau ca două picături de apă.

Timp de doi ani nesfârşiţi se chinuise cu tot felul de slujbuliţe mizerabile, prin localuri fast-food şi moteluri, în timp ce Waldo mergea la şcoală. Până la urmă, ajunsese să urască şcoala lui Waldo mai mult decât orice pe lumea asta, chiar mai mult decât îl ura pe copil sau pe Waldo însuşi. Dacă-şi dorea atât de tare o familie, de ce nu se ducea la muncă? *Ea* se săturase. Dar părinţii ei şi ai lui nici să nu audă de aşa ceva. Dacă ar fi fost de capul său, Judy ar fi putut să-l convingă, cu vorbe dulci (l-ar fi făcut să-i promită, înainte de a-l lăsa s-o mângâie, în pat), dar toţi cei patru părinţi îşi vârau tot timpul nasul în toate. Vai, Judy, lucrurile vor merge cu mult mai bine când Waldo va avea o slujbă grasă. Vai, Judy, viaţa ţi s-ar părea cu mult mai roză dacă te-ai duce mai des la biserică. Vai, Judy, înghite-ţi amarul şi zâmbeşte, până ce s-a dus pe gât. Până ce l-ai înghiţit *pe tot.*

După aceea se ivise supergripa şi rezolvase toate problemele. Părinţii ei muriseră, urmase băieţelul ei, Petie (ceea ce fusese cam trist, dar în câteva zile reuşise să treacă peste durerea ei), apoi muriseră părinţii lui Waldo, după care se stinsese şi soţul ei, în sfârşit, iar ea rămăsese liberă. Gândul că ar putea să piară şi ea nu-i trecuse prin minte nici măcar o clipă.

Locuiseră într-un apartament dintr-un bloc mare şi întortocheat din centrul Milltownului. Una dintre caracteristicile locuinţei, care-l atrăsese pe Waldo (Judy nu avea, bineînţeles,

nici un cuvânt de zis), era un imens frigorifer la subsolul clădirii. Se mutaseră în apartament, care se afla la etajul al treilea, în septembrie 1988, şi cine credeţi că trebuia să ducă mereu carnea şi hamburgerii jos, în frigorifer? Aveţi dreptul să ghiciţi din trei încercări. Waldo şi Petie muriseră acasă. În momentul respectiv, nu puteai să beneficiezi de serviciu spitalicesc decât dacă erai barosan, iar morgile erau pline ochi (Judy nu s-ar fi apropiat oricum de asemenea locuri vechi şi sinistre, chiar dacă o plăteai), dar curentul electric funcţiona, încă. Prin urmare, îi dusese în subsol şi-i pusese în frigorifer.

Energia electrică fusese tăiată la Milltown cu trei zile în urmă, dar era încă suficient de răcoare acolo, jos. Judy ştia acest lucru pentru că mergea să se uite la trupurile lor moarte de trei sau patru ori pe zi. Îşi spunea că nu dorea decât să verifice. Ce altceva ar fi putut fi? În nici un caz bucurie răutăcioasă, nu?

Coborî în după-amiaza zilei de 2 iulie şi uită să vâre pana de cauciuc sub uşa congelatorului. Uşa se trânti în urma ei şi se încuie. De-abia atunci remarcă, după ce venise zilnic aici, timp de aproape doi ani, că uşa congelatorului nu avea un sistem de deschidere şi din interior. În acel moment, era prea cald ca să îngheţi, dar nu suficient de rece ca să nu mori de înfometare. Aşa că Judy muri până la urmă în compania fiului şi a soţului ei.

Jim Lee din Hattiesburg, Mississippi, făcu legătura tuturor prizelor electrice din casă la un generator cu benzină, după care, încercând să-l pună în funcţiune, se electrocută.

Richard Hoggins era un tânăr de culoare care-şi petrecuse întreaga lui viaţă la Detroit, Michigan. De cinci ani căzuse în patima minunatului praf alb pe care-l numea "icroină". În timpul epidemiei de supergripă, trecuse printr-o perioadă de totală abstinenţă, pentru că toţi distribuitorii şi drogaţii pe care-i cunoştea el muriseră sau se refugiaseră.

În această după-amiază luminoasă de vară, stătea pe o verandă murdară, bând dintr-o sticlă cu 7-Up cald şi tânjind după o doză cât de mică, pe care să şi-o injecteze sub piele.

Începu sa se gândească la Allie McFarlane şi la o chestie pe care o auzise despre Allie pe străzi, chiar înainte să nimerească rahatul în ventilator. Oamenii ziceau că Allie, care era cam pe locul al treilea în Detroit, tocmai primise un transport pe cinste. Era suficient pentru ca toată lumea să se simtă ca-n rai... Nu porcărie din aia căcănie. Alb de China, marfă de cea mai bună calitate.

Richie habar n-avea unde îşi ţinea McFarlane un transport mare, ca acela — şi nici nu era sănătos să ştii prea multe — dar auzise de mai multe ori, pe vremuri, că dacă poliţia avea vreodată ideea să scotocească, pe bază de mandat de percheziţie, casa din Grosse Point pe care o cumpărase Allie pentru un unchi de-al lui, lui Allie, cu siguranţă, i-ar fi putrezit oasele în puşcărie.

Richie se hotărî să tragă o raită până în Grosse Point. Oricum, nu avea de făcut ceva mai bun.

Îşi făcu rost de adresa din Lake Shore Drive a unui anume Erin D. McFarlane din cartea de telefon a Detroitului şi porni într-acolo. Era aproape întuneric când ajunse şi-l dureau picioarele. Nu mai încerca să se înşele, spunându-şi că era vorba doar de o

plimbare; trebuia neapărat să-şi facă rost de o doză, nevoia îl seca la inimă.

În jurul domeniului fusese construit un zid din gresie cenuşie, peste care Richie sări ca o umbră neagră, tăindu-şi mâinile în cioburile încastrate pe culmea zidului. Atunci când sparse un geam ca să poată pătrunde, se declanşă o alarmă, iar el o zbughi peste gazon, străbătând jumătate din peluză înainte de a-şi aduce aminte că nu mai existau poliţişti care să răspundă acestei chemări. Se întoarse, tremurând din toate mădularele şi scăldat în sudoare.

Sursa principală de curent electric nu funcţiona, iar afurisita de căsoaie avea cel puţin douăzeci de camere. Trebuia să aştepte până a doua zi ca să cerceteze locul, iar ca să întoarcă cu fundul în sus toată casa cum se cuvine avea nevoie de cel puţin trei săptămâni. Şi nici nu puteai fi sigur că drogul se află aici. Doamne, Dumnezeule! Richie se simţi cuprins de o disperare bolnavă. Dar cel puţin avea să caute în locurile cele mai probabile.

În baia de la etaj descoperi o duzină de pungi mari din plastic, pline ochi cu praf alb. Se aflau în rezervorul W.C.-ului, ascunzătoare cât se poate de clasică. Richie se holbă la ele, bolnav de poftă, cugetând, ca prin vis, că Allie ungea probabil în dreapta şi în stânga, dacă-şi putea permite să lase o comoară ca asta într-un afurisit de vas de toaletă. Drogul era suficient să-i ajungă unui om şaisprezece secole.

Luă o pungă în dormitorul principal şi o desfăcu peste cearşaf. Mâinile îi tremurau în timp ce-şi scoase instrumentele necesare şi le pregăti. Nici nu-i trecu prin minte să se întrebe cât de pur era praful respectiv. Pe stradă, cea mai tare doză pe care şi-o injectase

Richie fusese de doisprezece la sută, şi atunci avusese un somn profund, vecin cu coma. Nici nu mai mişcase. Luase doza şi căzuse ca un sac, din cerul senin în cea mai neagră beznă.

Se injectă deasupra cotului şi împinse pistonul seringii până la capăt. Heroina avea o puritate de aproape nouăzeci şi şase la sută. Efectul pe care îl avu asupra organismului lui fu identic cu acela al unui tren expres: Richie se prăbuşi peste sacul cu heroină, iar praful i se lipi de piepţii cămăşii. Şase minute mai târziu, era mort.

Nici o pagubă.

CAPITOLUL 39

LLOYD HENREID stătea în genunchi. Fredona şi rânjea. Din când în când uita ce fredona, zâmbetul i se veştejea şi scâncea puţin, după care uita că plânge şi continua să fredoneze. Cântecul pe care-l mormăia era "Camptown Races". Din când în când, în loc să mormăie sau să plângă, cânta încetişor "Duu-da, duu-da". Blocul de celule era tăcut, cu excepţia mormăitului, suspinelor, a cântatului ocazional şi al zgomotului discret făcut de piciorul de pat mânuit de Lloyd. Se străduia să întoarcă trupul lui Trask, ca să poată ajunge la piciorul lui. Chelner, te rog să-mi mai aduci o porţie de ciolan pe varză.

Lloyd arăta ca un om pornit să ţină o cură de slăbire radicală. Salopeta de închisoare atârna pe el ca o velă moale. Ultima masă primită în blocul celular fusese prânzul de acum opt zile. Pielea de pe faţa lui Lloyd se întinsese, scoţând în evidenţă fiecare curbă şi unghi ale craniului. Ochii îi străluceau intens.

Buzele i se retrăseseră de pe dinţi. Arăta ciudat şi bălţat, din cauza părului, care-i căzuse masiv. Ai fi zis că e nebun.

— Duu-da, duu-da, şopti Lloyd, pescuind cu bucata de fier.

A fost o vreme când habar n-avea de ce se răneşte la degete ca să desfacă afurisitul de picior de la pat. A fost o vreme când credea că ştie ce înseamnă să-ţi fie foame. Foamea lui de atunci nu era decât o mică poftă în comparaţie cu ceea ce simţea acum.

— Să mergi toată noaptea... să mergi toată ziua... duu-da...

Unealta se agăţă de pantalonii lui Trask, în dreptul gambei, apoi se desprinse. Lloyd îşi lăsă capul pe podea şi plânse ca un copil. În spatele său, aruncat indiferent într-un colţ, zăcea scheletul şobolanului pe care-l omorâse în celula lui Trask, pe 29 iunie, adică acum cinci zile. Coada lungă şi rozalie a şobolanului rămăsese încă prinsă de schelet. Lloyd încercase de mai multe ori să-i mănânce şi coada, însă se dovedise prea tare. Aproape toată apa din rezervorul toaletei se terminase. În pofida eforturilor lui de a o păstra, în celulă domnea duhoarea urinei. Urinase pe coridor, ca să nu împută rezerva de apă. În schimb nu fusese nevoie să defece — ceea ce era de înţeles, considerând dieta lui radical severă.

Terminase prea repede mâncarea pe care şi-o pusese deoparte. Acum îşi dădea seama de greşeala lui. Sperase să apară cineva. Nu fusese în stare să conceapă că...

Nu avea chef să-l mănânce pe Trask. Gândul de a mânca din Trask i se părea oribil. Chiar cu o noapte în urmă reuşise să plesnească cu papucul de casă un gândac, pe care-l mâncase de viu; îl simţise cum i se zbate cu disperare prin gură, înainte ca dinţii

lui să-l reteze în două. De fapt, nici nu fusese atât de rău, de fapt i se păruse mult mai gustos decât şobolanul. Nu, nu voia să-l mănânce pe Trask. Nu voia să se transforme într-un canibal. Aşa cum făcuse şi cu şobolanul. Avea să-l tragă pe Trask mai aproape, ca să fie la îndemână... pentru orice eventualitate. Pentru orice eventualitate. Auzise că omul poate supravieţui multă vreme fără mâncare, dacă avea apă, în schimb.

(prea multă apă nu mai e dar acum nu am să mă gândesc la asta acum nu mă gândesc la asta)

Nu-şi dorea să moară. Nu-şi dorea să piară de foame. Avea prea multă ură în el.

Ura crescuse încetul cu încetul, în ultimele trei zile, o dată cu foamea. După părerea lui, dacă iepuraşul lui mort ar fi fost în stare să gândească, l-ar fi urât în acelaşi fel (dormea acum foarte mult, iar somnul lui era tulburat de vise în care i se arăta iepurele, cu trupul umflat, cu blana mătuită, cu viermii mişunându-i în orbitele ochilor şi, mai rele decât toate celelalte, lăbuţele acelea însângerate: când se trezea, îşi privea cu fascinaţie şi groază propriile-i degete). Ura lui Lloyd se coagulase în jurul unui unic concept însoţit de o imagine, şi anume aceea a unei CHEI.

El fusese încuiat. A existat o vreme când ceea ce i se întâmplase i se păruse cinstit. Era unul dintre băieţii răi. Nu dintre cei răi *cu adevărat.* Poke fusese cu adevărat rău. Fără Poke, n-ar fi comis decât cel mult nişte găinării mărunte. Cu toate astea, o parte din vină se răsfrângea şi asupra lui. Se gândea la Gorgeous George, în Vegas, şi la cei trei oameni din Continentalul alb — în loviturile astea fusese şi el amestecat şi contribuise la

dezastru. Prin urmare merita o pedeapsă şi să stea o vreme la pârnaie. Nu era un lucru pentru care să te oferi voluntar, dar o dată ce te văzusei prins la colţ, nu aveai decât să joci după cum îţi cântau ei. Aşa cum îi zisese şi avocatului, considera că i s-ar cuveni cam douăzeci de ani pentru partea lui de vină din "chermeza ucigaşă în trei state". În nici un caz scaunul electric, Dumnezeule, nu! Ideea că Lloyd Henreid ar ajunge să călărească fulgerul i se părea... nebunească, de-a dreptul.

În schimb ei aveau CHEIA, asta era toată chestia. Puteau să te încuie şi să facă cu tine tot ce le plăcea.

În ultimele trei zile, Lloyd începuse vag să priceapă puterea simbolică, de talisman, a CHEII. CHEIA era răsplata care te aştepta dacă respectai regulile jocului. Dacă nu te ţineai de ele, puteau să te încuie. Exact ca şi cum ai fi tras cartea *Mergi la închisoare* din jocul de Monopoly. Nu treci prin punctul de plecare, nu-ţi iei cei două sute de dolari. Cei care erau în posesia CHEII se bucurau şi de anumite privilegii. Puteau să-ţi ia zece, douăzeci sau patruzeci de ani din viaţă. Puteau să angajeze oameni ca Mathers, care să te bată. Ba chiar să-ţi ia viaţa, punându-te în scaunul electric.

Dar faptul că erau deţinători ai CHEII nu le dădea dreptul să plece şi să te lase să mori de foame, în spatele gratiilor. Nu le dădea dreptul să te oblige să mănânci un şobolan mort şi să încerci să bagi în tine umplutura uscată din saltea. Nu le dădea dreptul să te lase într-un loc unde s-ar putea să te vezi silit să-l mănânci pe cel din celula vecină, ca să rămâi în viaţă (asta doar dacă o să fii în stare să pui mâna pe el, adică... duu-da, duu-da).

Există anumite lucruri pe care nu le poţi face oamenilor. Faptul că deţii CHEIA nu-ţi

dă dreptul să faci chiar orice. Îl lăsaseră aici să moară de o moarte îngrozitoare, atunci când ar fi putut să-l lase liber. El nu era un câine turbat, în stare să ucidă cu sânge rece prima persoană care-i ieşea în cale, în ciuda celor afirmate de ziare. Înainte de a-l întâlni pe Poke, găinăriile erau lucrul cel mai rău pe care l-ar fi putut comite.

De aceea avea sufletul plin de ură, iar ura îl obliga să trăiască... sau cel puţin să încerce să trăiască. O vreme, i se păruse că ura şi hotărârea de a trăi mai departe erau inutile, pentru că toţi cei ce se aflau în posesia CHEII sucombaseră din cauza gripei. Ei nu mai intrau în raza de acţiune a răzbunării lui. Apoi, încetul cu încetul, pe măsură ce devenea mai flămând, înţelese că gripa nu avea să-i ucidă pe *ei.* Ci doar pe cei sortiţi să piardă mereu, ca el; avea să-l ucidă pe Mathers, nu însă şi pe ticălosul care-l angajase pe Mathcrs, pentru că mizerabilul avea CHEIA. Nu avea să-i ucidă pe guvernator sau pe şeful închisorii — gardianul care afirmase că directorul este bolnav fusese un mincinos ordinar, se vedea bine. Nu avea să-i ucidă pe poliţiştii care se ocupau de cei eliberaţi pe cauţiune, pe şerifi ori pe agenţii FBI-ului. Gripa nu avea să-i atingă pe cei care se aflau în posesia CHEII. N-ar fi îndrăznit. Dar Lloyd va reuşi să ajungă până la ei. Dacă îi era dat să iasă de aici, avea să se ocupe de ei cât se poate de atent.

Unealta se agăţă încă o dată în manşeta pantalonilor lui Trask.

— Haide, şopti Lloyd. Haide. Haide la mine... Doamnele din Camptown cântă... cât e ziua de lungă... duu-da.

Cadavrul ţeapăn al lui Trask alunecă încet pe podeaua celulei lui. Nicicând n-a tras un

pescar peştele la mal cu mai multă grijă şi viclenie decât Lloyd pe Trask. La un moment dat, pantalonii lui Trask cedară şi Lloyd trebui să-şi ancoreze unealta în alt loc. În cele din urmă, laba piciorului ajunse suficient de aproape ca s-o atingă cu mâna, printre gratii... dacă voia.

— N-am nimic cu tine personal, îi şopti lui Trask, atingându-i piciorul şi mângâindu-l. Nu am nimic cu tine şi n-am să te mănânc, prietene. Numai dacă sunt obligat.

Nici nu-şi dădea seama că salivează.

În amurgul care-şi arunca ultimele reflexe cenuşii, Lloyd auzi pe cineva, dar la început sunetul părea atât de îndepărtat şi de straniu — ciocnirea unui metal de un altul — încât crezu că visează. Nu mai era în stare să deosebească foarte bine stările de veghe şi cele de trezie, trecând aproape fără să prindă de veste bariera dintre ele.

Dar pe urmă auzi vocea şi se ridică în pat, cu ochii căscaţi, mari şi strălucitori, pe faţa lui hămesită. Vocea veni plutind de-a lungul coridoarelor cine ştie de unde, din aripa administraţiei, coborând apoi scările spre holurile ce făceau legătura între zona unde se primeau vizitatorii şi blocul central de celule, unde se găsea şi Loyd. Se strecură apoi senin printre gratiile duble ale uşilor, ajungând în cele din urmă la timpanele lui Lloyd:

— *Hooooo-hoooo! E careva pe-acasă?*

Fapt straniu, primul gând al lui Lloyd fu acesta: Să nu răspund. Poate că pleacă fără să insiste.

— Nu-i *nimeni acasă? O dată, de două ori?... Okay, eu am plecat, am de gând să scap de pulberea de Phoenix de pe bocancii mei...*

Aceste cuvinte îl făcură pe Lloyd să iasă din starea de paralizie. Sări din pat, apucă piciorul şi începu să bată cu el din răsputeri în gratii; vibraţiile se transmiteau prin metal, răspândind fiori în pumnul lui strâns.

— *Nu!* urlă el. *Nu! Nu pleca! Te rog să nu pleci!*

Vocea se auzi acum mai de aproape, venind de pe scara dintre administraţie şi etajul la care se găsea el.

— Te iubim atât de mult, încât o să te mâncăm... ah, cineva are o voce *aşa de... hămesită.*

Aceste cuvinte fură urmate de un hohot leneş de râs.

Lloyd lăsă să-i scape piciorul de pat şi se prinse cu ambele mâini de gratiile de la uşa celulei. Acum auzea şi nişte paşi, undeva deasupra lui, printre umbre, bocănind cu regularitatea unui ceasornic şi apropiindu-se pe culoarul ce conducea spre blocul de celule. Lloyd era la un pas să izbucnească în lacrimi de uşurare... până la urmă, se vedea salvat... şi cu toate astea, în inima lui simţea teamă, şi nu bucurie, o spaimă din ce în ce mai mare, din cauza căreia ar fi preferat acum să-şi fi ţinut gura. Să-şi fi ţinut gura? Dumnezeule! Ce putea fi mai rău decât să mori de foame?

Senzaţia de foame sfâşietoare îl duse cu gândul la Trask. Acesta zăcea pe spate în lumina cenuşie a amurgului, cu un picior ţeapăn, întins până în celula lui Lloyd, iar regiunea gambei acelui picior suferise o pierdere considerabilă. Mai exact, zona *cărnoasă* a gambei piciorului respectiv. Se puteau recunoaşte şi nişte urme de dinţi. Lloyd ştia ai cui dinţi lăsaseră urmele respective, dar nu-şi aducea aminte decât foarte vag de momentul când se înfruptase dintr-un muşchi al lui Trask. Cu toate acestea,

îl copleşiră puternice sentimente de repulsie, vină şi oroare. Se grăbi să ajungă lângă cadavru şi împinse piciorul înapoi, în celula vecină. Apoi, aruncând o privire peste umăr, asigurându-se că posesorul vocii nu se arătase încă, se întinse dincolo şi, sprijinindu-se cu obrazul de gratii, trase pantalonii lui Trask în jos, ascunzându-şi fapta.

Desigur, nu era nici un fel de grabă, deoarece porţile cu gratii de la capătul blocului de celule erau încuiate şi, dacă nu mergea curentul, nu funcţiona nici sistemul automat de deschidere. Salvatorul trebuia să se întoarcă înapoi şi să găsească CHEIA. Nu avea nici un rost...

Lloyd scoase un mormăit când auzi pornind motorul electric ce acţiona porţile. Liniştea din blocul de celule amplifică sunetul tânguitor, care se încheie cu bine ştiutul *clic-clonc!* ce însoţea deschiderea lor completă.

Auzi din nou bocănitul regulat al paşilor ce se apropiau pe culoarul dintre celule.

Lloyd se întorsese la uşa celulei, după ce-l aranjase pe Trask; acum făcu involuntar doi paşi înapoi. Îşi coborî privirile spre podea, în afara celulei; ceea ce văzu mai întâi fu o pereche de cizme prăfuite de cowboy, cu vârfuri ascuţite şi tocuri tocite, şi-şi aduse instantaneu aminte că şi Poke avea o pereche la fel.

Cizmele se opriră înaintea celulei lui.

Îşi ridică încet privirile, cuprinzând în raza vizuală jeanşii tociţi şi strâmţi, lăsaţi peste cizme, centura de piele, cu cataramă de alamă (diverse semne astrologice în interiorul a două cercuri concentrice), o jachetă de jeanşi cu câte o insignă prinsă la fiecare buzunar de la piept — o fiară rânjind cu gura până la urechi pe una, un porc mort şi cuvintele CE MAI FACI, PORCIA TA? pe cealaltă.

În clipa în care Lloyd văzu, fără voie, faţa de un purpuriu închis a lui Randall Flagg, acesta urlă *Bau!* Vuietul străbătu întreg blocul mort de celule şi apoi se întoarse înapoi. Lloyd ţipă, se împiedică de propriile-i picioare, căzu jos şi începu să plângă.

— Stai liniştit, îl potoli Flagg. Hei, omule, totul este în regulă. Totul este absolut în regulă.

Printre suspine, Lloyd îl rugă:

— Vrei să-mi dai drumul? Te rog să-mi dai drumul. Nu vreau să păţesc ca iepurele meu, nu vreau să sfârşesc ca el, nu mi se pare cinstit, dacă nu era Poke n-aş fi făcut decât cine ştie ce găinării, te rog să-mi dai drumul, domnule, voi face orice vrei.

— Bietul de tine. Arăţi ca o reclamă pentru petrecerea unei vacanţe de vară la Dachau.

În ciuda compătimirii ce se ghicea în vocea lui Flagg, Lloyd nu se lăsa convins să-şi ridice privirile mai sus de genunchii pantalonilor nou-venitului. Ştia sigur că moare dacă se mai uită o dată la faţa aceea. Pentru că era faţa unui diavol.

— Te rog, se bâlbâi Lloyd. Te rog să-mi dai drumul. Mor de foame.

— De cât timp stai la cutie, prietene?

— Nu ştiu, îi răspunse Lloyd, ştergându-se cu degetele la ochi. De multă vreme.

— Cum se face că n-ai murit?

— Am bănuit ce va urma, se adresă Lloyd picioarelor acoperite de jeanşi, încercând să-şi adune ultimele rămăşiţe de viclenie. Mi-am păstrat mâncarea. Aşa am reuşit.

— Nu cumva te-ai servit cu o bucată din tipul ăla fin, din cealaltă celulă?

— Cum? croncăni Lloyd. *Cum?* Nu! Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ţi închipui că sunt eu? Domnule, domnule, te rog...

— Piciorul lui stâng arată ceva mai subţire decât dreptul. Ăsta e singurul motiv pentru care te-am întrebat, bunul meu prieten.

— Nu ştiu nimic despre chestia asta, şopti Lloyd, tremurând ca varga.

— Dar de Fratele Şobolan ce zici? A fost gustos?

Lloyd îşi duse mâinile la ochi şi nu mai spuse nimic.

— Cum te cheamă?

Lloyd încercă să se conformeze, dar nu reuşi decât să scoată un geamăt.

— Cum te cheamă, oştene?

— Lloyd Henreid.

Se strădui să mai găsească ceva de zis, dar în mintea lui era un întreg talmeş-balmeş. Se temuse când avocatul îi comunicase că s-ar putea să ajungă pe scaunul electric, dar nici pe departe ca acum. *Atât* de teamă nu-i fusese în viaţa lui.

— A fost doar ideea lui Poke! strigă el. Poke ar trebui să se afle aici, nu eu!

— Uită-te la mine, Lloyd.

— Nu, şopti Lloyd, răsucindu-şi disperat ochii în toate direcţiile.

— De ce nu?

— Pentru că...

— Continuă.

— Pentru că nu cred că exişti cu adevărat, murmură Lloyd. Iar dacă exişti cu adevărat... domnule, dacă exişti cu adevărat, înseamnă că eşti diavolul în persoană.

— Uită-te la mine, Lloyd.

Neavând încotro, Lloyd îşi ridică privirile spre faţa întunecată, rânjită, ce plutea dincolo de gratii. Mâna dreaptă ţinea ridicat un obiect la înălţimea ochiului drept. Lloyd îl privi şi simţi cum îngheaţă şi dă în clocot, în acelaşi timp. Părea o piatră neagră, atât de neagră, încât ai fi zis că este făcută dintr-o răşină sau

din smoală. În centrul ei era o fisură roşie, care lui Lloyd îi părea un ochi teribil, însângerat şi deschis doar pe jumătate, holbându-se la el. Flagg o răsuci apoi uşor între degete, iar fisura roşie din piatra cea întunecată arăta acum ca o... cheie. Flagg continua să întoarcă piatra între degete. Acum apărea ochiul, acum apărea cheia.

Ochiul, cheia.

Începu să fredoneze:

— Femeia mi-a adus cafea... mi-a adus şi ceai... mi-a adus şi... aproape tot ce-mi trebuia... dar nu şi cheia de la ocnă. Corect, Lloyd?

— Desigur, zise Lloyd răguşit.

Ochii lui nu se mai dezlipeau de piatra mică şi neagră. Flagg se porni s-o mute de pe un deget pe celălalt, ca un scamator care execută un număr.

— Sunt convins că ştii să apreciezi cum se cuvine valoarea unei chei potrivite, îi spuse omul, făcând să dispară piatra în pumnul închis, pentru a apărea din nou în mâna cealaltă, trecând, ca şi mai înainte, de pe un deget pe celălalt. Sunt convins că ştii, continuă el. Deoarece cheile sunt făcute pentru a deschide uşile. Există în viaţă vreun lucru mai important decât deschisul uşilor, Lloyd?

— Domnule, mi-e teribil de foame...

Pe figura celuilalt apăru o asemenea expresie îngrijorată, încât era de-a dreptul grotescă.

— Sigur că ţi-e foame. Doamne Dumnezeule, cum să mănânci şobolan! Ştii cu ce m-am înfruptat eu la prânz? Mai întâi am luat un sandviş cu friptură fină de vacă pe pâine de Viena cu câteva felii de ceapă şi Gulden's Spicy Brown din belşug. Cum ţi se pare?

Lloyd clătină din cap, iar din ochii lui strălucitori i se scurgeau încet şiroaie de lacrimi.

— L-am combinat cu cartofi prăjiţi şi lapte cu ciocolată, iar apoi, ca desert... vai de mine, te *torturez,* nu? Aş merita să fiu biciuit pentru răutatea mea, nu eşti de părere? Îmi pare rău. Am să te scot de aici şi apoi mergem împreună să mâncăm ceva, de acord?

Lloyd era atât de mirat, încât nu reuşi nici măcar să dea din cap. Ajunse la concluzia că individul era diavolul însuşi, dacă nu cumva un miraj, care va zăbovi în faţa celulei lui până ce Lloyd o să cadă la pământ şi-o să moară, sporovăind vesel despre Dumnezeu, despre Isus Cristos şi despre muştarul Gulden's Spicy Brown, făcând jonglerii cu piatra aceea neagră şi stranie. În momentul acela însă, compasiunea lui părea destul de sinceră, iar dezgustul faţă de propria-i persoană neprefăcut. Piatra neagră dispăru iarăşi în pumn. Iar când pumnul se deschise din nou, ochii miraţi ai lui Lloyd descoperiră în palma străinului o cheie plată, din argint şi bogat ornamentată.

— Dumnezeule... din... *Ceruri!* croncăni Lloyd.

— Ţi-a plăcut? îl întrebă cu încântare Omul Întunecat. Şmecheria asta, Lloyd, am învăţat-o de la o fată dintr-un salon de masaj din Secaucus, New Jersey. La Secaucus se află cele mai mari ferme de creştere a porcilor din lume.

Se aplecă şi introduse cheia în broasca uşii lui Lloyd. Şi asta era straniu, pentru că, atât cât îl ajuta în acel moment mintea (adică nu foarte bine), celulele acestea *nu* aveau broaşte clasice, fiind deschise şi închise electronic. Dar nu se îndoia câtuşi de puţin că acea cheie din argint va funcţiona.

Imediat după ce cheia intrase în locaş, Flagg se oprise privindu-l pe Lloyd, cu un rânjet viclean, iar Lloyd fu cuprins de un nou val de disperare. Totul era doar un şiretlic.

— Oare nu m-am prezentat? Mă numesc Flagg, cu dublu *g.* Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Şi mie, mormăi Lloyd.

— Părerea mea este că, înainte să deschid celula şi să mergem la masă, ar trebui să încheiem o mică înţelegere, Lloyd.

— Sigur că da, îngăimă Lloyd, începând din nou să plângă.

— Am de gând să te fac mâna mea dreaptă, Lloyd. Am de gând să te înalţ la rangul de Sfântul Petru. După ce voi fi deschis uşa aceasta, îţi voi strecura în *mână* cheile împărăţiei. Asta zic şi eu târg, nu?

— Mda, şopti Lloyd, din nou speriat.

Se făcuse aproape întuneric. Silueta întunecată a lui Flagg se estompase aproape de tot, dar ochii îi rămăseseră perfect vizibili. Licăreau în beznă ca ochii unui linx, unul la stânga gratiei pe care se afla fixat sistemul de închidere, celălalt în dreapta. Lloyd era stăpânit de groază, dar şi de un alt sentiment: de un soi de extaz religios. Şi de o bucurie. Bucuria de a fi *ales.* Senzaţia că reuşise, într-un fel sau altul, trecuse dincolo... spre ceva.

— Ţi-ar plăcea să te răzbuni pe cei care te-au părăsit aici, greşesc?

— Păi să ştii că ai dreptate, recunoscu Lloyd.

Uitase pentru o clipă de teamă, care îi fusese înghiţită de o furie atroce.

— Şi nu numai pe ei, ci pe toţi cei care ar fi în stare de un lucru ca ăsta, îi sugeră Flagg. Este vorba de un anume tip de persoane, nu? Pentru un anume gen de persoane, un bărbat ca tine nu reprezintă mai mult decât un gunoi.

Pentru că ei se consideră superiori. După părerea lor, un om ca tine nici n-are dreptul să trăiască.

— Absolut corect, răspunse Lloyd.

Foamea lui imensă se transformase deodată într-un alt fel de foame. Se schimbase tot aşa cum piatra neagră se preschimbase în cheie de argint. Omul acesta exprimase în doar câteva propoziţii lucrurile atât de complexe pe care le simţea el. El nu dorea să se răzbune doar pe paznicul de la poartă — *ia te uită la lepădătura asta, care-i povestea, deşteptule, ai ceva inteligent de spus?* — pentru că nu el era vinovat. Paznicul de la poartă avusese în păstrare CHEIA, de acord, dar nu el *făcuse* cheia. O primise din partea cuiva. Directorul închisorii, presupunea Lloyd, însă nici el nu făcuse CHEIA. Lloyd dorea să-i descopere pe cei care turnaseră şi trăseseră sforile. Ei erau imuni la gripă şi cu ei trebuia să se răfuiască. Da, da, nici că se putea mai bine!

— Ştii ce scrie în Biblie despre oamenii de teapa lor? îl întrebă Flagg calm. Cei mândri vor fi umiliţi, cei puternici vor fi doborâţi şi cei îndărătnici vor fi înfrânţi. Iar despre oameni ca tine ştii ce zice, Lloyd? Fericiţi cei blajini, pentru că vor moşteni pământul. Şi mai zice, fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.

Lloyd încuviinţa, din cap. Încuviinţa şi plângea. Pentru o clipă, i se păru că în jurul creştetului lui Flagg apăruse un nimb luminos, atât de intens luminos, încât dacă Lloyd s-ar fi uitat la el mai multă vreme, ochii i s-ar fi mistuit în scrum. Pe urmă dispăru... dacă existase vreodată cu adevărat, şi probabil că nu existase, pentru că Lloyd nici măcar nu fusese orbit, pierzându-şi capacitatea de a vedea în întuneric.

— Drept este, nu eşti prea deştept, îi spuse Flagg, în schimb eşti cel dintâi. Mă încearcă sentimentul că-mi vei fi foarte credincios. Tu şi cu mine, Lloyd, vom ajunge departe. Pentru oameni ca noi, au venit vremurile cele bune. Pentru noi, toate încep de la început. Nu am nevoie decât de cuvântul tău.

— C... cuvântul?

— Că vom rămâne împreună, tu şi cu mine. Nu există refuz. Nu există să adormi când ai fost pus de pază. Vor mai fi şi alţii, curând — deja se află în drum spre vest — dar deocamdată nu suntem decât noi doi. Am să-ţi dau cheia în schimbul promisiunii.

— Îţi... promit, îi răspunse Lloyd.

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în aer, vibrând straniu. Ascultă vibraţiile, cu capul plecat într-o parte, şi i se păru că vede cele două cuvinte, strălucind la fel de întunecat precum aurora boreală, reflectată de ochiul unui mort.

Apoi, când cheia începu să se răsucească în broască, uită de ele. În secunda următoare, tot sistemul de închidere căzu la picioarele lui Flagg, fumegând.

— Eşti liber, Lloyd. Vino afară.

Neîncrezător, Lloyd atinse şovăielnic gratiile, ca şi cum ar fi putut să-l ardă; de altfel, ele păreau cu adevărat fierbinţi. Dar atunci când o împinse, uşa se dădu într-o parte uşor şi fără zgomot. Îşi ridică privirile către ochii aprinşi ai salvatorului său.

Simţi ceva în palmă. Cheia.

— Acum este a ta, Lloyd.

— A mea?

Flagg apucă degetele lui Lloyd şi le strânse în jurul ei... iar Lloyd simţi cum cheia se mişcă în mâna lui, cum se *transformă.*

Emise un ţipăt răguşit şi degetele i se deschiseră, împinse ca de un resort. Cheia

dispăruse, iar în locul ei apăruse piatra neagră cu fisură roşie. O ridică în sus, mirat, sucind-o pe toate părţile. Fisura roşie părea rând pe rând o cheie, o hârcă sau un ochi însângerat, închis pe jumătate.

— A mea, îşi dădu Lloyd singur răspunsul.

De data asta, închise pumnul fără nici un ajutor, strângând piatra din răsputeri.

— Mergem să mâncăm ceva? îi propuse Flagg. În seara asta trebuie să străbatem un drum lung.

— Mâncăm, zise Lloyd. Foarte bine.

— Avem atâtea de făcut, îi explică Flagg fericit. Şi va trebui să ne mişcăm foarte repede.

Porniră împreună spre scări, trecând prin dreptul morţilor din celule. Cuprins de slăbiciune, Lloyd se împletici, iar Flagg îi prinse braţul de deasupra cotului, ajutându-l să se ridice. Lloyd se întoarse către el şi-l privi drept în faţă, cu o expresie ce arăta mai mult decât recunoştinţă. Se uita la Flagg cu un soi de adoraţie.

CAPITOLUL 40

NICK ANDROS dormea agitat pe patul din biroul şerifului Baker. Deşi nu era îmbrăcat decât în pantaloni scurţi, trupul lui era acoperit de o uşoară transpiraţie. Ultimul gând, înainte de a adormi cu o seară în urmă, fusese acela că până dimineaţa va fi mort; omul acela întunecat, care-i bântuia mereu visele zbuciumate, avea să reuşească să pătrundă prin bariera fragilă a somnului şi să-l răpească.

Se petrecea un fapt straniu. Ochiul pe care i-l zdrobise Ray Booth îl duruse două zile.

Apoi, în cea de a treia, senzaţia aceea că i se înşurubase în cap un bolţ uriaş se potolise, lăsând locul unei dureri surde. Când se uita doar prin ochiul rănit, nu vedea decât o ceaţă cenuşie, în care uneori se mişcau sau păreau să se mişte nişte umbre. Dar nu ochiul îl deranja cel mai tare, ci dâra lăsată de glonţ pe picior.

Nu se îngrijise de dezinfectarea ei. Durerea de la ochi fusese atât de îngrozitoare, încât aproape nu fusese conştient de rana de la picior. Zgârietura superficială îi brăzda coapsa dreaptă, oprindu-se în zona genunchiului; a doua zi cercetase gaura lăsată de glonţ în pantaloni, minunându-se. Iar o zi mai târziu, pe 30 iunie, constatase că rana se înroşise pe margini şi că-l dureau toţi muşchii piciorului.

Se dusese şchiopătând până la cabinetul doctorului Soames şi luase o sticlă de apă oxigenată. Turnase tot conţinutul peste urma lăsată de glonţ, lungă de vreo treizeci de centimetri. Era ca şi cum ar fi încuiat uşa grajdului după ce-a fost furat calul. Spre seară, tot piciorul drept îi pulsa ca un dinte stricat, iar în apropierea rănii — peste care de-abia începuse să se formeze coaja — distinse dungi roşii radiale, semn sigur că se declanşase o infecţie.

La 1 iulie se dusese iarăşi la cabinetul lui Soames şi cotrobăise prin dulapul cu medicamente, căutând penicilină. În cele din urmă găsi şi, după ce ezită o secundă, înghiţi ambele pastile dintr-un pacheţel cu mostre. Era perfect conştient că putea să moară dacă organismul lui avea o reacţie violentă de intoleranţă la penicilină, dar se gândi că alternativa putea să însemne o moarte cu mult mai rea. Infecţia progresa foarte repede.

Penicilina nu-l omorî, în schimb nu se observă nici vreo ameliorare vizibilă.

Până ieri după-amiază febra îi crescuse foarte mult şi bănuia că delirase ore întregi. Avea mâncare câtă dorea, însă nimic nu-l tenta; nu avea poftă decât să bea cantităţi mari de apă din răcitorul din biroul lui Baker. Apa aproape se terminase când adormise (sau leşinase) cu o seară în urmă, iar Nick nu avea idee cum să-şi facă rost de alta. În starea lui febrilă, nu-i păsa foarte mult. Oricum nu mai dura mult până să moară, şi atunci nu avea să-i mai pese de nimic. Nu că ideea morţii l-ar fi atras în mod special, dar gândul că va scăpa de dureri şi de griji era o uşurare. Piciorul îl durea, îl mânca şi-l ardea.

Somnul său din zilele şi nopţile ce urmaseră uciderii lui Ray Booth nu mai fusese un somn adevărat. Visele se revărsau asupra lui ca un şuvoi. Toţi cei pe care-i cunoscuse în timpul vieţii doreau parcă să apară din nou la rampă. Rudy Sparkman, arătând spre foaia albă de hârtie: *Tu eşti această pagină albă.* Mama lui, atingând uşor liniile şi cercurile pe care-l ajutase să le traseze pe o altă coală de hârtie, tulburând puritatea albului ei: *Aici scrie Nick Andros, dragul meu. Adică tu.* Jane Baker, cu faţa întoarsă spre el, pe pernă, spunându-i, *Johnny, sărmanul meu Johnny.* În visele lui, doctorul Soames îi cerea mereu să-şi scoată cămaşa, iar Ray Booth repeta mereu, *ţine-l... Îl fac fărâme... idiotul m-a lovit... Ţineţi-l...* Spre deosebire de toate celelalte vise pe care le mai avusese în viaţă, Nick nu avea nevoie să citească pe buze de această dată. Putea să audă cu adevărat ceea ce spuneau oamenii, visele lui erau nemaipomenit de vii. Se estompau atunci când durerea din picior îl silea să se trezească. Apoi, când se cufunda

iarăşi în somn, o nouă scenă se ivea. În două dintre vise i se înfăţişaseră oameni pe care nu-i văzuse niciodată, acestea fiind şi visele de care-şi adusese cel mai limpede aminte la trezire.

Se afla pe un loc înalt. Înaintea lui se desfăşura o privelişte vastă, ce-i amintea de o hartă în relief. Se afla pe un pământ pustiu, iar stelele de pe cer aveau claritatea dementă a altitudinii. Lângă el se afla un om... nu, nu un om, ci *forma* unui om. Ca şi cum figura respectivă ar fi fost decupată din structura realităţii şi ceea ce se afla de fapt lângă el era un negativ, o gaură neagră cu forma unui om. Iar vocea acelei forme îi şopti: *Tot ceea ce vezi va fi al tău dacă vei cădea în genunchi şi mă vei preamări.* Nick clătină din cap, dorind să se îndepărteze de prăpastia aceea îngrozitoare, temându-se că forma îşi va întinde braţul ei negru şi-l va împinge în hău.

De ce nu vorbeşti? De ce clatini din cap şi nu-mi răspunzi?

În visul lui, Nick repetă gestul pe care-l făcea de atâtea ori în lumea reală: îşi ducea degetul la buze, apoi îşi lipea toată palma de gât... apoi se auzi pronunţând cu o voce perfect limpede şi foarte frumoasă: "Eu nu pot vorbi. Sunt mut."

Dar de fapt poţi. Dacă vrei cu adevărat, poţi.

Nick îşi întinse atunci braţul, încercând să atingă forma, teama lui fiind înlocuită pentru o clipă de mirare şi de o bucurie fără seamăn. Dar când mâna lui se apropie de umărul figurii, se făcu rece ca gheaţa, atât de rece, încât îi păru că se arsese. Şi-o smuci şi observă cristale de gheaţă ce i se adunau la încheieturi. Şi atunci se petrecu minunea. Putea să audă. Vocea fiinţei întunecate; ţipătul îndepărtat al unei păsări ce ieşise la vânătoare

de noapte; tânguirea fără de sfârşit a vântului. Era atât de minunat, încât amuţi din nou. Lumea căpătase o nouă dimensiune, care nu-i lipsise niciodată, pentru că nu ştiuse niciodată ce înseamnă, dar acum acest gol neştiut se umpluse. Percepea *sunete.* Părea să ştie ce reprezintă fiecare dintre ele, fără să-i spună cineva. Erau frumoase. *Sunete* frumoase. Îşi frecă degetele de cămaşă şi se minună de şoapta ascuţită a unghiilor lui pe bumbac.

Apoi Omul Întunecat se întoarse către el, iar Nick fu cuprins de o teamă teribilă. Creatura asta nu făcea miracole pe gratis.

...dacă vei cădea în genunchi şi mă vei preamări.

Iar Nick îşi duse mâinile la faţă, pentru că-şi dorea toate lucrurile pe care forma umană întunecată i le arătase din locul acela înalt şi pustiu: oraşe, femei, bogăţie, putere. Dar cel mai mult îşi dorea să audă sunetul fermecat pe care îl făceau unghiile pe cămaşă, ticăitul unui ceas într-o casă pustie, după miezul nopţii, şi sunetul secret al ploii.

Dar cuvântul pe care îl pronunţă fu *Nu*, gerul îl copleşi iarăşi şi fu împins, cădea în gol, ţipând fără sunet în timp ce străbătea hăul noros, căzând până când mirosi...

...porumb?

Da, porumb. Acesta era celălalt vis; se contopeau aşa, fără nici un semn care să arate dacă există vreo diferenţă între ele. Se afla în lanul de porumb, porumb verde, şi mirosea a ţărână de vară, a gunoi de grajd şi a lucruri care cresc. Se ridică în picioare şi începu să meargă pe rândul în care se pomenise, oprindu-se în loc când îşi dădu seama că putea să audă nechezatul subţire al vântului curgând printre firele late, ca nişte lame de sabie, ale porumbului verde de iulie... şi încă ceva pe deasupra.

Muzică?

Da... un fel de muzică. Şi, în visul lui, gândi: "Deci *asta* vor să spună." Venea chiar de undeva din faţa lui şi merse într-acolo, dornic să vadă dacă această succesiune de sunete frumoase venea de la ceea ce se numeşte „pian", sau de la un „corn", de la un „violoncel", sau de la altceva.

Mireasma fierbinte a verii, bolta albastră a cerului, sunetul acela minunat. În visul lui, Nick se simţea mai fericit ca oricând. Când se apropie de sursă, o voce începu să însoţească instrumentul, o voce bătrână ca o piele înnegrită de vreme, care uneori pronunţa cuvintele nedesluşit, ca şi cum cântecul ar fi fost o tocăniţă, reîncălzită de mai multe ori, fără a-şi pierde nimic din vechea savoare. Fascinat, Nick se apropie tot mai mult.

Vin singură în grădină
Când roua mai străluceşte pe trandafiri
Iar glasul ce-mi picură în auz îl ştiu
Este Fiul... Domnului...
Merge alături de mine şi-mi vorbeşte
Îmi spune că sunt doar a Lui
Bucurie ca a noastră
Nicicând... nimeni... nu a cunoscut.

Când se termină strofa, Nick îşi croi drum la capătul rândului, iar acolo, în mijlocul poienii, se găsea o casă nu cu mult mai mare decât un bordei, cu un tomberon ruginit în stânga şi un leagăn făcut dintr-o anvelopă veche în dreapta. Leagănul atârna de un măr noduros, dar încă verde şi plin de viaţă. În faţa casei se afla o verandă veche şi şubredă, susţinută de stâlpi hidraulici vechi şi mânjiţi de ulei. Ferestrele erau deschise, iar briza plăcută a verii făcea să fluture perdelele albe şi zdrenţuite când înăuntru, când afară. Din

acoperiş creştea un horn din tablă galvanizată afumată şi mâncată de vreme, înclinat la un unghi ciudat. Casa aceasta se afla în mijlocul luminişului, iar porumbul se întindea în toate cele patru vânturi, cât vedeai cu ochii; monotonia era întreruptă doar la miazănoapte de un drum negru, care se pierdea apoi undeva, la orizontul perfect plan. De-abia atunci îşi dădu Nick seama unde se află: Polk County, Nebraska, la vest de Omaha şi puţin la nord de Osceola. Dacă mergeai pe drumul acela negru, departe, întâlneai US 30 şi Columbus, pe malul nordic al lui Platte.

Pe verandă stă cea mai bătrână femeie din America, o negresă sfrijită, cu păr alb, subţire şi zbârlit — îmbrăcată în halat de casă şi purtând ochelari. Pare atât de fragilă, încât ţi-e teamă să nu cumva s-o sufle vântul puternic al după-amiezei, s-o înalţe la cerul înalt şi albastru şi s-o poarte, poate, până la Julesburg, Colorado. Iar instrumentul la care cântă (poate tocmai acesta o ţine la pământ, împiedicând-o să se înalţe) este o „chitară"; Nick gândeşte astfel în visul lui: *Iată cum sună o „chitară". Frumos.* Ar fi rămas acolo toată ziua, privind-o pe bătrâna negresă stând pe veranda susţinută de stâlpii hidraulici în mijlocul nesfârşitului lan de porumb din Nebraska, ar fi rămas aici, la vest de Omaha şi puţin la nord de Osceola, în ţinutul Polk — ascultând. Faţa ei este brăzdată de un milion de cute, ca harta unui stat cu geografie încă nestabilizată — fluvii şi canioane de-a lungul obrajilor ei din piele cafenie, culmi muntoase dincolo de bărbie, dealuri sinuoase din os la baza frunţii şi caverne în jurul ochilor.

Începuse să cânte din nou, acompaniindu-se la chitara cea veche:

*Ii...sus, nu vrei să vii pe a*ici,

O, *Ii...sus, nu vrei să vii pe aici,*
Isus, nu vrei să vii pe aici?
Pentru că acum... sunt vremuri de restrişte
Vai, acum... sunt vremuri de restrişte
Acum e...

Ia zi, băiete, cine te-a bătut în cuie acolo?

Îşi aşează chitara în poală, ca pe un copil, şi-i face semn să se apropie. Nick se conformează. Îi spune că n-a vrut decât s-o asculte cântând, şi că muzica ei i se pare minunată.

Păi, cântatul este nerozia lui Dumnezeu, acum asta fac aproape toată ziua... cum te descurci cu omul acela negru?

Mă sperie. Mi-e frică de el...

Băiete, chiar trebuie să-ţi fie frică. Chiar şi de un copac în amurg, dacă-l priveşti cum se cuvine, trebuie să te temi. Suntem cu toţii muritori, slavă Domnului.

Dar cum să-l refuz? Cum să-l...

Cum respiri? Cum visezi? Nimeni nu ştie. Dar să vii să mă vizitezi. Oricând doreşti. Mi se spune Mother Abagail. Cred că sunt cea mai bătrână femeie de prin locurile astea, şi încă sunt în stare să-mi coc pâinea. Vino să mă vezi oricând, băiete, şi adu-i şi pe prietenii tăi.

Dar cum să ies din încurcătura asta ?

Dumnezeu să te binecuvânteze, băiete, nimeni nu reuşeşte, niciodată. Nu poţi decât să speri şi vino s-o vezi pe Mother Abagail ori de câte ori ai chef. Cred că mă vei găsi tot aici; de o vreme, nu prea mă mai mişc foarte mult. Aşa că poţi să vii să mă vezi. Voi fi chiar...

...aici, chiar aici...

Se trezi încetul cu încetul; dispărură Nebraska, parfumul porumbului şi figura brăzdată şi neagră a lui Mother Abagail. Lumea reală se filtra până la el, nu atât înlocuind lumea aceea de vis cât suprapunându-i-se, până ce dispăru complet.

Se afla la Shoyo, Arkansas, numele lui era Nick Andros, nu pronunţase cuvântul şi nu auzise niciodată sunetul "chitarei"... dar se afla încă în viaţă.

Îşi lăsă picioarele jos din pat şi se uită la zgârietură. Umflătura se mai retrăsese puţin. Durerea se potolise. Mă fac bine, se gândi el uşurat. Cred că am să mă fac bine.

Se ridică din pat şi şchiopătă până în dreptul ferestrei. Piciorul era încă ţeapăn, însă era acel gen de înţepeneală despre care ştiai că va trece după puţină mişcare. Contemplă oraşul încremenit, care nu mai era Shoyo, ci doar cadavrul oraşului Shoyo, şi înţelese că trebuia să plece chiar astăzi. Nu avea să ajungă prea departe, important era să plece.

Încotro să plece? Ei bine, avea impresia că ştie. Visele nu sunt decât nişte vise, dar pentru început considera că ar fi bine să meargă spre nord-vest. Către Nebraska.

Nick plecă pedalând din oraş, pe la 1.15 după-amiaza, pe 3 iulie. Îşi pregătise un rucsac de dimineaţă, luând cu sine şi un stoc de pastile de penicilină, pentru orice eventualitate, şi nişte conserve. Se aprovizionă mai ales cu supă de roşii şi raviok, după care se dădea în vânt. Adăugă şi câteva cutii de cartuşe pentru revolver şi luă cu sine şi un bidon cu apă.

Apoi porni pe stradă, căutând prin garaje până ce descoperi ceea ce-şi dorea: o bicicletă cu zece viteze care se potrivea la înălţimea

lui. Pedală atent pe Main Street, cu viteză mică, până ce piciorul rănit i se încălzi, încetul cu încetul. Se deplasa către vest, iar umbra îl urma, calare pe propria ei bicicletă neagră. Trecu pe lângă vilele graţioase şi frumoase de la marginea oraşului, stând la umbră, cu perdelele trase pentru veşnicie.

În seara respectivă, înnoptă într-o fermă la zece mile vest de Shoyo. Până în seara de 4 iulie ajunsese aproape de Oklahoma. În noaptea aceea, petrecută la o altă fermă, înainte de a merge la culcare, îşi ridicase privirile şi urmărise o ploaie de meteori care brăzdau cerul cu focul lor rece şi alb. Se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Indiferent ce avea să-i rezerve viitorul, era bucuros că trăieşte.

CAPITOLUL 41

LARRY SE TREZI la 8.30, în lumina soarelui şi în ciripitul păsărilor. Amândouă aceste lucruri îl scoteau din sărite. În fiecare dimineaţă, de când plecaseră de la New York, soare şi zgomotul păsărilor. Şi în chip de atracţie suplimentară, de Ofertă Gratuită Specială, dacă vreţi, aerul era curat şi proaspăt. Până şi Rita remarcase acest fapt. El se gândea mereu: ei bine, mai bun de atât nu poate să se facă. Dar aerul devenea din ce în ce mai bun, până ce te întrebai ce făcuseră cu planeta noastră. Şi te mai întrebai dacă aerul mirosise *întotdeauna* aşa în nordul Minnesotei, în Oregon, pe coasta vestică a lui Rocky Mountains şi în alte asemenea locuri.

Sub acoperişul din pânză al cortului scund, pentru două persoane, pe care-l adăugaseră la echipamentul lor de călătorie în dimineaţa de

2 iulie, întins în jumătatea lui din sacul de dormit dublu, Larry îşi aminti cum Al Spellman, unul dintre membrii formaţiei Tattered Remnants, încercase să-l convingă să pornească într-o excursie, împreună cu el şi cu alţi doi sau trei băieţi. Ar fi urmat să meargă spre est, să facă un popas de o noapte la Vegas, apoi să-şi continue drumul spre o localitate numită Loveland, din statul Colorado. Apoi ar fi trebuit să străbată munţii de deasupra Lovelandului cam în cinci zile, dormind în corturi.

— Căcaturile astea cu "înălţimile lui Rocky Mountains" ai face bine să le laşi în seama lui John Denver, îl ironizase Larry. O să vă întoarceţi cu toţii plini de pişcături de ţânţar şi băşicaţi pe cur de toxicodendron, din cauza statului pe vine prin codri. Oricum, dacă vă răzgândiţi şi vă hotărâţi să întindeţi corturile la Vegas şi să staţi cinci zile, daţi-mi şi mie un telefon.

Dar probabil avea ce regreta. Ce poate fi mai plăcut decât să hoinăreşti de capul tău, fără să te certe nimeni (cu excepţia Ritei, deşi cu rarele ei observaţii se putea împăca), respirând aer bun şi dormind noaptea fără să te suceşti şi să te învârteşti, pur şi simplu să pui tâmpla pe pernă şi gata, să adormi de parcă ţi-ar fi dat careva cu un ciocan în frunte. Nici o problemă, în afară de direcţia pe care aveai s-o alegi a doua zi şi de timpul în care urma să ajungi la destinaţie. De-a dreptul nemaipomenit.

Dimineaţa aceasta, petrecută la Bennington, Vermont, lângă Highway 9 ce îi purta spre est, dimineaţa asta reprezenta un moment special. Era chiar 4 Iulie, Ziua Independenţei.

Se ridică în sacul de dormit şi se uită spre Rita, dar ea mai dormea încă profund; nu i se

distingeau decât formele corpului sub ţesătura în carouri a sacului şi o şuviţă de păr. Ei bine, în dimineaţa asta hotărâse că trebuie s-o trezească cu ceremonial.

Larry trase fermoarul jumătăţii lui de sac şi ieşi afară, gol-puşcă. În primă instanţă i se făcu pielea ca de găină, apoi se adaptă la temperatura aerului, care ajunsese probabil la douăzeci şi două de grade. Urma încă o zi splendidă. Ieşi din cort pe brânci şi se ridică în picioare.

Lângă cort era parcat un Harley-Davidson de 1200 de centimetri cubi, negru şi cromat. Fusese luat, ca şi sacul de dormit şi cortul, tot din Passaic. Până atunci, lăsaseră în urmă trei automobile, dintre care două în nişte blocaje de circulaţie teribile, iar cel de-al treilea, înţepenit în noroaiele de lângă Nutley, când încercaseră să ocolească un accident de circulaţie provocat de două camioane. Motocicleta era soluţia cea mai bună. Cu ea puteai să te strecori pe lângă accidente, cu viteză mică. Când nimereau într-o aglomeraţie pe şosea, o luau pe banda rezervată intervenţiilor sau chiar pe trotuar, dacă exista aşa ceva. Pentru Rita nu era o plăcere — locul din spate o făcea nervoasă şi se agăţa de Larry cu disperare —, dar recunoscuse că rămânea singura soluţie valabilă. Ultimul ambuteiaj al omenirii friza perfecţiunea. Dar de când plecaseră de la Passaic şi intraseră în zona provincială, mergeau cu mult mai repede. Pe 2 iulie trecuseră din nou în statul New York şi-şi făcuseră tabăra în marginea oraşului Quarryville, de unde se distingeau către vest povârnişurile ceţoase şi mistice ale Munţilor Catskill. În după-amiaza zilei de 3 cotiseră către est şi intraseră în statul Vermont chiar la

căderea amurgului. Aşa se făcea că astăzi se aflau la Bennington.

Îşi ridicaseră cortul pe o înălţime din apropierea oraşului, iar acum, urinând în apropierea motocicletei, Lany putea să admire priveliştea ca de carte poştală a oraşului tipic New England. Două biserici de un alb imaculat, cu turle ascuţite, vrând parcă să străpungă cerul albastru al dimineţii, o şcoală particulară, clădiri din piatră cenuşie, acoperite cu iederă, o fabrică, două şcoli clădite din cărămidă roşie, o mulţime de copaci îmbrăcaţi în straiele lor verzi, de vară. Singurele elemente care stricau, în mod subtil, tabloul, erau faptul că din coşurile fabricii nu ieşea fum şi numărul foarte mare de maşini strălucitoare, ca de jucărie, presărate în eele mai ciudate unghiuri pe strada principală, una şi aceeaşi cu şoseaua pe care o urmau şi ei. Dar în liniştea aceea însorită (linişte întreruptă doar de păsări, din când în când), Larry ar fi putut să repete, dacă ar fi apucat s-o cunoască, vorba Irmei Fayette: nici o pagubă.

Numai că era 4 Iulie, iar el mai era încă american.

Îşi drese glasul, scuipă şi fredonă puţin, ca să-şi facă vocea. Trase aer în piept, conştient de adierea uşoară a dimineţii ce-i mângâia pieptul şi spatele gol, apoi începu să cânte din toată inima:

O! spune, poţi să vezi,
În lumina primilor zori,
Ceea ce am întrevăzut cu mândrie,
În ultimele sclipiri ale amurgului?...

Cântă imnul până la capăt, cu faţa întoarsă spre Bennington, executând în final un mic

dans burlesc, deoarece era convins că Rita ieşise şi ea în pragul cortului, zâmbindu-i.

Încheie cu un salut energic în direcţia clădirii despre care bănuia că adăposteşte judecătoria din Bennington, apoi se întoarse, gândindu-se că cel mai potrivit fel în care putea să înceapă un alt an de independenţă în bătrânele State Unite ale Americii ar fi fost un futai în cea mai bună tradiţie americană.

— Larry Underwood, tânăr patriot, îţi urează o dimineaţă cât se poate de b...

Dar uşa cortului rămăsese în continuare închisă, iar Larry se simţi iarăşi cuprins de o trecătoare iritare împotriva ei. Şi-o reprimă cu hotărâre. Ea nu avea cum să fie tot timpul pe lungimea lui de undă. Asta era tot. Dacă înţelegi acest lucru şi te împaci cu el, înseamnă că eşti pe cale să ajungi la o relaţie matură. Se străduise din răsputeri să se poarte cum se cuvine cu Rita de la experienţa aceea cumplită din tunel, şi se descurcase foarte bine, după părerea lui.

Nu era nici o filozofie, toată chestia era să te pui în locul ei. Trebuia să pleci de la premisa că ea e cu mult mai în vârstă şi că fusese obişnuită ca lucrurile să meargă într-un anume fel. Era cât se poate de normal să se adapteze mai greu la o lume care se întorsese cu dosul în sus. Pilulele, de exemplu. Nu se prea bucurase constatând că-şi luase cu ea o afurisită de farmacie, pusă într-un borcan cu capac care se înşuruba. Yellowjackets. Quaalude, Darvon, şi altele, pe care ea le numea "pastiluţele mele de revenit". Acestea erau amfetamine. Dacă luai trei pastiluţe cu o gură de tequila, te ţinea bâţâitul o zi întreagă. Atâtea pastile de toate categoriile, calmante sau stimulente, însemnau nici mai mult, nici mai puţin decât toxicomanie. Toxicomanie cât casa. Iar chestia asta nu-i plăcea, pentru că

dacă mergeai cu logica până la capăt, era un soi de palmă pe obrazul lui, nu? De ce era nervoasă? De ce-i venea greu să adoarmă noaptea? El n-avea nici o treabă din punctul ăsta de vedere. Ce, n-avea grijă de ea? Păi nu încăpea nici o îndoială că da.

Se întoarse la cort, apoi ezită. Poate ar trebui s-o lase să doarmă. Poate era extenuată. Dar...

Se uită în jos, către scula lui cea bătrână, care nu era deloc de acord s-o lase să doarmă. Interpretarea lui Star-Speckled Banana îl excitase. Prin urmare, Larry ridică pânza de la intrarea cortului şi pătrunse înăuntru.

— Rita?

După aerul curat şi proaspăt al dimineţii de afară, îl izbi imediat; probabil înainte fusese foarte adormit, de nu-şi dăduse seama. Fără să fie foarte puternică, pentru că înăuntrul cortului era ventilat, duhoarea nu putea fi trecută cu vederea: era mirosul acela dulce-acru al vomei.

— Rita?

Încremenirea în care zăcea îl îngrijora tot mai tare; din sacul de dormit ieşea în continuare acea unică şuviţă de păr. Se târî către ea în patru labe, iar mirosul de vomă devenea tot mai puternic, făcând să i se strângă stomacul.

— Rita, te simţi bine? Scoală-te, Rita!

Nici o mişcare.

O întoarse cu faţa în sus, constatând că fermoarul sacului era pe jumătate desfăcut, ca şi cum peste noapte s-ar fi chinuit să iasă din el, înţelegând poate ce se întâmpla cu ea, zbătându-se zadarnic, în timp ce el, domnul înălţimile lui Rocky Mountains în persoană, dormea împăcat alături. O întoarse cu faţa în sus şi unul dintre flacoanele cu pilule îi căzu din mână, ochii ei erau ca nişte bile acoperite

de ceaţă şi lipsite de strălucire îndărătul pleoapelor pe jumătate închise, iar gura îi era plină cu voma aceea verde, care o sufocase.

Îi cercetă faţa vreme îndelungată. Stătea foarte aproape de ea, iar cortul părea să devină din ce în ce mai fierbinte, până când se făcuse ca într-un pod la sfârşitul unei după-amieze de august, chiar înainte de izbucnirea unei furtuni cu fulgere şi tunete care să răcorească atmosfera. Avea senzaţia că i se umflă tot mai mult capul. Gura femeii era plină de porcăria aia. Nu reuşea să-şi dezlipească ochii de pe imaginea aceea. Iar în minte i se rotea mereu aceeaşi întrebare, ca un iepure mecanic la cursele de ogari: *Oare câtă vreme am dormit alături de ea după ce-a murit?* Scârbos, domnule. *Scâââr-bos.*

Scăpă de scurta lui paralizie şi ieşi în grabă din cort, julindu-şi ambii genunchi când intră în contact cu pământul gol de alături. Crezu că va vărsa şi el şi se luptă din răsputeri cu greaţa, pentru că ura mai mult decât orice să borască, dar după aceea îi trecu prin minte: *Dar eu mă întorceam acolo ca să mă CULC cu ea, domnule!,* şi atunci totul ţâşni din el cu furie: se târî departe de oribila masă aburindă, plângând şi blestemând gustul oribil din gura şi din nasul lui.

Se gândi la ea aproape întreaga dimineaţă. Într-o măsură oarecare, moartea ei reprezenta o uşurare — de fapt, chiar în mare măsură. Acest lucru nu avea să-l spună nimănui niciodată. Confirma tot ceea ce spuseseră despre el maică-sa, Wayne Stukey, ba chiar şi proasta aia ordinară care avea apartamentul lângă Fordham University. Larry Underwood, Exhibiţionistul din Fordham.

— Nu sunt un tip de treabă, zise el cu voce tare.

După ce o făcu, se simţi mai bine. Îi era mai simplu să spună astfel adevărul, iar adevărul era acum cel mai important lucru, încheiase un pact cu el însuşi, în acel spaţiu al subconştientului în care trag sforile Puterile din Spatele Tronului, că va avea grijă de ea. Poate că nu era un tip prea amabil, dar nici criminal nu era, deşi întâmplarea din tunel putea fi considerată chiar o tentativă de omor. Prin urmare avea de gând să se îngrijească de ea, nu avea să mai ţipe la ea, indiferent cât de enervat ar fi fost — ca atunci când se agăţase de el cu disperare, când se suise pe Harley —, nu avea de gând să se înfurie, indiferent cât de mult trebuia să întârzie din cauza ei şi indiferent cât de prosteşte se purta în anumite situaţii. Cu două seri în urmă, ea pusese o conservă cu mazăre în cărbunii focului de tabără fără să dea o gaură în capac, iar el pescuise cutia carbonizată şi umflată, cam trei secunde înainte să explodeze ca o bombă, orbindu-i poate cu vreun fragment ascuţit din tablă. Şi-i ţinuse oare vreo morală din cauză asta? Nu. Nu-i ţinuse. Făcuse o simplă glumă şi trecuse peste incident. La fel şi cu pilulele. Îşi făcuse socoteala că pastilele sunt treaba ei.

Poate c-ar fi trebuit să stai de vorbă cu ea despre chestiunea asta. Poate ca şi-ar fi dorit asta din partea ta.

— Nu era vorba de o afurisită de întâlnire, spuse el tare.

Ci de supravieţuire. Iar ea nu fusese în stare să facă faţă. Poate că fusese conştientă de acest lucru, chiar din ziua aceea, când se întâlniseră în Central Park, iar ea trăsese aproape la întâmplare, spre un copac, cu un pistol ieftin, după cum arăta, care ar fi putut foarte bine să-i explodeze în mână. Poate că...

— Poate că, *pe dracu'!* strigă Larry furios.

Ridică bidonul la gură, dar nu mai era apă, iar în gură îi stăruia încă gustul acela neplăcut. Poate că oameni ca ea existau în toată ţara. Gripa nu a lăsat în urma ei doar supravieţuitori perfecţi, de ce-ar fi făcut-o? S-ar putea să existe chiar acum în ţară un tânăr într-o perfectă condiţie fizică, imun la gripă, dar care moare din cauza amigdalitei. După cum ar fi zis Henry Youngman: "Hei, oameni buni, există milioane şi milioane."

Larry stătea chiar în apropierea autostrăzii, într-o zonă pavată, de unde se deschidea o panoramă unică. Priveliştea Vermontului coborând lin spre New York, în ceaţa aurie a dimineţii, îţi tăia răsuflarea. Un indicator informa că "aici se află Twelve-Mile Point".

Larry gândea că el poate să vadă mult mai departe, nu doar optsprezece kilometri. Iar într-o zi senină ai putea vedea chiar şi veşnicia. La capătul opus al parcării era un zid de piatră, până la înălţimea genunchilor, cimentat, şi câteva sticle sparte de Budweiser. Şi un prezervativ folosit. Presupunea că elevii de liceu obişnuiau să urce până aici, la apus, urmărind aprinderea luminilor în oraşul de dedesubt. Mai întâi se înflăcărau, apoi treceau la amor. Adică, ce pizda mă-sii, după cum obişnuiau ei să zică.

Prin urmare, de ce se simţea el atât de rău, dacă-i pe-aşa? Spunea adevărul adevărat, nu? Da. Iar partea cea mai rea a adevărului era că se simţea uşurat, este? Din cauză că scăpase de piatra atârnată de gât?

Nu, cel mai rău lucru era izolarea. Faptul că era singur.

Siropos, dar adevărat. Ar fi vrut să poată să se bucure de privelişte împreună cu cineva. Cineva către care să se poată întoarce şi să-i comunice un gând, fie el şi modest: *Într-o zi*

senină ai putea vedea chiar şi veşnicia. Dar singura persoană care l-ar fi putut însoţi se găsea într-un cort rămas cu doi kilometri în urma lui, cu gura plină de borâtură verde. Pe cale să înţepenească. Atrăgând muştele.

Larry îşi puse capul pe genunchi şi închise ochii. Se strădui să nu plângă. Ura plânsul aproape la fel de tare ca borâtul.

Până la urmă, se dovedise un laş. Nu fusese în stare s-o îngroape. Invocă cele mai negre gânduri de care era în stare — viermi şi gândaci, marmotele care ar simţi-o şi-ar veni să se înfrupte, purtarea incorectă a unei fiinţe omeneşti care-o lasă pe o alta în părăsire, ca pe un ambalaj de bomboane sau ca pe o cutie goală de Pepsi. Pe de altă parte, îngroparea ei avea, aparent, unele vagi implicaţii ilegale deşi, ca să spunem adevărul (iar el spunea acum purul adevăr, nu-i aşa?), ăsta nu era decât un argument raţional ieftin. Ar fi fost capabil să coboare până în Bennington şi să pătrundă prin spargere în magazinul de fierărie Ever Popular, de unde să ia sapa Ever Popular şi un târnăcop Ever Popular pe măsură; ar fi fost capabil chiar şi să se întoarcă aici, la înălţime, unde era linişte şi splendoare, şi să sape mormântul Ever Popular în apropierea Belvederii Ever Popular. Dar ca să se întoarcă în cortul ăla (în care puţea probabil exact ca în toaleta din Transverse Number One din Central Park, unde bomboana râncedă Ever Popular va rămâne pentru eternitate) şi să tragă fermoarul sacului de dormit până la capăt în partea ei, să scoată afară trupul ţeapăn şi puhav şi s-o tragă de subsuori până la groapă şi s-o arunce înăuntru şi apoi să împingă bulgării peste ea, urmărind cum cade pământul peste picioarele

albe, cu nodulii proeminenţi ai varicelor, şi cum i se agaţă ţărâna în păr...

Vai, vai, băiete. Cred că o să sar peste chestia asta. Dacă sunt o găină laşă, asta-i situaţia. Co-co, co-co, co-co.

Se întoarse la cort şi ridică din nou bucata de pânză de la intrarea cortului. Găsi un băţ lung. Inspiră profund aer proaspăt, îşi ţinu respiraţia şi-şi pescui hainele cu băţul. Apoi se retrase câţiva paşi şi se îmbrăcă. Mai inspiră o dată, îşi ţinu respiraţia şi se folosi de băţ ca să-şi recupereze cizmele. Se aşeză pe un arbore doborât şi se încalţă.

Mirosul se strecurase în haine.

— Fir-ar al dracului, şopti el.

Din locul acela o vedea, pe jumătate ieşită din sacul de dormit, cu mâna întinsă, încremenită într-o poziţie crispată, căutând parcă flaconul cu pastile care îi căzuse. Ai fi zis că ochii ei cu pleoapele coborâte pe jumătate îl privesc acuzator. Asta îi aduse iarăşi aminte de tunel şi de viziunea pe care o avusese acolo, cu morţii care porniseră să meargă. Se grăbi să închidă cortul la loc, cu băţul.

Dar cu asta nu scăpase de mirosul ei.

Prin urmare, făcu totuşi un prim popas la Bennington, iar în Bennington Men's Shop se descotorosi de toate hainele şi-şi alese altele noi, trei schimburi plus patru perechi de ciorapi şi pantaloni scurţi. Îşi găsi până şi o pereche nouă de cizme. Privindu-se în oglinda triplă, vedea în spatele lui magazinul pustiu şi Harleyul sprijinit neglijent lângă trotuar.

— Ce ţoale mişto, murmură el. Nemaipomenite!

Însă în jur nu era nimeni care să-i admire gustul.

Ieşi din magazin şi porni motorul. Se gândi că ar fi trebuit să se oprească la un magazin şi să-şi facă rost de un alt cort şi de un sac de dormit, dar în momentul respectiv îşi dorea cel mai tare să plece din Bennington. Avea să se oprească altundeva.

Ieşind din oraş, căută din priviri culmea domoală şi distinse Twelve-Mile Point, însă nu şi locul unde ridicaseră cortul. Era cu atât mai bine, chiar...

Când se concentră din nou asupra drumului, Larry simţi că îngheaţă de spaimă. Un camion Internaţional Harvester, cu o rulotă pentru cai, derapase, probabil încercând să evite o maşină, iar remorca se răsturnase. Era pe cale să intre cu motocicleta drept în obstacol, pentru că nu fusese atent la şosea.

Roti brusc ghidonul spre dreapta, târându-şi cizmele noi de suprafaţa asfaltului, şi aproape scăpă nevătămat. Dar pedala lui stângă agăţă bara din spate a remorcii şi motocicleta se răsturnă. Larry ateriză pe marginea şoselei, simţind cum i se zdruncină toate oasele. Motorul Harleyului mai hurui câteva momente, apoi se opri.

— Eşti teafăr? se întrebă el.

Slavă Domnului, nu mergea decât cu vreo treizeci de kilometri la oră. Slavă Domnului că Rita nu era cu el, şi-ar fi ieşit din minţi de isterie. Desigur, dacă Rita ar fi fost cu el, nu s-ar fi uitat într-acolo, adică şi-ar fi văzut de treaba lui.

— Sunt neatins, îşi răspunse singur, deşi încă nu era foarte sigur de asta.

Se ridică în picioare. Liniştea îl afecta profund, aşa cum i se întâmpla tot mai des; era atâta tăcere, încât puteai să şi înnebuneşti, dacă te lăsai preocupat prea mult de aeest gând. Chiar şi ţipetele Ritei ar fi fost o

mângâiere în momentul respectiv. Spaţiul din jurul lui păru deodată să se umple de pete luminoase şi înţelese, cu groază, că era la un pas de leşin. Sunt sigur rănit, gândi el, peste câteva clipe, după ce trece primul şoc, am să simt durerea, atunci o să mă apuce, m-am tăiat rău sau cine ştie ce-am păţit, cine o să-mi pună un bandaj?

Dar după ce-i trecu acea secundă de slăbiciune, se cercetă şi ajunse la concluzia că, de fapt, era teafăr. Se tăiase la ambele mâini, iar pantalonii lui cei noi se rupseseră în genunchiul drept — şi genunchiul era rănit —, dar de fapt nu era vorba decât de nişte simple julituri, şi în definitiv ce mama dracului, oricui i se putea întâmpla să cadă de pe motocicletă.

De fapt, ştia prea bine din ce scăpase. Ar fi putut să se lovească rău la cap, să-şi frângă gâtul şi să zacă acolo, în soarele fierbinte, până când murea. Sau se putea sufoca din cauza propriei vome, cum i se întâmplase unei anumite prietene de-a lui, de curând decedate.

Se apropie şovăielnic de motocicletă şi o ridică. Nu părea să fi suferit nici o stricăciune, cu toate acestea arăta altfel, înainte, fusese o maşinărie suficient de şarmantă ce putea servi dublului scop de a-l transporta şi de a-i da sentimentul că este aidoma lui James Dean sau Jack Nicholson în *Hell's Angels on Wheels*. Acum însă, avea sentimentul că piesele cromate râânjeau ca nişte javre mărunte, de circ, invitându-l să se apropie şi să se măsoare cu monstrul pe două roţi, ca să vadă dacă este cu adevărat bărbat.

Motorul porni la a treia cheie şi ieşi din Bennington cu viteză infimă, aproape la pas. Pe braţe îi apăruseră brăţări reci de sudoare şi

îşi dorea să vadă o faţă omenească cum nu-şi mai dorise nicicând în viaţa lui.

Dar în ziua respectivă nu mai văzu pe nimeni.

După-amiază se decise să meargă ceva mai repede, dar de îndată ce acul vitezometrului ajungea la treizeci de kilometri la oră, nimic nu-l putea convinge să deschidă mai mult clapeta de acceleraţie, chiar dacă drumul dinaintea lui era absolut liber. La marginea Wilmingtonului era un magazin cu articole de sport şi motociclete, unde se opri şi-şi făcu rost de un sac de dormit, de o pereche de mănuşi groase şi de o cască, dar, cu toate că şi-o fixase pe cap, nu depăşi patruzeci de kilometri la oră. În curbele lipsite de vizibilitate, încetinea până la viteza minimă. Prin faţa ochilor îi defilau mereu imagini cu el întins la marginea drumului, în stare de inconştienţă şi sângerând abundent, fără să-i vină nimeni în ajutor.

La ora 5, pe când se afla în apropierea oraşului Brattleboro, becul de alarmă al Harleyului se aprinse. Larry trase la marginea drumului şi stinse motorul cu sentimente amestecate, de uşurare şi de dezgust.

— La fel de bine puteai s-o şi împingi, spuse el. E făcută să meargă cu nouăzeci la oră, tâmpitule!

O lăsă acolo şi intră în oraş, fără a şti dacă se va întoarce s-o recupereze.

Noaptea respectivă dormi pe Brattleboro Municipal Coramon, sub protecţia relativă a acoperişului chioşcului pentru orchestră. Se retrase acolo de îndată ce se înnoptă şi adormi imediat. Peste o vreme, un zgomot îl trezi brusc din somn. Se uită la ceas. Firele subţiri de radiu luminescent de pe limbi îl ajutară să vadă că era 11.20. Se ridică într-un cot şi scrută întunericul; chioşcul uriaş de deasupra

lui îl făcea să regrete cortul cel mic, unde căldura trupului se păstra aşa de bine. Ca un minunat şi ospitalier pântece din pânză!

Chiar dacă existase cu adevărat un zgomot, încetase acum; până şi greierii tăcuseră. Era normal? Putea fi normal?

— E cineva acolo? strigă Larry, speriindu-se de sunetul propriei sale voci.

Căută în jur arma şi n-o găsi decât după câteva interminabile momente de panică. Când o atinse, apăsă pe trăgaci fără să se gândească, exact ca un om care se scufundă în ocean şi se agaţă cu disperare de colacul ce-i este aruncat. Dacă n-ar fi fost trasă piedica, ar fi reuşit să declanşeze arma şi să se împuşte.

Liniştea aceea nu era de bun augur, de asta era sigur. Poate era un om, poate un animal mare şi primejdios. Desigur, şi un om putea fi primejdios. Un om cum fusese cel care-l înjunghiase de nenumărate ori pe bietul monstru-urlător sau ca John Bearsford Tipton, care-i oferise un milion bani gheaţă în schimbul femeii lui.

— Cine-i acolo?

Avea o lanternă în sac, dar ca s-o găsească, ar fi trebuit să lase din mână carabina, pe care o ţinea pregătită. Şi apoi... oare ţinea cu adevărat să vadă despre cine era vorba?

Rămase pe loc, aşteptând o mişcare sau repetarea zgomotului care îl trezise (oare *fusese* un zgomot? sau doar visase?) şi, nu după multă vreme, începu să moţăie, apoi adormi din nou.

Pe neaşteptate, tresări puternic, deschise larg ochii, iar pielea i se făcu ca de găină. *Acum* se auzise sigur zgomotul, iar dacă noaptea n-ar fi fost noroasă, luna, aproape plină, i-ar fi dezvăluit...

Dar nu voia să vadă. Nu, era absolut sigur că nu voia să vadă. Cu toate acestea rămase încordat, cu capul înălţat, ascultând ţăcănitul ritmat al tocurilor prăfuite de cizmă, măsurând trotuarul de pe Main Street, Brattleboro, Vermont, mergând către vest, estompându-se treptat şi contopindu-se în cele din urmă în freamătul potolit al lucrurilor din jur.

Larry simţi imboldul năvalnic şi dement să sară în picioare, să lase sacul de dormit să-i alunece până la glezne şi să strige: *Vino înapoi, indiferent cine oi fi tu! Nu-mi pasă! Vino înapoi!* Dorea oare cu adevărat să emită un asemenea cec în alb cine ştie cui? Chioşcul i-ar fi amplificat strigătul... implorarea. Şi dacă paşii aceia se întorceau *cu adevărat,* devenind tot mai stridenţi în liniştea aceea, în care nici măcar greierii nu mai îndrăzneau să cânte?

În loc să se ridice, se culcă la loc şi se ghemui în poziţia de fetus, cu mâinile încolăcite în jurul carabinei. În noaptea asta n-o să mai adorm, îi trecu prin minte, dar în nici trei minute fu din nou cuprins de somn; a doua zi de dimineaţă, era ferm convins că visase toată întâmplarea.

CAPITOLUL 42

ÎN TIMP CE Larry Underwood suferea pe 4 Iulie accidentul lui de motocicletă, la distanţă de doar un stat, Stuart stătea pe o stâncă de la marginea drumului şi mânca. Auzi zgomotul tot mai apropiat al unor motoare. Îşi termină cutia de bere dintr-o înghiţitură şi închise cu grijă capacul tubului din hârtie cerată în care se aflau biscuiţii Ritz.

Puşca lui se afla la îndemână, sprijinită de pietre. O ridică, îi trase piedica şi o lăsă din nou jos, de această dată puţin mai aproape. Judecând după zgomot, se apropiau nişte motociclete de mic litraj. De doi-cincizeci? În liniştea aceea profundă, era imposibil să spui la ce distanţă se aflau. Cincisprezece kilometri, poate, cu mare aproximaţie. Ar fi avut tot timpul să mai mănânce, dacă ar fi vrut, însă îi pierise cheful. Pe de altă parte, soarele era cald, iar gândul că va întâlni alţi oameni îi făcea plăcere. Nu mai văzuse oameni vii de când se despărţise de Glen Bateman, la Woodsville. Aruncă încă o privire către armă. Trăsese piedica pentru că oamenii aceia se puteau dovedi de teapa lui Elder. Lăsase puşca sprijinită de stâncă pentru că spera că vor fi ca Bateman — poate nu la fel de pesimişti în ceea ce priveşte viitorul, totuşi. *Societatea va apărea din nou,* zisese Bateman. *Te rog să remarci că nu i-am adăugat adjectivul "reformată". Ar fi fost o glumă macabră. În cadrul rasei umane nu se produce, practic, nici un fel de reformă.*

În ceea ce-l privea pe el, personal, Bateman nu dorea să participe la reapariţia societăţii. El părea absolut mulţumit — cel puţin pentru moment — să poată să se plimbe cu Kojak, să picteze, să joace golf prin grădina lui şi să se gândească la implicaţiile sociologice ale dispariţiei aproape totale a populaţiei.

Dacă mai treci pe aici şi-mi adresezi încă o invitaţie să "ne unim", Stu, probabil am să accept. Acesta este blestemul rasei umane. Faptul că este sociabilă. Cristos ar fi trebuit să vorbească astfel: "Da, adevăr grăiesc vouă, de câte ori vă strângeţi câte doi sau trei, înseamnă că un alt individ o să se aleagă cu capul spart." Vrei să-ţi spun ce ne învaţă sociologia despre tagma omenească? Am să-

ţi ofer doar un rezumat. Un om singur, bărbat sau femeie, este un sfânt. Doi oameni se vor iubi. Dacă sunt trei, vor inventa lucrul acela fermecător pe care-l numim "societate". Patru oameni vor construi o piramidă. Cinci oameni vor transforma pe unul dintre ei în paria. Şase vor reinventa prejudecata. Dacă se adună şapte, în şapte ani vor reinventa războiul. Este posibil ca omul să fi fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar societatea umană a fost făcută după chipul şi asemănarea opusului Lui şi de atunci încoace se tot străduieşte să se întoarcă acasă.

Oare era adevărat? Dacă da, atunci Dumnezeu să-i ajute. În ultima vreme, Stu se gândise foarte mult la prietenii şi cunoştinţele lui. Memoria sa avea tendinţa să estompeze, ba chiar să şteargă cu totul însuşirile lor neplăcute — felul în care Bill Hapscomb se scobea în nas şi apoi îşi ştergea degetul de talpa pantofului, bătăile pe care le trăgea Norm Bruett copiilor săi, metoda dezagreabilă prin care Billy Verecker împiedica sporul necontrolat al populaţiei de pisici din jurul casei, zdrobind ţestele fragede ale pisoilor nou-născuţi sub călcâiul bocancilor.

Gândurile care îi veneau lui preferau să fie cu totul şi cu totul bune. Mersul la vânătoare în zori, înfofoliţi în jachete în carouri şi veste portocalii Day-Glo. Partidele de pocher acasă la Ralph Hodges şi Willy Craddock, care se plângea mereu că pierde patru dolari la joc, chiar şi atunci când câştiga douăzeci. Sau când scoseseră maşina lui Tony Leominster din şanţ; se îmbătase într-un hal fără de hal şi ieşise de pe şosea, iar acum se învârtea în jurul lor, clătinându-se, şi se jura pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii că evitase o remorcă plină cu mexicani, din cei trecuţi

ilegal peste graniţă. Doamne, se prăpădiseră de râs. Nesfârşitele bancuri cu mexicani ale lui Chris Ortega. Drumurile la Huntsville, după curve, sau când Joe Bob Brentwood luase păduchi şi încercase să convingă pe toată lumea că-i luase de pe canapeaua din balcon, şi nu de la fata de la etaj. Se distraseră nemaipomenit. Poate nu era ceea ce nişte tipi sofisticaţi ar fi considerat distracţie — cluburi de noapte, restaurante de lux şi muzee, dar el ştia bine că fusese nemaipomenit. Se gândea la toate astea, trecându-le iarăşi şi iarăşi în revistă, ca un bătrân singuratic, care-şi întinde nenumărate pasienţe, cu un pachet soios de cărţi. Cel mai mult îşi dorea să audă alte voci omeneşti, să cunoască alţi oameni, să aibă pe cine să întrebe: "Ai văzut?" atunci când se întâmpla ceva interesant, cum fusese ploaia de meteoriţi pe care o văzuse cu două seri în urmă. Nu era o persoană vorbăreaţă, dar nu-i făcuse niciodată plăcere să fie singur.

Prin urmare, atunci când motocicletele se iviră, în sfârşit, de după curbă, el îşi îndreptă spatele; erau două Honda 250, conduse de un băiat cam de optsprezece ani şi de o fată, poate ceva mai mare decât însoţitorul ei. Tânăra purta o bluză de un galben-intens şi o pereche de Levi's albastru-pal.

Cei doi îl văzură stând pe piatra lui şi ambele Honda se clătinară uşor, trădând surprinderea lor. Băiatul rămase cu gura căscată. Câteva momente nu a fost foarte limpede dacă aveau de gând să oprească sau să-şi continue drumul lor grăbit către vest.

— *Hi!* îi salută Stu cât se poate de prietenos, ridicând o mână.

Inima îi bătea mai să-i iasă din piept. Îşi dorea din tot sufletul ca ei să se oprească. Ceea ce se şi întâmplă.

La început, rămase surprins de atitudinea lor încordată. Mai ales băiatul: ai fi zis că tocmai i se vărsase în sânge un galon întreg de adrenalină. Desigur, Stu avea o armă, dar n-o ţinea îndreptată asupra lor, iar ei, la rândul lor, erau înarmaţi; el avea un pistol, iar ea purta pe spate o mică puşcă de vânătoare, ca o actriţă interpretând rolul lui Patty Hearst, fără prea mare convingere.

— Cred că e-n regulă, Harold, spuse fata, dar cel căruia i se adresase continua să stea ţeapăn pe motocicletă, măsurându-l pe Stu cu surprindere şi pregătit pentru o înfruntare.

— Ţi-am spus că sunt de părere că..., repetă ea.

— Şi cum putem fi atât de siguri? se răsti Harold, fără a-şi dezlipi privirile de Stu.

— Ei bine, mă bucur să vă văd, dacă asta are vreo importanţă, zise Stu.

— Şi dacă eu nu vreau să te cred? îl provocă Harold.

Stu constată că era verde de spaimă, copleşit de responsabilitatea faţă de fată.

— Ei bine, atunci nu mai ştiu.

Stu coborî de pe stâncă. Mâna tremurătoare a lui Harold se apropie de pistolul pus în toc.

— Harold, nu face aşa ceva, îl sfătui tânăra.

Apoi amuţi şi ea; pentru moment, tustrei părură incapabili să iasă din acest impas — un grup de trei puncte care, legate prin linii, ar fi format un triunghi a cărui formă exactă nu putea fi încă prevăzută.

— Oooof, se tângui Fran, aşezându-se pe un petic acoperit cu muşchi lângă un ulm de la marginea drumului. N-o să mai scap niciodată de bătăturile de pe fund, Harold.

Harold emise un mormăit morocănos.

Fata i se adresă lui Stu.

— Ai călărit vreodată două sute cincizeci de kilometri pe o Honda, domnule Redman? *Nu* recomand nimănui.

Stu zâmbi.

— Încotro aţi pornit?

— Nu e treaba ta! se răsti Harold nepoliticos.

— Ce fel de atitudine mai e şi asta? îl luă Fran la rost. Domnul Redman este prima persoană pe care am întâlnit-o de la moartea lui Gus Dinsmore! Vreau să spun, dacă nu am pornit în căutarea altor oameni, atunci de ce-am mai plecat?

— Te păzeşte pe tine, asta-i tot, îi spuse Stu calm, rupând un fir de iarbă şi vârându-l între buze.

— Corect, chiar asta fac, confirmă Harold, nepotolit.

— Eu credeam că ne păzim unul pe celălalt, zise ea, iar Harold se coloră puternic în obraji.

Lui Stu îi trecu prin minte: *Dă-mi trei oameni, iar ei vor forma o societate.* Dar ce potrivire exista între cei doi şi el? Fata îi plăcea, în schimb băiatul îi lăsa impresia unui fanfaron speriat. Iar un fanfaron speriat poate deveni un om extrem de primejdios, în circumstanţele potrivite... sau nepotrivite.

— Cum vrei tu, murmură Harold.

Îl învrednici pe Stu cu o privire superioară şi scoase la iveală un pachet de Marlboro din buzunarul de la piept. Îşi aprinse o ţigară. Trăgea din ea ca un om care nu s-a apucat de fumat decât de puţină vreme. Cam de alaltăieri încoace.

— Mergem la Stovington, Vermont, îi explică Frannie. La centrul epidemiologic de acolo. Noi... ce s-a întâmplat, domnule Redman?

Acesta se albise instantaneu la faţă. Firul de iarbă pe care-l mesteca îi căzu în poală.

— Şi de ce tocmai acolo? se interesă el.

— Pentru că acolo se află, întâmplător, un laborator de studiu al bolilor transmisibile, îi răspunse Harold sfidător. A fost ideea mea că, dacă în ţara asta mai exista vreo urmă de ordine ori vreo persoană cu autoritate care să fi scăpat de flagel, ea ar trebui căutată fie la Stovington, fie în Atlanta, unde există un alt centru de acest gen.

— Aşa este, confirmă şi Frannie.

— Vă pierdeţi vremea, le spuse Stu.

Frannie păru uluită, iar Harold indignat; îmbujorarea începu să se întindă iarăşi peste obrajii lui.

— Nu cred că ai căderea să emiţi asemenea judecăţi, domnule.

— Ba cred că am. Eu vin de acolo.

Acum arătau amândoi uluiţi. Uluiţi şi năuciţi.

— Ai ştiut de existenţa lui? întrebă Frannie, vădit afectată. Te-ai dus ca să verifici?

— Nu, n-a fost aşa. Eu...

— Eşti un mincinos!

Vocea lui Harold căpătase tonuri acute şi stridente.

Fran văzu un fulger alarmant de mânie în ochii lui Redman, care apoi reveniră la blândeţea lor obişnuită.

— Nu. Nu sunt.

— Ba eu îţi spun că eşti! Nu eşti decât un...

— *Harold, taci din gură!*

Harold îi aruncă o privire rănită.

— Frannie, cum poţi tu să crezi...

— Cum poţi tu să fii atât de nepoliticos şi duşmănos? îi replică ea supărată. Cel puţin ascultă ce-are de zis, Harold!

— Nu am încredere în el.

Mi se pare cinstit, gândi Stu, asta înseamnă că suntem chit.

— Cum poţi să n-ai încredere într-un om pe care de-abia l-ai întâlnit? Zău, Harold, te comporţi de-a dreptul dezgustător!

— Haideţi să vă spun de unde ştiu, le propuse Stu calm.

Relată o versiune abreviată a întâmplărilor ce debutaseră o dată cu accidentul provocat de Campion la pompele de benzină ale lui Hap. Le povesti în câteva cuvinte evadarea lui de la Stovington, acum o săptămână. Harold îşi privea ţintă mâinile cu care smulgea bucăţi de muşchi şi le fragmenta. În schimb, faţa tinerei se transforma încetul cu încetul într-o mască tragică, iar lui Stu i se făcu milă de ea. Plecase alături de băiat (care, trebuie recunoscut, avusese o idee foarte bună), sperând cu disperare că se mai păstrase ceva din vechea ordine. Ei bine, aşteptările ei se dovedeau zadarnice. Lovitura părea amarnică, judecând după privire.

— Nu a scăpat nici Atlanta? Epidemia le-a distrus pe amândouă? întrebă ca.

— Da, confirmă Stu, iar ea izbucni în lacrimi.

Ar fi vrut s-o consoleze, dar băiatului nu i-ar fi convenit. Harold îi aruncă o privire neliniştită lui Fran, apoi privi din nou în jos, la grămăjoara de muşchi. Stu îi întinse fetei batista. Abătută, ea îi mulţumi, fără să-şi ridice privirile. Harold se uită din nou ursuz spre el, cu ochii unui băieţel lacom, care vrea tot borcanul cu dulciuri doar pentru el. O să aibă o mare surpriză, se gândi Stu, când va constata că o fată nu este un borcan cu dulciuri.

Când lacrimile se potoliseră, Fran îi declară:

— Consider că Harold şi cu mine trebuie să-ţi mulţumim. Ne-ai salvat cel puţin de la o călătorie lungă şi de o dezamăgire la capătul ei.

— Vrei să spui că-l crezi? Aşa, pur şi simplu? El îţi vinde o poveste mare de tot, iar tu... o cumperi?

— Harold, de ce ne-ar minţi? Cu ce scop?

— Păi, de unde să ştiu eu ce este în mintea lui? întrebă Harold cu brutalitate. Să ucidă, poate. Sau să violeze.

— Eu nu cred în viol, interveni Stu cu blândeţe. Poate ştii tu ceva despre chestia asta ce eu nu ştiu.

— *Staţi,* zise Fran. Harold, nu vrei să încerci să nu te mai porţi atât de îngrozitor?

— *Îngrozitor?* strigă Harold. Eu care vreau să am grijă de tine... de noi... ce ţi se pare atât de *îngrozitor?*

— Uitaţi-vă, spuse Stu, ridicându-şi mâneca. În apropierea cotului avea mai multe urme de ac pe cale de vindecare şi ultimele semne ale unei vânătăi aproape trecute. Mi-au făcut tot felul de injecţii.

— Poate că te droghezi, spuse Harold.

Stu îşi trase mâneca în jos, fără să răspundă. Era vorba de fată, bineînţeles. Se obişnuise cu ideea că este proprietatea lui. Ei, pe unele fete le puteai transforma într-o proprietate, pe altele, nu. Iar ea părea să facă parte din cea de a doua categorie. Era înaltă, frumoasă şi avea un aer foarte proaspăt. Ochii ei închişi la culoare şi părul accentuau impresia de neajutorare şi lipsă de experienţă. Cu mare uşurinţă treceai cu vederea ridul acela foarte discret (linia *eu-vreau,* aşa o numea mama lui Stu) dintre sprâncene, care devenea atât de pronunţat atunci când era scoasă din sărite, îndemânarea şi viteza

mâinilor ei şi chiar felul hotărât în care-şi înlătura părul de pe frunte.

— Şi acum ce facem? întrebă ea, ignorând cu totul ultima intervenţie a lui Harold în discuţie.

— Mergem mai departe, oricum, zise Harold, iar când ea îi aruncă o privire, cu acea cută între sprâncene, el adăugă cu grabă: Ei, oricum trebuie să mergem *undeva.* Probabil că spune adevărul, dar am putea să mai verificăm o dată. Şi hotărâm ce vom face abia după aceea.

Fran se uită către Stu cu privirea aceea care spune eu-nu-vreau-să-ţi-rănesc-sentimentele-dar...

Stu ridică din umeri.

— Okay? insistă Harold.

— Presupun că nu contează, răspunse Frannie, culegând o floare de păpădie şi suflându-i puful.

— N-aţi văzut pe absolut nimeni de-a lungul drumului pe unde aţi venit? se interesă Stu.

— Doar un câine care părea sănătos. Oameni, nu.

— Şi eu am văzut un câine. Le povesti despre Bateman şi Kojak. După aceea, le zise: Eu mă îndreptam către coastă, dar faptul că în partea aceea nu mai sunt oameni îmi cam taie entuziasmul.

— Regret, spuse Harold, deşi tonul lui lăsa să se ghicească cu totul altceva. Apoi se ridică în picioare şi i se adresă lui Fran: Eşti gata, Fran?

Ea privi către Stu, ezită, apoi se ridică.

— Gata, ne întoarcem la minunata cură motociclistică de dietă. Îţi mulţumim pentru că ne-ai dat informaţii, domnule Redman, chiar dacă ştirile n-au fost prea grozave.

— Doar un moment, spuse Stu ridicându-se şi el în picioare.

Rămase un moment în cumpănă, întrebându-se încă o dată dacă erau oamenii potriviţi. Pe fată se putea bizui, în schimb băiatul, la cei şaptesprezece ani ai lui, suferea de o formă gravă a bolii îi-urăsc-aproape-pe-toţi. Dar oare mai existau atâţia oameni ca să ai de unde alege? Stu considera că nu.

— Cred că şi voi şi eu căutăm oameni. Aş vrea să merg împreună cu voi, dacă sunteţi de acord.

— Nu, îi răspunse Harold instantaneu.

Fran se uita de la unul la celălalt, tulburată:

— Am putea să...

— Nu te amesteca. Eu zic nu.

— Şi eu n-am dreptul la un vot?

— Ce se întâmplă cu tine? Nu-ţi dai seama că el nu-şi doreşte decât un singur lucru? Dumnezeule, Fran!

— Dacă apare vreun necaz, e mai bine să fim trei decât doi, spuse Stu, iar de unul singur, nici nu merită discutat.

— Nu, repetă Harold, iar mâna i se apropie de patul pistolului.

— Ba da, interveni Fran. Suntem bucuroşi dacă mergeţi împreună cu noi, domnule Redraan.

Harold se întoarse către ea, furios şi jignit. Stu se crispă, gândind că nu era exclus s-o lovească, apoi băiatul se calmă din nou.

— De fapt, acestea sunt adevăratele tale sentimente, nu? Nu aşteptai decât un pretext oarecare, ca să scapi de mine, acum am înţeles. Era atât de supărat, încât în ochi îi apăruseră lacrimi, ceea ce-i sporea furia. Dacă aşa vrei tu, foarte bine. Mergi mai departe alături de el. Am terminat cu tine.

Porni hotărât către locul unde-şi parcase Honda.

Frannie îi aruncă o privire lui Stu, apoi se întoarse la Harold.

— O clipă, spuse Stu. Rămâi aici, te rog.

— Să nu-l jigneşti, pledă Fran. Te rog.

Stu se îndreptă spre Harold, care încălecase pe Honda şi se străduia să-i aprindă motorul. În furia lui, acţionase acceleraţia până la capăt şi înecase motorul, ceea ce era spre binele lui, după părerea lui Stu. Dacă ar fi reuşit să pornească cu o asemenea acceleraţie, motocicleta s-ar fi ridicat pe roata din spate, ca la circ, aruncându-l pe bătrânul Harold într-un copac, care s-ar fi prăvălit apoi peste el.

— Nu te apropia de mine! ţipă Harold supărat, ducând din nou mâna spre armă.

Stu îşi puse o mână peste mâna lui Harold, ca şi cum ar fi jucat fripta, iar cealaltă mână pe braţul lui. Harold îşi ţinea ochii larg deschişi, iar lui Stu îi trecu prin minte că lipsea foarte puţin ca să devină violent. Nu era doar gelos din cauza fetei, asta fusese din partea lui o apreciere simplistă a situaţiei. Acum era vorba şi de demnitatea lui personală şi de postura lui nouă de protector al fetei. Dumnezeu ştie ce fel de avorton fusese înainte să se petreacă evenimentele, cu burta lui mare, cizmele ascuţite şi modul arogant de a vorbi. Noua imagine pe care şi-o crease nu putea ascunde că nu era decât un avorton şi că nu va reuşi să schimbe niciodată această situaţie. Ar fi reacţionat în acelaşi fel şi faţă de Bateman şi faţă de un puşti de doisprezece ani. În orice situaţie de triunghi, el s-ar fi considerat pe poziţia cea mai de jos.

— Harold, spuse el, aproape de urechea acestuia.

— Dă-mi *drumul.*

Trupul lui masiv părea acum uşor; din cauza tensiunii prin care trecea, părea să

vibreze ca o coardă întinsă la limită.

— Harold, tu te culci cu ea?

Corpul lui Harold se cutremură, iar Stu ghici că răspunsul era negativ.

— Nu-i treaba ta!

— Aşa este. Vreau doar să fac lumină în situaţia noastră. Ea nu este a mea, Harold. Ea nu-şi aparţine decât ei înseşi. Eu n-am de gând să încerc să ţi-o smulg. Îmi pare rău că sunt nevoit să vorbesc atât de deschis, dar pentru noi este cel mai bine dacă ştim pe ce stăm. Acum suntem doi şi unu, iar dacă tu pleci, rămânem tot doi şi unu. Câştigul este zero.

Harold nu spuse nimic, dar mâna lui tremurătoare nu mai opunea aceeaşi rezistenţă.

— Voi fi cât se poate de direct, continuă Stu. vorbind în continuare foarte aproape de urechea lui Harold (care era plină de ceară maronie) şi străduindu-se să-i vorbească foarte, foarte calm. Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că un bărbat nu trebuie să violeze o femeie. Dacă ştie ce are de făcut cu mâna.

— Asta-i... Harold se linse pe buze şi aruncă o privire la marginea drumului, unde Fran rămăsese în picioare, cu braţele încrucişate, chiar dedesubtul sânilor, urmărindu-i cu îngrijorare. Mi se pare cam dezgustător.

— Poate să fie sau nu, dar dacă un bărbat îi dă târcoale unei femei care nu-l vrea la pat, respectivul are totuşi de ales. Eu aleg mâna de fiecare dată. Presupun că şi tu procedezi la fel, de vreme ce ea se află încă alături de tine, de bunăvoie. Eu n-am vrut decât să avem o discuţie cinstită, între patru ochi. Eu nu mă aflu aici ca să te alung, procedând ca un bătăuş oarecare ieşit să danseze la bâlci.

Mâna lui Harold care ţinea arma se relaxă.

— Vorbeşti serios? Eu... promiţi că n-ai să vorbeşti?

Stu făcu semn afirmativ.

— Eu o iubesc, îi mărturisi Harold răguşit. Ea nu mă iubeşte, asta o ştiu, dar acum vorbim deschis, aşa cum ai spus tu.

— Aşa-i cel mai bine. Eu nu vreau să mă bag. Pur şi simplu vreau să mă alătur vouă.

Harold repetă cu insistenţă:

— Promiţi?

— Da, promit.

— Bine.

Descălecă încet de pe Honda şi porni alături de Stu către Fran.

— Poate să ne însoţească, spuse Harold. Iar eu... Privi în direcţia lui Stu şi continuă, străduindu-se să rămână cât mai demn: Îmi cer scuze pentru că m-am purtat prosteşte.

— Uraaa! strigă Fran, bătând din palme. Acum, că asta s-a rezolvat, încotro pornim?

Până la urmă, o luară spre vest, adică în direcţia în care mergeau Fran şi Harold. Stu fu de părere că Glen Bateman se va bucura să-i găzduiască peste noapte, dacă reuşeau să ajungă la Woodsville înainte de lăsarea întunericului — şi că s-ar putea să fie de acord să plece cu ei a doua zi (auzind acestea, Harold începu din nou să se aprindă). Stu conduse Honda lui Fran, iar aceasta merse în spatele lui Harold. La prânz se opriră la Twin Mountains şi începură, încet şi cu precauţie, dificilul proces de cunoaştere reciprocă. Felul cum vorbeau i se părea lui Stu ilar — mai ales felul cum lungeau a-urile şi eliminau sau modificau r-urile. Presupunea că şi el li se părea lor comic, poate chiar mai comic decât ei lui.

Mâncară în restaurantul părăsit, iar Stu se pomeni că se simte atras de Fran — de ochii ei vioi, de bărbia mică dar hotărâtă, de felul în

care se forma cuta aceea dintre sprâncene, trădându-i emoţiile. Îi plăcea felul în care privea şi vorbea; îi plăcea şi felul cum îşi pieptăna părul negru, lăsându-şi tâmplele libere. Încetul cu încetul, avea să înţeleagă că de fapt o doreşte.

Table of Contents

Apocalipsul

Table of Contents

Apocalipsul 1